

Educația în familie Cei 7 ani de acasă!

Studiu de specialitate

Editor: Lidia Dumitrescu

Esențial Proiect Educațional

**PITEȘTI,
2020**

S.C. ESENȚIAL PROIECT EDUCAȚIONAL S.R.L.

PITEȘTI, județul ARGEȘ

Tel: 0784. 408. 000; 0732. 254. 721

E-mail: esentialproiect@gmail.com

Carte în format electronic

Educația în familie / Cei 7 ani de acasă!

Studiu de specialitate

ISBN general 978-606-987-052-5

ISBN Vol. II 978-606-987-054-9

Editor: Lidia Dumitrescu

Echipa de organizare:

Aida Muscalu

Lucia Botorcu

Autorii își asumă întreaga responsabilitate pentru conținutul materialului publicat!

Martie, 2020

COPILUL- OGLINDA PĂRINȚILOR

**PROF. ÎNV. PRIMAR COVERCĂ VALENTINA- IRINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 95 BUCUREȘTI**

Se spune, pe drept cuvânt, despre meseria de părinte că este cea mai grea meserie din lume. Împovărați de grijile cotidiene, părinții acordă, din păcate, din ce în ce mai puțin timp educației copiilor, comunicării cu ei, petrecerii unui timp de calitate în compania lor. Însă, unii părinți nu pierd prilejul de a le face câte „o lecție” de morală copiilor atunci când greșesc sau când primesc note mici la școală. Alți părinți, dimpotrivă, apelează la o protecție exagerată a copilului, ceea ce conduce la incapacitatea acestuia de a se adapta la cerințele societății.

Copilul, membru al unei familii mai mult sau mai puțin numeroase, trebuie să se adapteze noilor condiții și să acționeze în conformitate cu ceea ce este de dorit din punct de vedere social, atât pentru stabilitatea familiei sale cât și pentru păstrarea echilibrului în plan psihic și social.

Familia poartă cea mai mare responsabilitate pentru cum își educă membrii, dar multe dintre lucruri îi scapă de sub control, deoarece acestea se învață din situațiile concrete de viață.

Granița dintre bine și rău, adevărat și fals, educație aleasă, de calitate și abandon școlar poate fi susținută numai print-o bună educație a părintelui. Dascălul își pune amprenta asupra traiectoriei formării tinerei generații, prin consilierea permanentă a părinților, printr-o continuă colaborare cu ei.

Datoria părinților este de a-i ajuta pe copii să învețe cum trebuie să-și pregătească lecțiile, cum să-și organizeze munca, timpul, viața, cum să-și dozeze energia, să-și descopere pasiunile, talentele și să le valorifice.

Ca părinți iubitori putem face și greșeli în educarea copiilor. Unii părinți sunt prea grijulii, căutând să-i protejeze și să-i răsfete mereu. Trăind într-o astfel de atmosferă, copiii devin fricoși, lipsiți de inițiativă, sunt tot timpul „agățați de fusta mamei”. În același timp însă, aceștia devin mici tirani, pretențioși, neascultători, greu adaptabili la regulile vieții sociale, în afara casei, în clasă, între colegi.

Dacă, dimpotrivă, părinții sunt foarte severi, au o atitudine permanentă de duritate, copiii suferă. Ei sunt continui lipsiți de duioșie, de afecțiune, trăiesc permanent cu teamă în suflet, stare care duce la apariția unor tulburări ale dezvoltării psihice. Acești copii vor deveni la rândul lor plini de asprime față de cei din jur, iar relațiile lor sociale vor avea de suferit, fiind întotdeauna lipsite de afecțiune.

Unii părinți greșesc în educarea copiilor prin schimbarea frecventă a atitudinii- când sunt prea îngăduitori, când sunt prea severi. Sunt puține familiile în care ambii părinți sunt în același timp fie prea aspri, fie prea blânzi. Adesea, tatăl și mama pot avea atitudini diferite față de copil: unul prea sever, altul protector, gata de a-l răsfăța și apăra față de excesele impuse de celălalt părinte. Frecvent, o astfel de situație este creată prin diferența de atitudine între părinți și bunici, aceștia din urmă protejând copilul față de cerințele disciplinare ale părinților. În aceste cazuri copiii sunt nelămuriți, nehotărâți cu privire la ce este bine și ce este rău, având o comportare neechilibrată și oscilantă, neputând înțelege ce atitudine să ia în diferite ocazii, în familie sau în relațiile cu străinii.

Fiecare copil este o mică entitate, cu propria personalitate. El se dezvoltă într-un ritm propriu și într-un mediu familial cu o specificitate familială caracteristică. Nu trebuie să

încercăm să-l modelăm după o formă preconcepută, ci să-i permitem să-și manifeste și să-și dezvolte propria-i personalitate. Pentru ca personalitatea copilului să se realizeze total, trebuie să-l ghidăm cu dragoste și răbdare, fără a-l supune constrângerilor tiranice.

Dezvoltarea intelectuală a copilului trebuie stimulată. Stimularea intelectuală a copilului în primii ani este definitivă pentru formarea inteligenței lui. Stimularea limbajului, gândirii logice și a spiritului creator, formarea dragostei pentru lectură și frumos vor rămâne pentru totdeauna cadrul personalității lui.

Creșterea și educarea unui copil implică o relație umană, care nu se reduce la reguli și legi. Cea mai bună regulă este cea care se potrivește cel mai bine atât pentru personalitatea părinților, cât și a copilului.

Autodisciplina se consolidează în măsura în care îi apreciem copilului mereu reusitele. Un comportament încurajat are mai multe șanse de a se repeta, spre deosebire de un comportament neobservat.

Imaginea asupra individului ca om, depinde în cea mai mare măsură de imaginea familiei sale; la fel cum copilul la rândul său este oglinda părinților, a educației pe care a primit-o în primii șapte ani de viață. În societatea românească, unde familia este încă pe primul loc, imaginea membrilor ei este imaginea ei, mai ales în zonele rurale unde anumite valori și obiceiuri se păstrează nealterate. Amprenta socialului modernizat îl obligă pe individ să acționeze în conformitate cu regulile lumii moderne unde costurile și beneficiile marchează orice acțiune; plăcerea de a face o acțiune rămâne doar un mod tradițional de comunicare, care contribuie la stabilitate unui sistem ca întreg, a societății ca și comunitate. Modernul se bazează pe comunicare, pe perceperea riscurilor concrete și dorința de a nu te compromite, nu mai este o problemă de familie, ci un model comportamental asumat de individ prin care acesta își construiește propria imagine. Discreditarea familiei lui se leagă indirect de discreditarea lui ca ființă socială, iar stabilitatea familiei depinde de modul cum înțelege să contribuie la echilibrul social, prin resursele pe care le are în prezent, atât materiale, cât și simbolice, pe care le va putea obține în viitor.

Primii șapte ani sunt cei mai importanți și definitorii în educația atitudinilor și obiceiurilor individului. Relațiile care se stabilesc între părinți și copii în acest interval vor determina raporturile ce vor exista între părinți și copii, între copil și societate pe tot parcursul vieții.

BIBLIOGRAFIE

Iluț P., *Sociologie*, Editura Mesagerul, Cluj, 1996

Mitrofan, I., Ciupercă C., *Introducere în psihosociologia și psihosexologia familiei*, Editura Alternative, București, 1997

Popescu, R., *Profilul familiei românești contemporane*, Revista Calitatea vieții, 2010

IMPORTANȚA CELOR "7 ANI DE ACASĂ"

PROF. COVRIG BANULICI LILIANA VERONICA
LICEUL TEHNOLOGIC "VASILE NETEA " DEDA
JUDEȚUL MUREȘ

Motto: „În cea mai fericită amintire a copilăriei noastre, părinții noștri erau și ei fericiți.” *Robert Brault*

Zi de zi trebuie să înveți cum să gestionezi noile situații, cum să-ți educi mai frumos copiii, cum să faci ca, de fiecare dată, ziua de mâine să fie mai specială, cum să-ți modelezi copiii, în așa fel încât politețea, bunul simț, bunătatea, toleranța, răbdarea, etc. să fie virtuți dobândite pentru tot restul vieții.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la **IMITAȚIE și ÎNVĂȚARE**, după modelul dat de părinți. Educația pe care copilul o primește de la părinți, în primii 7 de viață, își pune amprenta pentru întreaga viață. Normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil care știe să salute, să rostească acele cuvinte pe care noi, dascălii, le numim "magice", și-anume: "mulțumesc", "te rog", "iartă-mă", etc., care se comportă politicos cu cei de vârsta lui, dar mai cu seamă cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în diferite medii ale societății. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur, decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Printre principalele aspecte care alcătuiesc "tabloul" unui copil „bine crescut” regăsim:

▶ **Salutul.** Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

▶ **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

▶ **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

▶ **Înțelegerea normelor sociale.** Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

▶ **Manierele la masă.** O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

▶ **Recunoașterea greșelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

▶ **Tact și toleranță.** Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoiele de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale.

În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”.

Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui.

În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult, ca om pentru viitor.

BIBLIOGRAFIE

1. Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

2. Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

3. Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

4. www.copilul.ro

5. www.desprecopii.com

6. www.itsybitsy.ro

EDUCAȚIA RELIGIOASA SE INCEPE IN FAMILIE

PROF. COZAN RAMONA-ALINA
GRADINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT "1-2-3", SUCEAVA

Vremurile de acum si de altădată au arătat în diferite situații că pentru a deveni la un anumit standard de existență socială și evoluție umană, este nevoie de credință, pentru că „a fi sau mai degrabă, a deveni om, înseamnă a deveni religios” (Mircea Eliade).

Copiii își iau seva educației din familie, de la părinți, iar profesorul de religie/educatorul, prin activitățile desfășurate, are datoria să transmită învățătura și modul în care aceasta se poate aplica în viață. Acesta trebuie să mențină un echilibru atât în ceea ce privește conținutul specific și trăirea religioasă, cât și în privința particularităților de vârstă ale copiilor.

Educația religioasă constituie o latură aparte a educației care presupune o mare responsabilitate deoarece se lucrează cu sufletele copiilor.

Astfel, educația moral-religioasă trebuie începută încă din familie. Părinții trebuie să supravegheze și să corecteze dobândirea primelor componente religioase. Contează însă calitatea acestor componente pe care se va clădi viitorul edificiu.

Educația religioasă se continuă apoi, potrivit nivelului de înțelegere al copilului în grădiniță, în școală, pentru a se forma în sufletul acestuia impresii, deprinderi de conduită și sentimente cu ajutorul cărora să devină o adevărată persoană deschisă comunicării cu Dumnezeu și cu semenii.

Educația religioasă contribuie în mare măsură la educația moral-civică a copilului. Acordăm o atenție deosebită dezvoltării morale știind faptul că de calitatea deprinderilor formate în copilărie, depinde calitatea viitorului adult.

În munca de educație morală a copilului, importantă este afectivitatea lui, caracteristică ce stă la baza trezirii emoțiilor și educării sentimentelor morale, a formării conduitei morale.

Educația morală nu poate fi redusă doar la cunoaștere. Mulți copii conosc regulile și normele morale, dar nu le respectă, trebuie să avem în vedere și latura afectivă a educației morale, să apelăm și la sentimentele copiilor, la stările lor emoționale.

Părintele are datoria de a analiza faptele bune ale copilului, sau mai puțin bune, explicându-i ce a greșit/cu ce a supărat ”îngerășul”/pe Dumnezeu.

Pentru a înțelege mai bine puterea nevăzută a lui Dumnezeu, binefacerile Lui asupra naturii și a omului, se pot lectura diverse învățături precum: „Fiți buni cu viețuitoarele”, prin intermediul căreia copiii află că toate viețuitoarele sunt create de Dumnezeu și că ei trebuie să le hrănească, să le iubească și să nu le chinuie. Din lectura „Să iubim florile și natura” copiii află că Dumnezeu face ca toată natura să crească, să înflorească, să rodească, iar creștinii trebuie să-o ocrotească. Treptat ei vor învăța ce înseamnă să facă fapte bune, de ce nu trebuie să facă fapte rele și cum se pot îndrepta acestea. În vederea formării conduitei moral-civice, copiii pot învăța diferite poezii scurte pentru seara/diminețată.

Încă de la grupa mică pot fi obișnuiți să spună înainte de masă rugăciunea „Doamne, Doamne, Cereșc Tată” sau ”Înger îngerășul meu”-înainte de somn. Finalizând rugăciunea copiii exersează semnul sfintei cruci, cu împreunarea celor trei degete, care semnifică Sfânta Treime precum și atitudinea serioasă pe care trebuie să o aibă când se închină.

În scopul formării la preșcolari a unor deprinderi moral - religioase, a cunoașterii și respectării de către aceștia a unor reguli de comportament religios, se pot deplasa la biserică unde pot observa atmosfera de pioșenie, comportamentul oamenilor care vin în liniște, se închină, sărută icoanele, spun rugăciuni.

În preajma sărbătorilor de Crăciun, de Paște dar și duminicile, obiceiul de a merge la biserică este o bună ocazie pentru a împărtăși copiii și pentru a se familiariza cu obiceiurile și tradițiile zonei. Preotul le poate da povețe, sfaturi, cum să fie mai buni, mai cuminți, să asculte de părinți, educatori și să facă fapte bune. În perioada sărbătorilor de Crăciun, copiii împreună cu părinții lor pot contribui la strângerea de fonduri în vederea sprijinirii unor copii aflați în dificultate.

Părinții pot fi informați de diferitele activități desfășurate la grădiniță în cadrul unor proiecte educaționale sau activități opționale și încurajați să continue și acasă o parte din activități pentru a le insufla copiilor dragostea față de Dumnezeu și semenii lor.

Toate activitățile cu conținut religios urmăresc formarea la preșcolari a calităților unui bun creștin.

BIBLIOGRAFIE

- Momanu Mariana (2002), *Introducere în educația religioasă*, Iași, Editura „Polirom”
- Cucoș Constantin (1996), *Educația religioasă. Conținut și forme de realizare*, București, Editura Didactică și Pedagogică
- K.V, Zorin (2007), ”Păcatele părinților și bolile copiilor”, Ed. Sofia, București

ÎNSEMNĂTATEA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR COZOȘ ELENA NICOLETA
PROF. OANCEA COSMINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ MIRON NEAGU, SIGHIȘOARA, JUD. MUREȘ

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și să devină un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectualcognitivă etc. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. A avea cei șapte ani de acasă înseamnă a ne comporta respectuos și cu bunăcuviință tot timpul, în orice situație, cu toată lumea: cu părinții, cu profesorii, cu colegii, cu prietenii, cu vecinii etc. Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

În cei șapte ani de acasă copilul poate învăța: deprinderi de autoservire, de ordine și igienă; deprinderi de curățenie și exprimarea propriilor nevoi, deprinderi de exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative; bune maniere și comportament, limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire – este momentul consultării unui specialist, a unui logoped); modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc); consecvența în realizarea unei sarcini; concentrarea atenției; perseverența în realizarea unei sarcini; alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva. Nu orice cunoștință sau sfat primit devine pentru copil convingătoare și îndemna la comportare pozitivă. Exemplele bune din viața familială vor influența în mare măsură comportarea psihică a copilului. Un loc important în educarea copilului o au jocurile și jucăriile. Adulții trebuie să vegheze ca jucăriile să fie întreținute în condiții bune de către copii să nu admită stricarea lor. Ruperea sau murdărirea lor sunt atitudini care pot obișnui copilul cu dezordinea și lipsa de igienă. În jocurile colective nu trebuie admise certurile, purtarea nedisciplinată și expresiile urâte între copii. Important este să se favorizeze jocurile în care copilul poate avea un rol civilizat.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții, cum ar fi: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc. Iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Părinții nu trebuie să se lamenteze și să prezinte în culori negre greutățile vieții. Dacă un copil îl aude pe unul din părinți cântând, prin imitare va încerca și el să fredoneze. Pentru formarea „celor șapte ani de acasă” exemplele (bune) sunt mai folositoare decât discursurile sterpe. Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, gândiți-vă ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/ă de către ceilalți.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai

copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental. Fiecare părinte ar vrea ca fiul sau fiica să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude. Rolul părinților este centrat atât asupra dezvoltării personalității cât și asupra dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și al societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă). În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos. Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar. Atitudinea educatorilor presupune mult tact, răbdare și o bună cunoaștere a posibilităților de manifestare ale copilului. La toate acestea trebuie adăugată multă dragoste necondiționată atât din partea părinților cât și din partea educatorilor în clădirea temeliei educației copiilor noștri.

Un copil trebuie să aibă dezvoltate, până la 6 - 7 ani, în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient și capacitatea de relaționare socială. Politețea și buna purtare a copilului reprezintă oglinda familiei. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună: „Mulțumesc!“ „, Te rog!“, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate.

Cei șapte ani de acasă sunt vitali pentru copil în primul rând, pentru părinți și societate, în al doilea rând.

BIBLIOGRAFIE

- Jean Piaget, Bärbel Inhelder „, Psihologia copilului”, Ed. Cartier, 2011
- Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Mâine, București. Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București
- [http: //www.icos-edu.ro/](http://www.icos-edu.ro/)

IMPORTANTA EDUCATIEI IN FAMILIE

**PROF. INV. PRES. CRĂCIUN GABRIELA
G.P.N.TATARASTI, JUD.BACAU**

Ca mediu social, familia reprezintă locul în care copilul este îngrijit, educat, educația în familie precedând-o pe cea instituțională. Copilul, în primii ani de viață este dependent de părinți, iar acesta nu trebuie să fie preocupat doar de latura fizică a îngrijirii lui, ci să aibă în vedere educația psiho-socială, coreland posibilitățile fizice cu cele psihice. Educația în familie pune bazele dezvoltării psihice a copilului, iar educația sa la nivel psihic trebuie să urmărească pas cu pas evoluția fizică, urmărindu-se concomitent educația intelectuală, morală în scopul formării caracterului. Cel mai important rol în evoluția psihică a copilului îl au exemplele pozitive din familie, deoarece la această vârstă, rolul exemplului este foarte important;

Educația făcută de primii educatori- părinți, se răsfrânge asupra tuturor laturilor copilului în funcție de particularitățile de vârstă și individuale ale acestuia. Cel mai important rol în evoluția moral – civică a copilului îl au exemplele bune care pleacă inevitabil din familie. Familia are rolul de a asigura dezvoltarea fizică și morală a copilului. De felul în care părinții vor educa copilul în sensul unei morale riguroase și de felul în care vor ști să dirijeze viața afectivă a copilului, va depinde formarea personalității acestuia.

Copiii trebuie educați în așa fel încât să realizeze că libertatea individuală nu se poate realiza decât în cadrul libertății colective, generale, că munca și respectul față de ceilalți constituie o obligație fundamentală a fiecărui cetățean. Pentru a-și educa bine copilul părinții nu trebuie să considere niciodată că acesta ar avea unele particularități psihice nemodificabile, iar dacă observă unele devieri de la normal ale copilului, nu trebuie să aștepte pasivi ca timpul și natura să le rezolve. Părinții trebuie să intervină active, organizând, dirijând și orientând viața psihică a copilului în cazul oricărei abateri de la normal.

Părinții trebuie să-și vegheze copiii pentru a căpăta un ansamblu de trăsături morale și intelectuale necesare formării unei personalități superioare. Educarea lor trebuie să fie dirijată spre obținerea modificărilor de caracter favorabile unei comportări superioare individuale și sociale. De aceea părinții trebuie să lupte pentru ca orizontul moral și intelectual al copilului să fie în continua lărgire. Copilul trebuie să fie activ și adaptabil, iar părinții au datoria permanent de a-l face să progreseze, să se perfecționeze și să-și mărească valoarea umană. Formarea personalității la copil este dependentă de inteligența lui, de gusturile și elanurile lui, de instructajul primit anterior.

Personalitatea copilului începe să se contureze după vârsta de doi ani. Este vârsta la care copilul începe să perceapă și să fie atent la ceea ce se întâmplă în jurul lui. După vârsta de trei ani atenția și percepția sunt mai active decât în trecut. Vorbirea devine mai completă. Copilulalcătuiește ușor propoziții. Părinții trebuie să-l încurajeze și să-l îndemne să se supună unor obligațiuni individuale: să nu-și murdărească hainele, să mănânce singur și pe cât se poate ordonat, să așeze după utilizare jucăriile la locul lor. Trebuie să se familiarizeze cu persoanele care intră în casă. La trei ani, jocul este principală preocupare a copilului. Prin jocuri, copilul se instruieste asupra modului de viață al adulților și vine în contact cu relațiile existente în lume. La patru ani copilul frecventează grădinița de copii. Părinții trebuie să o

ajute pe educatoare în dirijarea formării personalității, deci a trăsăturilor morale și intelectuale. Comunică astfel dacă îi este sete sau foame, dacă îi este somn ș.a. Unele din reflexe sunt necondiționate, altele condiționate. Când se întoarce din plimbare recunoaște casele din vecinătate. La copilul mai mare apare nevoia de a comunica cu oamenii, de a vorbi mereu, manifestându-și astfel sfera educațională și cea intelectuală. Trebuie să se țină cont de emoțiile lui. La acești copii emoțiile sunt instabile. Ei trec repede de la plânsul cu lacrimi la râs. Voioșia este un bun mijloc de a face un copil să progreseze. El trebuie să fie mulțumit când este lăudat, supărat când este muștrat. Treptat sentimentele trebuie să devină multilaterale.

Procesul educării morale a copilului este de lungă durată, deși începe încă din familie. Deprinderile de comportare civilizată, atitudinile copilului față de alții exprimate de fapt atmosfera morală în care el a fost crescut în familie, sfaturile și îndemnul pe care le-a primit de la părinți, exemplul personal pe care i l-au dat prin atitudinile și faptele lor de conduită. Unii părinți nu înțeleg că adesea copilul este incorect nu pentru că ar vrea să se abată de la reguli, ci pentru că nu știe cum trebuie să se comporte, nu dispune de experiența morală necesară, nu cunoaște cerințele față de comportarea lui.

Părinții sunt datori să-l găsească copilului tovarăși de aceeași vârstă cu el. Ei nu trebuie să-l "acopere", să-l silească să-și petreacă timpul numai în preajmă. A-l priva pe copil de posibilitatea de a se juca cu alți copii, înseamnă a-l lipsi de bucuriile vieții. Nici un copil nu poate să crească sănătos, sub aspectul intelectual și moral, dacă nu se dezvoltă în colectiv și prin colectivul de copii.



EDUCAȚIA CELOR 7 ANI DE ACASĂ OGLINDITĂ ÎN RELAȚIA FAMILIE - ȘCOALĂ

**PROF. CRAIU MIRELA NICOLETA
GRĂDINIȚA NR.70- BUCUREȘTI**

Psihologii susțin că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte prin interacțiunea membrilor familiei definește în bună măsură viitorul adult. De aceea, părinții trebuie să conștientizeze că prezența lor nu este necesară doar în primii doi ani de viață ai copilului. Primii șapte ani sunt esențiali, iar regretele ulterioare ale acestora nu vor schimba cu nimic evoluția adultului de mai târziu. Buna-creștere se învață în familie, iar în mediul extern doar se fixează, astfel școala ne poate pregăti pentru concursuri, competiții, dar nu poate să substituie cei șapte ani de acasă. Pentru un adult de succes, cele două instituții, familia și școala, trebuie să coopereze și să construiască un viitor sănătos, pe baza primilor șapte ani de acasă.

Familia are rolul de a asigura copilului mediul potrivit de viață, afecțiune, dragoste, ocrotire, să reprezinte modelul de viață pe care copilul, încă de la naștere începe să și-l însușească. Părinții sunt cele mai importante modele pentru copiii lor și au un rol deosebit în dezvoltarea socială, etică și emoțională a acestora. Cine ar dori mai mult și din toată inima, binele și fericirea copilului și cine ar putea iubi mai mult, mai sincer, mai generos decât părinții. Misiunea de a fi părinte este deosebit de grea și întotdeauna există teama de a nu face greșeli. De aceea educația în familie este una din principalele manifestări ale educației informale care se realizează implicit, permanent, cu sau fără intenție conștientizată, prin utilizarea cotidiană a resurselor obișnuite, cu îndeplinirea funcțiilor normale ale vieții de familie.

Conform Convenției ONU cu privire la drepturile copilului, acesta „trebuie să crească într-un mediu familial, într-o atmosferă de fericire, dragoste și înțelegere” pentru a-și dezvolta complet și armonios personalitatea. Este recunoscut faptul că în cadrul familiei copilul își dezvoltă simțul identității, și că o relație pozitivă și consistentă cu părintii, în care aceștia reușesc să vină în întâmpinarea nevoilor sale, îl ajută să capete siguranța interioară să-și cunoască, să-și înțeleagă propriul trecut și să devină autonom.

Familia este primul mediu în care copilul experimentează primele relații, apoi el dezvoltând relații în afara acestui mediu, pornind de la modelele pe care le-a preluat de aici. De aceea, un copil are nevoie de legături emotionale stabile, de sentimentul apartenenței necondiționate la un grup de persoane (în esență familia sa), de un mediu securizat care să-i permită experiențe normale de viață.

Implicarea părinților în viața activă a școlarului este foarte importantă, deoarece copiii, dacă sunt ajutați, devin mai motivați și mai ambițioși în tot ceea ce fac.

În societatea modernă, familiile se confruntă tot mai des cu solicitări ridicate, cu poveri economice care determină tot mai mulți părinți să lucreze foarte multe ore pe zi, limitând în felul acesta timpul pe care îl petrec cu ai lor copii. În acest context, se constată un declin al paternității, deoarece autoritatea de control și cea de decizie aparține, în general, tot mamei. Apare tendința de afirmare a unui nou statut al femeii, cel al femeii de carieră, alături de cel de mamă și soție și dorința de confirmare a posibilității de transfer către tată a unor roluri de îngrijire a copilului.

Fără să vrem, avem în față noastră nu numai atribuțiile unui părinte, ci o profesie care se poate dobândi fără un examen prealabil de admitere, dar ulterior suntem supuși unui examen neîntrerupt atât din partea societății, cât și a propriilor copii. Cercetările au confirmat faptul că în perioada de tranziție a societății, strategiile educației familiale nu sunt clar formulate față de alte perioade istorice distincte. Relația părinte-copil este greu de circumscris unei tendințe sau unui model autoexplicativ; trebuie privită realitatea relațiilor între generații ca un tablou dinamic, supus unor neîncetate mutații.

Confrunțați cu o serie de provocări, unii părinți au recunoscut că, deși doresc să asigure o educație corespunzătoare copiilor, sunt lipsiți de o pregătire psihopedagogică, de experiență și își doresc să participe la formări care să le dezvolte competențele necesare. Se constată că un loc important între acțiunile de sprijinirea familiei este considerat a fi ocupat de cursurile de educație parentală, apoi informațiile privind educația corespunzătoare a copiilor.

Educația începe acasă.

Nu poți da vina pe școală că nu ți-a învățat copilul ceea ce nu l-ai învățat tu.

Geoffrey Holder

În condițiile social-economice actuale, se manifesta două tendințe contradictorii: părinții sunt îngrijorați de viitorul copiilor lor, dar în același timp nu mai au timp și răbdare să acorde atenție problemelor acestora. Relația lor cu școala este ignorată sau evitată, acțiunile educative ale celor două instituții exercitându-se oarecum paralel.

Este o sarcină a școlii, a personalului didactic, să identifice situațiile problematice din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative ale acestora în favoarea elevului și mai ales să conștientizeze faptul că relația de colaborare școală-familie este determinantă în obținerea performanțelor școlare.

Implicarea părinților în viața școlarului îl face pe acesta să fie mai încrezător în sine și mai puternic, putând să depășească toate obstacolele pe care le întâlnește nu doar la școală, ci și în viața de zi cu zi. Trebuie să menționăm că strategiile educaționale utilizate de unii părinți, chiar dacă sunt bine intenționați pentru obținerea unui optim educațional, care să favorizeze dezvoltarea personalității. Își pun amprenta negativă asupra dezvoltării ulterioare a copilului. Cazurile particulare, exemplificările ocazionale, nu pot fi întotdeauna utile. Ceea ce într-o familie a avut efecte deosebit de eficiente, în alta poate determina efecte contrarii. Identificarea aspectelor particulare ale mediului educațional din familie după niște parametri unici, precum și cunoașterea consecințelor unui anumit comportament al părinților, contribuie la explicarea unor comportamente negative ale elevilor. Necunoscând suficient urmările educative, fiind convinși că ceea ce fac este spre binele copilului, unii părinți și chiar educatori, se află în fața unei situații oarecum paradoxale, pe de o parte, eforturile susținute, interesul manifestat pentru copil, pe de altă parte, rezultatele efective obținute, sub așteptări.

Analizând situațiile concrete în care se manifestă acțiunile educative în familie, putem identifica mai multe tipuri de părinți: unii înțeleg să-și armonizeze sistemul lor de acțiuni educative cu cele ale școlii, ale specialiștilor în domeniul muncii educative, în timp ce alții nu conștientizează efectele negative ale strategiilor educative utilizate, sau, și mai grav, refuză să recunoască faptul că relațiile lor educaționale cu copiii sunt deficitare. Aceștia din urma sunt convinși că nereușitele educaționale, rezultatele slabe la învățătură, comportamentele inadecvate, chiar aberante, sunt determinate de factori străini ori necunoscuți familiei. Acțiunile educative ale școlii nu trebuie să neglijeze asemenea aspecte. Întrunirile cu părinții, mai mult sau mai puțin organizate, trebuie să fie un prilej de a conștientiza consecințele imediate și de perspective ale strategiilor lor educaționale.

Familiile, în societatea modernă, se confruntă cu solicitări ridicate, cu o competiție crescută pentru obținerea atenției din partea copiilor lor, precum și cu poveri economice, care forțează tot mai mulți părinți să lucreze în afara căminului și limitează serios timpul pe care aceștia îl petrec cu copiii lor. Se știe că nu de puține ori se înregistrează o lipsă de comunicare între școală și familie și că, adesea, practicile școlare eșuează în a veni în întâmpinarea nevoilor multor familii de elevi.

Școlile pot și, chiar, joacă un rol important în întărirea acestor interdependențe. Părinții se întorc către școală pentru a fi îndrumați. Când cadrele didactice și conducerea școlii sunt dornice să-i atragă pe părinți, atunci rezultatele copiilor se îmbunătățesc.

Familiile trimit copiii la școală, acolo unde speră ca ei să-și dobândească instrumentele necesare pentru a reuși în viață. Școlile preiau copiii și-i trimit înapoi în familiile lor, acolo unde presupun că le va fi furnizat sprijinul de care aceștia au nevoie pentru a crește și a învăța. Cercul acesta în care casa și școala își împart acțiunea asupra capacității copiilor, este unul ce a fost considerat centrul dezvoltării, al dezbaterilor și al obținerii informațiilor de orice natură.

Majoritatea instituțiilor educaționale au un grup formal de legătură școală-familie, fie că este comitetul de părinți, consiliul școlii sau „consilierea părinților”. Relațiile sunt denumite diferit: „implicare parentală”, „parteneriat”, „relație școală-familie”, dar toate reprezintă convingerea că dacă adulții – în cadrul celor două instituții, comunică și colaborează, atunci cei care vor avea de câștigat sunt numai și numai copiii.

Termenul de „parteneriat școală-familie” este folosit pentru a sublinia faptul că școlile și familiile împart responsabilitățile care vizează copiii, prin suprapunerea sferelor de influență. Ele pot fi separate, în cazul în care instituțiile respective își alocă foarte puțin în ceea ce privește resursele, scopurile sau responsabilitățile sau se pot suprapune creând un spațiu pentru activitățile de parteneriat.

Realitatea de zi cu zi a familiei este diferită azi de cea a generațiilor anterioare. Părinții și copiii își petrec mult mai puțin timp împreună și aproape toți adulții se confruntă cu o permanentă dorință de a echilibra cererile vieții de familie, cu cele ale slujbei. Într-o vreme în care părinții se află sub presiuni fantastice, care-i fac mai puțin capabili să participe la viața copiilor lor, există o nevoie și mai mare de a se implica, mai ales în educație.

Școlile trebuie să răspundă nevoilor părinților și să le ofere acestora sprijinul necesar pentru ca ei să se poată implica în procesul de învățare al copilului. În același timp, părinții trebuie să încetinească ritmul vieții cotidiene, acordând mai multă importanță deținerii de către urmașii lor, a unei educații. E util ca ei să servească drept model pentru copiii lor.

Noile tendințe educaționale promovate în cadrul reformei învățământului trebuie să pună accentul pe formarea unei personalități libere și independente care va fi capabilă să ia decizii în situații dificile și riscante. În aceste condiții, școala trebuie să devină un prieten al copilului, deschisă pentru toți membrii comunității. Un rol aparte în formarea unei școli prietenoase copilului o are familia-considerată și prima școală a copilului. De asemenea, nu trebuie să minimalizăm rolul comunității, care este obligată să ofere un mediu optim de dezvoltare, de socializare și educare a copilului. Prin urmare, luate doar în ansamblu, școala, familia și comunitatea vor reprezenta o „finalitate” în dezvoltarea copilului bazată pe respectarea tuturor principiilor caracteristice unei societăți democratice. Atunci când cele două medii educaționale (școala și familia) se completează și se susțin, ele pot asigura într-o mare măsură o bună integrare a copilului în activitatea școlară, dar și în viața socială. Cercetările realizate în domeniul educației arată că, indiferent de mediul economic sau cultural al familiei, când părinții sunt parteneri cu școala în educația copiilor lor, se observă o îmbunătățire a performanțelor elevilor, o mai bună frecvență a școlii, precum și reducerea ratei de abandon școlar sau chiar a scăderii delincvenței juvenile.

Educația copiilor este scopul comun al familiei și al școlii, scop care poate fi realizat eficient doar printr-o relație de parteneriat, prin înțelegerea rolurilor, divizarea competențelor, responsabilităților și a funcțiilor între părțile implicate, prin investirea comună a resurselor de timp, prin împărtășirea informațiilor, prin soluționarea în comun a situațiilor problematice.

În concluzie, pentru a putea asigura educarea copiilor în cele mai bune condiții și, implicit, succesul în viață, e nevoie ca toți factorii implicați în procesul educațional să formeze o echipă în care fiecare știe ce are de făcut și îi acordă partenerului respectul și încrederea cuvenită.



Bibliografie:

- M.GOLU, *Dinamica personalitatii*, Ed. Geneze Bucuresti 1993.
- R.VINCENT, *Cunoasterea copilului EDP* Bucuresti 1972.
- P.Emil, R.Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002
- Vrășmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIE - CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**CREAC-MIC ZENOVIA ADELA,
LICEUL TEHNOLOGIC “PETRE BANIȚĂ”, CĂLĂRAȘI, DOLJ**

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Structura și funcțiile familiei s-au modificat enorm în societatea actuală, în urma revoluției industriale, a urbanizării, a emancipării femeii și a „revoluției sexuale” (Mitrofan și Ciupercă, 2009). Totuși, familia rămâne matricea primordială a definirii individului. Ea constituie cadrul în care copilul învață despre reguli, despre cum să se comporte, cum să rezolve problemele și să câpete competențele sociale de bază. Acestea îi vor facilita adaptarea la rolurile familiale, sociale și profesionale așteptate de la el și a modelelor de socializare, fiind un factor determinant în procesul de dezvoltare a identității.

Părinții joacă un rol foarte însemnat în dezvoltarea identității de sine a adolescentului. Ei îl influențează începând cu alegerea rolului sexual, orientarea profesională și până la îmbrățișarea unei anumite ideologii politice sau religioase. De asemenea, influența lor se exercită și pe planul educației, a oferirii unor modele de comportament și a unor valori. Un model pozitiv de conduită a părinților crește șansele copilului de reușită în viață iar în absența unui astfel de model acesta va avea dificultăți în procesul de dezvoltare psihosocială.

Perioada adolescenței este una dificilă atât pentru adolescentul supus multitudinii de schimbări, cât și pentru părinții săi. Aceștia pot experimenta stări diferite de bucurie, satisfacție și mândrie sau pot experimenta sentimente de tristețe, teamă, pierdere sau chiar abandon asistând la maturizarea intensă și în ritm alert a tânărului. De foarte multe ori, părinții nu conștientizează sau refuză să înțeleagă nevoile de independență și autonomie ale adolescenților, având dificultăți în a accepta faptul că propriul copil se maturizează și devine adult. Este foarte important ca familia să înțeleagă nevoile adolescentului și să îi dea voie să crească, să experimenteze, să se exprime și să se afirme, călăuzindu-l într-o manieră echilibrată și sănătoasă. Un mediu familial echilibrat, bazat pe încredere, susținere, dragoste și înțelegere reciprocă este extrem de important pentru ca adolescentul să depășească dificultățile și solicitările specifice acestei perioade.

Adolescentul se confruntă cu puternice tensiuni interioare legate de dependența față de părinți versus nevoia de a deveni independent și a se detașa de familie. El are încă nevoie de dragostea și suportul părinților, chiar dacă nu recunoaște acest lucru față de sine sau față de ceilalți.

În ceea ce privește nevoia de independență a adolescentului, U. Șchiopu și E. Verza (1995) menționează existența a trei feluri de dependență și anume, dependența „material economică”, „emoțională” și cea „de mentalitate”. Autorii susțin că independența de mentalitate se dobândește prima atunci când adolescentul nu mai apreciază anumite idei și obiceiuri din copilărie, considerate acum vechi. El caută și selectează noi modele la care să se raporteze, pe care să le urmeze, în detrimentul celor din perioada copilăriei. Din punct de vedere al nevoii de independență emoțională, deseori apar conflicte între adolescent și familie, acesta oscilează între a simți lipsă de afecțiune și neglijență din partea părinților sau a-i simți mult prea preocupați și intruzivi. De asemenea, el este încă dependent material-

economic de părinți, lucru care frustrează dar îl și provoacă să-și facă planuri și proiecte de viitor prin care să obțină independență din acest punct de vedere.

Dinamica familială reprezintă un punct de start pentru formarea identității de sine a adolescentului, în procesul lui de a deveni adult. El duce o luptă între a rămâne la stadiul de copil și a se maturiza, devenind independent și desprinzându-se de familie. El are nevoie de la familie să îi recunoască acest nou statut, nefiind copil dar încă nici adult. Prin recunoașterea familiei el reușește să treacă mai ușor prin această perioadă, să se accepte pe sine așa cum e și să se adapteze bine la mediu. Schimbarea rolului de copil și pretinderea unuia de adult în devenire, generează dezechilibru în interiorul familiei, amenințând homeostazia acesteia.

Drept urmare, este nevoie de o schimbare la nivel de sistem familial ceea ce presupune ca părinții să accepte adolescentul ca adult și să își restructureze gândurile, emoțiile și așteptările în ceea ce îl privesc.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASA

AUTOR, CREȚA ALINA

Când auzim de cei 7 ani de acasă, gândul ne duce la educația pe care o primește copilul de la părinți.

Totodată educația, bunele maniere și regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Când ne referim la un copil că are cei 7 ani de acasă, ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog și care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Un copil cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă, nu se va descurca bine în relațiile cu cei din jur, nu v-a fi manierat.

Educația primită de copii în cei 7 de acasă depinde de relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Modelul pentru copil este părintele. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasa, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală și în societate.

Expresia „cei șapte ani de-acasă” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum

ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE - CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. CREȚAN CLAUDIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ SĂULEȘTI/LICEUL
TEORETIC NOVACI

Rolul părinților este acela de a fi educatorii copilului lor. Modificările profunde și rapide ale mediului social, în condițiile unor destructurări și deconstrucții marcate de perioada post-modernității, au efecte dintre cele mai semnificative în spațiul familial. Deprivatizarea mediului familial, acompaniat de intruziunea diverselor instituții în spațiul domestic și de influența mass media în construirea realităților sociale, pun familia într-o situație marcată de nevoia unui sprijin extern. Prescripțiile instituționale, generate de promovarea actualelor valori, devin norme care obligă familiile să se adapteze noilor ideologii și să experimenteze noi practici în relație cu copiii.

Modificarea așteptărilor sociale față de comportamentele părinților în raport cu copiii lor pune o presiune suplimentară asupra părinților, care de cele mai multe ori sunt prinși între exigențele adesea contradictorii ale mediului profesional și cel familial. Vorbim, de exemplu despre participarea copilului la luarea deciziilor care-l privesc, dar practicile sociale încă nu au încorporat valorile care pot modifica comportamentele adulților față de copii, în sensul încurajării participării acestora din urmă. Pentru aceasta este nevoie de o restructurare inclusiv a practicilor instituționale care să ofere modele de exercitare a acestui drept, de pregătire a profesioniștilor care lucrează cu copii în diverse servicii sociale, educaționale și medicale etc.

În cadrul programului “Cum să devenim părinți mai buni” (Holt România) este inclusă o sesiune centrată pe *disciplinarea pozitivă*, în care părinții învață că autoritatea parentală se construiește între permisivitate și interdicție; părinții sunt încurajați să reflecteze asupra modalităților de trasare a limitelor și de construire a autocontrolului și asupra strategiilor de încurajare a comportamentelor dezirabile. Acest balans între limite și permisivitate în educația copiilor este abordat și în programul „Educați așa” (Fundatia Copiii Noștri), care încurajează exersarea de către părinți aprecierii și a modalităților de recompensare, a stabilirii limitelor și interdicțiilor. În cadrul programului Step by Step, tema disciplinării este abordată atât din perspectiva modalităților practice de reacție a părinților atunci când regulile sunt încălcate de către copii, cât și din perspectiva reflexivă de construire a contextului pentru experimentarea de către copii a autocontrolului. Și programul dezvoltat, mai recent, de Salvați Copiii are o componentă care se focalizează pe disciplinarea copilului, ca o formă de management al balanței de putere dintre părinte și copil.

Afirmarea parentalității ca o meserie implică mutații importante în ceea ce privește abordarea parentalității: părintele trebuie să se informeze, să se instruiască, să se califice, să învețe secretele acestei experiențe, să se adapteze noilor așteptări etc. Astfel, exercițiul de îngrijire și educare a copiilor de către părinți a devenit obiectul unei „noi moralități” (Beck Gernsheim, 2003), reflectate în agenda pe care societatea o face părinților; prin urmare, programele de educație parentală conțin, într-o formă mai mult sau mai puțin explicită, trăsăturile „bunei parentalități”, așa cum este ea definită „aici și acum”: un părinte bun este unul *responsabil*, capabil să identifice și să satisfacă *nevoile* copilului său, informat în legăturile cu *drepturile* acestuia etc.

Este cunoscut faptul că fiecare copil trece, în general, prin aceleași stadii de dezvoltare. Totuși, fiecare le depășește în felul său și în propriul său ritm, pe care este necesar să-l respectăm: nici să-l încetinim, nici să-l accelerăm. Acest lucru nu înseamnă că trebuie să devenim spectatori la dezvoltarea copiilor noștri, ci doar că intervenția noastră trebuie să țină seama de stadiul de dezvoltare al copilului, precum și de particularitățile sale individuale. Între stadiile de dezvoltare ale copilului nu există granițe rigide.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă“. Fiecare intervenție pentru copil (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau pe lângă copil (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate intervenții educative, ele devenind intervenții împreună cu copilul: copilul le asimilează, le integrează ca modele de relaționare în funcție de care își structurează personalitatea. Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

Pe măsură ce copilul crește, nevoile sale de educație capătă alte valențe. Copilul este tentat să își asume din ce în ce mai mult autonomia, are nevoie de separarea fizică de părinții săi. El are nevoie de explorarea unor noi medii, în care actorii să fie atât adulți, dar mai ales, copii de-o vârstă. Alăturarea egalilor de vârstă îl susține pe copil în demersul său explorator, în dezvoltarea sa integrată, în exersarea rolurilor și regulilor sociale (diferite de cele din familie).

Copilul are nevoie să fie pus în situația experimentărilor „pe cont propriu“, alături de alți copii, în grupuri mici sau mai mari. El are nevoie să învețe să se sprijine pe propriile abilități și aptitudini în situația rezolvării de probleme (să găsească soluții atunci când își dorește să ajungă la o jucărie), în situația de negociere cu un egal de vârstă (în jocuri în care își construiesc reguli și pe care trebuie să le respecte), în situația în care trebuie să îndeplinească sarcini împreună cu alții copii, deci să colaboreze (de exemplu, când au de strâns jucăriile împreună).

Mediul care poate satisface aceste nevoi educative structurate este grădinița, prin valența formală a educației. Educația formală are un caracter planificat, sistematic, metodic, intensiv, este organizată, condusă și supravegheată de către cadrul didactic. Educația formală completează educația informală, oferită la vârste mici în cadrul familiei și educația non-formală care se realizează prin unele activități desfășurate în afara grădiniței și familiei.

În grădiniță, toate activitățile care se desfășoară împreună cu copiii reprezintă experiențe de învățare pentru copil, pornind de la activitățile integrate (centrate pe anumite obiective și conținuturi), până la momentele de rutină sau tranziție, care consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui, dar și care extind cunoștințele și experiențele acumulate prin activitățile integrate.

BIBLIOGRAFIE:

1. Educatia parentala in Romania, Bucuresti – 2011, Studiu realizat în cadrul proiectului „Centrul pentru Copilărie și Parentalitate” implementat de Holt România – Filiala Iași, cu sprijinul Reprezentanței UNICEF în România
2. Proiectul pentru Reforma Educației Timpurii „Sa construim impreuna cei 7 ani...de-acasa”, Modul pentru parinti si educatori, Bucuresti, 2008

CEI 7 ANI DE ACASA

CRETESCU DANIELA

Încă din primele clipe de viață, copilul își deschide ochii și încearcă să surprindă, din ce în ce mai clar, lumea din jurul lui: mai întâi pe mama- părinții, apoi casa părintească, obiectele, plantele și animalele, curiozitatea îndemnându-l spre întreg pământul și chiar dincolo de el. Cum ar fi copilul fără alinările mamei, fără sânul cald alături de care simte liniștea, simte confortul, simte fericirea și siguranța? Așadar, mama și mediul familial sunt cele care îi trezesc primele sentimente, primele gânduri, dorințe, primele bucurii. Tot acasă copilul este încurajat să facă primii pași: îmvață să meargă, dar și să iasă în societate: mama îi prezintă lumea, casa, strada, copiii, parcul cu jocuri, etc. De acasă copilul capătă încurajări să cunoască lumea „cea mare”. Copiii caută să pătrundă în lumea care-i inconjoară, să îi cunoască toate tainele și să îi deslușească misterele. Ei sunt CURIOSI. Și, mânați de curiozitate, își manifestă pe chipurile voioase plăcerea și entuziasmul în tot ce este nou pentru ei. SOCIETATEA, GRĂDINIȚA, FAMILIA, cu valențe largi despre tot ceea ce se petrece în jurul nostru, le ofera tot sprijinul de care au nevoie, le satisface curiozitatea și nevoile de învățare în perioada timpurie și nu numai. La vârsta antepreșcolară și preșcolară, copiii sunt conduși de senzații- vor să pipăie, să vadă, să audă, sunt atrași de forme și culori.... Apoi, ajunși la vârsta „de ce-urilor”(cand?, cum?, unde?), ei manifestă o curiozitate și o dorință deosebită de explorare a realității înconjurătoare. Contactul nemijlocit cu natura oferă copiilor multiple și noi posibilități de cunoaștere a unor aspecte, a legăturilor dintre acestea, a cauzelor care le determină, a urmărilor pe care le au. Copiii trebuie sprijiniți în înțelegerea corectă și sănătoasă a societății, a naturii, a darurilor de neprețuit pe care, cu generozitate, le oferă. Curriculumul pentru învățământul preșcolar promovează conceptul de dezvoltare globală a copilului, considerat a fi central în perioada copilăriei timpurii. Din această perspectivă, DOMENIUL DE DEZVOLTARE COGNITIVĂ vizează abilitățile copilului de a înțelege relațiile dintre obiecte, fenomene, evenimente și persoane, dincolo de caracteristicile lor fizice și cunoștințe elementare referitoare la lume și la mediul înconjurător prin cunoașterea și înțelegerea lumii (lumea vie, Pământul, Spațiul, metode științifice). Copilul intră în gradiniță în grupa mică însoțit de un bagaj de comportamente pe care le capătă din mediul familiei sau ambientul în care a petrecut primii ani de viață. Primele zile de acomodare ne oferă prilejul de a-l cunoaște. Copiii care au fost înconjurați de iubire, de atenția părinților manifestă încredere în forțele proprii. Cei care sunt încurajați, îngrijiți și apreciați de părinți manifestă siguranță și deschidere spre cunoaștere, spre nou. Comportamentul părinților acasă, reacțiile și sentimentele pe care aceștia le manifestă în prezența copiilor se reflectă în comportamentul copiilor în diferite situații școlare. Copilul învață de acasă ce e bine și ce e rău, fiind îndrumat de părinți. La grădiniță, acest comportament este dezvoltat prin convorbiri pe baza unor situații create de educatoare sau inventate de copii, prin intermediul poveștilor cu morală sau personaje cu caracter pozitiv sau negativ ce scot în evidență trăsături de caracter. Copilul face asocieri între aceste situații, cu cele discutate și cunoscute acasă, în familie. Copiii învață să împartă jucăriile, să comunice între ei atunci când lucrează în grupuri mici, să asculte pe cel de lângă el, să își exprime propria părere fără a contrazice pe celălalt creând situații conflictuale. Toate aceste comportamente sunt influențate de atitudinea din mediul familiei. Părintele trebuie să îi

acorde atenție copilului acasă, tratându-l cu interes și maturitate, implicându-l în rezolvarea unor probleme, atât cât poate acesta să perceapă. Copilul își va exprima emoțiile dacă mama/tata fac acest lucru: după o zi de muncă povestesc cum se simt- au avut satisfacții sau sunt oboseți sau entuziasmați. Doar așa copilul va învăța să povestească acasă ce activități fac la grădiniță sau la grădiniță va împărtăși noutățile și bucuriile din viața de familie. Se desfășoară tot mai mult în grădinițe activități de educație financiară. Este un aspect necesar în integrarea și adaptarea copilului în societatea de astăzi. Însă perceperea acestor noțiuni este ușor înțeleasă dacă copiii sunt implicați în gestionarea banilor în familie. Sunt copii care se tăvălesc pe jos într-un magazin dacă părintele nu îi oferă ceea ce acesta dorește. Acest lucru se întâmplă deoarece părintele nu impune reguli copilului, acasă. Pe de altă parte, aceste reguli trebuie să fie însoțite de explicații care să vizeze urmările care sunt determinate de comportamentul negativ sau pozitiv al acestuia. De asemenea, părintele poate purta discuții permanente, zilnice, obișnuite, fără anumite situații, cum ar fi, de exemplu: plata unei facturi: mama deschide plicul și îi spune copilului că trebuie să plătească telefonul/ lumina, etc, atunci când va primi salariul; atunci, copilul este informat că banii merg spre un angajament ce trebuie îndeplinit, în caz contrar urmând consecințe negative. O altă situație este aceea în care mama poate purta discuții cu copilul înainte de a pleca la cumpărături: fac lista de cumpărături împreună, numără banii, stabilesc de acasă ce își pot permite să cumpere, astfel încât, copilul înțelege și se comportă adecvat. Sunt părinți care se întreabă de ce copilul ascultă la grădiniță și acasă nu poate fi controlat. Sunt multe motive, însă, din proprie experiență am observat că mulți părinți nu crează contact vizual cu copilul atunci când vor să impună reguli, astfel încât acestea nu ajung în câmpul auditiv pentru a fi îndreptat spre atenția și nivelul perceptiv al creierului. Exemplele de acest fel sunt numeroase și toate pun în evidență importanța educației pe care copilul trebuie să o primească acasă, în familie, educație care se reflectă în felul în care copilul se comportă și își adaptează comportamentul la mediul educațional școlar sau la cerințele societății. Familia oferă premisele dezvoltării psiho-comportamentale, iar școala oferă situații complementare pentru formarea și dezvoltarea acestora.

MODELUL EDUCAȚIEI PE CARE PĂRINȚII LE-O OFERĂ COPIILOR

PROF. CRIȘAN ANCUȚA DANA COLEGIUL NAȚIONAL "IOSIF VULCAN"
ORADEA, JUD. BIHOR

Necesitatea educării tinerei generații pentru a face față exigențelor societății, ne obligă să urmărim în formarea copiilor noștri nu numai achiziția de cunoștințe, priceperi, deprinderi, ci și însușirea unui comportament adecvat, în așa fel încât să facă față cerințelor societății.

Dar ce înseamnă comportament adecvat?

Numai capacități de comunicare, de relaționare, de operare cu informații?

Cu siguranță, nu trebuie să uităm în formarea generațiilor viitoare și de buna-cuviință și de politețea sufletului omenesc.

Modelarea și stimularea comportamentului copilului se referă, de fapt, la pătrunderea în structurile etice ale bunelor purtări și nu la gesturile “de fațadă” care nu vor decât să facă impresie, nefiind motivate de o convingere interioară.

Ce înseamnă să fii om de omenie? Dar să fii punctual? Cum ne păstrăm prietenii? Dar cum îi recunoaștem? Ce înseamnă să spui adevărul? Știi să fii recunoscător? Dar să porți o conversație plăcută? Știi să zâmbești? Ai înțeles vreodată cu adevărat tainele expresiei “vorba dulce mult aduce” ?

Iată câteva întrebări care ne pot ajuta să-i facem pe copii să se cunoască mai bine și să reflecte asupra fondului moral al relațiilor umane.

“**Cei șapte ani de-acasă**” care, în prezent, au devenit “cei șase ani de-acasă” sunt din ce în ce mai goi, mai lipsiți de sens, o expresie învechită și demodată.

Părinții, încărcăți de grijile zilnice, au uitat cât de mult te bucurai când auzai spunându-se : “Ce copil politicoș! Se vede că are **cei șapte ani de-acasă!**”

De câțiva ani se observă o nepăsare și o lipsă de griji față de purtarea copiilor care, în mare măsură, este oglinda primilor ani petrecuți în familie.

În ziua de astăzi, expresia a dispărut din uz, iar tupeul a luat locul curajului, obrăznicia se confundă cu istețimea, iar răsfățul cu dragostea.

Nu este de mirare că întâlnim din ce în ce mai puțini copii politicoși și bine crescuți.

Disciplina bunei conviețuiri lipsește sau mai bine zis a dispărut și din ce în ce mai mulți tineri au rămas corigenți la această materie și nu știu să trăiască decent, frumos și demn printre oameni.

Acestea se învață pe parcursul întregii vieți, însă ceea ce nu se uită niciodată sunt “**cei șapte ani de-acasă**”.

Politețea, buna-cuviință și bunele maniere sunt “lucruri” care se învață. Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici, apoi la grădiniță și abia apoi la școală.

Fiecare copil este bine să știe că, dacă este politicoș și are conduită frumoasă cu cei din jur, ceilalți vor fi, la rândul lor, politicoși cu ei.

Este bine de știut că a avea “**cei șapte ani de-acasă**” înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-cuviință pe tot parcursul zilei, a avea maniere frumoase în orice situație, cu toată lumea: cu părinții, frații, prietenii, colegii, vecinii, cu profesorii etc.

De aceea, părinții, bunicii, învățătorii și chiar profesorii, nu trebuie să uite că este necesar să-i învețe pe copii (oriunde și oricând) următoarele: Cum, când și pe cine salutăm?,

Cum ne comportăm acasă, la școală, la cinematograful, în vizită?, Care este atitudinea care trebuie adoptată la masă?, Cum, când și de ce oferim cadouri?, Ce și cât vorbim?, Cum și când să fim recunoscători?, Când să zâmbim?, Cum ne ajutăm prietenii? etc.

Dacă fiecare dintre noi nu ne-am mai pune întrebarea “ cine-i de vină pentru comportarea tinerilor de astăzi?”, ci am încerca să răspundem luând atitudine și lăsând indolența de o parte, am deveni adevărați formatori de oameni, de caractere și personalități.

Nu este corect să dăm vina pe alții.

Să nu acuzăm părinții care nu se ocupă de educația copiilor lor, pentru că, la rândul nostru, și noi suntem părinți.

Să nu acuzăm nici dascălii care nu știu să-și stăpânească elevii, pentru că și noi poate ne-am numărat odată printre aceștia.

Să ne amintim în orice moment că nemulțumirile noastre pot fi schimbate prin contribuția noastră, a tuturor: părinți, bunici, învățători, profesori.

Bibliografie:

1. Cerghit, I.; Radu, I.T.; Popescu, E.; Vlăsceanu, L., „Didactica”, manual pentru clasa a X-a, școli normale, E.D.P., R.A., 1997;
2. Soica, M., „Pedagogie și psihologie”, Editura Gheorghe Alexandru, 2002; 5.
3. Stern, H.H., Educația părinților în lume. București, Editura Didactică și Pedagogică, 1972.
4. Vrăsmaș Ecaterina Adina, „Consilierea și educația părinților”, Editura Aramis, București, 2002

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE – CEI ȘAPTE ANI DE ACASA

**EDUC. CRIȘAN LAURA ELENA
GRADINIȚA PP NR 7, DEVA**

Școala are un rol important în educația copiilor, însă cel mai mult contează lecțiile primite în familie. Dezvoltarea personalității copilului este rezultatul unui ansamblu de factori: familiali, școlari, comunitari. Factorii familiali sunt ca proximitate și importanță cei mai importanți în dezvoltarea unei personalități armonioase.

Rezultatele mai multor cercetări arată că elevii care sunt înconjurați de iubirea și sprijinul membrilor familiei au rezultate mult mai bune la școală față de copiii ai căror părinți lucrează de dimineața până seara și care nu petrec prea mult timp împreună cu ei.

Familia are o influență deosebită asupra copiilor, care dobândesc mult mai repede și mai facil cunoștințe despre obiceiuri, stil de viață, societate, comportamente sau natură, de la persoanele apropiate, cu autoritate în viața lor, decât de la cadrele didactice sau străini.

Familia are un rol foarte important în dezvoltarea copiilor atât din punct de vedere intelectual, cât și fizic, moral și estetic. Părinții sunt cei care de cele mai multe ori asigură hrana și celelalte elemente necesare copiilor: haine, cărți, rechizite, jucării, ceea ce îi determină pe cei mici să înțeleagă că au datoria să împlinească așteptările pe care le au adulții de la ei. Părinții au datoria de a le forma copiilor conștiința, caracterul, voința, personalitatea și simțul responsabil, dinainte ca cei mici să ajungă pe băncile școlilor.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți - pe care copiii le preiau prin imitație și învățare - precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale ("cei șapte ani de acasă") constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Strategiile educative la care se face apel în familie determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor și comportamentul lor sociomoral.

Trebuie să menționăm că strategiile educaționale utilizate de unii părinți, chiar dacă sunt bine intenționate, chiar dacă au avut efecte pozitive în anumite cazuri particulare, nu duc întotdeauna la obținerea unui rezultat optim educațional, care să favorizeze dezvoltarea personalității. Cazurile particulare, exemplificările ocazionale, nu sunt întotdeauna utile. Ceea ce într-o familie a avut efecte eficiente, în alta poate determina efecte contrarii. Identificarea aspectelor particulare ale mediului educațional din familie după niște parametri unici, precum și cunoașterea consecințelor unui anumit comportament al părinților, contribuie la explicarea unor comportamente negative ale copiilor. Necunoscând suficient urmările educative, convinși că ceea ce fac este spre binele copilului, unii părinți și chiar educatori, se află în fața unei situații oarecum paradoxale, pe de o parte, eforturile susținute, interesul manifestat pentru copil, etc și, pe de altă parte, rezultatele efective obținute, sub așteptări.

Astfel, putem identifica mai multe tipuri de părinți: unii înțeleg să-și armonizeze sistemul lor de acțiuni educative cu cele ale școlii, ale specialiștilor în domeniul muncii educative; alții nu conștientizează efectele negative ale strategiilor educative utilizate, sau

refuză să recunoască faptul că relațiile lor educaționale cu copiii sunt deficitare. Aceștia din urmă sunt convinși că nereușitele educaționale, rezultatele slabe la învățătură, comportamentele inadecvate, chiar aberante, sunt determinate de factori străini, ori necunoscuți familiei. Acțiunile educative ale școlii nu trebuie să neglijeze asemenea aspecte. Întrunirile cu părinții, mai mult sau mai puțin organizate, trebuie să fie un prilej de a conștientiza consecințele imediate și de perspectivă ale strategiilor lor educaționale.

Comportamentele educaționale ale părinților, chiar dacă sunt bine intenționate, pot avea efecte negative asupra copiilor, din cauza neadecvării lor, a particularităților de vârstă și individuale, la situații concrete de acțiune, la sistemul de cerințe adresate copiilor, etc.

Severitatea exagerată – manifestată prin interdicții, prin brutalitate și prin privațiuni de tot felul – își va lăsa amprenta asupra personalității în formare a copilului. Astfel de părinți impun un regim de viață și, în special de învățătură, peste limitele de toleranță psihologică și psihofiziologică specifică vârstei. Ei impun copiilor lor un volum mare de sarcini, interzic participarea la activități recreative, la jocurile specifice vârstei și utilizează frecvent pedepse care lezează demnitatea copiilor, chiar pedepse corporale. În afara programului școlar, copiii sunt puși adeseori să învețe mai multe limbi străine, să desfășoare activități artistico-plastice, sportive, etc, chiar dacă nu au aptitudini în acest domeniu. Afirmând ”facem totul ca să scoatem din el un om deosebit” sau “trebuie să facă ceea ce eu nu am făcut pentru că nu am avut condițiile necesare”, părinții trebuie să înțeleagă că dincolo de intenția bună, maniera concretă în care procedează, poate să conducă la rezultate contrare celor scontate.

La rândul lor, părinții superprotectori, care depun eforturi exagerate pentru a proteja copilul, pot constitui piedici în formarea și dezvoltarea personalității copilului. Acești părinți consideră că școala, viața în general, are o serie de cerințe care depășesc posibilitățile copilului sau copiii lor sunt fie ”de o inteligență rară”, fie neajutorați, plăpânzi, fragili, și de aceea trebuie menajați. Apar astfel atitudini de îngâmfare, de supraevaluare a propriilor posibilități, dar și atitudini de subevaluare a copiilor, precum și slabe posibilități de adaptare la situații noi.

Atitudinea protectoare a părinților se poate manifesta și prin limitarea excesivă a libertății și independenței de acțiune a acestora, a inițiativei. Părinții devin deosebit de preocupați de copil, manifestă o teamă permanentă pentru viața și activitatea copilului lor, și de aceea stabilesc ei direcțiile de acțiune și comportare fără să accepte abateri, plângeri sau nemulțumiri. Principala consecință se exprimă într-un comportament lipsit de inițiative, instalarea unei temeri nejustificate de acțiune, și mai ales de consecințele ei, în ultima instanță, timiditate exagerată.

Considerând că nici unul dintre aspectele climatului familial prezentat nu este favorabil dezvoltării armonioase a personalității copilului, concluzionăm că ”școlarul are nevoie acasă de un cadru general de viață în care să se simtă în siguranță”. Pentru aceasta el are nevoie de părinți calmi, înțelegători, afectuoși, destul de maleabili în raporturile cu copilul, fără a da dovadă de slăbiciune. El are nevoie să simtă că părinții se ocupă de el, că iau parte la micile lui necazuri și la problemele care îl întristează, și că nu se dezinteresează de ceea ce se întâmplă la școală. Dar în același timp el are nevoie de un cadru de disciplină destul de ferm pentru a nu-l lăsa să-și închipuie că libertatea lui e fără margini și, totodată, să știe că părinții săi împărtășesc același nivel de exigență. (M. Gilly).

În condițiile social-economice actuale, se manifestă două tendințe contradictorii: părinții sunt îngrijorați de viitorul copiilor lor, dar în același timp nu mai au timp și răbdare

să acorde atenție problemelor acestora. Relația lor cu școala este ignorată sau evitată, acțiunile educative ale celor două instituții exercitându-se oarecum paralel. Este o sarcină a școlii, a personalului didactic, să identifice situațiile problematice din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative ale acestora în favoarea copilului și mai ales să conștientizeze faptul că relația de colaborare școală - familie este determinantă în obținerea performanțelor școlare.

BIBLIOGRAFIE:

G. BERGER, Omul modern si educatia sa - EDP Bucuresti 1973;

A. BIRKH, HAYWARD S., Diferentele individualizate – Ed. Tehnica Bucuresti 1999;

M.GILLY, Elev bun – elev slab, EDP Bucuresti 1973;

M.GOLU, Dinamica personalitatii, Ed. Geneze Bucuresti 1993.

R.VINCENT, Cunoasterea copilului EDP Bucuresti 1972.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

AUTOR: CRIȘAN MĂLINA NARCISA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE-CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

CRÎȘAN MARIA, ÎNVAȚATOARE

Sentimentul de neapartenență, predomină cultura contemporană. Acesta fiind motivul pentru care nevoia de a ne bucura de mângâierea și prezența familiei, este acută. Mame și tați ne însoțesc și ne ghidează pașii, ne sprijină prin tăcerea lor, ne ajută, ne învață.¹

Viața copilului este influențată de mediul familial și social. Părinții trebuie să știe că cea mai înaltă îndatorire a lor este să creeze o atmosferă familială de iubire, respect față de oameni. Familia este obligată să dea importanță formării virtuților la copil, a sentimentelor de ordin superior: dragoste pentru adevăr și dreptate, iubire de patrie, iubirea de frumos. Să descopere frumosul din natură, să iubească arta, să aspire spre a soluționa problemele altora. Sentimentele de ordin superior conferă echilibrul interior, conducând persoana spre un înalt grad de măreție morală. Sentimentele morale au stabilitate, deoarece nu intră în competiție cu aspirațiile altora. Copilul are nevoie continuă de sprijinul adulților, părinții fiind primii care trebuie să-l ajute, să descopere frumosul, să descopere tot ceea ce îi poate aduce în viață bucurie și speranță. Între copii și părinți trebuie să existe o bună comunicare, sinceritate, răbdare, înțelegere. Sentimentele superioare se formează în familie dacă părinții doresc acest lucru. Părinții trebuie să aibă, în acest caz, o concordanță între vorbe și fapte. Lipsa exemplului îl determină pe copil să nu își asculte părintele. Formarea sentimentelor superioare nu depinde de discursuri sau sfaturi despre cum trebuie și ce trebuie să facem, ci prin exemplul personal, important este ceea ce facem. Nu doar nevoia de hrană, îmbrăcăminte trebuie asigurată copilului, omul fiind o ființă superioară, formată din spirit și materie.²

¹ Papa Francisc, Educația pasiune și devotament, Ed. ARCB, 2019.

²Nicolae Costruț, Sufletul copilului, Mesagerul Sfântului Anton, 2002.

EDUCATIA TIMPURIE ÎN FAMILIE

**PROF. INV. PRIMAR: CRÎȘMAR CARMEN-MARIA
ȘCOALA PRIMARA VĂȘCĂUȚI**

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rându-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va

învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere. În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

PROF. CRÎȘMAR ECATERINA
G.P.N. VĂȘCAUȚI

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

FAMILIA - LEAGANUL SIMȚULUI DE SINE AL COPILULUI

CRISTA ANAMARIA

Familia, în orice societate, joacă rolul cel mai important în formarea și socializarea copilului deoarece ea reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile fiziologice și sociale și împlinite etapele întregului său ciclu de creștere. Părinții sunt primii educatori din viața copilului, educația primită de acesta până la șapte ani fiind determinantă pentru dezvoltarea sa ulterioară. Fiind, în primul rând, cadrul existenței biofizice al dezvoltării copilului, principalul obiectiv al familiei trebuie să fie păstrarea sănătății și creșterea normală a acestuia.

Ce este un copil? Cel mai adesea, copilul este văzut ca fiind o versiune mai mică și mai puțin puternică a unui adult – mai dependent, cu mai puține cunoștințe, mai puțin competent, mai puțin adaptat social și cu mai puțin control emoțional. O asemenea imagine are avantajul că atrage atenția asupra rolului adulților responsabili de copil, care au sarcina de a asigura sprijin pentru dificultățile lui și, în același timp, de a-l ajuta pe copil să achiziționeze calitățile lipsă și să le transforme în caracteristici personale.

Felul în care sunt văzuți copiii variază în funcție de numeroase forțe sociale, economice, politice și religioase, care există în acel moment și în acel loc. Ideea că statutul neajutorat al copiilor are nevoie de protecție s-a dezvoltat încet în ultimii 200 de ani și abia în a doua jumătate a secolului 20 această idee a fost pecetluită sub formă de legislații naționale și acorduri internaționale.

”Copiii acestei lumi sunt inocenți, vulnerabili și dependenți. Ei sunt de asemenea curioși, activi și plini de speranță. Viața lor ar trebui să fie una de bucurie și pace, de joc, învățare și creștere. Viitorul lor ar trebui modelat în armonie și cooperare. Ei ar trebui să se formeze prin lărgirea orizonturilor și dobândirea de experiență.”

Familia este cadrul de bază în care cei mai mulți copii sunt introduși în viața socială, unde sunt dobândite regulile comportamentului interpersonal și care va continua să le servească drept bază de securitate atunci când întâlnesc lumea de afară. Dezvoltarea copiilor este influențată de funcționarea familială, adică de calitatea relației dintr-un cămin – căldura, angajamentul, înțelegerea reciprocă și armonia.

Dezvoltarea emoțională a copiilor începe în primele săptămâni de viață. Emoțiile au o bază biologică, făcând parte din echipamentul înnăscut al tuturor ființelor umane. Copiii diferă la nivelul competenței emoționale din motive biologice, interpersonale – felul în care au fost crescuți, ecologice, cum e sărăcia. Dezvoltarea abilității de a regla și controla propriile emoții este o problemă de transfer al controlului de la cel care îngrijește copilul la copil – un proces care ocupă întreaga perioadă a copilăriei și implică achiziția de strategii diverse pentru reglarea sentimentelor și a expresiei acestora.

Dezvoltarea cognitivă a copilului se realizează stadial, este prin excelență un proces social, care trebuie să fie înțeles ca integrare a trei aspecte: culturale, interpersonale și individuale. Copiii trebuie văzuți în contextul lor socio-cultural.

Una din principalele sarcini pe care le are copilul pe parcursul dezvoltării se referă la procesul de individualizare, respectiv formarea unei identități distincte și unice – Cine sunt eu?

Felul în care gândesc copiii despre ei înșiși depinde atât de dezvoltarea cognitivă cât și de experiența socială, în special de așteptările și atitudinile celorlalți oameni. Familia este fără îndoială leagănul simțului de sine al copilului.

Bibliografie

Schaffer, H. Rudolph, (2007) - Introducere în psihologia copilului, Editura ASCR, Cluj-Napoca

Negovan, V., (2003) - Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București

<http://www.consultanta-psihologica.com/cei-sapte-ani-de-acasa/>

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE- CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

ED. CRISTEA ALEXANDRA
G.P.N. STEP BY STEP CĂSUȚA FERMECATĂ
POIANA VARBILAU- PRAHOVA

” În familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume- omul cu caracter”- Regis Loisel

În ziua de azi, toți mai mulți copii cresc în familii monoparentale sau sunt lăsați în grija bunicilor, fapt ce duce de cele mai multe ori, la pierderea interesului privind educația copiului. Ca rezultat pot spune că ” cei șapte ani de acasă” devin pierduți.

Sunt de părere că familia reprezintă prima verigă, din lanțul vieții unui om, aceasta având responsabilități clare și diverse în educația copilului. Când spun că un copil are cei șapte ani de acasă, mă gândesc la un copil bine crescut, sociabil, care știe să salute, să spună ”mulțumesc” și ”te rog frumos”, care se comportă cuviincios atât cu adulții cât și cu ceilalți copii/ colegi. Un astfel de comportament dezirabil, arată mediul în care s-a dezvoltat copilul și contribuția pe care familia a avut-o în educarea lui.

Nu cred că există părinții care să-și dorească pentru copilul său o proastă creștere acasă sau în societate, există doar părinți care nu-și dau interesul, care au o gândire preconcepțuită, precum că școala trebuie să-i educe și să-i formeze copilul. Este adevărat, dar nu în totalitate. De ce? Pentru că, instituțiile educaționale pot consolida, aprofunda și confirma normele deja deprinse în familie, deoarece este firesc că primul pas în educarea copilului și respectarea unor comportamente adecvate să se învață acasă. Părinții trebuie să fie conștienți de influența pe care ei o au și pe care o exercită în viața copilului, ei trebuie să realizeze că educația dată propriului copil este diferită de cele precedente, că societatea actuală și viitoare este și va fi diferită de celelalte, iar copilul trebuie pregătit corespunzător.

Se știe că, încă din primii ani de viață ai copilului, acesta din urmă copiază de la părinți gesturi, limbaje, atitudini, comportamente. Pentru a-l determina pe copil să facă fapte bune, părintele/ familia trebuie să de-a dovadă de înțelegere, răbdare, calm și dragoste față de acesta. Dragostea de bine, de adevăr și de frumos, are nevoie de acțiune, de descoperire a virtuților de către copil. Sunt de părere că greșesc acei părinți, care ”cocoloșesc” copilul și le interzic anumite curiozități: joaca în nisip cu mâinile, pipăitul lucrurilor, demontarea/ aruncarea jucăriilor. Dorința acută de cercetare și explorare a lumii înconjurătoare, trebuie stimulate și încurajate deoarece ajută copilul să devină o ființă autonomă.

Rolul familiei este centrat pe dezvoltarea personalității și pe dezvoltarea socio-emoțională a copilului. Prin experimentarea unor situații emoționale diferite, părinții oferă posibilitatea copilului să cunoască stări emoționale diverse și să le înțeleagă, manifestând ulterior reacții adecvate în concordanță cu experiența trăită.

Este important pentru copil să crească în sânul familiei deoarece acesta asimilează roluri, valori și norme ale familiei, limite clare și precise, răspunsuri imediate la nevoile/ întrebările lui, sancționare educativă și constructivă a comportamentelor inacceptabile ale acestuia, recunoașterea reușitelor și încredere reciprocă. În acest fel, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le va iniția în mediul în care se află. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere

sentimentul siguranței, stabilității și de protecție din partea familiei. Stabilirea unui program zilnic, cu rutine și reguli, induce coerență și disciplină în planul mental al copilului, formându-i abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos: deprinderi de autoservire, ordine și igienă, bune maniere și comportament în diverse situații, limbaj corect transmis, exprimarea propriilor nevoi, consecvența și perseverența în realizarea sarcinilor, alegerea motivelor și motivațiilor.

Din punct de vedere psihologic și comportamental, între 3 și 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, să-și dezvolte simțul binelui și al răului, să observe reacțiile adulților în fața comportamentului său, să aprecieze recompensele dar și să conștientizeze semnificația pedepsei. Această perioadă este propice pentru învățarea bunelor maniere, ce se cuvine și ce nu se cuvine la masă, în vizită, în parc sau la grădiniță. A-i învăța pe copii bunele maniere este un proces de durată, ce se va contura zi de zi, iar cele mai bune ocazii pentru îndrumarea copilului în direcția corectă sunt întâmplările din spațiul familial.

Perioada imediat următoare, 5- 7 ani, aduce copilului independența. Acum copilul poate purta o conversație cu adulții, își spune punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, intervine în discuțiile din familie și poate să vorbească la telefon. Copilul trebuie încurajat să se exprime, să termine ce are de spus și să nu i se facă observații în public, deoarece acestea nu fac decât să-l umilească și să-l inhibe.

Consider că, familia rămâne un factor principal și esențial în educarea copilului, deoarece educația, înainte de toate, începe acasă.

Bibliografie:

- Gheorghe Schwartz, Gabriela Kelman, Olga D. Moldovan, "Psihologia copilului", Editura Universității "Aurel Vlaicu", Arad, 2009;
- Popescu Nicoleta, "Cei șapte ani de acasă", Editura Pescăruș, București, 2014.

CEI ȘAPTE ANI DE – ACASĂ

PROFESOR ÎNVAȚĂMANT PRIMAR: CRISTEA LILIANA ȘCOALA GIMNAZIALĂ, COMUNA APOSTOLACHE – PRAHOVA

”Copilul râde: înțelepciunea și iubirea mea e JOCUL” – spunea Lucian Blaga în ”Poemele luminii”. Cu alte cuvinte, copilul învață să iubească și acumulează înțelepciune prin joc. Despre joc și valențele sale educative s-au spus multe, de către oameni calificați în această direcție. În eseu de față ne propunem să evidențiem faptul că această activitate este specifică încă de la cele mai fragede vârste, când ocupă cam tot atâta timp cât și odihna.

Înainte de a învăța să se joace singur sau cu covârșnicii, copilul are nevoie de adulții din preajma sa pentru această activitate. Pentru început, jucăriile sunt mama/tata, bunicul/bunica. Ei sunt cei care trebuie să-i acorde celui mic atenție și timp. Trebuie să se joace cu el și să-l învețe să respecte regulile jocului, să accepte o eventuală înfrângere. Acesta urmărește mișcările celor mari și încearcă să le imite. De fapt, aceasta este prima formă de învățare: prin imitație.

Astfel, ceea ce vede copilul la adulții care-l îngrijesc pune bazele formării sale. Își pune amprenta asupra modului în care viitorul adult va interacționa cu semenii. Modul în care părinții se raportează la cel mic va determina modul în care, ulterior, acesta se va raporta la ceilalți.

Nu de puține ori, în special în era aceasta a democrației prost înțelese, auzim frecvent de la specialiști că trebuie să-i acordăm libertate deplină copilului, că nu trebuie să-l certăm (pentru a nu-l umili) și că în tot ceea ce face el trebuie să vedem și o latură pozitivă pe care să o laudăm (pentru simplul fapt că a depus un efort). Observăm că părinții au din ce în ce mai puțină autoritate asupra copiilor lor (de la vârste din ce în ce mai fragede). Observăm și că cei dintâi se lasă manipulați de mass-media (care denigrează sistemul românesc de învățământ). Contestă din ce în ce mai des și fără fundamente logice cam tot ce fac sau nu fac profesorii la clasă.

Copiii, la rândul lor, imită această atitudine (care le convine de minune). Ei nu prea mai au niciun fel de responsabilități, atâta vreme cât se trâmbează peste tot (inclusiv la ei în casă) faptul că se dau prea multe teme, că sunt prea multe materii în curriculum, că programa este prea încărcată și că bietul elev este strivit sub cerințele ”unui sistem de învățământ demodat”.

Acest fenomen apare începând cu vârsta de șase ani, când intră la școală. Până atunci, însă, el deprinde primele norme de comportament social acasă. Dacă mama îl învață să mulțumească pentru un serviciu ce îi este făcut, va învăța să aprecieze efortul celorlalți mai târziu. Dacă acasă i se cere să își strângă jucăriile de pe jos (chiar dacă are doar trei ani), să pună tacâmuri la masă și să-și spele farfuria (chiar dacă are doar cinci ani) sunt șanse mari ca la școală să nu aștepte să-i scoată doamna învățătoare caietele din ghiozdan și să țină ritmul impus la clasă. Dacă familia impune limite și îi trasează anumite obligații (în raport cu vârsta sa), atunci, probabil, acel copil va fi un elev responsabil și un bun coleg. Va ști să-și asume greșelile și va ști să respecte normele.

O casă fără o temelie solidă nu rezistă mult. Baza educației unui om este clădită de către familie, de la cele mai fragede vârste. Este foarte puțin probabil ca această perioadă să

poată fi recuperată ulterior (dacă, dintr-un motiv sau altul, nu a existat sau nu a fost corespunzătoare).

Tocmai de aceea, nu degeaba se spune că meseria de părinte este cea mai grea. Înaintăm și acționăm cumva intuitiv, fără a avea certitudinea că mergem pe drumul cel bun.

“ CEI SAPTE ANI DE ACASA ”

PROF. INV PRIMAR: CRISTEA MARIANA

„Nu știu alții cum sunt, dar eu când mă gândesc la locul nașterii mele, la casa părintească din Humulești, la stâlpul hornului unde lega mama o sfoara cu motocei, de crăpau mâțele jucându-se cu ei, la prichiciul vetrei cel humuit, de care mă țineam când începusem a merge copăcel, la cuptorul pe care mă ascundeam, când ne jucam noi, băieții, de-a mijoarca, și la alte jocuri și jucării pline de hazul și farmecul copilăresc, parcă-mi saltă și acum inima de bucurie.”

Din cele spuse mai sus reiese că și Ion Creangă nu uita de cei șapte ani de acasa care i-au călăuzit pașii în desăvârșirea lui.

Povestitorul Ion Creangă își amintește cu multă plăcere de această perioadă din viața sa, de strădania părinților și bunicilor săi, de a-i oferi în limita posibilităților acestora, o bază solidă pentru viitorul său.

Ce importanți sunt cei șapte ani de acasă pentru oricare dintre noi, dacă aceștia și-au pus o amprentă pozitivă asupra noastră!

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă, ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia pentru adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jurul său sau în societate.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, și ar putea apărea sentimentul de rușine.

Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea care-l înconjoară, primele reguli și norme de conduită, este cea care trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să-i arate ce e bine și ce e rău.

Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă un model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și afecțiune, în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și creându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă dorința copilului de participare la viața socială și culturală a țării sale, se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică

individuală și colectivă, de altruism, constituind bagajul educativ al celor șapte ani de acasă. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, activitățile pe care le desfășoară împreună, consolidează anumite deprinderi și abilități ce contribuie la o autonomie a copilului, convețuirea socială și protecția lui.

Copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor și comparațiilor, își însușește modele pe care dorește să le urmeze, în mod constant, în devenirea sa ca adult.

Dascălul trebuie să fie unul din principalul model pentru copil, să se facă iubit și apreciat de către acesta, să-i însuflească încredere, să fie cel mai bun prieten al copilului, prin comportamentul său să-l determine pe acesta să îl aprecieze și să-l stimeze pentru toată activitatea sa.

Cei șapte ani de acasă își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine copilul mai târziu și anume –OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Comportamentul fiecăruia spune la maturitate dacă ai sau nu cei șapte ani de acasă.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M (2000), Fundamentele psihologiei, Editura fundației România de Măine, București.

Sălvăstru, D, (2004), Psihologia educației, Editura Poilirom, Iași.

EDUCAȚIA INCEPE IN FAMILIE!

PROF. MONICA-IOANA CRISTEA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 4 TURNU-MĂGURELE
JUD. TELEORMAN

Familia este factorul determinant care își pune amprenta asupra educației copilului. „Acasă” nu înseamnă pentru noi o locuință propriu-zisă! „Acasă” ne simțim acolo unde ne este sufletul, unde suntem iubiți, „acasă” suntem lângă cei dragi! Familia reprezintă locul în care ne dezvoltăm, ne petrecem o mare parte a timpului și în care devenim, practic, ființe sociale. Membrii unei familii evoluează împreună și învață să fie uniți, mergând pe principiul „Toți pentru unul și unul pentru toți!”.

Când vorbim despre „cei șapte ani de acasă” ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are „cei șapte ani de acasă” ne referim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună „mulțumesc”, „te rog”, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc „cei șapte ani de acasă”. Educația primită în cei „șapte ani de acasă” depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. El realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Este necesar ca părinții să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare, să nu uite că și adulții pot comite erori!

Din păcate, în prezent, sintagma „cei șapte ani de acasă” nu mai are conotația de altădată, căzând, oarecum, în derizoriu. Responsabilitatea pentru un educația micuților este lăsată din ce în ce mai mult în seama instituțiilor de învățământ.

La nivel declarativ, parteneriatul școală-familie-comunitate este unul de succes. Realitatea este cu totul alta! Părinții acuză instituția de învățământ pentru eșecul educabililor, dascălii reclamă lipsa de implicare a familiei și...comunitatea locală asistă neputincioasă. Sunt și cazuri fericite, în care toate lucrurile merg strună: părinți responsabili, cadre didactice eficiente, comunitate care sprijină necondiționat actul instrucțional, într-un cuvânt: profesionalism din partea tuturor...actorilor.

Consider că fiecărui copil trebuie să îi răspundem în felul său, să îi oferim posibilitatea să se orienteze singur în privința propriei educații de mai târziu, să îl învățăm „dansul sub orice formă”, abilitatea de a dansa cu picioarele, cu noțiunile, cu cuvintele, căci a învăța să

gândești, să vorbești și să scrii sunt cunoștințe, sunt capacități, sunt competențe...dar controlul lor, autonomia în propria formare vin din a învăța să vezi, care este o judecată a valorilor și a propriei valori.

FAMILIA ȘI CEI ȘAPTE ANI DE ACASA

AUTOR: CRISTESCU- POPESCU ECATERINA

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Ce trebuie să știe un copil „de acasă“ ? Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială. Din familie impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața voastră, cât și din cele negative.

Cei șapte ani de casă sunt impotanți pentru că atunci înveți aptitudini importante pentru viață.

Educația trebuie să se facă pentru copii, nu pentru liniștea și comoditatea noastră de mai târziu. Cei șapte ani de acasă sunt ca o temelie la o casă, cu cât e mai solidă, cu atât e mai rezistentă.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei șapte ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilării. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Familia este cea care satisface nevoia de confort fizic și afectiv. Dacă copiilor le lipsește un climat familial favorabil, pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor șapte ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară, educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei șapte ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții. Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii șapte ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare. Să îi ajutăm să fie oameni respectuoși și demni de respect, deoarece: „Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

BIBLIOGRAFIE

www.didactic.ro

Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002

Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași.

„ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

CROITORIU DANIELA

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia. Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învăț din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „**șapte ani de-acasă**”.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a

comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră. Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul,

ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Astfel, cei 7 ani de acasă pot însemna:

- **să-si poata evalua obiectiv pozitia in raport cu o situatie.** (Trebuie sa stie ce-i place, ce-i trebuie, ce poate fi un pericol, ce nu vrea sa faca, etc.)

-să **stie sa isi sustina parerile si sa-si apere interesele fara a deranja pe cei din jur**

- **să fie atent si implicat in ceea ce se intampla in jur, ca sa poata evita situatiile cu potential periculos si, ca revers al medaliei, sa poata oferi un ajutor la timp cuiva.**

-să **stie sa piarda** (si automat, sa-si focalizeze frustrarea spre ceva constructiv) **dar si sa castige cu eleganta** (fara a-l umili pe cel care a pierdut)

Lucrurile astea se invata mai mult prin copierea parintilor si a altor educatori, mai degraba decat din predici si povesti. Asa ca e de maxima importanta ca parintii sa fie un exemplu pentru cei mici. Si e important, de asemenea ca independenta copiilor sa fie stimulata, pentru ca daca in mica copilarie e mereu altcineva care sa-i ia deciziile, copilul va tinde spre una din cele doua extreme, ori va incerca totul, ca sa-si afirme independenta, ori va evita totul, dintr-un exces de prudenta. Pe cand, daca e obisnuit de mic sa infrunte niste situatii si sa faca niste alegeri (evident, pe masura lui, si controlate de adult) ii va fi mult mai usor sa ia hotararari in ceea ce-l priveste. Tot la capitolul parinti, felul in care i se vorbeste si felul in care este ascultat, il va invata cum sa faca si el, la randul lui, asta, de o maniera pe cat posibil politicoasa.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

CEI 7 ANI DE ACASA!

PROF. INV. PREȘC. CROITORU FLORENTINA GRADINIȚA CU P.N. ” ION CREANGA ” ÎNSURATEI- STRUCTURA LACU-REZII, JUD. BRAILA

Sintagma ” cei șapte ani de-acasă ” se referă la educația pe care copilul o primește de la părinți, la un copil bine crescut, adică la dobândirea unor bune deprinderi cum ar fi : deprinderi igienico-sanitare (de autoservire), deprinderi de comportare civilizată și de politețe, deprinderi de ordine și curățenie.

Vorbim de cei șapte ani de acasă deoarece copilul petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de trei ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Familia, în orice societate, joacă rolul cel mai important în formarea și socializarea copilului, deoarece ea reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile fiziologice, sociale și împlinite etapele întregului său ciclu de creștere. Părinții sunt primii educatori din viața copilului, educația primită de acesta până la șapte ani, fiind determinantă pentru dezvoltarea sa ulterioară, fiind, în primul rând, cadrul existenței biofizice al dezvoltării copilului, principalul obiectiv al familiei trebuie să fie, păstrarea sănătății, creșterea normală și călirea organismului. Un anumit regim igienico-sanitar necesar dezvoltării fizice armonioase, înseamnă asigurarea unui program zilnic care trebuie să respecte orele de somn, activitate, joc, plimbare, masă. Dar copilul nu are nevoie numai de adăpost, hrană și haine, familia și căminul reprezintă pentru copil și ”școala primilor ani ” în care se pun bazele viitoarei sale conștiințe, ale tuturor trăsăturilor care îl vor defini ca om întreg, ca persoană cu statut social.

Părinții reprezintă primii mentori reali în viața copilului, furnizându-i primele repere de orientare în lume, primele informații și învățături despre lucrurile și fenomenele din natură și din societate, primele sfaturi, norme și reguli de conduită. Creșterea și educarea copilului, ceea ce înseamnă ” bun ” pentru el, se află într-o dinamică permanentă de la o cultură la alta, de la o perioadă la alta. Părinții trebuie să devină conștienți de influența pe care o exercită în viața copilului, să cunoască că educația dată propriului copil este diferită de cele precedente, că societatea viitoare va fi diferită de celelalte, iar copilul trebuie pregătit corespunzător.

Familia are rolul cel mai important în formarea deprinderilor. Oglinda educației pe care o oferă părinții copiilor o reprezintă comportamentul copiilor în public. Trebuie să i se repete copilului de mai multe ori ce are de făcut.

” Nici o altă instituție, oricât de calificată, nu este atât de direct sensibilă la exprimarea trebuințelor, la manifestarea slăbiciunilor sau potențialului de dezvoltare al copilului, fiindcă nici o altă instituție nu cuprinde ființe legate de copil în mod atât de direct și atât de vital ca tatăl și mama...” (P.Osterrieth)

Deprinderile, odată formate, îl scutesc pe copil de alte solicitări, care mai târziu ar necesita un consum de mai mare energie și timp.

Pentru formarea deprinderilor, este nevoie de voință și timp, de concentrare mai mare din partea copilului la ceea ce are de făcut, ca, apoi, printr-un exercițiu susținut, să se ajungă la automatizarea mișcărilor și la exercitarea lor într-o anumită succesiune. În acest proces educativ de formare a deprinderilor amintite la început, se conturează mai multe etape de

care părinții și ceilalți factori educativi (creșă, grădiniță, școala primară), trebuie să țină seama.

Prima etapă constă în familiarizarea copilului cu obiectele necesare și cu denumirea lor, formându-se astfel o imagine globală asupra acțiunii și a obiectelor.

În etapa a doua, se explică și se demonstrează, operațiile în ordinea lor firească, se demonstrează fiecare mișcare în parte, iar copiii o imită.

Cea de-a treia etapă o constituie formarea și consolidarea proriu-zisă a deprinderii. Copiilor le este cerut să execute operațiile în succesiunea lor, dar sub supravegherea adultului. Acum, copiii pot sesiza singuri greșelile, rețin detaliile în mod concret, elimină mișcările de prisos. Ritmul de execuție este încă lent, din cauza faptului că operațiile nu s-au automatizat încă.

În cea de a patra etapă, deprinderile se automatizează, aceasta este posibil după vârsta de 5-6 ani. Deprinderea este formată când toate operațiile se desfășoară normal, fără consum mare de energie și timp.

Ultima etapă a formării oricărei deprinderi o constituie perfecționarea ei. Este, de fapt, faza formării stereotipului dinamic, adică automatizarea acțiunii.

Pentru formarea și consolidarea oricărei deprinderi este necesar ca părinții sau educatorul să țină seama de particularitățile de vârstă ale copiilor, precum și de cele psihofizice, fără a uita că activitatea fundamentală a copilului mic este jocul, ceea ce rezultă că și modalitățile de educare trebuie adaptate vârstei.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

Cristina Maria Barbacariu, Mariana Dumitrescu, Nela Bărbulescu, *Consiliere parentală în grădiniță*, Editura Diana

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Paul, Osterrieth, *Copilul și familia*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1973.

ROLUL PARTENERIATULUI ȘCOALĂ-FAMILIE

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR CRUNȚEANU ONDINA LICUȚA ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 19 „AVRAM IANCU” TIMIȘOARA

Una dintre cele mai importante condiții ale creșterii eficienței activității educative desfășurate cu elevii o constituie asigurarea unei depline unități de acțiune a tuturor factorilor educativi: școală, familie, comunitate. Dacă este adevărat că școala este factorul de care depinde în mod covârșitor devenirea personalității umane, tot atât de adevărat este că educația coerentă nu poate face abstracție de rosturile familiei în această comuniune. Școala și familia sunt două instituții care au nevoie una de alta. Școala și familia trebuie să găsească făgașul colaborării autentice bazată pe încredere și respect reciproc, pe iubirea față de copil, să facă loc unei relații deschise, permeabile, favorizante schimbului și comunicării de idei. Părinților le revine rolul esențial în creșterea copiilor, asigurându-le acestora nu numai existența materială, cât și un climat familial, afectiv și moral. Sunt situații în care familia consideră că este suficient să se ocupe doar de satisfacerea nevoilor primare (hrană, îmbrăcăminte, locuință, cheltuieli zilnice etc), ignorând importanța unei comunicări afective, nestimulând dezvoltarea sentimentului de apartenență. Acasă trebuie să creeze un mediu de încredere, echilibrat, în care copilul să se manifeste neîngrădit iar în relația cu școala pot colabora cu alți membrii ai comunității școlare pentru a crea un climat care sprijină învățarea, atât în școală cât și în afara ei. Este necesar ca părinții să își schimbe optica pe care o au asupra întâlnirilor din mediul școlar, acestea putând deveni un sprijin real în îmbunătățirea relației dintre părinte și copil, părinte și cadru didactic. Cercetările arată că „în programele în care părinții sunt implicați elevii au performanțe mai mari la școală decât aceleași programe, dar în care părinții nu sunt implicați”

Gradul de implicare al părinților în viața școlară a copiilor lor influențează și rezultatele acestora, în sens pozitiv: cu cât părinții colaborează mai bine cu școala, cu atât notele copiilor sunt mai mari. Educația nu este un proces de care este responsabilă în mod exclusiv școala, dar nici părinții; este un proces al cărui succes depinde de colaborarea dintre cele două părți implicate. Reacția scolii, ca instituție de educație, formare și orientare, la mobilitatea socială și economică, trebuie să fie de adaptare a conținutului, structurii și funcțiilor sale, de creare de premise favorabile pentru elevi care să le permită integrarea socială rapidă, flexibilitatea, inițiativa și rezolvarea de probleme, diminuarea imprevizibilului. Școala trebuie să facă tot ce-i stă în putință pentru valorizarea maximă a fiecărui individ prin mai raționala stimulare intelectuală a elevilor, a aptitudinilor, a atitudinilor și a trăsăturilor lor de personalitate. Avem în vedere că școlile de toate gradele sunt organizații responsabile pentru educația formală a copiilor și adolescenților. Școlile care duc la bun sfârșit mult mai eficient această responsabilitate se consideră pe ele însele și elevii lor ca parte a sistemului social ce include familiile și comunitățile. Când școlile, familiile și comunitățile lucrează împreună ca parteneri, beneficiarii sunt elevii. Colaborarea dintre școală și familie presupune nu numai o informare reciprocă cu privire la tot ceea ce ține de orientarea copilului ci și pregătirea părinților pentru toate problemele ce le comportă această acțiune. În ceea ce privește relația școală-familie se impun deschideri oferite părinților privind aspectele școlare, psihopedagogice, pe lângă aspectele medicale, juridice etc.

O bună colaborare între familie și școală se poate realiza prin parteneriate. Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt de mult considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natura relațiilor publice. Parteneriatele dintre școli, familii și comunitate pot ajuta profesorii în munca lor; perfecționează abilitățile școlare ale elevilor; îmbunătățește programele de studiu și climatul școlar și abilitățile educaționale ale părinților; dezvoltă abilitățile de lideri ale părinților; conectează familiile cu membrii școlii și ai comunității; stimulează serviciul comunității în folosul școlilor; oferă servicii și suport familiilor și asigură un mediu mai sigur în școli.

Familia, în orice societate, joacă rolul cel mai important în formarea și socializarea copilului deoarece ea reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile sale psihologice și sociale și împlinite etapele întregului său ciclu de creștere și dezvoltare fiind astfel primul său intermediar în relațiile cu societatea și, de asemenea, constituie matricea care îi imprimă primele și cele mai importante trăsături caracteriale și morale. Privită ca nucleu social, familia este prima care influențează dezvoltarea copilului deoarece își pune amprenta pe întreaga sa personalitate iar trăinicia edificiului depinde de calitatea temeliei. În altă ordine de idei, rolul familiei este acela de a pregăti copilul pentru viață oferindu-i cel mai potrivit cadru în care să își formeze principalele deprinderi, pentru transmiterea principalelor cunoștințe asupra realității și pentru formarea primelor principii de viață.

Când școlile și familiile lucrează împreună ca parteneri, beneficiari sunt elevii. Colaborarea dintre școală și familie presupune nu numai o informare reciprocă cu privire la tot ceea ce ține de orientarea copilului ci și înarmarea părinților cu toate problemele pe care le comportă această acțiune. În ceea ce privește relația școală-familie se impun deschideri oferite părinților privind aspectele școlare, psihopedagogice, pe lângă aspectele medicale, juridice etc. O bună colaborare între familie și școală se poate realiza prin parteneriate. Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt de mult considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natura relațiilor publice.

Școala are relații de parteneriat cu diverși actori comunitari locali: familiile elevilor, autorități, poliție, unități sanitare, unități de asistență socială, biserică, agenți economici, organizații neguvernamentale. Parteneriatul și colaborarea sunt diferențiate. Cele mai strânse relații se desfășoară cu cei care sunt cei mai interesați de binele copiilor, cu familiile acestora. Colaborarea cu ceilalți agenți comunitari: poliție, biserică, autorități locale, unități sanitare țin pe de o parte de exercitarea obligațiilor instituționale ale acestor organizații și pe de altă parte de calitatea resurselor umane, de motivația celor implicați, de conștientizarea rolului comunitar pe care îl au. Colaborările cu autoritățile, instituțiile, organizațiile locale de orice tip țin de cele mai multe ori de manifestarea atribuțiilor legale ale acestora, de rolurile tradiționale percepute de către cei din comunitate. Manifestarea parteneriatului este dependent de resursele umane implicate, de voința și disponibilitatea acestora de a se implica, de a găsi resurse care să răspundă nevoilor comunității. Motivațiile care stau la baza

inițierii parteneriatului sunt: rezolvarea unor probleme instituționale, administrative; rezolvarea unor probleme specifice beneficiarilor (elevi, părinți, cadre didactice), promovarea rolului educațional al școlii, satisfacția celor implicați, „binele comun” etc. Parteneriatul școală – comunitate locală se desfășoară mai ales pe acele componente care vizează copiii: educație, sănătate, siguranță, instruire, petrecere a timpului liber, administrarea spațiului școlar etc. Însă, parteneriatul școală-familie este cel mai important deoarece părinții sunt primii educatori (familia fiind prima școală a copiilor) și parteneri ai școlii. Aceasta înseamnă că rolul părinților este acela de a împărți acest rol cu învățătorul, iar mai târziu cu profesorii, apare nevoia de colaborare cu școala, chiar de implicare activă în cadrul ei. Atunci când cele două medii educaționale (școala și familia) se completează și se susțin, ele pot asigura într-o mare măsură o bună integrare a copilului în activitatea școlară, dar și în viața socială. Cercetările realizate arată că, indiferent de mediul economic sau cultural al familiei, când părinții sunt parteneri cu școala în educația copiilor lor, se observă o îmbunătățire a performanțelor elevilor.

Implicarea părinților în educația școlară a copiilor este un element cheie în educația propriilor copii. Ei își doresc tot ce e mai bun pentru copiii lor.

În concluzie, pentru a putea asigura educarea copiilor în cele mai bune condiții și, implicit, succesul în viață, e nevoie ca toți factorii implicați în procesul educațional să formeze o echipă în care fiecare știe ce are de făcut și îi acordă partenerului respectul și încrederea cuvenită.

BIBLIOGRAFIE

1. Ezechil Liliana, *Comunicarea educațională în contextul școlar*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2002.

2. Stăiculescu Camelia, *Managementul parteneriatului școală - familie*, Editura ASE, București, 2007

CEI ȘAPTE ANI DE ACASA

PROF. CUCEA ANDREA CARMEN
ȘC. GIMN MIRON NEAGU SIGHIȘOARA

Educația vizează ființa umană, având ca scop formarea unor stări fizice și psihomentele. De asemenea, educația se referă la un ansamblu de acțiuni exercitate de un adult asupra unui tânăr, cu scopul de a se integra în normele societății. În acest sens, Ioan Bontaș, în lucrarea *Tratat de pedagogie*, definește educația ca fiind „un fenomen socio-uman care asigură transmiterea acumulărilor teoretice(informațiilor) și practice(abilităților) obținute de omenire de-a lungul evoluției social-istorice tinerelor generații, formându-le personalitatea și profesionalitatea necesară desfășurării de activități utile în plan social.”

Educația poate fi formală, realizându-se în instituții specializate(școală, universitate), nonformală, referindu-se la activități educative desfășurate în afara programului instructiv-educativ și informală, prin intermediul căreia elevii dobândesc, în mod spontan, diferite idei, deprinderi, abilități, obișnuințe.

Familia reprezintă factorul decisiv în dezvoltarea personalității ființei umane, formând primele conduite, primele trăiri elementare. Familia poate fi un mediu benefic pentru copil, dar, de multe ori, poate fi un mediu defavorabil. Cadrul familial constituie o influență asupra individului, iar carențele apărute pot distruge dezvoltarea armonioasă a subiecților. În general, copiii imită comportamentele părinților, inconștient, de aceea este necesar să se ofere modele pozitive, iar în cazul modelelor negative să se explice nocivitatea acestora în dezvoltarea individualității și a comportamentelor. Orice fel de comportament, fie pozitiv, fie negativ, lasă urme adânci în dezvoltarea copiilor, uneori, pentru întreaga viață. Cei șapte ani de acasă reprezintă bază pe care școala clădește noi comportamente, personalități. Fără cei șapte ani de acasă este dificil ca profesorul să-și atingă obiectivele propuse, deoarece de fiecare dată se va lovi de carențele copilului.

Părinții sunt axul central, stâlpul fără de care copilul nu poate funcționa conform cerințelor societății. Părinții, pilonii copiilor, trebuie să le ofere copiilor un ambient plăcut, să le dezvolte încrederea în sine, să-i susțină, să-i încurajeze pentru ca aceștia să devină individualități, pregătiți pentru a intra în etapa școlarității. Limitele impuse de părinți, copiilor sunt indispensabile, fiindcă o dată ce sunt încălcate, aceștia vor dobândi comportamente negative. De pildă, îndrăzneala dusă până la obrăznicie, nonconformismul, libertinismul, încăpățănare, agresivitate(într-un cuvânt *degradarea personalității*). Dacă se intervine la timp, se poate înlătura, cu ușurință, drumul greșit urmat de aceștia.

Deseori, ne întrebăm, *Ce se întâmplă cu această societate? Care sunt cauzele? Ce a determinat comportamentul acestui copil? Ce putem face?* Tendința, unora, este de a da vina pe alții, de a găsi vinovați, fără să se caute cauza, fără să se conștientizeze că răspunsul este în ei înșiși. Pentru fiecare situație, în parte, există un răspuns, o rezolvare, o soluție, un răspuns pe care nu toată lumea are răbdare să-l găsească. Bineînțeles, că ideal ar fi ca toate familiile să indeplinească condițiile optime în dezvoltarea personalității copiilor, dar uneori nu e posibil, iar atunci, îi revine cadrului didactic, cea mai grea sarcină, de a aduce acel copil, cât se poate, pe o *linie de plutire*. Obiectivul este atins în momentul în care, cu pași mărunți se ajunge la ceea ce s-a propus. Nimic nu e imposibil, iar prin comunicarea dintre profesor-părinte, profesor-elev, părinte-copil se poate ajunge la o încercare de a găsi ce e

mai favorabil pentru copil, la o soluție, la un punct comun și anume la o dezvoltare armonioasă a personalității elevului.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE – CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR:

CUCEVAN LILIANA MINODORA

LICEUL ORTODOX “SF. NICOLAE” ZALAU

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie comportamentul unei persoane într-un context anume, însă psihologii spun că educația de acasă din primii ani, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naștere fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale – chiar dacă aparent lucrurile decurg bine, există factori care pot influența această dezvoltare pe toate palierele sale. O parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jurul lui.

Atunci când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim în primul rând la educația pe care o primește un copil de la părinți, la formarea comportamentului și a personalității lui până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim că este bine educat, că știe să salute, că știe să spună mulțumesc și te rog frumos, că se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Eu cred că, „secretul“ adaptării copilului în societate și la tot ce este nou în jurul lui, este **educația, bunele maniere și regulile morale** pe care părinții le implementează și le dezvoltă încă din primii ani de viață. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur, se va integra ușor în clasa de elevi, își va face mulți prieteni, va comunica politicos și asertiv.

Până la intrarea în Clasa Pregătitoare, la vârsta de 6-7 ani, copiii ar trebui să aibă dezvoltate, în principal prin educația primită de acasă, și **un anumit grad de autonomie**: să se îmbrace, să se încălze singuri, să se spele, să fie ordonați; un nivel rezonabil **de politețe**: să salute membrii familiei, vecinii, cadrele didactice, colegii; un **limbaj dezvoltat** care să-i permită să comunice eficient atât cu copiii cât și cu adulții; un grad de **dezvoltare emoțională** care să-i dea posibilitatea de a-și controla emoțiile, bucuriile, entuziasmul, fricile, temerile, și capacitatea de relaționare socială.

La baza formării unui comportament corespunzător și adecvat al copilului stă relația afectivă cu părinții și familia. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte frumos, armonios, să aibă încredere în forțele proprii, să se simtă protejat, îngrijit, apreciat și iubit iar această idee de siguranță, îi crează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat și înțeles de către părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia și realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face, că îi înțeleg realizările și eșecurile. Educarea copilului într-o atmosferă deschisă, plină de afecțiune bazată pe iubire, încredere și comunicare face ca regulile să nu fie dificile, să nu fie o povară și să se transforme în discipline de fier.

De aceea, părinții **trebuie și sunt modele** pentru copii! Putem să-i spunem la nesfârșit să nu mai urle, să țipe prin casă dacă noi îi vorbim tot timpul pe un ton ridicat sau aude frecvent certuri între părinți. Este inefficient să-i atragem atenția că nu a spus mulțumesc într-

un magazin, sau atunci când primește ceva, dacă acasă, în familie nu aude niciodată acest cuvânt. Este în zadar să îl muștrăm pentru că nu salută dacă nici noi ca părinți nu ne salutăm vecinii, cunoscuții.

Cea mai prețioasă **recompensă** pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani) ci exprimarea bucuriei, mulțumirii pe care părintele i le arată atunci când face o faptă bună. Este foarte important să îl laudăm, să îl apreciem verbal ori de câte ori face o faptă bună și se dovedește că este bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei, dezamăgirea, nemulțumirea, ignorarea părintelui dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Este foarte important ca ambii părinți să fie consecvenți în educarea copilului. Ei trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare ale copilului, uneori și adulții greșesc ce să mai spunem de copii.

În special, și de foarte multe ori, atunci când ne supără atitudinea sau comportamentul unui copil, ne gândim că nu este educat corect, că nu este politicos, că **nu are cei șapte ani de acasă**. Această expresie definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate de copil în primii șapte ani de viață. Deoarece copilul are o foarte mare capacitate de acumulare de informații, de memorare, de limbaj, de însușire a diverselor comportamente, deprinderi și atitudini, această perioadă de timp este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică și achiziții. Se numește **cei șapte ani de acasă** deoarece copilul în această perioadă stă cel mai mult cu familia, este cumva dependent de ea dar în același timp, copilul este pregătit să primească informații. Este foarte important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod pentru că membrii familiei au cea mai mare influență asupra copilului.



Normele de bună purtare le învață copilul **în familie**, acesta este mediul în care se învață principalele reguli de bună purtare iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Cei șapte ani de acasă sunt esențiali pentru a pune bazele unei educații corecte. Prin comportamentul care-l aplică în diverse medii, prin limbajul pe care-l utilizează cu cei din jurul lui, prin felul de a comunica cu semenii lui înțelegem cât de bine au fost explicate regulile de bune maniere. Școala și celelalte medii educaționale nu pot decât să confirme și să consolideze ulterior, normele deja deprinse din familie.

BAZA EDUCAȚIEI: CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ!

**PROF. IONEL CUCORANU
LICEUL "ȘTEFAN PROCOPIU" VASLUI**

Familia reprezintă cel mai puternic factor de socializare în dezvoltarea copiilor, mai ales în perioada copilăriei mici. Încă din primii ani ai dezvoltării copilului, familia s-a dovedit esențială pentru dezvoltarea psihică a copilului și este o sursă primară de dragoste și afecțiune. Aceasta trebuie să împlinească aproape toate nevoile de creștere și dezvoltare, atât fiziologice, cât și psihologice ale copilului, nevoi care condiționează fundamental calitatea achizițiilor psihocomportamentale ulterioare. În cadrul familiei, copiii câștigă și dezvoltă aproape toate achizițiile importante de ordin psihomotor, cognitiv și afectiv, motiv pentru care evaluarea contribuției sau influenței familiei în dezvoltarea copilului față de alți factori, cei genetici și sociali, este dificil de realizat. Astfel, familia este cea dintâi școală în care copiii învață să se comporte în viață și în societate.

Trebuie conștientizat însă și faptul că părinții au datoria sacră de creștere a copiilor lor, fără a deveni însă supușii acestora. La rândul lor și copiii au obligațiunea tot sacră, de a-și iubi și respecta părinții. În timp, odată cu evoluția societății și cu modificarea unor factori sociali, economici și tehnici, tabloul tradițional al familiei s-a modificat profund și în special statutul femeii și echilibrul tradițional al rolurilor pe care le au cei doi părinți.

Există patru stiluri parentale care depind nu numai de personalitatea părintelui, de modelul său educativ, ci și de alți factori: mediul, cultura și educația, tradițiile, structura familiei, profesiile părinților etc. Cele patru stiluri sunt: stilul exigent, autoritar, permisiv și neimplicat.

Stilul exigent se caracterizează prin faptul că părinții manifestă sensibilitate și își exprimă afecțiunea față de copii, dar în același timp, impun standarde foarte înalte de comportament argumentându-și motivele. De asemenea, acest stil se definește printr-un control ferm în contextual unei relații calde și favorabile.

Variațiile parentale de stil afectează dezvoltarea copiilor. Astfel, stilul exigent este asociat cu rezultate pozitive ale copilului. Ei se descurcă bine la școală pentru că părinții îi motivează permanent. Pe viitor probabilitatea ca aceștia să devină delicvenți este foarte scăzută. Atitudinea autoritară a părinților are efecte negative asupra copiilor. Tatăl pretinde ascultare și respect raportându-se la standarde înalte. Copilul crescut într-un stil autoritar se va integra mai greu în lumea celor mari, a celor maturizați atât biologic cât și psihic. Astfel ei fie se vor interioriza devenind timizi și inhibați, fie se manifeste ca personae rebele și autoritare. Acest climat familial se poate considera nepotrivit deoarece implicarea afectivă este redusă, iar regulile sunt impuse fără a lua în considerare nevoile copilului. Stilul indulgent, crează o încredere de sine scăzută în rândul copiilor și o absență a responsabilității sociale. Ei fug din fața sarcinilor dificile. De asemenea, au tendința de a fi impulsive, imaturi și dependent de adulți. Stilul neimplicat este specific părinților care sunt preocupați de activitățile proprii și nu se implică în activitățile copiilor lor. Astfel copiii manifestă o slabă competență socială existând un risc crescut al consumului de droguri, delicvența sau alte probleme de sănătate psihică. Așadar, efortul familiei este esențial în educarea copilului în vederea adaptării optime la mediul social în menținerea sănătății mentale și emoționale, în dezvoltarea și menținerea stării de bine. Starea de bine reprezintă acceptarea de sine

(atitudine pozitivă față de propria persoană), relații pozitive cu ceilalți (toleranță, sociabilitate, încredere în oameni, nevoia de a oferi și de a primi afecțiune, atitudine empatică deschisă și caldă) autonomie (independent, rezistența la presiunile de grup, autoevaluarea după standard personale și nu după expectanțele și standardele celorlalți), control, sens și scop în viață (copilul poate să facă o analiză adecvată a punctelor sale tari, slabe și a oportunităților pentru valorizarea nevoilor personale; ei se bucură de prezent și au încredere în viitor, fiind convinși că trebuie să te implic pentru a reuși) și, nu în ultimul rând dezvoltarea personală (atitudine deschisă față de experiențe noi, valorizarea propriului potențial, capacitatea de autorefecție, percepția schimbărilor de sine pozitive, eficiență, creativitate în nevoia de provocări și respingerea rutinei. Rolul părinților în cadrul familiei Deoarece în prezent femeile au aceleași responsabilități și preocupări profesionale și sociale ca ale bărbaților (serviciu, îndatoriri și obligații sociale, cumpărături etc.) face ca ele să-și reducă considerabil timpul pe care îl consacră copilului și impune modificări ale rolului soțului. Toate aceste transformări produse în sânul familiei, nu trebuie să conducă la pierderea calității de mamă, iar rolul tatălui nu se va deprecia deoarece el va îndeplini diverse sarcini gospodărești sau de îngrijire a copilului. Ajutorul de care dă dovadă tata suplinind-o pe mama, reprezintă un mare punct de plecare în realizarea unei familii unite și echilibrate. Tatăl este o persoană importantă, deoarece înseamnă dragoste și siguranță pentru mamă și prin aceasta, indirect și pentru copil. Copilul va culege, astfel, tot ce e mai bun din exemplul dat de părinții lui. Mama este un model pentru copil, la fel și tata. Cu ajutorul lor, copilul descoperă lumea din imediata lui apropiere și sub protecția părinților, învață cum să trăiască și cum să se comporte corect. Pentru a asigura un proces educativ eficient în dezvoltarea armonioasă a copilului, trebuie ca cele două roluri ale părinților să se completeze reciproc și acest lucru este posibil atunci când există înțelegere și dialog între soți. Conflictul între ei provoacă copilului sentimentul că este respins, că nu este iubit, că nu mai are mamă și tată, că viața familială se dezorganizează. De aceea, nu sunt surprinzătoare tulburările care apar în comportamentul copiilor atunci când conflictul dintre părinți se accentuează, făcând loc la scene de violență verbală și fizică. Comportamentul negativ al copilului se manifestă fie prin reacții de evadare (copilul se ascunde de o lume pe care nu o mai poate accepta), fie prin reacții agresive (fiind răutăcios cu cei din jur, chiar violent verbal sau fizic). O generație sănătoasă fizic și psihic se naște în contextul unui climat familial propice. Iubirea, maturitatea emoțională, comunicarea empatică, responsabilitatea, spiritualitatea înaltă sunt doar câteva dintre elementele acestui climat, constituind premise ale dezvoltării copiilor.

BIBLIOGRAFIE:

<https://www.academia.edu/>

<https://ziarulromanesc.net/>

ȘCOALA ȘI FAMILIA

PROF. ÎNV. PRIMAR: CUCULEANU-MUNTEANU ADRIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ, COM. MĂGURELE

Relația școală – familie – societate este una în care fiecare factor interrelaționează cu ceilalți. Societatea este instanța superioară care imprimă un anumit format atât școlii cât și familiei iar prin idealul educațional trasează liniile directorii pe care acestea trebuie să le urmeze. Pe de altă parte, familia și școala sunt cele care își aduc aportul continuu la modelarea societății. Colaborarea dintre școală și familie presupune nu numai o informare reciprocă cu privire la tot ceea ce ține de orientarea copilului ci și înarmarea părinților cu toate problemele pe care le comportă această acțiune.

Referitor la acțiunea educativă a familiei, ea este eficientă numai atunci când scopul său se înscrie pe aceeași linie cu a școlii, când între cei doi factori există o concordanță în ceea ce privește obiectivele urmărite, subordonate idealului social și educațional.

În centrul acestei relații stă, desigur, copilul-elev, ca beneficiar al actului educațional promovat de cei trei factori deopotrivă. Accelerarea transformărilor sociale, democratice, emanciparea femeii (la preocupările materne și gospodărești adăugându-se preocupările profesionale și de studiu), modificarea statutului copilului, dispersia familiei, încercarea de a restitui prestigiul educației familiale (pe care l-a avut până la introducerea învățământului obligatoriu), progresele sociologiei și psihologiei, precum și alte cauze au dus la înțelegerea faptului că orice sistem de educație rămâne neputincios dacă se izbește de indiferența sau de opoziția părinților. Școala capătă astfel o misiune suplimentară, aceea de intervenție reglatorie în relația familiei cu societatea. Un raport asupra relațiilor dintre școală și familie în țările Comunității Europene, bazat pe cercetări comparative, documentare și empirice (prin ancheta de opinie cu chestionare) enumeră patru motive pentru care școala și familia se străduiesc să stabilească legături între ele:

a. părinții sunt juridic responsabili de educația copiilor lor (legislația reflectă astfel libertatea părinților de a-și crește copiii așa cum doresc;

b. există diferențe între țări privind măsura în care părinții pot alege între diferitele școli și cursuri pe care să le urmeze copiii lor, măsura în care părinții trebuie consultați de responsabilii școlari etc.);

c. învățământul nu este decât o parte din educația copilului, o bună parte a educației petrecându-se în afara școlii. Cercetările pun în evidență influența atitudinii parentale asupra rezultatelor școlare ale elevilor, în școala;

d. grupurile sociale implicate în instituția școlară (în special părinții și cadrele didactice) au dreptul să influențeze gestiunea școlară.

Obstacolele relației școală-familie pot fi de ordin comportamental (întâlnite, atât între părinți, cât și la cadrele didactice sau administratorii școlari) sau de ordin material (relația școală-familie cere un surplus de efort material și de timp

În ceea ce privește relația școală-familie se impun deschideri oferite părinților privind aspectele școlare, psihopedagogice, pe lângă aspectele medicale, juridice etc. Îmbunătățirea relației școală-familie implică informarea și formarea părinților în ceea ce privește școlaritatea copilului și presupune, cel puțin, ca fiecare părinte să cunoască:

- obligațiile legale privind educația copilului;

- drepturile de care dispune pentru educația copilului;
- importanța atitudinii lui pentru reușita școlară a copilului;
- metodele de colaborare cu școala.

În acest scop este necesar un dialog între cadre didactice și părinți. Cadrele didactice trebuie să primească o pregătire în materie de relație cu părinții, iar competența lor în această materie trebuie considerată ca o aptitudine profesională. Pe de altă parte, părinții trebuie să fie pregătiți pentru a juca rolul lor educativ în cooperare cu învățătorii și profesorii, iar școlile trebuie să asigure părinților asistența necesară.

Bibliografie:

Ecaterina Adina Vrasmas, *Consilierea și educația părinților*, București, Editura „Aramis”, 2002;

Ioan Nicola, *Pedagogie*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1994;

Vasile Fetescu, *Familia și atitudinea copilului față de învățatură* în revista *Învățământul primar*, nr.2, 1992.

ȘAPTE ANI DE ACASĂ PENTRU ÎNTREAGA VIAȚĂ

PROF.PSIHOPEDAGOG CÎRNEANU IOANA
PROF.PSIHOPEDAGOG CUDAN CAMELIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ SPECIALĂ NR.3

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Dar educația primită în cei șapte de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Toate acestea se vor reflecta asupra dezvoltării ulterioare și se vor repercuta în relația școală familie.

Problema raportului dintre ”modelul familial” și ”modelul școlar” nu este nouă. Ea constituie și rămâne o temă deschisă discuțiilor, întrucât reflectă confruntarea a două ”atitudini” care modelează, în mod succesiv, doua etape importante în formarea personalităților copiilor, în momentul trecerii acestora din mediul familial în mediul școlar.

Mediul familial ocupă un loc central în multitudinea factorilor determinanți ai evoluției individului. Copilul, nu este un adult în miniatura, ci el este un ”candidat la maturizare”(H. Pieron), deosebit de receptiv la influențele pozitive sau negative care se exercită asupra lui. Copilul trebuie socializat și modelat, iar fundamentarea personalității sale, se realizează în mare măsură, în interiorul familiei acestuia, care concentrează primul său univers afectiv și social.

Adaptarea, la vârstele mici, se realizează prin imitație, copilul raportându-se permanent la persoana adulților. Primul model oferit copilului este familia sa, iar calitatea și tipul relațiilor ”copil-parinti” vor marca profund evoluția viitoare a copilului (G. Mauco).

A.Adler arată că ”atunci când existența individului este marcată de eșecuri repetate și insatisfacții cronice, atunci când viața, atitudinile și faptele individuale nu înlocuiesc decât un mediu în care se propagă reticențe, rezistențe, dezaprobări, neînțelegeri, starea de echilibru a individului devine precară și problematică”. Datorită acestora, se consideră că singura atitudine validă, în educarea copilului este cea de acceptare a acestuia. Ea presupune o dragoste ”rațională” și sinceră față de copil, fără slăbiciuni și răsfăț, ca o dozare optimă a frustrarilor adaptative, în raport cu trebuința de autonomie a copilului.

Familia reprezintă primul model al copilului. O ambianță framântată de tensiuni familiale, lipsa de afecțiune, cu conflicte care pot genera acte de opoziție sau chiar de violență, vor duce la reacții de inadaptare, la frustrări, la stări de dezechilibru afectiv al copilului (J.de Ajuriaguerra).

Distorsiunile relaționale dintre copil și educație, raportate la modelul ales din familie, constituie prima verigă cauzală a eșecului, sau a succesului școlar. Fenomenul are la bază, pe lângă actul interiorizării, și o puternică coloratură emoțional-afectivă.

Modelul parental, astfel investit, se va continua cu cel școlar, ce trebuie să asigure o continuitate și nu o ruptură, fiind un fenomen de substituție. Asimetria, nesincronizarea flagrantă a celor două modele, familial și școlar, va fi tratată în subiectivitatea copilului, atât ca o traumă emoțională, generatoare de conflicte interioare, cât și ca o dezorientare și dezorganizare a axei valorice, aflată în stadiul de debut.

Calitatea emoțiilor și a sentimentelor traite de elev în școală, nu este deloc o problema de neglijat. Intrarea copilului în clasa I “marchează restructurarea relației mama-copil și desprinderea treptată a acestuia de părinții săi”(T.Kulcsar). O dată cu intrarea în școală, apar și sentimentele de anxietate, manifestări de frică legate de necunoscut, de sancțiuni, pedepse, observații. Datorită acestei frici, elevul anticipează de regula nesiguranța, un pericol, o frustrare și deci o emoție de factură negativă. Toate sunt legate de sentimentul “ruperii copilului”de familia sa de origine.

Pe de altă parte, întâmpinarea de către familie cu pedepse, sau cu insulte, la adresa insucceselor școlare ale copiilor, va duce la pierderea încrederii acestora în forțele proprii. Copiii devin irascibili, instabili sau retrași, timizi, cu manifestări autiste. Dar mai pot apărea și alte tipuri de conduite: tendința la mitomanie, ascunderea eșecurilor școlare față de părinți, absenteismul, etc. Acestea au caracterul unor “reacții de apărare” sau a unor “conduite de refugiu” din fața eșecului, care este asociat cu pedeapsa.

Eșecul școlar, înțeles ca imposibilitatea de a face față solicitărilor mediului școlar, poate fi efectul unei “asimetrii a modelelor” sau a unei relaționări deficitare cu acesta. Eșecul școlar generează anxietate, prin asocierea lui cu pedeapsa. Copilul, nu are încă, capacitatea de a constientiza eșecul ca pe un “sentiment de culpabilitate”. El simte eșecul în mod “emoțional”, ca pe o emoție negativă care-l expune unui pericol. Prima sa reacție va fi de “fugă”, tendința de “a se ascunde” pentru a nu fi pedepsit, sau pentru a “ascunde eșecul”.

Variabilitatea metodelor instructiv-educative condiționează reușita elevului și nu numai capacitatea lui de învățare. Inadaptarea școlară, ca formă a dezechilibrului relației “elev-școală” se poate explica pe baza apariției unor reacții de apărare, față de situația școlară.

Este important de menționat faptul că unii copii, în special cei care provin din familii hiperprotectoare sunt “aparați “de părinți, în cazul eșecurilor școlare, prin confruntarea acestora cu școala și profesorii. Ne aflăm în acest caz, în fața unor conflicte între “modelul familial”și “modelul școlar”. În aceste situații cei care suferă sunt elevii, iar inadaptarea și eșecurile școlare se vor adânci. Școala prin “modelul educațional” oferit elevilor, trebuie să continue, să prelungească și să dezvolte “modelul familial”, contribuind în felul acesta la dezvoltarea, pe linie psihopedagogică, a copiilor.

Societatea actuală se regăsește pe sine în fața unei crize morale, generatoare de modele de factură îndoielnică, negativă. Asimilarea acestora, grefate pe starea conflictuală tratată de copil, ca urmare a celor expuse mai sus, poate conduce la grave tulburări psihice și de comportament (delicvența juvenilă, vagabondaj, fuga de acasă, viața stradală) (J.de Ajuriaguerra).

Bibliografie:

Berge A. - „Copilul dificil, EDP, București” 1972

Enăchescu C.- „Tratat de igiena mintală, EDP, București” 1996

EDUCATIA IN FAMILIE - CEI SAPTE ANI DE ACASA

PROF.INV.PRESC. CURCEAN CAMELIA-MARIA

Familia este unul din cele mai importante elemente sau, mai bine spus, sisteme care contribuie la dezvoltarea unei persoane și la starea ei de sănătate.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. Părinții furnizează „zestrea genetică”, iar familia creează condițiile dezvoltării fizice, emoționale, intelectuale și modelează caracterul copilului, simțul moral, estetic etc. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile alimentare și igienice, atitudinile față de viață, modelele sau obișnuințele de comportament, copiii le datorează educației primite în mediul familial. De aceea, **familia este instituția fundamentală în toate societățile.**

Rolul familiei este foarte important în ceea ce privește dezvoltarea copilului, din punct de vedere fizic, intelectual, emoțional, moral sau caracterial și spiritual-estetic.

În ce privește **dezvoltarea fizică** a copilului, familia este cea care asigură mediul de viață, hrana, îmbrăcăminte, trebuie să îi ferească de pericole, să le asigure condiții și spațiu propice pentru joc, învățare, odihnă, mișcare și să le supravegheze și întrețină starea de sănătate optimă.

Familia stabilește regimul de viață al copilului care să îi asigure o dezvoltare optimă, îi formează primele deprinderi de igienă personală și socială și îl obișnuiește să utilizeze factorii naturali (apa, aerul, soarele) pentru bunăstarea organismului.

Familia trebuie să se preocupe de dezvoltarea capacității motrice a copilului, prin asigurarea unor activități de joc fizic și mișcare sau sport în aer liber.

„Cei șapte ani de acasă” se constituie într-o expresie de valoare, cu vechime în societatea românească. A avea cei șapte ani de acasă era apanajul unei educații ce provenea din familie și devenea condiția esențială pentru a pătrunde cu succes în școală și a reuși mai târziu în viață. Mare parte din timpul meu este petrecut printre copii și părinți și mare parte din munca mea constă în a afla cum se desfășoară viața copilului și a familiei. Sînt întrebată de multe ori dacă copilul de astăzi, copilul modern, este diferit de copilul de ieri, cel cu cheia de gît. Este o întrebare mai complexă decît ne-am așteptat. Dacă ne referim la lumea interioară a copilului, aceea nu s-a schimbat, ea este la fel de bogată, de tensionată, de conflictuală, de plină de întrebări și de dorințe. Dacă ne referim însă la exterior, aici s-au petrecut transformări semnificative care au constrîns interiorul să se adapteze acestora. Rapiditatea cu care s-au petrecut aceste schimbări a expus acest interior unei avalanșe de stimuli. De aici și continua creștere a unor simptome precum tulburările de atenție și de concentrare ale copiilor. Este vorba în special de o creștere a stimulilor vizuali (mă refer aici la întregul spațiu media și/sau virtual). Stimulul vizual are un impact considerabil asupra psihicului, el putînd funcționa ca un liant între lumea exterioară și lumea interioară sau ca un intrus care are un efect de efracție și produce confuzie și derută. A rezultat, ca o consecință directă, o explozie a cuvintelor folosite de copii, o căutare constantă a interacțiunii verbale cu adulții ca o nevoie de a găsi un sens și o semnificație acestei avalanșe de imagini. Mulți părinți sînt speriați de apariția timpurie a unor discuții și întrebări legate de subiecte tabu pe care ei le așteptau la „vîrsta potrivită”.

Copiii petrec astfel mult timp într-un spațiu golit de afecțiune și învață că, și dacă exprimă ceea ce simt, nu vor fi luați în seamă. Copiii sînt pregătiți pentru școală încă de la

5 ani, dacă măsuram dezvoltarea lor intelectuală, dar mulți dintre ei nu sînt pregătiți nici la 7 ani, dacă măsuram dezvoltarea lor emoțională. Și acest lucru se întîmplă și pentru că instituțiile educaționale se încapățînează să păstreze stereotipii și să nu țină cont de nevoile în continuă schimbare ale copiilor preșcolari. O mămică îmi spunea derutată că băiatul ei este învățat la grupa mică de la grădiniță să numere de la 1 la 5, dar că el știe deja să numere mult mai departe, și în română, și în engleză, și știe și să facă socoteli. O altă mămică mă întreba ce să facă întrucît copilul ei i-a cerut să-l ia de la grădiniță și să-l ducă la o școală unde să învețe și el ceva ce nu știe încă.

Aș vrea să închei referindu-mă la faptul că cei șapte ani de acasă sînt asociați bazei unei educații pentru că ei ar trebui să producă un model stabil de relație și de siguranță, iar această relație să fie mediată prin cuvinte. Am pierdut cu toții aceste cuvinte, lipsesc din obișnuința noastră în a cerceta ce ni se întîmplă și ce se întîmplă cu copilul. Părinții preferă pedeapsa, tăcerea, oprobriul, reproșul sau orice altceva, mai puțin cuvintele. Cînd le recomand părinților să le vorbească acestor copii și să îi invite și pe ei să vorbească despre ceea ce s-a întîmplat, aceștia sînt foarte surprinși. Dar efectul cuvintelor este neîntîrziat și produce o reacție imediată a copilului. Pentru că dacă ne gîndim la o semnificație a celor șapte ani de acasă, aceasta constă în a-l învăța pe copil să creeze legături.

CEI SAPTE ANI DE ACASA

ȘCOALA GIMNAZIALA „SEPHAN LUDWIG ROTH” MOSNA, JUD. SIBIU
PROF.INV.PRIMAR CURCEAN LETITIA-TEODORA

Această zicală din bătrâni ne duce cu gândul la educația pe care un om o primește de la familie în primii ani de viață și care se continuă și mai departe.

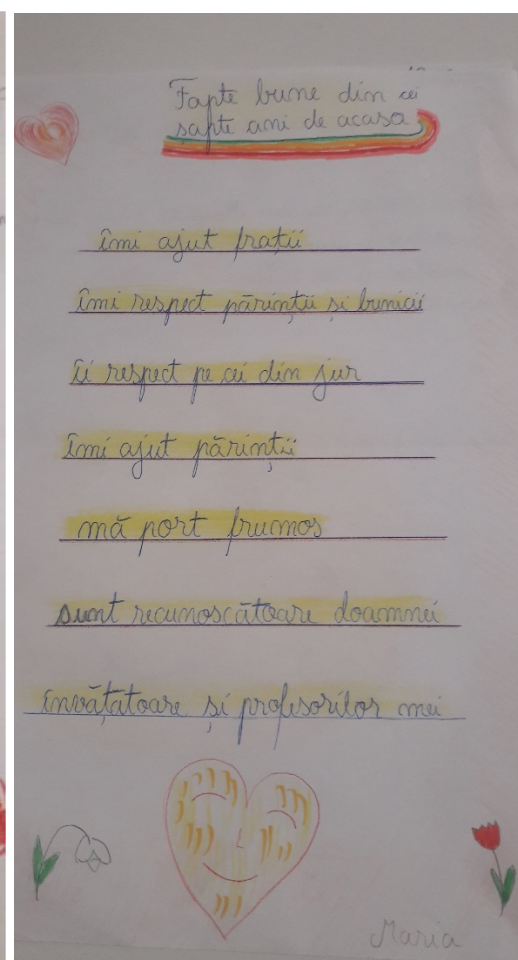
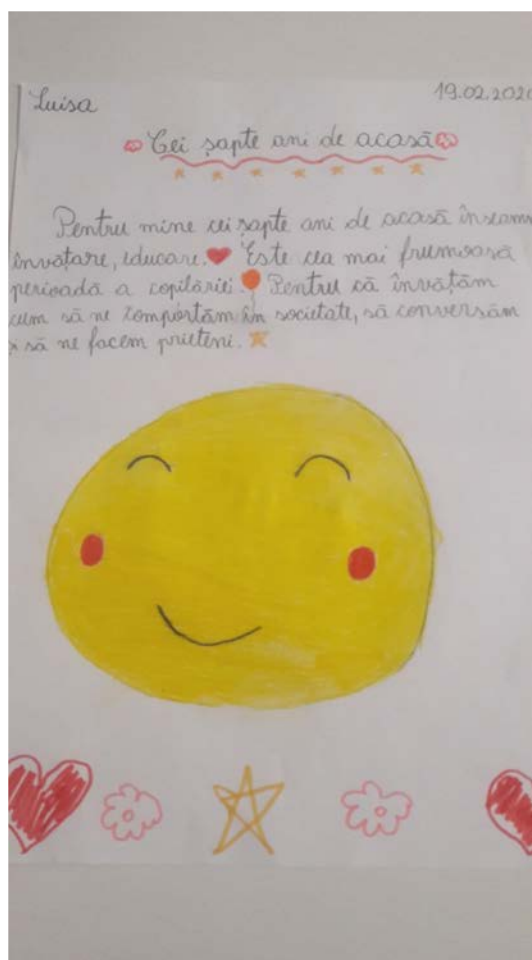
În cei șapte ani de acasă, copilul învață bunele maniere, deprinderile necesare pentru a se descurca singur, de a fi independent, de a se comporta frumos cu membrii familiei sale, dar și în societate. Învață, că pe lângă drepturi, are și îndatoriri, că trebuie să rezolve și el anumite sarcini pe măsura lui.

Părintele trebuie să fie model bun de urmat pentru copilul său. Să-l învețe tot ce e bine, să-l sprijine, să-i asigure ceea ce are nevoie, iar copilul să prețuiască tot ce i se oferă.

Cei șapte ani de acasă reprezintă punctul de pornire al copilului în viață. Cu această educație vine la școală. Dacă este un copil educat, el are un altfel de comportament vis-a-vis de colegii lui, de cadrele didactice.

Am realizat un studiu de caz la clasa mea de predare (clasa a IV-a A) în care elevii și-au spus părerea despre ce înseamnă să ai „cei șapte ani de acasă”. Părerea tuturor a fost că „a avea cei șapte ani de acasă” înseamnă să știi să te porți frumos cu toată lumea.

În concluzie, educația pe care o primești în primii ani de viață te reprezintă, e cartea ta de vizită oriunde te vei duce.



CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR CURIGUȚ DANIELA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat

familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

ROLUL FAMILIEI ÎN CEI 7 ANI DE ACASĂ

EDUCATOARE CURSARU ELENA DANIELA, GRADINITA CU PROGRAM NORMAL NR. 1 MANECIU

Dacă ai făcut un copil, scria marele pedagog Makarenko, înseamnă că te-ai angajat pe mulți ani înainte să-i dai întreaga încordare a gândirii tale, toată atenția și toată voința. Trebuie să fii nu numai părintele și îndrumătorul copilului, ci și organizatorul propriei vieți, pentru că nu poți fi educator în afara activității de cetățean și în afara personalității tale.

Copilul ființa plastică, înzestrată cu un uimitor potențial de dezvoltare, foarte receptiv la influențele externe, pozitive sau negative, nu este un adult în miniatură, ci doar “un candidat la umanizare”(H. Pieron). El trebuie socializat și umanizat.. Sănătatea, dezvoltarea și educația copilului trebuie să fie în centrul preocupărilor familiei.

Din perspectiva dezvoltării individuale, familia ar trebui să îndeplinească următoarele roluri:

1. Este primul grup social în care copilul învață comportamente sociale și se descoperă pe sine. Părinții sunt primii educatori ai copilului, iar pentru a avea succes este necesar ca ei să fie conștienți de responsabilitățile pe care le au cu privire la copil și de nevoile acestuia. Unii autori consideră că stilul educativ se poate identifica cu atmosfera familială, climatul familial și tehnicile de influență ale familiei. Se spune, și pe bună dreptate, că familia este prima școală a copilului în care învață cum să se comporte în viață și în societate. Acțiunile educative exercitate de părinți trebuie să fie continue, raționale și să țină cont de dezvoltarea fizică și psihică a copilului. Familia trebuie să înțeleagă că un copil nu este o jucărie care poate fi reparată atunci când se strică. Copilul are un suflet care trebuie respectat. Fiecare membru al familiei trebuie să devină sensibil la nevoile și sentimentele copilului. Părintele este un model de viață pentru copil. J. Look spunea: “nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ceea ce nu vreți să imite. Dacă vă scapă vreo vorbă sau săvârșiți o faptă pe care i-ați prezentat-o drept o greșală, când ați comis-o, el cu siguranță că se va apăra, invocând exemplul dat de dumneavoastră și se pune în așa măsură la adăpostul acestui exemplu încât greu vă veți atinge de el pentru a-i îndrepta cum trebuie greșeala respectivă.”

2. Oferă securitate afectivă care este necesară pentru dezvoltarea armonioasă a personalității, dar constituie și un factor de echilibru și compensare a problemelor. Indiferent de modul de organizare, mediul familial întemeiat pe un sistem de interacțiuni intense este apt de a reacționa la trebuințele copilului, de a participa și favoriza elaborarea personalității, a imaginii sale de sine și despre lume. Familia este cea mai în măsură să răspundă nevoilor copilului, afectiv este cea mai adecvată trebuințelor lui pentru că numai aceste relații afective și sentimente de dragoste îl fac pe părinte să înțeleagă și să intuiască copilul și starea lui de copilărie. În familie își poate satisface nevoile sale primare, își poate manifesta frustrările inevitabile, temperate de dragostea părinților. În familie copilul poate să-și investească toate resursele emoționale și să învețe să și le controleze pentru că aici ar trebui să fie în mod sigur un mediu mai ales afectiv, garanție pentru o dezvoltare armonioasă. Familia este mediul esențial care poate influența dezvoltarea și destinul copilului prin securizare materială, dragoste și educație.

3. Este primul mediu de creștere și dezvoltare din punct de vedere intelectual, motivațional, afectiv, estetic și moral. Răspunderea pentru educația copilului în familie

revine atât mamei cât și tatălui care trebuie să aibă o grijă permanentă față de familia sa, grijă care se manifestă prin strădania părintelui de a fi cât mai des lângă copiii lui, de a se interesa de viața lor de fiecare zi, de învățatură, de munca socială, de prietenii lor și de urmările activităților extrașcolare. Părinții trebuie să meargă mai des la școală fără să aștepte invitație, pentru că vor observa ca numai copiii părinților care țin legătura cu școala sunt disciplinați și învață bine. În educarea copiilor, principalul este ca să existe o linie educativă unică, fiind înțelegere între părinți. Copiii trebuie să considere pe tatăl și pe mama lor ca pe cei mai buni prieteni, cărora le pot împărtăși toate gândurile, frământările și nu doresc să le ascundă nimic. Din partea părinților se cere multă răbdare, perseverență, prudență, atenție, sensibilitate și exigență.

4. Oferă primul model pentru comportamente sociale viitoare prin imitație și interacțiune. Fiecare om vine pe lume cu o anumită zestre nativă, apoi grație climatului afectiv din familie, copilul cunoaște lumea din jur printr-un permanent dialog cu cei mari, învață și poate să iubească, comunică, se ghidează după anumite modele, imită diferite acțiuni până își formează propriile valori, propriile principii despre lume, despre viață.

5. Oferă identitate copilului. Au existat întotdeauna educatori excelenți și părinți iubitori care nu și-au pus, probabil, atâtea probleme și totuși au reușit foarte bine, dar poate că acest lucru era mai ușor într-o lume foarte statornică, în care tradiția avea ultimul cuvânt. Modificarea pe care au suferit-o, în curs de o generație sau două, relațiile dintre părinți și copii, dintre adulți și tineri, apare mai vădită în considerație pentru copil ce “are semnificația de recunoaștere intimă și profundă a valorii persoanei copilului în potențialul lui de dezvoltare” (Osterrieth, P.).

6. Este cadrul de dezvoltare a individualității. Studiile au arătat că părintele bun este acel părinte care reușește să înțeleagă și să răspundă adecvat nevoilor copilului său și care încurajează autonomia copilului chiar de la o vârstă fragedă, arătând respect pentru individualitatea copilului. Analizându-se relația dintre stilul parental și comportamentul social al copilului, s-a constatat că relațiile permissive determină comportamente imprecise, ascultare și neascultare, relațiile autoritare se asociază cu obediența, lipsa de inițiativă și respect de sine, iar cele supraprotective tind să ducă la comportamente pasive, dependență și lipsă de reacție.

Copiii nu au fost niciodată adulți. Dar, privindu-ne pe noi, doresc să ajungă. Ne înveselesc cu calități și puteri de eroi. Adulții au fost cu toții cândva copii. Fiecare adult mai păstrează încă în sufletul, în memoria lui afectivă vârstele copilăriei. Acest avantaj, de a fi trecut pe acolo se constituie într-o resursă accesibilă oricui: atunci când nu ai timp sau informații la îndemână, poți apela cu sinceritate și deschidere la copilul din tine. Pentru restul există cărți, teorii, ...

Bibliografie:

Virgil Radulian – “Profesori și părinți, contra insuccesului școlar”, Editura Didactică și Pedagogică;

Tiberiu Rudica – “Familia în fața conduitelor greșite ale copilului”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1981.

CEI 7 ANI ESENȚIALI DE ACASĂ

PROF. CUȚITOIU MARIANA
LICEUL TEHNOLOGIC BALTENI, JUDEȚUL GORJ

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație. De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere. Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul. Părinții trebuie să îi explice

clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Bibliografie:

1. Golu, M., Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Măine, București, 2000.
2. Negovan, V., Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București, 2003.
3. Sălăvăstru, D., Psihologia educației, Editura Polirom, Iași, 2004.

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ, PAS CU PAS

PROF. CUZELI ALINA THEREZA
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT "PITICOT",
SLOBOZIA-IALOMIȚA

"Pe cei șapte ani de-acasă nu-i primești la nici o școală, dar reprezintă singurul pașaport recunoscut în întreaga lume!"

Deoarece primii șapte ani sunt esențiali în formarea caracterului copilului, încă din primii ani de viață el trebuie ajutat să deprindă obiceiuri sănătoase și maniere elegante. Încă de mic învață care sunt principiile și valorile după care va trebui să se ghideze în viață, în situații dintre cele mai diverse, descoperă cum să aibă grijă de corpul și de lucrurile lui, ce este recomandat să mănânce, cum să își ajute părinții și cum să se bucure de încrederea și aprecierea oamenilor cu care interacționează.

Fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale fizice, emoționale și intelectuale. Chiar dacă, fizic, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Personalitatea lui începe să se manifeste de la vârsta denumită preșcolară. Exemplele bune din viața familială vor influența în mare măsură comportarea lui psihică. Educația copilului trebuie să fie astfel orientată, încât el, însușindu-și modurile de acțiune corecte ale părinților, să poate mai apoi să se călăuzească după ele în viața de zi cu zi, în situații concrete. Un loc important în educarea copilului mic îl au jocurile și jucăriile.

La grădiniță sau în familie, în jocurile colective, nu trebuie să se permită certurile, purtarea urătă față de un coleg sau un frate și expresiile urâte între copii. Trebuie să se desfășoare jocurile în care copilul poate avea un rol civilizat și să dea exemplu bun colegilor/fraților. Copiii se pot juca jocuri de rol cu diverse teme, în care sunt folosite cuvintele de politețe "Bună ziua!", "Vă rog frumos!", "Mulțumesc!" etc.

Exemplu:

Joc de rol – "De-a spitalul" – în care medicul / asistenta folosește cuvintele "Bună ziua!", "Vă rog!", spune vorbe blânde și de încurajare pentru cei bolnavi.

"De-a grădinița", "De-a școala" – unde educatoarea / învățătoarea salută copiii și spune "Mulțumesc!" după fiecare răspuns corect. În jocurile din viața reală, copiii trebuie să se joace roluri de oameni a căror purtări sunt demne de urmat/imitat.

Un copil privat de joc va avea curențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

De la vârsta de 3 - 4 ani - copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe, sunt lucruri care se învață implicit.

Exemplu: - dacă cel mic își va vedea un părinte că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit. Tot în această perioadă, se învață și

formulele de adresare. Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare.

Până la vârsta de 6 - 7 ani, copilul mic trebuie să aibă dezvoltate un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare social, prin educația primită acasă.

A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Învățarea bunelor maniere în grădiniță se referă la învățarea regulilor privitoare la buna purtare în familie, în grădiniță și în societate – politețea, amabilitatea, respectul, bună-cuviința. Există reguli pe care oricare dintre noi trebuie să le învețe și să le respecte. Cei care n-au învățat din copilărie să se comporte, vor suporta consecințele acestei lipse de educație toată viața. De aceea, copiii de mici trebuie să știe că e necesar să se comporte civilizată, astfel vor fi respinși și se vor afla permanent în conflict, trebuie să înțeleagă că atât în familie cât și în societate, au nu numai drepturi, ci și îndatoriri. Zestrea bună de educație, pe care o primesc în primii șapte ani de viață, la care se adaugă ceea ce învață în tot restul vieții este un lucru care le va ușura viața. Cei manierați, au marea bucurie să constate că această purtare aduce numai bucurii, dragoste, și aprecierea celor din jur.

Opțiunile derulate în grădiniță/școală pot fi de mare interes pentru părinți și pentru copii, vor fi un ghid în rezolvarea eventualelor probleme ridicate, dar și o cheie cu care vor deschide mai ușor porțile bunăvoinței celor ce-i înconjoară.

Obiective care pot fi urmărite:

- să înțeleagă ce este "codul bunelor maniere" și importanța respectării lui în viața de zi cu zi;
- să conștientizeze necesitatea politeții în relațiile intrafamiliale;
- să cunoască avantajele purtării manierate;
- să folosească corect formulele de politețe în relațiile intrasociale;
- să precizeze consecințele nerespectării bunelor maniere în viața personală;
- să accepte și să respecte regulile de conviețuire în grup liniștea publică, respectarea persoanelor din anturaj, protecția mediului înconjurător;
- să manifeste grijă și toleranță față de persoanele cu nevoi speciale, etc.

Educația trebuie să urmărească, pe lângă obiective, să din fiecare copil un adolescent politicos. Manierele bune sunt obținute de copii în contactul zilnic cu membrii familiei, colegii de la grădiniță/școală, cadrele didactice, ei imitând ceea ce vad și aud. Nu se poate cere copiilor alt comportament decât cea cel observant în primul rând la părinții lor.

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

Pentru că primii șapte ani sunt esențiali în formarea caracterului, copilul trebuie ajutat să deprindă obiceiuri sănătoase și maniere elegante. El învață care sunt principiile și valorile

după care va trebui să se ghideze în viață, în situații dintre cele mai diverse, descoperă cum să aibă grijă de corpul și de lucrurile lui, ce este recomandat să mănânce, cum să își ajute părinții și cum să se bucure de încrederea și aprecierea oamenilor cu care interacționează.

"Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea.

Bibliografie:

- *"Cei șapte ani de acasă – codul bunelor maniere pentru cei mici"*- Michiela Poenaru, editura Coresi
- *"Revista învățământului preșcolar"* – nr. 1-2/2008, editura Coresi, Colaboratori M.E.C.T prof. univ.dr. Marin Manolescu, conf.univ.dr. Mihail Roșu.

CEI 7 ANI DE ACASA

PROF. COVACI IASMINA

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului"

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

ȘCOALA ȘI FAMILIA – FACTORI IMPORTANȚI ÎN PREVENIREA COMPORTAMENTULUI NEGATIV

ȘCOALA GIMNAZIALĂ VAD, JUD. CLUJ PROF. ÎNV. PRIMAR COCACIU ANA

Orice lucru trebuie făcut cu știință. Astăzi știința a pătruns în toate sferle vieții umane, fără ea fiind imposibil progresul. Ne trebuie știință în modernizarea proceselor de producție, în protecția mediului înconjurător, în gastronomie, în confecționarea îmbrăcăminte și exemplele pot continua fără a găsi o limită a nevoii de știință.

Un domeniu important la care avem nevoie de multă știință și artă este EDUCAȚIA. Școala și familia sunt doi poli de rezistență ai educației, care contribuie prin mijloace specifice la formarea tineretului.

Familia este prima școală a copilului. Ea reprezintă nucleul social sau celula societății. Familia este cea ce răspunde de satisfacerea trebuințelor elementare ale copilului și de protecția acestuia. Ea exercită o influență atât de adâncă încât urmele ei rămân uneori întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia. Pe măsură ce copilul se dezvoltă, cresc și trebuințele și dorințele lui.

Rolul primordial în acțiunea comună a celor doi factorii revine însăși școlii, care se conduce după principii și metode științifice în formarea și dezvoltarea copilului. Investit cu aceasta răspundere profesorul trebuie să cunoască specificul fiecărui stadiu de dezvoltare a copilului, disponibilitățile intelectuale, precum și particularitățile temperamentale și caracteriale.

Profesorul se ocupă de socializarea școlarului prin integrarea lui în mediul școlar, dar îi oferă prilejul să cunoască și mediul înconjurător organizând vizite, excursii, ceea ce conduce la observarea comportamentului copiilor și în afara școlii.

Este necesar însă ca familia să sprijine în permanență activitatea educativă a școlii. Părinții trebuie să cunoască atmosfera muncii școlare și să încerce a o aplica și în familie.

Copilul este puternic influențat de familie și de educația școlară, subordonându-se cerințelor acestora. El simte nevoia să fie ocrotit, iubit părintește și ajutat. Uneori intervin unele neînțelegeri între copil și adult, care ar trebui rezolvate prin respect și dragoste pe care trebuie să i-o arătăm copilului.

Fiecare copil în sine constituie o problemă pentru toți factorii educaționali. Unii dintre ei însă reprezintă cazuri dificile prin atitudinea, comportamentul și faptele lor ieșite din cadrele generale acceptate, scrise și nescrise.

Este mai ușor să previi îndepărtarea socială a copilului decât să-l îndrepti și să-l vindeci. Aceasta impune ca atenția pentru prevenirea delicvenței să fie îndreptată cu multă stăruință și în mod profesional încă la nivelele cele mai de jos ale pregătirii școlare.

Printre cauzele care determină conduita defectuoasă ce duce la delicvență și care formează elevii problemă se înscriu:

- instabilitatea, impulsivitatea caracterială;
- sentimentele de inferioritate și frustrare;
- traumatismele fizice și psihice;
- familiile dezorganizate, incomplete sau refăcute care nu oferă cadrul și atmosfera necesară;

- absența unei ferme ierarhii a valorilor în casă;
- exemple negative din jur;
- carențe în activitatea școlii.

Familia nu are dreptul să neglijeze cea mai prețioasă creație a sa, din punct de vedere al integrării sale în societate, iar ca instituție publică specializată, abilitată cu pregătire și virtuți educative, școala nu are voie să neglijeze sau să refuze exercitarea unui act competent, profesional pentru a frâna procesul deviant ce conduce la formarea de oameni inadaptați. Trebuie să fim de acord ca nu orice comportament care nu convine celor din jur poate fi taxat ca delictiv. Sre exemplu, purtarea unor elevi care provine din temperamentul impulsiv sau care ne contrazic, nu poate fi asociată drept anormală. Tratarea diferențiată, sistematică și cu tact a unor astfel de cazuri ne ajută în rezolvarea spre bine. Intoleranța, superficialitatea, lipsa de afectivitate nu numai că nu rezolvă, dar pot fi și contra eficiente.

În discuțiile cu părinții pe tema educării, formării copilului le-am recomandat să folosească strategiile științifice practicate la școală. Dintre acestea menționez:

1. Strategia democratică a educării copilului care presupune:

- orice comportament al copilului să fie orientat spre un scop bine motivat;
- comportamentul să fie înțeles și apreciat în contextual sau social;
- comportamentele negative să fie explicate și raportate la acțiunile efectuate și trăite anterior;

➤ apartenența la grupurile sociale este o trebuință majoră a individului.

2. Strategia umanistă vizează îmbunătățirea comunicării dintre părinți și copii care trebuie să fie:

- comunicări bazate pe respect și îndemn spre acțiuni pozitive;
- lauda și întărirea pozitivă dar fără exagerări din partea părinților;
- în abordarea conflictelor, supărarea părinților să nu fie violentă;
- comunicarea devine eficientă dacă se renunță la atitudinea de superioritate;
- disciplina și responsabilitățile să se petreacă în limite raționale;
- pedeapsa fizică este deunătoare pentru copil.

Ca profesor i-am sfătuit pe părinți să acționeze cu calm și prudență când copilul are o problemă, deoarece părintele îndeplinește rolul de terapeut, iar dacă apar conflicte, părinții sunt cei care trebuie să depună eforturi pentru a stăpâni situația, să o rezolve cu calm, cerând să fie respectați dar, în același timp, acordând copilului respectul la care are dreptul.

BIBLIOGRAFIE

- Barna S. – Autoeducația. Probleme teoretice și metodologice, Editura didactică și pedagogică București, 1995
- Bunescu V. – Educația morală și formarea personalității, Revista de pedagogie, nr. 6, 7, 8, 1991 – Invățământul primar nr.1, 2, 1996

CEI 7 ANI DE ACASĂ

**PROF. PT. ÎNV.PRIMAR, COVRIG ALINA-LUCREȚIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 BUMBEȘTI-JIU**

Cei 7 ani de acasă sunt esențiali pentru a pune baza unei educații corecte a copilului. Prin comportament, prin limbajul pe care-l utilizează, prin felul de a comunica cu semenii lui înțelegem cât de bine au fost explicate regulile de bune maniere. De multe ori mama este prea tolerantă la anumite situații, iar tata este prea dur. Copilul, însă, nu știe cum este corect să procedeze dacă și maturii au păreri împărțite.

În acest sens, codul bunelor maniere vine în ajutor, atenționând că nu există două feluri de bune maniere și, dacă părinții ar cunoaște aceste reguli, cu siguranță am avea o societate mult mai cultă. Important este ca părinții să respecte cât mai mult formulele de politețe, regulile de bune maniere în familie, iar copiii îi vor imita cu precizie de 90%.

Pentru ca un copil să deprindă aceste reguli mult mai ușor, trebuie să fie explicate pe etape. Dacă micuțul vă cere o jucărie, obișnuți-l să spună, printre primele cuvinte, formulele de politețe: „te rog”, „poftim”, „mulțumesc”. De asemenea, aduceți-i cât mai multe exemple concrete, de preferat în momentele în care încalcă vreo normă de bună purtare și așa insistați până acestea vor deveni o obișnuință.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
 - ordine;
 - igiena;
 - curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
 - exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative;
 - bune maniere și comportament;
 - limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire);
 - modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);
 - consecvența în realizarea unei sarcini;
 - concentrarea atenției;
 - perseverența în realizarea unei sarcini;
 - alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.
- Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:
- spiritul de competiție;
 - altruismul;
 - cooperarea;
 - atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

CEI ”ȘAPTE” ANI ȘI SIMBOLISTICA LOR!

PROF. ÎNV. PRIMAR COZMA IOANA-MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ ”SF. ANDREI”-BUCUREȘTI

Planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul mărețului Soare, la fel „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare „, boțul” luminos întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea întru împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăznelii și ale căutării.

Și pentru că lumina înseamnă și culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictați în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă și *verde* și să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii *roșii* din lanurile *galbene* și să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica ființă pe malul mării *albastre* și nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea și dorința de a cuprinde cu mintea și cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învățăm că după *violetul* și *indigo*-ul nopții vine *oranjul* strălucitor al dimineții care ne luminează sufletele.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veșnic neastâmpărat suie voinicește treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este **dor** de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învăță **respectul** dacă este respectat. Nu se împrietenește cu **minciuna** dacă nu este mințit. Iubește **familia** pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înțelege și **solidaritatea** dacă cei dragi îl învață că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere. Învăță că **lacrimile** nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător. Și învață un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii **singur**. Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la groapa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învață că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învață să mulțumească și să ceară iertare când a greșit.

Și dacă tot ne jucăm cu 7 de ce să nu-i amintim și pe cei 7 pitici care o ocrotesc și o iubesc pe Albă ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveștilor e minunat alături de Mofturilă, de Zăpăcilă, sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt...rilă! E lumea copilăriei! Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufletelul mic și lipește genele mângâiate de moș Ene.

Și uite așa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărților și a școlii.

„Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?”. ”(Jean Chevalier, Alain Gheerbrant-Dicționar de simboluri).

CONTRIBUȚIA FAMILIEI LA FORMAREA PERSONALITAȚII COPILULUI

**PROF. INV. PRIMAR COZMA LAURA
ȘCOALA GIMNAZIALA NR. 1 ONEȘTI**

Primul factor care contribuie la formarea personalității umane în perspectivă multidirecțională este familia. Aceasta îl familiarizează cu valorile și normele grupului de referință. Copiii vor face sau vor crede ceea ce vor face sau vor spune părinții, imitând comportamentele acestora. (Cucoș 2006). *Familia*, văzută ca un mediu educațional și socializator, este considerată ca o „unitate socială constituită din adulți și copii, între care există relații de filiație naturală sau socială”. (Stănculescu, 2002, 26). După cum preciza Murdock, familia este „un grup social caracterizat printr-o locuință comună, cooperare economică și reproducere”. (apud Băran-Pescaru, 2004, apud Panturu, coord., 2008, 94)

Climatul familial se caracterizează prin:

- respectarea codului valoric la care se raportează în majoritatea situațiilor de viață (Crețu, 1999);
- relații strânse între mediul familial și caracteristicile societății căreia îi aparțin;
- influențarea atitudinilor părinților și conduitelor copiilor asupra concepțiilor despre viață, lume și muncă.

Printre funcțiile ce definesc o familie regăsim:

- creșterea numărului de membri prin naștere sau adopție;
- susținerea și grija față de membrii familiei;
- controlul social al membrilor;
- socializarea copiilor pentru rolurile de adulți
- păstrarea moralității familiei și a motivației de a obține performanță în tot ceea ce întreprinde;
- producerea și consumul de bunuri și servicii. (Băran-Pescaru, 2004, apud Panturu, coord., 2008)

Studiile din ultimele decenii „au dovedit că orice copil crește mai bine în familia sa, dacă aceasta este ajutată să-și realizeze rolurile”. (Păun, Potolea, 2002, 218) Având la bază aceste studii se caută soluții de îmbunătățire a condițiilor unei familii în procesul de educare a copilului, în spiritul drepturilor pe care le are oricine la dezvoltare. (Convenția cu privire la Drepturile copilului, traducere UNICEF, 1990). Formele de sprijinire a familiei sunt numeroase și diferă de la un context social la altul sau de la o țară la alta. Familia poate fi sprijinită material și socio-educațional prin: alocații, asistență în sarcinile domestice, consiliere și programe speciale. Încă din copilărie fiecare este informat și format în legătură cu ceea ce înseamnă să fii părinte sau să ai o familie.

Cei șapte ani de acasă își pun amprenta pe evoluția comportamentală și psihică a fiecăruia. Colaborând cu copilul, implicându-l în activitățile zilnice, învățându-l normele de conviețuire socială, respectându-l ca om, acesta va fi un partener în educație atât în familie cât și în societate.

Emil Păun și Dan Potolea (2002, 237) susțin că „dezvoltarea copilului este dependentă de calitatea relațiilor dintre el și părinții lui”. Prima grijă a părintelui trebuie să o reprezinte identificarea nevoilor copilului. Cunoscându-și bine copilul, părinții vor ști ce să investească în dezvoltarea lui. Următoarea grijă a părintelui ar fi aceea de introducere a copilului în

forme de instruire și educare specifice caracteristicilor lui. În final, părintele trebuie să își ajute copilul să se educe și singur. Ajungând să fie responsabil de propria formare, părintele și-a dus la bun sfârșit rolul său. „Părintele bun este încrezător în copilul său și competent în măsurile pedagogice pe care le ia în diferite situații”. (Păun, Potolea, 2002, 24)

Educația făcută de primii educatori-părinții, se rasfrânge asupra tuturor laturilor copilului în funcție de particularitățile de vârstă și individuale ale acestuia. Cel mai important rol în evoluția moral-civică a copilului îl au exemplele bune care pleacă inevitabil din familie. Familia, nucleu de baza al societății noastre, are rolul de a asigura dezvoltarea fizică și morală a copilului. De familie depinde dirijarea judicioasă a maturizării psihice a copilului, dezvoltarea lui. De felul în care părinții vor educa copilul în sensul unei morale riguroase, dar suple și de felul în care vor ști să dirijeze viața afectivă a copilului, va depinde formarea personalității acestuia. De la familie copilul învață să iubească munca, țara și libertatea și să respecte legile țării.

În concluzie, a fi părinte este deci mai mult decât o simplă calitate față de care ne putem exalta. Ea presupune experiență, pricepere, răbdare, cu alte cuvinte toate însușirile care se cer pentru exercitarea unei adevărate profesii „profesia de părinte”.

Bibliografie

Constantin Cucos, *Pedagogie*, editia a II-a revăzută și adăugită, Editura Polirom, 2002
Noveanu Eugen, Dan Potolea, *Științele educației*, Dicționar encyclopedic, Editura Sigma, București, volumul I, II, 2007, 2008

Mitrofan, N. Mitrofan, *Familia de la A la Z, Mic dicționar al vieții de familie*”, Editura Științifică, București, 1991

Silvia Dima, *Cei șapte ani de acasă*, E.D.P., București, 1991

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

CRĂCAN ANDA - ȘCOALA GIMNAZIALĂ ȚINTEA,
BĂICOI, JUD. PRAHOVA

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Educația copilului are la baza o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau de interdicții pe care i le stabilesc părinții sau educatorii. Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relațională care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoaștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu vă face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat,

predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura persoalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă“. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚII ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării

este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “**Cei șapte ani de-acasă**” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

CRĂCAN GHEORGHE - ȘCOALA GIMNAZIALĂ ȚINTEA,
BĂICOI, JUD. PRAHOVA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE- ACASĂ! (ÎNCA E VALABILA EXPRESIA!)

PROF. CRACANA CARMEN GAROFIȚA

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier, Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihnește în a șaptea și o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toți ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire și bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald și ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Dar așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul mărețului Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare „, boțul” luminos întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea într-o împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăznelii și ale căutării.

Și pentru că lumina înseamnă și culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictați în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătașoasă și **verde** și să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii **roșii** din lanurile **galbene** și să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica ființă pe malul mării **albastre** și nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea și dorința de a cuprinde cu mintea și cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învățăm că după **violetul** și **indigo**-ul nopții vine **oranjul** strălucitor al dimineții care ne luminează sufletele.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veșnic neastâmpărat suie voinicește treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este **dor** de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învăță **respectul** dacă este respectat. Nu se împrietenește cu **minciuna** dacă nu este mințit. Iubește **familia** pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înțelege și **solidaritatea** dacă cei dragi îl învață că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere. Învăță că **lacrimile** nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător. Și învață un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii **singur**. Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la gropa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învață că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învață să mulțumească și să ceară iertare când a greșit.

Și dacă tot ne jucăm cu 7 de ce să nu-i amintim și pe cei 7 pitici care o ocrotesc și o iubesc pe Albă ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveștilor e minunat

alături de Mofturilă, de Zăpăcilă, sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt...rilă! E lumea copilăriei! Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufletelul mic și lipește genele mângâiate de moș Ene.

Și uite așa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărților și a școlii.

„Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?”. ”(Jean Chevalier, Alain Gheerbrant-Dicționar de simboluri).

ADEVAR SAU MINCIUNA?

**PROF.ÎNV.PRIMAR, CRĂCIUN LILIANA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "COSTACHI S: CIOCAN"
COMĂNEȘTI, JUDEȚUL BACĂU**

Personal cred că se acordă mult prea multă importanță unui concept ce datează din străbuni. În primul rând, termenul e expirat...se considera că până la 7 ani copilul stătea acasă, eventual cu mama, iar la 7 ani pleca la școală, se desprindea de familie. Ceea ce acum nu mai este cazul. De la 3 ani e la grădiniță și de la 6 la școală.

În acea perioadă, de mult apusă, în cei 7 ani se "predau" lecții grele de educație care pregăteau copilul pentru acel prag de desprindere. Multe energii, timp, nervi și frustrări copilărești se derulau...părinții țineau mult la acea educație, copiii o înghițeau pe nemestecate. Astăzi, 7 ani de acasă simbolizează un anumit standard, minim dar cumva obligatoriu, în care trebuie să se incadreze odraslele noastre.

E drept, și părinții s-au adaptat, mulți au renunțat la standardele astea, de voie sau de nevoie, dar a ramas așa, o umbra de parfum de trecut, un fel de deziderat și, de ce să nu recunoaștem, un fel de termen de comparație.

Cert este că educația trebuie să existe, doar că fiecare copil are ritmul sau de evoluție, iar obligativitatea a devenit ușor desuetă, așa că la 7 ani unii copii sunt de pus în ramă iar alții...mai puțin. Cred însă că nu trebuie să mai facem comparații la vârsta de 7 ani.

Îmi convine, oarecum, să spun acest lucru, mai ales că anul acesta am clasa a III-a, clasă pe care "o păstoresc" de la început de drum, din clasa pregătitoare. Astfel, am pornit cu primele noțiuni, am luptat alături de copiii mei să dobândim ceea ce unii cred că ar trebui să fie bagajul dobândit de la părinți, adică noțiunile cunoscute drept "cei șapte ani de acasă".

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Așadar, pentru mine, **cei 7 ani de acasă înseamnă:**

1. **Să-și poată evalua obiectiv poziția în raport cu o situație.** (Trebuie să știe ce-i place, ce-i trebuie, ce poate fi un pericol, ce nu vrea să facă, etc.)

2. **Să știe să își susțină părerile și să-și apere interesele fără a deranja pe cei din jur.** (Să folosească un limbaj politicos, să nu se miorlaie, să nu fie obraznici, dar să exprime ceea ce simte, nu evite să-și spună părerea)

3. **Să fie atent și implicat în ceea ce se întâmplă în jur, ca să poată evita situațiile cu potențial periculos și, ca revers al medaliei, să poată oferi un ajutor la timp cuiva.** (Începând de la salutul persoanelor cunoscute, continuând cu atenția acordată traficului, pietonilor, adică să nu meargă pe stradă cu căștile în urechi, trimițând SMS-uri, izbindu-se de alți pietoni și ignorând culoarea roșie a semaforului, de exemplu... iar ca ajutor, nu știu, să adune fructele cuiva care și-a rupt sacoșa, să urce în pom după o pisică speriată, să ajute un nevăzător să traverseze strada, să ridice de jos un bătrân care a alunecat pe gheață, etc...)

4. Să știe să piardă (și automat, să-și focalizeze frustrarea spre ceva constructiv) **dar și să câștige cu eleganță** (fără a-l umili pe cel care a pierdut)

Lucrurile astea se învață mai mult prin copierea părinților și a altor educatori, mai degrabă decât din predici și povești. Așa că e de maximă importanță ca părinții să fie un exemplu pentru cei mici.

Și e important, de asemenea ca independența copiilor să fie stimulată, pentru ca dacă în mica copilărie e mereu altcineva care să-i ia deciziile, copilul va tinde spre una din cele două extreme, ori va încerca totul, ca să-și afirme independența, ori va evita totul, dintr-un exces de prudență. Pe când, dacă e obișnuit de mic să înfrunte niște situații și să facă niște alegeri (evident, pe măsura lui, și controlate de adult) îi va fi mult mai ușor să ia hotărâri în ceea ce-l privește.

Tot la capitolul părinți, felul în care i se vorbește și felul în care este ascultat, îl va învăța cum să facă și el, la rândul lui, asta, de o manieră pe cât posibil politicoasă.

Nu-mi rămâne decât să mă întreb dacă ce-i 7 ani de acasă reprezintă "adevăr sau minciună"?

SCOLARUL DE ASTAZI, SCOLARUL DE IERI

**PROF. INV. PRIMAR CRAIOVEANU SIMONA ELENA
SC. GIMN. NR. 80, BUCURESTI**

Radacinile educatiei sunt amare, dar fructul este dulce. Aristotel

Pentru scolarul mic, aceasta perioada este aceea cand se modifica regimul de viata. De la joaca, somn, mancare, plimbare, in programul copilului-scolar, intervine scoala, orarul, lectiile, temele.

Un rol important în dezvoltarea copilului, fizic, intelectual, moral si estetic il are familia in care creste si se dezvolta. Familia si scoala influențează personalitatea copilului prin ceea ce ii ofera. Mediul scolar in care el intra este total diferit de cel familial din care vine, implicand un program, o disciplina, socializare, sarcini si munca in echipa. In acest mediu nu trebuie sa-si aiba loc egoismul, invidia, cearta, jignirile, etc. Normele de conduita trebuiesc invatate din familie. Scoala ajuta la perfectionarea si imbunatatirea lor.

Simple cuvinte ca: „Buna ziua!, Multumesc!, Te rog!... „sunt achizitii pe care copilul trebuie sa le aibe de acasa si sa stie cand si cum sa le foloseasca. Ele constituie baza conduitei care se va imbogati si cizela pe masura ce el creste.

In ziua de astazi scoala este altfel. Mentalitatea elevului s-a schimbat. Probabil si a parintilor si profesorilor, a societatii in general. Cu siguranta un rol important il are si tehnologia: internetul, psp-ul, tv-ul cu atatea programe. Toate acestea au luat locul bibliotecii si anume cititului, jocului in aer liber, povestitului pe banca in fata blocului.

In trecut, in epoca comunista, scoala insemna, ore de curs, practica pe camp, ateliere, munca patriotica, obligatii de a aduce la scoala o anume cantitate de sticle, hartie, fier. Cu totii erau facuti pionieri, unii comandanti de grupa sau detasament, aveau obligatii si responsabilitati, apartineau unei organizatii- Pionierii, Uniunea Tinerilor Comunisti. Toti purtau uniforme, aveau aceleasi manuale unice in functie de clasa, un regulament al scolii strict si o conduita civilizata.

Altadata, parintii erau mult mai mult implicati in educatia copilului, mai stricti si atenti la comportamentul lui. In ziua de astazi, copilul este mult mai independent de mic, parintii mult mai ocupati. Important in dezvoltarea personalitatii copilului il are parteneriatul scoala-familie.

O buna comunicare si colaborare la nivelul procesului educational, o integrare a parintilor in diferite activitati scolare, activitati in cadrul comunitatii, ajuta dezvoltarea copilului, ii da adevarate valori si principii morale dupa care sa se ghideze in viata.

Eu cred ca scoala are menirea de a ajuta si sprijini in sarcinile educative si nu de a-i inlocui. Totodata, scoala nu ofera doar cunostinte ci contribuie si ea la dezvoltarea calitatii de om.

In concluzie, baza educatiei este pusa de catre familie. In cei „7 ani de acasa „trebuie sa stii sa fii respectuos, sa comunici, sa asculti, sa saluti, sa ai incredere, sa fii bun, sa-ti faci prieteni, sa accepti pe fiecare in felul sau.

Bibliografie:

www.desprecopii.com

https://adevarul.ro/locale/alexandria/placerile-scolii-comunism-manuale-unice-uniforma-obligatorie-lucru-strung-atelier-munca-patriotica-camp-1_569f8b1437115986c6b732da/index.html

CEI 7 ANI DE ACASA

CRETIU ADINA

Familia, in orice societate, joaca rolul cel mai important in formarea si socializarea copilului, deoarece ea reprezinta cadrul fundamental in interiorul caruia sunt satisfacute nevoile fiziologice si sociale si implinite etapele intregului sau ciclu de crestere.

Parintii sunt primii educatori din viata copilului, educatia primita de acesta pana la sapte ani, fiind determinanta pentru dezvoltarea sa ulterioara, fiind, in primul rand, cadrul existentei biofizice al dezvoltarii copilului, principalul obiectiv al familiei trebuie sa fie, pastrarea sanatatii, cresterea normala si calirea organismului. Un anumit regim igienico-sanitar necesar dezvoltarii fizice armonioase, inseamna asigurarea unui program zilnic care trebuie sa respecte orele de somn, activitate, joc, plimbare, masa. Dar copilul nu are nevoie numai de adapost, hrana si haine, familia si caminul reprezinta pentru copil si "scoala primilor ani" in care se pun bazele viitoarei sale constiinte, ale tuturor trasaturilor care il vor defini ca om intreg, ca persoana cu statut social.

Parintii reprezinta primii mentori reali in viata copilului, furnizandu-i primele repere de orientare in lume, primele informatii si invataturi despre lucrurile si fenomenele din natura si din societate, primele sfaturi, norme si reguli de conduita. Cresterea si educarea copilului, ceea ce inseamna "bun" pentru el, se afla intr-o dinamica permanenta de la o cultura la alta, de la o perioada la alta. Parintii trebuie sa devina constienti de influenta pe care o exercita in viata copilului, sa cunoasca ca educatia data propriului copil este diferita de cele precedente, ca societatea viitoare va fi diferita de celelalte, iar copilul trebuie pregatit corespunzator.

Incepand cu primii ani de viata, copilul preia de la parinti gesturi, atitudini, limbajul, exemple de comportament pozitive ca: sarguinta, cinstea, politetea, sociabilitatea, initiative creatoare, dispozitia de colaborare. Toate acestea cer calm, intelegere, rabdare, dragoste fata de copil. Nu frica, nu teama trebuie sa-l determine pe copil sa faca fapte bune. Pentru a descoperi binele trebuie sa existe un cod de conduit bazat pe egala respectare atat de copil cat si de parinti. Dragostea de "bine", de adevar, are nevoie mai ales de actiune, de descoperire a virtutilor de catre copil. Gresesc acei parinti, care ii interzic copiilor de a apuca, de a desface jucariile, de a le pipai, a le privi si chiar de a le izbi. Activismul precum si curiozitatea acuta de a cerceta tot ce-l inconjoara trebuie stimulate, incurajate, intelegand copilul ca pe o fiinta autonoma.

Cultivarea dragostei fata de frumos se realizeaza tot in familie prin pregatirea bunului gust al copilului fata de tinuta si locuinta sa, precum si de frumusetea in comportare si relatie cu cei din jur.

Orice experienta de viata, orice relatie afectiva vor fi resimtite in functie de bazele oferite de familie. Familia reprezinta pentru copil, structura socio-afectiva de baza, principal structura protectoare absoluta necesara existentei lui. Aici se invata limbajul si comportamentul social, se formeaza convingeri, aspiratii, aptitudini, sentimente, trasaturi de vointa si de caracter.

Climatul din familie influenteaza personalitatea copilului, oferindu-i zestrea de echilibru relational si adaptiv. Acest climat din familie, se impune ca un filtru intre influentele educative exercitate de parinti si achizitiile psihico-comportamentale, realizate

la nivelul personalitatii copilului. Toate framantarile, preocuparile, ambitiile parintilor il strivesc pe copil intr-un mediu familial dizarmonic, este dificil pentru el ca sa-si gaseasca unitatea interioara.

Componenta afectiva, comunicarea verbal si jocul cu copilul au un rol esential in relatia parinte-copil. Inca de la primele cuvinte, propozitii, copilul simte nevoia sa transmita parintilor intamplarile din viata lui. Daca parintele va fi mereu ocupat, neatent, oboist si-l va evita sa-l asculte pe copil, acesta va cauta raspunsurile in alta parte sau nu v-a cauta deloc, firul comunicarii rupandu-se. Numai fiind aproape de sufletul copilului, luand parte la preocuparile lui, parintele devine sfatuitorul, punctual de rezistenta si incredere al copilului. Succesul relatiei parinte-copil depinde de dragostea parinteasca, de iubirea neconditionata care presupune afectiune, intelegere, asigurarea unor raporturi relationale, juste si echilibrate. Cand copilul este iubit este mai usor de disciplinat, de modelat. Fara iubire, copilul va muri din punct de vedere emotional, aparand tulburari caracteriale in dezvoltarea personalitatii. Mangaierile, cuvintele de incurajare, lauda, blandetea, atmosfera afectuoasa arata iubirea. Cu cat legatura emotionala dintre parinte si copil este mai puternica, cu atat posibilitatea unui comportament delicvent este mai scazuta.

Rolul parintelui in existenta copilului este fundamental, dar numai in masura in care el gaseste forta, secretul de a creste un individ rezistent, puternic, adaptabil, echilibrat. Strategiile educative ale familiei, determina in mare masura personalitatea precum si rezultatele scolare ale copiilor. Parintii sunt cheia capacitatii copiilor de a invata si de a reusi in viata. Se spune, ca profesia de parinte este una din cele mai vechi profesii care se practica de toti membrii comunitatii, insa putini sunt cei care se straduiesc s-o invete sistematic. Cel mai frumos dar pe care il ofera parintii copiilor, este propria sanatate emotionala, fizica, spirituala, intelectuala. "Copilul are nevoie de familie, dar nu de orice fel de familie".

FAMILIA ȘI ROLUL EI ÎN FORMAREA PSIHOSOCIALĂ A COPILULUI

**PROFESOR ÎNVAȚĂMANT PRIMAR: CREȚU ELENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 BUGHEA DE JOS**

FAMILIA este una dintre realitățile sociale cele mai intime nouă. Este, poate, fenomenul social cel mai familiar. În toate societățile omenii întemeiază familii, deși deseori aceste familii sunt diferite de tipul de familie cu care suntem obișnuiți în prezent.

George Peter Murdock (1949) definea familia drept grupul social al cărui membri sunt legați prin raporturi de vârstă, căsătorie sau adopție și care trăiesc împreună, cooperează sub raport economic și au grijă de copii.

Familia se distinge de alte forme de asociere umană prin următoarele caracteristici:

- Este formată din persoane unite prin relații de căsătorie, sânge sau adopție;
- Membrii familiei, de regulă, locuiesc sub același acoperiș, alcătuind un singur menaj;
- Este compusă din persoane ce interacționează, comunică în cadrul rolului de soț-soție, mamă-tată;
- Menține și perpetuează o cultură comună, derivată în principal din cultura societății date.

Familia este o instituție universală, întâlnită pretutindeni și îndeplinind acele și funcții principale: transmiterea moștenirii biologice și culturale, asigurarea protecției materiale și emoționale pentru descendenți, formarea unui climat de dezvoltare a personalității tuturor membrilor ei. În orice societate familia s-a distins ca grup specific caracterizat printr-o puternică sudură internă, menținută atât prin acțiunea unor forțe interne, cât și prin presiunea societății.

A concepe astăzi formarea generațiilor tinere numai în instituții specializate, fără a ține seama și de influențele mediului familial și ale celorlalte micromedii sociale, înseamnă a avea o perspectivă unilaterală. Reformele educației concepute numai pe plan școlar, fără să țină seama de influențele convergente ale tuturor factorilor educaționali, pot conține lacune cu urmări grave pentru progresul unei națiuni.

Ambianța umană în care se naște și crește copilul exercită o influență hotărâtoare asupra dezvoltării sale, asupra formării întregii sale personalități. Această influență se exercită și trebuie luată în considerație încă din prima copilărie. De aceea, familia a constituit o preocupare prioritară pentru marile organizații internaționale (O.N.U., U.N.E.S.C.O., U.N.I.C.E.F., U.I.O.F.). S-a inițiat elaborarea noului Cod al familiei, tocmai pentru a favoriza copilul prin asigurarea și certificarea normativă a drepturilor și îndatoririlor părintești.

Familia, școala și alte microgrupuri sociale (strada, cartierul, grupul de prieteni) constituie medii de viață cu ponderi diferite de influențare asupra copilului. Comportamentul lui nu poate fi înțeles decât totalizând ansamblul acestor influențe. Privită ca nucleu social, familia este prima care influențează dezvoltarea omului, punându-și amprenta pe întreaga sa personalitate. Cea dintâi școală a omului a fost și rămâne familia; ea dă temelia pe care se clădește edificiul personalității, iar trăinicia edificiului depinde de calitatea temeliei.

Recunoscând familiei calitatea de «prim rezervor de modele», K. Mannheim subliniază importanța pe care o reprezintă celelalte cercuri care gravitează în jurul copilului și al grupului său familial.

În perioada școlarizării randamentul la învățătură va depinde în mare măsură de posibilitatea oferită copilului de a învăța unele lucruri din ambianța familială și din diferitele împrejurări de viață din afara acesteia, în care va fi pus în mod conștient de părinți (petrecerea vacanțelor în medii naturale diferite, vizite la muzee, expoziții, vizionarea unor spectacole, lecturi etc.). Posibilitățile de a avea în cadrul familiei o bibliotecă, de a i se procura reviste și cărți, de a fi ajutat la învățătură de către părinți vor contribui, de asemenea, la dezvoltarea intelectuală a copilului. Chiar modul în care se dă sprijinul la învățătură are o mare influență în dezvoltarea capacităților psihice și morale ale copilului. Unii părinți se substituie acestuia în îndeplinirea îndatoririlor școlare, ceea ce îi crează o stare de pasivitate și o falsă concepție despre muncă; alții au o atitudine rigidă, aspră, ceea ce îl inhibă, frânându-i dezvoltarea gândirii.

Educatorul - părinte folosește exemplele și modelele pe care i le oferă în primul rând ambianța familială și de aceea pedagogia familiei nu poate prescrie reguli cu valabilitate generală. Aceasta nu înseamnă însă că ea se poate lipsi de metode științifice, de scopuri precise. Dimpotrivă, în contextul social actual, pentru a putea pregăti copilul cât mai adecvat pentru exigențele vieții, acțiunea educativă la nivelul familiei trebuie să devină din spontană –con știentă, din întâmplătoare – permanentă, din tradițională – intențională, din intuitivă – științifică.

De și nu este calificat pentru activitatea de instruire, părintele are privilegiul de a lucra cu mai puțin copii în același timp și poate contribui la educarea temeinică, în paralel cu ecucația din școală și în simbioză cu aceasta.

Familia înregistrează, în epoca noastră, modificări în structura și funcțiile sale sociale. În ceea ce privește structura se înregistrează reducerea ei la una, maximum două generații. Familia modernă este familia nucleară alcătuită din cuplu și eventual unu, doi copii. Ea a înlocuit familia patriarhală, în cadrul căreia conviețuiau laolaltă trei și patru generații.

Astăzi se iese din copilărie mult mai repede ca în trecut. Datorită televiziunii, presei, cinematografului, copiii devin repede adolescenți. În același timp, datorită prelungirii duratei de școlarizare, tinerii care studiază rămân în afara statutului și rolului de adulți, deoarece pentru a fi considerați astfel trebuie să aibă o profesiune, iar prin întemeierea familiei niște responsabilități.

Așa cum evidențiază Irina Petrea, «într-o societate informațională unde tehnologiile evoluează exponențial, nu poți să ignori accesul copiilor la tehnologie și informație, din ce în ce mai multă, mai diversă și mai greu de controlat. (...) Nu putem împiedica conflictul dintre generații, dar putem avea înțelepciunea necesară să nu antagonizăm total și iremediabil cu copiii noștri.»

Răceala se pare că marchează din ce în ce mai mult comportamentul societății supraorganizate și tehnicizate în care trăim. Chiar și atunci când comunicăm, avem intenții bune, pozitive, dar le exprimăm sub forma miilor de interdicții care au efecte negative. Lumea tehnologiei ne îndrumă spre telefoane și alte rețele de comunicare, dar ne privează de «porția zilnică de iubire». Nu le putem oferi copiilor, în loc de timp, cadouri, în loc de mângâieri gadgeturi, în loc de explicații, programe TV, în loc de discuții, chat-ul. Riscăm să creștem ființe umane cărora le este mai greu fără televizor decât fără tată, care se pot

dispensa mai ușor de prieteni decât de automobil. Astfel se asociază și condiționează iubirea față de copil cu timpul și răbdarea care i se acordă.

Copiii crescuți în familii organizate și pline de afecțiune au mari șanse să-și dezvolte un stil de viață caracterizat prin optimism. Copiii din familii sărace, defavorizați, care nu își permit strictul necesar, sunt privați de copilărie și nu au perspective, sunt lipsiți de dreptul de a copilări. Părinții acestor copii sunt neputincioși și deseori devin iresponsabili.

Principalul rol al familiei este pregătirea tinerelor generații pentru integrarea socială. Numeroasele cazuri de inadaptare socială înregistrate în ultimul timp în rândurile tineretului sunt însă o dovadă îngrijorătoare că atât familia, cât și alte instituții și colectivități sociale nu reușesc întotdeauna să-și îndeplinească eficient acest rol.

Mamele depresive cred în iubirea copiilor numai dacă la oferă totul, sufocând inițiativa și realizarea personală..

Famiiliile cu structură perturbată este o altă mare provocare. Cuplul despărțit prin divorț și reconstituit prin prezența unui părinte vitreg - apar frecvent manifestări predelicvente ca: vagabondaj, furturi în cadrul familiei, precocitate sexuală etc. Prezența greu suportată a mamei sau a tatălui vitreg determină copilul să evadeze dintr-un mediu de constrângere sau în care se simte străin sau de prisos. Lipsa ambianței afective din propria-i familie îl face ostil tuturor; el se opune oricărei forme de disciplină și, treptat, ajunge în conflict cu întreaga societate.

În ceea ce privește influențele școlii la nivelul familiei, arătăm direcțiile pe care se produc: cea a conștientizării familiei asupra rolului și răspunderilor ei educative și cea a informării ei psihopedagogice.

Pe ambele direcții școala a făcut și face mult, dar nu încă la nivelul la care necesitățile actualului stadiu de dezvoltare a țării noastre o impun.

BIBLIOGRAFIE

1. Berge, Andre; 1967- *Defectele părinților*, Editura Didactică și Pedagogică, București,
2. Drăgan, Ioan; Petroman, Pavel; Mărgineanțu, Dorina; 1992 - *Educația noastră cea de toate zilele*, Editura Eurobit, Timișoara,
3. Dumitrescu, Ion; Andrei, Nicolae 1978 - *În dialog adolescenții și adulții*, Editura Albatros, București,
4. Radulian, Virgil; 1967 - *Profesori și părinți, contra insucceselor școlare*, Editura Didactică și Pedagogică, București,
5. Salade, Dumitru; Păun, Emil; Țurcaș, Margareta; 1981 - *Pedagogie, Manual pentru clasa a XI a licee pedagogice*, Editura Didactică și Pedagogică, București,
6. Stoian, Mihai, 1968 - *Rămân părinții repetenți? Dilemele adulților*, Editura Tineretului, București,

ROLUL FAMILIEI ÎN DEZVOLTAREA INTELECTUALĂ A COPILULUI

PROFESOR ÎNVAȚĂMANT PRIMAR: CRETU MARIA ANCUȚA ȘCOALA GIMNAZIALA NR. 1 HARTIEȘTI

Familia există din cele mai vechi timpuri, iar copilul a devenit treptat centrul familiei sale. Rolul educativ al părinților este legat de apariția sentimentului familiei și a sentimentului copilăriei. Cele două sentimente s-au construit treptat, unul pe baza celuilalt, implicând asumarea unei funcții afective atât în raporturile dintre soți, cât și în raportul dintre părinți și copii.

Un dascăl poate să-și arate măiestria și atunci când este nevoit să predea părinților lecția privind rolul pe care pot să-l aibă în dezvoltarea intelectuală a copiilor lor. Nu este o lecție tocmai ușoară, dar merită încercat.

A. S. Macarenco, fiind convins de rolul exemplului în educație- ca și de înclinația copilului pentru imitație-se adresează părinților astfel: *Să nu credeți că educația copilului numai atunci când vorbiți cu el, când îl povățuiți sau îi porunciți. Îl educați în fiecare moment al vieții dumneavoastră, chiar și atunci nu sunteți acasă. Felul cum vă îmbrăcați, cum vorbiți, cum vă bucurați sau cum vă întristați, cum vă purtați cu dușmanii, felul cum râdeți sau citiți ziarul toate au pentru copil mare însemnătate. Copilul vede sau simte cea mai mică schimbare în ton, orice subtilitate a gândurilor ajunge la el pe căi pe care dumneavoastră nu le observați.*

Părinții sunt primii educatori din viața copilului, fapt recunoscut în pedagogie încă de la Comenius, care, în prima carte de educație a copilului, consideră că educația primită de acesta până la vârsta de șase ani, în primul rând de la mama, este determinantă pentru dezvoltarea sa ulterioară.

Familia este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale, deoarece ea influențează și modelează persoana umană. Unii merg chiar mai departe și susțin că acțiunea ei asupra persoanei este atât de mare, încât ea egalează acțiunea celorlalte grupuri sociale. Familia este adevăratul laborator de formare a persoanei.

Noi, adulții suntem adesea copleșiți de grijile zilnice și ne este mai greu să ne aducem aminte cum vedem lucrurile prin sufletul copilului care am fost.

Începând din primii ani de viață, copilul preia de la cei din jur gesturi, atitudini, limbajul, exemple de comportament. Prima relație a copilului cu lumea exterioară este cea cu familia. Acesta îi oferă copilului primele informații despre lumea care-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv. Acest tip de relație este hotărâtoare în devenirea personalității, nu numai prin faptul că familia mediază și condiționează comunicarea și interacțiunea cu celelalte componente sociale, în special cu școala.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect, prin modele de conduită oferite de către membri familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți –precum și climatul socio-afectiv în care se ezercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este unanim recunoscut faptul că

strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor socio –moral.

„Atât timp cât tatăl și mama nu-și vor pleca fruntea în fața măreției copilului. atât timp cât nu vor înțelege că vorba COPIL nu este decât o altă expresie pentru ideea de MĂiestrie, atâta timp cât nu vor simți că în brațele lor doarme viitorul însuși sub înfățișarea copilului, că la picioarele lor se joacă istoric, nu-și vor da seama că am tot atât de puțin dreptul și puterea de a dicta legi acestei noi ființe, pe cât n-am puterea și niști dreptul de a impune legi în mersul astrilor...”, Ellen Key

Fiecare copil are un limbaj principal de iubire, o modalitate în care el înțelege cel mai bine afecțiunea părintelui. Iubirea este fundamentul unei copilării lipsite de griji. Fiecare copil are propria modalitate de a oferi și primi iubire. Când copilul se simte iubit, este mai ușor de disciplinat și de format atunci când simte că rezervorul său emoțional este gol. Iubirea adevărată este totdeauna necondiționată. Iubirea necondiționată este iubirea totală, este o lumină călăuzitoare care strălucește în întuneric și ajută părinții să-și dea seama ce trebuie să facă pentru a-și crește copilul. Iubirea necondiționată înseamnă a iubi copilul indiferent de cum arată, de ce talent manifestă, de cum ar vrea să fie, de ceea ce face. Familia trebuie să asigure adăpost, hrană, haine, să-și asume și răspunderea formării lor mentale și sentimentale. Fără iubire, copilul va muri din punct de vedere emoțional și va deveni un handicap pe viață baza emoțională se construiește în primele 18 luni de viață. Hrana necesară sănătății emoționale constă în mângâierile fizice, vorbele bune și îngrijirea tandră.

Cuvintele de încurajare ”balsam pentru suflet ” hrănesc interiorul copilului dându-i sentimentul valorii de sine și al siguranței, în voia limbii este viața și moartea (proverb ebraic). Tonul vocii, blândețea, atmosfera afectuoasă, toate comunică o căldură emoțională și multă iubire. Cuvintele de laudă, de încurajare, cuvintele călăuzitoare, tonul agreabil și o mânie stăpânită vor aduce oricând un câștig însutit. Un mesaj pozitiv transmis în mod negativ va aduce rezultate negative.

Timpul acordat este darul pe care părintele îl oferă prin prezența sa copilului. În multe case, copiilor le este mai greu fără televizor decât fără tați. Cu cât legătura emoțională dintre copil și tată este mai puternică, cu atât scade posibilitatea de a se ajunge la un comportament ce presupune delicvență. Timpul acordat trebuie să presupună și un contact vizual plăcut și plin de afecțiune. A privi copilul în ochi este o modalitate foarte eficientă de a transmite iubire din toată inima către sufletul copilului. Nu trebuie lăsat copilul să creadă că i se oferă iubire pentru că a făcut ceva pe plac în momentul acela, trebuie să i se ofere iubire în mod consecvent, orice ar fi, indiferent de comportamentul lui sau de orice alte împrejurări.

Timpul acordat înseamnă a desfășura o activitate împreună, cunoscând astfel mai bine copilul, împărtășind gândurile și sentimentele. Tot ceea ce se face împreună cu copilul va conta întotdeauna.

Darurile sunt o formă de recunoștință sau de stimulare. Adevăratul dar exprimă iubirea pentru orice persoană, gestul fiind făcut de bunăvoie. “Cel mai frumos dar pe care îl puteți oferi copiilor dumneavoastră este propria sănătate emoțională, fizică, spirituală și intelectuală” (Sherill și Prudence Tippins).

Serviciile pline de iubire nu sunt sclavie, se fac de bunăvoie. Serviciile cu compasiune și iubire sunt caracteristice părinților cu vocație. A fi părinte bun nu înseamnă a oferi copilului tot ceea ce își dorește.

Pentru a fi un părinte trebuie:

- să observați felul în care copilul își exprimă dragostea față de dumneavoastră;
- să observați felul în care copilul își exprimă iubirea față de ceilalți;
- să ascultați cu atenție care sunt cele mai dese rugăminți ale copilului dumneavoastră;
- să observați care sunt lucrurile de care plânge cel mai adesea.

Părinții au un rol major în disciplinarea copilului, misiune dificilă care presupune înțelepciune, imaginație, răbdare și multă dragoste. Disciplina presupune o misiune îndelungată și foarte vigilentă, aceea de a călăuzi copilul de când este sugar și până la vârsta adultă. Părinții sunt cheia capacității copiilor de a învăța și de a reuși în toate direcțiile.

Bibliografie

Revista Învățământului Preșcolar

Didactica – revista de comunicării științifice

CEI ȘAPTE ANI DE ACASA

**PROF. PREȘC. CREȚU VASILICA-ELENA
GRADINIȚA CU PN ”ȘTEFAN CEL MARE”
COM. ȘTEFAN CEL MARE, JUD. VASLUI**

Copilăria este perioada de viață care se întinde de la naștere la adolescență. Această etapă este necesară transformării noului-născut în adult. Durează până la vârsta de 14 ani și poate fi împărțită în prima copilărie (0-6 ani) și a doua copilărie (7-14 ani).

Se remarcă faptul că, cu cât ne ridicăm pe scara zoologică, cu atât durata copilăriei crește. Ființa umană este “ființa cu cea mai lungă copilărie”, ajungând chiar până la un sfert din viață. În această lungă perioadă, copilul înțelege și asimilează structurile culturale complexe la care va trebui să se adapteze.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și

de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ !

**PROFESOR: CRISTEA BAROȚI SORIN,
LICEUL DE ARTE BALAȘA DOAMNA, TARGOVIȘTE**

Educația este piatra de temelie a oricărei societăți civilizate, iar aceasta trebuie făcută copiilor încă din primii ani de viață. Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții și bunicii o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Părinții trebuie să le arate copiilor cât de mult îi iubesc și să le spună lucrul acesta. Așa copiii vor câștiga încredere în ei, simțindu-se protejați și iubiți. Oferindu-le dragoste ei vor învăța la rândul lor să ofere dragoste și afecțiune.

Regulile de comportament și educația oferită în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Comunicând mult cu el, comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copil, prin povești îi poți insufla valorile morale și normele bunului simț. Trebuie învățați să își exprime emoțiile și sentimentele, să spună mereu adevărul. Trebuie învățați să salute, să mulțumească, să fie blând cu ceilalți copiii, să respecte pe cei vârstnici. Învățându-i să dăruiască, să accepte să împartă jucăriile cu ceilalți, îi învățați de fapt să nu cunoască egoismul.

Copiii au tendința de a fi egoiști, de-a nu-i lăsa pe alții să se joace cu ce este al lor. Este o mare greșală să nu interveniți, explicându-le, ori de câte ori este necesar, că acest lucru este unul greșit. Dacă veți face asta în mod constant, ei vor înțelege că normalitatea constă în a fi bun, darnic și a ajuta, în felul acesta își vor dezvolta această calitate. Trebuie să-i educăm gustul pentru libertate, pentru îndrăzneală, învățându-l că are voie orice atâta timp cât respectă legea, morala și normele bunului simț.

Trebuie evitate discuțiile aprinse și zgomotoase ca să nu rămână copilul cu impresia că totul se rezolvă prin confruntare. Nu se ceartă un copil niciodată în fața altui copil și nu se acordă mai multă atenție pentru unul dintre ei în cazul în care sunt frați. Învăță-l să împrumute lucrurile, să le ceară folosind „te rog, ” „îmi dai voie, ” „îmi cer scuze” „, îmi pare rău” și să mulțumească la înapoiere.

Părintele trebuie să fie un exemplu în respectarea regulilor casei, al normelor bunului simț. Copiii preiau prin comportament ceea ce văd în casă. Învăță copilul să fie atent de cum își păstrează sau folosește lucrurile și să deprindă responsabilitatea de a se îngriji de ele. Ar fi preferabil ca primele învățăminte să fie desprinse din cărți, din povești, basme, gustând în felul acesta spiritul lecturii, vocabularul bogat, simțul estetic și latura moral-emoțională.

Oferiți-le recompense din când în când pentru a-i stimula, însă nu faceți un obicei, astfel încât să creadă că orice se face contra cost. Învățați-i că anumite lucruri trebuie făcute fără a aștepta vreo recompensă, acestea reprezentând obligații morale cu care fiecare om este dator față de cei din jur și față de societatea în care trăiește.

Atunci când copiii au o părere bună despre ei înșiși, pot ajuta și pe alții să se simtă bine în propria piele, astfel le oferă și celorlalți darul stimei de sine. Acesta este un obiectiv important care trebuie adoptat pentru copiii în primii 7 ani de viață. Trebuie învățați să fie atenți, să observe pe cei triști sau defavorizați, să știe să ofere un gest sau o vorbă bună venită din suflet.

O altă problemă televizorul și jocurile video care inhibă joaca ce face uz de dezvoltarea imaginației la copiii, ei ar trebui să creeze mici lumi pe care le pot controla prin jocurile

imaginației lor. Există dovezi că vizionarea televizorului inhibă dezvoltarea capacității de a avea inițiativă, curiozitate, spirit inovator, creativitate.

Schimbările la nivel macro și clădirea unei societăți civilizate începe cu educația propriului copil, prin transmiterea celor mai bune principii morale. Fiecare dintre noi este răspunzător de asta și fiecare are obligația morală să o facă în cel mai bun mod cu putință. Când toți vom înțelege și respecta aceste lucruri, educându-ne copiii după aceste principii, pe care le pot controla mâniați de orgoliu și egoism, vom fi pe drumul de a forma o generație de oameni mai buni și o societate mai civilizată.

Familia ca unitate fundamentală care stă la baza lungii istorii a umanității asigură cele mai bune condiții pentru zămislirea copilului, dezvoltarea și educația lui armonioasă. Aici i se oferă protecția și securitatea care îi permit dezvoltarea într-un climat propice conturării și întregirii viitoarei sale personalități.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

PROF. CRISTEA ELENA LAVINIA
ȘCOALA GIMNAZIALA DESA
JUD. DOLJ

Cei șapte ani de-acasă consider că sunt cei mai importanți, educația timpurie lasându-și amprenta asupra comportamentului copilului, chiar și religia, obiceiurile familiei, nivelul de educație al părinților, limbajul folosit în interiorul acesteia, uneori fiind imposibil de corectat în ceea ce privește acordul gramatical deficitar, anumite cuvinte și multe altele.

Cei șapte ani de-acasă înseamnă credință în Dumnezeu, înseamnă să învățăm să socializăm, să ne ajutăm semenii la nevoie, să cooperăm, să fim oameni drepecți și pe care să te poți baza în societate. Este necesar ca religia și credința fiecăruia să fie bine cunoscută și definită, pentru că numai prin credință putem fi mai corecți, mai buni, mai atenți cu cei din jur. Perioada grea pe care părinții o traversează, fără locuri de muncă, fără siguranța zilei de mâine, unii plecați în străinătate, fac din copii adevărate victime ale societății în care trăim, spulberând vise și speranțe atât ale lor cât și ale părinților. Stabilitatea familiei, echilibrul și buna înțelegere crează copiilor modele pozitive de urmat, întrucât fiecare dintre noi reprezentăm modele pentru copiii noștri. Astfel că părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

Cei șapte ani de viață țin de respect și comportament corect în relația cu ceilalți. Respectul față de părinți, de bunici, de cei apropiați se transmite mai departe către profesori, prieteni și colegi deopotrivă.

Este necesar ca orice copil să beneficieze de o educație sănătoasă și frumoasă în sânul propriei familii, locul unde aceștia se nasc și unde iau contact cu lumea înconjurătoare, unde se simt în siguranță și deslușesc tainele acestei minunate lumi.

Familia are un rol important în educarea copilului, deoarece aici el învață să vorbească, cum și ce să vorbească, cum să salute, să ceară iertare, să mulțumească, mama și tata fiind reale exemple pentru aceștia. După cum știm copilul copiază comportamentul celor apropiați, el nu știe ce este bine și ce este rău, tocmai de aceea ar trebui să facem ceea ce cerem de la ei, pentru că altfel intervine întrebarea firească: „EU DE CE?” dacă mama și tata nu fac așa. Este bine ca micuțul să fie obișnuit cu diferite persoane pentru a nu se izola și a fi dependent doar de mama și tata.

O zicală românească spunea că dacă îi respecti pe ceilalți te respecti practic pe tine, integrându-te mai ușor în comunitatea din care faci parte, altfel riști să te izolezi și să fi un neadaptat și un neînțeles de cei din jur, diferiți de tine. Să fii respectat de cei din jur este un lucru dorit și plăcut, care îți dă satisfacție, având un efect pozitiv asupra noastră a fiecăruia.

FAMILIA, PRIMA ȘCOALĂ UNDE COPIII PRIMESC LECȚII DE VIAȚĂ

PROFESOR CRISTESCU MIHAELA ȘCOALA GIMNAZIALA „CONSTANTIN BRANCOVEANU”

Când vine vorba despre educație, tendința este de a privi înspre școală și cadrele didactice ca factori principali de influență. Cu toate acestea, specialiștii în educație pun accent pe rolul părinților de a-i forma și influența pe copii încă din primii ani de viață, de când încep să învețe respectul față de sine. Ulterior, valori precum onestitate, curaj, toleranță, cinste, bunătate sau spirit civic sunt cultivate întâi în familie și abia apoi în școală.

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!”, „Când va merge la școală, se va cuminti”, pentru a „scuza” purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze” trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial”, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social.

Relațiile de afecțiune dintre familie și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Ca și adultul, copilul are nevoie de pauze, atât de importante pentru refacerea energiei sale creatoare. De aceea, programul lui nu va fi plin până la refuz, nu vom crea în jurul lui o atmosferă de veșnică încordare. În mod voit vom face mici pauze, pentru a se bucura de succesul său sau pentru a-și limpezi neplăcerile care survin în chip firesc în procesul educativ. Dacă este împins de la spate în tot ceea ce face, se va produce un dezechilibru în funcțiile neuropsihice, stânjenind dezvoltarea copilului și transformându-l într-o ființă irascibilă, nervoasă.

Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambiante familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

„Cei șapte ani de acasă” se constituie într-o expresie de valoare, cu vechime în societatea românească. A avea cei șapte ani de acasă era apanajul unei educații ce provenea din familie și devenea condiția esențială pentru a pătrunde cu succes în școală și a reuși mai târziu în viață. Copilul de astăzi, copilul modern, este diferit de copilul de ieri, cel cu cheia de gât? Este o întrebare mai complexă decât ne-am aștepta. Dacă ne referim la lumea

interioară a copilului, aceea nu s-a schimbat, ea este la fel de bogată, de tensionată, de conflictuală, de plină de întrebări și de dorințe. Dacă ne referim însă la exterior, aici s-au petrecut transformări semnificative care au constrâns interiorul să se adapteze acestora. Rapiditatea cu care s-au petrecut aceste schimbări a expus acest interior unei avalanșe de stimuli. De aici și continua creștere a unor simptome precum tulburările de atenție și de concentrare ale copiilor. Este vorba în special de o creștere a stimulilor vizuali (mă refer aici la întregul spațiu media și/sau virtual). Stimulul vizual are un impact considerabil asupra psihicului, el putând funcționa ca un liant între lumea exterioară și lumea interioară sau ca un intrus care are un efect de efracție și produce confuzie și derută. A rezultat, ca o consecință directă, o explozie a cuvintelor folosite de copii, o căutare constantă a interacțiunii verbale cu adulții ca o nevoie de a găsi un sens și o semnificație acestei avalanșe de imagini.

Ce construiește copilul în primii ani de viață și de ce este important să fi parcurs această etapă a celor „șapte ani“? Am să mă refer doar la un aspect, și anume la construcția unui sentiment de apartenență familială, la construcția unui sentiment de identitate individuală și la construcția unei structuri psihice interioare adaptate lumii exterioare și capabile să răspundă exigențelor acesteia.

Apartenența familială este esențială pentru construirea unei identități individuale. Ea presupune că există o transmitere către copil a istoriei familiale, a credințelor, miturilor, valorilor și mai ales că acest copil își găsește un loc în acea familie și este investit ca membru al acesteia.

Transmiterea nu se poate realiza decât dacă există o disponibilitate pentru a comunica, pentru a vorbi despre acestea, pentru a le rosti. Însă ne confruntăm în ultima perioadă cu absența disponibilității pentru comunicare, absență care are la bază fie un conflict între generații, fie o dezrădăcinare, fie un gol. Tot mai multe familii se confruntă cu o ruptură care a apărut tocmai din cauza saltului uriaș între două generații și a refuzului de a crea o tranziție. Mulți părinți se plâng de faptul că acești copii nu mai citesc și că nu găsesc nici o modalitate de a-i convinge să se apropie de cărți. Copiii le răspund franc că este foarte plictisitor, că ei consideră cărțile învechite, „de pe vremea bunicii“, pe când acum există lucruri mult mai moderne, precum jocuri sau materiale interactive. De asemenea, părinții nu înțeleg atracția copiilor față de personaje precum Harry Potter sau alte ficțiuni moderne, care pentru ei par încălcite și fără valoare educațională.

Dacă aceste transformări au permis o dezvoltare extraordinar de precoce a planului intelectual al copiilor (cei mai mulți dintre copiii preșcolari știu să citească, să scrie și să socotească fără probleme), această dezvoltare excesivă a pus o presiune extremă asupra planului emoțional (care are resurse limitate în funcție de vârsta copilului) și a condus la manifestări simptomatice foarte diverse, de la afecțiuni somatice până la eșecuri în adaptarea copilului la grădiniță sau chiar în capacitatea copilului de a construi relații cu alți copii. S-a născut astfel o generație foarte inteligentă, dar foarte săracă emoțional, pentru că resursele sunt direcționate în vederea stimulării gândirii. Efectul acestei carențe emoționale se vede destul de rapid, încă de la grădiniță, unde există nenumărate probleme legate de relaționare și adaptare.

Deși modelarea caracterului copilului nu mai este exclusiv responsabilitatea familiei în primii 7 ani de viață, ea joacă totuși rolul fundamental în ceea ce privește adultul care se pregătește să devină.

Bibliografie:

1. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002

EDUCAȚIA SAU CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. CRISTIANA DANIELA MORAR
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIHAI VELICIU” ȘEPREUȘ

Încă din Antichitate conceptul de *educație* a stat în atenția multor filozofi, scriitori, poeți, printre care îi putem aminti pe cei care au constituit figurile pivotante pentru dezvoltarea filozofiei și ale căror opere au rămas intacte mai bine de 2500 de ani. Este vorba aici despre Platon pentru care *educația* era „arta de a forma bunele deprinderi sau de a dezvolta aptitudinile native pentru virtute ale acelor care dispun de ele.”³ J. A. Comenius, în lucrarea *Didactica magna* aprecia că încă de la naștere, copilul este înzestrat de către natură cu „semințele științei, ale moralității și religiozității”⁴, care devin ulterior un bun al fiecărui om numai prin *educație*.

Pornind de la afirmația că „omul nu poate deveni om decât dacă este educat”⁵, vom aduce în discuție o expresie de valoare, cu vechime în societatea românească, și anume: *cei 7 ani de acasă*.

A avea cei 7 ani de acasă demonstrează în primul rând, achizițiile dobândite în familie pentru a ști cum să ne comportăm cu ceilalți, iar în al doilea rând, este ceea ce rămâne în mintea noastră după ce am uitat tot ceea ce învățasem la școală, ceea ce ne ajută la bătrânețe în a fi oameni înțelepți. Așadar, *familia* este factorul principal în ghidarea copilului încă din primii ani ai vieții. Ea poate fi considerată ca fiind exemplul de bază al acestuia. În familie copilul învață ce înseamnă respectul, curajul, dragostea, răbdarea, empatia, ascultarea celuilalt, comportamentul. Altfel spus, copilul învață și preia exemplul pe care îl vede în această chintesență, numită familie. Dacă în familie i se va oferi un exemplu perfect, copilul va ști să se comporte respectuos, va ști să fie cuviincios, dar, în același timp, și dezinvolt, va ști să se poarte natural, având încredere în sine.

Educația copilului este un proces educațional prin care îl învățăm să își cultive și să-și perfecționeze abilitățile de comunicare, de exprimare a sentimentelor, de a căpăta cunoștințe noi, de a relaționa cu alți copii și cu alți adulți. Procesul de educație a copilului este esențial pentru formarea sa ca adult echilibrat și fericit. Ca părinți și apoi ca profesori, ne dorim să „echipăm” copilul cu cât mai multe abilități care să îl ajute în viață: de a-și găsi echilibrul interior și de a fi fericit.

Politețea este una dintre normele și valorile esențiale pentru succesul viitorului copilului. Astfel, printre elementele care constituie buna-creștere a unui copil amintim:

Salutul – care poate fi considerat primul semn al *politeții*. Copilul învață de mic să salute prin fluturarea mâinilor și apoi prin rostirea sintagmei de aur: *Bună ziua!*. Dacă ne întrebăm cine ar trebui să salute primul într-o circumstanță e necesar să ne gândim la câteva situații. De exemplu: la întâlnirea unui băiat / bărbat cu o fată / femeie, cel care va saluta primul e băiatul / bărbatul; la întâlnirea unei persoane tinere cu o persoană mai bătrână, cea care va saluta prima este persoana tânără; când ne alăturăm unui grup, salutăm primii (după ce salutăm, dacă membrii grupului sunt angajați într-o discuție, nu vom deranja până când aceștia termină de vorbit); la intrarea într-o încăpere, salutăm pe cei aflați deja acolo. Altfel

³ Isadora Ioana Dunca, *Politica și metapolitica la Platon*, Iași, Editura Lumen, 2009, p. 39.

⁴ Jan Amos Comenius, *Didactica magna*, București, Editura România Nouă, 1921, p. 81.

⁵ *Ibidem*.

spus, cel care vine va saluta primul (nu trebuie să așteptăm niciodată să fim salutați de cei prezenți deja în încăperea respectivă); în situația în care ar trebui să fim salutați, dar nu suntem, nu trebuie să ne rușinăm să salutăm primii. Prin acest lucru, dăm dovadă de politețe. A aștepta să fii salutat dovedește impolitețe. În viața de zi cu zi, putem întâlni astfel de situații, deoarece nu toți oamenii sunt politicoși, respectuoși sau pur și simplu nu cunosc codul bunelor maniere.

Comportamentul în familie, în public sau cu prietenii – trebuie respectat ca atare. Acasă, deși suntem înconjurați de multă dragoste și empatie, e necesar să răspundem cerințelor politeții cu la fel de multă dragoste și respect. Deci, e interzis să răspundem obraznic părinților, bunicilor sau fraților, nu ridicăm tonul în familie, frații sau surorile mai mici trebuie ocrotiți de cei mai mari, ascultăm sfaturile părinților și ale bunicilor, dacă greșim cu ceva cerem iertare etc. De asemenea, în public se cuvine să ne comportăm frumos, adică dacă ni se vorbește trebuie să ascultăm, fără să întrerupem interlocutorul, așteptându-ne rândul. Cum bunele maniere nu se demonstrează doar în preajma părinților, bunicilor, adulților în general, atât copiii, cât și adulții trebuie să se comporte respectuos și cu prietenii. Când se joacă sau când lucrează împreună, ei trebuie să se respecte reciproc, să se asculte unul pe celălalt, să se înțeleagă, să coopereze și să se conformeze regulilor jocului.

Vestimentația – se spune că este o caracteristică ce ne definește personalitatea. Hainele pe care le purtăm fac parte din identitatea noastră. Cu ajutorul hainelor transmitem un mesaj celor din jurul nostru, dându-și seama de modul în care gândim și ne simțim. Nu mai este un secret pentru nimeni faptul că imaginea contează și joacă un rol foarte important în viața oamenilor. Vorba aceea „prima impresie nu se uită niciodată!”. În familie copilul învață cum trebuie să se îmbrace în diferite situații. Astfel, când merge la școală, el trebuie îmbrăcat decent (fără rochii sau fuste scurte, fără bluze decoltate sau cu umerii goi etc.).

Printre alte teme care sunt abordate sau ar trebui să fie abordate în familie putem aminti: *punctualitatea, comportamentul la masă, recunoașterea greșelilor, tactul și toleranța, înțelegerea normelor sociale* etc.

Conchidem prin a spune că, *cei 7 ani de acasă* sunt asociați bazei unei educații, întrucât ei ar trebui să producă un model stabil de relație și de siguranță, iar această relație să fie mediată prin cuvinte și prin fapte. Gândindu-ne la expresia *cei 7 ani de acasă*, ne gândim în același timp la capacitatea de a-l învăța pe copil să creeze legături, să adopte unele modele, să aibă demnitate, respect și politețe.

BIBLIOGRAFIE

COMENIUS, Jan Amos, *Didactica magna*, București, Editura România Nouă, 1921.
DUNCA, Isadora Ioana, *Politica și metapolitica la Platon*, Iași, Editura Lumen, 2009.
<https://dilemaveche.ro>, *O generație inteligentă, dar săracă emoțional*.

IMPORTANȚA RELAȚIEI PĂRINTE-COPIL ÎN PRIMII ANI DE VIAȚĂ

PROF. CRISTINA BASTA

Primii ani de viață sunt o perioadă de intensă dezvoltare fizică, cognitivă și psihosocială. Factorii care condiționează dezvoltarea copilului sunt ereditatea și mediul. Cel mai important mediu de luat în considerare este familia deoarece în cadrul acesteia are loc cea mai mare parte a procesului de creștere și maturizare a individului. De fapt, imaginea de sine, identitatea sa, se bazează pe realitatea legăturilor emoționale cu care se confruntă încă din primii ani de viață.

Fiecare nou-născut posedă abilități înnăscute necesare dezvoltării și supraviețuirii, determinate la nivel biologic și genetic: nevoia de a explora, de a-și reglementa stările fizice și psihice, de a se raporta la alții. Mediul de viață poate stimula, modifica sau bloca astfel de potențiale. Pe baza comportamentului părinților sau al îngrijitorilor, copilul își formează imaginea de sine și construiește modelele interne despre sine și despre alții. Aceste modele sunt foarte importante, deoarece reprezintă harta interioară prin prisma căreia se va orienta în experiențele viitoare.

Copilul este predispus încă de la naștere să stabilească relații cu cei care au grijă de el, pentru că de aceasta depinde supraviețuirea sa fizică și psihologică. El recunoaște imediat vocea părintelui și arată o preferință puternică pentru fața umană. În mod instinctiv, își îndreaptă privirea spre lucrurile în mișcare. Nou-născutul va învăța repede să recunoască persoane/ lucruri familiare, arătându-se liniștit în prezența lor și curios sau speriat față de persoanele/ lucrurile necunoscute. El folosește plânsul și zâmbetul ca mijloc de comunicare cu părinții săi.

Copiii instituționalizați care nu au pe nimeni care să interacționeze cu ei, chiar dacă nevoile lor fizice sunt satisfăcute, prezintă tulburări grave: pierdere în greutate, tulburări de somn, întâzieri în dezvoltarea fizică și motorie, absența expresiilor emoționale, letargie, chiar și moarte.

Dezvoltarea psihică a copilului este legată de relația cu cei care au grijă de el în primii ani de viață. Copilul nou-născut nu se diferențiază de mediul înconjurător și experimentează tensiuni despre care nu înțelege de unde provin sau ce însemnătate au. De exemplu, nu știe dacă sursa unui stimul este internă sau externă, dacă tensiunea pe care o simte este emoție sau oboseală, sau dacă durerea este foame, frig sau altceva. Nou-născutul este neputincios în fața unei lumi necunoscute. Când experimentează o stare de tensiune și angoasă, el își poate manifesta disconfortul doar prin semnale, cum ar fi plânsul.

Când părintele înțelege semnalele copilului, de exemplu el înțelege că plânge pentru că îi este foame, răspunsul său (dându-i lapte) conține informații vitale pe mai multe niveluri:

- definirea senzației necunoscute: foamea;
- soluția la problemă: hrana;
- un mesaj de încredere care face copilul să se simtă puternic, mai degrabă decât la mila unei lumi necunoscute și periculoase.

În cazul în care părintele este capabil să înțeleagă și să răspundă nevoilor copilului în mod corespunzător, acesta din urmă va învăța să se conecteze cu propriile stări interne și să

dezvolte o încredere de bază în sine și în lume. În caz contrar, se va scufunda într-o stare de angoasă și frustrare, în care experiențele nu sunt nici de înțeles, nici de imaginat.

Pentru dezvoltarea echilibrată a personalității este necesar ca în familia de origine, copilul să aibă posibilitatea, pe de-o parte de a-și exprima și de a-și vedea satisfăcute nevoile, iar pe de altă parte de a experimenta limite precise care îi vor permite să distingă lumea externă și internă și îl vor ajuta să tolereze tensiunile și să gestioneze impulsuri și emoții. În plus, coerența figurilor parentale este crucială: modele stabile și repetitive de relație oferă securitate și o bază pentru asimilarea normelor și modelelor familiei.

În primii ani de viață, dacă climatul familial este pozitiv, asistăm la maturizarea unor procese psihice importante: se consolidează nucleul afectiv al sinelui, se dezvoltă sentimentul de reciprocitate, empatia, acceptarea regulilor. Dacă, pe de altă parte, climatul este negativ, există riscul problemelor psihologice, afective și sociale, care pot apărea imediat sau se pot dezvolta mai târziu. În cazul în care mama sau tatăl răspund doar parțial nevoilor copilului, când copilul, uitându-se în ochii lor, nu se găsește pe sine, ci doar o reflectare a problemelor lor personale sau de cuplu, vor exista consecințe grave asupra dezvoltării cognitive și socio-afective.

Rezultă așadar că este vital ca viața unui copil să înceapă într-un mediu securizant, plin de afecțiune, care răspunde nevoilor copilului și îl stimulează adecvat. Aceasta nu necesită părinți perfecți, ci, după cum afirmă Winnicott, doar „suficient de buni”.

Bibliografie:

Winnicott, D.W. (1964), *Copilul, familia și lumea exterioară*, Editura Trei, București (2013).

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE - CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

BOTEA CRISTINA-CJRAE, CALARASI

Dezvoltarea copiilor are loc în contextul relațiilor interpersonale iar acestea sunt întâlnite în primul rând în cadrul familiei.

Famiiliile pot îmbrăca mai multe forme dincolo de cea tradițională a unui cuplu căsătorit și copii acestuia. Însă nu există dovezi care să arate apartenența la un grup familial non-tradițional ar determina efecte negative la nivelul copiilor.

Cercetările sugerează că funcționarea familială, respectiv calitatea relațiilor interpersonale, e cea care determină adaptarea și nu structura familiei.

Familia ar trebui să fie văzută ca o entitate dinamică cu părți componente la nivelul membrilor individuali și a relațiilor interpersonale dintre acestia.

Copiii sunt preadaptați să formeze chiar de la naștere relații cu alți oameni. Relațiile de atașament emerg în copilăria mică și se dezvoltă în următorii ani de la paternuri comportamentale de tip reflex, la sisteme de răspuns foarte selective planificate și selective.

Copilăria reprezintă o lume minunată, o lume a inocenței, a purității, a dragostei, a frumuseții și credinței, a dorinței de cunoaștere.

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și să devină un bun exemplu pentru școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare socială, psihologică, intelectuală și cognitivă.

Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă. Cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere. Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Părinții au o mare influență asupra copiilor în primii șapte ani de viață. Este foarte important să transmitem micuților învățăminte corecte și necesare care îi pot ajuta să devină respectuoși și demni de respect la rândul lor.

Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani de viață.

Putem spune că educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate.

A-l învăța pe copil bunele maniere este un proces zilnic, care va dura în timp. Cei șapte ani de acasă nu se referă doar la acele semene exterioare de respect caracterizate drept politete ci la întreaga suită de obiceiuri sănatoase pe care, dacă un copil le va deprinde acum le va practica ulterior pe parcursul întregii sale vieți.

Așadar, toți părinții își doresc un copil fericit și vesel dar, nimeni nu este ferit de micile probleme educative. Nevoile copilului în cursul celor trei ani sunt relativ simple și aici pot enumera ca **dragostea, securitatea afectivă, fermitate, ascultare, deschidere spre lume.**

Însă lucrurile pe care copilul le va învăța sunt complexe: să-și controleze comportamentul, să țină cont de alții, să recunoască alte persoane în afara de mama lui, să se maturizeze, și să-și dezvolte cunoștințele.

Nimic din toate astea nu este simplu de realizat fara sprijinul familiei.

De exemplu daca la trei ani copilul încă vorbește prin trupul lui într-un limbaj particular pe care părinții trebuie să îl decodeze. Orice simptom este un mesaj pe care copilul îl adresează parinților și care neînțeles devine din ce în ce mai puternic.

Părinții, în funcție de experiențele lor din copilărie, vor înțelege mai bine o anumită dificultate, în timp ce pe alta o vor exagera sau diminua.

Deseori aceste manifestări pasagere dovedesc numai trecerea unei etape și dispar de la sine. Uneori este nevoie de ajutorul unui specialist pentru a îndepărta eventual un anumit blocaj în dezvoltarea copilului.

Părinții atenți și calmi dacă vor învăța să-și înțeleagă copilul mai bine și să facă față dificultăților ce pot interveni oricând.

BIBLIOGRAFIE

- 1.Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.
- 2.Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
- 3.Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.
- 4.Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
- 5.Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002.
- 6.P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002
7. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998.
8. Ion Drăgan, „*Psihologia pentru toți*”, Editura Științifică București, 1991
- 9.Octavian Popescu, „*Creșterea și educarea copiilor*”, Editura Medicală, București, 1996
- 10.Rodica T, „*Familia în fața conduitelor greșite ale copiilor*”, E.D.P., București, 1981

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. CRISTINA GHEORGHIȚĂ

Un proverb spune : „*O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timpul potrivit, înviorează câmpul*”

Familia, în orice societate, joacă rolul cel mai important în formarea și socializarea copilului, deoarece ea reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile fiziologice și sociale și împlinite etapele întregului său ciclu de creștere. Părinții sunt primii educatori din viața copilului, educația primită de acesta până la șapte ani, fiind determinantă pentru dezvoltarea sa ulterioară, fiind în primul rând, cadrul existenței biofizice al dezvoltării copilului. Principalul obiectiv al familiei trebuie să fie, păstrarea sănătății, creșterea normală și călirea organismului. Un anumit regim igienico-sanitar necesar dezvoltării fizice armonioase, înseamnă asigurarea unui program zilnic care trebuie să respecte orele de somn, activitate, joc, plimbare, masă. Dar copilul nu are nevoie numai de adăpost, hrană și haine, familia și căminul reprezintă pentru copil și “școala primilor ani” în care se pun bazele viitoarei sale conștiințe, ale tuturor trăsăturilor care îl vor defini ca om întreg, ca persoană cu statut social.

Începând cu primii ani de viață, copilul preia de la părinți gesturi, atitudini, limbajul, exemple de comportament pozitive ca: sârguința, cinstea, politețea, sociabilitatea, inițiative creatoare, dispoziția de colaborare. Toate acestea cer calm, înțelegere, răbdare, dragoste față de copil. Nu frica, nu teama trebuie să-l determine pe copil să facă fapte bune. Pentru a descoperi binele, trebuie să existe un cod de conduită bazat pe egala respectare atât de copil cât și de părinți.

Dragostea de “bine”, de adevăr, are nevoie mai ales de acțiune, de descoperire a virtuților de către copil. Gresesc acei părinți, care îi interzic copiilor de a apuca, de a desface jucăriile, de a le pipăi, a le privi și chiar de a le izbi. Activismul precum și curiozitatea acută de a cerceta tot ce-l înconjoară trebuie stimulate, încurajate, înțelegând copilul ca pe o ființă autonomă.

În educarea „**puiului de om**”, părinții, educatorii, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție. Rolul familiei este foarte important în ceea ce privește dezvoltarea copilului, din punct de vedere fizic, intelectual, emoțional, moral sau caracterial și spiritual-estetic

Sociologul medical *Aaron Antonovsky*, după ce a desfășurat mai multe studii privind caracteristicile personalității care ne ajută să rămânem sănătoși, a tras concluzia că cel mai important este simțul coerenței sinelui, fiind cel care asigură starea de sănătate. Acest simț al coerenței are trei componente: comprehensiunea (înțelegerea), controlabilitatea și semnificația.

În activitatea de educație în familie un rol important îl are „**climatul**” care este rezultatul raporturilor dintre membrii familiei. Aceste raporturi și caracterul lor pot forma „**climatul pozitiv**”(favorabil) sau „**climatul negativ**”(nefavorabil) educației, adică formarea copilului ca cetățean, ca om.

În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea, larghețea și strictețea) toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor.

BIBLIOGRAFIE

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

GPN CORBU, COȘEȘTI, ARGES
PROF. INV. PREȘCOLAR POPOVICI CRISTINA

”Felul în care vorbesc părinții și profesorii îi arată copilului părerea lor despre el. Afirmările lor influențează încrederea și prețuirea pe care acesta o acordă propriei persoane. Într-o mare măsură, limbajul celor mari determină destinul aceluși copil.” HAIM GINOTT

Pentru a avea o imagine cât mai completă asupra educației unui copil, este necesar să privim atât la ceea ce se ăla școala, cât și dincolo de orele de clasă. Este important să acordăm o atenție egală atât profesorului, cât și părintelui, acesta din urmă fiind primul și nelipsitul dascăl din viața unui copil.

Comportamentul de la școală al copilului este profund influențat de ceea ce se întâmplă acasă

Dacă părinții nu formează o echipă în ceea ce privește educația unui copil, rezultatul nu va fi cel așteptat. Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire - ordine - igienă - curățenie și exprimarea propriilor nevoi
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative
- bune maniere și comportament
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire)

- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)

- consecvență în realizarea unei sarcini
- concentrare a atenției
- perseverență în realizarea unei sarcini
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva. Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc., altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți. Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi.

Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său, deoarece: „Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002 4.Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura MedicaAmaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com
7. www.didactic.ro

FAMILIA SI ROLUL EI IN VIAȚA COPILULUI

CROITORIU CEZARA ȘCOALA GIMNAZIALA "ION CREANGA" TG. NEAMT

Definirea familiei

Constituind unitatea grupală fundamentală a societății, familia a reprezentat și reprezintă o temă predilectă de reflecție și analiză a spiritualității umane, a politicii sociale, dar și a mai multor discipline științifice : sociologia, medicina, psihologia, științele juridice, fiecare propunându-și să surprindă, dintr-o perspectivă specifică și specializată, dimensiunile, dinamica și funcțiile grupului familial.

Complexitatea acestei forme de comunitate umană – determinată de multitudinea și varietatea de relații care se stabilesc între cei care o compun, precum și între familie, ca entitate distinctă și societate, la care se adaugă evoluția în timp a trăsăturilor sale caracteristice, face dificilă încercarea de a defini familia într-o formulă atotcuprinzătoare. Familia este o realitate biologică, prin uniunea ce se realizează între bărbat și femeie și prin procreare; este o realitate socială, fiindcă prin ea se realizează o comunitate de viață între cei ce o compun; este o realitate juridică, fiindcă societatea reglementează prin norme juridice cele mai importante relații din cadrul ei (Albu I., 1975, p. 7.)

Diacronic, familia a fost definită în diverse feluri. Și oricare ar fi definiția ce i se dă, nu trebuie să pierdem din vedere că ea a fost dintotdeauna elementul natural și fundamental al societății, principiul stipulat în legile și codurile cu privire la familie atât la nivel național cât și internațional. În atenția filosofilor, sociologilor, antropologilor, juriștilor, bisericii, deopotrivă a filologilor, pedagogilor și, nu în ultimul rând al psihologilor, familia a fost identificată, pe rând, cu :

- a) un mod sui-generis de intermodelare și sincronizare;
- b) un *modus vivendi*, concomitent de compatibilizare a relațiilor dintre *el* și *ea*;
- c) un nucleu social fundamental, indispensabil existenței și prosperității cuplului ce-l constituie;
- d) o celulă de bază a oricărei structuri sociale, indiferent de perioadă;
- e) un mod afectiv și etic, rezultat și scop, totodată;
- f) o formă de organizare a vieții în comun a oamenilor, ce constă dintr-un grup alcătuit din soți și copii - proprii, adoptivi (Petroman P., 1999, p.27.).

Rolul familiei în educația copiilor

Precizări conceptuale

Familia e unitatea socială constituită din adulți și din copii, între care există relații de filiație - naturală (de sânge) sau socială – indiferent de orice alte considerente. Aceasta este definiția uzuală în cercetările privind raporturile familiei cu educația. Autorii marilor teorii sociologice au în vedere, chiar dacă nu exclusiv, în primul rând dimensiunea educației copiilor. Cei care sintetizează cercetarea empirică în domeniu observă la rândul lor forța acestei dimensiuni.

Se numește „educație familială – scrie Durning P., 1995 - acțiunea de a crește și educa unul sau mai mulți copii, desfășurată cel mai adesea în grupuri familiale de către adulți, părinții copiilor respectivi.”(Stănciulescu E., 1997, p.27.).

Majoritatea cercetătorilor de teren continuă să definească educația familială ca producere a personalității sociale și ca transmitere intergenerațională pe o direcție unică, de la părinți la copii. Studiile conțin, explicit sau implicit, presupuziția acestei definiții, precum și pe aceea a unei definiții universale și invariabile a părintelui și a copilului: a fi părinte înseamnă *a transmite*, respectiv a acționa ca intermediar între societate (categorii, clase, grupuri)- ai cărei (căror) agenți investiți cu puterea de a transmite sunt părinții - către copii; complementar, a fi copil înseamnă a primi (a recepta) mesajul pe care părinții îl transmit. Poziția de părinte este sinonimă cu competența cognitivă și interacțională, cu certitudinea, în timp ce copilăria echivalează cu absența cunoștințelor și abilităților, cu neputința.

Socializarea implică un principiu al legitimității. Tocmai această dihotomie legitimează și dreptul părintelui de a transmite, și autoritatea parentală, și obediența infantilă; transmiterea și autoritatea/ obediența sunt inseparabile.

Nu toate familiile sunt orientate de aceleași valori și atitudini educative. Diversitatea rezultă, în parte, din structura socială: apartenența socio - profesională „nivelul de instruire (nivelul diplomei), mediul de rezidență (rural sau urban) influențează orientarea educativă a părinților.

Numeroși autori sesizează că părinții aparținând unor categorii socio-economice diferite transmit copiilor lor valori diferite : în clasele mijlocii și superioare sunt valorizate autonomia și stăpânirea de sine, imaginația și creativitatea, în timp ce în clasele populare accentul este pus pe ordine, curățenie, obediență, respect al vârstei și al regulii exterioare, respectabilitate, capacitatea de a evita problemele (a fi „ descurcăreț). Sociologul Melvin L. Kohn afirmă că, cu cât este mai înalt statutul ocupațional, cu atât este apreciată mai mult autonomia copilului ; cu cât statutul este mai scăzut, cu atât mai mare este accentul pus pe conformitate, pe obediența absolută în raport cu părinții și cu litera legii.

Bibliografie

1. Albu, I., (1975), *Dreptul familiei*, Editura Didactică și Pedagogică, București.
2. Caluschi, Mariana, (2008), (coord.), *Psihologul de familie- o necesitate în spațiul românesc contemporan*, Editura Performantica, Iași.
3. Iluț, P., (1994), *Comportament prosocial – comportament antisocial*, în Psihologie socială. (coord. Radu I.), Ed. Exe, Cluj
4. Iluț, P., (2005), *Sociopsihologia și antropologia familiei*, Editura Polirom, Iași.
5. Osterrieth, P., (1973), *Copilul și familia*, Ed. Didactică și Pedagogică, București.
6. Petroman, P., (1999), *Sfânta noastră familie. Elemente de psihologia familiei*, Editura Eurobit, Timișoara.
7. Stănciulescu, Elisabeta, (1997), *Sociologia educației familiale*, Ed. Polirom, Iași.
8. Stog, Larisa, (2007), (coord.), *Consiliere și terapie de familie*, Ed. Performantica, București.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE

PROF.ÎNV. PREȘCOLAR: CROITORU ELENA ADRIANA GRĂDINIȚA MATEIAȘ BRÂNCOVEANU, FĂGĂRAȘ

Familia este matricea fundamentală pentru formarea personalității copilului, ca mediu educativ determinant, dar și ca dezadaptare în cadrul grădiniței și mai târziu în cadrul școlii, de comportament deviant al copilului prin factori psiho-pedagogici, cu efect negativ.

Loaisel afirmă că: „în familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume - omul de caracter”.

De modul în care familia influențează dezvoltarea copilului în primii ani de viață depinde comportamentul socio-relațional al viitorului adult. Părinții trebuie să mediteze la rolul important pe care-l au în formarea personalității acestuia. Se spune, și pe bună dreptate, că familia este prima școală a copilului în care învață cum să se comporte în viață și în societate.

Acțiunile educative exercitate de părinți trebuie să fie continue, raționale, și să țină cont de dezvoltarea fizică și psihică a copilului.

În familie copilul se bucură de un climat afectiv sporit care-i conferă mai multă siguranță

Familia exercită o influență deosebit de puternică asupra copilului. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderi igienice, obișnuințele de comportament, copilul le datorează educației primite în familie. Familia se preocupă de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copilului, ea le dezvoltă gândirea, memoria, spiritul de observație.

Strategiile educative folosite de familie mai mult sau mai puțin conștiente determină rezultatele școlare, comportamentul prosocial și dezvoltarea personalității. Familia este partenerul tradițional al grădiniței, deoarece influențează atitudinea preșcolarului față de învățatură, motiv pentru care nu se poate realiza integrarea pe deplin a copilului în grădiniță fără participarea activă a părinților.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra preșcolarilor, se pot manifesta astfel:

Direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate

Indirect, prin modelele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie.

Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale („Cei șapte ani de acasă”) constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

IMPLICAREA PARINTILOR IN EDUCATIA COPILULUI IN „CEI 7 ANI DE ACASA”

**PROF. CROITORU CRISTINA -ONISOARA
GRADINITA „MARTISOR” SECTOR 4, BUCURESTI**

„Eu sunt copilul, tu ții în mâinile tale destinul meu, tu determini în cea mai mare măsură dacă voi reuși sau eșua în viață. Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume.”

(Child's appelle, Name Gene Cole)

Cadrele didactice sunt primele care observă și beneficiază de educația primită de copii de la părinții lor în „cei 7 ani de acasă”.

La intrarea copiilor în școală se observă un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Acest copil e foarte sociabil, leagă repede prietenii, se va acomoda cu ușurință în clasa din care face parte, participă cu drag la toate activitățile clasei, are inițiativă, discerne ce e bine și ce e rău în comportamentul colegilor, îi judecă și le dă sfaturi de comportare.

Unul din factorii de care depinde educația copiilor în „cei 7 ani de acasă” este relația afectivă dintre copil și părinți.

Am apreciat foarte mult măsura luată de statul român de a acorda mamelor /taților concediu postnatal, de creștere a copilului timp de doi ani.

În această perioadă se creează o relație afectivă deosebită între părinți și copii, în special cu mama. Copilul e mereu fericit că mama e lângă el în orice clipă. Împreună dorm, împreună se trezesc, se joacă, mănâncă, vorbesc, se plimbă, se bucură de tot ce îi înconjoară.

Copilul nu duce dorul celei mai dragi ființe din viața lui. Prin joc copilul înțelege ce e bine să facă, ce e rău punând permanent întrebarea „De ce?”

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului cum să se comporte, să nu mai țipe, să nu jighească dacă el aude frecvent certuri între părinți și vecini. Copilul copiază adultul. El vorbește cum aude și cum vede.

Persoanele din jurul copilului oferă o bună sau o rea educație prin puterea exemplului personal. Copilul este cel care copiază felul de a vorbi, de a se îmbrăca, de fi generos sau egoist, milos sau nepăsător cu cei din jur, cei neajutorați, de a le face și lor o bucurie oferindu-le din jucăriile lor, hăinuțele lor, chiar și din pachetul lor.

Exisă familii care își educă copiii să se împrietenească, să stea în bancă cu copii defavorizați, le pregătește câte un pachetel în plus și pentru prietenii lor mai necăjiți, îi invită să se joace împreună, le face cadouri pe care familiile lor nu le pot oferi acestor copii.

Secretul unei bune relații între părinți și copii este comunicarea, educația lui prin arta conversației. Sunt părinți care își trimit copiii la televizor sau calculator, iar ei își beau cafeaua cu vecinii și prietenii, văd seriale la televizor, merg la cumpărături închizând copiii în casă, stabilind pedepse aspre dacă nu respectă regulile impuse de ei. Părinții trebuie să petreacă cat mai mult timp cu copilul lor. Să-i învețe să iubească lectura și cărțile, să limiteze statul la televizor sau calculator. Încă de când sunt bebeluși, e necesar ca părinții să le citească povești, apoi, treptat, să-i lase pe ei să le exploreze până când învață să citească și

să se bucure singur de ele. Dacă ești implicat și devotat în educația copilului în cei 7 ani petrecuți acasă, acest lucru va oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu copilul tău.

Copilul trebuie învățat să spună mereu adevărul. Această lecție o învață copilul prima dată de la părintele său prin imitație văzând și auzind tot ce se petrece în jurul lui.

Declară-i zilnic că-l iubești, că apreciezi tot ce face, chiar dacă a greșit, fă-l optimist că va reuși data viitoare dându-i încredere în forțele proprii. Apropie-ți copilul prin gesturi tandre, mângâieri, sărutări pe frunte sau obrăjori, pe mânuțe, îmbrățișează-ți copilul și nu-l compara cu alții mai buni ca el. Altfel, îi va urî pe cei care-l depășesc, vor apărea conflicte, va fi agresiv. Să - i dăm copilului șansa de a-și exprima propriile emoții și sentimente, ca bazându-ne pe cele pozitive să rezolvăm conflictele pe cale pașnică.

Oricât am vrea de mult să investim intelectual în copilul nostru, trebuie să-l lăsăm să socializeze, să se joace, să se distreze, să se relaxeze, deci să-și trăiască copilăria din plin.

„Cei 7 ani de acasă” înseamnă de fapt acei ani pe care i-am petrecut acasă, până a pleca la școală, iar de ei sunt responsabili părinții. Adesea, totul se rezumă la respectul pe care îl avem față de semenii noștri, dar cred că cel mai important lucru este respectul față de noi înșine.

Dacă avem respect față de noi, vom avea respect și față de ceilalți. În cei 7 ani la care se face referire, acumulam o mulțime de amintiri, de sentimente, de învățături, bune, frumoase, plăcute, dar și multe neplăceri, regrete, frustrări, complexe, dureri, nemulțumiri.

Fiecare om acumulează, păstrează și interpretează cât poate în funcție de particularitățile lui individuale. Oricâte eforturi ar face părinții, fiecare primește cât poate, iar unii nu pot mai mult. De aceea, întâlnim frați care se deosebesc mult din punct de vedere intelectual, dar și comportamental, deși sunt instruiți și educați de aceiași părinți. Această expresie se poate rosti cu răutate și dispreț față de cei care nu au un comportament de laudat și cu admirație, cu bucurie față de cei politicoși, respectuoși, cinstiți, harnici, generoși, etc.

Copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea, un necaz. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur, copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon.

Observații în public, replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul. Să te porți cu copilul ca și cu prietenii tăi. El învață mai bine de la un model decât de la un critic.

Va fi mult mai sensibil dacă i se vorbește blând între patru ochi. Nu poate crește fără încurajări și înțelegere.

Părinții să-și exprime mulțumirea și bucuria pentru faptele bune ale copiilor. Laudele, îmbrățișările, sărutările, aplauzele sunt recompense pentru copii. Ele au mai mare efect asupra copiilor decât banii, jucăriile sau dulciurile. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă aplicată copilului.

Părinții trebuie să fie conștienți de faptul că sunt direct răspunzători de felul cum își educă propriii copii și că cea mai mare investiție o pot face în educarea copiilor lor. Este o investiție pe termen lung așa cum reiese și din proverbul chinezesc:

„Dacă te gândești la ziua care va urma – ia-ți de mâncare.

Dacă te gândești la anul care va urma – plantează un copac.

Dacă te gândești la secolul care va urma – educă-ți copiii.”

(proverb chinezesc)

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASA

ÎNVAȚĂTOR: CROITORU LUMINIȚA ȘCOALA GIMNAZIALA TRAIAN, JUDEȚUL BRAILA

Să nu-i educăm pe copiii noștri pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor. Atunci să-i învățăm să se adapteze. (Maria Montessori, Descoperirea copilului)

Astfel că, educația pe care copiii noștri o primesc încă din primele clipe de viață trebuie să urmărească un traseu care să-I ofere copilului posibilitatea de adaptare continuă la schimbările societății. Căldura pe care el o primește în familie, încrederea, sprijinul și libertatea de care are nevoie, ajută la o dezvoltare psihică și fizică sănătoasă.

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați.

Un copil educat are nevoie să învețe lucruri care să-l pregătească pentru societatea în care trăiește. Este foarte important, în funcție de particularitățile de vârstă ca acesta să fie un copil respectuos, să știe să salute, să mulțumească, să cunoască bunele maniere, să știe să asculte atunci când trebuie. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial.

Climatul de căldură din familie, preocuparea părinților de a le oferi copiilor condiții cât mai bune de viață constituie un factor important al educației. Relațiile care se stabilesc între părinți și copii sunt de atașament, de încredere reciprocă ceea ce face posibilă o bună comunicare între ei. Părinții trebuie să comunice permanent cu copiii și nu doar prin vorbe ci și prin componente neverbale, afectiv-emoționale, gesturi vizibile

Copiii au nevoie să vadă niște modele în fiecare zi în toate aspectele vieții. Cel mai bun lucru pe care îl poți face pentru copilul tău este să admiti în fața lui când greșești, să îți ceri scuze și să spui „nu știu” atunci când nu știi ceva. În acest fel copiii realizează că și adulții fac greșeli și că nu le știu pe toate, ceea ce îi ajută să se accepte pe ei înșiși așa cum sunt atunci când vor face greșeli în viață.

În primii șase-șapte ani de viață, copilul dovedește sensibilitate, receptivitate, mobilitate, o mare putere de acumulare și asimilare de cunoștințe. Familia este cea care trebuie să-i asigure condiții favorabile de creștere și dezvoltare, în funcție de disponibilitățile individuale. Copiii care nu beneficiază în familie de condiții favorabile dezvoltării lor, au șanse de recuperare, dacă frecventează grădinița.

Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, gândiți-vă ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți.

BIBLIOGRAFIE

- Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012
- <https://www.desprecopii.com/info-id-16068-nm-Cei-7-ani-de-acasa-norme-si-valori-esentiale-pentru-succesul-viitorului-copilului.htm>

CEI 7 ANI DE ACASA – IMPORTANȚA LOR IN VIAȚA VIITORILOR ELEVI

CRUȚU CĂTĂLINA – ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.24 TIMIȘOARA, JUD.TIMIȘ

Se spune că din cuvânt ne-am zămislit și pentru cuvânt ne ființăm ca ființe de interval, așa cum afirmă Petre Țuțea, limitate de imuabilitate propriei noastre zestre genetice. Cuvântul sinonim al înțelepciunii, al creației, este și parte primordială a procesului de comunicare, stimul vicariat fără de care comunicarea nu ar fi posibilă.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă, senzorială, motrică, emoțională. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de frumos se comportă copilul în interacțiunile cu ceilalți. Ce pot învăța copiii în cei șapte ani? Ce e mai important în a-l învăța pe copil? Ce metode folosesc părinții pentru a imprima copilului un comportament civilizată? Iată câteva dintre cunoștințele pe care trebuie să le învețe copilul de la părinți în cei 7 ani de acasă: deprinderile de autoservire, ordine, igienă, curățenie și de exprimare a propriilor nevoi - exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, comportament decent și civilizată, adaptat contextului în care se află, limbaj corect, în toate formele sale: verbal, nonverbal, paraverbal, modul de a relaționa cu ceilalți oameni și cu mediul înconjurător, perseverență în realizarea unei sarcini, alegerea unei alimentații sănătoase. Normele de conduită civilizată se învață în familie. *Școala și alte medii educaționale consolidează ulterior normele deja deprinse din familie.*

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță/școală, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfatică, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță/școală?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire

- ordine - igienă - curățenie și exprimarea propriilor nevoi

- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative

- bune maniere și comportament

- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire)

- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)

- consecvență în realizarea unei sarcini - concentrare a atenției

- perseverență în realizarea unei sarcini - alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Educația îi permite copilului să-și croiască propria personalitate constituită din ansamblul organizat ierarhic al însușirilor fizice, intelectuale, afective, social-morale și volitiv-caracteriale.

Școala, principalul factor de educare și formare a personalității copilului și a viitorului adult, poartă răspunderea realizării și pregătirii sale astfel încât acesta să se poată adapta condițiilor în schimbare ale mediului socio-cultural. Printre finalitățile educației se află formarea unui comportament civilizată și a unor calități morale precum: cinstea, corectitudinea, sinceritatea, respectul față de părinți, față de colegi și față de muncă, în scopul dezvoltării libere, armonioase și a formării profilului moral al personalității elevului.

Între componentele educației, cea moral-civică ocupă un loc deosebit, datorită rolului pe care-l joacă în afirmarea și integrarea în societate. Educația morală fiind acea dimensiune a educației prin care se urmărește formarea și dezvoltarea conștiinței și conduitei morale, a personalității umane.

În cadrul școlii, noi, profesorii, apelem la numeroase metode și tehnici în procesul instructiv-educativ, implicând elevii în variate proiecte vizând discipline diferite precum: limba și literatura română, istoria, geografia, științele naturii, educația civică și altele. Folosind ca metodă jocul, se creează variate situații de învățare în vederea dezvoltării competențelor de ordin cognitiv, dar și social, se permite o reflecție asupra propriului mod de învățare al elevului, dar și de comportare în cadrul grupului, precum și oportunități de a învăța de la alții cât și împreună cu alții.

Bibliografie :

1. Cerghit, Ioan, 1980, *Metode de Învățământ*, Editura Didactică Și Pedagogică, București

2. Cucuș, Constantin, 2001, *Istoria Pedagogiei*, Editura Polirom, Iași

3. Nicola, Ioan, 1994, *Pedagogie*, Editura Didactică și pedagogică, București

EDUCATIA IN FAMILIE - CEI SAPTE ANI DE ACASA EDITIA 2020

CSATLOS ERZSEBET – ZSOFIA
LICEUL TEORETIC „TEGLAS GABOR”- DEVA

Fiecare moment trăit de copilul mic este o ocazie de a dezvolta. Acasă sau la grădiniță copilul este pus în situația de a explora, exersa, de a învăța ceva din fiecare acțiune a cărui actor principal este.

Copiii sunt unici, cu particularități diferite determinate de caracteristicile lor subiective-individuale și de apartenența lor la un spațiu și o identitate socio-culturală. Fiecare este purtătorul unor particularități, răspunsuri personale la solicitările mediului.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește și de aceea este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia în spațiul în care se află copilul separat de părinții săi.

Vârsta de 1-6 ani este extrem de importantă pentru dezvoltarea copilului, atât în plan fizic, cât și emoțional și cognitiv.

Pentru ca educația timpurie să fie eficientă, este important ca părintele să aibă răbdare cu micuțul său, să îi răspundă la toate întrebările și să dea sens oricărei activități pe care o fac împreună, în familie.

Familia este unul din cele mai importante elemente sau, mai bine spus, sisteme care contribuie la dezvoltarea unei persoane și la starea ei de sănătate.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. Părinții furnizează „zestrea genetică”, iar familia creează condițiile dezvoltării fizice, emoționale, intelectuale și modelează caracterul copilului, simțul moral, estetic. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile alimentare și igienice, atitudinile față de viață, modelele sau obișnuințele de comportament, copiii le datorează educației primite în mediul familial. De aceea, familia este instituția fundamentală în toate societățile.

În ce privește dezvoltarea fizică a copilului, familia este cea care asigură mediul de viață, hrana, îmbrăcămintea, trebuie să îi ferească de pericole, să le asigure condiții și spațiu propice pentru joc, învățare, odihnă, mișcare și să le supravegheze și întrețină starea de sănătate optimă.

În ce privește dezvoltarea intelectuală a copilului, familia este în primul rând mediul în care își însușește limbajul.

Familia ar trebui să se preocupe de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea trebuie să le dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea. Părinții trebuie să încerce să explice copiilor sensul unor fenomene și obiecte, pentru a le putea înțelege.

Copiii, dotați de mama natură cu o curiozitate insașiabilă, pun cele mai multe întrebări în perioada dintre 2 și 6 ani, iar părinții ar trebui să îi ajute să-și însușească un număr cât mai mare de cunoștințe, răspunzând cât se poate de corect și exact, într-un limbaj adecvat fiecărei vârste, pentru a-și ajuta copiii să facă lumea din jurul lor comprehensibilă.

În primii ani de viață, copilul continuă să asimileze informații la întâmplare, ca un burete, dar fără a avea discernământul și orientarea pe care ar trebui să i-o dea părinții – lumea din jurul lui îi oferă informații contradictorii, devenind greu de înțeles și, uneori, amenințătoare.

Copilul crește ca o buruiană, procesele lui de gândire sunt haotice și apelează la instinctele primare de supraviețuire, pentru a se descurca și a face față cerințelor.

Pentru dezvoltarea inteligenței emoționale a copilului, viața de familie constituie, de asemenea prima lui școală. În acest mediu, oarecum protejat, copilul ar trebui să învețe să se cunoască, învață cum să simtă față de ceea ce i se întâmplă și cum reacționează ceilalți la sentimentele lui; experimentează și recunoaște o gamă de sentimente și învață ce posibilități de reacție există, învață să își exprime speranțele și temerile. Tot în familie, copilul își formează primele atitudini față de lumea din jur, de care vor depinde atât reușita lui școlară cât și, mai târziu, cea de viață.

Aceste „cursuri” de dezvoltare a inteligenței emoționale nu se predau doar prin interacțiunea dintre copil și părinți sau din spusele și actele părinților față de copii, ci și prin intermediul modelelor pe care, în primul rând, părinții și ceilalți membri ai familiei (extinse) le oferă. O serie de activități comune contribuie la dezvoltarea copilului, ușor de realizate dar cu mare impact asupra lui.

Activități în familie care contribuie la educația timpurie:

➤ gătitul și activitățile în bucătărie: copilului mic îi place să se joace cu linguri și oale, iar mai târziu descoperă cu plăcere folosirea acestora, îi place să exploreze gusturi, mirosuri și texturi noi.

➤ jocuri cu apă: simpla acțiune de a turna apa dintr-un pahar în altul este educativă pentru cei foarte mici;

➤ activități în natură: în timpul plimbărilor copilul curios ascultă cu atenție orice poveste despre plante, viața acestora, despre animale, modul lor de viață.

Există numeroase studii care arată că felul în care părinții își tratează copiii, fie că este vorba de o disciplinare aspră sau de înțelegere, de reacții empatică, de indiferență sau de căldură, are consecințe profunde și de durată pentru viața emoțională a copilului.

Impactul părinților asupra dezvoltării emoționale apare încă din perioada pre-natală (intrauterină) și este cel mai puternic în primii ani de viață.

Un raport al Centrului Național American de Programe pentru Copiii Mici a subliniat faptul că reușita școlară nu poate fi previzibilă în funcție de anumite fapte ale copilului sau de capacitatea precoce de a citi sau socoti, ci de înclinațiile emoționale și sociale:

➤ siguranța de sine și interesul;

➤ să știe ce tip de comportament se așteaptă din partea lui și cum să își stăpânească impulsurile greșite;

➤ să fie capabil să aștepte, să urmeze indicații și să apeleze la ajutorul părinților sau profesorului;

➤ să-și exprime nevoile atunci când se află în compania altor copii sau adulților.

Aproape toți copiii cu rezultate slabe, scrie în raport, duc lipsă de unul sau de mai multe dintre aceste elemente de inteligență emoțională (indiferență dacă au sau nu și dificultăți cognitive, cum ar fi disfuncțiile de învățare).

Problema, ca și în cazul dezvoltării celorlalte inteligențe, este că părinții sau educatorii, pentru a putea să fie antrenori eficienți trebuie, la rândul lor, să aibă un set minim de inteligență emoțională.

Pentru educație morală și formarea caracterului, familia este de asemenea, primul mediu în care copilul își construiește scara de valori și își formează cele mai importante

deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate.

În realizarea acestui tip de educație, modelul parental este foarte important pentru copil și nu numai în cei șapte ani de acasă.

FAMILIA - PRIMUL EDUCATOR AL COPILULUI

INST. CSIGI ENIKO BOGLARKA ȘCOALA PRIMARĂ "DR. ȘTEFAN VONHAZ" PETRESTI, JUD. SATU MARE

Comenius, în lucrarea sa „Didactica magna”, considera că la naștere, natura înzestrează copilul numai cu „semințele științei, ale moralității și religiozității”, ele devin un bun al fiecărui om numai prin educație. În concepția sa, educația este o activitate de stimulare a acestor „semințe”, și implicit, de conducere a procesului de umanizare, omul ”nu poate deveni om decât dacă este educat”.

Familia este o formă socială de bază, realizată prin căsătorie sau concubinaj neformal, care unește pe soți (părinți) și pe descendenții acestora (copiii necăsătoriți). Familia este cea care pregătește și susține copilul din punct de vedere emoțional, comportamental, social, financiar.

Rolul educației realizate în familie este acela de a dezvolta aptitudini de bază și competențe sociale în primii ani, ulterior copiii fiind preluați de către școală, pentru instruirea didactică.

În familie se formează și cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de ceea ce îi aparține. Toate aceste deprinderi sunt ceea ce numim “cei șapte ani de acasă”. Principala condiție ca un copil să primească o educație corectă o reprezintă capacitatea părinților de a o face.

O cercetare realizată de Universitatea Kobe din Japonia, a împărțit părinții în șase tipuri: cei care-și sprijină copiii, cei foarte stricți, cei indulgenți, cei relaxați, cei duri și cei cu o atitudine de mijloc.

Conform studiului părinții care acordă mereu sprijin copiilor, dar și multă încredere, preocupându-se în mod constant de aceștia și petrecând cu ei mult timp de calitate, îi pregătesc cel mai bine pentru viață. Acești copii sunt mai fericiți decât media, și pot fi considerați "de succes", descurcându-se mai bine în toate domeniile vieții.

Părinții stricți sunt cei care le impun celor mici multe reguli. Acești copii se descurcă bine la școală, dar nu sunt fericiți și sunt mai stresați decât media.

În cazul părinților indulgenți (își cresc urmașii fără reguli) copiii nu știu cum să facă față emoțiilor, au adesea probleme de concentrare, constată că le este dificil să-și facă prieteni și adesea cad pradă consumului de substanțe în adolescență și la vârsta adultă

Copiii părinților relaxați (care nu prea arată interes pentru copii) și a celor duri (nu au încredere în copiii lor și le dau puțină independență) li se inoculează credința că emoțiile și sentimentele lor sunt greșite, neadecvate și inacceptabile, ceea ce-i face să asimileze convingerea că ceva este defect în modul lor de funcționare.

În concluzie, putem admite că meseria de părinte este cea mai frustrantă de pe lume deoarece nu e nevoie de studii de specialitate, un Cv impresionant și rezultatul implicării familiei nu se vede imediat.

BIBLIOGRAFIE:

1. Ecaterina Adina Vrasmas – Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, 2002;
2. https://www.didactic.ro/materiale-didactice/81559_tipuri-de-parinti
3. www.desprename.ro

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR: CSOKA CSILLA - RENATA

În primul rând, „cei șapte ani de acasă” reprezintă educația pe care o acordă părinții copilului lor. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament. Începând cu primii ani de viață, copilul preia de la părinți gesturi, atitudini, limbajul, exemple de comportament pozitive ca: sinceritatea, sărguința, cinstea, politețea, sociabilitatea, respectul, dispoziția de colaborare. Toate acestea cer înțelegere, răbdare, dragoste față de copil. Nu frica, nu teama trebuie să-l determine pe copil să facă fapte bune.

Copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Încă de la primele cuvinte, propoziții, copilul simte nevoia să transmită părinților întâmplările din viața lui. Dacă părintele va fi mereu ocupat, va evita să-l asculte pe copil, acesta va căuta răspunsurile în alte parte sau nu va căuta de loc, firul comunicărilor rupându-se. Mângâierile, cuvintele de încurajare, blândețea, atmosfera afectuoasă, comunicarea verbală arată iubirea și succesul relației părinte – copil depinde de dragostea părintească, și de iubirea necondiționată. Când copilul este iubit este mai ușor de disciplinat, de modelat. Cu cât legătura emoțională dintre copil și părinte este mai puternică, cu atât posibilitatea unui comportament negativ și agresiv este mai scăzut. Fiecare copil este dorit și are dreptul la un start bun în viață.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani? - o conduită învățată în familie este salutul, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta, decât prin mișcarea mâinii și continuând pe urmă firească cu „bună ziua”; - respectul față de familie, de cei în vârstă, de profesori, colegi și cercul de prieteni; - răspunde la întrebări, susține o conversație; - respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui; - cunoașterea și aplicarea normelor sociale: respectă rândul la magazin, spune: „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, respectă simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor din jur, - recunoaște când greșește; - alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva. Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

În concluzie, primii cei șapte ani de acasă sunt foarte importante, și esențiali. Buna creștere se învață în familie, prezența părinților nu este necesară doar în primii ani de viață ai copilului, pentru că prezența lor și educația primită în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Școala și alte medii educaționale nu pot ulteriori decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Bibliografie:

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației României de Mâine, București.
- www.copii.ro

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASA

CUCEA IOANA
PROFESOR ITINERANT ȘI DE SPRIJIN
„CENTRUL ȘCOLAR PENTRU EDUCAȚIE INCLUZIVĂ”, CLUJ NAPOCA;
ȘCOALA INTEGRATOARE:
„ȘCOALA GIMNAZIALA TEODOR MURAȘANU”, TURDA

Influența membrilor adulți ai familiei este foarte importantă pentru dezvoltarea armonioasă a copiilor. Atunci când părinții sau bunicii, cooperează pentru a învăța copilul deprinderi corecte sau comportamente, copilul asimilează informația mult mai ușor, datorită repetiției și exemplului dat de aceștia.

Creșterea copiilor nu reprezintă o sarcină ușoară. Cei mici sunt adulți în dezvoltare care învață puțin câte puțin cu ajutorul părinților lor. Ei învață să își controleze emoțiile și comportamentul. Părinții se pot angaja în acest proces fără să știe ce e de făcut, obosiți sau stresați de anumiți factori. În acest fel, pot să își piardă răbdarea când copiii au tantrumuri sau nu se comportă corespunzător. În acest sens, atmosfera familială are o mare importanță asupra dezvoltării copilului. Toate acestea influențează atmosfera familială, aceasta fiind fundamentală pentru dezvoltarea copilului. În ciuda faptului că se cunosc efectele atmosferei familiale, oamenii tind să acorde mai multă atenție altor factori. Unii dintre acești factori sunt felul în care părinții impun anumite reguli, limite sau îl pun pe copil să îndeplinească anumite norme sociale. Pentru a înțelege mai bine modul în care atmosfera familială influențează copiii, trebuie să înțelegem termenul de „atmosferă familială”. Aceasta este starea de bine sau de neliniște care rezultă din interacțiunea dintre diferiți membri ai familiei.

Copiii au o influență asupra părinților, iar părinții au o influență asupra copiilor. În ceea ce privește educația timpurie, atmosfera familială poate influența încrederea în sine, angajamentul, motivațiile, reușitele academice și obiceiurile sau rutinele copiilor. Această influență poate fi pozitivă sau negativă. O atmosferă familială negativă este atunci când acțiunile favorizează egocentrismul, violența, sunt disruptive sau prezintă comportamente intolerante. Acestea interferează cu starea de bine. De fapt, în aceste situații, între membrii familiei sunt conflicte și stări frecvente de tensiune. Acestea devin o sursă de stres care adaugă un bagaj emoțional pentru părinți și copii. Nu doar atât, dar contribuie la dezvoltarea unor probleme de comportament pentru cei mici, devenind un factor de risc pentru starea de bine a tuturor. La acest tip de atmosferă contribuie unele obiceiuri ale părinților. S-a dovedit faptul că cei care sunt prea autoritari și care folosesc pedepsele în mod repetat, exclusiv și disproporționat, pot cauza o atmosferă familială negativă. O altă cauză ar putea fi lipsa regulilor clare în familie.

Atmosfera pozitivă este atunci când părinții stabilesc clar reguli, folosesc „time-out” și alte metode, mai frecvent decât pedepsele. În plus, ei încearcă să rezoneze cu copiii, îi ascultă și îi încurajează să aibă comportamente pozitive. În acest fel, comportamente sociale se dezvoltă cu interes, respect, colaborare, participare și încredere. Copiii au mai multă autonomie, stimă de sine și încredere, iar în acest fel pot să crească într-un mod mult mai stabil și mai independent, social, fizic, comportamental și afectiv.

În cele din urmă, atmosfera familială este una din variabilele care pot influența dezvoltarea pozitivă sau negativă a copiilor, pe parcursul creșterii acasă, alături de părinți,

în cei șapte ani de acasă. Relațiile adecvate și legăturile familiale sunt esențiale. În acest fel se pot asimila modele de interacțiune care vor favoriza relațiile sociale și stima de sine.

Scopul educației de acasă este să pregătească pentru viață copilul, îndeplinind anumite criterii sociale. În mare, obiectivele specifice sunt consolidarea cunoștințelor, deprinderilor, capacităților și obiceiurilor necesare pentru dezvoltarea unei personalități sănătoase în familie. Scopurile și necesitățile însușirii educației de acasă sunt determinate de structura socioeconomică și de nivelul de dezvoltare al culturii. Educația de acasă este de obicei organizată pe bazele ideologice ale moralității și pe sistemul relațiilor interpersonale în straturile sociale ale familiei respective. Aceste lucruri sunt interconectate cu educația independentă a adulților și cu dezvoltarea calităților și a acelor părți ale caracterului legate de eficiența pedagogică asupra copiilor.

Cei șapte ani de acasă, în care copilul se dezvoltă în sânul familiei sunt esențiali pentru că în acest timp prin imitație, își însușește diferite comportamente, atitudini și modul de a gândi al persoanelor alături de care locuiește. Dacă atmosfera din familie este una pozitivă, fără tensiuni, copilul are toate șansele să se dezvolte armonios, iar dacă situația din familie este una conflictuală, copilul va dezvolta o mulțime de frustrări, se va închide în el, va imita scenariile violente din familie.

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI PRIN PROIECTELE EDUCAȚIONALE

**PROF. ÎNV. PRIMAR CUCEANU OTILIA-RALUCA
ȘCOALA GIMNAZIALA "ANASTASIE PANU" HUȘI**

Se spune că un copil va face de cele mai multe ori ce vede la adulții din jurul lui. Susținerea activităților școlare și extrașcolare reprezintă o necesitate într-o societate care cere comunicare și colaborare, iar familia trebuie să fie un bun exemplu pentru copil în ceea ce privește implicarea și respectul față de școală. De aceea, este foarte important ca el să observe că cei din familia lui participă la activități propuse de cadrele didactice pentru a fi stimulat la rândul lui să se implice activ. Educația nonformală are în vedere organizarea și desfășurarea sistematică și în afara sistemului formal a unor activități ce implică o mare varietate de cerințe de învățare cum ar fi cele de educație "complementară" (paralelă cu școala), prin desfășurarea unor activități cu caracter opțional, organizate prin participarea elevilor și a familiei. Acest tip de educație evidențiază necesitatea, rolul, modul, valorificarea influențelor formative, educative și a altor forme de organizare a realizării educației, în afară și după etapa școlarității prin implicarea familiei și a unor instituții de educație și cultură (Biblioteca, Casa de Cultură, Clubul Elevilor, Teatrul). Astfel, se formează o punte între cunoștințele predate de profesori și punerea lor în practică prin activități care au drept scop formarea unor comportamente dezirabile, în concordanță cu învățarea continuă, facilitând transferarea informațiilor în diverse domenii ale cunoașterii, dezvoltarea gândirii critice și îmbogățirea cu experiențe pozitive.

Proiectul educațional este o formă modernă și complexă de învățare-evaluare care se bazează pe toate formele de organizare a activităților (individual, pe perechi, pe grupe, frontal). Grupele de participanți formează o comunitate de învățare, în care fiecare contribuie atât la propria formare, cât și la procesul de învățare colectiv. Învățarea bazată pe proiect este o abordare instrucțională care angajează elevii într-o investigație bazată pe cooperare și comunicare. Activitățile propuse în cadrul proiectelor educaționale se desfășoară într-un cadru diferit, ce permite elevilor cu dificultăți de afirmare în mediul școlar să reducă nivelul anxietății și să-și maximizeze potențialul intelectual și emoțional. Câteva efecte importante pe care le produc proiectele educaționale ar fi: implicarea și participarea conștientă a elevului la propria formare, asigurarea șanselor egale în dezvoltarea personală, creșterea calității resursei umane și transformarea educației în sursă de dezvoltare în cadrul comunității.

Pentru că un individ nu poate evolua decât implicându-se în viața comunității din care face parte, parteneriatele cu diferitele instituții care asigură educația nu au lipsit din activitatea mea ca profesor pentru învățământul primar. Când am lucrat cu elevi de clasa pregătitoare și am conștientizat că aceștia se vor dezvolta armonios încă de la debutul școlarității doar prin activități care să vizeze atât dezvoltarea intelectuală, cât și pe cea emoțională și socială, am decis să-i implic în activități extrașcolare interesante care să-i stimuleze să se implice activ în viața comunității în care trăiesc, prin parteneriate cu: Biblioteca Municipală "Mihai Ralea", Clubul Elevilor, Poliția Municipiului Huși, Casa de Cultură și nu numai. Parteneriatele au fost încheiate în cadrul proiectelor educaționale „Cei 7 ani de acasă” și ”Cartea-bucurie și lumină”. Au fost desfășurate activități în diferite locații,

iar colaboratorii au facilitat buna organizare a concursurilor cu specific literar, civic și plastic, de recitare și interpretare a unor jocuri de rol la care elevii și părinții au participat cu interes. Toate rezultatele și produsele obținute au fost prezentate părinților și colegilor din unitățile școlare implicate, au fost expuse în locuri vizibile din școală, iar fotografiile au fost cuprinse într-un album.

Prin punerea în practică a proiectelor educaționale amintite, am avut în vedere integrarea Bibliotecii Municipale ca resursă educațională în promovarea lecturii active și interactive, am urmărit dezvoltarea capacităților de comunicare și interrelaționare între copii, fixarea unor reguli de comportare civilizată în diferite locații, stimularea motivației elevilor de a lectura și prezenta o carte în diferite modalități (electronic, ppt, colaj, desen), creșterea numărului de participanți activi la sesiunile *Clubului de lectură* organizat în fiecare școală implicată în proiect, impulsivarea părinților în vederea participării la activitățile unor proiecte cu impact asupra dezvoltării intelectuale și emoționale.

Scopul acestor proiecte a fost cultivarea interesului pentru lectură și bune maniere, în vederea dezvoltării abilităților de comunicare atât la elevi, cât și la părinți. Au fost organizate și desfășurate 6 activități, în diferite locații, iar părinții au fost informați cu privire la obiectivele urmărite în cadrul proiectului. Părinții acestora s-au implicat activ și au înțeles cât de importante sunt aceste activități în stimularea motivației pentru a lucra cu cartea și cu oamenii în situații diverse. La fiecare activitate, echipajele au prezentat câte un colaj care a respectat tema dată (pe foaie A3). Toate lucrările realizate prin diferite tehnici au fost prezentate în cadrul unei expoziții.

Bibliografie

Cristea, Sorin, "Dicționar de termeni pedagogici", Editura Didactică și Pedagogică, București, 1998

www.imparte.ro

www.tribunainvatamantului.ro

COPILUL ȘI FAMILIA

PROFESOR ÎNV. PREȘC. CUCUIET MARIANA GRADINIȚA CU PROGRAM NORMAL CHINTELNIC JUDEȚUL BISTRIȚA-NASAUD

Atmosfera din familie este, pentru copil, soarele, apa, căldura și solul pentru o plantă. Un copil nu are nevoie numai de mâncare pentru trup, ci și hrană pentru suflet, de aceea, armonia căminului, dragostea și înțelegerea dintre părinți, prezența și atenția lor, atitudinea lor dreaptă și nepărtinitoare față de copii, sentimentul de unitate a familiei, senzația de siguranță și ocrotire pe care o trăiește copilul în sânul familiei contează mai mult decât toate jucăriile și bunătățile din lume, decât cele mai exotice vacanțe și cele mai frumoase hăinuțe.

Atmosfera din familie este generată de relațiile dintre soți, pe de o parte, și de relațiile dintre copii și fiecare părinte, pe de altă parte, dar nota de fond este dată de dinamica relației dintre părinți. „Există ceva mai important decât copii, există ființe pe care să le iubim mai mult? Merită să avem succes în toate celelalte domenii și să eșuăm în cel esențial? Educația copiilor trebuie să fie o prioritate absolută pentru părinții din zilele noastre, părinți care, în multe cazuri, au o bună situație economică și profesională, dar care au carențe în relația cu cei mici și în demersurile educative de care aceștia vor avea parte. „(Manuel Siles)

Familia contemporană trăiește în vârtoarea istoriei. Singura metodă prin care se pot evita situațiile similare aceleia descrise de Liviu Rosales în poemul său este dată deopotrivă de responsabilitatea părinților și de atenția acestora la educația propriilor copii.

„Așa am trăit,

Cu o vagă prudență de căluț de carton din baie,

Știind că niciodată nu m-am înșelat cu nimic,

Cu excepția lucrurilor pe care le iubeam cel mai mult. „

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească.

Îmbrățișările, sărutul și conversațiile permanente cu copiii cultivă afectivitatea și risipesc singurătatea. Contactul sufletec și dialogul sunt magice, creează o sferă de solidaritate, îmbogățesc emoția și dau sens vieții. Importanța jocului cu propriul copil este esențială în clădirea relației părinte-copil, în înțelegerea și apropierea de el, în câștigarea încrederii reciproce. Jocul devine astfel un pilon de bază în disciplinarea eficientă a copilului, deoarece contribuie la dezvoltarea abilităților parentale, întărirea autorității părintelui și previne tulburările de comportament atât în copilărie cât și la adolescență.

Bibliografie

Augusto Cury „Părinți străluciți „Editura For You, București, 2005

VIOLENȚA ÎN MEDIUL ȘCOLAR

PROF. INV. PRIMAR CUMPANASOIU LAVINIA ELENA
LICEUL „PREDA BUZESCU” BERBESTI
JUD. VALCEA

Violența este una din marile probleme ale lumii contemporane. Presa scrisă sau autovizuală, informează în permanență cu privire la diverse manifestări ale acestui fenomen. De la formele cele mai agresive, precum războaiele ori crimele terifiante, bătăile, violurile, furturile, distrugerile de bunuri, și până la cele mai puțin șocante (dar nu mai puțin vinovate), cum ar fi violențele verbale, toate acestea, susținute de o abundență de imagini violente, se perindă zilnic prin fața ochilor noștri. În acest context, apariția diferitelor forme de violență în mediul școlar pare aproape o fatalitate și devine adesea un lucru obișnuit, cu care oamenii coexistă fără măcar a mai sesiza pericolul. Problema violenței în școală poate și trebuie să devină o temă de reflecție pentru toși cei implicați în actul educațional. Cu atât mai mult cu cât școala dispune, credem, de importante resurse pentru a concepe programe de prevenire a violenței și pentru a rupe cercul vicios al violenței în mediul școlar.

1. CE ESTE VIOLENȚA ? VIOLENȚĂ ȘI AGRESIVITATE

Definirea violenței s-a dovedit a fi o încercare extrem de dificilă. Acest fapt se explică prin complexitatea fenomenului, dar și prin marea diversitate a formelor sale de manifestare. Dificultatea a apărut și din cauza asocierii, chiar a confundării violenței cu agresivitatea. Există însă o serie de delimitări între cele două concepte.

Termenul de *agresivitate* vine din latinescul *adgradior*, care înseamnă „a merge către...”, și a evoluat apoi în *agredire*, ce semnifică „a merge către...cu un spirit belicos, cu tendința de a ataca”.

Mai târziu, termenul a dobândit un alt înțeles, acela de „comportament distructiv și violent orientat spre persoane, obiecte sau spre sine” (Popescu-Neveanu, 1978). În *Dicționar de psihanaliză*, Laplanche și Pontalis (1994, pag. 34) definesc agresivitatea drept „tendință sau ansamblu de tendințe ce se actualizează în conduite reale sau fantasmatică care țin să facă rău altuia, să-l distrugă, să-l constrângă, să-l umilească, etc.

O problemă viu discutată este dacă agresivitatea constituie o trăsătură înnăscută sau una dobândită. Altfel spus, un individ este agresiv din naștere sau devine astfel prin forța împrejurărilor. Pentru Sigmund Freud, agresivitatea e o forță endogenă, pulsională, înnăscută. Agresivitatea este deci un instinct. Făcând o distincție între două categorii de instincte, *instinctul vieții* (Eros) și *instinctul morții* (Thanatos), Freud include agresivitatea în instinctul morții, care este responsabil de conduitele distructive ale individului.

În 1963, cunoscutul etolog Konrad Lorenz lansa teza conform căreia comportamentul agresiv ar fi pus în slujba conservării speciilor. El accentua deci natura biologic-instinctuală a comportamentului agresiv, pe care îl regăsim și la nivel infrauman. Lorenz afirma că „omul ține în mână arma atomică, iar în inimă instinctul agresiunii pe care rațiunea nu îl poate controla”.

Chiar dacă teoriile cu privire la natura instinctuală a agresivității umane au fost criticate și respinse, nu poate fi negat în totalitate rolul factorilor biologici în producerea agresivității.

Noțiunea de *violență* este discutată în relație cu agresivitatea. Rădăcina latină a termenului *violență* este *vis*, care înseamnă „forță” și trimite la ideea de putere, de

dominație, de utilizare a superiorității fizice împotriva altuia. Există numeroase definiții ale violenței. Eric Debarbieux (1996, pp. 45-46), specialist în problematica violenței în mediul școlar, oferă o definiție prin care surprinde ansamblul fenomenului violenței: „violența este dezorganizarea brutală sau continuă a unui sistem personal, colectiv sau social, și care se traduce printr-o pierdere a integrității, ce poate fi fizică, psihică sau materială.

Y.A. Michaud (1978, pp. 19-20) încearcă o definiție mai subtilă a violenței, plecând de la trei categorii de factori: „Violența apare atunci când, într-o situație de interacțiune, unul sau mai mulți actori acționează de o manieră directă sau indirectă, unitară sau distribuită, aducând prejudicii altora în grade variabile, fie în integralitatea lor fizică, fie în integralitatea lor morală, fie în posesiunile lor, fie în participările lor simbolice și culturale”. Pot fi identificate trei elemente care surprind înțelesul acestui concept:

- violența este o situație de interacțiune (implică unul sau mai mulți actori);
- violența este o acțiune prin care se aduc prejudicii altora (corporale, morale, etc);
- aceste prejudicii se manifestă prindiferite modalități (directe sau indirecte).

Pentru Florence Dardel Jaouadi (2000, p.131), importante în definirea violenței sunt: tipul de relație (abuzul de relație), actorul (un individ, un grup, o colectivitate) și cauza (nesatisfacerea unei nevoi).

2. TIPOLOGIA VIOLENȚEI

J. C. Chesnais, autor al unei *Istorie a violenței* (1981), subliniază faptul că violența este o realitate schimbătoare, adesea insesizabilă. El identifică trei tipuri de violență, pe care le imaginează în trei cercuri concentrice:

- violența fizică este nucleul dur al violenței; în care sunt incluse faptele cele mai grave: omorurile voluntare sau tentativele de omor, violurile, loviturile și răniurile voluntare grave, furturile armate sau cu uz de violență, vătămările corporale, tâlhăriile;

- violența economică este acea formă care afectează bunurile materiale (distrugeri, degradări de bunuri);

- violența morală (sau simbolică) este o construcție intelectuală ce trimite la conceptul de autoritate, la modul în care se exercită raporturile de dominație.

Există diferite grade de violență. Nu putem pune pe același plan o crimă, un viol sau o tâlhărie cu o violență verbală. Violențele delimitate de Codul Penal constituie doar un nivel de violență.

3. VIOLENȚA ÎN MEDIUL ȘCOLAR

În mod tradițional, școla este locul de producere și transmitere a cunoașterii, de formare a competențelor cognitive, de înțelegere a sensului vieții și a lumii care ne înconjoară, de înțelegere a raporturilor cu ceilalți și cu noi înșine.

În acest context, a vorbi despre violență acolo unde ne așteptăm să găsim cele mai bune condiții pentru formarea și dezvoltarea armonioasă a personalității poate apărea un fapt cel puțin neverosimil. În ultimii ani, violența în rândul minorilor a constituit subiectul a numeroase dezbateri mediatice. Câteva întrebări se impun pe marginea acestui subiect:

- Putem vorbi de o creștere a violenței în rândul elevilor? Care sunt faptele ce pot fi încadrate în violența școlară? Există zone și școli care sunt mai predispuse la violență? Ce poate face școla pentru prevenirea violenței juvenile?

Ce numim violență școlară?

În primul rând, atunci când vorbim despre violență școlară nu putem să ne limităm la actele de violență care cad sub incidența legii. Violența școlară este un fenomen mult mai larg, ce trebuie evaluat și cu ajutorul altor indicatori. Jacques Pain (2000, p.72) reperează două tipuri de violență în mediul școlar:

- *violențele obiective*, care sunt de ordinul penalului (crime, delict) și asupra cărora se poate interveni frontal; Poliție și Justiția sunt obligate să colaboreze direct cu instituțiile școlare;

- *violențele subiective*, care sunt mai subtile, țin de atitudine și afectează climatul școlar; sunt incluse aici atitudinile ostile, disprețul, umilirea, jignirea, sfidarea, lipsa de politețe, absențele de la ore, refuzul de a răspunde la ore și de a participa la activități sau ceea ce unii autori numesc atitudini antișcolare. O formă de violență extrem de răspândită în mediile școlare este violența verbală.

Violența școlară trebuie deci determinată luând în calcul contextul și cultura școlară. Profesorii dintr-o școală pot propune grile de lectură a violenței în funcție de referințele lor culturale, dar și de normele interne de funcționare a instituției școlare. Violența perturbă grav mediul școlar.

A lua în serios problema violenței în mediul școlar înseamnă a demara cercetări riguroase, a merge pe teren cu instrumente metodologice precise, care să permită măsurarea fenomenului.

Violența este, în opinia lui Debarbieux, și fapt și reprezentare. Este necesar să se știe dacă, în instituțiile cele mai variate, elevii și adulții percep în același mod violența și care este intensitatea violenței percepute. Anchetele de teren (Pain, 1992, p. 117) au pus în evidență o mare diversitate a formelor de violență ce se manifestă în mediul școlar: de la violența verbală (injurii, amenințări, jigniri) la violențele fizice (lovituri, încăierări), degradări ale bunurilor (scris pe pereți, spart geamuri, deteriorat mobilierul, etc), refuzul de a lucra, absenteism, perturbarea cursurilor, până la furturi, agresiuni armate, violențe sexuale, consum de droguri. Este firesc ca în astfel de condiții unii elevi să se simtă amenințați și chiar terorizați de ideea de a merge la școală.

Așadar, fenomenul violenței școlare se întinde pe o scară largă, la ale cărei capete se află violența fizică (extrem de mediatizată de altfel, dar fără analize temeinice ale cauzelor ce o provoacă), respectiv incivilitățile (care sunt foarte numeroase și pot afecta grav ambianța școlară).

Cauzele violenței în mediul școlar

Violența școlară este asociată, în general, cu zonele urbane dificile, cu periferiile, acolo unde sărăcia este la ea acasă. De aceea, atunci când se vorbește despre violență în școală, se consideră drept surse defavorizante anumiți factori exteriori ai școlii: mediul familial, mediul social, ca și unii factori ce țin de individ, de personalitatea lui.

Mediul familial reprezintă, credem, cea mai importantă sursă a agresivității elevilor. Mulți dintre copiii care prezintă un profil agresiv provin din familii dezorganizate; ei au experiența divorțului părinților și trăiesc în familii monoparentale. Echilibrul familial este perturbat și de criza locurilor de muncă, de șomajul ce-i atinge pe foarte mulți părinți. Părinții sunt confrunțați cu numeroase dificultăți materiale, dar și psihologice, pentru că au sentimentul devalorizării, al eșecului. În aceste condiții, ei nu mai sunt sau sunt puțin disponibili pentru copiii lor. Pe acest fundal apar probleme familiale foarte grave, care-i

afectează profund pe copii: violența intrafamilială, consumul de alcool, abuzarea copiilor, neglijența, la care se adaugă și importante carențe educaționale- lipsa de dialog, de afecțiune, inconstanța în cerințele formulate față de copil, utilizarea mijloacelor violente de sancționare a copilului.

Mediul social conține, la rândul său, numeroase surse de influență de natură să inducă, să stimuleze și să întrețină violența școlară: situația economică, slăbiciunea mecanismelor de control social, inegalitățile sociale, criza valorilor morale, mass-media, unele disfuncționalități la nivelul factorilor responsabili cu educația tinerilor, lipsa de cooperare a instituțiilor implicate în educație. Conjunctura economică și socială provoacă anumite confuzii în rândul tinerilor, care încep să se îndoiască de eficacitatea școlii, de utilitatea științei. Și aceasta cu atât mai mult cu cât ei constată că școala nu le asigură inserția profesională. Un mediu social în criză (criza locurilor de muncă, criza familiei, criza valorilor) afectează profund dezvoltarea personalității copilului.

Trăsăturile de personalitate ale elevului sunt și ele într-o strânsă corelație cu comportamentele violente.

Adolescența este o perioadă de transformări profunde pe plan fizic, psihic și social. Schimbările fizice care încep la pubertate sunt adesea foarte brutale și adolescenții le trăiesc ca pe o veritabilă metamorfoză. O caracteristică importantă este relația pe care adolescentul o stabilește cu propriul corp. Corpul este suportul privilegiat al exprimării personalității și, în aceste condiții, asistăm la excese în privința vestimentației, coafurii, machiajului. Look-ul este când o modalitate de afirmare, de impunere a personalității, când o carapace sub care se ascund multe neliniști și temeri. Adeseori, el oscilează între sentimentul de putere, de forță, și sentimentul de îndoială, de descurajare, de scădere a stimei de sine. Pentru a se apăra de aceste emoții, adolescenții dezvoltă reacții de provocare, de agresivitate, de opoziție față de părinți și profesori.

În această perioadă atât de dificilă, dialogul părinți-copii și profesori-elevi este absolut necesar. Adolescentul dorește să fie înțeles, are nevoie de dragoste, de securitate afectivă, dar, el nu recunoaște și nu exprimă acest lucru. Se poate spune că, violența în școală pleacă în primul rând de la un deficit de comunicare.

Școala ca sursă a violenței

Fenomenul violenței școlare este extrem de complex, iar la originea lui se află o multitudine de factori. Școala însăși poate reprezenta o sursă a unor forme de violență și acest lucru trebuie luat în considerație în conceperea diferitelor programe de prevenire și stăpânire a violenței.

Școala este un loc unde elevii se instruiesc, învață, dar este și un loc unde se stabilesc relații, se promovează modele, valori, se creează condiții pentru dezvoltarea cognitivă, afectivă și morală a copilului. Clasa școlară constituie un grup al cărui membri depind unii de alții, fiind supuși unei mișcări de influențare reciprocă ce determină echilibrul funcțional al câmpului educațional. Fiecare grup cere de la membrii săi diferite forme de comportament.

Comportamentele violente ale elevului își pot avea originea și într-un management defectuos al clasei școlare, mai exact într-o lipsă de adaptare a practicilor educaționale la o populație școlară considerabil schimbată. Potrivit unor autori (Kaes, Anzieu, Thomas, 1980), prima dorință a formatorului este aceea de a-și exercita puterea. Dând curs acestei dorințe inconștiente, profesorul poate influența negativ relația sa cu elevul, deoarece va căuta să-l

mențină într-o situație de dependență, de subordonare necondiționată. În grupurile conduse autoritar, se acumulează tensiuni, frustrări ce determină comportamente agresive, ostilități între membrii grupului.

Relația de autoritate influențează și tipul de comunicare, aceasta devenind unilaterală, adică profesorul e cel care emite și monopolizează comunicarea, iar elevul rămâne doar un receptor pasiv.

Și alte componente ale atitudinii profesorului față de elevi pot genera situații conflictuale ori comportamente violente ale elevilor: atitudinea profesorului de ignorare disprețuitoare a elevilor, corelată cu tendința de evaluare a lor în termeni constant negativi și depreciativi, atitudini care pot antrena un ansamblu de consecințe în plan comportamental: lipsa de comunicare, pasivitatea la lecție, indiferența sau, dimpotrivă, perturbarea lecțiilor, dezvoltarea unor atitudini ostile, provocatoare.

Parkay și Stanford(1992, p. 349) evidențiază câteva atitudini ale profesorilor care îi defavorizează pe elevii cu realizări mai modeste:

- acordă mai puțin timp elevilor cu realizări mai modeste;
- are mai puțină răbdare cu acești elevi;
- ignoră elevii cu realizări mai modeste;
- le acordă mai puțin interes;
- discriminează elevii cu realizări mai modeste.

Această atitudine a profesorului poate determina din partea elevilor sustragerea de la activități, indiferența față de ceea ce se întâmplă în clasă, absenteismul, refuzul de a-și face temele, violențele verbale față de colegi și chiar față de profesori, comportamentele agresive.

G. Weil vorbește despre *sindromul eșecului școlar* ca un factor de risc important în privința creșterii violenței școlare. Autorul plasează originea sindromului de eșec școlar în situația de învățare. Elevul suferă pentru că și-a decepționat părinții și profesorii, pentru că este disprețuit de colegi, își pierde stima de sine, încrederea în capacitatea de a reuși, chiar și în domeniile în care nu se află în situația de eșec.

Acesta este momentul în care pot apărea conduitele violente.

Nu în ultimul rând, modul în care profesorul distribuie sancțiunile, abuzul de măsuri disciplinare, de pedepse influențează climatul și calitatea vieții școlare.

Prevenirea și stăpânirea violenței în mediul școlar

Fenomenul violenței școlare trebuie analizat în contextul apariției lui. Agândi strategii, proiecte de prevenire a violenței școlare înseamnă a lua în considerație toți factorii(sociali, familiali, școlari, de personalitate) ce pot determina comportamentul violent al elevilor. Școala poate juca un rol important în prevenirea violenței școlare. Pierre-Andre Doudin și M. Erkohen-Markus(2000, pp. 11-12) vorbesc de trei tipuri de prevenție pe care le poate asigura școala și care se completează reciproc:

- *o prevenție primară*, care se poate realiza foarte ușor de către fiecare profesor și se referă la dezvoltarea unei atitudini pozitive față de fiecare elev, exprimarea încrederii în capacitatea lui de a reuși;

- *o prevenție secundară*, ce pleacă de la faptul că școala reprezintă un post de observație privilegiat al dezvoltării intelectuale și afective a elevului, iar profesorul, printr-o observare atentă a acestuia, poate repera efectele unor violențe la care elevul a fost supus în afara mediului școlar;

- o *prevenție terțiară*, ce are în vedere sprijinul direct adus elevilor care manifestă comportamente violente; acesta urmărește prevenirea recidivei și presupune adoptarea unor măsuri după producerea comportamentului violent.

Pentru ca școla să își asume acest rol de prevenire și de stăpânire a fenomenului violenței, prima investiție trebuie făcută în domeniul formării profesorilor. Este nevoie de o formare specifică, în măsură să permită satisfacerea cerințelor elevilor „cu probleme”.

Organizarea unor cursuri de formare a profesorilor pentru a face față lucrului cu clase sau elevi dificili trebuie să pornească de la următoarele obiective:

- observarea mai atentă a comportamentului elevilor, pentru o mai bună înțelegere a cauzelor actelor de violență;
- ameliorarea comunicării cu elevii ce manifestă comportamente violente și stabilirea unor relații de încredere;
- detensionarea conflictelor cu ajutorul formatorilor de opinie;
- dezvoltarea parteneriatului școală-familie;
- colaborarea cu specialiști în cadrul lucrului în rețea.

Este recomandabil ca aceste cursuri de formare să se centreze îndeosebi pe exerciții practice care pleacă de la experiența concretă a profesorilor, de la studii de caz, puneri în situație prin care profesorii au ocazia de a schimba opinii, de a găsi soluții din perspectiva rolului pe care îl joacă. Exemple de exerciții care pot fi propuse profesorilor participanți la un astfel de curs de formare:

Exercițiul 1 : *Analiza unei situații profesionale.*

- această tehnică ia în calcul complexitatea situației educative și propune ca analiza unei probleme (elev cu anumite comportamente violente) să se desfășoare la mai multe niveluri: la nivelul persoanei, la nivelul interpersonal, la nivelul fenomenelor de grup, la nivelul instituției școlare, la nivel didactic și pedagogic.

Analiza se desfășoară sub forma studiului de caz.

Exercițiul 2 : *Jocul de rol.*

- se utilizează tehnica jocului de rol, simulând fie o situație în clasa școlară, fie un dialog profesor-elev.

Exercițiul 3 : *Studiul de caz.*

- analiza pleacă de la un studiu de caz foarte precis.

Climatul școlar, ambianța clasei reprezintă factori foarte importanți pentru integrarea elevului și pentru stabilirea relațiilor profesor-elev. Pentru ca o clasă să funcționeze ca un grup, profesorul trebuie să creeze suficiente ocazii prin care elevii să se cunoască mai bine, să se descopere, să vorbească despre aspirațiile lor; altfel spus să-și dezvolte aptitudinea de a comunica, care se poate realiza prin exerciții de improvizație, de dezbateri contradictorii, de asociere a ideilor plecând de la un cuvânt, de construcție a istoriilor colective, de creativitate, etc.

Multe din comportamentele violente ale elevilor se manifestă ca o transgresare a regulilor școlare. Regulile pot fi impuse de profesor sau negociate cu elevii. Impunerea regulilor de către profesor creează raporturi de forță, relații de dominație/supunere între profesor și elevi, situație ce poate conduce fie la o atitudine de supunere și docilitate, fie la atitudini ostile, provocatoare, agresive din partea elevilor. D. Hargreaves sugerează că profesorul ar trebui să negocieze lista sa de reguli încă de la primele sale întâlniri cu elevii, antrenându-i și pe ei în elaborarea acestora.

Cu elevii care manifestă comportamente violente este necesară o relație individualizată. Ori de câte ori un elev manifestă un comportament de opoziție, de refuz al lucrului în clasă, are o atitudine provocatoare și insolentă, profesorul trebuie să îi propună un dialog, o discuție în afara orelor de curs.

Foarte importante sunt atitudinile profesorului în cursul discuției cu elevul. După Porter(1950), aceste atitudini sunt:

- atitudinea de evaluare, care implică o judecată a faptelor și gesturilor elevului prin raportare la norme și valori;

- atitudinea de interpretare, ce apare atunci când profesorul propune o explicație la ceea ce spune elevul;

- atitudinea de decizie, ce apare atunci când profesorul propune soluții imediate și decide în locul elevului;

- atitudinea de anchetă, care se manifestă atunci când profesorul bombardează elevul cu o serie de întrebări pentru a obține informații detaliate asupra problemei în discuție;

- atitudinea de suport, de susținere, ce urmărește încurajarea elevului pentru a depăși situația dificilă pe care acesta o traversează;

- atitudinea de comprehensiune, ce reflectă efortul profesorului de a asculta elevul și de a înțelege problema fără a-l judeca.

Uneori clasa școlară se prezintă ca un spațiu de confruntare și de conflict profesor-elevi și elevi-elevi. Pentru a face față unei situații de conflict se recomandă următoarele strategii:

- *strategii de evitare*, prin care profesorul ignoră momentan criza creată în sala de clasă și continuă cursul ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat;

- *strategii de diminua(re) (moderare)*, care se folosesc atunci când profesorul, din dorința de a evita confruntarea, minimizează dezacordul cu elevii;

- *strategii de putere (de coerciție)*, care apar atunci când profesorul recurge la puterea sa și la diferite mijloace de constrângere pentru a regla conflictul;

- *strategii de compromis*, ce se folosesc atunci când profesorul recurge la concesiuni, la promisiuni pentru a face față situației;

- *strategii de rezolvare negociată a problemei*; H. Tonzard spunea că negocierea este un procedeu de rezolvare a conflictelor prin intermediul discuției între părțile adverse.

Nu întotdeauna profesorul poate rezolva problemele de comportament ale elevilor prin intermediul mijloacelor prezentate.

Fiecare situație cu care se confruntă dascălii este unică din punctul de vedere al cauzelor și al formelor de manifestare. Totuși, e mult mai ușor să alegi ce se potrivește mai bine dintr-o serie de posibilități decât să procedezi la întâmplare prin tatonări succesive, aplicând regulile învățării prin încercare și eroare.

BIBLIOGRAFIE:

Sălăvăstru, Dorina, 2004, *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași

DEZVOLTAREA INTELIGENȚEI EMOȚIONALE A COPIILOR ÎN FAMILIE

PROF. CUMPĂNAȘU DELIA ADINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ “ION POPESCU” BĂRBĂTEȘTI, JUD GORJ

„Dacă îi ajutam pe copii să-și imbunătățească conștiința de sine și încrederea în sine, să-și controleze emoțiile și impulsurile supărătoare și să-și dezvolte empatia, răsplata lor nu va consta doar într-un comportament îmbunătățit, ci și în performanțe academice măsurabile”, arată Daniel Goleman, autorul lucrării de referință „Inteligența emoțională”. Copilaria reprezintă o fereastră unică pentru dezvoltarea inteligenței emoționale.

Inteligența emoțională este de fapt un grup de abilități, nu o abilitate în sine. Ea se referă la capacitatea unui om de a-și înțelege și gestiona propriile emoții dar și pe ale celor din jur, de a comunica, de a transmite mesajele corecte și de a socializa cu ceilalți. Putem să ne gândim la dezvoltarea inteligenței emoționale în copilărie ca la un nou „trend” în parentingul actual. Toți copiii se confruntă cu stări emoționale pe care nu le înțeleg, de aceea le alternează fără să aibă, pentru adulți, vreo logică: trec de la bucurie la crize de furie, de la râs la plâns, încearcă să obțină rezultate prin manipulări etc. Inteligența emoțională nu este o materie care se predă la școală. Ea este influențată de activitățile și evenimentele pe care le parcurgem și prin oamenii pe care îi avem în jurul nostru, deci și de școală, dar și de familie, cerc de prieteni și situații prin care trecem.

Ce pot face părinții pentru a crește copii inteligenți emoțional?

- Să-i ajute să-și înțeleagă emoțiile și sentimentele. Să le numească, să conștientizeze intensitatea lor și să le explice motivele pentru care oamenii sunt uneori triști, dezamăgiți, frustrați, confuzi etc.

- Înțelegând de ce apar emoțiile în cazul lor, copiii vor ști și de ce apar în cazul celorlalți, ceea ce îi va ajuta în gestionarea conflictelor sau a situațiilor tensionate, în general. Astfel, în timp vor dobândi abilitatea de a-și recunoaște și controla emoțiile.

- Părinții ar trebui să-și manifeste și verbalizeze emoțiile sentimentele, trăirile. Felul în care aplică ei această lecție îi va ajuta și pe copii să înțeleagă, auto-regleze și exteriorizeze propriile lor emoții.

- Inteligența emoțională se poate dezvolta și prin jocuri. Fie jocuri de cameră sau povești cu tâlc, fie jocuri educaționale disponibile în cadrul unor platforme online de învățare, de exemplu. Aici copiii din clasele mici vor descoperi activități educaționale distractive ce le vor dezvolta răbdarea, atenția și perseverența.

Se poate începe dezvoltarea inteligenței emoționale la copii încă de la vârsta de doi ani, după ce copilul se desprinde de mama, are propria sa identitate și începe să achiziționeze limbajul, învățându-l să recunoască emoțiile: mai întâi, să le vadă pe fața părinților, apoi să imite, identificându-le pe fața personajelor din filmele de animație.

Urmează diferențierea între emoție și sentiment – emoțiile se citesc pe față, sunt de scurtă durată, iar șase dintre ele sunt universale: bucurie, furie, frică, tristețe, surprindere, dezgust, iar sentimentele sunt de lungă durată, le simțim în corp și putem vorbi de iubire, ură etc. Important este ca copilul să învețe să vorbească despre ce simte: „Mă simt trist“, „acum sunt furios“, „am fost surprins când...“

După învățarea identificării emoțiilor și conștientizarea acestora se poate merge mai departe, la empatie și înțelegerea celorlalți. Pe măsură ce copilul își recunoaște propriile

emoții, le va cunoaște mai bine și pe ale celorlalți, și de aici se dezvoltă sensibilitatea față de semenii.

Copiii mici au tendința să privească lumea prin intermediul dorințelor și al nevoilor. Pe măsură ce ei cresc, în jurul vârstei de șase-șapte ani, devin mai capabili să negocieze și să-și exprime punctul de vedere. Următoarea etapă ar fi cea de conținere a emoțiilor, fie că e vorba de emoții pozitive sau negative – echilibru și la a face față impulsurilor emoționale și comportamentale.

Copiii care au învățat să recunoască emoțiile, sunt mult mai abili în a-și controla furia, tristețea sau îngrijorarea. Aceste lucruri pot fi învățate prin diverse exerciții, jocuri de rol, punere în situație. Esențială este întrebarea „cum te-ai simțit?”. Creșterea motivării ar putea fi un alt aspect demn de urmărit, teoria inteligenței emoționale ne spune că acest fapt are implicații importante. Creșterea autovalidării duce la creșterea stimei de sine. „Ție cum ți se pare rezultatul tău?, „cum ai ajuns la această performanță?”, „cum te simți când ai astfel de rezultate?” ar putea fi câteva exemple de întrebări pentru a crește autovalidarea.

Alături de învățarea propriilor emoții, de empatie, de autocontrol, de capacitatea de a stabili un scop pozitiv (motivarea), aptitudinile sociale pozitive în relație cu ceilalți sunt la fel de importante. Este vorba aici de comunicare și rezolvarea de probleme, apartenența la grup (intrare în raport cu ceilalți) și asertivitate.

Dacă părinții au deja inteligență emoțională dezvoltată și au dobândit abilitatea de a recunoaște emoțiile, au o stimă de sine ridicată, folosesc automotivarea și au abilități sociale, este suficient să transmită prin propriul model toate aceste lucruri propriilor copii.

Bibliografie:

Daniel Goleman, „Inteligența emoțională”, ed. Curtea Veche 2019

Linda Lantieri, “Dezvoltarea inteligenței emoționale a copiilor”, ed. Curtea Veche, 2017

„CEI ȘAPTE ANI DE ACASA”

**PROF. ÎNV. PREȘC. CURSEU IOANA
GR. CU PROGRAM PRELUNGIT UNIVERSITĂȚII „BABEȘ-BOLYAI”
LOC. CLUJ-NAPOCA, JUD. CLUJ**

Tuturor ne este cunoscută expresia „Cei șapte ani de acasă”. Această perioadă reprezintă intervalul de timp optim pentru educația și formarea caracterului psiho-social al fiecărui individ. Familia este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale, ea influențând și modelând întreaga personalitate umană. Copilul primește primele sfaturi și noțiuni educative, își dezvoltă aptitudinile și își formează primele deprinderi de viață sănătoasă în familie. „Ce-i șapte ani de acasă” îi arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ. Pentru fiecare individ, familia reprezintă rădăcina educației, părinții fiind primii „profesori” în viața copilului, de aceea familia este considerată la propriu primul factor educațional. Atunci copilul își crează propriul univers în funcție de „oferta” familiei, își însușește limbajul verbal și nonverbal, comportamente, etc.

Există două cauze importante care explică influența familiei asupra persoanei: prima cauză este legată de faptul că acțiunea familiei se exercită de timpuriu, este legată de educația timpurie, care reprezintă prima treaptă pentru educația formală, iar a doua cauză este legată de faptul că familia este singura cale prin care se canalizează orice acțiune de socializare.

„Cei șapte ani de acasă” includ și frecventarea grădiniței, perioadă în care părinții se pot implica direct în educația propriului copil, exprimându-și dorința de a participa la diferite activități alături de aceștia. Odată cu intrarea copilului în grădiniță se poate vorbi despre educația timpurie. De asemenea, se consideră că grădinița asigură mediul care garantează siguranța și sănătatea copilului și care, ținând cont de caracteristicile psihologice ale dezvoltării copilului implică atât familia, cât și comunitatea în procesul de învățare.

Într-o astfel de viziune, educația preșcolară reprezintă un segment (unul esențial) din cadrul unui proces mai larg, a cărui finalitate, fiind prea îndepărtată, nu mai poate fi stabilită cu precizie decât pe secvențe scurte de desfășurare. Copilul care frecventează grădinița este cooptat într-un proces de construire/elaborare a unui comportament care să-i permită afirmarea eului prin descoperirea competențelor sale ori prin constatarea dificultăților pe care le are de învins.

Așadar, familia este cea care pune bazele în educația, formarea și dezvoltarea copilului și se continuă cu grădinița care oferă prilejul unei educații asistate, în cadrul unui mediu educativ puțin diferit de cel familial. Mediul familial este centrat pe relațiile de tip informal, încărcate de o gamă diversă de trăiri emoționale, în timp ce mediul grădiniței este ușor formalizat, creând o tranziție către mediul de tip școlar. Grădinița contribuie astfel, într-un mod propriu la procesul construirii personalității copilului, la siguranța, securitatea manifestărilor libere ale copilului.

După cum am demonstrat până acum într-o manieră succintă, rolul familiei în educația timpurie este esențial, ea reprezentând nucleul în care copilul se formează ca om, iar noi, în calitate de educatori avem menirea de a ne alătura acesteia pentru a contura personalitatea copilului în concordanță cu cerințele societății în care trăim.

Bibliografie:

Lăzărescu, M, P., Ezechil, L., *Laborator preșcolar*, Editura V&I INTEGRAL,
București, 2001
<http://unparintemaibun.ro>

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE – CEI 7 ANI DE-ACASA

AUTOR: CAMELIA CURTACHE

Johann Amos Comenius, în lucrarea sa „**Didactica magna**”, considera că la naștere, natura înzestrează copilul numai cu „*semințele științei, ale moralității și religiozității*”, ele devin un bun al fiecărui om numai prin educație. Rezultă că în concepția sa, educația este o activitate de stimulare a acestor „semințe”, și implicit, de conducere a procesului de umanizare, omul „*nu poate deveni om decât dacă este educat*”.

Familia, în orice societate, joacă rolul cel mai important în formarea și socializarea copilului, deoarece ea reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile fiziologice și sociale și implinite etapele întregului sau ciclu de creștere. Părinții sunt primii educatori din viața copilului, educația primită de acesta până la șapte ani, fiind determinantă pentru dezvoltarea sa ulterioară, fiind, în primul rând, cadrul existenței biofizice al dezvoltării copilului, principalul obiectiv al familiei trebuie să fie, păstrarea sănătății, creșterea normală și călirea organismului. Un anumit regim igienico-sanitar necesar dezvoltării fizice armonioase, înseamnă asigurarea unui program zilnic care trebuie să respecte orele de somn, activitate, joc, plimbare, masa.

Când vorbim despre *cei 7 ani de acasă* ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă, ne gândim la un copil bine- crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc *cei 7 ani de acasă*.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltați mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon.

Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul. Unii dintre noi sîntem atît de mîndri că am ocupat cît mai mult timpul copilului! Unde suntem noi, părinții, în toate aceste calcule? Cât timp putem bifa în dreptul activității *eu-copil*? Cât timp îi dedic direct copilului meu, învățîndu-l din experiența mea, cu răbdare și emoție? Cât timp îl ascult, povestindu-mi bucuriile și necazurile lui? Ne văităm că generația actuală e violentă, repezită și obraznică; că nu are respect și înțelegere. Sunt copiii formați în viteza timpului, de multe ori cu indiferență și răceală. Oferă ceea ce au primit!

După ce ajunge la vârsta preșcolară, educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vîrstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

Rădăcinile educației sunt amare, dar fructul este dulce, afirma **Aristotel**, evidențiind efectele benefice ale educației permanente asupra viitorului adult, în ciuda efortului susținut., a obstacolelor inerente.

Bibliografie:

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

DAMASCHIN ALINA
SC. GIMN." MARIA ENESCU COSMOVICI "
MIHAILENI BOTOSANI
CLASA II

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor,

comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

PROMOVAREA BUCURIEI DE A TRĂI UN TIMP DE CALITATE ÎN PRIMII 7 ANI DE VIAȚĂ

PROF. DAMIAN CORINA
GRĂDINIȚA CU P.P. „MIHAI EMINESCU”, TG-JIU

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definatorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a viții lui, dar și a părinților. Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei.

Cadrele didactice, respectiv educatoarele, trebuie să sprijinim copiii și părinții în experiența de a trăi bucuria unui timp de calitate ca bucurie a creșterii personale.

În urma videoconferinței organizate la nivel național, a consfăturilor anuale locale ale cadrelor didactice din învățământul preșcolar și prin scrisoarea metodică pentru învățământul preșcolar, cadrele didactice din învățământul preșcolar au fost sfătuite să trăiască, să cultive și să promoveze un timp de calitate, ca bucurie a creșterii personale.

Pentru a trăi bucuria unui timp de calitate ele trebuie :

- Să zâmbească ori de câte ori privirea lor se întâlnește cu privirea celor dragi și, mai ales, cu privirea copiilor cu care lucrează și a părinților acestora !
- Să găsească, în fiecare zi, ceva nou de făcut ! Să îndrăznească să aibe idei năstrușnice și să le împărtășească cu cei din jur (evident și cu micuții din grupa pe care o coordonează) !
- Să acorde prioritate lucrurilor care contează și să nu uite că o decizie/un gest de moment nu poate rămâne fără urmări !
- Să nu piardă nimic din frumusețea unui nor, pentru că ploaia îi pare rece și tocmai i-a stricat pantofii cei noi !
- Să lase gunoiul vecinului sub preș, acolo unde vecinul însuși l-a așezat ! Fiecare are motivele lui atunci când recurge la acest lucru!

Promovarea bucuriei unui timp de calitate poate fi realizat prin:

- Învățarea părinților să își cunoască copilul și să facă parte din viața acestuia! 5 minute pe zi acordate copilului lor pot face diferența mai târziu !
- Permitearea părinților să fie alături de copilul său în anumite momente ale programului școlar, atunci când unul sau celălalt simte nevoia ! Implicarea familiei în cadrul programului desfășurat în grădiniță este esențială pentru îmbogățirea mediului stimulat, fixarea și lărgirea cunoștințelor asimilate în sala de grupă. Implicarea familiei în program

va întări sprijinirea Țelurilor educaționale. Implicarea părinților în activitatea preșcolară este în beneficiul copiilor, al familiei și al calității actului educațional.

➤ Oferirea părinților unui model în modul de relaționare cu copilul, în modul de organizare a timpului și a spațiului pentru copil, în beneficiul dezvoltării potențialului propriu al acestuia!

➤ Organizarea de evenimente/momente în care părinții și copiii pot petrece un timp de calitate împreună !Trebuie să ne gândim la altceva decât o serbare, de exemplu organizarea unui atelier de creație- „Daruri pentru mame!” „, Scrisoare pentru Moș Crăciun”, „Jucării pentru copiii săraci” etc., jocuri de rol- „De-a reporterii”, „Reporter pentru o zi!”, vizite- „Prietenii nostri pompierii!” „, La fabrica de pâine”etc.

Cu ocazia sărbătorilor de iarnă la grădinița unde-mi desfășor activitatea s-au derulat mai multe activități în care părinții, copiii și cadrele didactice au petrecut un timp de calitate împreună. Au fost implicați să lucreze, să cânte alături de copii și părinții acestora. Astfel, părinții și copiii au petrecut clipe de neuitat împreună într-un moment special al anului, au petrecut un timp de calitate împreună, au relaționeze cu aceștia într-un mod diferit, au intrat în atmosfera de basm a Crăciunului și și-au amintit ce înseamnă „să fim copii”.

➤ Sprijinirea dezvoltării de rețele/asociații parentale, care să conducă la îmbunătățirea calității vieții copilului și a familiei !

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc.

Foarte importante pentru copilul preșcolar sunt și activitățile pe care le vor face în afara celor de la grădiniță, mai exact în familie, cu membrii familiei și în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile individuale și de vârstă ale copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat. Câteva exemple de activități pe care părinții le pot propune copiilor și care nu necesită o pregătire minuțioasă ar putea fi în natură: să alerge, să se joace cu mingea „De-a v-ași ascunselea”, „De-a BabaOarba” etc. - să-i lase să se plimbe desculți (în condiții de siguranță pentru sănătatea lui), să simtă iarba, pământul, nisipul, apa etc. - să-i încurajeze să asculte foșnetul frunzelor, ciripitul păsărelelor, șuieratul vântului, susurul apelor etc. - să-i implice în culesul frunzelor, fructelor, al florilor, să vorbească despre cum se folosesc, despre gustul lor ș.a. ; acasă, să ajute la tot felul de activități gospodărești, să-și atribuie diferite roluri și să intre în jocul copilului, să numere tot felul de obiecte ce-i înconjoară etc. Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

Educația se raportează la coordonatele temporale și implică o anumită succesivitate în timp. Orice proiect formativ presupune o modelare și o supunere a duratelor, o luptă cu timpul, cu vremurile, cu istoria. Procesul ca atare înseamnă o devenire în plan cronologic, o transformare în timp a indivizilor sau societăților. Educația este un soi de actualizare memorială, un fenomen de readucere în prezent a unui capital nepuizabil, care este cultura omenirii. Devenirea preconizată de educație înseamnă nu numai schimbare a unor proprietăți interioare, personale, ci și o gestionare inteligentă a unor surse date cum ar fi timpul. „Un om care îndrăznește să risipească o oră din timpul său nu a descoperit valoarea vieții.”— Charles Darwin

EDUCATIA IN FAMILIE

PROF. INV. PRIMAR, DAMIAN MARIA CATALINA

**MOTTO: „Eu sunt copilul
Tu ții în mâinile tale destinul meu,
Tu determini în cea mai mare măsură dacă voi reuși sau voi eșua în viață!
Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire!
Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume!”
(„Familiei mele” din Child s Appeles, Manie Gepe Cole)**

Dorința aceasta este a tuturor copiilor, încă de la naștere, și este adresat părinților. În sensul larg, educația reprezintă procesul care începe din clipa în care se naște un copil și se sfârșește o dată cu viața. Familia reprezintă fereastra prin care copiii își fac apariția în viața umană și în cadrul căreia își va forma și dezvolta trăsături de personalitate. Mediul familial reprezintă prima instanță educativă, aici copilul pregătindu-se să facă primii pași spre drumul integrării în societate. Uneori, părinții uită că ei sunt modele de viață pentru copiii lor, iar educația oferită în familie este una dintre cele mai importante componente ale sistemului social educațional.

Un copil care are cei 7 ani de acasă este un copil politicos, care salută, folosește cuvintele magice mulțumesc, te rog, care îi respectă pe cei de o vârstă cu el, dar și pe adulți.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia succesului unui copil în adaptarea sa într-o societate. Un copil cu o bază morală solidă va reuși să se descurce foarte bine în relaționarea cu cei din jurul său, spre deosebire de unul căruia nu i s-au oferit cei 7 ani de acasă.

Familia este răspunzătoare de nevoile de bază ale copiilor și de protecția lor, lucru care poate lăsa urme adânci uneori, întipărite în profilul moral-spiritual al copilului pentru toată viața. Foarte importantă este și relația efectivă stabilită între părinți și copii. O relație armonioasă îi va oferi copilului o încredere în forțele proprii, siguranță.

Familia oferă copiilor primele norme sau reguli de conduită, dar și un climat socio-afectiv folositor trebuințelor și dorințelor sale.

Familia poate exercita asupra copilului influențe educative, atât în mod direct, printr-un ansamblu de acțiuni dirijate, dar și indirect prin modelul de conduită oferit de membrii din familie, care are o influență decisivă în ceea ce privește formarea unei concepții despre viață a copiilor, a relaționării acestora cu diverse norme sau unele valori sociale.

Părintele trebuie să dirijeze cu multă atenție acest proces al educației, deoarece copiii se dezvoltă și se pregătesc pentru viața socială în universul pe care-l creează părinții.

Educația în familie va pune un accent important pe ceea ce va deveni copilul ulterior, adică – OM.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE – CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. DAMIAN MONICA

De-a lungul existenței umane, familia a fost una dintre cele mai vechi și mai stabile forme de comunitate și cea care asigură evoluția și continuitatea vieții sociale. Caracteristicile specifice ale familiei derivă din multitudinea de funcții ale acesteia: fiziologică, psihologică, morală, educațională, economică și emoțională. Dacă rolul moral este bine definit în familie (dragoste, afecțiune, înțelegere și respect reciproc), atunci vorbim de o familie puternică și integră. Această familie va genera întotdeauna un climat favorabil în care copiii vor crește armonios și vor fi educați ca la carte.

Familia reprezintă primul loc unde începe educația. În familie, copilul începe să-și formeze vocabularul și modul de a se comporta cu cei din apropierea sa, aici învață acele expresii și moduri de manifestare care îi vor servi în educația ulterioară sau dimpotrivă, acelea de care va putea scăpa cu greu sau deloc.

Încă din antichitate, a fost recunoscută ideea că părinții sunt primii educatori din viața copilului. Educația primită până la vârsta de șase ani, în primul rând de la mama, este decisivă pentru dezvoltarea intelectuală și fizică a copilului. În cadrul familiei, copilul are nevoie și de o „hrană” pentru sănătatea emoțională, care se numește iubire, grijă, afecțiune, mângâiere și îngrijire fizică.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. „Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului”, spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

Exemplul părinților este covârșitor, deoarece copiii au tendința de a imita pe părinți. **Felul de viață al părinților și armonia dintre ei îi influențează pe copii.** Copiii fiind foarte receptivi la tot ce văd și ce aud, familia trebuie să fie foarte atentă cum se manifestă în prezența lor. Calitatea educației primite în familie – acei „șapte ani de casă” – depinde îndeosebi de nivelul educației al părinților și al celorlalți membri ai familiei ce vin în contact cu copilul, în special sub aspect moral, comportamental. Atunci când copilul aude că se înjură, va înjura și el, dacă vede că se fură, va fura și el, dacă vede că se minte, va minți și el; dacă cei din jur se poartă respectuos, tot așa va face și el.

Convingerile și mai ales educația religioasă a familiei sunt foarte importante. Un creștin care știe de frica lui Dumnezeu și care cunoaște cel puțin poruncile Sale (să nu furi, să nu ucizi, să nu mărturisești strâmb, să cinstești pe tatăl și pe mama ta, să nu dorești ceea ce aparține aproapelui tău etc.), își va educa propriul copil în acest spirit.

Familia are rolul primordial în educația morală a copiilor, în sânul acesteia formându-se primele deprinderi de comportament. Acasă, lângă părinții săi, copilul învață ce înseamnă respect, politețe, cinste, cumpătate, învață să devină responsabil pentru ceea ce face.

O bună educație trebuie să fie fundamentată pe valorile solide ale societății în care trăim, dar mai ales pe învățăturile Bisericii noastre. „Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit

de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. De aceea, educația religioasă-morală făcută în familie se prelungește și se desăvârșește în Biserică, dar tot cu sprijinul familiei. Copiii trebuie aduși încă din fragedă pruncie la biserică să fie împărtășiți, să participe la slujbele liturgice și la alte activități religioase și filantropice desfășurate în parohie. Copii nu trebuie „abandonați” undeva în fața televizorului, fiind lăsați să vizioneze orice fel de desene animate sau emisiuni, ba chiar oricât de mult timp pe zi. Ei trebuie de mici să fie deprinși cu unele activități constructive, căutându-se și stimulându-se acele daruri cu care sunt înzestrați de către Dumnezeu și înmulțindu-le permanent.

Tentațiile societății noastre sunt foarte mari pentru copii, totodată și periculoase. Dacă baza educației religioasă-morale este solidificată încă din copilărie, atunci copilul va putea să discearnă între bine și rău, alegând, bineînțeles, binele.

Oricare ar fi organizarea sa etnică, religioasă ori politică, familia prezintă o unitate dinamică, capabilă de a se transforma și de a se adapta tuturor circumstanțelor, lucru care îi permite să evolueze. Din acest motiv, familia este considerată prima și cea mai importantă „nișă” pentru dezvoltarea și evoluția copilului, datorită coabitării permanente și dinamicii inter-relaționale a membrilor săi.

COMPORTAMENTUL COPILULUI ȘI A VIITORULUI ADULT

PROF. DAN ELENA
ȘCOALA GIMNAZIALA ROMULI

Toți oamenii își doresc să aibă cel puțin un copil, însă există foarte mulți printre noi care nu știu să facă o diferență între o bună creștere și neglijență. Conștient, nici un părinte nu-i vrea răul copilului său, dar unii nici nu știu cum să-i facă un bine, majoritatea crezând că a-i da copilului mâncare, bani și răsfăț, este un exemplu de bună creștere.

Problemele apar mai ales atunci când copilul este scos în societate, se observă primele semne de proastă creștere. Copiii ce reacționează urât în prezența unor alți copii sau în prejma adulților sunt cu siguranță copii scăpați de sub control. Educatoarelor le este din ce în ce mai greu să-i determine să se acomodeze în colectiv și să rezolve sarcinile propuse. Desigur că, vina nu trebuie dată numai pe părinți, orice cadru didactic ar trebui să ia atitudine atunci când întâlnește astfel de copii. Există în mediul școlar consilieri/ psihologi care pot ajuta. Totuși, între familie și școală ar trebui să existe o bună colaborare.

Consider că nici un copil nu se naște rău sau alintat, obiceiurile rele le primește pe parcurs, prin lipsa de atenție în mediul familial, prin neimplicarea în viața de familie, unii părinți sunt convinși că un copil nu trebuie să facă nici un efort, nu trebuie să muncească, nici măcar să se îmbrace sau să-și facă patul. Astfel că micul omuleț va crede că e un stăpân căruia i se cuvine totul și că alții ar trebui să stea la dispoziția sa toată viața.

Conduita copilului mic la grădiniță, la școală și în familie se va transmite mai târziu când copilul va merge pe un teren de sport, la spectacole sau la teatru și mai ales în vizită la rude.

Este foarte posibil ca unui copil să-i fie greu să fie politicos dacă el nu găsește dovezi ale politeții în mediul în care trăiește. Realitatea ne arată că nu prea mai există cei șapte ani de acasă, familiile se consideră moderne însă, în foarte multe cazuri se observă o lipsă de respect între mama și tată sau chiar între aceștia și bunici, aceste obiceiuri când copilul vorbește urât, este violent sau nu-și respectă aproapele, sunt destul de greu de corectat în școală.

Recomandăm părinților să-i învețe pe copii următoarele lucruri: salutul, comportamentul în public, comportamentul cu prietenii, înțelegerea normelor sociale, manierele la masă, recunoașterea greșelilor, tactul și toleranța, etc.

Școala este responsabilă de disciplinarea copilului în clasă, de furnizarea unor cunoștințe corecte și utile viitorului adult, de a-l învăța să devină un "om" în adevăratul sens al cuvântului. Toți factorii implicați și responsabili de buna creștere și dezvoltare a copilului ar trebui să se unească pentru a corecta unele comportamente nedorite deoarece "fierul trebuie bătut până ce este cald, dacă se va răci, în zadar vom tot munci!!!

Webografie:

<https://www.desprecopii.com/info-id-16068-nm-Cei-7-ani-de-acasa-norme-si-valori-esentiale-pentru-succesul-viitorului-copilului.htm>

CEI ȘAPTE ANI DE ACASA

COLEGIUL NAȚIONAL PEDAGOGIC „REGINA MARIA” DEVA PROF. INV. PRIMAR: DAN GABRIELA

Încă din primii ani de viață, părinții reprezintă pentru copiii lor primele modele de preluat în viață.

Specialiștii susțin că regulile de comportament și educația oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei șapte ani de acasă sunt adesea ușor observabili prin comportamentul copilului la școală, în societate.

Reguli esențiale în cei șapte ani de acasă:

1. Învăță-l care sunt bunele maniere!
2. Stabilește și impune reguli și limite în comportamentul copilului!
3. Comunică cât mai mult cu el - comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!
4. Trezește-i interesul pentru literatură – citește-i cât mai multe povești, sprijină-l atunci când începe să citească singur!
5. Lasă-l să se bucure de copilărie - permite-i copilului să socializeze, să se distreze și să se relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.
6. Nu abuza în niciun fel de copil - fizic, emoțional, verbal etc.; copilul poate fi disciplinat pozitiv!
7. Învăță-l să își exprime emoții și sentimente; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.
8. Învăță-l să nu-ți ascundă greșelile, să spună mereu adevărul!
9. Petrece cât mai mult timp cu micuțul tău! Fii un părinte implicat și devotat, iar cei șapte ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!
10. Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta! Iubește-l indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură! Nu glumi pe seama lui, nu îi pune porecle și spune-i zilnic că îl iubești. Demonstrează-i acest lucru prin gesturi tandre - sărutări pe frunte, obrăjori, îmbrățișări etc.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**PROF.INV.PRESCOLAR: DAN NICOLETA
GRADINITA CU PROGRAM NORMAL SALCIOARA**



Educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie și să calculeze. El trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta e răspunderea ta în calitate de părinte.

Obişnuiește-l de mic cu bunele maniere. Sunt cheia succesului social. Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă...probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este să fii voi, părinții, un bun exemplu pentru el.

Începe să-l înveți lucruri simple încă de la o vârstă fragedă: să salute, să spună ”te rog” și ”mulțumesc”. Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici. Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la o masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce este respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect. Așadar, cum îl înveți bunele maniere?

Ce faci și ce nu faci:

A-l învăța bunele maniere este un proces zilnic, care va dura în timp și vei avea multe ocazii să îl îndrumi în direcția corectă. Ține minte aceste sfaturi:

*Chiar dacă a greșit de câteva ori, nu te grăbi să tragi concluzia că este prost crescut sau că tu ai uitat ceva foarte important. Este posibil să aibă nevoie doar de una- două lecții de bune maniere pentru ca problema să se rezolve.

*Explică-i clar și învață-l ce anume trebuie să facă sau nu. În loc să îi spui un scurt: ”Nu mai fi așa de grosolan”, spune-i: ”Nu este politicos să râgâi la masă, dar dacă o faci se cuvine să îți ceri scuze”. Dacă zbură prin casă, nu-i spune: ”Încetează cu țipetele prin casă” ci, fii mai blândă cu el ca să înțeleagă în fond ce aștepti de la el: ” Te rog, nu mai ridica vocea în casă”.

*Dacă cel mic își manifestă sentimentele folosind expresii sau atitudini mai puțin politicoase nu i-o reteza scurt, ci încearcă să reformulezi. De exemplu, când el zice : ”Iahh, îmi vine să vărs când văd chestia asta verde”, tu corectează-l spunându-i: “ Frumos ar fi să spui că nu îți place deloc spanacul.”

*Educația se face doar acasă, cu discreție, în familie. Nu îi ține prelegeri și nu îl critica în public, nu îl umili și nu îl jigni în fața străinilor, chiar dacă greșeala a fost destul de mare. A-i face lui o scenă de față cu alții, dovedește că nici tu nu ai fost prea atentă la lecțiile de bune maniere.

*Fii consecventă: l-ai învățat la doi ani să spună ”te rog” și “mulțumesc”, la șase ani este evident că ar trebui să le folosească. Procesul de educație nu se oprește la o anumită vârstă. Nu este niciodată târziu ca să învețe ceva!

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE ȘI CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR DĂNĂILĂ DANIELA GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT „CLEVER KIDS” GALAȚI

Ce înțelegem prin „cei șapte ani de acasă”? Un set de reguli de comportament pe care copilul trebuie să le respecte pentru a nu se face de rușine pe ei sau pe părinți, bunici, etc., cu alte cuvinte bune maniere. Bunele maniere sunt o parte importantă din educația oricărui om, indiferent de vârstă. Bunele maniere transmit copiilor un mesaj clar că poți să faci anumite lucruri în moduri acceptate de ceilalți membri ai grupului în care te afli, că toți cei din jur sunt mulțumiți dacă te porți frumos, că toată lumea e mai iubitoare. Cei „7 ani de acasă” sunt asociați cu vârsta la care copiii pășesc pe o nouă treaptă a cunoașterii: școala. Perioada pe care copiii o petrec în familie este perioada în care se acumulează *deprinderi igienico-sanitare (de autoservire), de comportare civilizată și politete, deprinderi de ordine și curățenie.*

Cum vârsta de școlarizare a scăzut, poate că este oportun să vorbim de cei „6 ani de acasă”. Începând cu vârsta de 3 ani, copilul se află atât sub îndrumarea părinților cât și sub cea a educatoarei. De aceea între familie și grădiniță trebuie să existe o bună comunicare și colaborare în vederea asigurării unei educații corespunzătoare și a unui sprijin pe drumul devenirii sale ca adult. Cei care nu beneficiază în familie de condiții favorabile dezvoltării lor, au șanse de recuperare, dacă frecventează grădinița.

Deprinderile care se pot forma la vârsta antepreșcolară și preșcolară (în familie și grădiniță), reprezintă forma cea mai simplă a învățării de către copii a unor mișcări complexe și atitudini care vor influența comportamentul lor viitor. Lipsa bunelor deprinderi face posibilă instalarea unor rele. Bunăoară, copilului căruia nu i s-au format deprinderile de autoservire la timpul potrivit, așteaptă totul de la familie, de la părinți. De aici și necesitatea ca în familie, ca și în grădiniță, să se insiste pentru formarea deprinderilor de bază, până ce acestea se transformă în obișnuințe.

Formarea oricărei deprinderi, și mai ales a celor igienico-sanitare, necesită din partea părinților și a educatoarelor, răbdare și mai ales un echilibru nuanțat între severitate, "toleranță" și timp. Familia are rolul cel mai important în formarea deprinderilor. Trebuie să-i repete copilului de mai multe ori ce are de făcut. "Nici o altă instituție, oricât de calificată, nu este atât de direct sensibilă la exprimarea trebuințelor, la manifestarea slăbiciunilor sau potențialului de dezvoltare al copilului, fiindcă nici o altă instituție nu cuprinde ființe legate de copil în mod atât de direct și atât de vital ca tatăl și mama... Familia ne apare mai curând ca un fel de mecanism reglator care permite copilului, în ciuda sărăciei sale aparente de mijloace, să trăiască o viață reală și uimitor de intensă, viața lui proprie". Colaborarea familie-creșă sau familie-grădiniță, în procesul de educare a copilului, are un rol deosebit, în special, în formarea deprinderilor igienice. Pentru a asigura unitatea sistemului de cerințe este necesar ca educatoarele să cunoască condițiile de viață ale fiecărui copil în familie, iar, la rândul ei, familia să cunoască preocupările pedagogice ale creșei și grădiniței.

IMPORTANȚA CELOR „7 ANI DE ACASĂ” -STUDIUL DE SPECIALITATE-

**AUTOR: PROF. DANESCU IULICA-GEORGETA
ȘCOALA GIMNAZIALA NR.1 BUDEASA**

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă, ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și a comportamentului copilului până să meargă la școală.

Când spunem că un copil „are cei 7 ani de acasă”, ne referim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună „mulțumesc!” „, te rog!”, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai potrivită perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori întipărite pentru toată viața în profilul moral – spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine.

Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să-l îndrume și să-i arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă spiritul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a vieții sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă, de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună cu aceștia consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor,

comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară, educația copilului se împarte între familie și dascăli sau pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu, și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant.

Așa cum ne creștem sau ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, adulții „așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor, copiii. Ei cresc și se formează în viață într-un univers pe care îl creează părinții.

BIBLIOGRAFIE:

- Golu, M. „, *Fundamentele pedagogiei*”, Editura Fundației România de Mâine, București, 2000;
- Negovan, V. „, *Intoducere în psihologia educației*”, Editura Curtea Veche, București, 2003

L'ÉCOLE ET LA FAMILLE LES PRINCIPAUX FACTEURS DANS L'ÉDUCATION DES ENFANTS

**PROFESSEUR: DANILA IRINA
ÉCOLE GYMNASIALE „CEZAR BOTEZ „FASTACI**

Pour chaque enfant la première éducation commence dans le sein de la famille. Sans doute, les parents sont les premiers et les plus importants éducateurs de l'enfant, non seulement parce que c'est un rôle qu'ils assument dès sa naissance mais surtout parce que la responsabilité de l'éducation des jeunes leur incombe. Ainsi, dans la famille, l'enfant prend conscience des façons de vivre, des manières de s'exprimer et il apprend à parler, à se connaître, à recevoir et à exprimer l'affection, l'amour, il apprend réagir.

L'éducation, depuis la naissance de l'enfant jusqu'à l'âge adulte, est un mélange de facteurs et d'influences. Les parents sont les premiers responsables de l'éducation de leur enfant. À mon avis, je crois les parents sont les premiers et les plus importants éducateurs de leur enfant. Les parents ont un rôle décisif car l'avenir des enfants est pratiquement conditionné par leurs premières années de vie.

Je crois que les parents sont les premiers et les plus importants éducateurs de l'enfant, non seulement parce que c'est un rôle qu'ils assument dès sa naissance mais surtout parce que la responsabilité de l'éducation des jeunes leur incombe. Ce sont eux qui doivent mettre en place les bases intellectuelles et émotionnelles de sa vie dans la société, de mettre en place les premières sept ans „de la maison „et développer les attitudes et les valeurs appropriées. Leur rôle est décisif car l'avenir des enfants est fortement conditionné par leurs premières années de vie. Pour que l'école puisse jouer son rôle, ce sont encore les parents qui ont l'obligation, établie par la loi, d'y assurer la présence et la participation active de l'enfant à l'école.

A côté de la famille l'école joue un rôle important dans la vie et l'éducation de l'enfant. J'enseigne le français dans une école qui se trouve dans une communauté rurale majoritairement constituée de Rromes. Elle accueille des élèves issus d'un milieu social défavorisant car la plupart des parents des élèves sont bénéficiaires de la Loi 416 (aide social), exercent des professions libérales (travaux occasionnels, agriculteurs, commerçants) ou sont partis à l'étranger pour travailler. L'appartenance à un tel milieu peut en quelques sortes influencer le niveau culturel et linguistique des élèves. Les classes se divisent en plusieurs catégories d'élèves : des élèves qui participent, qui répondent d'habitude et qui suivent le professeur régulièrement, des élèves silencieux qui essaient de comprendre mais hésitent à participer et à prendre la parole et d'autres qui s'efface entièrement et bavardent ou chahutent. En essayant à attirer les parents, j'avais constaté que ceux qui s'impliquent le plus sont les parents des élevés qui fréquentent l'école et qui sont actifs dans les activités scolaires et extrascolaires. Une des raisons pour lesquelles les parents évitent l'école est qu'ils ont peur d'être jugés par rapport à la réussite de leurs enfants ou par leur comportement. Les parents associent souvent avec un problème ou une urgence l'invitation à l'école faite par les professeurs principaux ou par le directeur. En ce cas-là ils refusent effectivement venir et discuter de leurs enfants. On constate que les entretiens professeur - parents sont souvent centrés sur ce qui va mal et cela engendre des difficultés de communication. On doit trouver des solutions pour abaisser les barrières gênant l'accès

de l'école aux parents. Il est important qu'ils soient bien accueillis, qu'ils se sentent à l'aise et que la rencontre se fasse d'égal à égal, dans le respect et la confiance pour encourager la communication et déterminer les parents s'impliquer dans l'éducation de leurs enfants. J'avais constaté aussi que tous les parents voulaient „le meilleur „pour leurs enfants, mais la notion de ce qui serait le meilleur pour tous n'est souvent pas la même. Les parents doivent responsabiliser leurs enfants, doivent les impliquer dans de différentes activités à la maison pour les valoriser, pour les encourager et les augmenter l'estime de soi. Les parents ont le devoir d'élever leurs enfants de manière responsable et de ne pas les négliger, d'être exemple pour leurs enfants, d'être leurs amis. De nos jours les enfants ont accès à l'information mais cette information doit être sélectionnée en fonction de leur âge pour n'être pas, plus tard, des victimes. C'est pourquoi les parents doivent surveiller leurs enfants à faire les meilleures sélections sur l'Internet. Il faut que les parents donnent beaucoup d'amour à leurs enfants car un enfant souffrant d'un manque affectif n'aura jamais un comportement normal et aura des difficultés à assimiler et à être réceptif à nos leçons, à l'école. Pour protéger les jeunes de la violence et des brutalités, du racisme et de l'intolérance, de la consommation de l'alcool, de bullying l'école et la famille ont le devoir de trouver des solutions. Si les parents et les professeurs accomplissent convenablement leur mission qui est de donner une bonne éducation à leurs descendants/élèves, ces derniers réussiront, sans doutes, choisir un bon métier, une carrière de succès, bref ils réussiront dans leurs vies.

Bibliographie

- Dagenais Daniel, *La fin de la famille moderne: significations des transformations contemporaines de la famille*, Presses Universitaires, Rennes, 2000.
- Shorter Edward, *Naissance de la famille moderne*, Seuil, Paris, 1977-1981.
- Singly François, *Le soi, le couple et la famille*, Nathan, Paris, 1996.
- Singly François, *Sociologie de la famille contemporaine*, Nathan, Paris, 1999.

EDUCAȚIA ÎN SANUL FAMILIEI, TEMELIA UNEI VIEȚI REUȘITE

**PROF. INV. PRIM, DAESCU IONICA
ȘC. GIM. IOAN GRECESCU, BRADEȘTI, JUD. DOLJ**

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine).

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă, ne gândim la educația pe care o primește copilul în familie, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că cineva are cei 7 ani de acasă, ne gândim la un om bine crescut, care știe să salute, să spună te rog, mulțumesc, care se comportă respectuos cu semenii.

Normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este extrem de importantă în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în societate, decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor, se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral și spiritual al acestuia.

Dacă unui copil, familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Procesul de educație al copilului trebuie condus cu grijă, răbdare și afecțiune în acord cu etapa de dezvoltare în care se află, fără a-l solicita prea de devreme, cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și solicitându-i numai ce poate înțelege.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a aspirațiilor tânărului, dorința sa de a participa la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită, de igienă și de altruism, componente hotărâtoare ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului,

conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu-OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește caracterul unei ființe cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează pentru viață în universul pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE

PROF. INV. PRIMAR FLORICA DAGAU
LICEUL ORTODOX "EP. R. CIOROGARIU" ORADEA

"Cei șapte ani de acasă" pare în zilele noastre o expresie foarte nepotrivită, deoarece în aceste vremuri vorbim din ce în ce mai mult de grupe de antepreșcolari, preșcolari și școlari. Copilul, după cei doi ani în care mama (sau tata) s-a ocupat de creșterea și îngrijirea acestuia, este integrat în grupe de antepreșcolari. La 3 ani, merge la grădiniță, iar la 6 ani începe școala, clasa 0 (nume destul de impropriu, 0 nu reprezintă nimic) sau mai potrivit clasa pregătitoare.

Într-un studiu la nivelul școlii noastre am constatat că în populația școlară specifică clasei pregătitoare și clasei I toți copiii au frecventat grădinița, 12% au frecventat grădinița cu program normal și 88% au frecventat grădinița cu program pelungit, formă de învățământ preferată de părinții care au un program ocupațional de cel puțin 8 ore pe zi.

"Cei șapte ani de acasă" e o expresie ce se referă la faptul că, copilul era educat în familie până la debutul școlarității, pe atunci la 7 ani.

Azi, această expresie are în vedere formarea unui set de deprinderi, în familie, care să-l ajute pe copil să-și formeze o conduită morală și socială adecvată mediului în care trăiește.

Aceste deprinderi au în vedere următoarele aspecte:

- **salutul.** Încă de când este foarte mic, înainte de a vorbi, bebelușul este învățat să salute cu mânuțele. Mai apoi, se exersează salutarile în funcție de persoanele pe care copilul le întâlnește.

- **relațiile cu prietenii** sunt foarte importante. La această vârstă este încă prezent egocentrismul, și doar cu mult exercițiu-joc, copiii învață să coopereze cu ceilalți, să împartă, să respecte regulile, să-și aștepte rândul etc.

- **relațiile cu adulții** reprezintă un alt aspect destul de complex de gestionat. Este o mare provocare să-i determini să înțeleagă și să respecte regulile de comportament în societate. Prin imitație, se exersează cuvintele "magice", învață să se bucure de drepturile lor, dar să le respecte și pe ale celorlalți, îi asumă măsurile de siguranță, înțelegerea simbolurilor.

- **modul de comportare în timpul mesei** este de asemenea învățat prin imitație. Copilul învață să utilizeze obiectele specifice servirii mesei, să mestecă cu gura închisă, să nu vorbească în timp ce mestecă (este și o măsură de siguranță), să respecte regulile de igienă dinaintea, din timpul și de după servirea mesei, să adopte un regim alimentar sănătos.

- cea mai greu de învățat mi se pare **asumarea responsabilităților** faptelor. Foarte greu copiii își recunosc greșelile. Chiar și prinși în fapt, mută responsabilitatea altcuiva- "m-a pus să fac", "a pus vaza în fața mingii mele" etc. Cred că și această deprindere, de a -și asuma faptele, poate fi învățată tot prin imitație. Dacă adultul îi arată că atunci când greșești, recunoști și îți exprimi sincer regretul, copilul va imita acest comportament și va observa că aceasta nu atrage în mod deosebit pedeapsa, cât îndreptarea.

- **toleranța** este o însușire căruia trebuie să i se acorde o importanță deosebită. În ultima vreme se încearcă integrarea copiilor cu cerințe educative speciale în învățământul de masă. Se întâmpină multe dificultăți din cauză că este greu să-i determinăm să-i accepte, să-i ajute.

Atunci când copilul meu a pășit în clasa pregătitoare, o cunoștință mi-a atras atenția ca în acea clasă vor fi 3 copiii cu cerințe educative speciale și acest lucru ar putea să perturbe dezvoltarea optimă a copilului meu. Nu îmi amintesc ce i-am spus sau dacă i-am răspuns, dar aș vrea să-i răspund acum. Copilul meu nu a suferit vreo pierdere în ceea ce privește învățătura, dar cred că a devenit un om mai bun datorită acestor copii.

Dacă pentru formarea acestor deprinderi se pune baza în familie, în școală, acestea se vor dezvolta, se vor perfecționa, ducând la formarea unui comportament adecvat traiului în societate.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE-CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF.ÎNV.PRIMAR DĂGĂU NICOLETA COSMINA
ȘCOALA PRIMARĂ NR.1 FERICE

Motto: "Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ceea ce nu vreți să imite"
(Jhon Locke- "Pedagog")

Obiectivul învățământului primar este de a oferi sprijin competent pentru dezvoltarea armonioasă în plan fizic, intelectual și social a copiilor, pregătindu-i pentru viață.

Într-o societate atât de dinamică cum este cea actuală, creșterea și educarea copiilor suferă unele modificări.

Este bine știut că la educarea și formarea copilului preșcolar contribuie mai mulți factori educaționali: grădinița, familia, comunitatea dar rolul preponderent îi revine grădiniței.

Familia reprezintă nucleul social care susține actul educațional al grădiniței și continuă eforturile grădiniței ca element cheie în formarea personalității copilului preșcolar.

Părinții sunt primii educatori ai copiilor și educația în parteneriat influențează în funcție de particularitățile de vârstă și individuale inclusiv toate loturile personalității copiilor.

Familia are un rol covârșitor pentru a-i cultiva copilului forțele adaptive, folosind mijloace actuale, debarasându-se de obiceiuri învechite, de mentalități și prejudecăți depășite, adaptând cu ușuriță noul în educație. În familia contemporană, mai ales în cea de după 1989, s-au produs schimbări importante, uneori dramatice cu influențe, în dezvoltarea echilibrată și pozitivă a copilului, fiecare părinte punându-și speranțe în puterea educației.

Ca învățătoare pot spune că implicarea familiei în activitatea instructiv-educativă din școală este în primul rând în beneficiul copiilor, îmbunătățind calitatea actului educațional.

După cum știm, rolul cel mai important în pasul spre educație îl au grădinița și școala, iar familia ajută la formarea unui front educativ unitar. Odată cu intrarea în grădiniță, chiar de la grupa mică, am inițiat părinții în formele specifice educației punându-i la curent cu nevoile copiilor de vârstă preșcolară.

În egală măsură atât ca învățătoare cât și părinții avem răspunderea de a dezvolta o relație de colaborare sănătoasă în care am pus întotdeauna accentul pe comunicare, respect reciproc, acceptarea diferențelor materiale și sociale, implicându-ne direct atât în căutarea și promovarea intereselor copiilor cât și în dezvoltarea de noi orizonturi pentru a da calitate parteneriatului grădiniță-familie-comunitate.

Pentru realizarea unui învățământ modern și a unui parteneriat sănătos, părinții pot fii familiarizați cu activitatea instructiv-educativă din grădiniță, pentru cunoașterea nivelului de dezvoltare al copilului, a căilor de urmat și a priorităților educaționale în familie, poate fi asigurat cu eficiență prin:

- discuții individuale cu părinții
- consultații individuale
- vizite la domiciliul copiilor
- întrunirile cu părinții sau reprezentanți ai comunității
- mesaje telefonice

-comunicare scrisă-afișe, anunțuri, programe, articole

Participarea directă a părinților la activitățile din școală, participare directă la activitățile instructiv-educative, activități extracurriculare, excursii, vizite, spectacole, programe artistice, concursuri.

În societatea actuală grădinița, școala, societatea caută noi soluții pe lângă cele existente de a educa calitatea de părinte.

Chiar de la grupa mică printr-un dialog sănătos în condiții amiabile și având o comunicare liberă ca educatoare, colega mea, a încercat să cunoască actele educative din familie iar părinții să-și cunoască proprii copii, prezentându-le etapele de dezvoltare cu particularitățile psiho-fizice implicându-ne și promovând interesele copiilor.

Cu mult tact pedagogic în consultațiile individuale, în discuțiile ocazionale cu un ton apropiat, cald, prezentăm părinților aspecte pozitive, evoluția copilului cât și aspecte negative sau impasurile în care aceștia se află. Comunicarea cu familia consider că este necesară și foarte eficientă atât dimineața când este adus copilul la grădiniță cât și atunci când este luat acasă deoarece pot comunica părinților sau însoțitorilor despre activitățile și comportamentul copilului în colectiv, aspecte despre sănătatea sa și chiar unele păreri sau măsuri întreprinse pentru copiii care crează probleme.

Întrunirile cu părinții ca mijloc de comunicare directă pot lua diferite forme:

-ședințe lunare

-lectorate semestriale

-participarea la activități demonstrative și extracurriculare

La aceste întruniri am informat părinții cu anumite cunoștințe psihopedagogice, metode și procedee de educație în familie, cunoașterea lor ca grup, cunoașterea particularităților de vârstă și mai ales celor individuale.

La fiecare început de an m-am întâlnit la clasă cu colectivul de părinți pentru a prezenta programul grupei, orarul și obiectivele categoriilor de activitate în funcție de tipul clasei și vârstă, prezentând oferta activităților opționale și extracurriculare propuse, parteneriate, etc.

La unele lectorate cu părinții prin materialele prezentate, referate, comunicări, părinții cunosc ce îi poate oferi școala copilului, cuvintele educative de la școală, dându-le posibilitatea de a compara comportamentul copiilor de acasă cu cel de la școală. La aceste întruniri organizăm expoziții cu lucrări ale copiilor atât la clasă cât și în spațiile școlii cu expoziții permanente: pictură, desen, colaje, machete, fișe de lucru, lucrări colective, portofolii cu lucrările copiilor, caietele de muncă independentă ale copiilor care fac pregătiri pentru ciclul gimnazial. Părinții au posibilitatea să facă unele comparații între lucrările copiilor lor și a celorlalți din clasă.

La întrunirile cu toți părinții din clasă au fost dezbătute probleme precum:

-Creșterea și dezvoltarea copilului școlar

- Sănătatea și dezvoltarea normală a personalității copilului de vârstă școlară

- Norme de conduită esențiale pentru ocrotirea sănătății psihice a copilului

- Limbajul copiilor și încrederea în propriile acțiuni

Bibliografie:

Psihologie școlară (A. Cosmovici, L. Iacob; Polirom, Iași, 2005)

IMPORTANTA CELOR 7 ANI DE ACASA

DAISA RODICA

Să ne imaginăm două scenarii diametral opuse în același decor: la restaurant. În primul dintre ele, copilul stă la masă, lângă părinți, cu spatele drept și coatele pe lângă corp, mânuiește cu dexteritate și cunoaștere toate ustensilele de lângă farfurie, mulțumește politicos chelnerului pentru orice serviciu și contribuie în mod adecvat la conversație. În al doilea scenariu, copilul strigă pînă acoperă muzica ambientală a restaurantului, aleargă prin sală și printre picioarele mesenilor, varsă pe fața de masă supa și paharul cu vin al mamei, îi pune piedică chelnerului în momentul când acesta aduce cafelele. Trebuie să recunoaștem că ambele scenarii par exagerate. Puțini copii se comportă ca și cum tocmai ar fi ieșit de pe porțile unui colegiu englezesc de bune maniere, cum la fel de puțini sunt, probabil, și cei care l-ar fi inspirat pe Caragiale pentru reeditarea lui „Domnul Goe”. Între aceste două improbabile extreme are loc o provocare – uneori dificilă – a părinților în dorința lor de a le oferi copilului ceea ce este cunoscut generic drept „cei șapte ani de-acasă”.



Ce sunt cei 7 ani de acasa?

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Dragostea părinților

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă

trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice. De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon.

Sfatul psihologului

În opinia psihologului, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii

Recompensa și pedeapsa

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Cultivarea ideilor morale

Odata cu educarea ratiunii, a felului de a gândi, micutul trebuie să aibă o definiție foarte exactă a binelui și a răului. Orice aspect legat de moralitate trebuie să aibă un reper al binelui, exemplificat prin modele.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igiena;
- curatenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative;
- bune maniere și comportament;
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topica ori dezacord dintre partile de vorbire);
- modul de a relaționa cu ceilalți
- consecvența în realizarea unei sarcini;
- concentrare a atenției;
- perseverența în realizarea unei sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

- **Salutul**. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

- **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rându-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

-**Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

-**Înțelegerea normelor sociale.** Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

-**Manierele la masă.** O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensalilor și a celui/celei care servește masa.

-**Recunoașterea greșelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

- **Tact și toleranță.** Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE

PROF. DALIDIS SIDONIA

La dezvoltarea personalității copilului contribuie o serie de factori reprezentați de : familie, școală și comunitate. Dintre aceștia, factorii familiari sunt ca proximitate și importanță cei mai importanți în dezvoltarea unei personalități armonioase.

Numeroasele studii realizate au arătat că elevii care sunt înconjurați de dragostea și ajutorul membrilor familiei au rezultate mult mai bune la școală față de copiii ai căror părinți lucrează de dimineața până seara și care nu petrec prea mult timp împreună cu ei.

Educația în familie este o componentă importantă în formarea fiecărui copil. Niciun părinte nu-și dorește ca fiul/ fiica să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude. Diversele forme educaționale încep încă de la vârste foarte fragede, rămâne însă ideea că normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de părinți, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care părinții, i-o dau. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „**sapte ani de-acasă**”

Regulile de bune maniere se însușesc încă din prima copilărie. Atunci învață copilul să interacționeze cu oamenii din jur, să salute, să se prezinte, să mulțumească, să roage frumos când cere ceva, să mănânce cu gura închisă, să nu vorbească la masă, să nu facă comentarii răutăcioase cu voce tare, să nu se scobească în nas, să își ceară scuze când greșeste, să pună mâna la gură când căscă, să nu întrerupă o conversație deja începută, să răspundă politicos, să nu insulte etc. Toate celelalte vin să completeze acest bagaj dobândit în primii 7 ani de acasă. Este important să le fim modele copiilor noștri. În caz contrar, dacă noi le cerem una, dar alta facem, vor fi confuzi. Până la urmă, vor sfârși în a ne imita, nu a ne asculta.

De asemenea s-a constatat că familia are o importanță deosebită în educația copiilor pentru că are o influență deosebită asupra acestora, ei dobândind mult mai repede și mai ușor cunoștințe despre obiceiuri comportamentale, stil de viață, societate și natură de la persoanele apropiate, cu autoritate în viața lor, decât de la profesori sau necunoscuți. Prin educația pe care le-o dau copiilor lor, părinții au datoria de a le forma acestora conștiința, caracterul, voința, personalitatea și simțul responsabil, dinainte ca cei mici să ajungă pe băncile școlilor.

PARINȚII – PRIMII ÎNVAȚĂTORI EDIȚIA 2020

ȘCOALA GIMNAZIALA „ION MUCELEANU” FANTANA MARE ÎNVAȚĂTOARE DAMIAN MADALINA

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. De asemenea, factorii influențează atât copilul, cât și viitorul adult.

Încep prin a vă propune un mic joc al imaginației. Să ne imaginăm două scenarii diametral opuse în același decor: la restaurant. În primul dintre ele, copilul stă la masă, lângă părinți, cu spatele drept și coatele pe lângă corp, mânuiește cu dexteritate și cunoaștere toate ustensilele de lângă farfurie, mulțumește politicos chelnerului pentru orice serviciu și contribuie în mod adecvat la conversație. În al doilea scenariu, copilul strigă până acoperă muzica ambientală a restaurantului, aleargă prin sală și printre picioarele mesenilor, varsă pe fața de masă supa și paharul cu vin al mamei, îi pune piedică chelnerului în momentul când acesta aduce cafelele. Recunoaștem faptul că ambele scenarii par exagerate. Puțini copii se comportă ca și cum tocmai ar fi ieșit de pe porțile unui colegiu englezesc de bune maniere, cum la fel de puțini sunt, probabil, și cei care l-ar fi inspirat pe Caragiale pentru reeditarea lui „Domnul Goe”. Între aceste două improbabile extreme are loc o provocare – uneori dificilă – a părinților în dorința lor de a le oferi copilului ceea ce este cunoscut generic drept „**cei șapte ani de-acasă**”.

Ce sunt cei 7 ani de acasă? Normele de conduită care se învață în familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare prin imitare și mai puțin printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Părinții au datoria de a preda câteva *lecții* valoroase ce conduc la dezvoltarea armonioasă și formarea unei personalități complexe și puternice. Iubirea, responsabilitatea, consecvența, comunicarea, acceptarea, toleranța și gândirea rațională sunt primele lecții pe care părinții trebuie să le predea copiilor pentru a-i ajuta să devină oameni puternici, încrezători în forțele proprii, capabili să își gestioneze emoțiile, să lege prietenii și diferite relații, să diferențieze binele de rău și să accepte realitatea. Psihologul Ionuț Ghiugan afirmă: *Capacitatea de a comunica este cea mai importantă trăsătură a unui viitor adult de succes.* Așadar, cuvintele transmit emoții, trăiri, experiențe, motivează și inspiră, având o putere mare asupra formării unui caracter.

Copilul trebuie integrat cu totul în familie, ca ființă umană și nu ne purtăm cu el cum ne-am purta cu o păpușă deoarece nu e o marionetă trasă de ațe. Trebuie să îl respectăm din plin. Dolto afirmă că "trebuie să îi respectăm până și privirea. **ÎN FAȚA COPILULUI NU TREBUIE SĂ FACEM NIMIC DIN CEEA CE NU AM FACE ÎN FAȚA UNUI OASPETE DE SEAMĂ.**" □

Prin urmare, expresia *cei 7 ani de acasă* capătă înțelesuri diferite pentru fiecare familie, conducând la formarea unei personalități-model, întărirea unui sistem de valori, formarea de priceperi și deprinderi specifice unui adult responsabil și demn în orice mediu pe care îl întâmpină.

“COPIII VĂD, COPIII FAC” – INFLUENȚA MODELELOR PARENTALE ÎN EDUCAȚIA FAMILIALĂ

PROFESOR PSIHOPEDAGOG VALENTIN DAMINESCU
LICEUL TEHNOLOGIC SPECIAL „VASILE PAVELCU” IAȘI

Atunci când vorbim despre educația copiilor în familie, inevitabil aducem în discuție **rolul** părinților și al mediului familial. Sunt invocate de regulă **stilurile parentale**, mai exact *ansamblul comportamentelor și emoțiilor pe care părinții le au față de copiii lor și modul în care părintele abordează relația cu copilul său*. Este necesar să analizăm conceptul de **stil parental**, cu atât mai mult dacă avem în vedere schimbările funcționale intervenite în sânul familiei actuale, și felul în care sunt exercitate rolurile educative ale părinților prin intermediul stilurilor parentale în familie (acasă), dar și în afara acesteia.

Indiferent de stilul parental caracteristic (autoritar, permisiv, neimplicat, democratic, supraprotectiv), educația din familie, cu atât mai mult educația morală, nu trebuie privită ca rezumându-se la nivelul unor influențe condiționate sau limitate de comportamente, atitudini și emoții, pe care părinții le exercită în mod direct asupra copiilor în cadrul relațiilor cu aceștia, ca surse care mai mult informează copilul decât îl formează. În sânul familiei, copiii sunt expuși unei diversități de experiențe și situații de învățare din care aceștia învață și indirect, prin modelare sau, și mai exact, prin observarea și imitarea în special a părinților (comportamentele acestora, atitudinile, reacțiile lor emoționale), dar și a fraților mai mari sau a celorlalte persoane din mediul familial, care constituie o sursă importantă de influență în familie.

Datorăm această viziune asupra învățării și educației psihologului american Albert Bandura, autor și susținător al teoriei învățării sociale, devenită celebră datorită experimentelor sale în studierea agresivității, dar și calității ei practice demonstrată în explicarea și înțelegerea educației și învățării prin observare și modelare. Privind educația din familie prin intermediul teoriei lui Albert Bandura, trebuie să admitem că educația primită în copilărie, în sânul familiei, cu tot ce înseamnă aceasta: atitudini, comportamente, valori, credințe, mentalități și obiceiuri, are la bază influența modelelor parentale și a mediului familial. Este vorba în fapt de felul nostru de a ne comporta și de a fi în prezența copiilor, în sânul familiei, acasă, ca mamă, soție, soț, tată, dar și în afara acesteia, în societate, acolo unde copiii noștri au ocazia de a ne vedea constant în alte posturi și roluri (la volan, la cumpărături, pe stradă, în parc, în mijlocul de transport, la locul de muncă, la cinema, pe stadion, în sala de spectacole, la restaurant, în prezența celorlalți, a prietenilor, etc.) diferite de cele din familie sau de acasă, dar care sunt la fel de influente asupra copiilor.

Pentru că părinții reprezintă principalul reper vital și existențial, cadrul de referință cel mai influent, cel puțin până la o anumită vârstă, copiii preiau și imită fără rezerve sau filtre morale aproape tot ce fac și spun aceștia. De aceea se spune că educația copiilor din primii șapte ani de viață este oglinda în care se privesc părinții. Deși nu va îmbrăca aceiași formă pe tot parcursul vieții, tot ce vedem în această oglindă, tot ce transmitem copiilor noștri în sânul familiei se va păstra și transmite mai departe generațiilor viitoare, astfel încât, parafrazând titlul unei cărți scrise de autoarea norvegiană Keri Killen, “copilăria durează generații la rând”.

Această modalitate de a influența și educa nu este pe deplin conștientizată de mulți părinți cărora le scapă din vedere faptul că, cel puțin până la o anumită vârstă, cei mici văd și imită aproape tot ce fac și spun părinții. În general, ne limităm să considerăm suficient să-i spunem sau să-i vorbim copilului despre ce este bine sau rău, frumos sau urât, drept, cinstit sau necinstit, ori să-i spunem cum trebuie sau nu să se comporte într-o situație sau alta, fără a fi preocupați sau suficient de atenți dacă ceea ce spunem este în acord cu ceea ce facem. Se mai întâmplă și ca ceea ce îi transmitem ca informație copilului și eventual îi cerem sau ne așteptăm să fie urmat și observat în comportamentul său, să fie contrazis chiar de noi părinții prin felul în care ne comportăm și ne raportăm la anumite situații sau persoane, astfel încât ajungem să-i reproșăm copilului lipsa lui de adeziune sau încălcarea unor reguli și norme cerute sau impuse, pe care noi, ca părinți le încălcăm frecvent. Vrem așadar că cei mici să se comporte și să vorbească civilizată, să nu țipe, să nu fie agresivi, să nu jighească, să nu insulte, sau să nu fie dezordonați, neîngrijiți, etc. dar ei sunt expuși zilnic unor comportamente, atitudini sau obiceiuri opuse ce contrazic tot ceea ce le cerem. În afara cazurilor în care regulile nu sunt impuse cu forța, copiii nu vor învăța decât ceea ce li se arată zilnic și foarte rar ceea ce li se spune sau cere, chiar dacă aceasta se face în mod repetat și cu fermitate, uneori cu agresivitate verbală și nu numai. Astfel de situații sunt tratate de unii părinți, care moștenesc ca pe un stereotip rigid, transmis din generație în generație, concepția potrivit căreia copiii trebuie să asculte și să se supună necondiționat părinților, ca acte de nesupunere sau neascultare. În astfel de familii, copiii sunt adeseori pedepsiți pentru că nu fac ceea ce li se cere sau pentru că nu satisfac așteptările părinților creându-se astfel un mediu tensionat, cu etichetări, afectarea stimei de sine a copiilor, nemulțumiri, frustrări afective, deprecierea relației părinte-copii, implicit a atmosferei din familie și alte efecte negative, pe termen scurt și pe termen lung având de pierdut atât copiii cât și părinții.

Este posibil ca acest fel de a înțelege și face educație să nu fie doar o obișnuință, ci o deprindere sau și mai precis un stereotip moștenit, învățat de părinți de la părinții lor, de multe ori neconștientizat sau chiar negat, dar prin care părinții contribuie la rândul lor la transmiterea din generație în generație a unor mentalități, principii, comportamente și atitudini ce devin greu dacă nu imposibil de schimbat, cu cât sunt mai adânc și afectiv impregnate în personalitate, devenind convingeri cu care autorii lor se identifică, pe care le apară cu toată abnegația sau forța, și pe care le poartă peste tot, uneori ca pe o povară moștenită și greu de înlăturat.

Cei mai mulți părinți își exprimă deschis, ori de câte ori au ocazia, cele mai bune intenții și dorințe în privința educației copiilor lor. Ei se plâng că, deși fac toate eforturile de a-i învăța și educa pe copii regulile și normele unei conduite cuviincioase, morale, politicoase, civilizate, aceștia nu sunt receptivi și nu “ascultă” ce li se cere. Ca vorbele noastre să fie „ascultate”, ele trebuie să beneficieze de forța convingătoare a conținutului factual, de puterea exemplului, de un model pe care copiii să-l poată observa, imita și urma pentru ca îndemnul, sfaturile, recomandările noastre să nu devină vorbărie goală ci să-și găsească ecou în conștiința și conduita copiilor. Putem, așa cum arătam mai sus, expune sau implica copilul în situații de învățare din care el să învețe direct sau indirect o serie de comportamente și atitudini morale, prin observarea, imitarea și întărirea sau recompensarea comportamentelor și atitudinilor pozitive, dezirabile ale părinților sau prin atragerea și implicarea lor în jocuri de rol, metodă foarte dragă copiilor prin intermediul căreia aceștia

învață în timp ce „joacă” anumite roluri și personaje pozitive care au corespondent în realitate.

Cei mici, la fel ca și noi, adulții, au nevoie de fapte atunci când le vorbim și vrem să-i învățăm despre Frumos, Bine, Adevăr, Fericire, Generozitate, etc. Ei au nevoie să experimenteze împreună cu noi, să vadă de la noi și împreună cu noi cum este să fii bun, civilizată, politicos, fericit și împăcat cu propria persoană, cuvinte pe care doar le-au auzit sau despre care bănuiesc câte ceva. De altfel, consider joaca copiilor de la grădiniță, de la școală, dar mai ales de acasă cu părinții cea mai bună și eficientă metodă prin care, nu doar educația morală și relația cu părinții, ci întreaga dezvoltare fizică, afectivă și psihosocială a personalității își pot atinge așteptările la cel mai înalt și armonios nivel.

BIBLIOGRAFIE:

1. Vlăsceanu L. (coord.) – „*Sociologie*”, Ed. Polirom, Iași, 2010;
2. Killen K. – „*Copilăria durează generații la rând*”, Ed. First, Timișoara, 2003;
3. Neculau A. (coord.) – „*Psihologie socială*”, Ed. Polirom, Iași, 1996.

ASPECTE ALE DEZVOLTĂRII INTELIGENȚEI EMOȚIONALE A COPILOR ÎN FAMILIE

PROF. ÎNV. PRIMAR DĂMOC CECILIA
LICEUL TEORETIC „VASILE ALECSANDRI” SABAOANI, NEAMȚ

Familia reprezintă pentru copil un organism reglator, care permite să trăiască o viață intensă, o viață proprie copilăriei. Nicio altă instituție, oricât de calificată, nu este așa de sensibilă la exprimarea trebuințelor, la manifestarea slăbiciunilor sau a potențialului dezvoltării copilului, fiindcă nicio altă instituție nu cuprinde ființe legate atât de direct, de vital de copil ca mama și tata. Familia oferă copilului un mediu afectiv, social, cultural. Mediul familial, mai ales sub aspect afectiv, este o școală a sentimentelor în care se modelează sub acest aspect personalitatea. Copilul trăiește în familie sa o gama variată de relații interindividuale, copiindu-le prin joc și propria conduită.

Pentru dezvoltarea **inteligenței emoționale** a copilului, viața de familie constituie, de asemenea prima lui școală. În acest mediu, oarecum protejat, copilul ar trebui să învețe să se cunoască, învață cum să simtă față de ceea ce i se întâmplă și cum reacționează ceilalți la sentimentele lui; experimentează și recunoaște o gamă de sentimente și învață ce posibilități de reacție există, învață să își exprime speranțele și temerile. Tot în familie, copilul își formează primele atitudini față de lumea din jur, de care vor depinde atât reușita lui școlară cât și, mai târziu, cea de viață. Există numeroase studii care arată că felul în care părinții își tratează copiii, fie că este vorba de o disciplinare aspră sau de înțelegere, de reacții empaticе, de indiferență sau de căldură, are consecințe profunde și de durată pentru viața emoțională a copilului. Impactul părinților asupra dezvoltării emoționale apare încă din perioada prenatală (intrauterină) și este cel mai puternic în primii ani de viață.

De ce este considerată inteligența emoțională importantă pentru dezvoltarea copilului și reușita lui în viață?

Primii patru ani de viață acoperă o perioadă în care creierul copilului ajunge cam la două treimi din dimensiunea sa la vârsta maturității și evoluează în complexitate mai mult ca oricând. Anumite cunoștințe se fixează acum mai bine decât ulterior, este perioada propice dobândirii cunoștințelor emoționale. De aceea, tot în această perioadă, stresul puternic poate afecta capacitatea de învățare a creierului, deci poate dăuna dezvoltării intelectului.

Un copil care nu se poate concentra, care e mai degrabă suspicios decât încrezător, care este trist sau furios în loc să fie optimist, care este mai degrabă distrugător decât respectuos sau care este copleșit de anxietate, preocupat de fantezii înspăimântătoare și care, în general, se simte profund nefericit, un asemenea copil are puține posibilități în viață, puține șanse de a se dezvolta și evolua pe măsura cerințelor sau așteptărilor sale. (Despre Educație în copilărie, F. Dolto). Cu alte cuvinte, putem spune că pierde startul corect în viață și cu greu va putea recupera acest handicap.

Un raport al *Centrului Național American de Programe pentru Copiii Mici* a subliniat faptul că reușita școlară nu poate fi previzibilă în funcție de anumite fapte ale copilului sau de capacitatea precoce de a citi sau socoti, ci de înclinațiile emoționale și sociale: siguranța de sine și interesul; să știe ce tip de comportament se așteaptă din partea lui și cum să își stăpânească impulsurile greșite; să fie capabil să aștepte, să urmeze indicații și să apeleze la

ajutorul părinților sau profesorului; să-și exprime nevoile atunci când se află în compania altor copii sau adulți.

Disponibilitatea unui copil față de școală depinde în special de capacitatea de a ști cum să învețe, iar acest lucru are legătură directă cu inteligența emoțională, cu factorii reprezentativi ai acesteia: încrederea, curiozitatea, intenția, autocontrolul, empatia, raportarea la ceilalți, capacitatea de a comunica, cooperarea.

În viziunea lui *Daniel Goleman*, autorul cărții *“Inteligența emoțională”*, cele mai inadecvate tipare emoționale pe care le utilizează părinții și ulterior, prin extensie, educatorii, învățătorii și profesorii sunt următoarele:

- Ignorarea tuturor sentimentelor – părinții/educatorii tratează supărarea emoțională a copilului ca pe un lucru neînsemnat sau enervant, peste care de-abia așteaptă să treacă
- Indulgența exagerată – părinții observă reacțiile emoționale ale copilului, însă consideră că este indiferent cum depășește copilul furtuna emoțională.
- Manifestarea disprețului, lipsa de respect față de sentimentele copilului. Părinții care fac apel la această metodă de „educație” fac parte, de obicei, din categoria celor care veșnic nu sunt de acord cu ce se întâmplă, care sunt aspri atât în comentarii cât și în pedepse.

Copiii noștri sunt foarte diferiți, cu toate acestea uneori noi uităm să le arătăm cât de deosebiți sunt ei. Trebuie să arătăm copiilor cât de mult îi iubim. Câteva sugestii în acest sens: Faceți acest lucru în fiecare zi. Încercați să utilizați în fiecare zi, în decurs de o lună, câte o sugestie din cele propuse și vedeți dacă nu deveniți un pic mai fericiți. Găsiți timp să-i ascultați. Luați în considerație punctul lor de vedere și respectați-l. Concentrați-vă asupra calităților bune ale copiilor și laudați-le. Încurajați deosebirile individuale dintre copii. Evidențiați talentele deosebite ale fiecărui copil. Nu comparați copiii. Îmbrățișați copiii, chiar dacă au făcut ceva greșit. Citiți împreună. Chiar și copiilor mai mari le place să asculte o povestioară bună. Laudați copiii pentru toate lucrurile bune pe care le fac în fiecare zi. Spuneți copiilor: „Eu vă iubesc” în fiecare zi. Dar nu abuzați de acest lucru. Întotdeauna când copiii pleacă, îmbrățișați-i, sărutați-i și spuneți-le: „La revedere”. Spuneți fiecărui copil: „Îmi este dor de tine când ești departe de mine”. Iubiți copiii necondiționat, așa cum sunt, și nu cum ați dori să fie. Nu strigați la copii. Cereți scuze, dacă ați ridicat cumva glasul. Încercați să le oferiți copiilor o dietă echilibrată. Copiii mai sănătoși sunt mai fericiți. Încurajați copiii să participe la diverse discuții. Acordați atenție deosebită, când copiii vorbesc, discută cu dvs. Găsiți timp ca să răspundeți la întrebările copiilor. Fiți deschiși și sinceri cu copiii. Tratați copiii în modul, în care ați dori să fiți tratați. Cereți scuze atunci când nu aveți dreptate. Arătați copiilor, că vă place să fiți cu ei, că este interesant, amuzant să fiți împreună. Încercați să petreceți cel puțin jumătate de oră cu fiecare copil. Ajutați copiii când lucrează asupra unei sarcini complicate. Oferiți copiilor alegeri. Respectați copiii și necesitățile lor. Copiii vor învăța să respecte, dacă dvs. îi tratați cu respect. Copiii de asemenea au dreptul la intimitate, singurătate. Uitați-vă cum zâmbesc, cum râd copiii și zâmbiți, râdeți împreună cu ei.

Bibliografie:

-Sănătatea și educația, domenii de convergență”, fragment de disertație prezentată de membrii Consorțiului ACORD la al II-lea Congres al Medicinii Integrative, București, 2011;

-Munteanu Tamara, Formarea atitudinilor morale la copii în cadrul familiei-Teză de doctor în științe pedagogice.

„CE ZICI?”

PROFESOR DAMOC MARIA CRISTINA COLEGIUL ECONOMIC „ION GHICA” BACAU

O altă dimineață, cu puțin înainte de ora 8. Ca de obicei, coborâm grăbite scările blocului, eu cărând ghiozdanul de școală al Maiei, ghiozdanul meu și gunoiul. Pe ultimele trepte ne întâlnim cu o venerabilă vecină. După câteva replici scurte de salut, privirea vecinei se oprește asupra copilei mele și o întreabă ceva. Și atunci s-a întâmplat: cu un ghionț mic, plasat în spatele copilei, roșie la față, m-am auzit zicându-i fetei: „Ce zici?”. Din gluga hainei s-a auzit un „Bună ziua” fără chef, după care lucrurile au evoluat ca în oricare zi. Sau așa credeam. În poarta școlii, înainte să coboare, cu un aer de triumf, îmi zice: „Să știi că eu am salutat-o pe vecina, doar că tu nu m-ai auzit”. Și iese din mașină trântind portiera.

Prinsă în traficul orașului, în timp ce așteptam culoarea verde a semaforului, am început să analizez evenimentele dimineții. Am identificat probleme.

1. Chiar nu am auzit copilul?. Preocupată de bagaje și de conversație, nu am fost atentă?

2. M-am identificat în comportamentul copilului. Cu siguranță aș fi reacționat și eu la fel ca ea, cu uși trântite și replici acide.

3. Ani de zile de citit cărți de parenting, zeci de emisiuni ascultate la posturi de radio pentru copii și părinți, cu emisiuni în care sunt chemați psihologi renumiți în țara asta, întâlniri cu diverse persoane cu nume care mai de care mai sonore, specializate pe metode de parenting modern, cărți de dezvoltare personală cumpărate sau împrumutate, zeci de articole despre cum să ajungi un părinte modern s-au dus pe apa sâmbetii într-o clipă. Pentru că, într-o secundă, m-am transformat în mama/bunica. Ghionțul acela ușor și mai ales cuvintele „Ce zici?”, spuse printre dinți, m-au întors în timp, când mama și bunica îmi făceau și ziceau și mie același lucru. Instant mi-am amintit întâmplări din viața mea în care o ridicare din sprâncene avea puterea să mă înghețe dacă nu spusesem „Sărut - mâna pentru masă” sau dacă nu salutaseam o rudă sau un vecin.

Cu ani în urmă, îmi ziceam că eu voi fi un părinte modern. Întâmplarea asta m-a adus cu picioarele pe pământ: părinții și bunicii sunt mai prezenți decât îmi imaginam în ceea ce sunt eu, persoana adultă de acum, ieșind la suprafață atunci când mă aștept mai puțin, ca un reflex.

Până s-a făcut semaforul verde am mai avut timp pentru câteva întrebări: dacă tot ce am citit, ascultat și vizionat este doar un moft pentru satisfacerea unui deziderat de părinte modern și actual? Cât de mult din ceea ce sunt eu ca părinte, acum, nu este decât o reinterpretație a modului în care am fost crescută? Dacă, până la urmă, oricât de departe ai ajunge în viață, primii șapte ani de acasă te urmează oriunde, pe principiul „poți scoate o persoană din Moldova, dar nu poți scoate Moldova dintr-o persoană?” Când mașina s-a pus în mișcare, s-a aprins o altă luminiță: cât mai am până voi zice și eu, ca tata, „casa mea, regulile mele?”

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ! **PROF. ÎNV. PREȘCOLAR DAN ANIȘOARA**

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologilor, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit", explică psihologul. Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învață și formulele de adresare. „Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația A-1 învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa

alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să fie dezvoltată mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Pentru achizițiile făcute, copilul trebuie recompensat. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă. Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASA

**PROF. INV. PRIMAR DAN ELENA CATALINA
ȘCOALA PROFESIONALĂ, COMUNA CERAȘU**

Încă din cele mai vechi timpuri și până în prezent educația a reprezentat carămida fundamentală ce sta la baza oricărei societăți civilizate. Educația înseamnă o treaptă în evoluție omului. Educația cuprinde ansamblul influențelor, acțiunilor, activităților desfășurate pentru formarea, dezvoltarea, modelarea personalității umane. Prin educație ființa umană devine capabilă să se integreze într-un mediu social, profesional, familial.

Dezvoltarea și consolidarea educației începe încă din primii ani de viață, familia reprezentând un factor important în acest proces. Fiind un prim mediu de dezvoltare al copilului, familia are un rol decisiv în educarea acestuia.

Copilăria, perioada magică din viața fiecărui om, este perioada prielnică pentru formarea caracterului psiho-social. Familia, primul mediu pe care copilul îl cunoaște, este răspunzătoare de acumularea și satisfacerea trebuințelor elementare ale copilului, modul în care este crescut lăsând urme adânci în profilul moral-spiritual al acestuia.

Copilul învață, cel mai bine și ușor, prin exemplu personal. Tocmai de aceea influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei.

Cei șapte ani de acasă imprimă personalității copilului maturitatea luării unor decizii, asumarea responsabilităților și consecințelor acestora, libertatea exprimării și încrederea în sine. De asemenea, din familie copilul învață să respecte pentru a fi respectat, învață noțiuni simple, dar fundamentale în ceea ce privește bunul simț și disciplina. „Te rog”, „mulțumesc”, „bună ziua” sau „la revedere” sunt cuvinte simple, dar foarte importante pe care copilul trebuie le audă folosindu-se pentru a-și forma reflexul de a le folosi.

Copilul învață prin exemplu! Astfel, dacă familia acordă suficientă atenție educației, copilul va înțelege că educație este cheia unei societăți civilizate. Cei șapte ani de acasă se reflectă în modul în care ne comportăm în societatea, în modul în care vorbim, acționăm, gândim, toate acestea reprezentând cartea noastră de vizită!

AVANTAJE ALE MUNCII INDIVIDUALE

DAN MARIA-NICOLETA

Munca individuală presupune numeroase avantaje. Unul dintre acestea constă în posibilitatea de a-i face pe elevi eficienți, de a le dezvolta capacitățile lor creatoare sau de a le amplifica aptitudinile. Prin munca individuală elevul devine *activ*, adică este cel care „gândește, care depune un efort de reflecție personală, interioară și abstractă, care întreprinde o acțiune mintală de căutare, de cercetare și redescoperire a adevărurilor, de elaborare a noilor cunoștințe.”⁶

Așadar, elevul gândește, acționează, imaginează și creează în același timp. El nu face apel la expresii verbale fixe ci învață să își exprime propriile lui gândiri, efortul autentic fiind baza, având de-a face cu motivația intrinsecă, din satisfacția depășirii problemelor sau dificultăților, sau mai exact, din satisfacția obținerii succesului.

Încă din cele mai vechi timpuri munca individuală presupune o eficacitate majoră prin faptul că permite elevilor să-și însușească într-un timp scurt un volum mare de cunoștințe și deprinderi.

Referitor la avantajele acestei metode, trebuie subliniat faptul că una din condițiile necesare pentru ca această metodă să aibă succes, este motivația pe care elevul o are pentru învățare. De aceea este important ca această motivație să apară din interior, ci nu din exterior, adică nu trebuie să implice frica, reprimarea sau constrângere. Încă din primii ani de școală elevii trebuie să fie încurajați să învețe de plăcere, și nu de frică. Lor nu trebuie să li se cultive frica de note, sau mai grav de bătaie. Cum elevii sunt, de obicei, niște „vânători” de note, acest lucru va deveni mai târziu un dezavantaj pentru că nu vor constata alt motiv de a achiziționa informații, decât acela de a primi note bune. Așadar, elevul trebuie să fie învățat încă de mic să muncească pentru a avea anumite satisfacții. El trebuie să conștientizeze necesitatea studiului în viața lui, și să nu i se cultive ideea învățării doar pentru note sau pentru anumite beneficii materiale. Cu cât i se va insufla această gândire, cu atât el va învăța să muncească doar pentru a avea anumite beneficii ulterior, în viața de adult.

Munca individuală duce la descoperirea noului, la satisfacția de a ajunge la o concluzie de unul singur.

Pe de altă parte, utilizând munca individuală profesorul poate cunoaște în mod direct particularitățile individuale ale elevilor și poate ține cont de ele pe parcursul următoarelor ore. Atunci când are de-a face cu elevi care prezintă dificultăți în acumularea informațiilor expuse, profesorul poate observa imediat și poate să intervină pentru a-l ajuta să le învingă.

Victor Țîrcovnicu stabilește și el anumite avantaje ale acestei metode: „respectarea aptitudinilor și a ritmului de muncă al fiecărui elev, stimularea cercetării personale, dezvoltarea simțului de răspundere, însușirea temeinică a materiei, obișnuința cu munca independentă.”⁷

Tot la capitolul referitor la avantaje tot autorul amintit mai sus consideră că „începând să-și însușească tehnicile de muncă independentă chiar din școala elementară, elevii sunt orientați treptat în practica muncii de cercetare: să-și aleagă teme ce pot fi abordate de ei, să formuleze ipoteze, să-și alcătuiască un plan de cercetare, să știe unde să

⁶ Cerghit Ioan, *Metode de învățământ*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1980, p. 73

⁷ Țîrcovnicu Victor, *Învățământ frontal, învățământ individual, învățământ pe grupe*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1981, p. 54

caute informațiile de care au nevoie și cum să utilizeze aceste informații, să-și aprecieze obiectiv munca realizată și să-și dea seama de lipsurile ei, să învețe cum să controleze valabilitatea soluțiilor găsite și ce trebuie să facă spre a le perfecționa. Munca independentă individuală îi lasă elevului mai multă libertate în alegerea procedeeleor de efectuare a temei, o mai largă autonomie în comportare și prin aceasta și asumarea responsabilității față de activitatea sa, față de consecințele comportării sale.”⁸

În ceea ce privește sporirea încrederii elevului în posibilitățile sale „dezvoltă spiritul de inițiativă și priceperea de organizare a muncii, îl obișnuiește cu utilizarea rațională a mijloacelor de informare, pregătindu-l astfel ca și după terminarea școlii să se poată instrui singur.”⁹

Concluzia la care se poate ajunge din tot ce s-a spus mai sus presupune conștientizarea faptului că munca individuală alături de activitate frontală și cea pe grupe, conduce la obținerea celor mai bune rezultate în munca didactică: „deprinderi temeinice de muncă intelectuală, cunoștințe asimilate precis și capacitatea de a le aplica în practică, dezvoltarea corespunzătoare a proceselor psihice.”¹⁰

⁸ Țircovnicu Victor, *Învățământ frontal, învățământ individual, învățământ pe grupe*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1981, p. 132

⁹ Țircovnicu Victor, *Învățământ frontal, învățământ individual, învățământ pe grupe*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1981, p. 57

¹⁰ Țircovnicu Victor, *Învățământ frontal, învățământ individual, învățământ pe grupe*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1981, p. 57

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. INV. PRESC. DANCI RAMONA
ȘCOALA GIMNAZIALA SACEL

În educarea micului om, părinții, educatorii, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție.

Printre problemele importante ale învățământului în această etapă de schimbare și modernizare rapidă se găsește și cea vizând parteneriatul cu alți factori educaționali, între care familia ocupă un loc privilegiat. Familia, prima școală a copilului este cea care oferă copiilor primele cunoștințe, primele deprinderi dar și primele modele comportamentale, echivalentul psiho-afectiv-stimulativ necesar debutului socio-familial.

Ca prima verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse.

Întrebarea care se pune este, dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Realitatea ne-a dovedit că nu toate familiile sunt dispuse să-și îndeplinească consecvent responsabilitățile educative față de copii, acuzând lipsa de timp, grijile copilului zilnice, minimalizând rolul de factor educativ. Alte familii, deși doresc să asigure educația corespunzătoare copiilor le lipsesc pregătirea psihopedagogică, experiența.

Factorii care influențează azi mediul educativ sunt: noua concepție care se cristalizează asupra educației ca serviciul social și extinderea mass-media (T.V). Părinții trebuie să-și întărească fundamentarea relațiilor pe baza dragostei lor față de propriii copii și pe dorința lor ca aceștia să aibă performanțe și succes în viață. Aceasta nu se poate realiza dacă părinții nu cunosc personalitatea propriului copil. Educația copilului este factorul principal care dezvoltă personalitatea lui. În educația copiilor trebuie să existe între părinți înțelegere și acord în diferite probleme și de aici decurg normal și celelalte.

În activitatea de educație în familie un rol important îl are „atmosfera” care este rezultatul raporturilor dintre membrii familiei. Aceste raporturi și caracterul lor pot forma „atmosfera pozitivă” (*favorabilă*) sau „atmosfera negativă” (*nefavorabilă*) educației, adică formarea copilului ca om.

Raporturile dintre părinți și copiii acestora sunt raporturi educative, cu repercursiuni asupra formării lor, lucru de care ar trebui să fie conștienți toți părinții. Atitudinile, comportamentul nostru, vorbele noastre, ale părinților influențează atitudinile, comportamentul și modul de a fi al copiilor.

Voi aminti câteva din posibile atitudini și comportamente ale părinților și implicațiile lor în formarea profilului moral al copilului.

„*Familia severa*” - în anumite limite în primul rând, disciplina, seriozitate, asigură unitate și echilibrul familiei. Severitatea este necesară în raporturile educaționale din familie, dar cu măsură. Ce s-ar întâmpla în cazul în care părinții aplică copiilor pentru orice abatere pedepse corporale? Atunci copilul crește timorat cu gândul pedepsei, ascunde greselile făcute, simte nevoia să mintă, se îndepărtează afectiv și efectiv de părinți și își caută înțelegerea și afectivitatea în altă parte. Așa se nasc „*gastile*” și „*bandele*” de minori. Mai gravă este situația când părinții sunt împărțiți în „*tabere*”: unul sever și unul indulgent. Astfel se formează viitorul demagog, viitorul ipocrit, trasături de personalitate pe care nu și le dorește nici un părinte pentru copilul său.

„*Familia permisiva*” sta la polul opus al familiei severe, are un climat de „*puf*”. Asemenea copil va fi neajutorat, un egoist, un meschin, caci in familie ii este permis orice, el are numai drepturi, in timp ce parintii, doar datorii. Un asemenea copil se adapteaza si se incadreaza cu mari dificultati in colectivele de scoala sau mai tarziu la locul de munca.

„*Familia rigida*” prejudiciaza maturizarea copiilor, generand lipsa de incredere in sine, teama de nereusita si sanctiune. Educatorul trebuie sa intervina, dupa ce cunoaste situatia reala, prin vizite la domiciliu, discutii cu parintii (in particular, nu in sedinte) sugerandu-le cu discrete, tact si calm in ce mod si sub ce forma se poate atenua si echilibra severitatea. Educatorul trebuie sa fie postura sfatuitorului si nu a judecatorului.

„*Familia libertina*” creeaza o atmosfera lejera, prezentand riscul de a întârzia sau împedica maturizarea socială a copiilor datorita preocuparii excesive a unui parinte sau a ambilor pentru ei înșiși. Educatorul trebuie sa intervina pentru a dezvolta siguranta de sine in sensul obtinerii unor rezultate bune la invatatura, capacitatea de decizie, spiritul de independenta. Punerea ferma in garda a parintilor in legatura cu pericolul evolutiei nefavorabile a copiilor este posibila si necesara.

Parintii trebuie sa inteleaga bine relatie dintre fapta si masura ei educationala. In climatul educational sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea si blandetea, afectivitatea si sobrietatea, larghetea si strictetea) toate in sa cu masura si la timp, orice exces fiind pagubitor in sfera formarii umane.

Un proverb spune : „*Când te binecuvintează părintele poți urca cu bine și muntele*”.

BIBLIOGRAFIE:

- Colectia revistelor „Tribuna Invatamantului, anii 2012-2013
Cucoș, Constantin. Educația: iubire, edificare, desăvârșire / Constantin Cucoș. – București : Polirom, 2008.
Călin C. Marin. Filosofia educației / Marin C. Călin. – București : Aramis, 2001.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASA

DANCIU MARIA-ALEXANDRA

Motto: „*Rădăcinile educației sunt amare, dar fructul este dulce*”. **Aristotel**

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. De asemenea, tot în familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTAȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

**PROF. ÎNV. PRIMAR, ANGELA DANDU,
SCOALA GIMNAZIALĂ NR.1, BICAZ CHEI**

Motto

„Diploma celor șapte ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinților.”
Valeria Mahok

Expresia "*Cei șapte ani de acasă*" definește întregul bagaj de informații, de atitudini, deprinderi și comportamente acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este "culmea achizițiilor", fiind considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente și atitudini. În mentalul colectiv, această expresie este sinonimă cu un set de reguli de politețe și de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă, în mijlocul familiei, și care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în societate.

Prima școală a copilului este FAMILIA. Ea este cea mai importantă dintre toate instituțiile educaționale. Căminul este locul în care trebuie să înceapă educația copilului. Avându-i pe părinți drept învățători, aici copilul va învăța lecțiile care-i vor fi călăuză în viață – lecții despre respect, cinste, ascultare, autocontrol. Influențele educaționale ale familiei constituie o putere hotărâtoare spre bine sau spre rău. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește.

Politețea și buna purtare a copilului reprezintă oglinda familiei. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună: „*Mulțumesc!*” „*Te rog!*”, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. La baza formării unui comportament corespunzător al copilului stă relația afectivă cu părinții. Iubirea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe.

Copilul înconjurat cu dragoste de către părinți, bunici, se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi deschide calea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și a bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună.

Cei 7 ani de acasă sunt esențiali pentru a pune baza unei educații corecte a copilului. Prin comportament, prin limbajul pe care-l utilizează, prin felul de a comunica cu semenii lui înțelegem cât de bine au fost explicate regulile de bune maniere. De multe ori mama este prea tolerantă la anumite situații, iar tata este prea dur. Copilul, însă, nu știe cum este corect să procedeze dacă și maturii au păreri împărțite. În acest sens, codul bunelor maniere vine în ajutor, atenționând că nu există două feluri de bune maniere și, dacă părinții ar cunoaște aceste reguli, cu siguranță am avea o societate mult mai cultă. Important este ca părinții să

respecte cât mai mult formulele de politețe, regulile de bune maniere în familie. Pentru ca un copil să deprindă aceste reguli mult mai ușor, trebuie să fie explicate pe etape.

Dacă micuțul vă cere o jucărie, obișnuiți-l să spună, printre primele cuvinte, formulele de politețe: „*te rog*”, „*poftim*”, „*mulțumesc*”. De asemenea, aduceți-i cât mai multe exemple concrete, de preferat în momentele în care încalcă vreo normă de bună purtare și așa insistați până acestea vor deveni o obișnuință.

Așadar, cum îl înveți bunele maniere? A-l învăța bunele maniere este un proces zilnic, care va dura în timp și vei avea multe ocazii să îl îndrumi în direcția corectă. Ține minte aceste sfaturi: Chiar dacă a greșit de câteva ori, nu te grăbi să tragi concluzia că este prost crescut sau că tu ai uitat ceva foarte important. Este posibil să aibă nevoie doar de una-două lecții de bune maniere pentru ca problema să se rezolve. Explică-i clar și învață-l ce anume trebuie să facă sau nu. În loc să îi spui un scurt (și pentru el greu de înțeles): „*Nu mai fi atât de grosolan*”, spune-i: „*Nu este politicos să râgâi la masă, dar, dacă o faci, se cuvine să îți ceri scuze*”. Sau, dacă zbiară prin casa, nu-i spune: „*Încetează cu țipetele în casă*”, ci fii mai blândă, ca să înțeleagă în fond ce aștepti de la el: „*Te rog, nu mai ridica vocea în casă*”. Dacă cel mic își exprimă sentimentele folosind expresii sau atitudini mai puțin politicoase, nu i-o reteza scurt, ci încearcă să reformulezi.

Rolul părinților și al bunicilor, al familiei, nu poate fi înlocuit și constatăm mai târziu în viață că cei ce ne-au oferit cei șapte ani de acasă au dat dovadă în tot ce au întreprins și ne-au dăruit de suflet. Este poate acea formă de educație care are un suflet atât de mare, pentru un vlăstar de om atât de mic.

În concluzie, ”cei șapte ani de acasă” își pun amprenta pe formarea unui adult echilibrat.

IMPORTANTA PRIMILOR TREI ANI DE VIATA IN EDUCATIE

PROF. DANIELA ROXANA MARCU
LICEUL TEORETIC "NIKOLAUS LENAU" TIMISOARA, JUD. TIMIS

Nu demult a apărut tendința ca viitorii părinți să vorbească copilului încă nenăscut sau să îi pună să asculte muzică. Dar de la ce vârstă se poate vorbi efectiv de o educație și o formare precoce?

De la naștere copiii sunt persoane competente dornice și apte de învățare și pot fi supuse unor procese de educație. Evident că acestea sunt mai puțin intenționate și orientate către un scop anume. Copilul învață mai mult prin activitate independentă și din proprie inițiativă. De aceea este foarte folositor să îi punem pe copii în medii pline de provocări pentru ei, atât din punct de vedere cultural cât și material. Acest lucru nu trebuie făcut forțat ci în mod natural, copiii fiind de la natură curioși și dornici de învățare.

Până nu demult, copiii mici până la 3 sau 4 ani erau ignorați cumva, nestimulați, considerându-se că abia de la vârsta școlară ei își pot desfășura potențialul de educabilitate. Din punct de vedere neurologic s-a demonstrat că tocmai în acești primi ani în creierul lor se produc cele mai multe sinapse și legături între cunoștințe, fiind cei mai receptivi acum la învățarea limbilor străine, la dezvoltarea relațiilor sociale și la dezvoltarea motrică. Ei învață activ, prin experiența simțurilor, prin mișcare, prin propriul corp și nu atât prin exercitare externă asupra lor.

Există și riscul unei suprasolicitări a copiilor, nelăsându-i să aleagă ceea ce vor să experimenteze și ce nu, ce activități îi atrag, ceea ce vor să cunoască și să cerceteze și ce nu.

Pentru că aceste progrese se obțin mult mai repede într-o instituție specializată și nu în familie, trebuie investit cât mai mult în dotarea creșelor cu personal calificat și material și strategii didactice adaptate acestei vârste.

În țările civilizate se fac studii și cercetări despre costurile cauzate societății de aceste investiții în educația timpurie și despre impactul preconizat: copiii nu se vor mai îmbolnăvi ulterior atât de des deoarece se vor dezvolta ca oameni mult mai stabili, competenți, rezistenți și echilibrați. Trebuie văzută această investiție ca și cum am face-o în fundația unei case care pe viitor o dorim sănătoasă, puternică, să reziste oricăror intemperii.

Pentru a avea o perspectivă și asupra aspectelor teoretice, subliniem faptul că, după Piaget, în stadiul preoperațional al copilului (2-7 ani) apare funcția semiotică (redă printr-un cuvânt, imagine mentală, desen, comportament aspecte din real (obiecte, situații, persoane); se dezvoltă gândirea simbolică, generalizarea excesivă; egocentrismul – inabilitatea copilului de a vedea și interpreta lumea decât din punctul său de vedere; universul este o extensie a propriei sale existențe; centrarea – concentrarea atenției pe un singur aspect al unei realități (nu e capabil încă să sesizeze conservarea); lipsa reversibilității ('undo'); animismul – toate obiectele au viață ca și el, le atribuie calități umane.

Kohlberg, bazându-se pe anumite dileme morale prezentate copiilor sub forma unor narațiuni, distinge la această vârstă nivelul premoral/preconvențional care constă în moralitatea ascultării – supunere față de normă pentru a evita pedeapsa și în moralitatea hedonismului naiv – supunere pentru a primi recompense care-i fac plăcere și-i aduc simpatia celorlalți, orientare spre acțiuni favorabile propriei persoane.

In ceea ce privește dezvoltarea psihosocială E.Erikson susține că potențialul de dezvoltare al individului se realizează pe tot parcursul existenței sale ca urmare a rezolvării unor contradicții sau conflicte ale individului cu ceilalți. Conflictul există între cerințele mediului social și posibilitățile de relaționare ale persoanei.

In timpul miciei copilării 1-3 ani apare sentimentul de autonomie/rușine, indoiala de sine, simțul autonomiei și al aprecierii, voința, sentimentul de rușine, indoiala de sine, indoiala față de propria capacitate de autocontrol.

In copilăria mijlocie 3-6 ani apare inițiativa, vinovăția, participarea la activități, finalitatea în acțiuni, teama de pedeapsă, vinovăție cu privire la sentimentele personale.

Aceste ultime aspecte ne ajută să vedem transformările copiilor de la sugari la preșcolari și mai apoi școlari și să încercăm să îi înțelegem mai bine și să îi facem să se simtă iubiți, premise obligatorii pentru o educație sănătoasă și o stare de bine generală a copiilor, a părinților și astfel a întregii societăți.

Bibliografie

www.zeit.de

Piaget, J., 1928, *The Child's Conception of the World*, London: Routledge and Kegan Paul

Erikson, E., 1950, *Copilăria și societatea*, SUA, W. W. Norton and Company

Kohlberg, L., 1983, *Stadiile de dezvoltare morală*, Basel, NY: Karger

Munteanu, A., 2003, *Psihologia copilului și a adolescentului*, Timisoara, Ed. Augusta

Jesper, Juul, 2011, *Coaching al părinților*, Weinheim, Beltz Verlagsgruppe

COPIII ȘI CEI 7 ANI DE ACASA

PROF. INV. PRIMAR DANOIU ADELINA NICOLETA
ȘCOALA GIMNAZIALA OCNA DE FIER
CARAȘ- SEVERIN

„Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.”

Scarlett Johansson

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții, ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Un copil bine crescut se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult. Părinții sunt primii educatori din viața copilului, educația primită de acesta până la șapte ani. După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și educatori care trebuie să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze unele neajunsuri din procesul instructiv-educativ.

Niciun părinte nu-și dorește ca fiul său sau fiica sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate dar își dorește să fie un exemplu de bună purtare atât în mediul familial, la școală, la un spectacol sau în vizită la prieteni și rude. Așa cum sunt crescuți și educați copiii, așa cum se comportă adulții din jurul lor, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Asigurarea unui program zilnic care trebuie să respecte orele de somn, de rezolvarea temelor de casă, respectarea orelor de joacă și masă. Expresia „cei 7 ani de-acasă” este sinonimă cu un set de reguli de politețe și de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă, în sânul familiei, și care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în viața socială. Copilul își însușește acest set de reguli încă din fragedă pruncie, prin exemple și argumente clare. Purtarea copilului este definită uneori ca obraznică sau nepoliticoasă, nu este întotdeauna un lucru intenționat. Uneori, cei mici pur și simplu nu își dau seama că nu este bine să întrerupă două persoane care discută, că nu este frumos să se scobească în nas atunci când se află la școală sau că nu e un semn de bună creștere când comentează cu voce tare defectele fizice ale unei persoane. Tot în această perioadă se poate oferi copiilor învățături despre cum trebuie să mulțumească pentru cadourile primite, să salute și să răspundă la salut, când și cum să folosească cuvântul fermecat „te rog”, trebuie să stăpânească regulile de comportament în timpul meselor în familie sau când primesc vizite sau sunt în vizită – să nu manânce cu gura deschisă, să nu se joace cu tacâmurile.

Deasemenea, trebuie să fie educat în privința comportamentului la școală dar și în afara școlii, cum să își facă prieteni și cum să mențină prietenii, să știe să asculte și să vorbească, să ajute pe cei care au probleme, să știe să arate că este important cel sau cea de lângă el. Copilul care are cei șapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil, educat, politicos, care știe să spună „mulțumesc“ și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CE SUNT CEI 7 ANI DE ACASA?

PROF. INV. PRIMAR DASCALU MONICA
ȘCOALA GIMNAZIALA „N. I. JILINSCHI”, VERNEȘTI

„O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul”.

Necesitatea educării tinerei generații pentru a face față exigentelor societății, îi obligă pe părinți să urmărească nu numai achiziția de cunoștințe, priceperi, deprinderi, ci și însușirea unui comportament adecvat, în așa fel încât să facă față cerințelor societății.

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială - sintetizează psihologul.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Dr. Augusto Cury afirmă că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. El vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

- Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;
- Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;
- Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;
- Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;
- Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;
- Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;
- Părinții inteligenți își stimulează copiii să-și învingă temerile și să aibă atitudini blânde;
- Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată.

Cei șapte ani de acasă sunt piatra de temelie a vieții viitoare. De acești ani depinde cum va fi integrat viitorul adult în societate, cum va fi agreat de cei din jur și cum își poate ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi.

BIBLIOGRAFIE

1. Vrăsmaș, E., A., (2002), *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București.
2. Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
3. Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.
4. www. didactic. ro

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

PROFESOR INVATAMANT PRESCOLAR: DASCAU DORELA LILIANA GRADINITA PN. BONTESTI, JUD. ARAD

De ce este importantă familia în educația copiilor?

Pentru că are o influență deosebită asupra copiilor, care dobândesc mult mai repede și mai ușor cunoștințe despre obiceiuri comportamentale, stil de viață, societate și natură de la persoanele apropiate, cu autoritate în viața lor, decât de la cadrele didactice sau necunoscuți.

De asemenea, familia are un rol foarte important în dezvoltarea copiilor atât din punct de vedere intelectual, cât și fizic, moral și estetic. Părinții sunt cei care de cele mai multe ori asigură hrana și celelalte elemente necesare copiilor: hainuțe, cărți, rechizite, jucării, ceea ce îi determină pe cei mici să înțeleagă că au datoria să împlinească așteptările pe care le au adulții de la ei.

Mai mult decât atât, părinții au datoria de a le forma copiilor conștiința, caracterul, voința, personalitatea și simțul responsabil, dinainte ca cei mici să ajungă pe băncile școlilor.

Dezvoltarea personalității copilului este rezultatul unui ansamblu de factori: familiali, școlari, comunitari. **Factorii familiali fiind cei mai importanți în dezvoltarea unei personalități armonioase.**

Rezultatele mai multor studii arată că acei copii care sunt înconjurați de dragostea și ajutorul membrilor familiei au rezultate mult mai bune la școală față de copiii ai căror părinți lucrează de dimineața până seara sau sunt plecați la muncă în străinătate și care nu-și petrec sau nu-și pot petrece prea mult timp împreună cu ei.

Copiii au nevoie de încurajări și aprecieri. Una din cele mai importante funcții parentale, este aceea de a răspunde pozitiv, valorizând copilul pentru lucrurile bune pe care le face. Copiii care sunt stimulați adecvat fac progrese uimitoare într-o perioadă scurtă de timp. Se observă mai ales la copiii mici că, imediat ce realizează un lucru (de cele mai multe ori lipsit de importanță), caută aprecierea părintelui sau a educatoarei. Totodată, în momentul în care copilul este încurajat, acesta capătă și mai multă încredere în sine.

Fiecare părinte trebuie să-și cunoască copilul, dincolo de cuvinte. Empatia este cea care-l ajută pe părinte pentru a identifica nevoile nerostite ale copiilor. Empatia are la bază trei elemente: abilitatea de a diferenția, identifica și numi gândurile și sentimentele celeilalte persoane, abilitatea de a prelua rolul altuia din punct de vedere mental și abilitatea de a răspunde în funcție de sentimentele celeilalte persoane. O bună capacitate empatică îl va face pe părinte să fie părtaș la jocul, bucuria, tristețea sau descoperirile copilului său.

De modul în care părinții își percep copilul depind atitudinea și comportamentul față de el. Așteptările față de copil sunt determinate de imaginea pe care părintele o are despre acesta. Adesea părinții nu observă calitățile reale ale copilului sau dificultățile pe care le întâmpină acesta datorită nivelului său de dezvoltare sau a unor condiții speciale.

Dezvoltarea personalității copilului și a formării lui în conformitate cu idealul social și cel personal este influențată de diferențele de ordin economic, social, cultural care există între familii. Familia însă, în ciuda acestor diferențe, prezintă anumite însușiri comune. Condițiile de viață ale copilului sunt influențate de comportamentul părinților. Familia trebuie să aibă disciplina ei. Toate problemele se pot rezolva mai ușor într-un climat de prietenie și de înțelegere. În afara acestor elemente pe care copilul le preia în mod natural, prin imitație și contagiune, din familie, părinții trebuie să-și dezvolte și să-și asume în mod conștient o serie de abilități și responsabilități. Funcția de părinte presupune a veni în întâmpinarea nevoilor copilului pentru o dezvoltare normală, a acompania copilul și a-l dirija în dezvoltarea lui. Există câteva abilități de care părintele are nevoie pentru a putea fi un părinte bun (Killen, 1998 p. 143-159).

Dezvoltarea cognitivă a copilului are nevoie de experiențe care să-l stimuleze în acțiunea sa de învățare. Piaget asemăna copilul cu un cercetător în fața universului, având marea șansă de a descoperi lumea în care există. Părintele trebuie să fie capabil să îngăduie copilului aceste experiențe care adesea pe el îl sperie, prin faptul că unele par a fi riscante, iar copilul nu conștientizează acest lucru. Datoria părintelui este de a-și stăpâni propria anxietate și de a asista cu răbdare copilul în experiențele și descoperirile lui. Atâta timp cât aceste activități nu sunt periculoase pentru copil, părintele trebuie să permită realizarea lor..

Din punctul de vedere al socializării copilului, putem spune că regulile și limitele îl ajută pe acesta să se adapteze mediului și grupului din care face parte.

BIBLIOGRAFIE.

1. Mitrofan, I., Mitrofan, N., Familia de A la Z, Mic dictionar al vieții de familie, Editura Științifică, București, 1991;
2. Stănciulescu, E., Sociologia educației familiale, vol. I, Editura Polirom, Iași, 1998.

EDUCATIA IN FAMILIE- CEI SAPTE ANI DE ACASA

PROF DAVID ADINA
SCOALA GIMNAZIALA LIVEZILE

Educația copilului are la baza o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau de interdicții pe care și le stabilesc părinții sau educatorii.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Cei 7 ani de acasă își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM.

Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”.

Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere. În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”.

Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult. După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență

hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Mâine, București.

Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE CEI ȘAPTE ANI DE ACASA!

**PROF. ÎNV. PRIMAR: DAVID ANTOANETA EUGENIA
CENTRUL ȘCOLA DE EDUCAȚIE INCLUZIVA
LOCALITATEA ALBA-IULIA JUD. ALBA**

„Pentru a avea bun simț, nu ai nevoie de studii superioare, ci de cei șapte ani de acasă. Cei șapte ani de acasă reprezintă pașaportul care te însoțește oriunde mergi!”

" Șapte ani de acasa"

Multi copii nu inteleg ce inseamna sapte ani de acasa. Sapte ani de acasa inseamna educatia parintilor timp de sapte ani facuta in mediul casei pina in clasa I.

Sapte ani de acasa inseamna educatia,raspectul,stima si responsabilitatea unui copil.

Daca avem sapte ani de acasa vom ajunge departe in lume si vom deveni cineva cu mare succes in viitor fara ca cineva sa ne faca observatie.. .

Educatia copilul este un proces educational prin care ne invatam copilul sa isi cultive si perfectioneze abilitatile de comunicare, de exprimare a sentimentelor, de a capata cunostinte noi, de a relationa cu alti copii si cu alti adulti. Procesul de educatie a copilul este esential pentru formarea sa ca adult echilibrat si fericit. Ca parinti ne dorim sa 'echipam' copilul cu cat mai multe abilitati care sa il ajute in viata - de a-si gasi echilibrul interior si de a fi fericit.

Este adevarat ca nu prea mai exista cei 7 ani de-acasa, deoarece copiii sunt inclusi în diverse forme educationale inca de la varste mult mai fragede, ramane ideea de la baza acestei expresii: normele de conduita se invata din familie. Scoala si alte medii educationale nu pot ulterior decat sa confirme si sa consolideze normele deja deprinse din familie.

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Să ne imaginăm două scenarii diametral opuse în același decor: la restaurant. În primul dintre ele, copilul stă la masă, lângă părinți, cu spatele drept și coatele pe lângă corp, mănuieste cu dexteritate și cunoaștere toate ustensilele de lângă farfurie, mulțumește politicos chelnerului pentru orice serviciu și contribuie în mod adecvat la conversație. În al doilea scenariu, copilul strigă pînă acoperă muzica ambientală a restaurantului, aleargă prin sală și printre picioarele mesenilor, varsă pe fața de masă supă și paharul cu vin al mamei, îi pune piedică chelnerului în momentul când acesta aduce cafelele.

Trebuie să recunoaștem că ambele scenarii par exagerate. Puțini copii se comportă ca și cum tocmai ar fi ieșit de pe porțile unui colegiu englezesc de bune maniere, cum la fel de puțini sunt, probabil, și cei care l-ar fi inspirat pe Caragiale pentru reeditarea lui „Domnul Goe”. Între aceste două improbabile extreme are loc o provocare – uneori dificilă – a părinților în dorința lor de a le oferi copilului ceea ce este cunoscut generic drept „**cei șapte ani de-acasă**”.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „**șapte ani de-acasă**”.

"Cei șapte ani de acasa" este expresia pe care o intalnim din ce in ce mai des. Dar ce reprezinta aceasta si ce rol are? In primul rand aceasta expresie se refera la respectul pe care noi il avem pentru ceilalti dar si la bagajul nostru de cunostinte. Un om respectuos si cu o cultura vasta din mai multe domenii se integreaza usor in diferite cercuri si este considerat un om educat.

In al doilea rand aceasta expresie se refera la obiceiurile noastre dar si la cateva reguli pe care noi ar trebui sa le respectam pentru a avea succes in viata si respect din partea celorlalti. Pe scurt aceasta expresie

defineste educatia pe care noi o primim in primii 7 ani de viata si care ne va fi de folos pe tot parcursul acesteia. ”

BIBLIOGRAFIE:

Brainly. ro - <https://brainly.ro/tema/4534294#readmore>

<https://www.desprecopii.com/teme/Educatia-copilului.html>

<https://www.portalinvatamant.ro/articole/sfatul-specialistului-85/rolul-educatiei-in-familie-703.html>

UNIVERSUL FAMILIAL- FACTOR DECISIV ÎN EVOLUȚIA COPILULUI

PROF. DAVID FĂNICA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „EMIL ATANASIU” GAROafa, VRANCEA

Părinții au o mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său, deoarece: „Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu).

Părintele este un exemplu pentru copil. Părinții le spun copiilor ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente. Aceste noțiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot în sens moral, familia îl îndrumă să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală.

Atunci când spunem că un copil are cei 7 ani, ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale, sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur, decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Succesul relației părinte-copil depinde de dragostea părintească, de iubirea necondiționată care presupune afecțiune, înțelegere, asigurarea unor raporturi relaționale, juste și echilibrate. Când copilul este iubit este mai ușor de disciplinat, de modelat.

Este necesar ca părinții să își schimbe optica pe care o au asupra întâlnirilor din mediul școlar, acestea putând deveni un sprijin real în îmbunătățirea relației dintre părinte și copil, părinte și cadru didactic. Cercetările arată că „în programele în care părinții sunt implicați elevii au performanțe mai mari la școală decât aceleași programe, dar în care părinții nu sunt implicați” (Henderson și Nancy, 1995).

Copiii nu au nevoie numai de mâncare și îmbrăcăminte, ci și de afecțiune din partea noastră ca părinți. Trebuie să le fim exemplu prin toată activitățile desfășurate să fim înțelegători și preocupați de ei, de ceea ce fac.

Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat iar această siguranță îi deschide calea spre învățatură și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Educarea într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să fie însușite cu ușurință. Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului, deoarece el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 ani, la 7 ani, 15 ani.

Exemplele de dragoste de comportare delicată și de respect îi fac pe copii să nutrească la rândul lor dragoste și respect la rândul lor, față de frați și mai târziu față de colegi. În teoria pedagogică, precum și în practica educațională, noțiunea de dragoste nu poate fi gândită decât împreună cu noțiunea de exigență.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce a făcut la grădiniță, școală.

Gradul de implicare al părinților în viața școlară a copiilor lor influențează și rezultatele acestora, în sens pozitiv: cu cât părinții colaborează mai bine cu școala, cu atât notele copiilor sunt mai mari. Educația nu este un proces de care este responsabilă în mod exclusiv școala, dar nici părinții; este un proces al cărui succes depinde de colaborarea dintre cele două părți implicate.

Dezvoltarea personalității copilului are loc în prezența a trei mari grupe de factori determinanți: ereditatea, mediul și educația, factori care se află într-o relație de interdependență și care, în proporții diferite, pun în valoare aspecte ale personalității

BIBLIOGRAFIE

1. Ionescu, M., Educația în familie – repere și practici actuale, Editura Cartea Universitară București, 2006.

2. Stănciulescu, E., Sociologia educației familiale, Collegium, Polirom, Iași, 1998

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ OCROTIREA ȘI EDUCAȚIA COPILULUI ÎN FAMILIE

ÎNTOCMIT DE PROF. DAVID IULIANA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „NICOLAE BĂLCESCU” LOCALIATEA TECUCI, JUDEȚUL GALAȚI

Familia este considerată elementul natural și fundamental al societății, ea reprezentând una dintre verigile sociale cele mai vechi și specifice în asigurarea continuității și afirmării depline a ființei umane. „Unitatea constituită din părinți și copii este clar delimitată simbolic din moment ce copilul are pentru părinții săi o semnificație expresivă, reprezentând o modalitate de prelungire a propriilor vieți și o expresie a dragostei dintre soți.”¹¹

Prima școală în care se exercită educația este familia; aceasta pregătește pe copil pentru viața socială, deprinzându-l să-și împlinească datoria, să-și disciplineze voința, dându-i simțul ierarhiei și ordinii, oferindu-i siguranță, liniște, afecțiune, încredere. Educația în familie acționează de la naștere, pe tot parcursul vieții: în copilărie, în tinerețe și la vârsta adultă, conjugată la un moment dat cu acțiunea altor factori educaționali, în primul rând cu școala și comunitatea. Școala joacă un rol important la întărirea acestor interdependențe.

Printre funcțiile care le îndeplinește familia, se enumeră și funcția socializatoare. Socializarea este un proces de transmitere – asimilare a atitudinilor, valorilor, concepțiilor sau modelelor de comportare specifice unui grup, în vederea formării, adaptării și integrării sociale a unei persoane. Potrivit acestei definiții preluate din *Dicționarul de Sociologie* coordonat de Cătălin Zamfir și Lazăr Vlăsceanu, părinții au rolul de a oferi copilului șansa formării sale sociale, dobândirii echilibrului emoțional, integrării sale în viața socială. Trebuie specificat faptul că părinții exercită influențe educaționale asupra copiilor lor prin două modalități:

- *direct*, prin acțiuni mai mult sau mai puțin organizate și dirijate, utilizând o serie de metode și tehnici educative;
- *indirect*, prin metodele de conduită oferite, precum și prin climatul psihosocial existent în grupul familial.

O importanță deosebită o au modelele de conduită oferite de părinți, modele pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, precum și climatul educativ în care se exercită influențele educaționale. Părinții care manifestă atitudini egoiste ori cei între care există frecvente relații conflictuale, oricât vor încerca să contureze la copiii lor modele comportamentale pozitive, nu vor putea obține rezultatele așteptate.

De educația din familie depinde și atitudinea fiecărui om față de sistemul comun de valori sociale, atitudine ce diferă, unii fiind mai atașați, alții sunt mai puțin sau destul de puțin atașați. Educația familială este cauza acestei diversități a opiniilor sau, mai exact, a pozițiilor indivizilor față de simțul comun de norme și de credințe morale „ea direcționează eventuala evoluție a individului în spațiu normativ al societății.”¹²

Fiecare copil vine în familie și în viața părinților săi ca o binecuvântare, cu darurile și calitățile sale specifice, unele primite din naștere, altele dobândite și dezvoltate de-a lungul vieții „aducând seninătate, curăție și bucurie, chiar dacă părinții nu realizează și nu conștientizează acest dar”¹³. Familia este mediul spiritual în care copilul urmează să-și contureze personalitatea sa morală, iar părinții sunt primii educatori și îndrumători ai copilului. Cea mai bună educație o reprezintă o viață fericită și plină de armonie în familie, redată prin considerație reciprocă și plină de iubire, fidelitate conjugală, împărțășirea reciprocă a necazurilor și bucuriilor.

¹¹ Elisabeta Stănciulescu, *Sociologia educației familiale*, vol. II, Ed. Polirom, Iași, 2002, p.51.

¹² Vasile Miftode, „*Protecția umană prin control social*”, în *Sociologia populațiilor vulnerabile*, Editura Universității „AL. I. Cuza”, Iași, 2004, p. 11.

¹³ Ioan C. Teșu, *Frumusețile căsătoriei și ale familiei creștine*, Editura Credința strămoșească, Iași, 2003, p. 133.

BIBLIOGRAFIE:

Miftode, Vasile „*Protecția umană prin control social*”, în *Sociologia populațiilor vulnerabile*, Editura Universității „AL. I. Cuza”, Iași, 2004.

Stănciulescu, Elisabeta, *Sociologia educației familiale*, vol. II, Ed. Polirom, Iași, 2002.

Teșu, Ioan-Cristinel, *Familia contemporană între ideal și criză*, Editura Doxologia, Iași, 2011.

“CEI 7 ANI DE ACASĂ”.

PROF. DAVID LUIZA MIHAELA SCOALA GIMNAZIALA “TRAIAN SAVULESCU”IZVOARELE

Conceptul de “cei sapte ani de acasa “nu mai are aceeasi valoare ca pe vremuri.

Dezvoltarea și educația copiilor noștri au devenit unele din prioritățile vieții noastre, balansând într-o utilă măsură jobul și hobby-urile. Cu toate acestea, în opinia psihologului Alexandru Pleșea, educația primită în școală, acasă și pe stradă reușește să le dezvolte doar inteligență cognitivă, nu și inteligență emoțională, care este esențială în armonioasa și sănătoasa dezvoltare a copiilor.

Atât școala, cât și familia și societatea fac 3 greșeli majore, care dezechilibrează buna dezvoltare a copilului: neglijarea dezvoltării inteligenței emoționale încă din primii ani de școală, punerea accentului aproape în exclusivitate pe științele reale și neglijarea materiilor care au menirea de a le stimula creativitatea și emoțiile și, nu în ultimul rând, denaturarea conceptului de “Cei 7 ani de acasă”.

Prea mult accent pe științe reale, prea puțin accent pe artă

De altfel, în sistemul educațional autohton, balanța cognitiv vs. emoțional este înclinată net în favoarea inteligenței cognitive, dovadă fiind afluxul de materii care promovează științele reale și neglijarea materiilor care încurajează dezvoltarea creativității și a spiritului artistic în rândul copiilor. Muzica, desenul, chiar și educația civică, dirigența, religia etc. ar trebui să devină materii la fel de importante ca matematica, informatica, chimia sau fizica. Focusând întreaga lor educație către științe exacte riscăm să-i dezvoltăm dizarmonios pe copii, să nu știe să-și gestioneze emoțiile și, până la urmă, să nu știe să opereze în societatea reală, noțiunile din matematică, chimie sau alte materii asemănătoare. Totul se transformă într-un cerc vicios din care unui copil îi va fi foarte greu să iasă. Dincolo de bagajul de cunoștințe pe care vrem să le însușească, țelul unei societăți sănătoase este să formeze copii fericiți, care să se bucure de viață, de cele învățate, de familie, de prieteni. Formula corectă este îmbinarea armonioasă dintre inteligența cognitivă și cea emoțională”, explică psihologul Alexandru Pleșea.

Îi învățăm să spună, fără să simtă, “Mulțumesc” și “Bună ziua”

“Copiii învață prin imitare. Îi observă pe adulții din jurul nostru și le imită gesturile, atitudinile, comportamentele. Când ei vor vedea adulți nefericiți, vor deduce faptul că acesta este modul corect de a trăi, iar fericirea nu este un obiectiv în viață. Din nefericire, noi, adulții, îi învățăm să spună, prin imitare, dar fără să simtă sau să dorească, să spună “Mulțumesc” sau “Bună ziua”. Conceptul de “Cei 7 ani de acasă” nu mai are același înțeles ca pe vremuri, deoarece în cei 7 ani de acasă, părinții îi educă în spiritul competiției cu orice preț, cu idei de genul “dacă pierzi, ești un ratat” sau “Băiatul vecinei a luat note mai mari ca tine”. Respectul față de oamenii din jur nu mai reprezintă o valoare atât de importantă pentru copiii noștri, deoarece noi, adulții, am încetat să le mai spunem asta. Astfel, toate sugestiile pe care cei mari le dau celor mici, nu fac decât să stopeze și să înlăture posibilitatea copilului să se implice emoțional într-un anumit aspect. Astfel, crescând, adultul va avea rețineri să-și facă așa repede prieteni, să râdă, să se bucure ca un copil, să treacă peste probleme, să se bucure de orice moment, așa cum o făcea când era mic.

Între 5 și 6 ani, copiilor începe să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, și perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate. Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. „Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învața că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit”, explică psihologul. Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învață și formulele de adresare. „Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulți copii care ajung chiar și în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învățat să spună tuturor «tu»“. Ce trebuie să știe un copil „de acasă“

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROFESOR INV. PRIMAR DAVID MARIA VIRGINIA ȘCOALA GIMNAZIALA „ION BREAZU” MIHALȚ

Pentru cei mai mulți dintre noi, expresia „cei 7 ani de acasă” este sinonimă cu un set de reguli de politețe și de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă și care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în viața socială.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Copilul își însușește acest set de reguli încă de timpuriu, prin exemple și argumente clare de la membrii familiei. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere, teama de viitor sau îndoiele de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină. Bineînțeles, în cei șapte ani de-acasă intră și o componentă de altruism, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă, de cum să se îmbrace, să mănânce și să se poarte în anumite situații. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om.

Așadar, cei șapte ani de-acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Panișoara, G., (2011), *Psihologia copilului modern*, Editura Polirom, Iași.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

ÎNV: DEGAN LENUȚA ȘC. GIMNAZIALĂ: ȘEULIA DE MUREȘ

Bunele maniere sunt cartea noastră de vizită: de felul în care ne comportăm - atât acasă, cât și în societate - depinde dacă legăm ușor noi prietenii, dacă ne integrăm în colectiv și, în cele din urmă, dacă avem sau nu succes în viață.

Cei șapte ani de-acasă sunt esențiali în formarea caracterului unui copil, aceasta fiind perioada în care micșul deprinde obiceiuri sănătoase și maniere elegante.

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensalilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult așteptate.

Lucrurile acestea se învață mai mult prin copierea părinților și a altor educatori, mai degrabă decât din predici și povești. Așa că e de maximă importanță ca părinții să fie un exemplu pentru cei mici.

Și e important, de asemenea ca independența copiilor să fie stimulată, pentru că dacă în mica copilărie e mereu altcineva care să-i ia deciziile, copilul va tinde spre una din cele doua extreme, ori va încerca totul, ca sa-și afirme independența, ori va evita totul, dintr-un exces de prudență. Pe când, dacă e obișnuit de mic să înfrunte niște situații și să facă niște alegeri (evident, pe măsura lui, și controlate de adult) îi va fi mult mai ușor să ia hotărâri în ceea ce-l privește.

Nu este o metodă anume pentru reușita unei bune educații. Fiecare părinte găsește calea spre sufletul propriului copil. De legătura sufletească stabilită depind multe în legătura cu viitorul copilului. Este ușor să dai sfaturi când atâta timp cât nu ai crescut un copil. Nu degeaba se spune în popor că e mult mai ușor să educi copilul altuia decât pe al tău. Este greu, dar când începi să vezi rezultatele nimic nu este mai frumos.

ESENȚIAL PENTRU ” CEI 7 ANI DE-ACASĂ”

***PROF. ÎNV. PRIMAR DEHELEAN CAMELIA-MIHAELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ ”ADAM NICOLAE” ARAD***

Chiar dacă vremurile s-au schimbat, expresia „cei șapte ani de-acasă” se păstrează și face referire, în general, la componentele unei bune creșteri din primii ani ai copilăriei, la educația primită în familie.

Primii șapte ani din viața unui copil sunt extrem de valoroși deoarece de ei depinde viitorul copilului. Dezvoltarea psihologică din primii ani de copilărie indică ce fel de adult va deveni. Normele de conduită se învață din familie unde copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, învață să urmeze regulile, să planifice și să acționeze în conformitate, la început prin imitare, apoi printr-un comportament conștient. Crearea unui atașament securizant între copil și părinții săi, conferă copilului siguranța emoțională necesară pentru o creștere și dezvoltare optimă. Cei șapte ani elementari de-acasă au impact foarte mare atât în ceea ce privește personalitatea individului (copil, adolescent, adult), cât și din punct de vedere medical, atât în privința imunității copilului cât și în privința bolilor ulterioare ale adultului.

Interacțiunile pozitive între copil și adult trebuie să fie un schimb reciproc: de la a privi copilul în ochi atunci când comunicăm cu el, de a ne juca împreună, de a petrece cât mai mult timp cu el. Este extrem de important ca educația de ”acasă” să înceapă de timpuriu prin jucării, cărțile, jocuri.

Deoarece educația pornește din familie, modelele parentale formează viitorul copilului. Pentru ca mecanismul educațional să fie funcțional este foarte important să ne adaptăm caracteristicilor copiilor. Astfel că, fundamentul reușitei în interacțiunea cu ei, constă în adaptarea la nevoile lor reale. Discuțiile simple, concrete, despre ce e bine și ce e rău aduc mult pragmatism în stilul de viață al familiei.

Copiii învață rapid imediat după naștere. În nicio altă perioadă un om nu învață și nu se dezvoltă atât de mult ca în primii trei ani din viață, atunci când se pun bazele dezvoltării cognitive, emoționale și sociale în funcție de care copiii își pot construi viitorul. Grijă și atenția pe care un copil le primește în primii opt ani din viață, dar în mod special în primii trei, sunt foarte importante și îl influențează pentru tot restul vieții.

Până la vârsta de 6 ani este considerat că se achiziționează cea mai mare parte din experiența de viață. Specialiștii susțin că dacă până la vârsta de patru ani copilul nu a fost format cum trebuie, va rămâne cu lacune și pagube permanente. Pentru copil, nicio perioadă nu va conta mai mult în viață ca primii ani! Accentul pus pe educația timpurie și anii preșcolarăității este de mare însemnatate, deoarece aceasta este perioada în care copiii se dezvoltă rapid.

Bunele maniere se pot învăța la școală sau la grădiniță, însă, în primul rând, este nevoie de exemplul părinților pentru ca micuții să le învețe și să le practice în viața de zi cu zi. Astfel, ei observă modul în care oamenii interacționează unii cu alții, cum salută, cum se prezintă, cum prezintă mulțumiri, cum iau masa, cum solicită ceva, cum își cer scuze când greșesc sau faptul că nu întrerup discuția atunci când vorbește cineva.

Școala și alte medii educaționale pot ulterior să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Creierul copilului mic este bombardat cu o multitudine de informații noi. Copilul le analizează, le cataloghează și le folosește apoi în mod corect. O dezvoltare optimă a creierului conferă copilului resursele necesare pentru a funcționa corect de-a lungul întregii vieți.

Un mod de a gândi sănătos este direct legat de sănătatea emoțională. Pentru a se dezvolta corect, creierul copilului are nevoie de o fundație sănătoasă. Primii ani de viață trebuie să ofere copilului: oportunitatea de a interacționa pozitiv cu familia, cu alți copii și cu cei care au grijă de el. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

În cazul în care procesul de dezvoltare este neglijat în acest stadiu, este mult mai dificil ca el să recupereze mai târziu. În primii ani din viață se pun bazele performanței școlare de mai târziu.. Copilul nu este doar un receptor pasiv al informației provenite prin simțuri. El are nevoie să acționeze. Un copil care este stimulat vizual, implicat constant în activități interactive, încurajat să se exprime și este îmbrățișat,

mângâiat, iubit, are șanse mai mari să își dezvolte complet abilitățile cognitive, emoționale, sociale și de limbaj care sunt vitale pentru succesul lui la școală, în comunitate și pe parcursul întregii vieți.

O bună și mai ales corectă cunoaștere de către părinți a nevoilor de dezvoltare ale copiilor pe etape de vârstă este esențială pentru asigurarea unei dezvoltări echilibrate a celui mic.

Esențială pentru sufletul unui copil este iubirea părinților, dar exprimată în mod corespunzător. Prima persoană care îi oferă iubire copilului și persoana cea mai importantă în viața unui copil în primii șapte ani, este mama.

Bibliografie:

1. Alb, G., Achim, V. (2004) *Elevul – participant la propria formare, în Învățământul primar, nr. 2-4*. București: Editura Miniped.
2. Athanasiu, A. (1999). *Elemente de psihologie medicală*. București: Editura Medicală.
3. Allport, G. W. (1998) *Structura și dezvoltarea personalității*. București: Editura Didactică și Pedagogică.
4. Beznea, N. (2005) *Familia și școala în relație de parteneriat educațional, în Învățământul primar, nr. 1-2*. București: Editura Miniped.

COPIII ȘI CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

BIBLIOTECAR DELCESCU DANIELA COLEGIUL NAȚIONAL „ANASTASESCU” ROȘIORII DE VEDE

Dacă un copil ar putea conștientiza binele și răul, ceea ce îl va ajuta mai târziu și ceea ce îi va face o defavoare, cu siguranță și-ar implora părinții să-i acorde educația pe care orice ființă o merită.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timpalături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. Cu toate acestea, părintele trebuie să-și facă timp pentru copilul său, căci educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze, ci trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta e răspunderea familiei. Copilul trebuie obișnuit de mic cu bunele maniere, cheia către succesul lui social.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este ca părinții să fie un bun model pentru el. Copilul trebuie să învețe lucrurile simple încă de la vârste fragede: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc". Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici. Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect. Așadar, cum pot fi învățate mai repede bunele maniere?

Printre principalele forme de manifestare care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând, pe urmă, firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul său, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește. Comunicarea este imposibil de realizat în cazul unor dese întreruperi sau fără a da răspunsuri atunci când acestea se impun.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile oferă ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și al celui/celei care servește masa, modul elegant de a mânca, ținuta la masă etc. În timp, acestea vor conduce la o masă elegantă, copilul devenind adultul care va fi capabil să realizeze mese festive care impun norme clare de conduită, dar și mese fără caracter oficial, luând în calcul faptul că și atunci când mâncăm în mediul personal trebuie respectate aceleași reguli specifice.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă. De aceea, încă de la o vârstă fragedă, trebuie să-i fie dezvoltată compasiunea, apropierea de cei necăjiți.

Bineînțelele că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul unui șir de ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și, bineînțelele, există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Bibliografie:

- Vrăsmaș, E., 2002, *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București;
- Emil, P., Iucu, R., 2002, *Educația preșcolară în România*, Polirom.

CAUZELE ȘI EFECTELE TRAUMEI COMPLEXE

PROF. DEMETER CLAUDIA
LICEUL CU PROGRAM SPORTIV „CETATE,, DEVA

Trauma complexă descrie atât expunerea copilului la evenimente traumatice, cât și efectele pe termen lung ale acestor evenimente. Este vorba de traume severe și de durată, precum abuzul sau neglijarea severă, care au loc timpuriu în viață, influențând multe aspecte de dezvoltare din viața unui copil, precum și modul în care i se formează imaginea de sine.

Pentru că cel mai adesea aceste evenimente au loc în preajma unui adult, ele vor influența și abilitatea copilului de a-și forma un **atașament securizant**. Atașamentul sigur este esențial pentru dezvoltarea fizică și psihică armonioasă a copiilor, pentru că le oferă siguranță și stabilitate.

Dr. Christine Curtois, psiholog specializat în traumă, descrie trauma complexă ca fiind *factori de stres: repetitivi, prelungiți sau cumulativi, cel mai adesea interpersonal, implicând vătămare, exploatare și maltratare (inclusiv neglijarea, abandonul sau antipatia din partea adulților importanți din viața copilului)* care apar în momente vulnerabile ale dezvoltării copilului, în copilăria timpurie sau în adolescență, dar care pot să apară și mai târziu în viață, în condiții de vulnerabilitate (dizabilitate, dependență față de ceilalți, vârsta înaintată etc.)

Traumele complexe vor influența modul în care copilul își va forma relații de atașament cu cei din jur. Nivelul de încredere în alte persoane va fi scăzut, capacitatea de reglare a propriilor emoții îi vor fi perturbate, iar adesea un copil cu traumă complexă își va dezvolta un sentiment al unei **lumi nesigure**, în care nu se poate baza pe nimeni și în care relațiile dintre oameni sunt impredictibile. Studiile arată că acei copii care nu reușesc să formeze în copilăria timpurie atașamente securizante cu un adult vor fi mult mai vulnerabili la stres, iar în viitor, relațiile lor sociale vor avea de suferit.

Din punct de vedere fizic, traumele complexe își lasă amprenta asupra dezvoltării copilului. Nivelurile ridicate de stres nu vor face decât să scadă imunitatea organismului, iar dezvoltarea creierului va avea și ea de suferit de pe urma stresului. Copiii care au fost victime ale traumelor complexe, adesea se plâng de dureri de stomac sau de cap, sunt hipersensibili la sunete, mirosuri, atingeri, lumină. În plus, copiii care au suferit traume complexe tind să adopte comportamente de risc în perioada preadolescenței precum consumul de tutun, alcool și substanțe interzise.

Din punct de vedere emoțional, traumele complexe împiedică persoana în cauză să își identifice, să își exprime și să își gestioneze în mod adecvat emoțiile. Adesea copiii internalizează și/sau externalizează reacțiile la stres și pot suferi de episoade depresive, anxioase sau chiar de furie. Răspunsul emoțional al unui copil care a fost victima sau martor al unei traume complexe va fi adesea impredictibil și exploziv. Unii adoptă poziții defensive pentru a se proteja, în timp ce alții vor adopta comportamente care le cresc riscul de a deveni victime.

Un alt efect al traumei complexe îl reprezintă și fenomenul de „disociere”. Disocierea înseamnă separarea mentală de o situație neplăcută. Un copil care este victima sau martor, se va detașa de situație simțind că se afla în exteriorul corpului sau ori într-un alt colț al încăperii.

Unii copii descriu senzația ca fiind aceea de „*a te afla într-un vis*” sau de a nu „*ți se întâmpla tocmai ție asta*”. Alții uită tot ce li s-a întâmplat, făcându-și apariția goluri în istoricul personal. Disocierea afectează abilitatea copilului de a fi prezent cu adevărat în activitățile de zi cu zi și îi afectează simțul timpului și al continuității.

Unul dintre aspectele cele mai grave ale traumelor complexe este că efectele lor duc la comportamente ale copiilor care le cresc riscul de a fi traumatizați din nou. Metodele punitive de disciplină, respingerea emoțională sau socială folosite ca metode de disciplină în clasă ori în alte medii nu îi ajută pe copii decât să își întărească ideea că lumea în care trăiesc nu este una în care se pot simți în siguranță, acceptați sau doriți. De aceea, poate primul pas pe care îl pot face adulții care lucrează cu copiii este să se informeze mai mult despre cum se manifestă copiii care au trecut prin experiențe traumatizante.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ-PUNCTUL DE PORNIRE ÎN VIAȚĂ

**PROFESOR DEMETRESCU DANA,
LICEUL TEORETIC SEBIȘ, JUDEȚUL ARAD**

Numeroase studii efectuate de-a lungul anilor arată că, încă de mici, copii învață comportamente și atitudini văzute la cei din jurul lor, uneori prin imitare însă, de cele mai multe ori, prin asimilare și adaptare la propria personalitate aflată în plin proces formativ.

Ceea ce numim, pe bună dreptate, „cei șapte ani de acasă” reprezintă baza informațională, comportamentală, emoțională, atitudinală și socială a copilului, viitor adult într-o lume în continuă schimbare. În mediul sigur și, în mod ideal, plin de iubire, grijă și atenție de acasă, familia nucleu sau extinsă poate pregăti copilul pentru anii ce vor veni. Seria de aptitudini, comportamente, valori și atitudini dobândite și dezvoltate acum, în fragedă copilărie, vor fi folosite de copii pe tot parcursul vieții și vor contribui la formarea și evoluția unui adult complex din punct de vedere intelectual și emoțional.

Dacă luăm ca exemplu implicarea și influența pozitivă a părinților în educarea copilului pentru viitorul apropiat, și anume anii de școală, rolul familiei reprezintă cheia integrării copilului în viața școlară, în abordarea experienței de învățare, în atitudinea față de ceilalți copii și adulți din jur, în exprimarea preferințelor și în formarea propriilor valori morale și etice ale copilului. Succesul școlar al unui copil începe înainte ca acesta să intre în școală. Copiii ai căror părinți pun accent pe muncă și învățare au șanse mai mari să tindă spre o educație superioară și o carieră de succes. La polul opus se situează familiile care arată dezinteres pentru efortul de orice fel, pentru evoluție sau pentru calitățile morale.

Se știe că orice copil mic dorește să își mulțumească părinții, de aceea empatia are o funcție esențială în comportamentele de orice natură.

Rolul familiei în educarea copilului are ca scop binele acestuia din urmă, tocmai de aceea este dorit ca unui copil să i se spună clar ce se așteaptă de la el, să i se explice motivele, să i se arate exemple reale de comportament corect de către părinți și să i se ofere feedback pozitiv. În consecință, este necesar ca unui copil să i se ofere spațiul, timpul și încurajarea de care are nevoie să încerce lucruri noi, să persevereze, să comunice în mod pozitiv cu ceilalți și să își creeze o stimă de sine sănătoasă. În aceeași măsură familia are datoria să ajute copilul să devină conștient de sentimentele celorlalți și să dezvolte empatie și respect pentru oamenii cu care intră în contact.

BIBLIOGRAFIE:

Ausubel, P. D., Robinson, R. F. (1981) – „Pedagogia secolului XX. Învățarea în școală”, București, EDP;

Ion Albușescu, Pedagogia comunicării, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2006

CEI ȘAPTE ANI DE ACASA

PROF. DENEANU ELENA
COLEGIUL TEHNIC-CAMPULUNG

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună ”mulțumesc”, ”te rog”, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar. Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia. Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude. Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații. Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Trebuie să pornim de la premisa că toți părinții își iubesc copiii, însă forma de manifestare afiecărui este diferită și mascată de forme personale de exprimare. Valorizarea copiilor și încrederea în forțele proprii sunt interdependente și se realizează în familie. Optimizând relațiile dintre părinți și copii vom da valoare relațiilor din interiorul familiei și părinților, ca persoane. Un părinte care va ști cum să răspundă nevoilor copilului, își va dezvolta încrederea în sine și va avea o deschidere mai mare înspre copil. Primele relații ale copilului sunt cele pe care le are cu mama sa sau cu persoana care îi satisface nevoile de bază. Comportamentul copilului este condiționat de comportamentul, stilul de relaționare al adultului care îl îngrijește. În scurt timp, în această cuplu (copil–mamă) se realizează schimburi interpersonale și calitatea relației depinde în mare măsură de sensibilitatea adultului, de interacțiunile inițiate de copil sau de către părinte, de comportamentul copilului, de răspunsul la stimuli. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. Triada mamă – copil – tată oferă copilului posibilități de a se defini pe sine, prin jocul comparațiilor, al imitațiilor, al rivalitatilor, de a-și însuși modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult. Părinții sunt primii educatori deoarece:

- ei sunt primii cu care copilul interacționează constant încă din prima zi a vieții;
- familia este modelul pe care copilul îl imită; modul de viață al familiei este principalul reper în viața al copilului, el este internalizat puternic în anii copilăriei;

•comunicarea intrafamilială influențează decisiv dezvoltarea copilului, formarea personalității lui.

În primii ani de viață, copilul este strâns legat de mama sa, prin îngrijirile pe care aceasta i le acordă, indiferent dacă vorbim de hrănire, igienă sau de momentele în care mama îi cântă sau îl adoarme. Pe parcursul acestor momente, figura tatălui este uneori pasageră. Poate că prezența sa este simțită mai mult sub raportul siguranței afective pe care o resimte mama și, prin urmare, și copilul. Pe măsură ce copilul crește, dezvoltarea sa îi permite să se identifice cu mama sau cu tatăl său, având nevoie de timp de calitate petrecuți atât cu mama, cât și cu tatăl. Statutul familiei ca prim educator al copilului reprezintă un factor important în stabilirea parteneriatului între grădiniță și familie. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia în spațiul în care copilul se află separat de părinții săi. Eforturile depuse de părinți și educatori trebuie să se bazeze pe un schimb bogat de informații, de experiențe și pe colaborare în asigurarea celor mai bune condiții de creștere și dezvoltare ale copiilor. Părinții au nevoie să regăsească un sprijin în grădiniță, să se simtă responsabili și responsabilizați pentru a colabora cu educatorii și a participa la orice activități realizate împreună cu și pentru copii. Părinții au nevoie să cunoască cine și cum îi poate sprijini în eforturile lor de îngrijire, creștere și educare a copilului. Este important pentru părinți să simtă că pot controla și influența dezvoltarea copilului lor și pe perioada în care nu sunt alături de el. Este nevoie să simtă că au suportul educatorilor în dezvoltarea abilităților, că, grădinița este un spațiu deschis și permisiv, un spațiu în care le este respectată opinia și, în egală măsură, în cadrul căreia este respectată confidențialitatea. Am înțeles că fiecare copil este unic, că el crește și se dezvoltă în ritmul său, că are nevoie de sprijinul părinților, că trebuie să îi oferim un mediu sănătos și adaptat nevoilor lui, că trebuie să-l stimulăm și să-l ajutăm să descopere lumea.

CEI SAPTE ANI DE ACASA

PROF. INV. PRIMAR DETESAN GABRIELA

Familia, in orice societate, joaca rolul cel mai important in formarea si socializarea copilului deoarece ea reprezinta cadrul fundamental in interiorul caruia sunt satisfacute nevoile sociale si emotionale ale copilului.

Educatia copilului este un demers care presupune schimb de experienta, valori si competente intre adulti care il sustin in demersul sau de dezvoltare.

Familia reprezinta primul spatiu formative pentru copil, reprezinta mediul socio cultural in care copilul s-a nascut si creste. De aceea este foarte important respectul pentru mostenirea culturala a fiecarei familii si valorificarea acestora.

Parintii sunt primii educatori din viata copilului, educatie primita de acesta pana la sapte ani, fiind determinanta pentru dezvoltarea sa ulterioara, fiind in primul rand cadrul existentei biofizice al dezvoltarii copilului.

Parintii reprezinta primii mentori reali in viata copilului furnizandu –I primele repere de orientare in lume, primele informatii si invataturi despre lucrurile si fenomenele din natura si societate, primele sfaturi, reguli si norme de conduita.

Cand spunem ca un copil are cei sapte ani de acasa ne gandim la un copil bine crescut, care stie sa salute, sa spuna multumesc, te rog, care se comporta cuviincios, cu cei de varsta lui si cu adulti.

Educatia, bunele maniere, regulile morale, sunt reguli catre adaptarea copilului in societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine in relatiile cu cei din jur, decat unuia care –i lipsesc cei sapte ani de acasa.

Copilul care se simte apreciat de parinti percepe in mod pozitiv regulile transmise de acestia. Educatia copilului intr-o atmosfera deschisa, bazata pe iubire si incredere, face ca regulile sa nu se transforme intr-o disciplina de fier.

Parintii trebuie sa devina constienti de influenta pe care o exercita in viata copilului, sa cunoasca ca educatia data propriului copil este diferita de celelalte iar copilul trebuie pregatit corespunzator.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. INV. PRIMAR DIACONESCU ANCA-VERONICA
ȘCOALA GIMNAZIALA NR 2, MOTRU-GORJ

„Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul? ”. ”(Jean Chevalier, Alain Gheerbrant-Dicționar de simboluri).

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodos. Veșnic neastâmpărat suie voinicește treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este **dor** de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învăță **respectul** dacă este respectat. Nu se împrietenește cu **minciuna** dacă nu este mințit. Iubește **familia** pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înțelege și **solidaritatea** dacă cei dragi îl învață că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere. Învăță că **lacrimile** nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător. Și învață un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii **singur**. Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la gropa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învață că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învață să mulțumească și să ceară iertare când a greșit.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În

familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

PROF. ÎNV. PREȘC. DIACONESCU ANDREEA CRISTINA
GRĂDINIȚA CU P. P. "ELENA FARAGO"

"De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară. " - Antoine de Saint-Exupery

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere. În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult. După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în

dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

EDUCAȚIA IN FAMILIE CEI ȘAPTE ANI DE ACASA!

PROF. DIACONU MIRELA, RM. SARAT, BUZAU

Ideea de împlinire, a multora dintre noi, include pe lângă carieră și copiii. Cîtă fericire trăim atunci cînd printre noi, lângă noi vine un copil! Cu timpul, însă, simțim nevoia de a oferi această fericire și altora. Așa că aducem în viața copilului bone, meditari, consilieri și alte persoane capabile și performante în modelarea fericirii noastre.

Devenim obsedați de ideea performanței și a timpului ocupat. Ce înseamnă azi oare timp liber în viața copilului? Mai există această idee? Mai există timp pentru o mîngîiere sau pentru o discuție sufletească cu ceea ce numim „fericirea noastră” – copilul?

Un simplu calcul matematic, comparativ, arată: dacă generația anilor '80-'90 mai avea o șansă la educarea emoțională și implicit la cea socială, familia fiind preocupată de timpul liber al copilului, azi ne preocupă mai mult timpul destinat studiului suplimentar – că școala cu cele 10-17 materii nu este suficientă!!! –, așa că pe lângă cele cinci-șase ore de curs obligatoriu, urmează două ore de meditații, poate o oră de balet, dans sau tenis, karate – sau cine știe ce alte activități... Deci șase-șapte ore de activitate intelectuală. Urmează apoi două-trei ore de pregătire a lecțiilor, cît mai multe, că trebuie copilul să performeze!; dacă mai sînt și ceva teme pe termen lung – proiecte, lecturi, fișe de portofoliu mai putem adăuga încă o oră de muncă. Un total de 10-12 ore de muncă zilnică pentru ceea ce numim copil!

Unii dintre noi sîntem atît de mîndri că am ocupat cît mai mult timpul copilului! Unde sîntem noi, părinții, în toate aceste calcule? Cît timp putem bifa în dreptul activității *eu-copil*? Cît timp îi dedic direct copilului meu, învățîndu-l din experiența mea, cu răbdare și emoție? Cît timp îl ascult, povestindu-mi bucuriile și necazurile lui? Ne văităm că generația actuală e violentă, repezită și obraznică; că nu are respect și înțelegere. Sînt copii formați în viteza timpului, de multe ori cu indiferență și răceală. Oferă ceea ce au primit!

Să ne gîndim puțin și la valorile morale. Uităm, de multe ori, că ceea ce vedem sau simțim cînd „iese în lume un copil” nu sînt nici cunoștințele de matematică, nici cele de istorie sau de biologie. Nu este nici explicația că un text este operă literară, nici cea referitoare la placa grafică sau de sunet a unui calculator. Vedem dacă cel mic (sau cel care, Doamne!, cît a crescut!) știe să salute, să își așeze un scaun la masă cînd se ridică, să respecte regulile unui dialog, să roage sau să mulțumească. Mai știu oare copiii să facă aceste lucruri? Mai știm noi să le explicăm importanța lor? Ni se mai par importante într-o lume în care respectul se impune prin violență și nesimțire.

Cred, și sper să nu fiu singura!, că ar trebui să revenim la importanța celor șapte ani de acasă, la ideea valorilor adevărate. Copilul, „fericirea” noastră, are înaintea statutului de elev pe cel de om. Să-l ajutăm să înțeleagă acest lucru!

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

PROF. DIACONU C-TIN CRISTINEL, RM. SARAT, BUZAU

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament"

Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

MODELE. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

RECOMPENSA ȘI PEDEAPSA. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea

sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ. .. ”

INV. DIACONU NICULINA ȘCOALA GIMNAZIALA “ IUSTIN PÎRVU” POIANA TEIULUI

**„Copilul nu este o jucărie, el este o cruce care trebuie purtată cu bucuria jertfei asumate, și de felul în care părinții duc această cruce, depinde calitatea de creștin adevărat a viitorului adult!”
Danion Vasile**

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

Familia este o mică biserică numai atunci când părinții își cresc copiii așa cum trebuie, cu atenție și responsabilitate. Sunt prea multe lucruri de spus despre educația copiilor și nu ne vom opri decât la câteva aspecte legate de educația creștină.

Fiecare părinte poate descoperi noi și noi moduri de a-i apropia pe copii de cunoașterea lui Dumnezeu. Cel mai important lucru este ca aceștia să fie crescuți într-un mediu de credință, în care să simtă cât de importantă este pentru părinții lor legătura cu Dumnezeu.

Dacă îi vor vedea rugându-se, vor spune și ei cu bucurie rugăciunile pe care le-au învățat atât acasă, cât și la grădiniță/școală! Văzând că părinții merg la biserică nu numai de Paști și de Crăciun, ci în fiecare Duminică și sărbătoare, și chiar și când nu este slujbă, copiii vor iubi casa Domnului și se vor simți *acasă* în ea.

Una dintre marile crize ale zilelor noastre este lipsa de modele vii. Tinerii simt nevoia să imite, să copieze anumite gesturi și atitudini. Dar, din nefericire, modelele pe care le imită tinerii de astăzi sunt exemple de rătăcire și de deviere de la viața cuviincioasă.

Nu ar fi nimic rău să aibă ca model un actor sau un cântăreț care duce o viață curată, care are un mesaj bun, folositor pentru oameni. Dar aproape toate modelele tinerilor sunt oameni plini de patimi, plini de vicii. Chiar dacă o bună parte dintre aceștia nu ezită să pomenească Numele lui Dumnezeu în interviuri sau cu alte prilejuri asemănătoare, nu o fac decât din superstiție sau pentru a fi pe placul admiratorilor. Tinerilor trebuie să li se prezinte și altfel de modele. Pentru orice creștin modelul este Hristos și fiecare trebuie să fie conștient de acest adevăr. Dar e destul de greu ca un tânăr să-L aleagă ca model pe Însuși Fiul lui Dumnezeu.

Mult mai ușor se vor apropia tinerii de sfinți, care sunt prietenii lui Dumnezeu, care Îl oglindesc pe Dumnezeu. Cunoașterea vieților sfinților are de aceea un rol foarte important în formarea personalității tinerilor.

Văzând cum sfinții, oameni ca ei fiind, au ales lupta cu ispitele acestei lumi, netemându-se de nici un fel de chinuri, tinerii vor vedea un cu totul alt model de viață. Vor înțelege că ispitele care vin din toate părțile se pot respinge cu ajutorul lui Dumnezeu.

Unii părinți le citesc copiilor din viețile sfinților când sunt mici, și uneori ei le confundă cu poveștile. Când cresc mai mari, și vor să se rupă de lumea poveștilor, ei încep să nu mai creadă nici faptele descrise în viețile sfinților.

Dar copiilor trebuie să li se explice că minunile au fost și sunt reale, că Hristos Fiul lui Dumnezeu a făcut toate cele descrise de Evanghelie. Că ucenicii Săi și urmașii acestora au făcut o mulțime de minuni pentru ca oamenii să creadă în Dumnezeu. Minuni care nu sunt altceva decât *semne ale dragostei lui Dumnezeu*.

Sărbătoarea Crăciunului și a Paștelui sunt cele mai importante momente din viața ricăru copiii creștin. Atenția părinților trebuie să fie îndreptată în a-i ajuta pe copii să trăiască bucuria Nașterii și Învierii Domnului. Mari greșeli fac părinții care, creștini cu numele, dar păgâni cu faptele, transformă cele două sărbători religioase în simple momente de oferire a darurilor. Venirea „iepurașului“, de exemplu, care nu are nimic în comun cu sărbătoarea Paștelui. Cei mai mulți copii sunt dornici să vină Moș Crăciun și

„Iepurașul“ și mai puțin, Ziua de Crăciun și Ziua Învierii. Peste ani și ani, când vor avea nevoie de ajutorul Celui Înviat, nu vor ști să îl ceară; s-au obișnuit prea mult cu prezența „Iepurașilor“, cu cadouri și daruri din ce în ce mai diversificate, în funcție de vârstă.

Sigur că nu trebuie să ne lipsim copiii de asocierea bucuriilor materiale, trupești, cu marile bucurii spirituale, dar nu trebuie răsturnată cu nici un chip ierarhia valorilor!

Un alt prilej de poticnire pentru tineri este părerea că, deși sfinții au dus cu secole în urmă o viață curată, că I-au slujit lui Dumnezeu cu toată ființa lor, în zilele noastre nimeni nu mai duce o viață de sfințenie; dar această părere nu corespunde realității! În clipa în care lumea va fi lipsită de sfinți, va veni sfârșitul, însă până la acest sfârșit, Duhul Sfânt are și va avea în fiecare vreme oameni care Îl cheamă și la care vine.

E bine ca tinerii să cunoască măcar câteva din viețile oamenilor aleși pe care i-a avut Biserica în vremea noastră. Părinți îmbunătățiți care au dobândit rugăciunea neîncetată, mari duhovnici, mari asceți, unii chiar făcători de minuni și care au lăsat sfinte moaște.

Să cunoască tinerii marea jertfă pe care a dat-o Biserica Ortodoxă în prigoana comunistă din: România, Rusia, Serbia, Bulgaria. Zeci de mii de preoți, sute de mii de credincioși care au fost torturați în fel și chip și care au murit în închisori, și nu numai acolo, pentru că nu au vrut să se lepede de Dumnezeu.

Să cunoască tinerii cum alții la vârsta lor în loc de desfătări au avut parte numai de cruce pentru a dobândi Împărăția cerurilor.

Biserica are modele pe care să le ofere tinerilor; mai precis, Biserica este singura care poate oferi adevăratele modele, chiar de la cele văzute sau auzite, pictura, icoanele, cântările, toaca, veșmintele și gesturile preoților/monahilor, până la cele de taină, cum ar fi liniștea sufletească și pacea sfântă, toate acestea rămân în inimile lor pentru totdeauna și vor lucra în taină. Dacă primii îndrumători în ale rugăciunii sunt părinții sau bunicii, și copiii sunt deprinși de mici cu rugăciunea, aceasta devine în timp din ce în ce mai profundă.

Nu lipsite de importanță sunt chipurile de eroi pe care le arată istoria. Astăzi, când vrăjmașul pornește atâta dezbinare între neamuri și pe de altă parte este propovăduită renunțarea la dragostea de neam în numele unui universalism îndoielnic, părinții sunt datori a le cultiva copiilor respectul față de eroii neamului. Eroii pe care Biserica îi pomenește cu mare cinste. Tinerii pot afla în acești eroi, modele de sacrificiu pentru binele oamenilor, de renunțare la o viață egoistă, pentru o viață închinată semenilor.

Eroii neamului pot fi cinstiți, dar sfinții, prin puterea lor duhovnicească, pot fi prezențe reale în viețile tinerilor. Deși nevăzuți, ajutorul lor este mare. În special sfântul al cărui nume copilul l-a primit la Botez, trebuie să fie chemat în rugăciune de către acesta, căci îi poartă de grijă și îl ajută atunci când nici un ajutor pământesc nu îi poate fi de folos!

Înainte însă de a-i cunoaște pe eroii neamului și pe sfinți, pe de o parte, sau pe idoli muzicii, filmului, modei, sau pe și mai periculoasele „staruri“ ale culturii fără Dumnezeu, pe de altă parte, copilul are mai întâi ca modele două persoane care îl ajută să facă primii pași în viață: *părinții*. Ar fi bine dacă părinții și-ar da seama cât de mult înseamnă pilda proprie pentru copiii lor. Se știe că orice copil are tendința să copieze anumite manifestări pe care le vede la părinții săi. S-a observat cât de mult modelează exemplul părinților caracterul copiilor, chiar dacă lucrul acesta devine evident abia când copiii sunt adulți.

Este o cruce destul de grea pentru părinți să fie modele pentru copii, pentru că aceasta nu durează doar o zi, o săptămână sau un an. Sunt ani și ani de zile în care trebuie să înfrunți tot felul de probleme, de necazuri, de provocări ale vieții și la multe dintre ele copilul se află în preajmă, înregistrând aproape tot (cu lux de amănunte)!

N-o poți scoate la capăt încercând să ascunzi de copil ce ai în suflet. Doar atunci când în centrul vieții părinților stă Dumnezeu, și când părinții trăiesc știind că Dumnezeu îi vede în tot ceea ce fac, inimile copiilor nu au de ce să se smintească. Numai atunci crucea de a fi model devine prilej de bucurie, prilej de împlinire.

Nu există handicap pe care părinții să nu îl poată depăși. Nu există cădere oricât de mare din care părinții să nu se poată ridica, devenind modele bune pentru copiii lor.

Important este să aibă credință în Dumnezeu, să se căiască pentru păcatele lor și să alerge să ia dezlegare de păcate prin Taina Spovedaniei. Rolul unui duhovnic bun, care să sfătuiască și să mustre, care să dea binecuvântare pentru săvârșirea unor fapte importante, este *de neînlocuit*.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură (“Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”), însoțită de rugăciune, este de mare folos, în timp ce munca fără rugăciune, poate duce la idolatrizarea bunurilor materiale. Putem spune că există un demon al muncii exagerate care îl împinge pe om la eforturi fără rost (dorind să își agonisească cât mai multe) pentru a-l îndepărta de viața duhovnicească. Munca echilibrată, în familie sau în colectivitate, dă sănătate fizică și psihică, vindecând lenea, egoismul și cultivând jertfelnicia.

Numai cu multă străduință și cu ajutorul lui Dumnezeu putem fi bune modele, putem cunoaște bucuria mărturisită de Proroc: „Iată, eu și fiii pe care mi i-a dat Dumnezeu“ (Isaia 8, 18).

BIBLIOGRAFIE

Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

DEZVOLTAREA GÂNDIRII CREATIVE PRIN REZOLVAREA ȘI COMPUNEREA DE PROBLEME

**PROF. INV. PRIMAR: DIDU SORIN
L. T. „HENRI COANDA”, CRAIOVA**

Parte integrantă a învățământului obligatoriu, învățământul primar asigură elemente fundamentale ale cunoașterii, îndeplinind un rol decisiv în reușita tuturor elevilor și continuarea cu succes a celorlalte etape din structura învățământului național.

Una din problemele esențiale ale modernizării învățământului constă în dezvoltarea capacităților intelectuale ale elevilor și a priceperii de a le utiliza în mod creator.

Predarea matematicii la vârsta școlarității mici acordă o atenție deosebită dezvoltării gândirii creatoare a elevilor sub toate aspectele. Prin impunerea sistemului de gândire al adultului conform unei definiții, a unei reguli, a unui plan model, schemă, principiu, se organizează reguli de operare activă cu rol deosebit în dezvoltarea gândirii micului școlar. Între 6 – 11 ani crește spectaculos volumul simbolurilor și apoi al conceptelor. Copiii înțeleg că simbolurile se referă la evenimente specifice singulare și se deosebesc de concepte care reprezintă ceea ce este comun mai multor evenimente.

Gândirea se dezvoltă odată cu dezvoltarea operațiilor mentale care nu pot fi separate unele de altele, întrepătrunzându-se, subordonându-se unele altora. Operațiile provin din interiorizarea acțiunilor practice, elevul trecând treptat de la acțiunea obiectuală la cea mentală. Gândirea devine obiectuală la 8 ani, apoi suplă la 9 – 10 ani, iar după această vârstă înțelegerea contextuală este evidentă.

Înțelegerea, ca activitate a gândirii este tot mai implicată în descoperirea relațiilor cauzale, a principiilor, a legilor. Înțelegerea este întâlnită mai ales în procesul de rezolvare a problemelor. Rezolvarea de probleme constituie un factor de dezvoltare, dar și un criteriu de evaluare al nivelului dezvoltării gândirii.

Capacitatea mentală de a gândi, flexibilitatea, originalitatea, independența și caracterul critic al gândirii pot fi apreciate după modul în care un elev rezolvă o problemă. Au gândire creatoare elevii care ajung repede la soluții, elaborează idei noi în rezolvarea unei probleme, care restructurează ușor vechile legături mentale pentru a le adapta cerințelor noii situații, fiind productivi și independenți.

Pentru a stimula în mod real potențialul creativ trebuie avute în vedere următoarele:

- în procesul instructiv – educativ învățătorul nu poate forma marii creatori de produse originale cu valoare socială, ci trebuie să aibă în atenție formarea capacităților cognitive ca bază a procesului creativ real de mai târziu.

- să se acorde interes deosebit soluțiilor simple de rezolvare a problemelor școlare, soluții care produc o stare de surpriză, o trăire afectivă intensă capabilă să revitalizeze dorința și curiozitatea de a descoperi și alte căi.

- toți copiii sunt înzestrați cu capacități creative mai mari sau mai mici, dar trebuie să se facă distincție între potențialul creativ și creativitate.

După opinia Anei Stoica, elevul creativ se manifestă în conduită prin capacitatea de înțelegere a materialului, de prelucrare și restructurare a acestuia. El are încredere în forțele proprii și un nivel superior de aspirații, interese variate, curiozitate și este activ.

Rezultatele obținute la învățătură nu reflectă integral nivelul creativității, deoarece învățarea se sprijină pe receptare, memorare, repetiții, structuri algoritmice, iar creativitatea se sprijină pe imaginație, ingeniozitate, nonconformism. Prin strategii diferite se pot obține rezultate bune la învățătură și de elevii inteligenți și de elevii creativi.

Pentru stimularea gândirii creatoare învățătorul trebuie să folosească strategii didactice variate, cu metode active în care jocul să ocupe un rol primordial, mijloace de învățământ adecvate, să creeze situații de învățare diferențiate, corespunzătoare intereselor și inteligențelor multiple ale elevilor. Copiii vor fi astfel motivați să descopere adevăruri deja cunoscute pentru știință, dar necunoscute pentru ei.

Referindu-se la aceasta, Alexandru Roșca apreciază ca fiind creator elevul care rezolvă o problemă pe cale diferită „mai elegantă, mai neuzuală decât cea oferită de manual sau practică de învățător, chiar dacă aceasta nu este o noutate pentru știință”

Matematica pune în acțiune întreaga forță intelectuală a elevului, îl menține într-un antrenament continuu, pentru că scopul acestei discipline este pregătirea temeinică a elevilor pentru viață. Acest caracter activ al matematicii se evidențiază prin faptul că o cunoștință devine operativă numai când se lucrează cu ea și se găsesc cât mai multe modalități de rezolvare și aplicare. Matematica oferă cadrul propice manifestării curiozității, imaginației, dorinței de investigare, de creare.

Astfel, Nicolae Oprescu subliniază: „sporirea eficienței formative a învățământului matematic se realizează și în raport de modalitatea instruirii – dacă matematica se învață ca scop în sine sau dacă se învață în vederea pregătirii pentru viață, în vederea aplicării ei. În acest al doilea caz ea pune în acțiune întregul aparat intelectual care se dezvoltă pe baza acestui antrenament”

În cadrul complexului de obiective, informative, formative și practic–aplicative, pe care le implică predarea-învățarea matematicii în ciclul primar, rezolvarea problemelor reprezintă o activitate de profunzime cu caracter de analiză și sinteză. Ea îmbină eforturile mintale de înțelegere a celor învățate și de aplicare a algoritmilor cu structurile conduitei creative, inventive, totul pe fondul stăpânirii unui sistem de cunoștințe matematice solide (noțiuni, definiții, reguli, tehnici de calcul) precum și a unui ansamblu de deprinderi de aplicare a acestora.

Valoarea formativă a rezolvării problemelor sporește pentru că participarea și mobilizarea intelectuală a elevilor la o astfel de activitate este superioară altor demersuri matematice, elevii fiind puși în situația de a descoperi ei înșiși modalitățile de rezolvare și soluția, de a formula ipoteze pe care să le verifice.

Principiul de bază în învățarea matematicii trebuie să fie „să gândești ca și când tu însuși ai fi acela care descoperă adevărul”

Rezolvarea și compunerea problemelor pune la încercare în cel mai înalt grad capacitățile intelectuale ale elevilor, le solicită acestora toate disponibilitățile psihice, în special inteligența, argument pentru care în ciclul primar programa de matematică acordă acestui aspect o mare importanță și atenție.

Această activitate este domeniul matematic optim pentru dezvoltarea gândirii logice și cu contribuții importante la dezvoltarea creativității. Valoarea ei nu constă în numărul de probleme rezolvate cât în efortul intelectual solicitat printr-un antrenament continuu și sistematic.

„Jocul” cu problemele are ca rezultat formarea unor deprinderi și capacități necesare în studiul matematicii și care devin utile în activitatea practică viitoare. Astfel, se educă o serie de atitudini: a gândi personal și activ, a folosi analogii, a analiza o problemă, a o descompune în probleme mai simple. Ordinea de rezolvare a unui exercițiu, a unei probleme disciplinează gândirea și aceasta poate deveni o trăsătură de personalitate pentru viitorul adult.

În procesul rezolvării și compunerii problemelor se formează o serie de aptitudini: capacitatea de a percepe selectiv și în funcție de ideea conducătoare, de a gândi fiecare lucru prin esența lui și într-un mod condensat, pentru a putea gândi concomitent la mai multe lucruri și a surprinde legăturile dintre ele, capacitatea de a depune un efort concentrat nu numai prin izolarea de solicitările exterioare, cât mai ales prin a gândi în tensiune maximă problema în ansamblul ei.

Astfel, matematica dispune de valențe formative nu numai în direcția formării intelectuale a elevilor ci și în dezvoltarea personalității umane în plan rațional, afectiv, volitiv, având o contribuție importantă în educarea creativității.

Pentru a forma elevi creativi, învățătorul are obligația morală de a fi el însuși creativ. El trebuie să ofere elevilor un climat care să încurajeze procesele gândirii creatoare, să permită elevilor asumarea riscurilor intelectuale și să provoace dezvoltarea curiozității. O condiție principală ce trebuie realizată este instaurarea unui climat favorabil pentru o conlucrare productivă între învățător și elevi, climat caracterizat prin afectivitate, înțelegere, dar și asumarea responsabilității.

Cadrul didactic trebuie să cunoască potențialul creativ al fiecărui elev, să recunoască manifestările creative ale acestora. Stabilirea criteriilor de apreciere a creativității este un aspect dificil și constituie o preocupare permanentă a specialiștilor. În activitatea didactică sunt cunoscute o serie de căi și mijloace de stabilire a potențialului creativ al elevilor:

- cunoașterea realizărilor anterioare;
- observarea comportamentului în timpul lecției;
- studiul produselor activității;
- testele de gândire creatoare;
- cunoașterea nivelului inteligenței;

- aprecieri efectuate de colegi;
- studiul rezultatelor școlare;
- inventarele de personalitate;
- autoaprecierile;
- evaluările efectuate de cadrele didactice.

Potențialul creativ este influențat de contextul social educațional în care elevii se dezvoltă, de climatul general al colectivităților creatoare, de metodele specifice unui învățământ integrat.

În acest context general, matematica are un rol important. „Intrarea în țara cunoașterii se face pe podul matematicii” afirma Ștefan Bârsănescu. Cultura științifică matematică a devenit un element de bază al culturii moderne. Învățarea matematicii în clasele primare are în atenție și formarea capacităților de rezolvare și compunere a problemelor. Pentru ca această activitate să se constituie într-un act de creație „învățătorul trebuie să aibă un rol de călăuză a activității celui care învață, în așa fel încât acesta să resimtă farmecul, atracția specifică a acestei activități”.

În procesul rezolvării problemelor învățătorul trebuie să-l ajute pe elev eficient dar discret, punând întrebări sau făcând recomandări. Dorind să dezvolte elevilor priceperea de a rezolva probleme, el trebuie să clădească în mintea lor un anumit interes și să creeze posibilitatea de exersare. Rezolvând o problemă în fața clasei învățătorul trebuie să regizeze puțin ideile și să-și pună aceleași întrebări pe care le folosește când îi ajută pe elevi. Îndrumat astfel elevul va descoperi ceva mai valoros decât simpla cunoaștere a unor fapte matematice particulare.

Selectarea și gruparea întrebărilor și recomandărilor trebuie făcută corespunzător fazelor procesului rezolutiv. Procesul de rezolvare a problemelor parcurge următoarele faze:

- punerea problemei, formularea și reformularea ei;
- formularea ipotezelor și testarea lor;
- construirea modelului rezolutiv în funcție de ipoteză;
- execuția sau aplicarea modelului rezolutiv;
- verificarea, privirea retrospectivă asupra soluției obținute.

Având în vedere creativitatea, W. Reitman clasifică problemele în cinci categorii:

- **Reproductive, necreative** – sunt acele probleme de aplicare a algoritmilor de lucru, de consolidare și înțelegere matematică, rezolvarea lor implicând folosirea strategiilor algoritmice;

- **Demonstrativ-aplicative** – sunt acele probleme ce includ aflarea a două numere când se cunoaște suma și diferența lor, probleme tip în general, probleme de mișcare, de aliaj. În astfel de probleme rezolvarea finală este bine specificată, drumul spre rezolvare găsindu-se prin respectarea unor reguli de aplicare;

- **Euristic-creative** – sunt acele probleme ce presupun specificarea cerințelor pe care trebuie să le satisfacă soluțiile;

- **Inventiv-creative** – sunt problemele în care ipoteza este bine specificată, menționând elementele prin care se presupune atingerea stării finale oferite. Aici se încadrează problemele cu variabile compuse de elevi;

- **Probleme de optimizare** – care sunt rar întâlnite în ciclul primar deoarece au un grad de dificultate sporit, solicitând mai ales procesul de transfer al cunoștințelor.

Pentru formarea noțiunii de problemă este necesar să se parcurgă următoarele etape:

- rezolvări de probleme simple cu date din mediul înconjurător, numai oral;
- rezolvări de probleme cu date absente;
- completarea de către elevi a datelor care lipsesc dintr-o problemă pentru ca ea să se poată rezolva și apoi să o rezolve;
- completarea de către elevi a întrebării problemei;
- compunerea de probleme după un „dicționar” de întrebări, de produse sau alte elemente de orientare.

În rezolvarea problemelor după date desenate, imaginația elevului și analiza situațiilor posibile ajută la stabilirea corespondenței dintre datele schițate și realitate.

Prin completarea de către elevi a datelor care lipsesc din problemă se realizează educarea flexibilității gândirii. Găsirea întrebării i-a pus pe elevi în situația luării unei decizii legate de practica vieții.

Compunerea de probleme după un „dicționar” de date sau întrebări lasă spațiu manifestării creativității elevilor.

Etapele inițierii în activitatea de compunere a problemelor pot fi gradate astfel:

- compunerea de probleme după date numerice indicate și temă la liberă alegere;
- compunerea de probleme după temă indicată dar cu date numerice la alegere;
- compuneri de probleme după un exercițiu numeric dat;
- compuneri de probleme după o formulă literală.

Munca de compunere a problemelor îi obligă pe elevi la o activitate independentă de creație, de confruntare a cunoștințelor de matematică cu practica vieții.

Activitatea de rezolvare și compunere de probleme prezintă importanță pentru dezvoltarea flexibilității spontane, a fluenței ideative, a fluenței asociative și a originalității, a capacității de redefinire conducând la dezvoltarea gândirii productive de tip divergent și probabilistic, precum și la dezvoltarea imaginației creatoare.

Pentru sporirea potențialului creativ al elevilor am folosit, într-o succesiune gradată, următoarele forme de compuneri de probleme:

- probleme cu acțiune sau cu punere în scenă;
- probleme după tablouri sau imagini;
- probleme după modelul celor rezolvate anterior;
- probleme cu indicarea operațiilor matematice;
- probleme cu precizarea numărului de operații matematice;
- transformarea problemelor compuse în exerciții respectând ordinea operațiilor și succesiunea judecăților;
- probleme după un plan de rezolvare dat;
- probleme cu întrebare probabilistică.

În vederea stimulării interesului elevilor pentru matematică am folosit procedeul intitulat „Problema zilei”. Astfel, sunt expuse zilnic la afișier probleme „dificile, dar frumoase”, propunându-le elevilor să le rezolve. Elevii au prezentat și ei probleme interesante, cu aplicabilitate practică pe care le-au găsit în diferite reviste, culegeri.

Cu responsabilitate am îndrumat elevii spre descifrarea secretelor matematicii, făcându-i să îndrăgească „unul din modurile fundamentale ale gândirii umane, un element indispensabil oricărei culturi demne de acest nume” (N. Oprescu)

Bibliografie:

1. Lupu, Constantin – „Metodica predării matematicii”, Pitești, Ed. Paralela 45, 1999;
2. Oprescu, Nicolae – „Modernizarea învățământului matematic în ciclul primar”, EDP, București, 1974
3. Rusu, Eugen – „Psihologia activității matematice”, București, Ed. Științifică, 1969;
4. sȘincai, Eugenia – Îndrumător pentru învățători, părinți și elevi, Ed. Gheorghe Alexandru, Craiova, 1993

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PR. DIMA MARIUS DANIEL – PROFESOR RELIGIE ȘCOALA GIMNAZIALA VANATORI

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE

EDUCATOARE: ELENA DIMITRIU ȘCOALA GIMNAZIALĂ GRAJDURI, JUDEȚUL IAȘI

Familia, joacă rolul cel mai important în formarea, socializarea, creșterea și dezvoltarea personalității copilului, sub semnul unui cadru fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile sale psihologice și împlinite etapele întregului său ciclu de creștere și dezvoltare, o matricea care imprimă primele și cele mai importante trăsături caracteriale și morale.

Părinții, atât mama cât și tatăl, au același rol în evoluția și dezvoltarea psihologică a copilului. Este adevărat că rolul mamei este mult mai important și mai complex, însă și cel al tatălui este bine definit. În primii ani de viață copilul este dependent de membrii care formează familia, în special de părinți. Acest fapt reprezintă o etapă importantă în ciclul său de viață, deoarece în această perioadă sunt dobândite principalele motivații și deprinderi ale viitorului adult. În familie copilul are parte de primele lecții de viață. Părinții sunt cei care îi oferă un prim model de învățare.

Iubirea reprezintă întâia formă de afectivitate pe care copilul o percepe. Prin intermediul mamei, copilul reușește să descopere lumea, aceasta oferindu-i siguranța din primele sale zile de viață. Mama reprezintă prima autoritate cu care se confruntă copilul deoarece, în relațiile cu ea, el cunoaște primele reguli, primele obligații, primele forme morale. Tot prin intermediul ei, care devine tipar și model pentru el, descoperă lumea din imediata lui apropiere prin observarea și imitația fiecărui gest, a fiecărei acțiuni a mamei. Astfel că, atitudinea mamei față de lucruri, evenimente, oameni și chiar față de el însuși determină și atitudinea copilului față de aceleași lucruri, evenimente, oameni și chiar față de el. Aceasta este cea care condiționează atitudinea copilului, astfel de atitudinea ei depinde încrederea sau neîncrederea, curajul sau teama, voiciunea sau moderația, optimismul sau pesimismul său.

Figura paternă contribuie într-un mod esențial la dezvoltarea sentimentului de protecție și de siguranță a copilului. Mama reprezintă simbolul afecțiunii, blândeții, feminității, iar tatăl este simbolul autorității, al siguranței, al puterii, o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. Familia este partenerul tradițional al școlii deoarece influențează atitudinea copilului față de învățatură, motiv pentru care școlarizarea nu se poate realiza fără participarea activă a părinților.

Educația în familie, cei șapte ani de acasă, influențează puternic întreaga existență a individului. Părinții sunt modele pe care copiii, conștient sau inconștient, le văd cu ochii minții și le urmează.

COPILUL DE AZI –ADULTUL DE MAINE

PROF. ÎNV. PRIMAR DINCA EUGEN COSTEL
SCOALA GIMNAZIALA OSICA DE JOS

Familia reprezintă mediul în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare deci nu printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării (0-6 ani) este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect.

În realitate însă, azi, nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii încă de la vârste mult mai fragede sunt incluși în diverse forme educaționale. Familia rămâne totuși ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie.

Ulterior scoala și alte medii educaționale nu pot decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Orice părinte își dorește să îi insuflă copilului său un comportament adecvat astfel încât acesta să-și găsească un loc cât mai bun într-o lume din ce în ce mai competitivă în care orice cunostință în plus poate face diferența.

Ne întrebăm câți dintre ei reușesc acest lucru? Răspunsul la această întrebare diferă în funcție de o serie de factori, majoritatea depinzând de concepțiile părinților despre educație, formare și parenting.

Indiferent de convingeri, experiențe sau atitudini, scopurile tuturor părinților converg înspre același rezultat: cu toții își doresc copii bine pregătiți.

Părinții sunt primele persoane pe care copilul îi are ca model iar dacă părinții au știut să crească un copil puternic fără să fie agresiv, un copil modest fără să fie umil, mândru fără să fie arogant atunci este rândul scolii să preia și să continue activitatea acestora.

Scoala cu toate acuzațiile ce i se aduc este nevoită să suplinească lipsa de perseverență a multora dintre părinți care nu au reușit să dezvolte în „cei șapte ani de acasă” vârsta rațiunii. La această vârstă, copilul începe să perceapă realitatea așa cum i-o zugrăvesc părintii și nu neapărat așa cum este ea.

La această vârstă însă, copilul nu este capabil să își înțeleagă propriile slăbiciuni și limite. De aceea, nu trebuie să îl lăsăm să creadă că tot ce face este bine și perfect. În „cei șapte ani de acasă” copilului trebuie să i se dezvolte abilitățile de învățare și echilibru deci implicit șansa de a reuși în viață. Cheia creșterii unui copil puternic din punct de vedere mental, ce îl apară de stări emoționale distructive - și care îl îndepărtă către stări pozitive, este o atitudine ce are la bază aceste câteva repere esențiale.

La această vârstă, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu semăn cu mama, am ochii ca ea, sunt frumoasă” ori: „Tata este ca mine, suntem puternici amândoi. ”

Se observă că există o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine. Este perioada în care părinții trebuie să își controleze sentimentele (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și dorințele și nevoile. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vor fi stresați de cum vorbesc sau cum se poartă ori reacționează la cei din jur, dar va trebui să își impună anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața lor, cât și din cele negative.

Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic îi supraveghează, le analizează, interiorizează ceea ce fac, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții. „Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum părinții își vor crește copiii, așa cum noi educatorii îi vom educa, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor.

CEI SAPTE ANI DE ACASA-TEMELIA UNEI EDUCATII DE SUCCES

P. I. P. DINCA LILIANA CODRUTA
SCOALA GIMNAZIALA NR. 1, DABULENI

Un copil are drept model părinții în al căror mediu familial se dezvoltă până la vârsta de 3 ani, când intră în treapta preșcolară. Timpul de calitate acordat copiilor în cadrul familiei duce la achiziții majore în primii ani de viață ai copilului. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. În mod firesc, orice părinte se întreabă: ”Sunt un părinte bun pentru copilul meu?” sau ”Ce înseamnă să fii un părinte bun?” Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Când copilul este pregătit să primească informații este foarte important modul în care vor fi transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui. Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: –spiritul de competiție – altruismul – cooperarea – atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc. Iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special. Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, trebuie să ne gândim la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/ă de către ceilalți. Familia asigură copiilor sentimentul siguranței și îi ajută să depășească obstacolele inerente vieții, este punctul lor de sprijin, educându-i să devină persoane responsabile, adaptate timpului în care trăiesc. Părinții sunt modele pe care copiii, conștient sau inconștient le ”văd” cu ochii minții și le urmează. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Discuțiile cu copiii trebuie să decurgă în așa fel încât aceștia să se simtă membrii importanți ai ”echipei” pe care o formează familia. Copiii reacționează pozitiv și respectă calmul, încrederea, fermitatea și afecțiunea părinților. Psihologii susțin că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Părinții trebuie să conștientizeze că prezența lor nu este necesară doar în primii doi ani de viață ai copilului. Primii șapte ani sunt esențiali, iar regretele ulterioare ale părinților nu vor schimba cu nimic evoluția adultului de mai târziu. Buna-creștere se învață în familie, în mediul extern doar se fixează. Școala ne poate pregăti pentru concursuri, competiții, dar nu poate să substituie cei șapte ani de acasă. Pentru un adult de succes, cele două instituții, familia și școala, trebuie să coopereze. Și nu sunt de subestimat primii șapte ani de viață deoarece ei sunt temelia. Părinții sunt modele pe care copiii, conștient sau inconștient, le văd cu ochii minții și le urmează. Marele pedagog John Locke, convins de puterea exemplului în familie, afirma „Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ce nu vreți să imite”. Familia înseamnă înțelegere, bucuria de a sta împreună, de a fi cu toții în diferite ocazii, de a pleca în vacanțe. Ea este cea care mediază comunicarea cu celelalte componente sociale, în special cu școala. Școala este un factor care ajută copilul în desăvârșirea propriei personalități. Factorii determinanți în dezvoltarea personalității copilului sunt familia și școala. Climatul educațional familial cuprinde ansamblul de stări psihice, modurile de relaționare interpersonală, atitudini ce caracterizează grupul familial o perioadă mare de timp. Acest climat poate fi pozitiv sau negativ. Școlarul are nevoie acasă de un mediu de viață în care să se simtă în siguranță. Într-un climat educativ bun părinții sunt calmi în raporturile cu copiii, fără a le satisface însă orice capriciu. Copilul simte că părinții se ocupă de el, că sunt interesați de necazurile și problemele lui, ca și de rezultatele școlare. Familia este un cadru ferm de disciplină, în care și copiii și părinții împărtășesc același nivel de exigență. Tot în familie se

formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de ceea ce îi aparține. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului, din următoarele puncte de vedere: fizic, intelectual, moral și estetic. Familia se preocupă de dezvoltarea fizică a copiilor. Familia se preocupă și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea le dezvoltă spiritul de observație, memoria și gândirea. Părinții le spun copiilor ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente. Aceste noțiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot în sens moral, familia îl îndrumă să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten. Modelele de conduită oferite de părinți pe care copiii le preiau prin imitație și învățare precum și climatul socio-afectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor socio-moral. Familia este partenerul tradițional al școlii. Aceasta influențează atitudinea copilului față de învățatură, de aceea școlarizarea nu se poate realiza fără participarea activă a părinților.

Bibliografie: Stănculescu E., Sociologia educației familiale

DE CE TOTI ZIC CA EU SUNT MIC?

PROF. ÎNV. PRIMAR DINCĂ MARIA
SCOALA GIMNAZIALĂ OSICA DE JOS

În ultimele decenii, natura copilăriei s-a schimbat complet, făcând mai dificil pentru copii să învețe lecțiile de bază ale sufletului uman și ridicând miza pentru părinții care le transmit cu iubire aceste lecții copiilor. În aceste vremuri grele atât pentru copii, cât și pentru părinți cei dintâi sunt nevoiți să insiste în a-și înzestra copilul cu abilitățile intelectuale necesare dar și cu comportamente care să îl ajute să aibă succes în școală și în viață.

Pentru așa ceva, e nevoie de... antrenament. Cei șapte ani de acasă reprezintă pentru unii, și pe bună dreptate, piatra de temelie a vieții pe viitor. De acești ani depinde cum va fi integrat copilul devenit adult în societate, cum va fi agreat de cei din jur și cum își poate ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi.

Această perioadă nu se referă doar la acele semne exterioare de respect caracterizate drept politețe, ci la o întregă suită de obiceiuri sănătoase pe care, dacă un copil le va deprinde acum, le va practica ulterior pe parcursul întregii sale vieți.

Copiii învață prin imitare. Exemplul părintilor contează. Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este ca părintii să fie un bun model pentru el. Părinții îi învață pe copii lucrurile simple încă de la vârstă fragedă: să salute, să spună: „te rog” și „mulțumesc”.

Salutul : Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând cu: „Bună dimineața!”

Comportamentul în public: Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii: Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult.

Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale: Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, și credințele.

Manierele la masă : O bună creștere presupune folosirea corectă a tacâmurilor, poziția corectă în timpul mesei respectul comensurilor și a celui/ celei care servește masă.

Recunoașterea greșelilor: „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță: Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni și îl va evita pe cel din urmă.

Dar bună creștere a unui copil nu trebuie să se oprească aici.

Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat, cum să se spele, să mănânce, când poate să vorbească, să învețe să-i asculte pe ceilalți, plăcerea de a face și a primi cadouri. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul.

Educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Sunt părinți care muncesc de dimineață până seară pentru copiii lor, dar sunt total străini față de nevoile reale ale acestora.

Din dorința de a le asigura copiilor tot ce lor le-a lipsit, părinții îi condamnă la o viață înconjurată de lucruri scumpe și strălucitoare, dar fără adevărate valori.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Psihologii susțin că nu există o limită de vârstă până la care bunele maniere se pot învăța, însă, cu cât lecția bunei-cuviințe și a menajării sensibilităților celor din jurul nostru este începută mai devreme, începând de atunci când totuși cred că este copilul prea mic, este cu atât mai bine pentru constituirea zestrei educaționale a copilului.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE, CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROFESOR ÎNVĂȚĂMANT PRIMAR DINDIRI CARMEN ȘCOALA GIMNAZIALA DEVESELU LOCALITATEA DEVESELU, JUDEȚUL OLT

Normele de conduită se învață din familie. Părinții au cel mai important rol în formarea copiilor, creșterea și dezvoltarea lor ca personalități, încât educația să se manifeste în permanență ca o acțiune unitară, coerentă.

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună „Mulțumesc! Te rog!”, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie, se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie, se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună, consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară, educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

Un copil, „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul său, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă destindere și voie bună, pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa

comportamente corecte. Un copil „bine crescut” îți respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lor.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Formarea și consolidarea deprinderilor se realizează în timp și este bine ca părinții să insiste până la transformarea acestora în obișnuințe. Astfel, de mic, copilul se deprinde cu o bună purtare.

BIBLIOGRAFIE:

Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași.

COPILUL PREȘCOLAR ȘI CEI 7 ANI DE ACASA

PROF. DINU FILA GRĂDINIȚA ZÂNA FLORILOR SECT. 6 BUCUREȘTI

Când vorbim de cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește în familie, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Ne gândim, de asemenea, la un copil bine crescut, care știe să salute, să folosească formulele de politețe, să se poarte frumos cu cei de vârsta lui și cu cei mai mari de cât vârsta lui. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația sa afectivă cu părinții.

Interacțiunile pe care copilul le are cu mediul în care trăiește în primii ani de viață sunt achiziții determinate de acestea și pe care copilul le dobândește în toate domeniile de dezvoltare.

Pot fi considerate intervenții educative: contactul cu adulții, rutinele alimentare, obișnuințele de îngrijire, amenajarea spațiului în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate. Toate acestea sunt asimilate de copil, rolul esențial avându-l mediul familial.

Nevoile sale de educație capătă alte valențe pe măsură ce crește și este tentat să-și asume autonomia. El are nevoie să învețe să se sprijine pe propriile abilități și aptitudini ca să găsească soluții atunci când își dorește să ajungă la ceva, să rezolve ceva sau să îndeplinească sarcini colaborând cu alți copii.

Grădinița, prin valența ei formală, este mediul care poate satisface aceste nevoi educative structurate. Educația formală are un caracter planificat, sistematic, metodic, intensiv și este organizată, condusă și supravegheată de cadrul didactic. Educația formală din grădiniță completează educația informală din familie, non-formală realizată prin activități desfășurate în afara grădiniței și familiei. Pentru copilul între 3-5 ani foarte important este ceea ce spune d-na educatoare de la grădiniță, începe să aibă prieteni printre copiii de vârsta lui.

Psihologii susțin că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește viitorul adult. Până la 6-7 ani, un copil trebuie să aibe dezvoltat un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să fie ordonat, să se spele singur); un nivel responsabil de politețe, învățate din regulile impuse din familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare emoțională.

O nouă etapă a vieții copilului și a părinților începe în momentul în care copilul intră în colectivitate.

În grădiniță orarul cuprinde programe bine delimitate nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind modul în care se desfășoară.

Părinții pot să se informeze la începutul fiecărei săptămâni ce activități se pot desfășura la grădiniță, ce materiale și ce informații se vor face cunoscute copiilor, ce principii și ce deprinderi și cunoștințe vor fi vizate.

De exemplu în această săptămână tema este „Flori de primăvară”

În această perioadă copiii vor învăța cântece, poezii, vor desena, picta, modela toate având ca pretext florile de primăvară.

Părinții pot continua acasă activități similare prin care copilul va exersa ceea ce a învățat la grădiniță.

Exemplu: - Părinții vor merge împreună cu copiii să cumpere flori de primăvară;

- îi vor cere vânzătorului un anumit număr de flori;
- pot atribui sarcini copiilor să ude sau să schimbe apa florilor;
- părinții pot ruga copiii să cante cântecul ce l-a învățat la grădinița despre aceste flori.

În același timp copiii vor recunoaște florile de primăvară, își îmbogățesc vocabularul, exersează deprinderile igienico-sanitare, de receptare a mesajului oral, își îmbogățesc vocabularul.

Prin discuțiile purtate între părinte-copil, copilul își va autoevalua munca și va ști că pe viitor ar trebui să fie mai atent, să depună mai mult efort, să continue exercitiul și acasă. Totodată părintele va trebui să aprecieze ceea ce este bine și să caute să îndrepte erorile. Toate aceste discuții între părinte-copil ar fi bine să ia forma dialogului.

Exemplu: dacă un copil a greșit și a colorat ghiocelul roșu, albastru, etc. Bine ar fi ca a doua zi părintele să meargă și să cumpere niste ghiocci. Apoi să-l încurajeze, să-i spună ca pe viitor este sigur că nu va mai greși. Critica nu este bine deoarece poate determina copilul să fie nesigur pe sine.

Fiecare moment în care părintele este cu copilul: acasă, în parc, la plimbare, în drum spre grădiniță, dacă „se joacă” atribuindu-și roluri poate fi un prilej din care copilul să învețe, să se formeze.

Acum valorile s-au schimbat.

Înainte se puna preț pe comportamentul de politețe, cum trebuie să mănânce, cum trebuie să bea apă, iar acum sunt valorizate asumarea responsabilităților și inițiativele.

În primii ani de viață, copilul ar trebui să-și însușească o serie de abilități sociale și emoționale.

Psihopedagogul Sorina Constandache explică: „Abilitățile sociale presupun ca micuții să învețe să-i ajute pe ceilalți fără să aștepte o recompensă, să-i asculte, să le dea atenție și să rezolve conflictele într-un mod pozitiv, fără să se răzbune. Întrebați-vă copilul cum se simte atunci când este ajutat și spuneți-i că la fel de bine s-ar simți și cel pe care l-ar ajuta el. ”

Ar fi bine ca părinții să fie atenți la nevoile de afecțiune ale copilului.

„Respectul de odinioara era, mai degrabă, o consecință a fricii, nu autentic. Respectul se câștigă, nu se impune.”- Sorina Constandache – psihopedagog

Bibliografie:

1. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*. Editura medicală Amaltea, 1998
2. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002.
3. Step by step- IOMC-UNICEF- *Educația timpurie în România, 2004*
4. Vărămaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

EDUC. DINU GEORGETA GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT CĂLĂRAȘI

„Cei care educă copiii sunt demni de mai multă onoare decât cei care le dau viață; de aceea pe lângă viață, dăruiti copiilor și arta de a trăi bine, educându-i.” (Aristotel)

”Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Copilul trăiește faptele părinților care-i vor servi de model și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute conștient decât de copii foarte inteligenți, ele sunt percepute mai totdeauna de inconștientul care le emite apoi conștientului în situații similare de viață cu cele în care au fost date. Felul în care un copil percepe și stochează în inconștient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetlui destinul (și numai un miracol îl poate schimba – c um spunea Eric Berne).

Părinții își educă copiii pe lângă exemplul personal prin următoarele categorii de propoziții / fraze: principii, ordine, atribuiri, porunci, contraporunci, programe și permisiuni.

Familia este prima care influențează dezvoltarea copilului, punându-și amprenta pe întreaga sa personalitate. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui. Cea dintâi școală a omului a fost și rămâne familia. Influențele ei se exercită pe toate planurile: fizic, intelectual, moral, afectiv. Înainte de a beneficia de educația instituționalizată, copilul învață, în familie, o serie de lucruri pe care școala le consideră cunoscute la începerea procesului de educație. Acasă, copilul învață să spună adevărul, să fie cinstit, să aprecieze frumosul, să respecte munca și să fie responsabil. Învață să fie punctual, să fie serios, riguros, disciplinat. Dacă un copil este educat frumos în familie – părintele asumându-și rolul de părinte – la școală, dar și oriunde s-ar afla, va avea un comportament civilizată, va vorbi frumos, va căuta să se înțeleagă cu cei din jur, va aprecia ideile celorlalți, va accepta că, deși oamenii sunt diferiți, fiecare este unic în felul său, fiecare ascunde, undeva, în sine, ceva deosebit. Părintele însuși să fie un model în acest sens.

Un copil bine crescut în familie, va înțelege importanța educației – școlii, realizării de sine și va munci pentru atingerea acestui scop. În familie, copilul învață să respecte, să aibă răbdare, să îi pese de ceea ce este în jur, învață limbajul bunului simț, se deprinde cu arta de a gândi sănătos, de a simți frumos, de a acționa în consecință. Nu e prea devreme să i se spună despre sinceritate, sinceritatea față de sine și, implicit, față de ceilalți. De experiențele trăite în familie depinde atitudinea individului față de ceilalți oameni. Copilul trebuie ajutat în asimilarea unor judecăți de valoare, acesta este îndrumat spre acțiuni adecvate, menite să le promoveze și să le consolideze.

Niciun părinte nu-și dorește ca fiul sau fiica să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Nu este prea devreme pentru a-l orienta, îndruma în înțelegerea acestei vieți. Exercițându-se asupra individului în formare, la o vârstă când el prezintă, fizic și psihic, cea mai mare plasticitate, educația în familie lasă amprente puternice în personalitatea sa. Ea este, astfel, hotărâtoare în formarea profilului individual, trasând primele contururi peste care vor veni să se suprapună celelalte influențe. Chiar dacă ceilalți factori și-ar asuma sarcina întregă a formării omului, el nu poate fi sustras influențelor acestui prim mediu de viață.

În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care

cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc.

„Omul poate deveni om numai prin educație. El nu e nimic decât ceea ce face educația din el. ”
(Immanuel Kant)

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ÎN PRIMII ȘAPTE ANI ASUPRA PERSONALITĂȚII ȘI CARACTERULUI OAMENILOR

**PROFESOR RELIGIE BIANCA-VIOLETA DINULESCU
ȘCOALA GIMNAZIALA NR. 1 BUMBEȘTI-JIU
JUDEȚUL GORJ**

De ce contează grupa de vârstă 0-8? Astăzi, 7 milioane de copii din întreaga lume nu supraviețuiesc la a cincea zi de naștere, iar peste 200 de milioane de copii care supraviețuiesc nu își ating potențialul de dezvoltare în copilărie timpurie, așa cum sunt indexate fie prin cascadorii, fie prin expunerea la sărăcia absolută. Riscuri precum malnutriția maternă sau sănătatea mintală precară; lipsa alăptării recomandate; lipsa accesului la apă curată și canalizare; lipsa posibilităților de învățare; și expunerea la violență duce la această pierdere a potențialului uman. Astfel de experiențe pot ajunge „sub piele”, care să demonstreze mecanismele de stres ale corpului și funcțiile imunitare. Acești 200 de milioane de copii prezintă un risc ridicat de eșec școlar; sarcina timpurie; rata șomajului; și boli cronice și costisitoare pentru adulți. Un număr mare de copii din lume care încep viața cu risc sever și se confruntă cu stres toxic amenință obiectivele eradicării sărăciei și dezvoltării durabile.

Astăzi, sistemele tradiționale de educație nu sunt concepute pentru copiii cu vârsta sub 5 ani, majoritatea depind în mare parte de grija gospodărească și informală. Aceștia necesită sprijin pentru dezvoltarea lor cognitivă, fizică, socială și emoțională timpurie, care este deosebit de rapidă în anii în care se construiesc bazele arhitecturii creierului și a învățării pe tot parcursul vieții. Deoarece tipul de îngrijire necesară la aceste vârste necesită o atenție coordonată din partea sectoarelor de sănătate, educație și protecție socială, sistemele de educație formală nu pot acționa singure pentru a sprijini dezvoltarea copilăriei timpurii. Chiar dacă luăm în considerare doar sarcina constrânsă de a oferi educația pre-primară în centre, majoritatea sistemelor de educație formală nu au putut să integreze sistematic asistența pre-primară în structurile lor.

Nu sunt vizați copiii în afara școlii, bărbații și femeile analfabeți sau adulții care au abandonat școala prin sisteme de învățământ formal, într-o manieră sistematică, de înaltă calitate. În timp ce majoritatea țărilor au structuri pentru educație non-formală și continuă, calitatea curriculumului și predarea, efortul de sensibilizare și flexibilitatea oferită studenților sunt extrem de variabile, cu rezultate în general slabe și cu o acoperire extrem de scăzută. Și totuși, învățarea adulților (în special pentru femei) este esențială nu doar pentru binele său, ci pentru că are efecte multiplicatoare asupra gospodăriilor și comunităților. După cum s-a descris mai sus, alfabetizarea părinților este un predictor semnificativ al performanței elevilor; de asemenea, poate îmbunătăți părinții, în special capacitatea părinților de a-și susține învățarea. În plus, așa cum arată prognozele demografice, grupul de vârstă de 15-30 de ani astăzi va fi cea mai mare cohortă de populație în 2030. Având în vedere ratele scăzute de înmatriculare secundară și terțiară, majoritatea acestor bărbați și femei nu au o educație înaltă - capacitatea țărilor. Pentru a ajunge la ei printr-o educație continuă și de remediere a adulților va fi esențial să îi aducem în activități civice și economice și să-și maximizeze potențialul de a contribui la dezvoltarea durabilă. În multe țări, această cohortă poate fi mai mare decât cohorta înscrisă în școlile primare și secundare. Acest lucru va necesita un efort semnificativ pentru creșterea educației adulților, iar majoritatea țărilor în curs de dezvoltare nu sunt pregătite pentru o astfel de extindere.

Estimările sugerează că peste 250 de milioane de copii din întreaga lume nu au capacitatea de a citi, scrie și număra - în ciuda faptului că sunt la școală timp de patru ani sau mai mult. Incapacitatea guvernelor de a asigura abilități de bază în materie de alfabetizare și de numerație la nivelul școlii primare, în ciuda unei extinderi fără precedent a școlii în sine, este singura cea mai mare provocare cu care se confruntă educația de bază. Deși majoritatea țărilor au reușit o extindere semnificativă și deseori rapidă a accesului la săli de clasă și profesori, acest lucru nu s-a tradus în niveluri îmbunătățite de învățare. La nivelul post primar, calea este chiar mai abruptă. Precedentul țărilor bogate arată că rezultatele medii ale învățării se

îmbunătățesc lent la nivel național și, pe baza experienței țărilor înstărite, îmbunătățirea rezultatelor învățării pe calea tradițională de extindere sporită a școlii formale va dura decenii, dacă nu secole.

Bibliografie:

- Thematic Group 4 (Early Childhood Development, Education and Transition to Work) of the Sustainable Development Solutions Network, ed. *The Future Of Our Children: Lifelong, Multi-Generational Learning For Sustainable Development*. Report. Sustainable Development Solutions Network, 2014. 17-34.

- Pörksen, Jan, and Dirk Bange. "Investing in Hamburg's Future – Early Childhood Education and Children's Day Care in Hamburg. " In *Leadership in Early Education in Times of Change: Research from Five Continents*, edited by Strehmel Petra, Heikka Johanna, Hujala Eeva, Rodd Jillian, and Waniganayake Manjula, 216-28. Opladen; Berlin; Toronto: Verlag Barbara Budrich, 2019.

SĂ CONSTRUIM ÎMPREUNĂ CEI 7 ANI.... DE-ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR: DOBAI MARINELA
LICEUL TEHNOLOGIC "OCTAVIAN GOGA" JIBOU
JUDEȚUL SĂLAJ

Familia este mediul în care venim pe lume, ne dezvoltăm și la rândul nostru ne formăm o altă familie. Este locul unde găsim înțelegere, liniște și soluții la problemele care ne frământă, cu condiția ca în familie să existe comunicare, respect și iubire.

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Ca educatori, este important să-i susținem pe părinți în demersurile lor educative, să știm să-i orientăm în eforturile lor de a avea un copil fericit.

Ca părinți, este important să știm ce hotărâri luăm pentru copilul nostru, cum și cu ce ocupăm timpul copilului, când să-l ajutăm și când să-l lăsăm să se descurce singur.

În primele etape ale vieții, responsabilitatea educării copilului îi revine familiei iar pentru copil, familia reprezintă primul său univers afectiv și social, trăsăturile și coordonatele personalității se cristalizează în raport cu modelul și natura situațională trăită în mod direct, nemijlocit, de copil, în mediul familial, iar atitudinile părinților au consecințe durabile asupra personalității în formare a acestuia. Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică și de neînlocuit.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral estetic, ș. a.. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectelor casnice), familia este cea care ar trebuie să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul la învățătură. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să se efectueze tema copilului. Cu timpul părinții se vor limita la controlarea temei de acasă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de-acasă”. Un elev fără „cei șapte ani de acasă” va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult. Aici trebuie reamintit că, în general, elevii nu primesc în cadrul școlii nici un exemplu sau sfat negativ, toate acestea influențându-l în afara școlii. Din cele 24 de ore ale unei zile, elevul este la școală 5 – 6 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia elevului. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. A fi părinte este ceva înăscut, acest sentiment aflându-se în noi în stare latentă. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație.

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Cei doi părinți, deși implicate în aceeași măsură în procesul de educație, au roluri diferite mama asigură căldura afectivă, iar tatăl reprezintă autoritatea. Mama contribuie la atmosfera intra-familială și la asigurarea securității afective, iar tatăl la comunicarea socio-familială și respectarea normelor, dar amândoi părinții asigură sentimentul de confort și securitate. Ambii sunt răspunzători de situația copilului în cadrul familiei,

de optimizarea vieții de familie, îmbinând sau încercând să imbine cele două aspecte: atitudinea afectuoasă a mamei cu autoritatea sau exigența rațională a tatălui.

Există și familii în care sunt diferențe de opinii în ceea ce privește creșterea și educarea copilului, în care nu există unitate de cerințe și consecvența în atitudini, o viață de familie frământată de tensiuni, lipsită de afecțiune, cu conflicte ce pot genera acte de opoziție sau chiar de violență ducând inevitabil la reacții de inadaptare, frustrări, la stări de dezechilibru afectiv ale copilului. Într-un astfel de mediu apar și se dezvoltă situații conflictuale care vor afecta atmosfera afectivă a grupului familial și comunicarea dintre membrii ei.

În familie se constituie sentimentul de apartenență socială, pentru că familia este în primul rând o instituție socială fundamentală, este un grup social în care membrii sunt legați prin anumite relații biologice, dar și psihomorale economice și juridice, răspunzând unul pentru altul în fața societății.

Există unele argumente pentru care părinții trebuie să se implice în educația în cadrul instituționalizat a copiilor lor, încă de la vârsta preșcolară: părinții primesc permanent feedback despre potențialul și progresul copilului, ei pot solicita informații, pot oferi sugestii și își pot exprima nemulțumirile; părinții implicați servesc drept model de comportament responsabil pentru propriul copil iar participarea părinților la activitățile școlii reprezintă un factor generator de motivație pentru copil.

Construcția celor ”7 ani de acasă” este un proces îndelungat, proces în care avem nevoie de parteneri. Atunci când construim împreună trebuie să fim conștienți de importanța fiecăruia dintre noi, de ce anume ne leagă, cine suntem „noi” și cine suntem fiecare dintre noi. „Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Cury, A., (2018), *Copii străluciți, elevi fascinanți*, Editura For You, București

Cury, A., (2018), *Părinți străluciți, profesori fascinanți*, Editura For You, București

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. DOBÎNDA LENUȚA GRADINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT FAGET

Cei șapte ani de acasă reprezintă normele de conduită învățate de copil în familie. Familia este mediul în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, de obicei prin imitare, părintele fiind un model pentru copil. Vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale pot doar să confirme și să consolideze normele deja deprinse în familie.

În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult; părintele este un exemplu pentru copil. Părinții le spun copiilor ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente. Aceste noțiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot în acest sens moral, familia îl îndrumă să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten.. Familia contribuie și la educația estetică a copilului.

Educația este factorul decisiv care acționează asupra copilului. Acest proces permanent și continuu nu se referă doar la educația intelectuală (informativă și formativă) care se realizează în instituții de învățământ, ci la toate influențele care modelează copilul în vederea creării unei personalități cât mai armonios structurate. Educația trebuie să asigure adaptarea optimă a copilului la cerințele societății, bazându-se pe potențialul individual.

Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților.

Felul în care părinții se raportează la copii, afectează în mod dramatic modul în care copilul se va raporta la societate. Părinții severi vor forma un tânăr fără personalitate, voință, inițiativă (doar în cazul unui sistem nervos foarte puternic asistăm la formarea unui spirit anarhic în familie și societate); părinții care-l vor răsfăța vor avea un tânăr care nu învață, nu muncește, dar pretinde mereu (unii ajung delicvenți); părinții care denotă inconsecvență educativă, care oscilează între răsfăț și severitate, vor forma un tânăr dezorientat, încăpățânat, capricios și dificil în raporturile sociale.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă., fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții. „Căci ei vor fi în lume și în viață modelele de conduită oferite de părinți pe care copiii le preiau prin imitație și învățare-precum și climatul socio-afectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor socio-moral. Familia este partenerul tradițional al grădiniței/școlii. Aceasta influențează atitudinea copilului față de învățatură, de aceea școlarizarea nu se poate realiza fără participarea activă a părinților.

Bibliografie:

1. Băran-Pescaru, Adina - Parteneriat în educație familie-școală-comunitate, Editura Aramis, București, 2004;
2. Ciofu, Carmen – Interacțiunea părinți-copii, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1989;
3. Silva Dima, Cei șapte ani de-acasă, Editura Didactică și pedagogică, București, 1992

STUDIU DESPRE EDUCAȚIA ÎN FAMILIE

ÎNV. DOBIRCIANU CATALINA-ȘCOALA GIMNAZIALA NR. 1 SAT VALENI

Suntem convinși că majoritatea părinților își doresc să crească copii sănătoși și fericiți. Dar, oare, toți știu cu adevărat de ce are nevoie copilul lor pentru a crește astfel? Care sunt ingredientele care ne asigură sănătatea și fericirea pe termen lung? Care sunt acele atu-uri pe care i le poate da familia și care îi asigură succesul în viață?

În primii ani, care constituie perioada cea mai importantă de dezvoltare fizică și de construcție a personalității și inteligențelor, elementele reprezentând mediul social care contribuie la modelarea unei persoane sunt familia, școala, prietenii și colegii, comunitatea apropiată, modelele și valorile sociale și imaginea despre lume, ca ansamblu, care ajunge la conștiința persoanei prin intermediul culturii și diferitelor medii de informație la care are acces. **Familia** este unul din cele mai importante elemente sau, mai bine spus, sisteme care contribuie la dezvoltarea unei persoane și la starea ei de sănătate. Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor.

Părinții furnizează „zestrea genetică”, iar familia creează condițiile dezvoltării fizice, emoționale, intelectuale și modelează caracterul copilului, simțul moral, estetic etc. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile alimentare și igienice, atitudinile față de viață, modelele sau obișnuințele de comportament, copiii le datorează educației primite în mediul familial. De aceea, **familia este instituția fundamentală în toate societățile.**

Rolul familiei este foarte important în ceea ce privește dezvoltarea copilului, din punct de vedere fizic, intelectual, emoțional, moral sau caracterial și spiritual-estetic.

În ce privește **dezvoltarea fizică** a copilului, familia este cea care asigură mediul de viață, hrana, îmbrăcămintea, trebuie să îi ferească de pericole, să le asigure condiții și spațiu propice pentru joc, învățare, odihnă, mișcare și să le supravegheze și întrețină starea de sănătate optimă.

Familia stabilește regimul de viață al copilului care să îi asigure o dezvoltare optimă, îi formează primele deprinderi de igienă personală și socială și îl obișnuiește să utilizeze factorii naturali (apa, aerul, soarele) pentru bunăstarea organismului.

Familia trebuie să se preocupe de dezvoltarea capacității motrice a copilului, prin asigurarea unor activități de joc fizic și mișcare sau sport în aer liber.

Dezvoltarea motricității și coordonării mișcărilor are un rol important și în dezvoltarea activă a emisferelor cerebrale, fapt ce favorizează procesele de învățare, adaptare și emancipare relativă.

Tot familia are grijă să adapteze toți factorii sus-menționați la nevoile specifice ale diferitelor faze de dezvoltare, la vârsta și solicitările specifice fiecărei etape și activități.

Există situații când părinții fie nu au mijloacele materiale să îi asigure copilului condiții optime de dezvoltare fizică, fie nu sunt preocupați de toate aspectele dezvoltării copilului lor și nici nu știu ce au de făcut, sau toate acestea la un loc, fie lasă cele mai multe aspecte în sarcina altcuiva și se mulțumesc doar să dea bani pentru rezolvarea problemelor, fără să monitorizeze situația.

În ce privește **dezvoltarea intelectuală** a copilului, familia este în primul rând mediul în care își însușește **limbajul**.

Volumul, precizia vocabularului și corectitudinea exprimării copilului depind de munca depusă de părinți și de restul familiei în această direcție. Ca prim factor de educație, familia oferă copilului și aproximativ 90% din cunoștințele uzuale despre lumea înconjurătoare (despre plante, animale, obiecte, mediul în care trăiește, despre ocupațiile oamenilor etc.).

Familia ar trebui să se preocupe și de **dezvoltarea proceselor intelectuale** ale copiilor. Ea trebuie să le dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea. Părinții trebuie să încerce să explice copiilor sensul unor fenomene și obiecte, pentru a le putea înțelege.

Copiii, dotați de mama natură cu o curiozitate insașiabilă, pun cele mai multe întrebări în perioada dintre 2 și 6 ani, iar părinții ar trebui să îi ajute să-și însușească un număr cât mai mare de cunoștințe, răspunzând cât se poate de corect și exact, într-un limbaj adecvat fiecărei vârste, pentru a-și ajuta copiii să facă lumea din jurul lor comprehensibilă.

La vârsta școlară, familia ar trebui să dezvolte gustul copiilor pentru citit, pentru căutarea activă de informație, să îi îndrume spre cărțile și sursele de informație potrivite și să îi ajute să sistematizeze cunoștințele, să le dezvolte gustul pentru experimentare, inovație, comunicare proactivă, să îi învețe să rezolve probleme și să caute soluții, să le încurajeze creativitatea și multe altele.

Pentru dezvoltarea **inteligenței emoționale** a copilului, viața de familie constituie, de asemenea prima lui școală. În acest mediu, oarecum protejat, copilul ar trebui să învețe să se cunoască, învață cum să simtă față de ceea ce i se întâmplă și cum reacționează ceilalți la sentimentele lui; experimentează și recunoaște o gamă de sentimente și învață ce posibilități de reacție există, învață să își exprime speranțele și temerile. Tot în familie, copilul își formează primele atitudini față de lumea din jur, de care vor depinde atât reușita lui școlară cât și, mai târziu, cea de viață.

Primii patru ani de viață acoperă o perioadă în care creierul copilului ajunge cam la două treimi din dimensiunea sa la vârsta maturității și evoluează în complexitate mai mult ca oricând.

Anumite cunoștințe se fixează acum mai bine decât ulterior, este perioada propice dobândirii cunoștințelor emoționale. De aceea, tot în această perioadă, stresul puternic poate afecta capacitatea de învățare a creierului, deci poate dăuna dezvoltării intelectului.

Un copil care nu se poate concentra, care e mai degrabă suspicios decât încrezător, care este trist sau furios în loc să fie optimist, care este mai degrabă distrugător decât respectuos sau care este copleșit de anxietate, preocupat de fantezii înspăimântătoare și care, în general, se simte profund nefericit, un asemenea copil are puține posibilități în viață, puține șanse de a se dezvolta și evolua pe măsura cerințelor sau așteptărilor sale. Cu alte cuvinte, putem spune că pierde startul corect în viață și cu greu va putea recupera acest handicap.

Reușita școlară nu poate fi previzibilă în funcție de anumite fapte ale copilului sau de capacitatea precoce de a citi sau socoti, ci de înclinațiile emoționale și sociale:

- siguranța de sine și interesul;
- să știe ce tip de comportament se așteaptă din partea lui și cum să își stăpânească impulsurile greșite;
- să fie capabil să aștepte, să urmeze indicații și să apeleze la ajutorul părinților sau profesorului;
- să-și exprime nevoile atunci când se află în compania altor copii sau adulților.

Pentru **educație morală și formarea caracterului**, familia este de asemenea, primul mediu în care copilul își construiește scara de valori și își formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. În realizarea acestui tip de educație, modelul parental este foarte important pentru copil.

Părinții ar trebui să le spună copiilor ce e bine și ce e rău și de ce, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente și ar trebui să constituie exemple demne de urmat.

Educația artistic-estetică și înțelegerea valențelor spirituale ale umanității trebuie să vină în completarea celorlalte tipuri de educație, pentru a stimula creativitatea copilului și a-l ajuta să treacă de la o înțelegere a lumii axată pe propriile nevoi și plăceri la o înțelegere mai completă a lumii, a universului și a resorturilor profunde care guvernează viața, în ansamblul ei și societatea umană.

Din nefericire, în condițiile societății moderne, atât datorită presiunilor economice, evoluției tehnologiei cât și modelelor sociale pe care le-am creat, din ce în ce mai mulți părinți „rămân corigenți” la capitolul dezvoltării armonioase a copiilor, transferând apoi, uneori în întregime, această responsabilitate sistemului educativ – grădiniței, școlii.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

**PROF. ÎNV. PREȘC. NICOLETA DOBOEȘ
GRĂDINIȚA CU P. P. NR. 12 SIGHETU MARMAȚIEI**

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea".

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună.

Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

CEI 7 ANI DE ACASA

CADRU DIDACTIC: DOBRANICI CONSUELA GRADINITA LA TURN, BUCURESTI

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă)

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

ROLUL CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR: DOBRE AURELIA-GEORGETA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ, COM. MĂGURELE
JUD. PRAHOVA

„Copilul nu este o jucărie, el este o cruce care trebuie purtată cu bucuria jertfei asumate, și de felul în care părinții duc această cruce, depinde calitatea de creștin adevărat a viitorului adult!”

Danion Vasile

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Profesorul psiholog Adina Mesaroș a explicat cum influențează primii ani din viață comportamentul viitor al copilului și, nu în puține cazuri, chiar a viitorului adult. Potrivit psihologului, primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. „Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să identificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil”, explică specialistul, precizând că această satisfacere a nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi.

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă, ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

Familia este o mică biserică numai atunci când părinții își cresc copiii așa cum trebuie, cu atenție și responsabilitate. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Unele dintre acestea sunt:

-salutul – este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

-comportamentul în public- un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul său, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

-comportamentul cu prietenii- manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte.

-manierele la masă- o bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor

- recunoașterea greșelilor- „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune.

-tact și toleranță- un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni.

Toate acestea sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care ne-am străduit să le predăm copilului nostru au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor

aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate, UN OM BUN!

BIBLIOGRAFIE

Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

Cei șapte ani de acasă, Michiela Poenaru, Editura ePublishers, 2013

CUM VAD COPIII "CEI 7 ANI DE ACASA"

**PROF. INV. PRIMAR EUGENIA ROCSANA DOBRE,
ȘCOALA GIMNAZIALA "URUGUAY", BUCUREȘTI**

Dacă ne gândim la titulatura de "copil binecrescut", aceasta se obține în urma formării unor priceperi și deprinderi, a însușirii unui ansamblu de norme pe care copilul trebuie să le respecte.

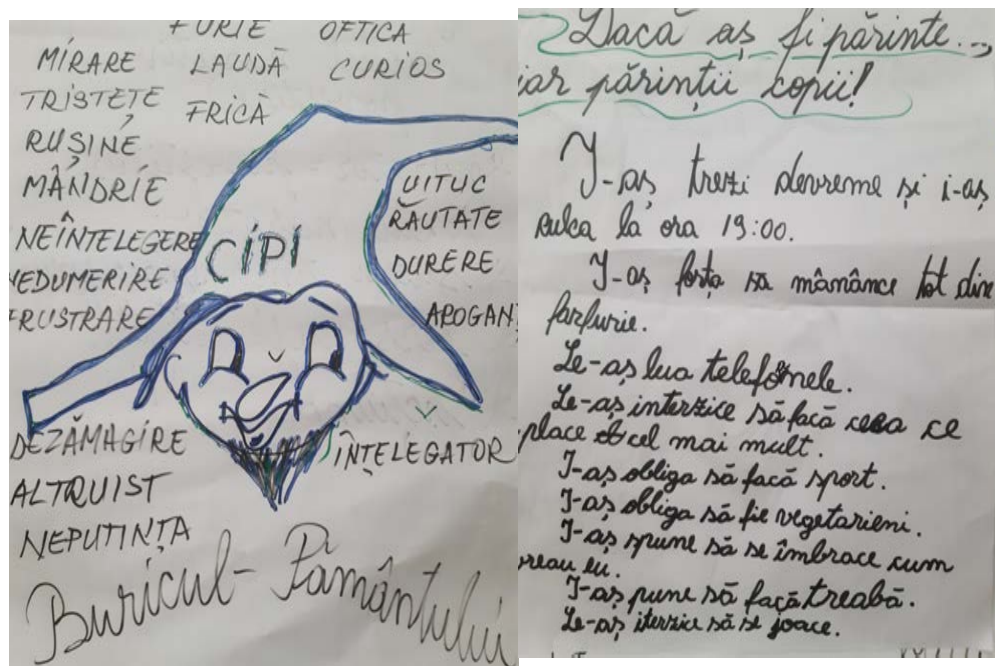
Bunele maniere, educația primită în familie îl vor ajuta pe copil să se adapteze, să se integreze în societate.

Trebuie să aibă un comportament adecvat față de adulți, prieteni, dar și față de propria persoană. Starea de confort fizic și psihic al copilului nu este dată decât de respectarea acestor reguli, acest confort având o influență mare asupra formării profilului său moral, el căpătând încredere în forțele proprii.

În familie se dezvoltă primele deprinderi de igienă personală, a locuinței, a îmbrăcăminte, a alimentației, de igiena individuală și colectivă. El devine autonom, capabil pentru o conviețuire socială, responsabil pentru sănătatea, igiena și protecția lui.

Acum se formează ca om, cu un comportament normal, o ființă cu diferite aptitudini și preferințe. Copilul își alege modele- eroi, putând deveni altruist sau egoist.

Regulile se explică treptat. trebuie insistat asupra respectării lor, repetat, până când devin obisnuință.



Copilul și trăirile lui în perioada celor "7 ani de-acasă", atitudinea față de părinți.

HARNICI · CINSTIȚI
CUVINCIOȘI
SINCERI
MUNCITORI
FITII!
RESPONSABILI
TOLERANȚI
AFECTUOȘI
ALTRUIȘTI
**RESPECTAȚI-VĂ ȘI
IUBIȚI-VĂ!**

"RECOMANDARILE"
COPILOR AFLAȚI LA
FINAL DE CICLU
FINAL PENTRU CEI
DIN CLASA
PREGATITOARE.

1. Să ascult
2. Să fiu respectuos
3. Să nu vorbesc mîntrebat
4. Să salut
5. Să fiu generos
6. Să fiu altruist
7. Să nu vorbesc peste ceilalți
8. Să nu fiu egoist
9. Să nu fiu lăudăros
10. Să mă respect pe mine însumi.

"..... din cei 7 ani de-acasă"

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE - CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**PROF. DOBRE FLORENTINA,
LICEUL CU PROGRAM SPORTIV, BRAILA**

Educația realizată în familie are rolul de a dezvolta aptitudini de bază și competențe sociale în primii ani de viață ai copilului. Familia are rolul de a pregăti și a susține copilul din punct de vedere emoțional, comportamental, social și financiar.

Ce sunt cei șapte ani de acasă ? Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și pentru părinți.

Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului, sunt definatorii pentru formarea lui ca adult.

Rezultatele obținute de copil la școală sunt în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să-i asigure copilului mijloacele materiale și de spațiu necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul din punct de vedere cognitiv. Ajutorul trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, substituind copilului de la sarcinile școlare nefiind indicată. Tot în familie copilul își formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, ordinea, cumpătarea, grija față de ceea ce îi aparține.

Condițiile de viață ale copilului sunt influențate de comportamentul părinților. În familie trebuie să existe disciplină și toate problemele trebuie rezolvate într-un climat de prietenie și de înțelegere. Funcția de părinte presupune a veni în întâmpinarea nevoilor copilului pentru o dezvoltare normală a acestuia.

Este necesar ca părinții să aibă anumite abilități pentru a avea succes în misiunea lor parentală. Ei trebuie să cunoască nevoile de bază ale copilului și să aibă disponibilitatea de a le satisface. Copilul are nevoie de dragoste și de securitate. De măsura în care va fi satisfăcută nevoia copilului de dragoste, va depinde calitatea viitoarelor relații sociale ale adultului cu colegii, cu prietenii, cu propria familie. Dragostea și afecțiunea față de copil reprezintă o nevoie a acestuia, fiind o condiție a dezvoltării unei personalități sănătoase. Părinții trebuie să-i ofere copilului experiențe noi, să-l stimuleze cognitiv și afectiv pentru că numai așa copilul descoperă lumea în care trăiește. Jocul și limbajul sunt cele mai importante activități ale copilului, în sensul trăirii de experiențe noi de către acesta. Părintele trebuie să fie partaș la jocul, bucuria, tristețea sau descoperirile copilului său. Orice părinte are la un moment dat așteptări de la copilul lui. Părinții trebuie să aibă abilitatea ca aceste așteptări să fie realiste, adesea așteptările prea mari duc la teamă, eșec iar cele prea mici pot duce la iresponsabilitate. De asemenea cu abilitate copilului trebuie să i se impună anumite limite. Această impunere în fața copilului trebuie făcută cu autoritate nu cu agresivitate, astfel copilul capătă respect față de părinți, față de norme și reguli.

Copilul trebuie încurajat și apreciat, astfel el va face progrese mari în perioade scurte de timp și îi va crește încrederea în sine. Încurajările adultului și exprimarea unor exigențe rezonabile față de copil sunt esențiale în socializarea copilului. Aprecierea și răsplata îi formează copilului o stimă de sine pozitivă. Recunoașterea meritului copilului trebuie făcută vizând în special efortul depus de copil și nu rezultatul, atât pentru a încuraja copiii cu rezultate mai slabe, cât și pentru a preveni tendința copilului de a vâna, cu orice preț, rezultatul. Un copil care este respectat de adulții din jur va crește cu sentimentul valorii și al respectului de sine și comportamentul său ulterior va fi în limitele acestui respect.

Părinții trebuie să-și responsabilizeze copilul. Responsabilitatea devine la o anumită vârstă o nevoie de bază a copilului deoarece prin ea se dezvoltă autonomia copilului. Mai întâi copilul învață să se îngrijească singur, să mănânce, să se spele, să se îmbrace. Responsabilitățile cresc pe măsură ce copilul se mărește și dau copilului sentimentul libertății în acțiunile proprii. Crescând astfel, la maturitate el va putea accepta responsabilitățile și răspunderile care îi revin. În același timp copilul învață regulile, tiparul după care se face un anumit lucru, ce este permis și ceea ce nu este permis.

Socializarea primară a copiilor este realizată de părinte prin mai multe procedee cum ar fi: încurajări, controlul efectuării temelor, supravegherea îndeplinirii sarcinilor primite, comunicare și schimb de informații, cât și prin participarea la activități comune vizite, ieșiri, jocuri.

Greșelile pe care le fac adulții în satisfacerea nevoilor copilului pot distorsiona dezvoltarea copilului. Consecințele sunt grave și vor fi plătite atât de indivizi cât și de societate în ansamblu.

Contribuția părinților la realizarea acestor sarcini de educare a copilului poate fi foarte diferită, în funcție de caracteristicile particulare ale familiei respective. Așadar, părinții au o foarte mare responsabilitate și influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le asigură celor mici practic cele mai importante valori sociale precum dragostea, afecțiunea, respectul, corectitudinea, dorința de a învăța și de a munci care îi va forma ca oameni de bază ai societății. Nesatisfacerea acestor nevoi ale copilului vor avea consecințe negative asupra dezvoltării copilului dar va influența și societatea în ansamblu.

BIBLIOGRAFIE

1. Mitrofan, I., Mitrofan, N., *Familia de A la Z, Mic dictionar al vieții de familie*, Editura Științifică, București, 1991
2. Stănciulescu, E., *Sociologia educației familiale*, vol. I, Editura Polirom, Iași, 1998
3. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Editura Polirom, 2002

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. DOBRE MARINELA

ȘCOALA GIMNAZIALA I. D. SIRBU PETRILA, HUNEDOARA

Cei 7 ani de acasă sunt anii de aur ai educației unui copil. Înconjurat de dragostea și protecția părinților, copilul învață bazele disciplinei, a încrederii în propriile sale forțe, învață regulile de bază ale respectului și primele noțiuni de socializare. În cei 7 ani de acasă, copilul învață ceea ce este încrederea, ordinea, cinstea și buna purtare.

Perioada celor 7 ani - este considerată a fi perioada cu impact maxim asupra modului în care copilul percepe lumea și valorile umane ale societății din care face parte. Rolul părinților este esențial în acești ani - pentru că ei sunt cei care pun cărămizile sistemului de norme și valori pe care adultul de mâine își va clădi propria sa viață.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de părinți depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care părinții, i-o dau. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Educația primită în familie. Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

✓ Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

✓ Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

✓ Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

✓ Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

✓ Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celeia care servește masa.

✓ Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

✓ Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Construcția celor „7 ani de acasă” este un proces îndelungat, proces în care avem nevoie de

parteneri. Atunci când construim împreună trebuie să fim conștienți de importanța fiecăruia dintre noi, de ce anume ne leagă, cine suntem „noi“ și cine suntem fiecare dintre noi. Ce știm să facem și ce putem face fiecare, pentru a reuși să facem împreună.

Un stil suficient de bun, ca părinte, este să îndeplinești nevoile fizice și emoționale ale copilului gătindu-i mese, învelindu-l la culcare, răspunzând la semnele sale de stres și bucurându-vă împreună - în acest fel ajuți la dezvoltarea unor conexiuni neuronale sănătoase. Iar acest lucru ajută la crearea unui stil de atașament sigur și la atingerea pragurilor necesare în dezvoltare. Pentru că așchia nu sare departe de trunchi, în calitate de părinți putem controla fiecare aspect al bunăstării copilului. Trebuie să îi pregătim pentru succes prin interacționarea cu ei în calitate de adulți de încredere. Le putem arăta prin propriul exemplu cum să facă față sentimentelor puternice, pentru a ști cum să gestioneze propriile sentimente când vor fi adulți.

Chiar dacă primii 7 ani nu vor determina gradul de fericire pentru viață, creierul unui copil creează un fundament solid pentru modul în care comunică și interacționează cu lumea înconjurătoare procesând cât de repede li se răspunde. Până în clasa întâi sau a doua încep să se separe de părinți făcându-și prieteni; tânjesc după acceptarea semenilor și sunt pregătiți să discute despre sentimentele lor. Copiii de 7 ani pot să creeze semnificații profunde pentru informațiile din jurul lor; sunt capabili să vorbească în metafore, reflectând abilitatea de a gândi în linii mari.

Se poate concluziona că primii ani din viață sunt cei mai importanți deoarece pun bazele pentru succesul din viață. Dezvoltarea din copilărie este șansa unui copil de a se dezvolta la potențialul complet. Fiecare copil este dorit și are dreptul la un start bun în viață.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Bibliografie

1. Dragu A., Cristea S., 2002, „Psihologie și pedagogie școlară”, Ed. Ovidius University Press, Constanta;
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, „Consilierea și educația părinților“, editura Aramis, București, 2002
3. https://www.qbebe.ro/psihologie/educatie_si_disciplina/cat_de_mult_inseamna_cei_sapte_ani_de_acasa

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE-CEI 7 ANI DE ACASĂ

ȘCOALA GIMNAZIALĂ CHHILIILE PROFESOR, DOBRE NEACȘA

"Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală". Albert Einstein

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 7ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”.

În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult. După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celeia care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

DOBRE NICOLETA, PROF. INV. PRESCOLAR, GRĂDINIȚA „PANSELUȚA”, SECTOR 4, BUCUREȘTI

Fiecare individ are propriile calități, aptitudini și interese unice. Copiii sunt, de asemenea, indivizi, iar domeniile lor de interes trebuie descoperite și trebuie îndreptați spre aceste interese. Copiii trebuie să fie susținuți atât în perioada preșcolară, cât și în perioada de vârstă școlară.

Suntem convinși că majoritatea părinților își doresc să crească copiii sănătoși și fericiți. Dar, oare, toți știu cu adevărat de ce are nevoie copilul lor pentru a crește astfel? Care sunt ingredientele care ne asigură sănătatea și fericirea pe termen lung? Care sunt acele atu-uri pe care i le poate da familia și care îi asigură succesul în viață? Într-o lume preponderent materialistă, cum este cea în care trăim, întrebarea este firească. Fiecare om se naște cu o „zestre”, un dat genetic care, așa cum a demonstrat epigenetica, poate fi modificat de condițiile de mediu. Putem compara acest dat cu un kit de construcție, în care ai materialul de bază și o serie de modele ce pot fi realizate cu acest material. De-a lungul vieții, fiecare persoană se construiește pe sine și este, la rândul ei, modelată de mediul social în care se dezvoltă. Această construcție și dezvoltare a personalității unui om nu este un scop în sine ci este o condiție a realizării acelei misiuni unice cu care se naște fiecare din noi. În primii ani, care constituie perioada cea mai importantă de dezvoltare fizică și de construcție a personalității și inteligențelor, elementele reprezentând mediul social care contribuie la modelarea unei persoane sunt familia, școala, prietenii și colegii, comunitatea apropiată, modelele și valorile sociale și imaginea despre lume, ca ansamblu, care ajunge la conștiința persoanei prin intermediul culturii și diferitelor medii de informație la care are acces. Este totodată, perioada în care se construiește, sau nu, simțul coerenței și primele modele ale relațiilor cu ceilalți. Și totodată, perioada în care personalitatea, aflată în perioada de construcție, este supusă la primele teste. Familia este unul din cele mai importante elemente sau, mai bine spus, sisteme care contribuie la dezvoltarea unei persoane și la starea ei de sănătate. Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. Părinții furnizează „zestrea genetică”, iar familia creează condițiile dezvoltării fizice, emoționale, intelectuale și modelează caracterul copilului, simțul moral, estetic etc. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile alimentare și igienice, atitudinile față de viață, modelele sau obișnuințele de comportament, copiii le datorează educației primite în mediul familial. De aceea, familia este instituția fundamentală în toate societățile. Rolul familiei este foarte important în ceea ce privește dezvoltarea copilului, din punct de vedere fizic, intelectual, emoțional, moral sau caracterial și spiritual-estetic. În ce privește dezvoltarea fizică a copilului, familia este cea care asigură mediul de viață, hrana, îmbrăcămintea, trebuie să îi ferească de pericole, să le asigure condiții și spațiu propice pentru joc, învățare, odihnă, mișcare și să le supravegheze și întrețină starea de sănătate optimă. Familia stabilește regimul de viață al copilului care să îi asigure o dezvoltare optimă, îi formează primele deprinderi de igienă personală și socială și îl obișnuiește să utilizeze factorii naturali (apa, aerul, soarele) pentru bunăstarea organismului. Familia trebuie să se preocupe de dezvoltarea capacității motrice a copilului, prin asigurarea unor activități de joc fizic și mișcare sau sport în aer liber. În ce privește dezvoltarea intelectuală a copilului, familia este în primul rând mediul în care își însușește limbajul. Volumul, precizia vocabularului și corectitudinea exprimării copilului depind de munca depusă de părinți și de restul familiei în această direcție. Ca prim factor de educație, familia oferă copilului și aproximativ 90% din cunoștințele uzuale despre lumea înconjurătoare (despre plante, animale, obiecte, mediul în care trăiește, despre ocupațiile oamenilor etc.). Familia ar trebui să se preocupe și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea trebuie să le dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea. Părinții trebuie să încerce să explice copiilor sensul unor fenomene și obiecte, pentru a le putea înțelege. Copiii, dotați de mama natură cu o curiozitate insatiable, pun cele mai multe întrebări în perioada dintre 3 și 6 ani, iar părinții ar trebui să îi ajute să-și însușească un număr cât mai mare de cunoștințe, răspunzând cât se poate de corect și exact, într-un limbaj adecvat fiecărei vârste, pentru a-și ajuta copiii să facă lumea din jurul lor comprehensibilă. La vârsta școlară, familia ar trebui să dezvolte gustul copiilor pentru citit, pentru căutarea activă de informație, să îi îndrume spre cărțile și sursele de informație potrivite și să îi ajute să sistematizeze cunoștințele, să le dezvolte gustul pentru experimentare, inovație, comunicare proactivă, să îi învețe să rezolve probleme și să caute soluții, să le încurajeze creativitatea și multe altele.

BIBLIOGRAFIE :

1. Bunescu Ghe., Alecu G., Badea D. – Educația părinților. Strategii și programe, E. D. P., București, 1997;
2. Ecaterina Adina Vrasmas – Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, 2002;
3. Nica I., Țopa L. – Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I, E. D. P., București, 1974;
4. Stoian M. – Abecedarul părinților, E. D. P., București, 1972.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

PROF. DOBRE ROXANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ BĂLCEȘTI

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău.

Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public.

Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important

să îl lăudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

IMPLICAREA FAMILIEI IN EDUCAȚIA COPILOR, CONDIȚIE A REUȘITEI ȘCOLARE

PROF. DAOGARIU GEORGETA
GRADINITA CU P. P. „TUDOR VLADIMIRESCU”, CRAIOVA

Familia exercită o influență deosebit de importantă asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral, estetic, emoțional etc. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectelor casnice), familia este cea care ar trebuie să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul la învățatură. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să se efectueze tema copilului. Cu timpul părinții se vor limita la controlarea temei de acasă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politetea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de-acasă”. Din cele 24 de ore ale unei zile, elevul este la școală 5 – 6 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia elevului. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții doresc dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. Procesul de educație din cadrul școlii este îndrumat și condus de persoane pregătite în mod special pentru acest lucru. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Ziua în care copii merg la școală constituie pentru părinți momentul în care ei trec de la statutul de primi educatori, familia fiind prima școală a copiilor, la cel de parteneri ai școlii. Aceasta nu înseamnă că rolul părinților în educația copiilor s-a încheiat, ci doar că începe o nouă etapă în care părintele împarte acest rol cu învățătorul, iar mai târziu cu profesorii. Părinții continuă educația copiilor în familie, dar odată cu începerea școlii apare nevoia de colaborare cu aceasta, chiar de implicare activă în cadrul ei.

Colaborarea cu familia trebuie să se concretizeze într-un program comun de activități ale școlii cu aceasta (lectorate cu părinții, ședințe, consultații, vizite la domiciliul elevului, serbări școlare). Părinții trebuie să vadă în noi un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișăm. Așadar e o sarcină a școlii să identifice situațiile problemă din familiile copiilor, să dirijeze pe cât este posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școala-familie este determinantă în educarea copiilor.

Colaborarea dintre școală și familie se poate realiza sub mai multe forme. Una dintre aceste forme este vizitarea familiei de către cadrele didactice. Vizita la domiciliul elevilor poate da rezultate bune pentru realizarea obiectivelor comune urmărite de către școală și familie. Înainte de a vizita familia unui elev, cadrul didactic trebuie să se pregătească în acest sens. El își va fixa problemele pe care le va discuta cu părinții, va da și va cere părinților informații.

În cadrul convorbirii pe care o va purta cu părinții, profesorul, învățătorul, trebuie să dovedească mult calm. E necesar să găsească argumente potrivite și temeinice și să-i convingă pe părinți de utilitatea lor, dar să nu renunțe la obiectivitate și sinceritate în abordarea problemelor. Consultarea catalogului, informațiile

cerute de la profesorii clasei și propriile informații îl vor ajuta pe diriginte sau învățător, să ofere un tablou clar asupra situației elevului.

În discuțiile avute cu părinții e bine să fie prezentate mai întâi aspectele pozitive din activitate, succesele elevului sau schimbările lăudabile din comportamentul acestuia. Vor fi menționate apoi obiectele de învățământ la care elevul întâmpină greutăți, ce greșeli se observă în activitatea sa la clasă sau ce abateri disciplinare manifestă. Se va discuta cauza acestor neajunsuri și împreună cu familia, se vor găsi măsurile necesare pentru îndreptarea elevului.

Consultațiile cu părinții elevilor își vor atinge scopul dacă familia devine un colaborator activ și conștient al școlii, dacă se ajunge la stabilirea unui sistem unitar de măsuri pentru îndrumarea elevului, dacă părinții sunt convinși și hotărâți să urmeze sfaturile cadrelor didactice.

Spre a-i ajuta eficient pe copii, părinții trebuie să se informeze despre rezultatele muncii și despre comportarea lor în școală. Părinții trebuie să țină permanent legătura cu școala, dar mai ales atunci când apar primele note slabe sau se observă modificări în comportamentul copilului. Măsurile de îndreptare luate din timp, când carențele sunt mici, dau rezultate bune.

O altă formă de colaborare sunt ședințele cu părinții, ședințe care sunt un prilej de comunicare între școala și familie. Principala menire a ședințelor cu părinții este informarea pedagogică. Părinții vor primi informații pedagogice cu privire la formarea deprinderilor de muncă independentă la elevi, despre particularitățile de vârstă ale acestora, despre educația lor estetică, pregătirea temelor, petrecerea timpului liber.

Părinții trebuie să aibă încredere în cadrele didactice, dar și să aibă grijă să nu proiecteze asupra copiilor propriile amintiri neplăcute pe care le-ar putea avea din perioada școlii. Ei trebuie să le recunoască cadrelor didactice un profesionalism pe care ei nu îl au, pedagogia fiind o adevărată meserie, nu doar o simplă ocupație. Este de preferat ca părinții să ia legătura cu școala nu doar atunci când sunt chemați la ședințele cu părinții sau atunci când copiii se confruntă cu anumite dificultăți. Ei trebuie să participe la toate evenimentele importante ale școlii (serbări, festivități, concursuri, spectacole), să ușureze misiunea educativă a școlii prin continuarea educației în cadrul familiei, dar și să manifeste disponibilitate pentru participarea la cursuri cu caracter educativ realizate pentru părinți

În concluzie, pentru a putea asigura educarea copiilor în cele mai bune condiții și integrarea în viața socială, e nevoie ca toți factorii implicați în procesul educațional să formeze o echipă în care fiecare știe ce are de făcut și îi acordă partenerului respectul și încrederea cuvenită.

Bibliografie :

Cerghit, I. ; Radu, I. T. ; Popescu, E. ; Vlăsceanu, L., „ Didactica”, manual pentru clasa a X-a, școli normale, E. D. P., R. A., 1997, pg. 17-21;

Kant, Im., Tratat de pedagogie. Iași, Editura Agora, 1992, pg. 19-35.

Nica, I, Țopa, L., Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1974, pg 13-29;

Nicola, I., „ Pedagogie”, E. D. P., R. A., București, 1992,pg. 32-41;

*** - „ Tribuna învățământului”, 2000.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE – CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. INV. PRIMAR DARIE ANCA
ȘCOALA GIMNAZIALA NR. 1 SAT PADURENI
COMUNA PADURENI, JUDEȚUL VASLUI

„Cel mai important lucru în viața omului este creșterea copiilor, iar părinții trebuie să fie conștienți de responsabilitatea ce le revine. Nu există persoană care să nu fie capabilă să-și educe copilul în mod corect.”(Anton Seminovici Makarenko)

Școala și familia sunt cei doi piloni de rezistență ai educației, iar între aceștia și mediul extrașcolar pendulează copilul – obiect și subiect al educației. O dată cu intrarea în școală, copilul trăiește în două lumi diferite: una a familiei și cealaltă a școlii. Cunoașterea de către cadrul didactic a copiilor încredințați spre educare, ca și a părinților acestora reprezintă, fără îndoială, premisa reușitei activității instructiv-educative.

De-a lungul timpului, viața de familie s-a schimbat, dar continuă să exercite și azi o mare influență asupra vieții private a copiilor și tinerilor.

Familia asigură copiilor sentimentul siguranței și îi ajută să depășească obstacolele, inerente vieții, este punctul lor de sprijin, educându-i să devină persoane responsabile, adaptate timpului în care trăiesc.

Educația în familie, cei șapte ani de acasă, influențează puternic întreaga existență a copilului. Părinții sunt modele pe care aceștia, conștient sau inconștient, le văd cu ochii minții și le urmează.

Familia înseamnă înțelegere, bucuria de a sta împreună în zilele de sărbătoare, de a fi cu toții la diferite ocazii, de a pleca în vacanțe. Ea este locul privat al fiecărui individ, locul unde se simte bine cu cei dragi sufletului său și, locul în care se încarcă cu energie pozitivă pentru a rezista presiunilor din viața publică.

La prima vedere, totul pare simplu. Doar că, în marea grabă în care trăim, se pare că ne găsim timp pentru toate, mai puțin pentru a vorbi cu cei din familie.

Astăzi, mediul convențional este tot mai sărac. Fiecare își urmărește propriile idei, este interesat de televizor, computer, internet, fără să-și dea seama că nu mai reușește să facă schimb de mesaje cu cei dragi. Când părinții sunt dependenți de filme, știri, calculator, afaceri nu mai rămâne timp de vorbit.

Ziarele, știrile, serialele, telefonul –nimic din toate acestea nu contează pe lângă o discuție între părinți și copii. Când el aude și vede discuții calme, vesele, cu umor se simte în siguranță, ocrotit.

Discuțiile cu copiii trebuie să decurgă în așa fel încât aceștia să se simtă membri importanți ai echipei din care fac parte – familia. Copiii reacționează pozitiv și respectă calmul, încrederea, fermitatea și afecțiunea părinților.

Uneori, ca părinți, avem tendința să-i criticăm față de alții. Putem să le spunem, apoi, toate laudele posibile. Degeaba. Se vor simți umiliți chiar frustrați.

Dacă în trecut părinții aveau ultimul cuvânt, astăzi situația s-a schimbat, gradul de independență al tinerei generații a crescut foarte mult.

Școala, grupul de prieteni, mass-media exercită o mare influență asupra tinerilor și chiar intervin când sesizează tensiuni, conflicte în familie.

Conflictul dintre generații, deosebirile de atitudini și aspirații dintre copii și părinți se datorează diferenței de vârstă, de gusturi, modei în schimbare alertă. Comunicarea sinceră, expunerea părerilor în liniște, fără ură și părtinire soluționează, de regulă, orice criză de acest fel.

Cheia unei relații sănătoase între membrii unei familii este ca fiecare să-l asculte pe celălalt cu adevărat. Fiecare trebuie să simtă că spusele lui sunt importante pentru ceilalți din familie.

În educație, un rol important îl are empatia, capacitatea de a te transpune în gândurile și sentimentele celuilalt. Atunci când există empatie între învățător-elevii sai și părinții acestora ei se află pe aceeași lungime de undă, procesul de predare-învățare-evaluare se desfășoară firesc, fără blocaje, iar rezultatele sunt superioare.

Când vorbim despre cei 7 de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația primită în cei 7 ani de acasă depinde de: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Psihologul Oana-Maria Udrea recomandă părinților să le explice clar copiilor ce au voie să facă și ce nu, să stabilească reguli clare, realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului.

Până la 6-7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate –în principal prin educația primită acasă un anumit grad de autonomie, un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Primele sfaturi de la învățător către familie, transmise pe un ton prietenesc, au fost:

- Fii răbdător!
- Învăță să-ți ascuți copilul tău!
- Exprimă-te clar și hotărât!
- Discută cu copilul tău cât mai mult!
- Fă-ți timp pentru copil și fii gata să-i oferi siguranță!
- Faceți din fiecare realizare o sărbătoare!
- Îmbrățișați-l, sărutați-l și spuneți-i Te iubesc! cel puțin o dată pe zi.

Părinții sunt primii educatori din viața copilului, educația primită de acesta până la 7 ani, fiind determinată pentru dezvoltarea sa ulterioară.

Poartă-te cu părinții tăi precum ai vrea să se poarte și copiii tăi cu tine!(Socrate)

Bibliografie:

Revista Învățământul Primar, Editura Miniped, București, Nr. 1-2, 2005

Pedagogie, Constantin Cucuș, Editura Polirom, Iași, 1996

Ghid metodologic pentru orele de dirigenție și consiliere, Cluj-Napoca, 2001

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ. ..”

**PROF. ÎNV. PRIMAR DAROLȚI AMALIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 18 BAIA MARE**

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. Aceștia ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

Bazele educației unui copil se pun în sânul familiei, încă de când copilul începe să înțeleagă ce are voie să facă și ce nu. Primele modele pe care le are copilul atunci când începe să facă primii pași în viață sunt *părinții*. Se știe cât de mult modelează exemplul părinților caracterul copiilor, chiar dacă lucrul acesta devine evident abia atunci când copiii devin adulți. Orice copil are tendința să copieze anumite manifestări pe care le vede la părinții săi. Educația și bunele maniere, bună-cuviința și comportarea politicoasă sunt cheia pentru integrarea în societate. Toate acestea le deprind copiii acasă, în familie. La început prin imitație, pentru că părinții sunt primele modele ale lor, vor prelua din comportamentul părinților norme, reguli (salutul, cereri politicoase, mulțumiri).

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social. Rolul ei primordial este de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

Familia este *prima instituție de educație morală* pentru prima copilărie, mediul educativ prin excelență, numita „școala de omenie”.

A avea cei șapte ani de acasă nu înseamnă același lucru pentru toți, dar sunt elemente comune: salutul, comportarea cuviincioasă în familie/cu prietenii, respectarea normelor sociale (ce poate să facă și cum nu trebuie să se comporte) – care rămân de actualitate.

În „cei șapte ani de acasă” trebuie să le fie susținute micile pasiuni și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Începând cu vârste mici, de 4-5 ani, pot să ajute în treburile mai ușoare ale casei prin joc : “Să pregătim masa!”, „Să sortăm fructele/legumele!”, „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele!” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”.

Cei șapte ani de acasă aduc copiilor:

- bune maniere și comportament în diverse situații;
- ordine;
- igienă;
- deprinderea de a munci;
- exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, emoțiilor pozitive și negative;
- a cere și a da explicații corecte;
- modul de a relaționa cu ceilalți;
- consecvența în realizarea unei sarcini;
- concentrarea atenției;
- perseverența în realizarea unei sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva;
- spiritul de competiție;
- altruismul;
- cooperarea;
- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți": părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă; părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea; părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească; părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții

inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri; părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni; părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare.

PĂRINȚII INTELIGENȚI ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE !

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004;
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002;
3. Dr. Augusto Cury - Părinți străluciți, profesori fascinanți, Editura For you, București 2018;
4. [www. didactic. ro](http://www.didactic.ro).

MEDIUL FAMILIAL CA FACTOR DE RISC PENTRU COMPORTAMENTUL DE TIP BULLYING

**PROF. CONSILIER DASCĂL GABRIELA
CJARE/ȘCOALA GIMNAZIALĂ „AVRAM IANCU” DEJ, JUD. CLUJ**

Bullying-ul apare ca o formă de violență manifestată adesea în școală și în mediul online, distingându-se prin faptul că implică afirmarea puterii interpersonale prin agresiune. Termenul se referă la acțiuni de agresare, intimidare, comportament discriminatoriu și atacul asupra imaginii celorlalți, bazându-se pe relații inegale de putere, cu scopul de a face victima să se simtă inferioară și de a produce excluziune socială (Craig *et al.*, 2009).

Numeroase studii au arătat faptul că mediul familial poate avea un impact puternic asupra comportamentului copiilor în mediul școlar. Herrera & McCloskey (2001), studiind riscul delincvenței juvenile, au aflat că atât băieții cât și fetele martori la violența maritală sunt predispuși la conflicte în general. Studiind legătura cu victimizarea, asocierea semnificativă cu violența domestică este mai probabil una indirectă. Victimizarea la școală ar putea fi un indicator al dezadaptării asociate cu violența interparentală, ce ar putea duce la stimă de sine scăzută, depresie sau teamă. Expunerea la violența domestică ar putea reduce capacitatea copilului de a fi asertiv atunci când este o victimă la școală, iar cercul vicios al victimizării să înceapă acasă și să se continue la școală (Baldry, 2003). Comportamentul părinților influențează în mod evident relațiile copilului cu colegii de școală, dar nu este suficient pentru a explica întreg fenomenul. Pe lângă violența domestică, alte dimensiuni sunt relaționate cu familia sau contextul social (stilurile parentale, etica școlii, atitudinile cu privire la bullying, presiunea grupului de prieteni) ar putea determina apariția bullying-ului (Baldry & Farrington, 1998).

Unele studii arată că acei copii abuzați și care au fost martori la violența domestică au o probabilitate mai mare de a avea comportamente de externalizare, precum agresarea colegilor (Sternberg *et al.*, 1993). În schimb, fetele au mai degrabă probleme de internalizare precum depresia și anxietatea și există o probabilitate mai mică ca acestea să dezvolte tulburări de conduită comparativ cu băieții, dar, pe de altă parte, fetele au șanse mai mari să devină ținte ale bullying-ului în școală (Widom, 2000).

Conform review-urilor realizate de Widom (2000), până la 70% din adulții violenți au avut un trecut violent fie ca victime directe, fie ca martori ai violenței interpersonale. Wilczenski *et al.* (1997, *cit. in* Baldry, 2003) susțin că atunci când un copil este victimă a violenței domestice, acesta învață acest tip de comportament și transmite celorlalți mesajul că această slăbiciune a fost învățată și acceptată ca trăsătură de personalitate stabilă. Această explicație are la bază teoria învățării sociale Bandura (1973 *cit. in* Baldry, 2003), conform căreia se poate afirma că acei copii, în special fetele, care sunt martori la hărțuirea, insultarea și lovirea mamei de către partener, ar putea învăța că violența este un mod normal de a fi tratat; băieții, pe de altă parte, s-ar putea identifica cu agresorul și să învețe că violența este o cale acceptabilă de a răspunde dezacordului și de a deveni agresivi cu cei mai slabi.

Atașamentul față de persoanele de referință din viața adolescentului. Conform teoriei atașamentului, copiii dezvoltă atașament pentru principalele persoane care se ocupă cu îngrijirea lor de la începutul vieții (Ainsworth, 1969). Tipul de atașament poate fi securizant sau nesecurizant, în funcție de calitatea interacțiunilor cu părinții/îngrijitorii. Calitatea interacțiunilor depinde de factori precum sensibilitatea la semnalele copilului, răspuns contingent și contact corporal apropiat. Ainsworth a clasificat atașamentul sub forma a trei tipuri: securizant, nesecurizant ambivalent și nesecurizant evitativ. Fiecare din aceste stiluri se disting prin caracteristici comportamentale diferite exteriorizate de către copil.

Calitatea atașamentului copilului față de principalele persoane care se ocupă de îngrijirea lui are implicații pentru acesta pe toată perioada vieții sale (Stams, Juffer, & van IJzendoorn, 2002). De exemplu, copiii cu atașament securizant tind să aibă mai bune rezultate în dezvoltarea cognitivă, în special competența lingvistică, decât copiii cu atașament nesecurizant. Mai mult, copiii cu atașament securizant devin persoane mai curioase și caracterizate de stăruință. Dezvoltarea socială este, de asemenea, influențată de tipul de atașament al copilului. Dezvoltarea intereselor sociale ale copilului este în concordanță cu interacțiunea timpurie a acestuia cu persoanele importante (Peluso *et al.*, 2004). Mai specific, lipsa intereselor sociale, definite de către autorii mai sus menționați ca dorință a individului de a-și satisface

nevoile sociale de bază pentru un sens al apartenenței și semnificației, poate duce la neîcrederea în ceilalți și egocentrism, în timp ce prezența intereselor sociale poate duce la o stimă de sine mai crescută și autoacceptare. În concluzie, persoanele cu interese sociale au o filosofie de viață mai optimistă și aptitudini de coping mai bine dezvoltate.

Alți factori care ar putea influența actele de bullying se referă la tendința copiilor de a se implica în comparații sociale și la dorința de a avea suport emoțional. Schwartz, Lindley, Buboltz (2007) au aflat că acei elevi care se presupunea că au un atașament anxios, aveau o probabilitate mai mare de a căuta atenția celorlalți și de se compara constant cu ceilalți, iar la elevii care aveau un atașament evitativ, era mai puțin probabil să caute suport emoțional.

În concluzie, modelul comportamental adoptat de părinți în relația cu copiii lor reprezintă un aspect semnificativ în dezvoltarea socio-emoțională a individului.

Bibliografie

1. Ainsworth, S. M. D. (1969). *Object relations, dependency and attachment: a theoretical review of the infant—mother relationship*. Child Development, 40, 969-1025.
2. Baldry, A. C. (2003). *Bullying in schools and exposure to domestic violence*. Child Abuse & Neglect, 27, 713–732.
3. Baldry, A. C., & Farrington, D. P. (1998). *Parenting influences on bullying and victimisation*. Criminal and Legal Psychology, 3, 237–254.
4. Craig, W., Harel-Frisch, Y., Fogel-Grinvald, H., Dostaler, S., Hetland, J., Simons-Morton, B., Molcho, M., et al. (2009). *A cross-national profile of bullying and victimization among adolescents in 40 countries*. International Journal of Public Health, 54, 216–224.
5. Herrera, V. M., & McCloskey, L. A. (2001). *Gender differences in the risk for delinquency among youth exposed to family violence*. Child Abuse & Neglect, 25, 1037–1051.
6. Peluso, P. R., Peluso, J. P., White, J. F., & Kern, R. M. (2004). *A comparison of attachment theory and individual psychology: A review of the literature*. Journal of Counseling & Development, 82, 139-145.
7. Stams, G. J., Juffer, F., & van IJzendoorn, M. H. (2002). *Maternal sensitivity, infant attachment, and temperament in early childhood predict adjustment in middle childhood: the case of adopted children and their biologically unrelated parents*. Developmental psychology, 38(5), 806-821.
8. Schwartz, J. P., Lindley, L. D. & Buboltz Jr., W. C. (2007) *Adult attachment orientations: Relation to affiliation motivation*. Counselling Psychology Quarterly. 20:253–65.
9. Sternberg, K. L., Lamb, M. E., Greenbaum, C., Cicchetti, D., Dawud, S., Cortes, R. M., Krispin, O., & Lorey, F. (1993). *Effects of domestic violence on children's behavior problems and depression*. Developmental Psychology, 29, 44–53.
10. Widom, C. (2000). *Childhood victimization: Early adversity, later psychopathology*. National Institute of Justice Journal, 1, 2–9.

CEI 7 ANI DE ACASA

DASCALU ROXANA ANDREEA

Familia, in orice societate, joaca rolul cel mai important in formarea si socializarea copilului, deoarece ea reprezinta cadrul fundamental in interiorul caruia sunt satisfacute nevoile fiziologice si sociale si implinite etapele intregului sau ciclu de crestere.

Parintii sunt primii educatori din viata copilului, educatia primita de acesta pana la sapte ani, fiind determinanta pentru dezvoltarea sa ulterioara, fiind, in primul rand, cadrul existentei biofizice al dezvoltarii copilului, principalul obiectiv al familiei trebuie sa fie, pastrarea sanatatii, cresterea normala si calirea organismului. Un anumit regim igienico-sanitar necesar dezvoltarii fizice armonioase, inseamna asigurarea unui program zilnic care trebuie sa respecte orele de somn, activitate, joc, plimbare, masa. Dar copilul nu are nevoie numai de adapost, hrana si haine, familia si caminul reprezinta pentru copil si "scoala primilor ani" in care se pun bazele viitoarei sale constiinte, ale tuturor trasaturilor care il vor defini ca om intreg, ca persoana cu statut social.

Parintii reprezinta primii mentori reali in viata copilului, furnizandu-i primele reperi de orientare in lume, primele informatii si invataturi despre lucrurile si fenomenele din natura si din societate, primele sfaturi, norme si reguli de conduita. Cresterea si educarea copilului, ceea ce inseamna "bun" pentru el, se afla intr-o dinamica permanenta de la o cultura la alta, de la o perioada la alta. Parintii trebuie sa devina constienti de influenta pe care o exercita in viata copilului, sa cunoasca ca educatia data propriului copil este diferita de cele precedente, ca societatea viitoare va fi diferita de celelalte, iar copilul trebuie pregatit corespunzator.

Incepand cu primii ani de viata, copilul preia de la parinti gesturi, atitudini, limbajul, exemple de comportament pozitive ca : sarguinta, cinstea, politetea, sociabilitatea, initiative creatoare, dispozitia de colaborare. Toate acestea cer calm, intelegere, rabdare, dragoste fata de copil. Nu frica, nu teama trebuie sa-l determine pe copil sa faca fapte bune. Pentru a descoperi binele trebuie sa existe un cod de conduit bazat pe egala respectare atat de copil cat si de parinti. Dragostea de "bine", de adevar, are nevoie mai ales de actiune, de descoperire a virtutilor de catre copil. Gresesc acei parinti, care ii interzic copiilor de a apuca, de a desface jucariile, de a le pipai, a le privi si chiar de a le izbi. Activismul precum si curiozitatea acuta de a cerceta tot ce-l inconjoara trebuie stimulate, incurajate, intelegand copilul ca pe o fiinta autonoma.

Cultivarea dragostei fata de frumos se realizeaza tot in familie prin pregatirea bunului gust al copilului fata de tinuta si locuinta sa, precum si ea de frumusetea in comportare si relatie cu cei din jur.

Orice experienta de viata, orice relatie afectiva vor fi resimtite in functie de bazele oferite de familie. Familia reprezinta pentru copil, structura socio-afectiva de baza, principal structura protectoare absoluta necesara existentei lui. Aici se invata limbajul si comportamentul social, se formeaza convingeri, aspiratii, aptitudini, sentimente, trasaturi de vointa si de caracter.

Climatul din familie influenteaza personalitatea copilului, oferindu-i zestrea de echilibru relational si adaptiv. Acest climat din familie, se impune ca un filtru intre influentele educative exercitate de parinti si achizitiile psihico-comportamentale, realizate la nivelul personalitatii copilului. Toate framantarile, preocuparile, ambitiile parintilor il strivesc pe copil intr-un mediu familial dizarmonic, este dificil pentru el ca sa-si gaseasca unitatea interioara.

Componenta afectiva, comunicarea verbal si jocul cu copilul au un rol esential in relatia parinte-copil. Inca de la primele cuvinte, propozitii, copilul simte nevoia sa transmita parintilor intamplarile din viata lui. Daca parintele va fi mereu ocupat, neatent, oboist si-l va evita sa-l asculte pe copil, acesta va cauta raspunsurile in alta parte sau nu v-a cauta deloc, firul comunicarii rupandu-se. Numai fiind aproape de sufletul copilului, luand parte la preocuparile lui, parintele devine sfatuitorul, punctual de rezistenta si incredere al copilului. Succesul relatiei parinte-copil depinde de dragostea parinteasca, de iubirea neconditionata care presupune afectiune, intelegere, asigurarea unor raporturi relationale, juste si echilibrate. Cand copilul este iubit este mai usor de disciplinat, de modelat. Fara iubire, copilul va muri din punct de vedere emotional, aparand tulburari caracteriale in dezvoltarea personalitatii. Mangaierile, cuvintele de incurajare, lauda, blandetea, atmosfera afectuoasa arata iubirea. Cu cat legatura emotionala dintre parinte si copil este mai puternica, cu atat posibilitatea unui comportament delicvent este mai scazuta.

Rolul parintelui in existenta copilului este fundamental, dar numai in masura in care el gaseste forta, secretul de a creste un individ rezistent, puternic, adaptabil, echilibrat. Strategiile educative ale familiei, determina in mare masura personalitatea precum si rezultatele scolare ale copiilor. Parintii sunt cheia capacitatii copiilor de a invata si de a reusi in viata. Se spune, ca profesia de parinte este una din cele mai vechi profesii care se practica de toti membrii comunitatii, insa putini sunt cei care se straduiesc s-o invete sistematic. Cel mai frumos dar pe care il ofera parintii copiilor, este propria sanatate emotionala, fizica, spirituala, intelectuala. “Copilul are nevoie de familie, dar nu de orice fel de familie ”.

ROLUL CELOR 7 ANI DE-ACASĂ ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

**PROF. INVATAMANT PRIMAR, DASCALU SILVIA
ȘCOALA GIMNAZIALA NR. 33, GALATI**

„Diploma celor 7 ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părintilor.., Valeria Mahok

Atât școala cât și familia au ca scop formarea și dezvoltarea unei personalități armonioase a copilului. Acțiunea educativă a familiei reprezintă temelia pe care se clădește evoluția micuțului sub aspectul tuturor componentelor personalității acestuia.

Astfel, încă de la cea mai fragedă vârstă se intervine pentru dezvoltarea deprinderilor igienico-sanitare, pentru dezvoltarea intelectuală și educația morală a copilului. Studiile au evidențiat faptul că, încă din primul an de viață se pun bazele vieții psihice a personalității viitoare. În acest context „meseria de părinte „începe să-și spună cuvântul.

Copilul trebuie să dețină un bagaj bogat de informații sub forma unor reprezentări, percepții și idei despre realitatea înconjurătoare, înainte de perioada preșcolară. La orientarea lecturii și dezvoltarea gustului pentru citit familia are o contribuție semnificativă. De asemeni, familia are sarcina de a controla, dirija și sprijini activitatea de învățare a micuțului pentru formarea unui stil individual de muncă.

Este recunoscut rolul familiei în educația morală a copilului „cei șapte ani de-acasă „. Astfel, primele deprinderi și obișnuințe de comportare morală, începând cu cele mai elementare reguli de comportament și până la conturarea unor reprezentări, noțiuni, convingeri morale prin care se formează atitudinea copilului față de cei din jur, se consolidează tot în familie. Părintele trebuie să ofere exemplul personal, să reprezinte un model de comportament pe care copilul său îl va imita.

Buna creștere poate fi pusă în evidență de către micuț în diferite situații: comportamentul în public, cu prietenii de joacă, utilizarea „cuvintelor magice „(Mulțumesc, Te rog frumos! „La revedere,, „Îmi pare rău „,ș. a.), manierele la masă, ș. a. Tot din familie micuțul învață să iubească natura, țara, animalele, să nu fie nepăsător față de cei în suferință, să fie solidar și altruist.

Toate cele amintite nu sunt rezultatul unei munci ușoare, cu încercări reușite sau mai puțin reușite, părintele responsabil nu cedează în realizarea obiectivului său, de a-și crește și educa frumos copilul, de a-i oferi micuțului „cei 7 ani de-acasă „.

INFLUENȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ ASUPRA DEZVOLTĂRII ULTERIOARE A COPILULUI

PROF. INV. PREȘCOLAR. DAVID ALEXANDRA-SIMONA

Chiar dacă, practic, copilul nu mai petrece șapte ani acasă cu familia restrânsă sau lărgită până în momentul integrării acestuia într-o instituție educațională, sintagma „cei șapte ani de acasă” încă este sinonimă cu respect, bună purtare, respectarea normelor aprobate de societatea din care face parte un individ.

Anii petrecuți de copilul mic cu familia, reprezintă prima „școală” pe care acesta o frecventează. Sunt anii în care învață normele sociale, morale, modul acceptat de relaționare, bunele maniere, învață să comunice, să își exprime trăirile, nevoile etc. Pe scurt este introdus în lumea în care peste ani va ajunge să fie independent și să hotărască singur.

Primii ani din viață reprezintă temelia pe care se clădesc toate aspectele vieții copilului în anii care urmează. O dezvoltare necorespunzătoare în acești ani poate avea repercusiuni (mai mari sau mai mici) de-a lungul întregii vieți. La fel cum un copac are nevoie de susținere pentru a crește drept în primii ani de viață și un copil are nevoie de susținerea familiei pentru a se dezvolta armonios, scopul final al fiecărui părinte fiind creșterea unui copil care la vârsta adultă să își folosească la maxim potențialul pe care acesta îl deține și să fie folositor societății. De asemenea este cunoscut faptul că e mult mai greu să îndreptăm ceva care s-a dezvoltat strâmb decât să contribuim în primele etape ale dezvoltării pentru a crește drept.

Sprijinirea copilului pentru dezvoltarea părții cognitive în primii ani de viață (respectând etapele de dezvoltare specifice vârstei) are ecou în viața de școlar și poate și în viața de adult. Chiar dacă succesul școlar este influențat de o multitudine de factori interni și externi, mediul și familia în care copilul se dezvoltă sunt doi factori externi care își pun amprentă asupra acestei dimensiuni din viața copilului (Negovan, A., 2005).

Se observă tendința ca în primii ani de viață ai copilului, unii părinți să accentueze dezvoltarea cognitivă a acestuia (nerespectând capacitatea de dezvoltare cognitivă specifică vârstei) în detrimentul dezvoltării inteligenței emoționale. Dar, nu ar trebui neglijate nici capacitățile copilului de negociere, de adaptare la situații noi, de găsire de soluții în situații limită și alte comportamente care au legătură cu inteligența emoțională a individului.

Adaptarea socială a adultului este influențată și de primii săi ani de viață. Să luăm exemplul unui copil care nu este învățat să se raporteze corect la semenii săi (să arate respect, onestitate, empatie), ci caută mereu să obțină ceea ce dorește prin orice mijloace. Șansele ca acesta să ajungă un copil cu probleme de relaționare în grupul de copii și apoi un adult cu probleme de integrare în viața socială sunt sporite. „În cazul copiilor răsfățați, nici societatea, nici familiile lor nu pot continua la infinit să-i cocoloșească, așa că acești copii se confruntă foarte repede cu problemele vieții. Ei nu doresc să colaboreze sau să se joace cu ceilalți, deoarece nu au fost pregătiți pentru viața în colectivitate din școală.” (Adler, A., 2009, pg. 14)

Chiar dacă din punct de vedere al factorilor dezvoltării personalității umane este propus modelul triadic (mediu, educație și ereditate) este evident că dezvoltarea copilului într-un mediu nociv (din punct de vedere al siguranței, al nevoilor neîmplinite, al limitelor etc.) poate avea urmări grave asupra acestuia. Astfel, crearea unui mediu foarte protectiv pentru copil îl poate transforma pe acesta într-un adolescent, într-un adult foarte sensibil, greu adaptabil din multe puncte de vedere. Din contră, un mediu în care copilul nu are limite îl poate transforma într-un adult care nu respectă regulile societății din care face parte. Ideal ar fi ca fiecărui copil în cei șapte ani de acasă să i se asigure un mediu echilibrat din toate punctele de vedere, un mediu în care să i se ofere modele, pentru că fiecare copil învață ceea ce trăiește: „... . copiii învață neîncetat de la părinții lor. Sunteți primele și cele mai viguroase modele ale lor. Părinții se pot strădui să le insuflă copiilor anumite valori, însă aceștia vor absorbi în mod inevitabil, valorile care le sunt transmise prin intermediul comportamentului, sentimentelor și atitudinii părinților lor în viața de zi cu zi.” (Law-Nolte, D., 2018, pg. 16) Având în vedere dorința de succes în viața a oricărui părinte în ceea ce îi privește pe proprii copii este important de subliniat faptul că mediul în care aceștia se dezvoltă în primii ani își pune amprenta asupra parcursului lor în viață.

Deși cele mai multe curențe acumulate în primii ani de viață pot fi recuperate în momentul conștientizării acestora și depunerii conștiente de efort în această direcție este recomandat ca părinții să asigure copiilor condițiile necesare unei dezvoltări armonioase copilului încă din primii ani de viață.

Bibliografie:

1. Adler, A., (2009). *Înțelegerea vieții: introducere în psihologia individuală*. București: Editura Trei.
2. Law-Nolte, D., (2018). *Copiii învață ceea ce trăiesc: educația care însuflă valori*. București: Humanitas.
3. Negovan, A., (2005). *Introducere în psihologia educației*. București: Editura Universitară.

L'EDUCATION A LA MAISON

PROF. DAVID OLIMPIA MIRABELA

„Sans éducation, l'enfant est orphelin”, disait un proverbe français. Les parents ont un rôle important et fondamental d'éduquer l'enfant, de lui transmettre un certain nombre de valeurs, de l'aider à former sa propre personnalité pour assurer pleinement son épanouissement sur tous les plans. En soutenant l'enfant les parents contribue à la construction de son estime de soi ce qui lui permettra d'avoir confiance en ses capacités.

En éduquant un enfant, les parents ont un véritable moyen d'influencer son comportement. Le comportement d'un enfant est finalement que le reflet de ses parents. Ils sont les premiers modèles pour leurs petits et les enfants apprennent au début par l'imitation. **Les parents doivent faire attention à leurs gestes.** En effet les enfants sont très attentifs à leurs faits et gestes. Ils assimilent très rapidement un geste à un mot, à une émotion et **sont déboussolés quand le langage non verbal n'est pas en accord avec le langage verbal.** Eduquer son enfant, c'est lui parler comme nous aimerions qu'ils nous parlent.

Eduquer signifie en réalité « guider hors de.. . », la famille sert donc de guide pour l'enfant. **Eduquer c'est apprendre à son enfant à vivre en société** (respect „tolérance), **à communiquer** (écrire et parler) **et lui apprendre les règles de vie sociales.** Cet enseignement procurera à l'individu un équilibre intellectuel et sentimental.

Dans la philosophie Montessori, « éduquer » son enfant signifie l'aider, le protéger et le sécuriser. Emmanuelle Opezzo précise que « le parent doit mettre en place une relation bienveillante, basée sur la confiance mutuelle au fur et à mesure que l'enfant grandit, afin de l'accompagner et le soutenir affectueusement, émotionnellement et socialement. Ceci va faire naître en lui l'estime, la confiance en soi, une certaine sécurité intérieure, qui est primordiale

Un des préceptes de base de la philosophie Montessori est le « faire seul ». L'autonomie de l'enfant est favorisée et lui permet de se construire en toute confiance. « Le parent doit répondre aux besoins physiques, affectifs et psychiques de son enfant, par la préparation d'un environnement adéquat ». Selon Emmanuelle Opezzo, « Il ne s'agit pas de laisser l'enfant faire ce qu'il veut à la maison. Mais de lui laisser le choix, comme par exemple entre plusieurs vêtements ou goûters. Ces petits moments de coopération du quotidien sont importants et lui donne confiance en lui ». **Pour le parent, savoir que son enfant est capable de faire seul, est le point de départ du développement de son autonomie.**

Les parents sont attachés au fait de « se faire obéir » dans leur éducation. Selon Maria Montessori « l'obéissance se construit avec la volonté. Dans la philosophie Montessori, obéir ne veut pas dire se soumettre à une volonté mais plutôt accorder sa volonté à une tierce personne, sans être sous la contrainte. Emmanuelle Opezzo précise : « **L'enfant est réceptif aux consignes données avec amour et authenticité, celles qui contribuent à son bien-être. Il obéit à ce qui lui semble juste** ».

L'apprentissage de l'enfant est un travail quotidien, il est donc préférable de comprendre et de bien communiquer avec son enfant pour l'éduquer au mieux. Danton disait "*Après le pain, l'éducation est le premier besoin d'un peuple.* " Cela signifie que les Hommes se différencient entre eux par le seul fait d'être éduqué et l'éducation commence à la maison.

CEI SAPTE ANI DE ACASA SI DISCIPLINA IN MEDIUL SCOLAR

PROF. DAVIDOIU ADINA

În societatea contemporană, rolul educării copiilor revine, în opinia mea, în egală măsură atât părinților cât și școlii. Unii profesori, este și cazul meu, lucrează cu elevi provenind din medii diferite și cu potențial diferit, inclusiv elevi cu CES, dar și de nivel de olimpiadă.

Fără să își dea seama, părinții pot ruina șansele copiilor de a-și însuși regulile celor șapte ani de acasă prin a oferi copilului tot ce își dorește, a îmbrăca copilul în haine de firmă, a pune nevoile copilului pe primul loc, a face meniul zilei în funcție de ceea ce dorește copilul, a nu-și disciplina copilul atunci când este nevoie. Și oare I. L. Caragiale nu oferă destule exemple în acest sens ? D-l Goe, Ionel sunt exemple semnificative de eșec în educație, ca urmare a greșelilor comise de părinți.

Standardul minim se învață de acasă. Noțiunile elementare precum salutul, respectul față de ceilalți, ascultarea activă, limbajul asertiv se învață din familie și se exersează în fiecare zi la școală. Ca să fie conștientizate, ar trebui să fie afișate în clasă diverse mesaje precum : „ Când intrăm, salutăm!”, „Vorbim frumos!”, „Ne ajutăm unii pe alții!”.

Copiii ar trebui să conștientizeze că respectarea anumitor reguli de bună purtare duce la succesul lor în școală, dar și în viața de familie sau de la locul de muncă. De cele mai multe ori la dau exemplu exagerat pentru a vedea diferența dintre un comportament ce se încadrează în normele sociale și unul care le încalcă, dar și consecințele pozitive sau negative ale acestuia.

Cei șapte ani de acasă se sunt esențiali în lucrul la clasă pentru menținerea disciplinei și favorizarea învățării. De curând am citit o carte „Profesorul eficient” de Thomas Gordon și Noel Burch în care se dau exemple de elevi disruptivi și se explică de ce sunt așa. În mod surprinzător, cauzele sunt în altă parte. Elevii respectivi nu vor să se răzbune pe profesor, deranjându-i orele. Ei au frustrările, dezamăgirile trăite ani la rând acasă, în familii dezorganizate, cu părinți alcoolici sau șomeri.

De multe ori, elevilor li se cere să respecte în clasă anumite reguli cum ar fi păstrarea curățeniei, menținerea liniștii la ore, limbaj adecvat, fără gesturi violente. De cele mai multe ori, școala îi sancționează pe acești elevi cu scăderea notei la purtare, dar sancțiunea nu are niciun efect.

O tactică eficientă ar fi nu sancționarea actelor de rebeliune, ci răsplătirea copiilor care nu se abat de la reguli. Întrebați ce este mai să faci o faptă rea sau o faptă bună, elevii au răspuns că e mai greu să fii bun. De aceea, le-am propus elevilor să înființeze borcanu faptelor bune. Acest lucru presupune ca elevii să observe comportamentele corecte ale colegilor lor și să le raporteze printr-un bilețel care să consemneze fapta, data, colegul care s-a purtat frumos și cel care a observat comportamentul. La finalul fiecărei luni, cei care au făcut cele mai multe fapte bune, s-au comportat frumos, dar și acei care au observat sunt răsplățiți cu un pix mai colorat, un carnețel, o gumă mai deosebită. Metoda are un mare succes și se vede o îmbunătățire a relațiilor dintre elevi.

De asemenea, elevii ar trebui să conștientizeze că regulile de acasă se aplică și la școală : vorbim frumos acasă și la școală, păstrăm curățenia și ordinea acasă și la școală, respectăm persoanele din jurul nostru acasă și la școală.

În egală măsură, activitățile extracurriculare, dau ocazia profesorilor să modeleze comportamentul elevilor și să-i facă să conștientizeze importanța respectării unor norme sociale ce țin de cei șapte ani de acasă. O vizită la muzeu este un prilej nu numai de a-i pune pe copii în contact cu diverse elemente culturale, ci și de a-i învăța cum să se comporte în orice instituție de acest fel. Ar trebui să le dăm copiilor un „manual” al așteptărilor noastre : nu atingeți exponatele, păstrați liniștea etc. Vizionarea unui film sau a unei piese de teatru, dă ocazia profesorului de a observa comportamentul elevilor în situații apropiate de viața viitorilor adulți.

În concluzie, baza celor șapte ani de acasă este în familie, dar, când acesta nu poate sigura o educație bună, școala ar trebui să se implice mult mai mult, mai ales în perioada preșcolară, școlară și gimnazială. Bineînțeles că acest lucru presupune resurse materiale, de timp și umane.

Să nu mai criticăm și să nu ne mai plângem, ca educatori, de familiile din care provin copiii, ci să acționăm și să îi ajutăm atât pe părinți, cât și pe copii, să descopere lumea și să se descopere, pentru că doar

asfel obținem rezultate și pe plan social și pe plan școlar. Să face educație pentru viață pornind de la cei șapte ani de acasă.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE – CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

**PROFESOR LIMBA FRANCEZĂ DAVIDOIU GEORGIANA,
COLEGIUL ECONOMIC "ION GHICA", TÂRGOVIȘTE**

Încă de la începutul vieții, copilul intră în contact cu familia sa, cu care își petrece tot timpul. Având în vedere acest lucru, întreaga responsabilitate pentru creșterea și dezvoltarea armonioasă a micuțului revine părinților, ei fiind primul factor educativ în viața acestuia. Ulterior vor apărea ca medii educative școala, anturajul, însă inițial, în familie copilul devine o ființă socială, pentru că aceasta constituie un sistem dinamic, ce cunoaște transformări permanente. Familia constituie un soi de personalitate colectivă, a cărei armonie generală influențează armonia fiecăreia dintre părți. Membrii ei evoluează împreună, aducând permanent noi elemente în viața familială. Deși familia tradițională pare să capete alt sens o dată cu evoluția socială, ea rămâne, totuși, în orice societate o formă de comunitate umană alcătuită din cel puțin doi indivizi, uniți prin legături de căsătorie. Familia rămâne, deci o instituție stabilă, având rolul de a educa și forma copilul, oferindu-i cunoștințe diverse despre societate, natură, plante, animale, mediul în care trăiește, ocupațiile oamenilor sau despre obiectele casnice. În familie, copilul asimilează deprinderile alimentare și de igienă, atitudinile morale și civice, formându-și și cele mai importante deprinderi de comportament : respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, grija față de ceea ce-i aparține, adică „cei șapte ani de acasă”.

Familia oferă copilului primele informații despre lumea care-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socioafectiv necesar satisfacerii trebuințelor și dorințelor sale. Amprenta pe care părinții o lasă asupra structurii și profilului spiritual și moral al personalității propriilor copii se menține toată viața. Acest tip de relație este hotărâtoare în devenirea personalității nu numai prin faptul că ea este primordială și se menține pe toată durata vieții, dar și prin faptul că familia mediază și condiționează comunicarea și interacțiunea cu celelalte componente sociale, în special cu școala.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie *direct*, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie *indirect*, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți sunt preluate și învățate de copii prin imitarea gesturilor și a acțiunilor văzute. De asemenea, climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, precum și comportamentul lor social și moral.

În cadrul familiei este esențială stimularea intelectuală a celor mici prin prezentarea de jocuri logice și diverse care să le stimuleze spiritul de observație, memoria, gândirea și creativitatea. Un deziderat al societății moderne este acela ca părintele să-și petreacă cât mai mult timp alături de copilul său pentru că un climat emoțional stabil asigură și o dezvoltare armonioasă a personalității celui mic. Cu cât familia este mai implicată în creșterea și educarea copilului, cu atât stima de sine a copiilor crește. Încurajarea și suportul continuu din partea părinților însuflă copiilor încredere în forțele proprii. Faptul că ei se joacă cu copiii lor, participă activ la activitățile propuse de aceștia, le răspund la întrebări, le rezolvă anumite situații sau le oferă anumite soluții la diverse probleme îi determină pe copii să fie deschiși cu părinții lor, să se apropie sufletește de ei și să li se destăinuie, iar existența unui astfel de climat de tip afectiv ridicat duce și la o dezvoltare emoțională ridicată. Implicarea părinților în viața de zi cu zi a copilului, faptul că aceștia iau parte la bucuriile, reușitele sau din contră, la problemele, dezamăgirile sau micile lui necazuri denotă interes din partea părinților și îi oferă acestuia un sentiment de siguranță și de încredere în părerea părinților săi.

În concluzie, la începutul vieții, familia este instituția cea mai potrivită să răspundă nevoilor unui copil. Ea este cea care pune bazele unei dezvoltări armonioase a personalității copilului și îl ajută să comunice, să relaționeze cu ceilalți și să se integreze în societate.

Bibliografie:

1. Băran-Pescaru A. – *Familia azi. O perspectivă sociopedagogică*, Editura Aramis, București, 2004;
2. Berger G. – *Omul modern și educația sa*, E. D. P., București, 1973;
3. Birkh A., Hayward S. – *Diferențele individualizate*, Editura Tehnică, București, 1999;
4. Bunescu Ghe., Alecu G., Badea D. – *Educația părinților - Strategii și programe*, E. D. P., București, 1997;
5. Golu M. – *Dinamica personalității*, Ed. Geneze, București 1993.
6. Mitrofan I., Mitrofan N., – *Familia de A la Z, Mic dicționar al vieții de familie*, Editura Științifică, București, 1991;
7. Mitrofan I., Ciupercă C. – *Incursiune în psihosociologia și psihosexologia familiei*, Editura Edit Press, Pitești, 1998;
8. Stănciulescu E., – *Sociologia educației familiale*, vol. I, Editura Polirom, Iași, 1998;
9. Stoian M. – *Abecedarul părinților*, E. D. P., București, 1972;
10. Vincent R. – *Cunoașterea copilului*, EDP, București 1972
11. Vărămaș E. A. – *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002;

MAMA

INV. DAVIDUȚĂ ANTONINA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GRIGORE TĂBĂCARU” HEMEIUȘ

Eleva: Budău Roxana

Mama e iubirea mea
Nu aș da-o pe ceva
Tu ești totul pentru mine,
Ești cea mai mare fericire.

Tu m-ai creat și m-ai iubit,
Tu m-ai născut și m-ai îndrăgit,
Ești steaua care mă veghează mereu,
La greu și la necazul meu.

Ești îngerul meu păzitor,
Să știi că te iubesc mereu,
De când m-am născut eu.

CEI ȘAPTE ANI IN FAMILIE

**PROF. INV. PREȘC. DEAC VASILICA - ILEANA
GRADINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT VOINICEL, TOPLIȚA,
JUD. HARGHITA**

Motto: „*Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian, nu vă face pianist.*” Mihail Levine

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. Educația în familie, cei șapte ani de acasă, influențează puternic existența individului. Părinții sunt modele pentru copii, conștient sau inconștient.

Familia înseamnă înțelegere, bucuria de a sta împreună, de a fii cu toții în diferite ocazii, de a pleca în vacanțe, de a petrece timp plăcut și util împreună.

Climatul educațional familial cuprinde ansamblul de stări psihice, modurile de relaționare interpersonală, atitudini ce caracterizează grupul familial pe o perioadă mare de timp. Acest climat poate fi pozitiv sau negativ. Într-un climat educativ bun, părinții sunt calmi în raporturile cu copiii, fără a le satisface orice capriciu. Copilul simte că părinții se ocupă de el, că sunt interesați de necazurile, problemele lui. Climatul familial negativ este caracterizat prin lipsa de autoritate a mamei, rolul de părinte nu este îndeplinit cu calm și consecvență, părinții ajung deseori la divergențe în legătură cu disciplinarea copilului. Copilului i se aplică pedepse corporale, este amenințat și admonestat.

Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic.

Familia se preocupă de dezvoltarea fizică a copiilor. Ea asigură hrana și îmbrăcămintea copiilor, îi ferește de pericole, le lasă timp de joacă, le crează condiții cât mai bune de odihnă și se îngrijește de sănătatea lor. Un regim rațional de viață nu poate avea decât urmări pozitive asupra dezvoltării sale fizice.

Dezvoltarea intelectuală este cea mai importantă. În cadrul familiei, copilul își însușește limbajul. Volumul, precizia vocabularului și corectitudinea exprimării copilului depind de munca depusă de părinți în această direcție. Familia le dezvoltă spiritul de observație, memoria și gândirea. Părinții încearcă să explice copiilor sensul unor fenomene și obiecte pentru a le putea înțelege. Copilul obține rezultate școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să nu se ocupe deloc.

În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament : respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, ordinea, grija față de lucruri. În realizarea acestor comportamente, modelul parental ajută cel mai mult; părintele este un exemplu pentru copilul lui. Părinții le spun copiilor ce e bine și ce e rău, ce e frumos și ce e mai puțin frumos în comportamente, ce e drept și ce e nedrept. Aceste noțiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot în sens moral, familia îi îndrumă să fie sociabili, să fie buni colegi și prieteni.

O educație părintească bazată pe convingere, este mai eficientă și de lungă durată, mai plină de satisfacții pe termen lung, atât pentru părinți, cât și pentru copii.

Părinții sunt primii dascăli, care au o mare responsabilitate socio-umană și a căror educație lasă amprente uneori pentru toată viața deoarece copiii îi imită în tot și în toate.

Pentru a fi un părinte bun, nu există un standard care trebuie îndeplinit, însă ignorarea propriului copil și a problemelor sale nu țin de atitudinea unui părinte model.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE - CEI SAPTE ANI DE ACASĂ EDIȚIA 2020 STUDIUL DE SPECIALITATE: EDUCAȚIA ÎN FAMILIE, MAMA

PROF. GR. I. DEAȘ CARMEN DANIELA
**COLEGIUL TEHNIC „VICTOR UNGUREANU” CÂMPIA-TURZII/
LICEUL DE INFORMATICA „TIBERIU POPOVICIU” CLUJ-NAPOCA**

„Mama pentru-al ei copil are scumpe dezmierdări, are inimă cu ochi, are ochi cu sărutări. ”
Sofocle

„Viața nu înseamnă a trăi, ci a ști pentru ce trăiești. ” Nicolae Iorga

Metodă de confruntare directă a participanților cu o situație reală, autentică, luată drept exemplu tipic, reprezentativ pentru un set de situații și evenimente problematice, este studiul de caz.

O situație pentru a fi considerată și analizată precum un „caz” reprezentativ într- un domeniu, trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

1. să fie autentică și semnificativă în raport cu obiectivele prefigurate, condensând esențialul;
2. să aibă valoare instructivă în raport cu competențele profesionale, științifice și etice;
3. să aibă un caracter incitant, motivând participanții la soluționarea lui,
4. corespunzând pregătirii și intereselor acestora;
5. să solicite participarea activă a tuturor elevilor în obținerea de soluții,
6. asumându-și responsabilitatea rezolvării cazului;

În continuare vă voi prezenta un exemplu de bună practică, a unui studiu realizat la disciplina Biologie/ Educație pentru sănătate, având ca temă Educația în familie, Mama.

Cu ocazia zilei de 8 Martie, elevii au primit materialele necesare pentru realizarea unor diplome care trebuie oferite Mamei.

Aceștia trebuie să dea dovadă de creativitate, pe baza studiului activității, comportamentului Mamei, să o caracterizeze prin diploma realizată.

Elevii care dau dovadă de seriozitate, creativitate, lucrează în liniște, frumos, îngrijit, vor primi diplome de merit și diplome pentru Mama.

Am verificat și am evaluat activitatea elevilor astfel:

- toți elevii au dat dovadă de seriozitate în studiul de caz,
- au lucrat temeinic, individual, în liniște,
- au fost deosebit de creativi,
- au dat dovadă de multă iubire,
- empatie,
- au conștientizat importanța Mamei în Educația din Familie.

Obiceiurile bune de familie trebuie să se păstreze, trebuie să se pună accent pe cei 7 ani de acasă.

Rolul profesorului, în cazul apelului la metoda studiului de caz, se reduce doar la cel de incitator și de provocator al demersurilor de rezolvare a cazului.

Concluzii

- Formarea de atitudini, aptitudini și comportamente corecte la elevi privind Educația în familie, Cei 7 ani de acasă,
- Familiarizarea, trezirea interesului elevilor pentru a participa activ la activități fiind recompensați, motivați pozitiv,
- Studiul de caz constituie o modalitate eficientă prin care se apropie procesul învățării de contextului extrașcolar și practica vieții cotidiene.

Bibliografie

1. Ionescu, M., Chiș, V., 2001: Pedagogie Suporturi pentru formarea profesorilor, Editura Presa Universitară Clujeană pag. 143-153,

2. Naroși, I., L., Călugăru, Daniela, 2004: Programul Național de educație pentru sănătate în școala românească, Formarea profesorilor, Caietul Participantului, Ministerul Educației și Cercetării, Fundația Tineri Pentru Tineri, Program finanțat de Ministerul Sănătății Unitatea de Management a Priectului Fondului Global.

REALIZAREA FUNCȚIILOR FAMILIALE PENTRU EDUCAREA COPILULUI

AUTOR: DEBRE BEÁTA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 PERICEI
PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR

Funcționalitatea normală a familiei este condiționată de realizarea armonioasă a tuturor funcțiilor biologice și sociale, economice de solidaritate familială, educative, morale și altele.

Funcția economică, are o influență deosebită asupra problemelor generale ale familiei. La baza modificărilor de funcționalitate și structură a familiei stă de multe ori lipsa părinților pe fondul fenomenului migrației externe favorizat de șomaj și sărăcie.

Funcția educativă continuă să aibă răspunderea în formarea aptitudinilor de bază ale copiilor, de a modela personalitatea lor.

Formele concrete prin care familia își exercită funcția educativă asupra copilului sunt:¹⁴

- În prima copilărie prin calitatea modelului lingvistic și a mediului familial ce influențează dezvoltarea gândirii.

- În perioada școlarizării puterea modelului pe care părintele îl oferă în direcția dezvoltării armonioase, normale a copilului.

În cadrul educației la nivelul familial, cel mai important rol îl au părinții amândoi și anume:¹⁵

- Mama este pentru copil primul intermediar al său cu lumea.

- Mama este pentru copil un permanent exemplu de cum să trăiască și cum să se poarte, copilul vede și înțelege lumea, așa cum o vede și cum o exprimă și mama.

- Absența sau insuficiența dragostei materne face copilul nefericit.

- În perioada pubertății când copilul trece prin schimbări fiziologice și psihologice profunde, prezența mamei este absolut necesară.

- În adolescență când se produc numeroase modificări de valori morale, comportamentale, influența mamei este hotărâtoare.

- Primele convingeri ce stau la baza caracterului, comportamentului uman se formează sub influența mamei.

- Rolul tatălui, deși redus la prima copilărie merge crescând în aceeași măsură în care cel al mamei scade, începând de la 7 ani cele două roluri au o importanță egală, ele descrescând paralel până când copilul atinge acea autonomie care îi permite să înlocuiască relațiile copilărești cu părinții prin relații de la adult la adult.

Pentru o educație bună și eficientă copilul trebuie să simtă iubirea părintească, acest lucru contează cel mai mult, părinții să satisfacă nevoile copilului să îl facă să se simtă iubit cu adevărat.

Campbell R. spune că la baza unei educații eficiente stau patru pietre ca temelie și anume:

- satisfacerea nevoilor emoționale și de iubire ale copilului;

- asigurarea unei pregătiri pline de iubire, dar și formarea unei discipline a copilului;

- asigurarea unei protecții fizice emoționale pentru copil;

- explicarea și exemplificarea controlului mâniei pentru copil.

Un rol important în modelarea armonioasă a personalității copilului îl are climatul familial în care acesta se dezvoltă și trăiește.

O atmosferă de familie veșnic frământată, veșnic în tensiune, uitată de ceea ce înseamnă lipsă de afecțiune reciprocă, plină doar de certuri și acte violente, aceasta reprezintă pentru un copil un mediu traumatizat și defavorizat pentru un copil în formare.

¹⁴ Lou Harvey-Zahra, Educația copiilor în familie, Editura Univers Enciclopedic Gold, 2016, p.129

¹⁵ Sorin Cristea, Educația. Concept și analiza. Volumul 2 din Concepte fundamentale în pedagogie, Editura: Didactica Publishing House, 2016, p.153

O familie în care predomină conflictele, continuate cu o agresivitate continuă și foarte ridicată, devine un focar de producere și răspândire socială a agresivității. Brutalitatea fizică este generatoare de agresivitate la copil deoarece prin durerea organică se pune în mișcare o reacție de apărare.

Cercetările realizate arată că în prima perioadă a vieții pentru a-și satisface nevoile elementare copilul depinde în întregime de părinți cu care are și primele relații sociale.

Dacă este privat de aceste relații el nu-și formează nici o deprindere, nu învață să vorbească, nivelul său mental rămâne extrem de redus.

O foarte mare importanță o are relația copilului cu mama, dacă este lipsit de îngrijirea și iubirea ei, chiar dacă continuu e alimentat normal, copilul pierde din greutate, stagnează în creștere, așa că relațiile copil-mamă sunt decisive și de neînlocuit în dezvoltarea normală a omului.

Afecțiunea de mamă este prima formă de afectivitate pe care o percepe copilul și de care depinde întreaga influență nedefinită, subtilă pe care mama o are asupra copilului și prin care îl modelează, îl educă. Deci familia devine astfel un spațiu de educare și formare un loc al acceptării și intimității.¹⁶ Având exemplul părinților, copiii experimentează totodată ceea ce înseamnă concret iubire și parteneriat.

După felul în care se regăsesc părinții reciproc, se formează și atitudinea copiilor față de dragoste, fidelitate și încredere față de viață.

Acolo unde copiii sunt părăsiți sau lipsiți o perioadă lungă de timp de părinți, când sunt dați în fel și chip pe mâna mai multor persoane de legătură deja din fragedă copilărie, vor reuși cu greu să spună da propriilor lor părinți.¹⁷

Iubirea care lipsește nu poate fi înlocuită cu nimic, darurile de natură materială nu pot cumpăra dragostea, respectul și cinstea.

¹⁶ Elena Bonchis, Familia și rolul ei în educarea copilului, Editura Polirom, 2011, p.168

¹⁷ Ioan Mihailescu, Rolul familiei în dezvoltarea copilului, Editura Cartea Universitară, 2004, p.35

CEI 7 ANI DE ACASA: NORME SI VALORI ESENTIALE PENTRU SUCESUL VIITORULUI COPILULUI

PROF. ÎNV. PRIMAR DECEAN LIVIA
LICEUL TEHNOLOGIC JIDVEI

Este adevărat ca nu prea mai exista cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, însă rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduita se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Niciun părinte nu-și dorește ca, copilul său să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Să ne imaginăm două scenarii diametral opuse în același decor: la restaurant. În primul dintre ele, copilul stă la masă, lângă părinți, cu spatele drept și coatele pe lângă corp, mânuiește cu dexteritate și cunoaștere toate ustensilele de lângă farfurie, mulțumește politicos chelnerului pentru orice serviciu și contribuie în mod adecvat la conversație. În al doilea scenariu, copilul strigă până acoperă muzica ambientală a restaurantului, aleargă prin sală și printre picioarele mesenilor, varsă pe fața de masă supa și paharul cu vin al mamei, îi pune piedică chelnerului în momentul când acesta aduce cafelele.

Trebuie să recunoaștem că ambele scenarii par exagerate. Puțini copii se comportă ca și cum tocmai ar fi ieșit de pe porțile unui colegiu englezesc de bune maniere, cum la fel de puțini sunt, probabil, și cei care l-ar fi inspirat pe Caragiale pentru reeditarea schiței „Domnul Goe”. Între aceste două improbabile extreme are loc o provocare – uneori dificilă – a părinților în dorința lor de a le oferi copilului ceea ce este cunoscut generic drept „cei șapte ani de-acasă”.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece așa cum am mai spus copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: **normele de conduită se învață din familie**. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de părinți depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilării toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care părinții, i-o dau. A fi bine - crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți

prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE-CEI ȘAPTE ANI DE ACASA EDIȚIA 2020

ȘCOALA GIMNAZIALA "NICOLAE COLAN" / STRUCTURA GPP PINOCCHIO COMISU MONIKA RITA, DECSEI ZSUZSANNA

„Esențialul lumânării nu este ceara care lasă urme, ci lumina” Antoine de Saint Exupery

Familia reprezintă primul factor în educația copiilor. Educația începe din familie, părinții fiind modelul pe care copilul îl urmează și îl imită. De-a lungul activității noastre ca și educatoare, am interactionat cu diferite familii, obiceiuri, tradiții, și diferite comportamente în respectivele familii față de copil. Într-o familie în care domnește o atmosferă plăcută, sinceritatea, stabilitatea și armonia, iar relația dintre membrii familiei este bazată pe comunicare, copilul din familia respectivă va crește armonios și sănătos și va simți cu adevărat ca este iubit, apreciat și respectat. Crescând într-o astfel de familie, copilul va avea o stimă de sine foarte ridicată, încredere în el și în forțele lui proprii, își va iubi semenii și se va adapta mai ușor în colectivitate. În familiile dezorganizate, din cauza neînțelegerilor dintre părinți, relația dintre părinți și copil are de suferit (lipsa comunicării, suferința mamei/tatei, cearta dintre ei, neînțelegeri, reproșuri etc.) După părerea noastră familia poate influența copilul pe multiple căi, iar rezultatele disfuncției familiale se situează între cei doi poli: hiperprotecție sau neglijare. Familia pune amprenta în educația copilului, familia este cea mai importantă și este prima ”treaptă” în evoluția copilului. Copilul în familie trăiește primele experiențe, se dezvoltă și se formează pentru viață. Părinții sunt primii cu care copilul interacționează încă din prima zi de viață. Părinții sunt oglinda copilului iar copilul este oglinda părinților. Copilul în familie își însușește valorile și regulile esențiale, comportamente și atitudini. Pentru fiecare copil educația în familie este esențială și necesară. Dezvoltarea și educarea copilului, ceea ce este ”bun” pentru el diferă de la o cultură la alta.

„Să nu-i educăm pe copiii noștri pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor. Atunci să-i învățăm să se adapteze. ” Folosind cuvintele lui Maria Montessori, noi, părinții și educatoarele trebuie să fim conștienți că, copilul trebuie să fie pregătit corespunzător pentru viață, și nu pentru ziua de azi, ci pentru ziua de mâine. Familia este pentru copil structura socio-afectivă de bază a dezvoltării lui. În familie se învață limbajul. (diferă de mediul familial, social, cultural)

Normele de conduită se învață din familie, pornind de la ideea că tot mai rar întâlnim copiii care și-au însușit normele de comportament social în familie. Copiii au diferite activități după-masă (karate, înot, tenis, aeromodelul etc.) ceea ce poate însemna uneori ca acești copii vor petrece timp din ce în ce mai puțin cu părinții lor sau cu bunicii lor, care sunt o verigă importantă în dezvoltarea emoțională copiilor, încă de la o vârstă fragedă. (lipsesc de foarte multe ori mesele principale împreună cu membrii familiei) Deseori văd familii în parc, în restaurante, în magazine unde copiii se joacă pe telefon și nu comunică cu părinții, nu au contact vizual cu părinții, nu se bucură de timpul petrecut împreună.

Părinții sunt modelele copiilor. Copiii au nevoie de noi, părinții, care suntem ca un far ce strălucește în zilele înnourate și care le va arăta calea de urmat copiilor noștri. Trebuie să fim acei părinți pe care copiii se pot baza, cu care comunică deschis și sincer, acei părinți care sunt modele pentru ei în viață. După părerea noastră, un copil care are ”cei șapte ani de acasă” este bine crescut, salută adulții și colegii, se comportă cuviincios cu adulții și colegii sau prietenii și este un exemplu de bună purtare. Noi, educatoarele, îndrumăm părinții, ajutăm ca preșcolarii să-și însușească normele de comportament, regulile de respectat în colectivitate, etc. Grădinița este locul potrivit unde copiii pot învăța bunele maniere, ce este corect/incorect, cum ne comportăm la masă, cum împărțim jucăriile, cum ne jucăm împreună.

„Nu nașterea ca atare te face tată, nu purtarea în pânțele te face mamă, ci buna creștere pe care o dai copiilor. ” (Sfântul Ioan Gură de Aur)

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE ”CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

EDUCATOARE DEDU ANA-IULIA GRĂDINIȚA NR. 2 MORENI

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, cât și indirect prin modele de conduită oferite de membrii familiei.

Modelele de conduită oferite de părinți pe care copiii le preiau prin imitație și învățare și climatul socio-afectiv în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și în concordanță cu etapa de dezvoltare în care acesta se află. Expresia ”cei 7 ani de acasă” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii 7 ani de viață. Regula celor 7 ani de acasă se învață fără constrângere, prin comunicare, îndrumare și foarte multă răbdare.

Prin educația parentală, părinții se descoperă ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental. Părinții trebuie să fie întotdeauna un bun exemplu pentru copil inclusiv în timpul jocului. Un copil privat de joc va avea curențe în structura personalității chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoielei de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bun și ce e rău. Copii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură și protecție din partea părinților.

”Cum pot să-mi dau seama eu, ca părinte, cum este copilul meu”? Cea mai la îndemână metodă este să observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu altul ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale.

Scopul observării este acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să orientăm demersul educativ în următoarea perioadă. Astfel, familia constituie mediul natural al copilului, însă acest mediu a cărui influență asupra dezvoltării copilului este esențială diferă mult de la o familie la alta.

Casa copilului este mediul în care acesta crește și se dezvoltă în siguranță, este locul de odihnă și retragere, locul explorării și al construcției de sine. Cei 7 ani de acasă își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu, și anume adult.

Educația primită în cei 7 ani de acasă depinde de relația afectivă dintre părinți și copil, de valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Copilul este pregătit încă de la naștere să primească informații dar este foarte important mediul în care sunt transmise acestea, de către cine și în ce mod.

CE SUNT CEI 7 ANI DE ACASA?

**PROF. ÎNV. PRIMAR PETRUȚA –JUSTINA DEDU
ȘCOALA GIMNAZIALĂ, COMUNA MĂGURENI**

În toate mediile se discută despre faptul că cei șapte ani de acasă nu mai există deoarece copiii sunt incluși în diferite forme educaționale de la vârste mult mai mici și timpul petrecut împreună cu membrii familiei s-a redus. Dar, putem fi de acord că, această sintagmă se referă la normele de conduită pe care copilul le învață acasă. Aici, copilul deprinde sau ar trebui să deprindă principalele reguli de bună purtare, această vârstă fiind esențială în formarea unui comportament social corect. Formarea și consolidarea acestor norme se realizează mai ales prin imitarea atitudinilor, comportamentelor, gesturilor adulților sau fraților mai mari și mai puțin prin învățare conștientă. Comportamentul trebuie să fie cel corect în familie, dar și la grădiniță, școală, teatru, film, în relațiile cu prietenii și colegii. Dacă copilul își vede părinții care își salută vecinii, frații care cedează locul persoanelor în vârstă sau vorbesc pe un ton calm cu ceilalți va proceda la fel. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit, consideră psihologii.

În timpul petrecut acasă, părinții îi educă în spiritul competiției cu orice preț, cu idei de genul “nu trebuie să pierzi ” sau “colegul a luat note mai mari decât tine”. Respectul față de oamenii din jur nu mai reprezintă o valoare atât de importantă pentru copiii noștri, deoarece noi, adulții, am încetat să le mai spunem asta. Prin sugestiile pe care cei mari le dau celor mici, nu reușesc decât să înlăture posibilitatea copilului să se implice emoțional. ”Astfel, crescând, adultul va avea rețineri să-și facă așa repede prieteni, să râdă, să se bucure ca un copil, să treacă peste probleme, să se bucure de orice moment, așa cum o făcea când era mic”, este de părere psihologul Alexandru Pleșea.

De asemenea, la vârste mici copiii învață formule de adresare. Dacă este lăsat să le spună tuturor ”tu”, va fi foarte greu ca, mai târziu, să se adreseze diferențiat adulților.

Până la începutul școlii, un copil trebuie să aibă dezvoltate: un anumit grad de autonomie (se îmbracă singur, se spală, este ordonat), un nivel potrivit de politețe, învățat din familie, un limbaj care să-i permită să comunice eficient cu cei din jur, gradul de dezvoltare emoțională să-i dea posibilitatea de a-și controla emoțiile și capacitatea de relaționare socială. Acestea sunt consolidate în grădiniță și apoi la școală, dar bazele trebuie puse în familie.

Din păcate, în ultima vreme, tot mai mulți dintre copiii care vin la școală sunt incapabili de relaționare cu cei din jur, care își gestionează cu greu emoțiile, plâng dacă nu primesc imediat ajutor sau obiectul cerut. Este posibil ca un motiv să fie și lipsa de timp a părinților din cauza programului încărcat de la serviciu, lipsa unuia sau ambilor părinți.

Apoi, încă din timpul grădiniței și al școlii primare, copiii sunt ghidați de sistemul de învățământ exclusiv către partea informațională și mai puțin spre emoții. Dezvoltarea funcțiilor emoționale, respectiv: observarea, înțelegerea, toleranța, responsabilitatea proprie a stărilor sentimentale (iritarea, anxietatea, timiditatea, curajul, empatia, altruismul), nu sunt considerate foarte importante în sistemul românesc de învățământ. Balanța cognitiv / emoțional este înclinată în favoarea inteligenței cognitive, dovadă clară fiind numărul mare de discipline care promovează științele reale și neglijarea disciplinelor care încurajează dezvoltarea creativității în rândul copiilor. Educația muzicală, artele vizuale, dezvoltarea personal/ educația civică, religia ar trebui să fie la fel de importante ca matematica, informatica, științele etc.

Orientând întreaga educație spre științe exacte riscăm să-i dezvoltăm dezechilibrat pe copii, să nu știe să-și gestioneze emoțiile. ”Dincolo de bagajul de cunoștințe pe care vrem să le însușească, țelul unei societăți sănătoase este să formeze copii fericiți, care să se bucure de viață, de cele învățate, de familie, de prieteni. Formula corectă este îmbinarea armonioasă dintre inteligența cognitivă și cea emoțională”, după cum precizează psihologul Alexandru Pleșea.

Bibliografie:

1. <https://www.alexandruplesea.ro/cursuri-video/>
2. Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.
3. Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR DELCEA ELENA GEORGIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 13, RM. VÂLCEA

Familia este considerată ca fiind forma primară de organizare a indivizilor umani. Aceasta este considerată elementul natural și fundamental al societății. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

**PROF. ÎNV. PRIMAR DELIMAN ALINA LUIZA,
ȘCOALA GIMAZIALĂ NR. 27 TIMIȘOARA**

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASA

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR, DELIU ANCUȚA, GRADINIȚA LICEULUI TEORETIC ” ION CREANGA”, TULCEA

Familia este nucleul în care un copil se naște, crește, evoluează. Indiferent că este vorba de o familie monoparentală, din ambii părinți, sau că este o familie extinsă, la educația și formarea preșcolarului contribuind pe lângă părinți, și bunicii, unchii, mătușile, familia este locul în care copilul se simte acasă, iubit, apreciat.

Fiecare familie este unică, la fel cum fiecare individ este unic, fie el copil sau adult, așa că, în momentul instituționalizării copilului într-o grădiniță, fiecare copil aduce cu sine o parte din familia de acasă, dorințe, așteptări, atitudini, conforme cu mediul în care locuiește, viețuiește, se dezvoltă, socializează.

Schimbările secolului XXI, evoluția societății cu toate descoperirile, invențiile și inovațiile apărute: internet, mass-media, automatizarea, libera circulație a informației și rapiditatea transmiterii acesteia, deschiderea granițelor și libera circulație în spațiul comunitar, situația economico-politico-financiară a țării, și implicit a familiei și au pus amprenta într-un mod nu întotdeauna cel mai potrivit asupra conceptului de familie, asupra familiei, educației, copilăriei, rolului și importanței grădiniței.

Familia devine partener în educarea copilului de vârstă preșcolară, educație ce se realizează în grădiniță. Este de dorit ca implicarea familiei să nu se rezume doar la simpla participare financiară, ci și la luarea deciziilor legate de educația copiilor, la prezența și participarea lor efectivă în sala de grupă la diferite activități, la implicarea în derularea activităților extracurriculare și în parteneriat, la alegerea și realizarea Curriculumului la Decizia Școlii, etc.

În familie se structurează modurile de raportare la lume, la semenii, la sine. În acest mediu prind contur idealurile și aspirațiile, se dezvoltă inclinațiile și se conștientizează interesele, se profilează și se proiectează modul de viață profesională, civică, politică, pentru propria viață de familie. Influența exercitată asupra copiilor și tinerilor este benefică dacă primesc sfaturi înțelepte, dacă sunt formați pozitiv, încurajați, având deprinderi morale și civice pentru o bună integrare socială.¹⁸

Familia reprezintă pentru copil un organism reglator, care permite în ciuda unor aparente stângăcii de mijloace să trăiască o viață foarte intensă, o viață proprie, a copilăriei.

Nicio altă instituție, oricât de calificată, nu este așa de sensibilă la exprimarea trebuințelor, la manifestarea slăbiciunilor sau a potențialului dezvoltării copilului, fiindcă nicio altă instituție nu cuprinde ființe legate atât de direct, de vital, de copil, ca mama și tata.¹⁹

Mediul casnic, domestic, ocupă un loc privilegiat în existența umană. Casa îi leagă pe oameni de lucruri și îi pun în legătură cu semenii. Fiind centru al lumii, casa imită structura macrouniversului, aducând la adăpostul ei atât elemente ale exteriorului fizic, cât și ale imaginarului uman. O casă are un fundament și un trecut, o speranță și un viitor. Spațiului obiectiv al locuinței i se adaugă un orizont al imaginației, trăit și simțit.

Înainte de toate, e cochilia sufletească primordială: mamă, tată, copii, bunici, nași, mătuși, prieteni. E rădăcină, filiație, amintire, proiecție, e un loc al întâlnirii dintre toți cei care au fost și cei care sunt, un loc al joncțiunii dintre trecut și prezent, spațiul în care te manifesti. E refugiu și perimetru al regăsirii sinelui și al aflării celorlalți. Este locul în care cauți vindecare, te războiești cu tine însuși, țipi și plângi fără să te vadă nimeni.

Astfel, putem avea o locuință fără a avea un cămin, putem deține o casă fără a beneficia de esența ei, întrucât căminul înseamnă unitate, integralitate, fericirea.²⁰

În familie, viața unui copil poate fi perturbată sau chiar afectată sever de evenimente sau situații nefericite: deces al unuia, ambilor soți, neînțelegeri, certuri între părinți, divorț, violență conjugală, familială, exploatare, lipsa protecției, asistenței medicale, sociale; Viața copilului poate însă cunoaște

¹⁸Macavei, Elena(2001), Pedagogie. Teoria Educației, Aramis, Pag.313

¹⁹ Popescu, Eugenia(1994), Pedagogie preșcolară, Didactica, Editura Didactica și Pedagogică, R.A, București, pag. 94

²⁰ Cucoș, Constantin(2008), Educația, Iubire, Edificare, Desăvârșire, Editura Polirom, pag. 116/117

influențe pozitive marcante prin evenimente relativ comune, ce prezintă nemijlocit modele comportamentale: vizite, întâlniri, petreceri, participarea alături de părinți la îndeplinirea obligațiilor sociale, civice, situații în care copilul percepe modul în care îi sunt respectate drepturile, la nume, cetățenie, familie, odihnă și timp liber, joacă sau de a practica activități recreative specifice vârstei.²¹

Familia contemporană este caracterizată de o constelație de probleme și de situații care de multe ori o fac inaptă de a și le rezolva singură.

Ca instituție inițială de formare și educație a copilului, familia se găsește de multe ori în contradicție cu școala și chiar cu comunitatea socială sau profesională. Ca unitate, cuplu de adulți, ea trăiește drama complexității situațiilor economice, culturale și relaționale din epoca actuală. Ca grup de adulți care construiesc împreună valori sociale, tradiții și cultură proprii, familia simte prima apăsarea problemelor legate de recesiunea economică, de criza culturii și de dificultățile de comunicare interumană din ultimii ani.

În familie copiii sunt crescuți, socializați, protejați și își apropie valorile culturii și ale moralei. În familie se realizează integrarea primară socială a copilului, iar în instituția școlară se începe integrarea secundară.

Prin relațiile sale cu mama, cu tatăl și cu frații, copilul se integrează în relațiile sociale, se apropie de societate, își cunoaște valoarea și începe să își formeze imaginea de sine.

Procesele de descoperire a propriei persoane, al cunoașterii de sine, al identității persoanei- au loc în primii ani de viață, aceia petrecuți în familie. Adaptarea la societate și apoi integrarea în relațiile sociale se petrec la nivelul relațiilor de familie. Învățarea primelor comportamente sociale, prin imitație și interacțiune, se produce în prima copilărie și este dependentă de tipul relațiilor din familia de origine.

Familia este primul grup social în care copilul exersează comportamente sociale și se descoperă pe sine, oferind afecțiunea necesară dezvoltării personalității celui mic, factorul de echilibru în rezolvarea problemelor sociale viitoare, mediul primar de creștere și dezvoltare a intelectului, motivației, afecțiunii, esteticii și moralei.

Ea reprezintă modelul primar al comportamentelor sociale viitoare, legătura biologică de bază a ființei umane, cadrul în care copilul își dezvoltă individualitatea, valorizându-se pe sine și pe alții, legătura între trecut și viitor.²²

Este mai mult decât oricând necesară așadar implicarea părinților în formarea, conturarea și dezvoltarea armoniasă a preșcolarului, a copilului, dar mai mult decât atât nevoia stringentă de a-i ajuta pe părinți să conștientizeze acest lucru, de a le oferi uneltele necesare, prin cursuri de parenting, prin cursuri pentru formarea competențelor parteneriale și colaborative, mai ales că această investigație redă clar interesul incontestabil al părinților de a se implica, de a colabora, de a sprijini, de a învăța, mai rămâne doar să existe o dorință, un interes și o disponibilitate a cadrelor didactice de a face posibil acest lucru.

²¹ Dima, Silvia(2009), Revista Învățământului preșcolar, 1-2/2009, Editura C.N.I. Coresi S.A, pag.51

²² Vrasmas, Ecaterina, Adina(2002), Consilierea și educarea părinților, Editura Aramis, pag.11.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE - CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎN ÎNV. PREȘCOLAR DEMETER CSILLA
G. P. P. NR. 3 TG. SECUIESC, JUD. COVASNA

Familia are rolul de a asigura copilului mediul potrivit de viață, afecțiune, dragoste, ocrotire. În familie copilul este expus unui model de viață pe care, încă de la naștere, începe să și-l însușească. Părinții sunt modele importante pentru copii și au un rol deosebit în dezvoltarea lor socială, etică și emoțională. Educația în familie este una din principalele manifestări ale educației informale și se realizează implicit, permanent, cu sau fără intenție conștientizată, prin îndeplinirea funcțiilor normale ale vieții de familie.

În familie copilul se bucură de un climat afectiv sporit care-i conferă mai multă siguranță. Climatul de căldură din familie, preocuparea părinților de a le oferi copiilor condiții cât mai bune de viață constituie un factor important al educației. Relațiile care se stabilesc între părinți și copii sunt de atașament, de încredere reciprocă ceea ce face posibilă o bună comunicare între ei. Părinții trebuie să comunice permanent cu copiii și nu doar prin vorbe ci și prin componente neverbale, afectiv-emoționale, gesturi vizibile.

Stilul educației familiale se referă cu precădere la procesul de influențare pe care îl exercită părinții asupra copiilor. Stilul educativ parental este studiat pentru a diferenția categoriile de practici educative și corespondența cu diferite reacții și comportamente ale copiilor. Privind clasificarea stilurilor parentale, au fost conceptualizate diferite tipuri educative: stilul autoritar, stilul democratic, stilul permisiv și stilul indiferent.

În cazul stilului parental autoritar, copiii trebuie să urmeze cu strictețe regulile stabilite de părinți. Nerespectarea acestora conduce la aplicarea unei pedepse. Părinții autoritari au așteptări majore de la copiii lor și nu sunt receptivi la necesitățile acestora.

Stilul democratic – părinții stabilesc reguli și trasează repere pe care copilul trebuie să le urmeze, însă, sunt mai receptivi la necesitățile copiilor. Părinții democrați sunt dispuși să asculte nemulțumirile copiilor și să schimbe regulile. În cazul în care așteptările nu le sunt satisfăcute, aceștia sunt grijulii și iertători, și mai puțin interesați să aplice o pedeapsă. Modelele disciplinare ale acestui stil parental sunt de susținere și nu punitive, având ca obiectiv copiii să devină responsabili social, cooperativi și asertivi.

Părinții de stil permisiv au puține așteptări din partea copiilor lor, motiv pentru care în rare cazuri se întâmplă să își disciplineze copilul. Părinții permisivi sunt mai receptivi la solicitările copilului, nu impun un caracter matur și responsabil acestuia și evită confruntarea.

Stilul parental indiferent se caracterizează prin lipsa așteptărilor, reacțiilor și comunicării în tot ceea ce are legătură cu copilul. Părinții satisfac nevoile de bază ale copilului, dar sunt desprinși de tot ceea ce se întâmplă în viața copilului. În cazuri extreme, acest tip de părinți pot respinge sau neglija necesitățile copilului.

Stilul parental adoptat în educația copilului își pune amprenta asupra dezvoltării psihice a acestuia. În cazul stilului autoritar, copiii sunt ascultători și competenți, dar nu sunt fericiți și nici nu au încredere sau stimă de sine. Stilul democratic are tendința de a forma copii fericiți, capabili și de succes. În cazul stilului permisiv se formează copii nefericiți, predispuși la probleme cu legea și cu slabe rezultate la școală. Părinții indiferenți conduc copilul la o slabă formare în toate domeniile vieții. Copiii crescuți sub influența acestui stil parental sunt declanșatori, iresponsabili, nu au stimă de sine și nu sunt competenți profesional.

Atitudinea părinților în munca educativă este hotărâtoare pentru formarea viitoarei personalități. Familia trebuie să fie deschisă noului, să-l facă pe copil să pătrundă în noua civilizație înarmat cu multe cunoștințe. Evoluția rapidă a vieții sociale de astăzi, face ca educația fără competență să nu fie educație.

Părintele este primul educator al copilului. Dacă acesta nu-și ia rolul în serios vor exista lacune în educația copilului care-i va marca dezvoltarea personalității.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASA

PROF. INV. PRES. DEMETER FOLDESI EVA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și a comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună “mulțumesc”, “te rog”, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul, căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Niciun părinte nu-și dorește ca urmașii lui să dea dovadă de creștere greșită, acasă sau în societate, fiecare părinte ar vrea ca copilul lui să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

“În educarea copiilor, pe primul loc ca importanță se situează dragostea necondiționată, care înseamnă multă răbdare.

Cel mai bun lucru pe care îl poate face un părinte pentru copilul lui este că să îl iubească pe celălalt părinte, pentru că unde există iubire există și dispoziția de a rezolva conflictele conjugale. Prin urmare, există armonie și aceasta îi dă copilului un sentiment de stabilitate și îl face fericit.

Este foarte bine pentru starea lui sufletească să vadă că părinții. Lumea devine un loc mult mai sigur pentru el.”

Părinții sunt modele pentru copil. În zadar îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți; este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și a bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut.

Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament". Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său, apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările

curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public.

Felul în care folosești cuvintele are efect asupra oricărui gen de relație pe care o ai. Dacă părinții folosesc cuvintele magice: „te rog”, „mulțumesc”, „cu plăcere”, „scuză-mă” atunci și copilul o să-și adauge în vocabularul său aceste cuvinte.

Prima normă de conduită învățată în familie este salutul. Un copil „bine crescut” știe să se comporte în public, știe să răspunde la întrebări și își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește; își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Cu siguranță că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite, însă există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența și nu în ultimul rând exemplul personal; astfel eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

CEI 7 ANI DE ACASA: NORME SI VALORI ESENTIALE PENTRU SUCCESUL VIITORULUI COPILULUI

PROF. DENUȚA VIOLETA, G. P. P., TOLDI” SALONTA, BIHOR

Pe perioada celor 7 ani de-acasă, copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

Expresia “Ceii șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Ceii 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini

și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

ȘCOALA PĂRINȚILOR

PROF. PSIHOPEDAGOG IOANA ADA DEPPNER

Părinții alături de profesori au un impact major în dezvoltarea elevilor, a viitorilor adulți de mâine. Echipa părinte-copil-profesor e necesar să fie bine încheagată și rolurile bine stabilite la fel ca și într-o familie. Școala trebuie să reprezinte locul în care elevul să își însușească cunoștințe atât teoretice cât și practice **Școala și familia**

Parteneriatul școală – familie poate contribui la creșterea factorilor educogeni ai familiei, prin activități specifice părinții pot fi sprijiniți să conștientizeze rolul pe care-l au în educația copiilor lor, să conștientizeze și să îndrepte comportamente și atitudini greșite în familie, să fie sprijiniți să se implice în activități educative.

Implicarea familiei în parteneriatul școlii este condiționat de gradul de interes al familiei față de școală. Acesta este crescut dacă familiile au copii care frecventează școala.

Cu cât școala reprezintă o valoare a familiei cu atât gradul de implicare al familiei este mai mare. Se constată că acei copii care sunt sprijiniți de părinți, care au în familie atitudini pro-școală adecvate obțin performanțe școlare ridicate și au un grad de aspirație ridicat față de nivelul de școlarizare pe care doresc să-l atingă. Atitudinea familiei față de școală se transferă și copiilor și se manifestă în gradul de interes față de activitățile școlii, față de teme, față de rezultatele evaluării, față de aprecierile cadrelor didactice etc.

Elevii vin la școală de la vârste fragede, în cazul elevilor din școala noastră vârsta poate fi depășită aceștia având 8,9,10 ani în momentul în care își încep anii de școală, în unele cazuri este nevoie de a se compensa lipsa părinților sau a condițiilor dificile pe care aceștia le trăiesc. De aceea foarte important este realizarea acestui parteneriat pentru a -i ajuta să se dezvolte armonios și a compensa lipsa celor șapte ani de acasă.

Educarea părinților pentru un bun parteneriat școală - familie

Educația părinților poate fi etapizată pe două paliere mari:

- educația viitorilor părinți prin: introducerea unor cursuri de educație sexuală, educație pentru viața de familie etc. ;

- educarea părinților care au deja copii în funcție de nevoile acestora. Dacă pentru copiii mici pot fi urmate cursuri privind îngrijirea și dezvoltarea copilului mic, aspecte medicale, juridice etc. pentru părinții copiilor adolescenți pot fi introduse cursuri referitoare la caracteristicile psihologice ale adolescenților, riscuri și modalități de comunicare cu adolescenții etc. Informarea și formarea părinților în ceea ce privește școlaritatea copilului presupune, cel puțin, ca fiecare părinte să cunoască: obligațiile legale privind educația copilului, drepturile de care dispune pentru educația copilului, importanța atitudinii lui pentru reușita școlară a copilului, metodele de colaborare cu școala.

Forme de organizare ale relației școală – familie

În ceea ce privește relația dintre familie și părinți cele mai frecvente forme de organizare a acestei relații sunt:

- *Sedințele cu părinții.*
- *Discuții individuale între cadrele didactice și părinți.*
- *Organizarea unor întâlniri cu părinții*
- *Implicarea părinților în manifestări culturale ale școlii și activități recreative*
- *Voluntariatul*
- *Asociațiile de părinți*

Parteneriatul școală – familie poate lua forma unor servicii dezvoltate de către școală și de care familiile elevilor să beneficieze. Acestea pot fi organizate exclusiv de către școală sau în parteneriat cu alte organizații/instituții.

Aceste servicii pot fi: centre de consiliere, centre de sănătate, de practicare a diverselor sporturi, centre pentru supravegherea copiilor la teme după orele de curs (after-school) care pot avea și alte servicii incluse: predarea limbilor străine, sport, miniexcursii, teatre, spectacole, vizite în diverse locuri etc. ; centre de voluntariat; cluburi; cantine; seminternate etc.

Oferta de servicii pentru familii prin intermediul școlii reprezintă o strategie de întărire a relațiilor școală familie. Părinții capătă încredere în școală, instituție care devine mai transparentă și mai apropiată de nevoile comunității. Un punct câștigat este coerența serviciilor, părinții nu mai sunt nevoiți să caute prin mijloace proprii să beneficieze de diverse servicii, ei le găsesc în școală. Școala ca furnizor de servicii complexe va face trecerea de la educația instituțională, cu accent pe instituție (care are un program, curriculum la care elevii trebuie să se adapteze) la școala centrată pe elev, pe nevoile acestuia și pe ale comunității.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. INV. PRESCOLAR DERVIS LOREDANA RITA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA TINEREI GENERAȚII

PROF. DIACONESCU FLAVIA GEORGETA

Educația în țara noastră, ar trebui să ocupe un loc central, ca de altfel în toate societățile din lume, deoarece cultura umană nu poate exista fără cele două instituții de bază: familia și școala

Rolul familiei este crucial în educație.. Realizăm care este importanța climatului familial tocmai când acesta lipsește, din diferite motive. De asemenea, atmosfera în care se formează copilul va fi dusă mai departe în familia pe care, la rândul său, o va avea. Dragostea, înțelegerea, susținerea, provocările, libertatea, dar și limitele sau regulile stabilite în cadrul familiei au menirea să ofere un mediu propice pentru formarea tânărului. Dragostea din familie și susținerea creează climatul propice pentru asimilarea informațiilor. Și provocările sunt bine-venite, dacă sunt pe măsura celui mic, fiindcă au un rol benefic în creșterea sa, la fel cum un vânt domol nu va dezrădăcina copăcelul, ci doar îl va ajuta să-și înfigă și mai adânc rădăcinile în pământ. Școala devine o componentă organică a vieții de zi cu zi a familiei, acolo unde părinții sunt conștienți că ea le oferă cunoștințe, cultură, pregătire profesională și un statut profesional, absolut necesar pentru ocuparea unui loc de muncă. Din perspectiva instituirii unor relații biunivoce între școală și familie, se vorbește despre exercitarea unor influențe, inclusiv presiuni, din partea familiei, asupra școlii, care trebuie să răspundă adecvat așteptărilor ei, dat fiind că școala este plătită din banii contribuabililor, pentru a oferi servicii adecvate. La rândul ei, familia este percepută de școală ca un beneficiar al activității pedagogice prestate de ea și garant al consolidării procesului educativ, prin participarea sau cooperarea alături de cadrele didactice la reușita lui la cote calitative superioare.

Copilul din ziua de azi simte nevoia de adulți disponibili pentru a-i respecta ritmul de viață, de adulți care să participe la jocurile sale și care să-i transmită zilei de mâine un om care nu poate proveni dintr-un sistem de învățământ clasic și dintr-o familie care nu-și asumă toate rolurile. Informarea și formarea părinților în ceea ce privește școlaritatea copilului presupune, ca fiecare părinte să cunoască: obligațiile legale privind educația copilului, importanța atitudinii lui pentru reușita școlară a copilului, metodele de colaborare cu școala. În acest scop este necesar un dialog între profesori și părinți; profesorii trebuie să primească o pregătire în materie de relație cu părinții iar competența lor în această materie trebuie considerată ca o aptitudine profesională; părinții trebuie să fie pregătiți pentru a juca rolul lor educativ în cooperare cu profesorii; școlile trebuie să asigure părinților asistența necesară. Orice studiu care are ca obiectiv educația arată că familia și școala constituie mediile socio-culturale, care modelează ființa umană de-a lungul întregii vieți. Școala și familia rămân laboratoarele de formare a personalității sociale și culturale, prima, prin pregătire temeinic organizată, după programe, cu cadre specializate și în perioade de timp bine definite, a doua, prin procesul real al vieții de zi cu zi, în care copilul, învață regulile primare de viață, deprinderea de a vorbi, de a se comporta față de cei din jur și de a-i aprecia.

Așadar, implicarea părinților este importantă atât pentru copii cât și pentru școală, motiv pentru care familia-școala trebuie să formeze un parteneriat care să reducă riscul pentru eșecul școlar.

În ceea ce privește acțiunea educativă a familiei, ea este eficientă numai atunci când scopul său devine unul cu cel al școlii, atunci când între acești doi factori există o concordanță, când obiectivele urmărite de acestea se subordonează idealului educațional.

Școala este extrem de importantă, dar fără implicarea familiei în educarea copilului nu va da randamentul dorit.

Bibliografie

- http://www.revistadesociologie.ro/pdf-uri/nr.3-4-2006/PETRUS%20ALEXANDRESCU_%20art10.pdf
- <https://www.edituraecou.ro/carti/rolul-familiei-in-reusita-scolara-detail>
- <https://ziarullumina.ro/interviu/rolul-familiei-este-crucial-in-educatie-125335.html>
- <https://blog.eintegral.ro/scoala-familie-un-parteneriat-real-in-beneficiul-copilului/>

MAMA - „SUFLETUL” CELOR 7 ANI DE ACASĂ

ÎNV. DIACONU GINA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ELENA DOAMN” TECUCI

Cei 7 ani de-acasă reprezintă EDUCAȚIA DE-ACASĂ, bunele maniere, regulile morale transmise copilului de către părinții săi. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, un copil care știe să spună „bună ziua”, să spună „mulțumesc”, care cunoaște rolul lui „te rog”, un copil capabil să recunoască când a greșit și care știe să spună „scuză-mă”, un copil care se comportă cuviincios cu toți cei din jurul său, fie că sunt de vârsta lui sau adulți. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă trebuie să ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până când acesta merge la școală.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permit să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Lecțiile esențiale din primii șapte ani de viață ar fi putea: răbdarea, bunătatea, bună-cuviință, altruismul, cooperarea, empatia, autocontrolul, optimismul, dragostea (considerată cea mai importantă și pentru care este nevoie de o viață întreagă).

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă. Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Familia este nucleul societății, iar în familie rolul cel mai important îl are femeia. De la început, femeia a fost investită cu cea mai înaltă și mai măreață misiune, de a naște, crește și educa pe copiii săi, viitori membri ai familiei și ai societății.

„Femeia este înzestrată cu o putere mai presus de toate puterile, cu o vrednicie mai mare decât toate vredniciile, cu o frumusețe mai mare decât toate podoabele pământului: E o mamă! A fi mamă e începutul și sfârșitul chemării și a ființei ei. Mama e numele cel mai înalt ce i se poate da. A fi mamă e vitejia ei, e cununa ei de biruință, e lupta și mărirea ei, e viața și moartea ei.” Carmen Sylva.

Mama este, de regulă, personajul central în jurul căreia se clădesc relațiile de familie. Chiar dacă, în anturajul copilului apar și alte persoane, cum ar fi tatăl, frații și surorile, bunicii, ce vor determina o îndepărtare fizică de mama, mult timp, persoană centrală rămâne totuși mama.

Dragostea oferită de către mama reprezintă prima formă de afectivitate pe care copilul o sesizează. Copilul va fi asigurat de dragostea mamei prin calitatea hranei și a îngrijirilor, din gingășia contactelor sale cu mama, din dușoșia micilor sale jocuri cu mama, care reprezintă în același timp și stimuli favorabili pentru dezvoltarea sa neuropsihică. Odată cu creșterea copilului, acesta va simți dragostea mamei din bunăvoința ce i se arată, din bucuriile ce i se oferă, și, în special, din interesul pe care mama i-l acordă faptelor lui și din timpul pe care i-l oferă. Când mama încredințează copilului unele răspunderi pe măsura lui îl face să se simtă important, valabil, recunoscut cu adevărat ca membru al familiei și acceptat de ceilalți. Mama reprezintă un liant între copil și mediul înconjurător și fiecare își îndeplinește rolul în funcție de posibilitățile sale afective, mama declanșează mecanismul de cunoaștere și învățare.

Mama este cea care revine, într-o manieră directă și intimă, în viața copilului pe tot parcursul dezvoltării sale, ea îngrijindu-l când este bolnav, ea conducându-l la gradiniță sau, în primele zile la școală etc. Prin prezența sa directă, mama este cea care asigură copilului un sentiment de securitate și un echilibru afectiv.

Rolul mamei este acela de a oferi afecțiune, blândețe, gingășie, care temperează asprimea tatălui și creează un climat de căldură sufletească atât de necesară copilului. Totdeauna, ea reprezintă prima autoritate cu care se confruntă copilul deoarece, în relațiile cu ea, el cunoaște primele reguli, primele obligații, primele forme morale. Tot prin intermediul ei, care devine tipar și model pentru el, din imediata lui apropiere prin

observarea și imitația fiecărui gest, fiecărei acțiuni a mamei lui. Astfel că, atitudinea mamei față de lucruri, evenimente, oameni și chiar față de el însuși determină și atitudinea copilului față de aceleași lucruri, evenimente, oameni și chiar față de el motiv pentru care de atitudinea mamei, care condiționează atitudinea copilului, depinde încrederea sau neîncrederea sa, curajul sau teama, voiciuma sau moderația, optimismul sau pesimismul său.

Un alt aspect al rolului matern este acela de a-i învăța pe copii ce este și ce reprezintă statutul de femeie. Astfel, mama înfățișează simbolul fundamental al feminității, fapt tot atât de important pentru fată cât și pentru băiat. Pentru fată, mama, devine un model și un prototip ce o învață să își iubească atât statutul de femeie dar și cum să își iubească soțul și copiii devenind, astfel, imaginea obiectivului adult către care tinde fetița. Pentru băiat, mama, este imaginea inversă și fond de contrast ajutându-l să ia cunoștință de sexul lui.

Iată de ce, rolul mamei, acela de agent securizant, de inițiator, de ghid și de model are o mare importanță în creșterea și dezvoltarea copilului deoarece un copil care este lipsit de afecțiunea maternă pierde jumătate din șansele sale de reușită în viață motiv pentru care pedagogii afirmă că o mama bună valorează cât 100 de profesori, că mama este principalul educator al copilului, că omul va proiecta asupra lumii externe afectivitatea primită în copilărie.

Ținând cont de toate acestea, este nevoie ca mama să fie, la rândul ei o persoană sigură de ea, care se cunoaște, care are o siguranță familială, financiară, socială, pentru că nu mai așa va fi capabilă să își îndeplinească rolul în adevăratul sens al cuvântului.

Va avea nevoie să fie susținută și de partenerul de viață, căci se știe cât de important este relația celor doi în creșterea armonioasă a copilului, faptul că au aceleași principii de viață, reguli și valori.

Relația dintre mamă și copil pornește din instinct și se modelează, pe parcursul vieții, în funcție de personalitatea fiecăruia. Nu există reguli stricte și nici limite în relația dintre mamă și copil. Iubirea dintre cei doi e necondiționată și reciprocă. Nu trebuie diminuată importanța tatălui în cadrul unei familii, ci doar sub linia caracterul unic al legăturii de suflet dintre mamă și copil. Rolul mamei în viața copilului e decisiv și de neînlocuit.

MAMA rămâne pentru toată lumea cea mai iubită, respectată și "unică", pentru că a fi mamă este cel mai frumos lucru de pe pământ!

Bibliografie:

www.universdecopil.ro/rolul-mamei-in-educatia-copiilor

<http://fatitimp.blogspot.ro/2013/02/dezvoltarea-copilului-rolul-mamei.html>

estetikv-etv.blogspot.com/2011/02/rolul-mamei-in-cresterea-si-dezvoltarea.html

www.taifasuri.ro/. . /copilul.. . /5961-mama-fiinta-cea-mai-de-pret-din-viata-unui-copil

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

PROF. ÎNV. PRIMAR DIACONU MARIA
LICEUL TEORETIC „V. ALECSANDRI” SĂBĂOANI
ȘCOALA PRIMARĂ TRAIAN, JUDEȚUL NEAMȚ

Familia reprezintă locul în care individul se dezvoltă, unde își petrece o mare parte din timp, unde devine practic ființă socială. Indiferent de organizarea familiei, de identitatea sa etnică, religioasă ori politică, aceasta se caracterizează prin dinamism și printr-o mobilitate continuă. Familia este un sistem dinamic, care cunoaște transformări permanente. Membrii ei se dezvoltă, evoluează împreună și adaugă elemente care îmbogățesc în permanență viața familială. Cu toate aceste schimbări însă, se poate spune că „instituția familiei rămâne stabilă” (Băran – Pescaru, A, 2004, p. 83). Totodată, se poate afirma că termenul de „familie” nu mai surprinde realitatea caracteristică a generațiilor precedente, tocmai datorită acestei schimbări. De-a lungul timpului, familia a fost definită în mai multe feluri, dar „familia, în orice societate, este o formă de comunitate umană alcătuită din cel puțin doi indivizi, uniți prin legături de căsătorie și/sau paterne, realizând, mai mult sau mai puțin, latura biologică și/sau cea psihosocială” (Mitrofan, I, 1998, p. 17).

Rolul educației realizate în familie este acela de a dezvolta aptitudini de bază și competențe sociale în primii ani, ulterior copiii fiind preluați de către școală, pentru instruirea didactică. Familia pregătește și susține copilul din punct de vedere academic (în afara școlii), emoțional, comportamental, social, financiar.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral, estetic ș. a. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectele casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să-i asigure copilului mijloacele materiale și de spațiu necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul din punct de vedere cognitiv. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicată substituirea copilului de la sarcinile școlare. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de ceea ce îi aparține.

Dezvoltarea personalității copilului și a formării lui în conformitate cu idealul social și cel personal este influențată de diferențele de ordin economic, social, cultural care există între familii. Familia însă, în ciuda acestor diferențe, prezintă anumite însușiri comune. Condițiile de viață ale copilului sunt influențate de comportamentul părinților. Familia trebuie să aibă disciplina ei. Toate problemele se pot rezolva mai ușor într-un climat de prietenie și de înțelegere. În afara acestor elemente pe care copilul le preia în mod natural, prin imitație și contagiune, din familie, părinții trebuie să-și dezvolte și să-și asume în mod conștient o serie de abilități și responsabilități. Funcția de părinte presupune a veni în întâmpinarea nevoilor copilului pentru o dezvoltare normală, a acompania copilul și a-l dirija în dezvoltarea lui. Există câteva abilități de care părintele are nevoie pentru a putea fi un părinte bun (Killen, 1998 p. 143-159):

- Abilitatea de a da prioritate satisfacerii nevoilor de bază ale copilului;
- Abilitatea de a oferi copilului experiențe noi, de a-l stimula cognitiv și afectiv;
- Abilitatea de a avea o relație empatică cu copilul;
- Abilitatea de a avea așteptări realiste față de comportamentul copilului;
- Abilitatea de a pune limite copilului;
- Abilitatea de a răsplăti/valoriza copilul;
- Abilitatea de a-și înfrâna propriile dureri și porniri agresive fără a le proiecta în relația cu copilul;

Pentru rolul de părinte, un anumit grad de toleranță la frustrare și conflict este foarte necesar. Părintele trebuie să-și mențină calmul în relația cu copilul, să-i explice de ce nu a făcut bine un lucru, ce i s-ar fi putut întâmpla, etc. În niciun caz nu trebuie să reacționeze agresiv.

Pe lângă abilitățile importante pentru “funcția” de părinte, fiecare familie își dezvoltă propria structură de repartizare a responsabilităților. Normele generale după care trebuie să se desfășoare procesul de creștere și de educare a copilului în familie impun responsabilități precise din partea părinților. Printre cele mai importante pot fi menționate următoarele (Irimescu, 2002):

- *asigurarea subzistenței și a educației;
- *educarea și dirijarea trebuințelor fiziologice;
- *dezvoltarea aptitudinilor, a limbajului și stimularea exersării capacităților practice, cognitive, tehnice și sociale, care au rolul de a facilita securitatea personală și comportamentul autonom;
- *orientarea spre lumea imediată a universului familial, spre comunicarea mai largă, spre societate, în așa fel încât copilul să fie pregătit să se confrunte cu marea varietate de situații și poziții sociale care vor interveni în viața de adult;
- *transmisia principalelor scopuri sociale, valori culturale care definesc modelul cultural-normativ al societății, formarea motivației personale în raport cu scopurile parentale și sociale;
- *dezvoltarea capacității de a întreține raporturi interpersonale și de a răspunde în mod adecvat sentimentelor altora;
- *controlul libertății de comportament, limitarea „transgresiunilor” de la normal, corectarea erorilor, oferirea unor îndrumări și interpretări.

Totodată, de la începutul vieții, ființa umană are extrem de multe nevoi, care trebuie satisfăcute pentru o bună dezvoltare a sa. În ceea ce-l privește pe copil, acesta în prima parte a vieții are efectivă nevoie de familie, care să-i ofere dragoste, atenție, să-l îngrijească, etc.

Nevoile de bază ale copilului în familie sunt:

- dragoste și securitate;
- de experiențe noi, de stimulare;
- nevoia copilului de a fi apreciat și de a-i fi recunoscute capacitățile;
- nevoia de responsabilități;
- nevoile de bază fiziologice ale copilului;

La vârsta mică, adultul răspunde în totalitate de cunoașterea și îndeplinirea lor. Ele sunt garanția supraviețuirii și a dezvoltării copilului. Greșelile pe care le fac adulții în satisfacerea acestor nevoi pot distorsiona dezvoltarea copilului. Consecințele sunt grave și sunt plătite atât de indivizi cât și de societate în ansamblu.

În concluzie, părinții realizează socializarea primară a copiilor lor, prin trei mijloace de influențare importante:

- reglarea directă a comportamentului copilului (de exemplu: încurajări, controlul efectuării temelor, supravegherea executării sarcinilor primite etc.);
- comunicarea cu copilul (schimbul de informații, comunicarea de opinii, confidențe, etc.);
- cooperarea, participarea la activități comune (vizite, ieșiri, jocuri, etc.).

BIBLIOGRAFIE

Mitrofan, I., Mitrofan, N., Familia de A la Z, Mic dicționar al vieții de familie, Editura Științifică, București, 1991;

Stănculescu, E., Sociologia educației familiale, vol. I, Editura Polirom, Iași, 1998.

ÎN LINIȘTEA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROFESOR PSIHOPEDAGOG RAMONA DIACONU LICEUL TEHNOLOGIC SPECIAL “VASILE PAVELCU”, IASI

În lucrarea de față voi face referire la primii ani petrecuți acasă de către copiii diagnosticați cu diferite forme de deficiență auditivă. Cursul vieții diferă în funcție de gravitatea deficienței auditive și de mediul în care acest copil se naște. Într-o familie de surzi un copil născut surd este o normalitate, o mândrie că va putea transmite mai departe cultura surzilor, limbajul propriu (limbajul mimico-gestual). Acest lucru nu se întâmplă atunci când copilul cu deficiență de auz apare într-o familie care nu s-a mai confruntat cu acest aspect și nu cunoaște problematica. De cele mai multe ori, din primele luni de viață există variante pentru a reda copilului accesul la sunete, prin proteze auditive care amplifică resturile de auz sau prin implanturi cohleare.

Copiii născuți surzi în familii de surzi sunt singurii care se nasc în interiorul comunității de surzi. Aceștia învață limba părinților lor ca primă limbă, tradițiile oamenilor surzi le asimilează de la familia lor și din contactele cu membrii colectivității de surzi. Aceste cazuri constituie cca 5-10% din populația de surzi. Cultura surzilor se concentrează pe credințe și practici deosebite ce au ca element central în viața cotidiană limba semnelor. Primii ani din viața unui copil născut surd într-o familie de surzi are câteva trăsături specifice: copilul învață în mod natural limbajul semnelor pentru a comunica cu cei din jur; acesta are dorința de a socializa cu alte persoane surde, pentru că se poate face înțeles prin același limbaj comun; frecventează o școală pentru surzi; este implicat în organizații, cluburi ale comunității surzilor din regiune. Părinții le transmit valori, tradiții într-un limbaj învățat împreună, care le aparține.

Dintr-o altă perspectivă, copiii învață vorbirea încă din prima zi de viață prin intermediul dialogului. Bebelușii comunică de la bun început intensiv cu mediul înconjurător. Ei stabilesc contact vizual, dau din picioare când sunt bucuroși, apucă lanțul mamei de la gât, râd, fac zgomot, au o mimică vioaie. Ei conștientizează că astfel provoacă reacții și reacționează ei înșiși la alți oameni: așa se învață vorbirea – indiferent dacă un copil are sau nu deficiență de auz.

La copiii cu deficiență auditivă se observă o doză crescută de nervozitate, egoism, opoziționism, cauzat tocmai de dificultatea de a înțelege ce vor ceilalți de la ei, dar și dificultatea cu care ceilalți îi înțeleg. De aceea este necesar ca părinții să se comporte cu ei ignorând chiar deficiența auditivă, să le ofere iubirea, înțelegerea, autonomia necesare unei dezvoltări armonioase a personalității. Părinții sunt persoanele cu care copiii petrec cel mai mult timp în primii ani de viață, aceștia putând modela frumos copiii prin propriul exemplu pozitiv.

Copiii cu deficiențe de auz au nevoie mai mult din ceea ce este normal: interacțiune empatică, răbdare, timp, joacă, dialog activ, lectură cu voce tare, vizionarea de desene animate împreună cu părinții, ieșiri în parc, etc. În același timp, părinții copiilor cu deficiență de auz au nevoie de mai multă răbdare și încredere în propria competență și în puterea de dezvoltare a copilului lor.

Bibliografie:

- Batliner, G. (2019) *Joaca de-a vorbirea cu copii hipoacuzici*, Martin Media Group, București
- Stănică, I., Popa, M. (1994) *Elemente de psihopedagogia deficienților de auz*, Editura Univers, București
- Barbu, F. (coord.) (2019) *Limba semnelor în România – suport de curs, Effective methodology of teaching of the sign language Erasmus+*, Editura Pim, Iași

CEI ȘAPTE ANI DE ACASA

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR – DICU MARIA ALINA GRADINIȚA CU PP ‘ SCUFIȚA ROȘIE ‘ ALBA IULIA

Familia, constituie nucleul central în care se dezvoltă individul uman, reprezintă o componentă deosebită importantă și merită a-i acorda o atenție desăvârșită educației ce se desfășoară în cadrul familiei. Familia este considerată elementul natural fundamental al societății. Familia este unitatea de interacțiuni, intercomunicări personale, cuprinzând roluri sociale de soț-soție, mamă-tată, fiu-fiică, frate-soră.

A crește și educa un copil este o operă care cere, înainte de toate, multă dragoste; aceasta nu înseamnă că ea nu impune și rațiune, bazată pe cunoștințe precise. Ca în orice împrejurare, numai dragostea nu este de ajuns. Copilul nu are nevoie numai să primească dragostea de la părinții săi, ci el simte nevoia să-și ofere dragostea sa persoanelor, obiectelor din jur. Copilul își iubește în primul rând familia, jucăriile cărora le dă nume, un animal la care el ține foarte mult, iar nesatisfacerea acestei necesități a copilului poate afecta dezvoltarea personalității acestuia. Ca și o plantă, copilul crește foarte diferit: în funcție de hrană, de lumină, de ambianța favorabilă sau defavorabilă din mediul familial. Această ambianță, acest climat poate să-l ajute sau să-l împiedice să se dezvolte normal iar răspunzători de toate acestea nu sunt decât părinții.

Familia este primul mediu de educație al copilului, unde se pun bazele educației lui în cadrul căreia se formează "cei șapte ani de acasă". Copilul are nevoie să fie ajutat, apărat, călăuzit, are nevoie să se simtă important pentru cei pe care îi iubește, iar toate aceste nevoi ale copilului nu pot fi satisfăcute decât de familie în vederea unei dezvoltări armonioase a personalității acestuia.

Familia este principalul factor care formează persoana într-o perspectivă multidirecțională. Ea are menirea de a-l introduce pe copil în valorile grupului de referință, dar și de formare a primelor conduite. Familia constituie mediul cel mai natural cu putință în care se exercită o influență imensă asupra educației copilului, de multe ori în mod ascuns și indirect. Copilul preia din mediu apropiat mai exact din familie primele impresii, formându-și conduite prin imitație și contagiune directă. Copiii vor crede și vor face precum părinții, imitând comportamentele acestora. Este de subliniat faptul că multe familii la ora actuală au nevoie de o educație solidă din cauza stării precare din punct de vedere material și spiritual.

Scopul educației socio-psiho-pedagogice este de a transmite copilului cunoștințele generale de care va avea nevoie în viață și de a pregăti copilul de azi pentru a deveni omul de mâine.

Creșterea și educarea copiilor reprezintă îndatoriri și responsabilități deosebit de importante ale familiei, oricare ar fi dificultățile economice sau de altă natură. Mediul educațional familial are influențe deosebit de puternice asupra formării personalității copilului, a comportamentului, care își menține forța educativă uneori toată viața. De aceea, poporul nostru acordă o importanță deosebită educației "celor 7 ani de acasă".

Pentru a înțelege mai bine funcția educativă a familiei vom face combinație între influențele educative ale mediului familial și acțiunea educativă a familiei. Multitudinea relațiilor ce se stabilesc între membrii familiei și valorile culturale ce se transmit prin intermediul lor constituie la un loc mediul familial. Pot fi deosebite două categorii de relații: pe verticală între generații (părinți - copii, bunici - copii, bunici - părinți) și pe orizontală între membrii aceleiași generații (între soți, între frați). Structura familiei determină în cele din urmă expansiunea relațiilor și implicit influențele lor educative. Părinții, bunicii, frații oferă copiilor modele comportamentale ce vor fi asimilate de către copii în mod spontan prin imitație. Influențele educative ale familiei sunt o expresie a relațiilor ce se stabilesc în interiorul familiei și a modelelor culturale pe care le oferă.

Creatorul și consumatorul tuturor valorilor sociale culturale este omul; de aceea de pregătirea lui depinde progresul societății. Familia, școala și difentele organizații și instituții cultural-educative, care alcătuiesc ansamblul factorilor educativi au același scop: pregătirea omului pentru integrarea optimă în colectivitate, formarea lui cât mai adecvată necesităților actuale ale societății.

Bibliografie

1. Mitrofan, I., Mitrofan, M., 1991, *Familia de la A ... la Z, Mic dicționar al vieții de familie*, Editura Științifică, București
2. Bătrânu Emilia,- *Educația în familie*, Editura Politică, Bucuresti 1980

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE – BAZA UNEI DEZVOLTĂRI SĂNĂTOASE A COPIILOR ȘI A SUCCESULUI ÎN VIAȚA

PROF. DIMA ALINA
ȘCOALA GIMNAZIALA "ION BASGAN" FOCȘANI

Părinții doresc să își crească pruncii sănătoși și fericiți. Dar, oare, toți știu cu adevărat de ce are nevoie copilul lor pentru a crește astfel? Care sunt ingredientele care ne asigură sănătatea și fericirea pe termen lung? Care sunt acele atu-uri pe care i le poate da familia și care îi asigură succesul în viață?

În primii ani de viață, perioada cea mai importantă de dezvoltare fizică și de construcție a personalității și inteligențelor, elementele reprezentând mediul social care contribuie la modelarea unei persoane sunt familia, școala, prietenii și colegii. Este perioada în care personalitatea, aflată în plină formare și dezvoltare, este supusă la primele teste. **Familia** este unul din cele mai importante sisteme care contribuie la dezvoltarea unei persoane și la starea ei de sănătate. Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. Părinții furnizează „zestrea genetică”, iar familia creează condițiile dezvoltării fizice, emoționale, intelectuale și modelează caracterul copilului, simțul moral, estetic etc. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile alimentare și igienice, atitudinile față de viață, modelele sau obișnuințele de comportament, copiii le datorează educației primite în mediul familial. De aceea, **familia este instituția fundamentală în toate societățile.**

Rolul familiei este foarte important în ceea ce privește dezvoltarea copilului, din punct de vedere fizic, intelectual, emoțional, moral și spiritual-estetic.

În ce privește **dezvoltarea fizică** a copilului, familia este cea care asigură mediul de viață, hrana, îmbrăcămintea, trebuie să îi ferească de pericole, să le asigure condiții și spațiu propice pentru joc, învățare, odihnă, mișcare și să le supravegheze și întrețină starea de sănătate optimă. Familia stabilește regimul de viață al copilului care să îi asigure o dezvoltare optimă, îi formează primele deprinderi de igienă personală și socială și îl obișnuiește să utilizeze factorii naturali (apa, aerul, soarele) pentru bunăstarea organismului. Familia trebuie să se preocupe de dezvoltarea capacității motrice a copilului, prin asigurarea unor activități de joc fizic și mișcare sau sport în aer liber.

În ce privește **dezvoltarea intelectuală** a copilului, familia este în primul rând mediul în care își însușește **limbajul**. Volumul, precizia vocabularului și corectitudinea exprimării copilului depind de munca depusă de părinți și de restul familiei în această direcție. Familia ar trebui să se preocupe și de **dezvoltarea proceselor intelectuale** ale copiilor, spiritul de observație, memoria și gândirea. Părinții trebuie să încerce să explice copiilor sensul unor fenomene și obiecte, pentru a le putea înțelege. Copiii, dotați de mama natură cu o curiozitate insașiabilă, pun cele mai multe întrebări în perioada dintre 2 și 6 ani, iar părinții ar trebui să îi ajute să-și însușească un număr cât mai mare de cunoștințe, răspunzând cât se poate de corect și exact, într-un limbaj adecvat fiecărei vârste, pentru a-și ajuta copiii să facă lumea din jurul lor comprehensibilă.

– Ce se întâmplă dacă părinții nu știu ce au de făcut, nu sunt conștienți de importanța fiecărui aspect, nu sunt preocupați sau sunt prea ocupați cu alte probleme și lasă dezvoltarea intelectuală a copilului lor în seama altora – bunici sau bone care nu întotdeauna știu sau nu au chef să se ocupe de aceste aspecte, instituții în care nu există o educație personalizată sau, cel mai rău, a televizorului sau străzii și „*mamei întâmplarea*”?

– Ce se întâmplă când curiozitatea naturală a copilului, care știe inconștient că trebuie să acumuleze informație, este blocată sistematic de replici ca „taci din gură și nu mai întreba atâta” sau, și mai grav „dacă nu taci, te bat”?

Una din problemele familiei contemporane este **educarea copilului**. Prin aceasta sintagmă, fiecare părinte înțelege în mod propriu atitudinea de autoritate și supunere, dependența și autonomia pe care este dispus să o acorde copilului său. Părinții urmăresc să „înarmeze” copilul cu acele atitudini și comportamente care să-i permită să se adapteze la anumite situații și să se încadreze în regulile societății, însă mijloacele utilizate în acest scop sunt diferite de la caz la caz, în funcție de factorii culturali și sociali, de calitățile personale ale părinților.

Astfel, în timp ce unii apelează la puterea de înțelegere a copilului și la capacitatea acestuia de a învăța regulile, alții folosesc mai ales amenințarea și pedeapsa. Folosind forța pentru a impune reguli, umilind copilul când acesta nu se conformează cerințelor, părinții îngrădesc libertatea copilului, îl obișnuiesc cu ascultarea, deocamdată de frică, sau, dimpotrivă, formează un răzvrătit care nu se va supune niciunei autorități sau reguli. Cooperarea cu copilul, încurajarea comportamentelor pozitive, modelul de comportamente acceptate social oferit de părinți și fermitatea în cerințe raționale, adaptate vârstei și particularităților psihice ale copilului îi dezvoltă acestuia responsabilitatea și stima de sine.

Multe dintre dificultățile cu care se confruntă școala în privința anumitor copii, “dificili”, “indisciplinați”, “inadaptați”, își au originea în disfuncționalitățile mediului familial. Stresul, alienarea socială și personală a părinților, însoțite, deseori, de comportamente aberante (consum de alcool, abandonarea familiei, violența casnică etc.) afectează armonia relațiilor familiale, mergând până la destrămarea familiei. Majoritatea copiilor proveniți din familii dezechilibrate au carențe comportamentale și emoționale în relațiile cu colegii, cu profesorii, cu școala. Instabilitatea comportamentală și anxietatea, izolarea de grup și violența în raport cu colegii, dificultăți în activitatea de învățare, refuzul de a frecventa școala, părăsirea domiciliului și vagabondajul sunt, în cele mai multe cazuri, generate de deficiențele de educație în familie.

Părinții știu că în viață multe lucruri “se aranjează” și că nu întotdeauna munca și meritul sunt răsplătite, iar dacă îi pretinde copilului cinste și corectitudine în familie, nu întotdeauna au aceleași pretenții în legătură cu purtarea copilului la școală. De multe ori, părintele însuși va recurge la mijloace necinstite, dacă va avea posibilitatea s-o facă, pentru a-și “ajuta” copilul să evite o corigență sau să promoveze un examen, ori să evite o pedeapsă pe care copilul său o merita.

Fiecare om se naște cu o „zestre”, un dar genetic. De-a lungul vieții, fiecare persoană se construiește pe sine și este, la rândul ei, modelată de mediul social în care se dezvoltă. Această construcție și dezvoltare a personalității unui om nu este un scop în sine, ci este o condiție a realizării acelei misiuni unice cu care se naște fiecare din noi. Cea mai bună cale de a-i educa pe copii din punct de vedere moral este modul în care trăiesc părinții. Copiii observă comportamentul acestora, iar exemplul este mult mai puternic decât puterea cuvintelor. Uneori, părinții trebuie să aibă răbdare și să le ofere copiilor șansa de a învăța din greșeli. Cele mai eficiente “lecții” sunt cele pe care fiecare și le însușește din propria experiență. Părinții trebuie să asigure doar mediul cel mai prielnic pentru dezvoltarea copiilor. Dacă părinții transmit copiilor încrederea pe care o au în ceea ce pot realiza singuri, atunci ei vor fi niște susținători valoroși, ajutându-i pe copii să rezolve problema, poate nu foarte rapid, dar vor înfrunta realitatea așa cum se cuvine.

Așa cum am arătat mai sus, familia are un rol deosebit de important în dezvoltarea copilului. Există mulți factori care pot conduce la apariția unor probleme în dezvoltarea armonioasă a copilului și, din nefericire, nu toate familiile pot fi considerate un mediu propice pentru creșterea unui copil. Dacă între membrii unei familii nu există relații de înțelegere, respect, întrajutorare, dacă membrii familiei (nucleare sau lărgite) nu trăiesc în armonie, nu duc o viață cinstită, onestă, dacă opiniile celor doi părinți, și ale celorlalte persoane care au în grijă copilul, referitoare la educația copilului nu sunt convergente, dacă unul sau ambii părinți nu constituie un bun exemplu, dezvoltarea copilului are de suferit.

”Diploma celor Șapte ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinților!” Valeria Mahok.

EDUCATIA IN FAMILIE, CEI SAPTE ANI DE ACASA

DIMA VALERICA

Politetea este „ceva” care se invata. Si se invata usor.

Primele reguli de politete le invatam de la parinti, bunici. Apoi de la doamna educatoare, doamna invatatoare si de la toti profesorii. Este foarte bine c a primim sfaturi. Copiii de cele mai multe ori tin cont de ele. Dar se mai intampla sa mai gresim, iar cand gresim, nu suntem tocmai bucurosi pentru ca, intotdeauna, cineva are grija sa ne faca observatii. Din fericire, problema are o solutie: POLITETEA. Daca suntem politicosi cu toata lumea, scapam de observatii, ba, mai mult, vom fi apreciati si laudati. Cand gresim nu trebuie sa ne speriem, ci sa cautam sa ne corectam.

A avea cei sapte ani de acasa inseamna a ne coporta respectos si cu buna-cuviinta tot timpul, in orice situatie, cu toata lumea: parintii, cu profesorii, cu colegii, cu prietenii etc. Copiii nu trebuie sa fiti niste stane de piatra. Copiii sa fie nazdravani, indrazneti, dar bunul simt sa nu-i paraseasca niciodata.

STIM SA VORBIM?

- Vorbim pe un ton moderat: nici prea tare, nici prea incet
- vorbim formuland clar cuvintele, propozitiile si frazele, privind clar in ochii celui car, dar folosind expresiile „va rog”, „te rog” ori de cate ori cerem ceva;
- Vorbim fara sa mestecam guma sau cu gura plina;
- Vorbim politicos, amabil, calm, fara a folosi injurii sau jigniri.

SALUTUL

- Salutam orice persoana cunoscuta, indiferent de locul in care o intalnim;
- Salutam intotdeauna la intrarea si la iesirea din lift, magazinele mici, compartiment de tren ;
- Baietii saluta primii fetele, copiii si persoanele tinere saluta persoanele mai in varsta;
- Nu se saluta persoanele necunoscute dintr-o statie de tramvai, din mijloacele de transport in comun, din magazine, piata etc.
- Salutul trebuie insotit de un zambet si sa privim in ochi pe cel salutat.

PUNCTUALITATEA

- Punctualitatea este obligatorie la scoala, ceremonii, activitati oficiale, spectacole, competitii etc
- Punctualitatea nu este asa de rigida cand ne ducem in vizita, putem intarzia 10-15 min.

CUM NE IMBRACAM

- Intotdeauna ne imbracam curat, hainele sa fie calcate, fara haine dscusute sau cu nasturi lipsa;
- Imbracamintea este in functie de locul unde mergem.

CUM NE COMPORTAM ACASA

- Nu raspundem obraznic si nu ridicam tonul parintilor, bunicilor sau fratilor;
- Ascultam sfaturile celor mai mari;
- Daca facem vreo pozna si suntem certati, ne cerem scuze si ne straduim sa nu repetam boacana;
- Nu deranjam parintii cand au musafiri sau cand se odihnesc
- Niciodata nu ne suparam pe parinti, ei ne doresc numai binele;
- Nu uitam zilele de nastere, onomasticile, 1 si 8 martie.

PE STRADA

- Mersul sa aiba un ritm normal, nu alergam, nu mergem ca si melcul, nu deranjan pietonii;
- Traversam pe zebra, culoarea verde a semaforului, nu pe unde avem noi chef;
- Nu vorbim tare, nu flueram, nu aruncam hartii, nu mancam pe strada;
- Nu vorbim si nu plecam cu persoane necunoscute.

LA SCOALA

- Intram in clasa imediat ce se suna;
- Pastram linistea, nu trimitem biletele, nu intrerupem profesorul;
- Suntrm atenti la profesor, ridicam mana daca avem vreo problema;
- Nu ne batem, nu ne imbrancim, nu tipam, nu vorbim urat.

- Suteam politicosi cu tot personalul de la scoala, cu colegii si parintii lor.

Buna-cuviita cer ca atunci cand suntm in public :

- sa nu trosnim degetele;
- sa nu punem degetul in gura, in ureche, in nas;
- sa nu ne intandem;
- sa nu indicam o persoana, aratand-o cu degetul
- sa nu tinem mana in sold, cand vorbim cu cineva.

Cei 7 ani de acasă sunt esențiali pentru a pune baza unei educații corecte a copilului. Prin comportament, prin limbajul pe care-l utilizează, prin felul de a comunica cu semenii lui înțelegem cât de bine au fost explicate regulile de bune maniere.

BAZA EDUCAȚIEI ÎN CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘC. DIMANCEA IRINA
GRĂDINIȚA CU P. P. ALEXANDRINA SIMIONESCU GHICA
TÂRGOVISTE, JUD. DÂMBOVIȚA

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE-ACASA

**PROF. INV. PRESCOLAR: DINA DANIELA
G. P. P. „LICURICI” OVIDIU**

Pedagogia este știința care studiază fenomenul educațional cu toate implicațiile sale asupra formării personalității umane în vederea integrării sale în viața socială. Urmărind integrarea omului în societate, educația se preocupă, în aceeași măsură, de formarea personalității care va permite fiecărui om să asimileze în mod creator realizările sociale.

Atât educația cât și familia trebuie să urmărească același scop: formarea personalității copiilor în vederea integrării sale în viața socială. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează în primul rând în familie. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Asadar prima școală a copilului este familia. Ea este cea mai importantă dintre toate instituțiile educaționale. Căminul este locul în care trebuie să înceapă educația copilului. Aici este prima lui școală. Avându-i pe părinți drept învățători, aici copilul va învăța lecțiile care-i vor fi călăuză în viață – lecții despre respect, cinste, ascultare, autocontrol. Influențele educaționale ale familiei constituie o putere hotărâtoare spre bine sau spre rău.

Toți părinții au obligația instruirii copiilor din punct de vedere fizic și psihic. Educația primită de copil în această perioadă a vieții lui se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă. Va fi inefficient să atragem atenția copilului să nu mai țipe spre exemplu, dacă acesta aude frecvent certuri în familie. Deasemenea cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. Ultimii ani au adus cu ei o percepție nouă în privința influenței pe care o are familia asupra formării personalității copiilor. Deși s-a știut întotdeauna că familia ne influențează, acum descoperim că această influență este mai mare decât ne-am imaginat.

Ca adult, sesizezi uneori că, în situații-limită reacționezi cum nu te așteptai, sau de cele mai multe ori reacționezi după modelul care ți-a fost oferit în familie atâta timp cât ai trăit cu părinții. Modelul părinților se imprimă atât de tare în copii, încât, copilul adult ajuns, va reacționa așa cum a văzut la mama sau tatăl său (cuvinte, gesturi, expresii, comportamente). Drept urmare, pentru a ne educa corect copiii, trebuie mai întâi să ne educăm pe noi înșine, părinții.. Astfel vom fi un model moral bun de urmat de către proprii noștri copii. Este bine de știut ca și părintele să știe să-și asculte copilul și se explice de fiecare dată hotărârile pe care le ia și care îl privesc pe copil. Aplicând aceste lecții pot fi prevenite acele conflicte de mai târziu dintre voință și autoritate, care contribuie la apariția în mintea tinerilor a înstrăinării și supărării față de părinți și a împotrivirii lor față de orice autoritate. În primii ani de viață, este important ca părinții să dedice copiilor cât mai mult din timpul lor, să vorbească cu ei, să se joace, să „lucreze” împreună. Așa copilul va fi permanent supravegheat și nu va fi lăsat în voia lui.

De la o vârstă foarte timpurie, copiii pot înțelege ceea ce le este spus simplu și clar, cu blândețe și dragoste. Pe măsură ce copilul crește, părinții vor introduce reguli și regulamente ce vor fi stabilite, care vor fi respectate de către toți membrii familiei și care vor fi în felul acesta simplu și ușor adoptate de către copil. Există o dragoste oarbă, ce lasă copiilor „privilegiul” de a face ce vor ei; acest tip de atitudine conduce la primul pas spre deteriorarea relației părinți-copil de mai târziu.

Alteori e mai ușor pentru părinți să recurgă la pedepse ori abuzuri fizice decât să coopereze, să stabilească limite. Acest lucru se întâmplă datorită dezinformării și a lipsei răbdării. Stabilind limitele în relația cu copilul, acesta va înțelege că părintele respinge comportamentul negativ și nu îl respinge pe el. Regulile și limitele sunt importante fiindcă oferă părinților și copiilor sprijin și siguranță. Copiii acceptă adesea regulile dacă sunt clare și pe înțelesul lor și dacă sunt aplicate în mod consecvent. Prea multe reguli însă împiedică dezvoltarea copiilor. Deasemenea, atunci când părintele interzice ceva copilului, e bine să îi explice de ce nu are voie să facă un anumit lucru. E important ca copilul să înțeleagă.

De o importanță deosebită este și faptul ca părintele să se gândească serios și la alte modalități cu mult mai eficiente de a-și pedepsi copilul, în afara pedepsei fizice și anume izolarea copilului sau confiscarea unui lucru care îi place acestuia. Părintele poate să fixeze la copil comportamentul dorit oferindu-i recompense (o mângâiere pe cap, un pupic sau chiar un semn stabilit de comun acord cu copilul- a ridica degetul mare de la mână „ceva bun” etc).

Îndrumarea pozitivă e mai plăcută și te ajută să îți atingi mai repede scopul decât cea negativă. Lăudând și acordând atenție copilului avem mai mult succes decât certându-l și pedepsindu-l. Dacă îndrumăm copilul în mod pozitiv, atunci acesta capătă o mai mare încredere în sine.

Este datoria părintelui să aducă pe băncile primelor clase copii sănătoși, viguroși pe care școala, prin aportul ei pe linia instrucției, dar desăvârșind și opera de educație inițiată în familie să îi transforme în personalități armonios dezvoltate, în cetățeni înzestrați cu spirit de răspundere, cu simțul datoriei și potențial creator.

Ca o concluzie, cei șapte ani de acasă sunt piatra de temelie a vieții viitoare. De acești ani depinde cum va fi integrat viitorul adult în societate, cum va fi agreat de cei din jur și cum își poate ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi.

Un adult care are „cei șapte ani de acasă” poate merge în viață deschis și cu un viitor sigur.

Bibliografie

Barbacariu, C. -M., Dumitrescu, M., Barbacariu, M., Bărbulescu, N., „Consiliere parentală. 40 sugestii de teme posibile”, Editura Diana, Pitești

„Despre dezvoltarea abilităților emoționale și sociale ale copiilor, fee și băieți cu vârsta până la 7 ani”, Ghid pentru cadrele didactice din Invățământul preșcolar, UNICEF, 2007

Dumitrana, M., „Copilul, familia și grădinița”, Editura Comania, București, 2000

Makarenko, A. S., *A Book for Parents*, Fredonia Books, 2002

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. INV. PREȘCOLAR DINCĂ IULIA MĂDĂLINA GRĂDINIȚA CU PROGRAM NORMAL IAZU

Când spunem că un copil are “cei șapte ani de-acasă”, ne gândim la un copil bine crescut care știe să salute, să spună: „te rog !” și „mulțumesc!”, care știe să respecte și se comportă civilizată cu cei din jur.

Atmosfera afectivă din familie are o influență hotărâtoare asupra dezvoltării psihice în mica copilărie. În primii ani de viață copilul răspunde la tot ce se întâmplă în jur prin reacții emotive care vor determina direcționarea activității și atitudinilor de mai târziu. Năzuințele copilului se formează în mica copilărie prin exemplul celor din jur. În familie copilul învață limbajul și comportamentul social, își formează aspirații și idealuri, convingeri și aptitudini, sentimente, trăsături de voință și caracter.

În familie învățăm să fim umani. Acasă înseamnă locul unde copilul crește, se dezvoltă și unde se pun bazele viitorului om. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate și formarea lui ca viitor om. Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. Din păcate, uneori cei șapte ani de acasă, se limitează la 2, copilul fiind lăsat cu bonă, sau dus la creșă de mic, iar părintele vine prea obosit de la serviciu și nu mai are putere fizică și psihică, suficientă răbdare să facă față energiei, curiozității și întrebărilor celor mici.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială. Calitatea educației primite în familie depinde îndeosebi de nivelul educației părinților și a membrilor familiei, care vin în contact cu copilul, în special sub aspect moral, comportamental.

Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se comporte la școală, cum să se prezinte la interviu pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină. Așadar, cei șapte ani de-acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat. Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor, e foarte important ca micuțul să știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate. Bineînțeles, în cei șapte ani de-acasă intră și o componentă de altruism, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă, de cum să se îmbrace, să mănânce și să se poarte în anumite situații. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om.

Sintagma românească a „celor 7 ani de acasă”, vizează expresia exterioară a educației morale, adică comportamentul. Acesta nu apare de la sine, ci numai în măsura în care părinții se preocupă de formarea lui, iar acest lucru nu se poate face prin cursuri și conferințe în familie ci prin modelul pe care îl oferă copiilor, pe care aceștia se vor strădui să îl imite.

Zestrea de echilibru relațional și adaptativ pe care copilul o moștenește din tiparul reprezentat de familia sa este cea mai sigură investiție pe terenul viitoarei lui personalități asigurându-i detenta realizării de sine și a succesului în general. Din contră, dacă este crescut într-un climat tensionat, conflictual, instabil, copilul se poate inhiba ba chiar se poate maturiza afectiv și conjunctiv. Dacă părintele va fi mereu ocupat, neatent, obosit, neavând dispoziția sufletească nici timpul necesar să îl asculte pe copil, firul comunicării se rupe, iar copilul se va simți neglijat, respins în așteptările sale. Va căuta răspunsuri în altă parte sau nu va mai căuta deloc. Numai fiind aproape de sufletul copilului, pătrunzând în gând și luând parte la preocupările acestuia, părintele devine confidentul, sfătuitorul, punctul de rezistență și încredere al copilului sporind șansele unei iubiri reciproce și unui respect necondiționat.

BIBLIOGRAFIE:

- Danion Vasile, (2012), *Cum să ne creștem copiii?*, Editura Sophia, București;
- Curcan, M., Gugiuman, A. (1999), *Stimularea dezvoltării sociale a copilului*, Revista Învățământului Preșcolar Nr. 3-4, București, 73-81;
- Golu, P., Verza, E., Zlate, M. (1993), *Psihologia copilului*, București: Editura Didactică și Pedagogică, R. A;
- Șchiopu, U. (1997). *Dezvoltarea sociabilității la copilul preșcolar*. Revista Învățământul Preșcolar Nr. 3-4, București, 9-16.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASA

PROF. ÎNV. PRIMAR: DINDELEGAN ADRIANA SIMONA ȘCOALA GIMNAZIALA „PETOFI SANDOR” LIVADA SATU MARE

Tuturor ne este cunoscută expresia „Cei șapte ani de acasă”. Perioada optimă pentru educație și formarea caracterului psiho-social în viața fiecărui individ este reprezentată de copilărie. Copilul primește primele sfaturi și noțiuni educative, își dezvoltă aptitudinile și își formează primele deprinderi de viață sănătoasă, în familie.

„Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

În educarea copilului, familia, grădinița, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție.

Ca primă verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

Ea este *prima instituție de educație morală* și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară școală de omenie”.

Pentru orice persoană (copil, adolescent, tânăr, adult), familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică cât și psihică, în orice perioadă a vieții. Aici se conturează concepția despre viață și conceptul de sine.

Expresia „ai, respectiv, n-ai cei șapte ani de acasă” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Se numesc “cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

În cei șapte ani petrecuți în mijlocul familiei copilul învață:

- deprinderi de autoservire, ordine, igienă, curățenie și exprimarea propriilor nevoi, exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative bune maniere și comportament în diverse situații, limbaj corect transmis, modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc), consecvența în realizarea unei sarcini, concentrarea atenției, perseverența în realizarea unei sarcini, alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- spiritul de competiție;
- altruismul;
- cooperarea;
- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre faptă și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea) toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. [www. didactic. ro](http://www.didactic.ro)

ROLUL FAMILIEI ÎN DEZVOLTAREA COPILULUI

PROF. DINU CLAUDIA-FLORIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 3, DOICEȘTI, DÂMBOVIȚA

Dintotdeauna familia a reprezentat locul în care individul se dezvoltă, unde își petrece o mare parte din timp, unde devine practic ființă socială. Indiferent de organizarea familiei, de identitatea sa etnică, religioasă ori politică, aceasta se caracterizează prin dinamism și printr-o mobilitate continuă. Familia este un sistem dinamic, care cunoaște transformări permanente. Membrii ei se dezvoltă, evoluează împreună și adaugă elemente care îmbogățesc în permanență viața familială. Cu toate aceste schimbări însă, se poate spune că „instituția familiei rămâne stabilă”. Totodată, se poate afirma că termenul de „familie” nu mai surprinde realitatea caracteristică a generațiilor precedente, tocmai datorită acestei schimbări.

Rolul educației realizate în familie este acela de a dezvolta aptitudini de bază și competențe sociale în primii ani, ulterior copiii fiind preluați de către școală, pentru instruirea didactică. Familia pregătește și susține copilul din punct de vedere academic (în afara școlii), emoțional, comportamental, social, financiar.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral, estetic ș. a. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului mare parte din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectele casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să-i asigure copilului mijloacele materiale și de spațiu necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul din punct de vedere cognitiv. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicată substituirea copilului de la sarcinile școlare. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de ceea ce îi aparține.

Dezvoltarea personalității copilului și a formării lui în conformitate cu idealul social și cel personal este influențată de diferențele de ordin economic, social, cultural care există între familii. Familia însă, în ciuda acestor diferențe, prezintă anumite însușiri comune. Condițiile de viață ale copilului sunt influențate de comportamentul părinților. Familia trebuie să aibă disciplina ei. Toate problemele se pot rezolva mai ușor într-un climat de prietenie și de înțelegere. În afara acestor elemente pe care copilul le preia în mod natural, prin imitație și contagiune, din familie, părinții trebuie să-și dezvolte și să-și asume în mod conștient o serie de abilități și responsabilități. Funcția de părinte presupune a veni în întâmpinarea nevoilor copilului pentru o dezvoltare normală, a acompania copilul și a-l dirija în dezvoltarea lui. Există câteva abilități de care părintele are nevoie pentru a putea fi un părinte bun.

Pentru rolul de părinte, un anumit grad de toleranță la frustrare și conflict este foarte necesar. Părintele trebuie să-și mențină calmul în relația cu copilul, să-i explice de ce nu a făcut bine un lucru, ce i s-ar fi putut întâmpla, etc. În niciun caz nu trebuie să reacționeze agresiv.

Totodată, de la începutul vieții, ființa umană are extrem de multe nevoi, care trebuie satisfăcute pentru o bună dezvoltare a sa. În ceea ce-l privește pe copil, acesta în prima parte a vieții are efectivă nevoie de familie, care să-i ofere dragoste, atenție, să-l îngrijească.

Una dintre cele mai importante preocupări ale familiei și un punct comun pe care îl are aceasta cu școala este orientarea școlară și profesională. Cei mai mulți părinți sunt bine intenționați în alegerea unei școli sau unei profesii pentru fiul sau fiica lor. Dar, de multe ori, intențiile pozitive sunt sursa greșelilor lor, deoarece acestea nu țin loc de competență și de pricepere.

În societatea actuală, aflată în modificări permanente de dinamică a relațiilor în familie, în care vechea structură a familiei nu mai reprezintă o majoritate, apărând tot mai multe structuri de familie alternativă (familii reconstituite în urma divorțurilor, familii monoparentale, copii proveniți din mai multe căsnicii etc). În aceste condiții, părinții se simt incompatibili cu modelele de identificare pentru copiii lor, motiv pentru care lasă în sarcina școlii întreaga responsabilitate.

IMPORTANTA CELOR „7 ANI DE ACASA”

**PROF. ÎNV. PREȘC. DINU ELENA CAMELIA
G. P. N. DOBRICENI, STOENEȘTI**

„Cei 7 ani de acasă” reprezintă baza piramidei dezvoltării socio-emoționale, comportamentale dar și cognitive a adulților de mâine. Copiii noștri sunt oglinda familiei în care trăiesc și se dezvoltă. Voi puncta câteva aspecte care pot reprezenta sfaturi sau repere după care părinții se pot ghida în educația celor mici.

STABILEȘTE LIMITE

Copiii sunt mereu activi, creându-ne de multe ori neplăceri prin curiozitatea de a afla ce se poate găsi într-un loc nepermis lor, prin folosirea unor obiecte interzise, prin jocuri neadecvate.

- * Stabiliți limite, dar nu îngrediți curiozitatea copilului de a explora;
- * Cu cât vor fi mai puține limite, cu atât vor fi mai ușor de respectat;
- * Compensați interdicțiile îndreptându-i atenția spre alte activități distractive.

Exemplu: „Cu mingea te vei juca afară. Hai acum să luăm trusa și să reparăm mașina!”

AVEȚI UN COPIL LENEȘ

Când copilul lucrează încet, insuficient și neinteresat să atingă performanțe, considerați că este leneș. V-ați gândit ca poate să nu aibă motivația sau energia necesară, că poate fi trist, inhibat sau astenic?

* Căutați să cunoașteți cauzele acestor manifestări.

* Propuneți activități pe măsura posibilităților lui.

* Alegeți împreună un mod de realizare pentru a fi o reușită și a nu ajunge în situația de a-l cataloga „leneș.”

* Lăudați orice efort depus.

Exemplu: „Ai strâns aproape toate cărțile !Vrei să te ajut?”

ACORDAȚI ATENȚIE COPILULUI

Copiii vor să fie mereu în centrul atenției. Vor căuta orice metode pentru a atrage atenția asupra lor, chiar dacă îi deranjează pe cei din jur.

* Acordați întodeauna atenție copilului când face ceva bun, altfel nici el nu se va bucura de ceea ce face;

* Nu tratați cu prea mare exigență gafele copilului;

* Copilului îi poți acorda atenție sub diverse maniere: mângâindu-l pe cap, făcându-i cu ochiul, jucându-te cu el.

Exemplu: „Ți-am văzut lucrarea la gazetă! Ai lucrat bine”(mângâindu-l pe cap).

RECOMPENSE, LAUDE

Urmăriți atent comportamentul copilului și spuneți ceva lăudabil despre ceea ce a făcut. Copiii fac unele lucruri bune în sine, dar pe care dumneavoastră le apreciați drept „obișnuite”.

Exemplu: „Mi-ai fost de mare ajutor la cumpărături !Vom merge și mâine împreună!”

CÂND ȘI CUM IGNORAȚI

Copiii experimentează de multe ori crizele de nervi sau alte comportamente nedorite se lovește sau lovește intenționat, aruncă lucrurile, face zgomot etc.

* Nu dați atenție reacțiilor lui sau distrageți-i atenția și implicați-l în altă activitate

* Reacționați doar în cazul comportamentelor periculoase.

* Acordați întodeauna atenție comportamentului frumos, corect.

* Copilul să știe ce are și ce nu are voie să facă.

Exemplu: (copilul lovește insistent cu un cub de lemn în podea), „Vai, nici nu știi cum funcționează această mașină!”

SENTIMENTELE COPILOR

DRAGOSTEA trebuie să fie întodeauna necondiționată, nu oferită drept recompensă pentru buna purtare. Cu toate acestea, acceptarea neconditionată a copilului nu înseamnă și tolerarea unui comportament inadecvat sau iresponsabil. Copiii au nevoie de o asigurare de natură fizică alături de vorbe ca: „te iubesc”.

GENEROZITATEA-a împărți cu ceilalți, e o noțiune ce se învață în timp. Pentru a împărți „bunurile”, trebuie să se transpună în locul celui alt, să înțeleagă sentimentele.

* Dezvoltându-i simțul proprietății, în mod paradoxal, acesta îi conferă siguranța cu privire la jucăriile care îi aparțin și-i permite să le împrumute.

* Explică-i clar ce anume aștepti de la el; dacă împrumută o jucărie de la cineva, poate oferi și el în schimb și că toată lumea trebuie să dea înapoi ceea ce a luat.

* Favorizați cooperarea și întraajutorarea.

Exemplu: „pregătiți împreună și lăsați să ofere daruri cu diverse ocazii”.

Modul nostru de a vorbi cu copiii și cuvintele pe care le folosim pentru a comunica cu ei sunt deosebit de importante pentru încrederea în sine, sănătatea emoțională și puterea copiilor noștri. Este o legătură de netăgăduit între cuvintele pe care noi le folosim, atitudinea și rezultatele pe care le vor avea în viață.

Bibliografie:

1. Peggy, Post, Cindy, Post Senning, *Codul bunelor maniere pentru copii*, Ed. D, Editura Corint Junior.
2. Ecaterina Adina, Vărășmaș, *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002.

IMPORTANTA CELOR SAPTE ANI DE-ACASA

PROF. INV. PRESC. DINU IONELA
SCOALA GIMNAZIALA ECATERINA TEODOROIU-BRAILA
-STRUCTURA GRADINITA P. P. NR. 33

Expresia „cei sapte ani de-acasa” este folosita, in general, pentru a descrie conduita unei persoane intr-un context anume, inasa, psihologii spun ca educatia din primii ani de acasa, de care cei mici au parte in familie, defineste in buna masura viitorul adult.

Inca de la nastere, fiecare etapa din viata copilului isi pune amprenta asupra dezvoltarii sale afective, motrice si intelectuale. Chiar daca, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, exista factori care pot influenta aceasta dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acesti factori tin strict de mediul familial si de felul in care cei care intra in contact cu copilul se raporteaza la lumea din jur. Potrivit psihologilor, primul pas in dezvoltarea buna a copilului, imediat dupa nastere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. Copilul plange pentru ca are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea varsta. Este indicat sa identificam acea nevoie si sa o satisfacem. In momentul in care nu o satisfacem, apar frustrarile atat pentru mama, cat si pentru copil.

Intre 1 si 3 ani, este foarte important ca micutul sa aiba in jurul lui foarte multi stimuli, in special jucarii, si este bine sa fie incurajat sa exploreze, chiar daca asta da batai de cap parintilor. Sa zicem ca trage de fata de masa. El nu face asta pentru a trage acea fata de masa, ci pentru a ajunge la ceva ce este pe masa si la care nu ajunge. O face, deci, pentru a-si rezolva o problema.

Dupa varsta de un an apar si crizele de personalitate, care se manifesta, de regula, in locurile publice. Copilul este egocentric si stie ca, daca va face o criza, mama ii va satisface dorinta. Foarte important pentru parinti este sa incerce sa controleze aceasta criza (incercam, spre exemplu, sa-l tinem, pentru a preveni lovirea) si sa-i explice, calm, ca nu va primi acea jucarie sau acea bomboana pentru care face criza.

Specialistii atrag atentia ca, dupa ce trec de un an si jumătate, doi, aceste crize se transforma in „simptomele” unui copil rasfatat, pe termen lung.

Intre 1 si 3 ani, apare si constientizarea identitatii sexuale, iar intre 3 si 5 ani, copilul trebuie sa abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuala si sociala. Tot acum, se dezvolta si dexteritatea, chiar daca asta inseamna pereti desenati cu creioanele colorate.

Intre 5 si 6 ani, copiilor incepe sa le placa rutina. Este momentul in care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spalare, pieptanat, imbracat si asa mai departe) se formeaza cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, inasa, si perioada in care apar „fricile” (frica de intuneric, de esec) care nu intotdeauna pot fi depasite fara un ajutor de specialitate.

Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul invata, la inceput prim imitatie, reguli de politete. Sunt lucruri care se invata implicit. Spre exemplu, daca isi va vedea fratele mai mare ca in autobuz isi cedeaza locul unei persoane in varsta, va invata ca asa este normal. Sau daca va vedea ca mama o saluta si o respecta pe vecina de alaturi, va invata si el sa fie respectuos cu ceilalti. Daca cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, si copilul va vorbi calm. In general, copiii care tipa sunt cei in ale caror familii se vorbeste pe un ton rastit.

Tot in aceasta perioada (incepand cu 3 ani), se invata si formulele de adresare. „Un copil care va fi invatat de mic sa se adreseze intr-un anumit fel, cu greu va reusi sa schimbe, mai tarziu, acele formule de adresare. Sunt multi copii care ajung chiar si in gimnaziu fara a putea sa se adreseze profesorilor cu <<dumneavoastra>>, tocmai pentru ca, in familie, a fost invatat sa spuna tuturor <<tu>>”.

Pana la 6 - 7 ani, un copil trebuie sa aiba dezvoltate - in principal prin educatia primita „acasa”, un anumit grad de autonomie (sa se imbrace singur, sa se spele, sa fie ordonat), un nivel rezonabil de politete, invatata din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care sa-i permita sa comunice eficient, un grad de dezvoltare emotionala care sa-i dea posibilitatea de a-si controla fricile si emotiile si capacitatea de relationare sociala.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ MESERIA DE PĂRINTE

PROF. INV. PRIMAR, MARIANA ELENA DINU

„Meseria de părinte” este, în același timp cea mai dificilă, dar și cea mai frumoasă meserie din lume. Este destul de greu să rezisti tot timpul ritmului antrenant impus de copilul tău, să ai răbdare să răspunzi adecvat la întrebări puerile, să reușești să vezi lumea prin ochii copilului. Pe de altă parte, este foarte ușor să vii acasă de la serviciu și să ordoni câteva sarcini copilului, să-l pedepsești la cea mai mică greșală. Responsabilitatea care apasă pe umerii părintelui este una imensă. El este modelul pe care copilul îl urmează, el îi oferă acestuia condiții de viață, securitate afectivă, educație de bază. Practic, de modul în care părintele își îndeplinește rolul depinde viitorul copilului.

Spunem adesea: „Copiii sunt oglinda părinților”. Primul model al copilului este familia lui: mama, tata, frații și surorile, rudele. Copilul observă și imită ceea ce vede la ai lui și la persoanele cu care petrece mai mult timp, la cei pe care îi admiră cel mai mult. Mare atenție la ce fac și ce spun copiii mai mari de față cu frații mai mici.

Copiii vin pe lume cu „hard-ul” curat. Părinții și educatorii sunt cei care îi „instalează” majoritatea „programelor”. Dacă noi nu știm ce „programe” să instalăm și cum să le rulăm, îi defectăm încă de la început și niciodată nu va mai funcționa la parametrii normali.

Limitele impuse copilului nu sunt un moft, ci îl pregătesc să trăiască în societate.

În mod normal, venirea pe lume a unui copil este un prilej de bucurie. Părinții își pun mari speranțe în el, își fac planuri pentru când va crește, își investesc toate resursele de care dispun pentru a-i asigura condițiile optime de dezvoltare.

Din păcate, odată cu trecerea timpului, în unele familii se pot „culege roadele” unor greșeli făcute în fixarea obiectivelor, în gestionarea resurselor investite sau, altfel spus, în strategiile educative folosite. Așa ajungem să vedem părinți care își reneagă copiii, fii care își bat părinții, frați care nu se înțeleg între ei.

Copilul obișnuit să i se ofere mult, va avea pretenția să primească din ce în ce mai mult, până când părinții nu vor mai putea să răspundă nevoilor sale. El nu va înțelege situația și îi va acuza pe aceștia de rea-voință, iar ulterior, e ușor de imaginat ce se poate întâmpla. Trebuie să menționăm faptul că în momentul în care copilul sesizează slăbiciunea părinților pentru el, va începe șantajul emoțional la care îi va supune pe aceștia până la epuizare. Va profita tot timpul de ei, mai mult, chiar și când va deveni adult și va trebui să aibă responsabilități, el, copilul, se va comporta în continuare ca un om imatur, presupunând că părinții vor fi prezenți întotdeauna când el va avea nevoie de ajutor. Dependenta aceasta are ca izvor o educație greșită oferită copilului de către părinți, din prea multa dragoste.

Desigur, tuturor ne-ar plăcea să avem un copil care, asemenea unei jucării, îl vom putea manevra după bunul plac. În realitate știm cu toții că nu se întâmplă astfel de lucruri, copilul are foarte multă energie, devine obositor și deranjant ceea ce duce la luarea unor atitudini din partea părinților, acest aspect are în vizor adoptarea unor reguli pe care copilul trebuie să le respecte.

La cele mai fragede vârste copilul nu are deprinderea de a respecta reguli impuse, dar cu multa răbdare și insistențe ale părintelui, copilul învață că oamenii, indiferent de vârstă funcționează după reguli foarte bine stabilite. Cu toții ne dorim un copil cuminte, disciplinat, ascultător, fără să îi impunem să fie că elevul X sau să fie „cel mai bun”. A-i cere copilului tău să devină ca altul înseamnă a-l priva de identitate, ca și cum l-ai forța să se încalțe cu pantofii altuia. Culmea ironiei e că, uneori părintele exagerează cu pretențiile la adresa copilului și, după un timp realizează că modelul urmat în educație de copil este un fiasco. E foarte important să cunoști copilul pentru a-i acorda tipul de educație potrivit. Sunt copii cu personalitatea în formare și este nevoie de adulți în jurul lor, adulți care au un comportament benefic, deoarece copiii sunt precum niste bureți, absorb totul: informații, jigniri, vorbe grele, acestea fiind toxice pentru copilul cu vârsta până la șapte ani.

„Tratează copiii ca și cum sunt deja ceea ce ar putea fi și ajută-i să devină ceea ce sunt capabili să fie!” (Goethe)

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE – IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

G. P. N. NR. 1, URZICENI, IALOMIȚA
PROF. ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR: DINU OANA-MIRUNA

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal. Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate și evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

1. Salutul:

Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

2. Comportamentul în public:

Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină la rândul lui conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

3. Comportamentul cu prietenii:

Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă faptul că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

4. Înțelegerea normelor sociale:

Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

5. Manierele la masă:

O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

6. Recunoașterea greșelilor:

„Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

7. Tact și toleranță:

Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Bineînțeles că există uneori și devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului precum și zile în care se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care părinții se străduie să le predea copilului au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult așteptate.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE - CEI ȘAPTE ANI DE ACASA

PROF. INV. PRESC: DINU VERONICA
GRADINITA "CASUTA COPILARIEI", BUFTEA, ILFOV

Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om.

Tuturor ne este cunoscută expresia „Cei șapte ani de acasă”. Perioada optimă pentru educație și formarea caracterului psiho-social în viața fiecărui individ este reprezentată de copilărie. Copilul primește primele sfaturi și noțiuni educative, își dezvoltă aptitudinile și își formează primele deprinderi de viață sănătoasă, în familie.

„Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

În educarea „**puiului de om**”, familia, grădinița, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție.

Ca primă verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

Ea este *prima instituție de educație morală* și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară școală de omenie”.

Pentru orice persoană (copil, adolescent, tânăr, adult), familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică cât și psihică, în orice perioadă a vieții. Aici se conturează concepția despre viață și conceptul de sine.

Expresia „ai, respectiv, n-ai cei șapte ani de acasă” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Se numesc “cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
 - ordine;
 - igienă;
 - curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
 - exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative;
 - bune maniere și comportament în diverse situații;
 - limbaj corect transmis;
 - modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);
 - consecvența în realizarea unei sarcini;
 - concentrarea atenției;
 - perseverența în realizarea unei sarcini;
 - alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.
- Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:
- spiritul de competiție;
 - altruismul;
 - cooperarea;

- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre faptă și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea) toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚII ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002

FAMILIA ȘI ROLUL EI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

PROF. CAMELIA DINUȚĂ

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice" – spun studiile psihologice. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în

administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

DIREMIA MARIA- MAGDALENA PROFESOR CONSILIER: CJRAE TELEORMAN

Orice om care a reușit să supraviețuiască copilăriei sale, are suficientă informație despre viață pentru tot restul zilelor sale. Flannery O'Connor

Sigmund Freud a insistat asupra faptului că rădăcinile vieții noastre emoționale se găsesc în frageda pruncie și în copilăria timpurie, explorând legătura dintre evenimentele din primii ani de viață și structura și dinamica personalității de mai târziu.

Pentru a-i putea insufla copilului valori și o educație care reprezintă o bază și o condiție necesare pentru adaptarea școlară și socială, părintele trebuie să aibă trei calități esențiale, respectiv respectul de sine, încrederea în sine și independența, care stau la baza sănătății emoționale. Respectul de sine îl face pe părinte autentic, îl ferește de nevoia de a se preface. Încrederea în sine îi ajută pe copii să devin rezistenți în fața dificultăților, flexibili și adaptabili îi ferește de anxietate.

Este știut faptul că infantul învață prin imitație, iar valorile insuflate acestuia sunt cele pe care le-a observat mai întâi la adult. E dificil să fii părinte acum, într-o societate în continuă schimbare, într-un climat dominat pe de o parte de profesionalism, iar pe de alta parte de non-valori intens promovate și mediatizate. Părinții au obligația de a crea o legătură vie și echilibrată cu copilul, să îi ofere micuțului un mediu emotional stabil și să fie lângă el pe parcursul evoluției.

Conștiința de sine se dezvoltă în primii ani ai copilăriei, iar atitudinea părinților unul față de altul și a lor față de copil este foarte importantă. Copilul trebuie apreciat, încurajat, implicat în activități alături de părinte, iar părintele trebuie să îi dea responsabilități adecvate vârstei lui și să aibă încredere că le va îndeplini cu succes. Copilul trebuie implicat în activități în aer liber (plimbări, vizite în parc), creative (modelare, muzicale, pictură), sociale (vizite la rude sau prieteni unde vor învăța să socializeze), activități cu cărți, jocuri nestructurate (pentru ca imaginația să se manifeste liber), practice (să vadă cum se repară obiecte sau să construiască ceva) etc.

Copilul trebuie încurajat să rezolve singur probleme practice sau sociale (cu sprijinul părintelui) pentru a-și forma aptitudini de rezolvare a problemelor și să practice o activitate fizică pentru dezvoltarea și îmbunătățirea coordonării, pentru energie și motivație, pentru menținerea unui nivel corespunzător de energie.

Trebuie să ne gândim tot timpul la copilul aflat în dezvoltare, atât ca părinți cât și ca dascăli, deoarece din punct de vedere al personalității și dezvoltării emoționale este o mare diferență între bebeluș și copilul de șapte ani. Dacă în primii ani de viață sunt importante hrana, securitatea și prezența mamei, pe la patru ani putem observa la copil un anumit grad de înțelegere al lumii înconjurătoare, devenind capabil să se identifice cu părintele de același sex.

Între doi și șapte ani, copilul trăiește cele mai intense conflicte care rezultă din tendințele instinctuale puternice ce îmbogățesc sentimentele și relațiile personale. Ca urmare a dezvoltării copilului, ideile de iubire sunt urmate de idei de ură, gelozie, conflict emotional puternic, inhibiție, suferință personală, toate acestea fiind eliberate și autoexprimate prin limbaj și joc.

Datorită timpului tot mai lung petrecut de părinți la locul de muncă, copiii merg în creșe de la vârste foarte fragede și apoi în grădiniță. Educația din grădiniță pune accentul pe joc, pe utilizarea poveștilor, a desenelor și a muzicii, oferindu-i copilului oportunități de dezvoltare, dar nu o înlocuiește pe cea non-formală, cu care copilul vine de acasă.

Putem conchide așadar că dezvoltarea psihoemoțională a copilului în primii șapte ani de viață este foarte complexă și importantă, deoarece pune bazele pe care se formează personalitatea și laturile acesteia (innăscute și dobândite) și pregătește copilul pentru adaptarea la mediul școlar, social și profesional. Climatul familial, valorile insuflate de părinți, precum și conduitele, comportamentele acestora unul față de altul și ambii față de copil rămân imprimare în structura psihică a acestuia și îl orientează în viață. De aceea sunt foarte importanți primii șapte ani de viață, copilul având nevoie de aripi să zboare, să facă achiziții, să-și manifeste emoțiile, să descopere lumea înconjurătoare, să-și dezvolte stima de sine, să lucreze independent și în echipă, să respecte reguli etc, toate acestea fiind posibile cu implicarea activă a părinților.

Bibliografie:

1. D. W. Winnicot, “ Copilul, familia și lumea exterioară”, Editura Trei, București, 2013
2. E. Hartley- Brewer, “Cum să crești un copil fericit- strategii pozitive de educație parentală”, Editura Sian Books, 2015
3. J. Bowlby, “Crearea și ruperea legăturilor afective”, Editura Trei, București, 2016

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE „CEI ȘAPTE ANI DE ACASA ”

PROF. PENTRU ÎNVAȚĂMANTUL PREȘCOLAR: DIVILE AURORA OANA

Familia este prima școală a copilului, aceasta fiind răspunzătoare de trebuințele elementare ale copilului, contribuind prin mijloacele specifice la formarea viitorului adult. De aceea familia este datoare să îi ofere informații copilului despre mediul înconjurător, primele norme și reguli de conduită, aspecte sociale și moral civice.

Rolul părintelui în existența copilului este fundamental, dar numai în măsura în care el găsește forța și secretul de a lansa pe traiectoria vieții un individ rezistent, puternic, adaptabil, echilibrat, bun și prin aceasta predispus la o anumită fericire.

Familia și mediul în care copilul se naște, trăiește primi ai ai vieții, se dezvoltă și se formează pentru viață este cel oferit de familie. Acesta reprezintă un prim instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediu social. Familia are rolul central în asigurarea condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei, condiții care stau la baza structurii personalității individului. Întâ de de modul de relaționare din familie, climatul afectiv și modelul sociocultural al acesteia sunt importante în integrarea socială și în construirea comportamentelor sociale.

Mediul familial ocupă un loc central în multitudinea factorilor determinați ai evoluției copilului. Copilul nu este un adult în miniatură ci este un „candidat la maturiazare ” așa cum spune marele specialist H. Pierot, acesta fiind deosebit de receptiv la influențele pozitive sau negative care se exercită asupra lui. De aceea copilul trebuie socializat și modelat, iar fundamentarea personalității se realizează în mare măsură, în interiorul familiei, care concentrează primul său univers afectiv, social și cultural.

În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, ordinea, răbdarea. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult, părinții oferind copilului exemple de comportamente în diferite contexte. De la părinți cei mici vor învăța să aprecieze ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât.

Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin învățare și imitație constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor, privind dezvoltarea personalității și a concepției lor despre viață, astfel fiecare gest și mesaj verbal/ nonverbal este esențial.

De regulă între părinți și copii se stabilesc în mod firesc relații de încredere reciprocă și atașament pe fondul cărora comunicarea se desfășoară fără mari dificultăți. Conținutul comunicării se referă în general la probleme de igienă, alimentare, morale, culturale și sociale. Numai comunicarea permanentă îl descoperă pe copil părintelui și pe părinte copilului asigurând, în perspectivă, intercomunicarea complexă și climatul favorabil dezvoltării personalității.

Tot în familie copilul își însușește limbajul. Volumul, calitatea vocabularului, corectitudinea exprimării depind de modelele oferite de părinți, de felul în care aceștia interacționează și îi solicită pe copii. De asemenea părinții și familia trebuie să asigure nutriția și stilul de viață, relația copilului său cu alți copii, locuința și confortul personal, petrecerea timpului liber, jocul, joaca și jucăriile potrivite toate acestea venind în sprijinul dezvoltării benefice ale copilului.

Bibliografie:

G. BERGER, *Omul modern si educatia sa - EDP Bucuresti 1973*; R. VINCENT *Cunoasterea copilului EDP Bucuresti 1972.*

Curriculum pentru educația timpurie, 2019.

Ion Albulescu, Horațiu Catalano, *Sinteze de Pedagogia Învățământului Preșcolar, Editura DPH, București, 2019*

GRIJA FAȚĂ DE CEL EDUCAT

**ED. DOBĂ MARILENA
GRĂDINIȚA POGĂNEȘTI**

Actul educativ este un act ce ține de sfera relațiilor interpersonale, eficiența sa se decide pe terenul raporturilor concrete zilnice dintre profesor și elev. În problema relației profesor-elev, pe lângă o bogată experiență pozitivă ce s-a acumulat în decursul anilor se constată că, uneori, predomină arbitrajul, practicile învechite și prejudecăți pe care o atitudine conservatoare le menține. Pentru perfecționarea relației profesor-elev este necesar să se ia în considerare obiectivele educației, pe de o parte, și psihologia tineretului contemporan, pe de altă parte, actul instructiv-educativ fiind un proces ce continuă să fie o invenție socială.

Relațiile dintre profesor și clasă se polarizează, în general, în sentimente de simpatie, încredere reciprocă sau, dimpotrivă, de antipatie, neîncredere și chiar ostilitate. Sunt și cazuri când contactul spiritual dintre profesor și elev nu trece de zona indiferenței (clasa nu există pentru profesor și nici profesorul pentru clasă). Inițiativa trebuie să aparțină însă profesorului, care ținând seama de legea esențială a relațiilor afective interumane potrivit căreia: „simpatia și bunăvoința naște simpatie și bunăvoință, antipatia și ostilitatea trezesc sentimente de aceeași calitate”, trebuie să conducă, să dirijeze aceste relații și să le structureze pe relații de colaborare. În urma studiilor efectuate s-a constatat că o parte dintre profesori nu reacționează adecvat nici în cazul răspunsurilor bune (corecte) ale elevilor și nici în cazul răspunsurilor greșite (nule) ale elevilor.

Deosebit interes psihologic prezintă reacția acelor profesori care, după opinia elevilor, nu se bucură când aceștia dau răspunsuri corecte, ci dimpotrivă, le pare rău sau se arată surprinși, se miră că răspund bine, stau la îndoială dacă să le pună nota, îi ironizează, etc. S-a ajuns la concluzia că, în aceste cazuri nu se respectă un principiu fundamental al educației, și anume, încurajarea printr-o judicioasă folosire a laudei și a dojenei. Un profesor care dojenește mai mult decât laudă sau care nu spune nimic atunci când ar trebui să spună, nu folosește suficient criteriile aprecierii pozitive pentru formarea și schimbarea comportamentului elevului.

Sursa de nemulțumire a elevilor își are originea în comportamentul unor cadre didactice, în imaginea deformată pe care unii elevi o au despre profesori și profesorii despre ei. Utilizarea noilor tehnologii didactice, instruirea programată, duc în cele din urmă tocmai la selecționarea și întărirea comportamentelor adecvate, la realizarea în condiții optime a conexiunii inverse, la aprecierea performanțelor școlare ale elevilor pe baze științifice și în condițiile unei obiectivități știute.

După cum rezultă în urma constatărilor, o parte însemnată din profesori, în aprecierile pe care le fac asupra elevilor, pun accentul cu precădere pe eșecurile acestora, fac prognoze descurajatoare, pierzând din vedere perspectiva optimistă a viitorului elevului.

Autoritatea agresivă a profesorului trebuie înlocuită cu una întemeiată pe relații în care profesorul are rol de îndrumător și coordonator al activității elevului. Se poate scoate în evidență consecințele dezastruoase pe care îl are controlul agresiv asupra elevilor. Orice încercare de a umili sau încurca un elev, mai ales în prezența colegilor săi, va sfârși printr-un rezultat nedorit; elevul ori se retrage în sine refuzând să mai comunice, ori reacționează violent față de încercarea de a fi încurcat sau umilit.

Indiferența față de personalitatea elevului amenință nevoile și trebuințele spirituale de bază ale acestuia față de sine, nevoia de răspuns afectiv din partea celor din jur, nevoia de securitate pe termen lung, de succes, precum și nevoia de a aparține unui grup și a fi acceptat de acesta.

Este greșită părerea unor profesori că este suficient ca elevii să asculte explicațiile și doar atât. Este necesară participarea directă a elevilor în procesul de predare. O asemenea implicare devine posibilă doar atunci când predarea alternează cu perioade de întrebări-răspunsuri de verificare a conceptelor și înțeleșurilor, explicații și discuții destinate detaliării acestora.

Un profesor care are o comunicare cât mai bună cu elevii trebuie să știe să gândească modalități de înlăturare a unor dificultăți și obstacole posibile. Deseori profesorii sunt tentați să poarte discuții cu elevii buni, să le asculte explicațiile, iar cei slabi să fie marginalizați. În acest caz, elevii, îndeosebi cei pasivi la lecție întâmpină o serie de obstacole, mai ales în înțelegerea noțiunilor și în interpretarea acestora. Comunicarea trebuie făcută cu toți elevii, antrenându-i pe fiecare în parte, în funcție de particularitățile și

caracterul fiecăruia. Depinde, în primul rând de conduita profesorului, pentru ca toți elevii să fie implicați în actul didactic. De multe ori relația dintre profesor și elevii mediocri lasă de dorit. În general aceștia sunt marginalizați și suferă din cauza neantrenării lor în actul de comunicare pe timpul ascultării sau predării unei teme, plecând din clasă cu lecția neînvățată. Acești elevii, cu precădere cei timizi, trebuie încurajați, motivați, antrenați în cadrul unei lecții. Profesorul care cunoaște arta comunicării și care a dobândit aptitudini pedagogice știe că lecția se poate preda împreună cu clasa, că informația nu trebuie să fie unidirecțională, doar ca un bagaj de informații pe care elevul trebuie să și le însușească.

BIBLIOGRAFIE:

- „Pedagogie”, Constantin Cuceș, Editura POLIROM, Iași, 1998;
- „Pedagogie generală”, Rodica Niculescu, Editura SCORPION, 1996;

FORMAREA PERSONALITĂȚII ȘI COMPORTAMENTULUI COPILULUI ÎN FAMILIE

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR DOBAI ARANKA AMALIA ȘCOALA GIMNAZIALĂ JIBERT

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă, în primul rând ne gândim la educația pe care copiii o primesc în familie, de la părinți, de la bunici, de la frați mai mari, educație care contribuie la formarea personalității și comportamentului copiilor până merg la școală. Momentan școala începe când copiii împlinesc 6 ani, deci trebuie să spunem că cei șapte ani se reduc la cei șase ani de acasă, dacă copilul nu este înscris mai devreme la creșă de părinți. Formarea personalității nu se încheie aici, părinții au rol important în dezvoltarea copiilor atât în timpul grădiniței, cât și atunci, când merg la școală.

Cei șapte ani de acasă, educația primită de la părinți ne duce cu gândul la un copil bine educat, care știe să spună mulțumesc, te rog, știe să se comporte cuviincios cu colegii lui și cu adulții din preajma lui. Oare se va descurca un copil educat mai bine în societate, decât unul needucat? Cu siguranță da, pentru că educația, cunoașterea bunelor maniere, a regulilor morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Educația primită în familie depinde însă de mai mulți factori: de relația afectivă între copil și părinți, de valorile pe care se bazează familia și pe care le transmit copilului, de specificul de dezvoltare al copilului.

Relația afectivă cu părinții reprezintă baza formării unui comportament corespunzător al copilului. Un copil iubit de părinți se dezvoltă armonios, are încredere în forțele proprii, se simte protejat, îngrijit, iar ideea de siguranță îl face deschis către noutăți, ceea ce înseamnă că va învăța cu plăcere, va fi deschis către materiile ce îl așteaptă în școală, va asuma regulile de comportament impuse de acesta. Unui copil educat este de ajuns explicarea regulilor, importanța acestora, ca să le accepte, să le asimileze, să trăiască viața școlară după aceste reguli.

În educarea copiilor trebuie să acordăm o importanță deosebită pe etapele de dezvoltare ale individului. Un copil înțelege într-un fel un lucru sau o regulă la 4 ani, altfel la 5 sau la 6 ani, și iarăși altfel când are 7-8 ani. Bunele maniere putem începe să îl învățăm încăde la 4-5 ani, acesta reprezintă un proces de durată, care va da rezultate, roade mult mai târziu. În această perioadă copii învață să se comporte la masă, merg cu părinții la cumpărături, la membrii familiei, încep grădinița, se adaptează la regulile acestuia.

Când ajung la școală, devin tot mai independenți, se dezvoltă tot mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur, își poate prezenta punctul de vedere despre unele lucruri, cu argumente, poate purta o convorbire cu adulți. Este bine dacă este încurajat să își exprime gândurile, trăirile legate de viața școlară.

Vrând – nevrând, părinții sunt primii modeli ai copiilor, pe care îi imită chiar și când văd modele negative. De la ei și cu ajutorul lor învață să vorbească, să se comporte, să se îmbrace, astfel modelul este urmat instinctiv. Degeaba spunem unui copil să nu strige, dacă părinții se ceartă mereu; să se îmbrace gros, dacă acasă poartă haine subțiri; să vorbească corect, dacă părinții totdeauna vorbesc greșit, pentru că le place ceea ce rostește copilul lor. Profesorul poate să ceară să învețe un elev, dacă acasă aude zilnic, că merge la școală degeaba, nu învață nimic, atunci elevul nu va învăța nimic, sau cel puțin va învăța cu silă, cu greu.

În cei șapte ani de casă părinții trebuie să stabilească reguli realiste, echilibrate în familie, să explice copilului, ce poate și ce nu are voie să facă, dacă greșește, ce consecințe vor urma. Părinții consecvenți ajută copilul să devină tot mai educat. Părinții înțelegători vor crește un copil care știe că poate greși, dar din greșeală poate învăța, ceea ce îl întărește și mai tare, îl ajută să devină un adult conștiincios, mereu deschis la nou, care știe să repare greșelile ivite.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE CEI SAPTE ANI DE ACASA

PROF. ÎNV. PRIMAR DOBOȘ FELICIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ RĂCHITENI

Sunt convinsă că majoritatea părinților își doresc să crească copii sănătoși și fericiți. Dar, oare, toți știu cu adevărat de ce are nevoie copilul lor pentru a crește astfel? Care sunt ingredientele care ne asigură sănătatea și fericirea pe termen lung? Care sunt acele atu-uri pe care i le poate da familia și care îi asigură succesul în viață? Într-o lume preponderent materialistă, cum este cea în care trăim, întrebarea este firească. Vorbind despre sănătate, iată ce spun unele din studiile recente.

Sociologul medical *Aaron Antonovsky*, după ce a desfășurat mai multe studii privind caracteristicile personalității care ne ajută să rămânem sănătoși, a tras concluzia că cel mai important este **simțul coerenței sinelui**, fiind cel care asigură starea de sănătate.

Când avem o imagine a unei lumi comprehensibile, o percepem ca pe ceva care are sens, având o anumită structură și un anumit nivel de predictibilitate. Când credem că lumea poate fi controlabilă, ne simțim capabili să răspundem în cea mai mare măsură cerințelor vieții, având încredere că, într-un mod sau altul o să ne descurcăm în circumstanțele date. Semnificația pe care o dăm unei situații nu afectează numai modul în care răspundem emoțional acelei situații ci afectează și răspunsul psihologic, de asemenea. Când avem un puternic simț al coerenței, avem tendința de a vedea provocările ca oportunități, în loc de amenințări, fapt care minimizează efectele stresului.

Cercetările lui Antonovski au indicat că, doar la simpla anticipare a unei experiențe pe care o considerăm pozitivă, sau când ne gândim la ceva care ne facem să ne simțim bine, în organism apar modificări pozitive.

În primii ani, care constituie perioada cea mai importantă de dezvoltare fizică și de construcție a personalității și inteligențelor, elementele reprezentând mediul social care contribuie la modelarea unei persoane sunt familia, școala, prietenii și colegii, comunitatea apropiată, modelele și valorile sociale și imaginea despre lume, ca ansamblu, care ajunge la conștiința persoanei prin intermediul culturii și diferitelor medii de informație la care are acces. Este totodată, perioada în care se construiește, sau nu, simțul coerenței și primele modele ale relațiilor cu ceilalți. Și totodată, perioada în care personalitatea, aflată în perioada de construcție, este supusă la primele teste.

Familia este unul din cele mai importante elemente sau, mai bine spus, sisteme care contribuie la dezvoltarea unei persoane și la starea ei de sănătate. Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. Părinții furnizează „zestrea genetică”, iar familia creează condițiile dezvoltării fizice, emoționale, intelectuale și modelează caracterul copilului, simțul moral, estetic etc. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile alimentare și igienice, atitudinile față de viață, modelele sau obișnuințele de comportament, copiii le datorează educației primite în mediul familial. De aceea, **familia este instituția fundamentală în toate societățile.**

Rolul familiei este foarte important în ceea ce privește dezvoltarea copilului, din punct de vedere fizic, intelectual, emoțional, moral sau caracterial și spiritual-estetic.

În ce privește **dezvoltarea fizică** a copilului, familia este cea care asigură mediul de viață, hrana, îmbrăcămintea, trebuie să îi ferească de pericole, să le asigure condiții și spațiu propice pentru joc, învățare, odihnă, mișcare și să le supravegheze și întrețină starea de sănătate optimă. Familia stabilește regimul de viață al copilului care să îi asigure o dezvoltare optimă, îi formează primele deprinderi de igienă personală și socială și îl obișnuiește să utilizeze factorii naturali (apa, aerul, soarele) pentru bunăstarea organismului. Familia trebuie să se preocupe de dezvoltarea capacității motrice a copilului, prin asigurarea unor activități de joc fizic și mișcare sau sport în aer liber.

Dezvoltarea motricității și coordonării mișcărilor are un rol important și în dezvoltarea activă a emisferelor cerebrale, fapt ce favorizează procesele de învățare, adaptare și emancipare relativă.

În ce privește **dezvoltarea intelectuală** a copilului, familia este în primul rând mediul în care își însușește **limbajul**.

Volumul, precizia vocabularului și corectitudinea exprimării copilului depind de munca depusă de părinți și de restul familiei în această direcție. Ca prim factor de educație, familia oferă copilului și aproximativ 90% din cunoștințele uzuale despre lumea înconjurătoare (despre plante, animale, obiecte, mediul în care trăiește, despre ocupațiile oamenilor etc.).

Familia ar trebui să se preocupe și de **dezvoltarea proceselor intelectuale** ale copiilor. Ea trebuie să le dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea. Părinții trebuie să încerce să explice copiilor sensul unor fenomene și obiecte, pentru a le putea înțelege.

Copiii, dotați de mama natură cu o curiozitate insașiabilă, pun cele mai multe întrebări în perioada dintre 2 și 6 ani, iar părinții ar trebui să îi ajute să-și însușească un număr cât mai mare de cunoștințe, răspunzând cât se poate de corect și exact, într-un limbaj adecvat fiecărei vârste, pentru a-și ajuta copiii să facă lumea din jurul lor comprehensibilă.

La vârsta școlară, familia ar trebui să dezvolte gustul copiilor pentru citit, pentru căutarea activă de informație, să îi îndrume spre cărțile și sursele de informație potrivite și să îi ajute să sistematizeze cunoștințele, să le dezvolte gustul pentru experimentare, inovație, comunicare proactivă, să îi învețe să rezolve probleme și să caute soluții, să le încurajeze creativitatea și multe altele.

Părinții ar trebui să le spună copiilor ce e bine și ce e rău și de ce, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente și ar trebui să constituie exemple demne de urmat.

Ceea ce învață în familie trebuie să îl ajute pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot în sens moral, familia trebuie să îl îndrume pe copil să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten.

Dar ce se întâmplă în cazul în care familia nu se preocupă suficient de această latură a educației în primii ani de viață (cei șapte ani de acasă), preferând fie o disciplină rigidă fie să răsfete excesiv copilul, mergând pe ideea că are timp să învețe lucrurile astea mai târziu, la școală, sau, mai rău, combinând aleatoriu răsfățul cu pedepsele corporale sau emoționale, fără a-i explica copilului nimic? Sau, ce se întâmplă când între discursul părinților și modelul lor personal există discrepanțe majore?

Copilul nu poate discerne și nu se poate adapta corect la diversele situații de viață, își formează deprinderi greșite și este afectat pe plan emoțional pe termen lung.

Unui copil fără o educație moral-caracterială corectă îi va fi foarte greu să ajungă la acea coerență a sinelui de care vorbea Antonovsky. Îi vor lipsi atât comprehensibilitatea, controlul cât și semnificația. Prin urmare, oricâte bunuri materiale îi vor pune părinții la dispoziție, nu va izbuti să fie fericit și, deci, rezistent la boli.

Educația artistic-estetică și înțelegerea valențelor spirituale ale umanității trebuie să vină în completarea celorlalte tipuri de educație, pentru a stimula creativitatea copilului și a-l ajuta să treacă de la o înțelegere a lumii axată pe propriile nevoi și plăceri la o înțelegere mai completă a lumii, a universului și a resorturilor profunde care guvernează viața, în ansamblul ei și societatea umană.

Părinții ar trebui să fie aceia care realizează primul contact al copilului cu o viziune asupra sensului vieții, cu frumusețile naturii, cu viața socială și specificul național (valori culturale, tradiții, obiceiuri etc.), cu operele de artă și îl încurajează să își manifeste creativitatea artistică, tehnică sau științifică.

Și, la fel ca și până acum, problema constă în nivelul cultural și de înțelegere al părinților față de importanța acestor aspecte în formarea copilului și stimularea dezvoltării creativității și a inteligenței spirituale.

Așa cum am arătat mai sus, familia are un rol deosebit de important în dezvoltarea copilului, nu numai în primii ani de viață, ci și pe parcursul întregii perioade școlare, până la intrarea în viața adultă. Există mulți factori care pot conduce la apariția unor probleme în dezvoltarea armonioasă a copilului și, din nefericire, nu toate familiile pot fi considerate un mediu propice pentru creșterea unui copil.

Dacă între membrii unei familii nu există relații de înțelegere, respect, înțelegere, dacă membrii familiei (nucleare sau lărgite) nu trăiesc în armonie, nu duc o viață cinstită, onestă, dacă opiniile celor doi părinți, și ale celorlalte persoane care au în grijă copilul, referitoare la educația copilului nu sunt convergente, dacă unul sau ambii părinți nu constituie un bun exemplu, dezvoltarea copilului are de suferit.

Lipsa interesului sau concepțiile învechite despre modul de educație al copiilor, lipsa sau excesul de autoritate, lipsa dragostei sau a manifestării corecte a afecțiunii față de copil, fenomenele de violență în familie, situațiile conflictuale, divorțurile din ce în ce mai frecvente și multe alte disfuncții apărute în cadrul

familial pot duce la apariția unor probleme în dezvoltarea copilului și constituie una din cauzele incidenței crescute a îmbolnăvirilor și accidentelor în rândul copiilor.

Din nefericire, în condițiile societății moderne, atât datorită presiunilor economice, evoluției tehnologiei cât și modelelor sociale pe care le-am creat, din ce în ce mai mulți părinți „rămân corigenți” la capitolul dezvoltării armonioase a copiilor, transferând apoi, uneori în întregime, această responsabilitate sistemului educativ – grădiniței, școlii.

Educația părinților în ceea ce privește comunicarea cu copilul este un element esențial în viața de familie și în societatea românească contemporană este deosebit de necesară o asemenea intervenție. Prin informarea și educarea părinților se pot preveni multe conflicte în viața de familie, care uneori pot ajunge la situații ireversibile. Copiii pot fi drăgălași, dar și obositori. Educarea copiilor poate fi o plăcere, dar poate fi și dificilă. Un părinte poate fi mai bun decât altul, dar toți părinții au nevoie de sfaturi și sprijin. Părinții consideră în general educația ca dificilă atunci când copilul prezintă un comportament care pentru ei este inacceptabil sau atunci când copilul nu îndeplinește cererile pe care părintele le adresează. În asemenea situații părinții se supără, sunt iritați sau se simt neputincioși. În unele cazuri părinții ajung chiar să-și urască copilul din cauza comportamentului său inacceptabil.

Relația cu copiii se caracterizează printr-un schimb de experiență: părinții influențează copiii și invers. Dacă părintele își urăște propriul copil, atunci copilul se urăște pe sine. Dacă părintele are o impresie negativă despre copilul său și spune că nu se așteaptă la “nimic bun” de la el, atunci copilul își va crea aceeași impresie negativă despre sine și într-adevăr nu va ieși nimic bun. Astfel poate lua naștere o spirală negativă. Părinții au probleme (se simt neputincioși, frustrați, dezamăgiți, incapabili să gestioneze situația), iar dezvoltarea copilului este amenințată (copilul prezintă probleme de comportament, probleme emoționale). Informațiile despre educație și sprijinul ce trebuie acordat copiilor pot duce la prevenirea problemelor ulterioare de educație și pot duce la rezultate pozitive atât pentru părinți, cât și pentru copiii respectivi în dezvoltarea lor.

În ultimul deceniu s-a dezvoltat un număr impresionant de metode și programe pentru părinți având ca scop informarea sistematică și specifică în domeniul educației copiilor.

Bibliografie

„Educați așa! – Suport de curs pentru specialiștii care lucrează în domeniul educației părinților”,
Fundația COPIII NOȘTRI, București, aprilie 2011

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

PROFESOR INVATAMANT PRESCOLAR: DOBOȘ MIHAELA ELENA COLEGIUL NAȚIONAL PEDAGOGIC “ȘTEFAN CEL MARE”, BACĂU

Fără a face un efort de memorie, îmi aduc aminte o expresie pe care o auzeam destul de des: “demonstrează că ai cei șapte ani de acasă”. Acest lucru se întâmpla în copilărie.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

În ciuda faptului că în realitatea cotidiană nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Familia este cea care va pune temelia educației copilului. Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoiele de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea sau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinții reprezintă modelul suprem pentru copiii lor, de aceea trebuie să acorde mare atenție modului în care se exprimă și se comportă deoarece copiii copiază întocmai limbajul și comportamentul părinților. Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți obosiți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața noastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează,

interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Educația copilului se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Ce învață copilul acasă? Răspunsul cuprinde o multitudine de capacități, deprinderi, abilități: autoservire, ordine, igienă, capacitate de exprimare a sentimentelor și emoțiilor, bune maniere, limbaj corect transmis, iar exemplele pot continua.

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său, deoarece: „*Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.* ” (Eugen Heroveanu)

EDUCAȚIA ȘI SOCIALIZAREA ÎN PRIMII ANI DE VIAȚA!

P. I. P DOBOSERIU LOREDANA-LAURA
ȘCOALA GIMNAZIALA NR. 1 SAVENI/
GRADINITA CU P. N. NR. 1 SAVENI

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare al interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

Viața în familie este prima *școală a emoțiilor*. În acest *creuzet intim*, învățăm să recunoaștem emoțiile proprii cât și reacțiile celorlalți la emoțiile noastre, cum să gândim aceste emoții și cum să alegem reacțiile, cum să citim și să ne exprimăm speranțele și temerile.

Familia este cel dintâi *cadru social* de care are nevoie fiecare om ca să trăiască. Ea este mediul prielnic pentru nașterea, dezvoltarea și desăvârșirea ființei umane. În organizarea sa proprie, ea oferă garanții de moralitate, este *prima școală* care pregătește pe copil pentru viața socială, deprinzându-l să-și împlinească datoria, să-și disciplineze voința, dându-i simțul ierarhiei și ordinii. Familia este un oficiu înalt al respectului, al demnității, al libertății interioare. Mediul familial oferă siguranță, liniște, afecțiune, seninătate, care constituie o atmosferă prielnică pentru o dezvoltare normală și echilibrată.

Familia are și o însemnată *funcție educativă*. Ea este *prima instituție de educație* și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară *școală de omenie*”. În cadrul familial se deprind disciplina și spiritul de inițiativă și se cultivă sentimentul demnității, dreptății, iubirii, respectului și ajutorului, sentimentul sacrificiului, care sunt elemente de bază ale vieții sociale. Primul factor care formează persoana într-o perspectivă multidirecțională este familia. Aceasta are menirea de a-l introduce pe copil în valorile grupului de referință, dar și de formare a primelor conduite, sau de interiorizare a unor stări de spirit elementare. Familia trebuie mai mult să formeze decât să informeze. Copilul *absoarbe* din mediul apropiat familial primele impresii, formându-și conduite prin mimetism și contagiune directă. Copiii vor face, sau vor crede precum părinții imitând comportamentele acestora. La ora actuală multe familii au nevoie de o educație solidă, dată fiind starea lor precară din punct de vedere material și spiritual.

„Mediul familial este unul dintre factorii care determină majoritatea raporturilor pe care copilul le va stabili cu lumea exterioară din care va face parte la școală, acest mediu în care trebuie să se ancoreze pentru a nu-și petrece copilăria la periferia grupului.” (Marie- Claude, Beliveau)

Familia este mediul esențial care poate influența dezvoltarea și destinul copilului prin securizare materială, dragoste și educație. Unele studii accentuează o anumită funcție, ca fiind fundamentală și exclusivă a familiei – cea de *socializare primară a descendenților*, cu scopul integrării corespunzătoare a acestora în societate, și, la fel de fundamentală și exclusivă, cea de *asigurare a securității emoționale a adulților*.

H. H. Stahl, remarcabil sociolog, membru al școlii sociologice de la București, clasifică funcțiile familiei în două mari categorii: „*funcții interne și funcții externe*, primele contribuind la crearea unui regim de viață intimă, menit să asigure tuturor membrilor un climat de securitate, protecție și afecțiune; al doilea grup de funcții asigurând dezvoltarea firească a personalității fiecărui membru al grupului, socializarea și integrarea sa corespunzătoare în viața socială.

Familia este prin definiție *cadrul de satisfacere al nevoilor membrilor ei*. Nevoile de bază, fiziologice sunt la fel de importante ca și nevoia de securitate, de dragoste și apartenență, de recunoaștere. Toate aceste nevoi categorisite de Maslow ca fiind nevoi de tip D, care apar prin lipsă și împing individul la a căuta satisfacție, depind de ceilalți, de cei din jurul individului, de ceilalți membri ai familiei. Este evident faptul că o familie în care legăturile dintre membrii ei nu sunt de dragoste și respect, nu poate constitui un cadru propice de satisfacere a nevoilor umane și deci de dezvoltare normală.

Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om. Dacă în familie, nu doar s-a vorbit despre cele sacre, despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect, toleranță, ci copilul a și simțit cum e să fii iubit, a fost obișnuit să manifeste dragoste față de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă,

să spună adevărul, știind că va fi tratat cu îngăduință, să aprecieze binele și frumosul, să se îngrijească de cele sacre, acest copil va crește iubitor, politicos, tolerant, responsabil.

Concluzionând putem spune, că rolul familiei în educația copiilor este esențial- familia reprezentând celula primordială a culturii omenești.

BIBLIOGRAFIE:

H. H. Stahl-” Funcțiile familiei”

Marie-Claude Beliveau –“Tulburările afective și dificultățile școlare”

Abraham Maslow- “Piramida nevoilor”

FAMILIA MODERNA ȘI EDUCAȚIA PREȘCOLARULUI

PROF. DOBRE ANA AMALIA
COLEGIUL TEHNIC MOTRU, JUD. GORJ

În secolul XXI putem vorbi despre mai multe tipuri de familie, în funcție de educația religioasă, de părinții care se implică direct în creșterea și educația copiilor și de rolul bunicilor. Astfel putem enumera familiile monogame specifice popoarelor creștine, evreilor etc, familiile poligame specifice unor popoare musulmane sau politeiste; familiile biparentale, monoparentale, adoptive, extinse în funcție de cine participă direct la creșterea și educația copiilor.

Unitatea familiei este o componentă importantă a Islamului și tuturor membrilor acesteia le este acordată atenția cuvenită : de la părinți la copii, de la soți la cunoștințe și rude. Islamul recomandă părinților tratarea copiilor cu multă dragoste și egalitate. Părinții trebuie să ofere copiilor lor educație adecvată, alături de oferirea mijloacelor fizice pentru a deveni persoane integre și responsabile în societate. Profetul musulman Mahomed spunea că cel mai de preț cadou oferit de către un tată copilului său este o educație bună. Sharia, adică legislația musulmană, stipulează că părinții sunt responsabili de creșterea și educarea copiilor lor. Protecția copiilor împotriva abuzurilor, violenței și a exploatarii este un element specific islamic. Copiii sunt educați să spună mereu adevărul, să fie plini de respect față de adulți, curați și foarte ordonați.

Personalitatea copiilor se dezvoltă datorită a trei grupe de factori : ereditate, mediu, educație. Aceștia se completează reciproc și pun în valoare anumite aspecte ale personalității fiecărui copil. Astfel, familia este cel mai important factor în educația de calitate a copiilor, inclusiv pentru "cei șapte ani de acasă". Familia formează omul de caracter, căci fără un caracter frumos inteligența nu valorează nimic. Categorie familia este cea care contribuie la satisfacerea trebuințelor copilului încă din primii ani de viață, oferindu-i modele de comportament adecvat, de comunicare contribuind foarte mult la socializarea copilului, la dezvoltarea conștiinței și a conduitei morale.

Relațiile unui copil cu familia sa sunt de durată, puternice, ele au la bază legăturile afective determinate de iubirea necondiționată a celor care i-au dat viață sau/ și l-au crescut, înțelegerea, încrederea. De aceea, în familiile dezorganizate totul poate fi dificil, uneori altfel de experiențe traumatizează copiii. Este datoria părinților și a familiei extinse să ajute copiii să socializeze, să se conformeze normelor sociale, regulamentelor și mai târziu legislației în vigoare.

Al doilea factor este mediul social. În primii ani de viață copiii sunt dependenți de părinți, atât afectiv, în privința îngrijirii fizice cât și în ceea ce numim educație psiho-socială. Educația în familie ajută /nu ajută dezvoltarea fizică armonioasă și cea psihică echilibrată a copiilor. Scopul final ce trebuie atins este formarea unui caracter frumos, deschis educației intelectuale ce va urma forma instituționalizată. Părinții trebuie să-i educe pe copii în spiritul binelui, să-și însușească diferența dintre ceea ce este "permis" și ceea ce este "interzis". Copiii trebuie să fie încurajați laudați, apreciați atunci când sunt cuminți, respectă reguli și norme sociale și dojeniți când greșesc.

Deși începe în familie și este adesea în strânsă legătură cu latura religioasă a familiei, educația morală a copilului este un proces lung, adesea influențat de anturaj sau educație în anii de școală. Copiii trebuie să vadă în părinții lor modele demne de admirație : oameni buni, echilibrați, sinceri, corecți, raționali și plini de compasiune, de toleranță față de cei din jur. Dragostea părintească nu trebuie să fie oarbă, copiii trebuie să găsească în atitudinea părinților un echilibru între iubirea necondiționată și corecta analiză a faptelor bune sau neadecvate ale copiilor lor. Astfel, copiii pot deveni egoiști, obraznici, intoleranți și chiar mitomani.

Datoria familiei, atât a părinților cât și a bunicilor, este în același timp de a găsi copiilor prieteni de joacă adecvați, în funcție de vârstă și caracter. Educația preșcolară presupune adesea din partea gradinițelor și o activă implicare a familiei. Aceste activități îi ajută pe micuții preșcolari să socializeze, să se integreze în colectivitate, să se pregătească pentru cel mai important prim mare pas din viața lor, adică școala.

Rolul familiei este și acela de a fi un factor important în educația și instrucția copilului, un continuator al cerințelor impuse de către educația practică instituționalizată. O bună colaborare a educatorilor cu familia

este esențială în modelarea caracterului copilului, iar implicarea sinceră a părinților ajută mereu dezvoltarea comunității. De exemplu, de la activitățile cu caracter religios, până la acțiuni ecologice, de la acțiuni de binefacere și până la activități culturale putem spune că implicarea socială a familiei în activități extracurriculare alături de grădiniță ajută socializarea, integrarea copiilor și dezvoltarea comunității.

Toleranța este un element esențial al integrării sociale, respectul pentru adulți și valori, generozitatea față de cei defavorizați sunt elemente vitale în formarea caracterului nobil al copiilor. Micuții preșcolari trebuie să înțeleagă încă din fragedă pruncie că oamenii sunt egali, frumoși, unici indiferent de culoarea pielii, aspectul fizic, religie, categorie socială sau starea medicală. Ei trebuie să învețe respectul pentru colegi, cultură, istorie, carte, vârstnici, familie și instituțiile de învățământ. Familia trebuie să ajute la dezvoltarea armonioasă a tuturor capacităților fizice, intelectuale și afective ale copilului, să canalizeze interesul și înclinațiile copilului pentru a-l ajuta să-și formeze adevărata personalitate.

Bibliografie generală :

1. Mitrofan, N., Mitrofan, I., Familia de la A la Z, Mic dicționar al vieții de familie, Editura Științifică, București, 1991
2. Stănciulescu, E., Sociologia educației familiei, vol. I, Editura Polirom, Iași, 1998
3. Ce trebuie să facă musulmanii atunci când vor deveni părinți, Revista Islamul AZI, nr. 1, iunie 2005.

MAMA, CEL MAI DULCE CANTEC!

**PROF. DOBRE CARMENUTA
ȘCOALA GIMNAZIALA PATROAIA-VALE**

Visul oricărui copil este acela de a avea alături pe mama. Ea este primăvara, jocul, zâmbetul, echilibrul întregii povești. Ea este însăși primăvara!

În priviri senine de copil, uneori se zăresc ascunse, lacrimi, doruri și gânduri tăcute, povești care se vor rostite. Un vis atât de mărunț se așterne adesea pe fețele micuțe pentru care armonia unei familii întregite și fericite este doar un ideal.

Pășesc timid lângă banca unui elev care scrie cu mare grijă o felicitare pentru ziua mamei – “MAMA, MI-E DOR DE TINE, ÎNTOARCE-TE ACASĂ”, scria printre rânduri. Mă cuprinde o tresărire ciudată. Privesc spre elevii care se străduiesc să realizeze cea mai frumoasă felicitare de ziua mamei: o fetiță pe care o crește bunica, câțiva copii luați în plasament, copii cu părinții plecați în străinătate. Sunt și povești care nu pot fi spuse, copii care nu și-au văzut niciodată părinții, povești care se sting în liniștea clipelor.

Ceea ce noi, adulții nu luăm în seamă, este că și copiii au dureri. Problemele lor sunt foarte importante și cel mai mult sunt afectați de lipsa unui cămin afectuos. În fiecare zi trecem pe lângă acești copii fără să-i observăm. Tot mai mulți copii trăiesc o dramă care îi va urmări toată viața. Despre aceasta nu putem spune multe, căci vorbele sunt inefficiente acum. Această tăcere strigă atât de tare încât ne îndeamnă pe fiecare la acțiune! E timpul! Un stăvilar de glasuri mute ne cheamă din profunzimea unui suflet de copil.

Mama, nu uita că ești curcubeul plin de toate culorile, tu ești soarele, fericirea, cântecul. Mama, tu ești minunea pe care orice copil o poartă cu sine, în ochii săi veseli, jubilând. Acel loc numit ACASĂ, acel tumult de fericire pe care o simplă îmbrățișare o poate aduce! Mama, mai spune-mi în șoaptă povestea pe care doar inima ta mi-o poate spune, căci doar vocea ta caldă poate însenina gândul meu! Mama, mi-e dor de tine!

Vino cu mine! Să ne alăturăm copiilor de pretutindeni și să spunem împreună, părinți și copii: “MAMA, ÎNTOARCE-TE ACASĂ! MI-E DOR DE TINE!

RELAȚIA ȘCOALA FAMILIE- CHEIE IMPORTANTA IN EDUCAȚIA COPILULUI

PROF. ÎNV. PRIMAR DOBRE IULIANA- FLORENTINA

Școala și familia trebuie să găsească fâgașul colaborării autentice bazată pe încredere și respect reciproc, pe iubirea față de copil, să facă loc unei relații deschise, permeabile, favorizante schimbului și comunicării de idei. Părinților le revine rolul esențial în creșterea copiilor, asigurându-le acestora nu numai existența materială, cât și un climat familial, afectiv și moral. Sunt situații în care familia consideră că este suficient să se ocupe doar de satisfacerea nevoilor primare (hrană, îmbrăcăminte, locuință, cheltuieli zilnice etc.), ignorând importanța unei comunicări afective, nestimulând dezvoltarea sentimentului de apartenență.

Acasă trebuie să creeze un mediu de încredere, echilibrat, în care copilul să se manifeste neîngrădit iar în relația cu școala pot colabora cu alți membrii ai comunității școlare pentru a crea un climat care sprijină învățarea, atât în școală cât și în afara ei.

Este necesar ca părinții să își schimbe optica pe care o au asupra întâlnirilor din mediul școlar, acestea putând deveni un sprijin real în îmbunătățirea relației dintre părinte și copil, părinte și cadru didactic. Cercetările arată că „în programele în care părinții sunt implicați elevii au performanțe mai mari la școală decât aceleași programe, dar în care părinții nu sunt implicați”.

Copilul din ziua de azi simte nevoia de adulți disponibili pentru a-i respecta ritmul de viață, de adulți care să participe la jocurile sale și care să-i transmită zilei de mâine un om care nu poate proveni dintr-un sistem de învățământ clasic și dintr-o familie care nu-și asumă toate rolurile. Informarea și formarea părinților în ceea ce privește școlaritatea copilului presupune, ca fiecare părinte să cunoască: obligațiile legale privind educația copilului, importanța atitudinii lui pentru reușita școlară a copilului, metodele de colaborare cu școala. În acest scop este necesar un dialog între profesori și părinți; profesorii trebuie să primească o pregătire în materie de relație cu părinții iar competența lor în această materie trebuie considerată ca o aptitudine profesională; părinții trebuie să fie pregătiți pentru a juca rolul lor educativ în cooperare cu profesorii; școlile trebuie să asigure părinților asistența necesară.

Pentru ca un copil să aibă succes în școală și mai apoi pe parcursul vieții, specialiștii, printre care Daniel Goleman, Inteligența emoțională, spun că există șapte elemente cheie:

1. **Încrederea** – sentimentul de siguranță, certitudinea că se poate bizui pe ajutorul celor din jur în demersul său spre cunoaștere și devenire;
2. **Curiozitatea** – dorința de a cunoaște ceva nou;
3. **Intenția** – pornirea interioară, conștientă, însoțită de dorința de a îndeplini ceea ce îți propui;
4. **Controlul de sine** – capacitatea de control asupra faptelor proprii;
5. **Raportarea** – dorința și capacitatea de a se alătura unui grup, de a participa la activitatea acelui grup încercând să se facă înțeles și să-i înțeleagă pe ceilalți;
6. **Comunicarea** – capacitatea și dorința de a transmite și a face cunoscute celorlalți, propriile idei și sentimente;
7. **Cooperarea** – capacitatea de a lucra împreună cu cineva în scopul realizării unui obiectiv comun.

Un real **parteneriat** între **școală** și **familie** nu este cel înscris pe o coală de hârtie semnat de părinte și director, este relația activă, de implicare și de o parte și de cealaltă, este bucuria și tristețea, este succesul și eșecul, este zbaterea și rezultatul din care beneficiarul este **copilul**.

Copilul – o taină pe care întâi trebuie să ne dorim să o descifrăm și apoi să lucrăm neîntrerupt pentru asta, părinți și profesori. Trebuie să-l înțelegem, ca apoi să se înțeleagă pe sine și lumea în care trăiește.

Bibliografie:

1. Bunescu Ghe., Alecu G., Badea D. – Educația părinților. Strategii și programe, E. D. P., București, 1997;
2. Ecaterina Adina Vrasmas – Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, 2002;
3. Claff, Godfrey – Parteneriat școală – familie – comunitate, ghid pentru cadrele didactice, ediția a II-a, E. D. P., R. A., București, 2007.

EDUCAȚIA IN FAMILIE CEI ȘAPTE ANI DE ACASA!

PROF. INV. PREȘCOLAR DOBRE MANUELA-PETRONELA GRADINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 6, CONSTANȚA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și a comportamentului său până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Pentru părinți cei 7 ani de acasă înseamnă mai mult reguli de bun simț, igienă, respect, pe care un copil trebuie să le învețe de la ei, până să meargă la școală, dar care desigur ca părinții le tot repetă până se fac mari: să ascuți pe cineva când îți vorbește, să nu vorbești cu gura plină, să te speli pe mâini după ce ai folosit toaleta, să spui adevărul, să nu fii agresiv, să spui Buna ziua, La revedere, să îți asumi responsabilitatea pentru ce faci, să-i respecti pe cei din jur, să nu scuipi pe stradă, să nu vorbești urât, să nu te întinzi peste masă când mănânci, să nu te urci cu picioarele încălțate în pat, să nu strici/distrugi lucrurile altora, să spui mulțumesc, să te speli pe dinți dimineața/seara, să nu te srobești în dinți când vorbești cu cineva sau dacă ești în public etc.

Astfel, părinții sunt considerați primii educatori din viața copilului, iar educația primită de acesta până la șapte ani, este determinantă pentru dezvoltarea sa ulterioară, fiind, în primul rând, cadrul existenței biofizice a dezvoltării copilului, principalul obiectiv al familiei constând în: păstrarea sănătății, creșterea normală și călirea organismului. Un anumit regim igienico sanitar necesar dezvoltării fizice armonioase, înseamnă asigurarea unui program zilnic care trebuie să respecte orele de somn „jocul, plimbarea, masa etc. Dar copilul nu are nevoie numai de adăpost, hrană și haine, familia și căminul reprezintă pentru copil și “școala primilor ani ” în care se pun bazele viitoarei sale conștiințe, ale tuturor trăsăturilor care îl vor defini ca om întreg, ca persoană cu statut social.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață. ”

Părinții reprezintă primii mentori reali în viața copilului, furnizându-i primele repere de orientare în lume, primele informații și învățături despre lucrurile și fenomenele din natură și din societate, primele sfaturi, norme și reguli de conduită. Creșterea și educarea copilului, ceea ce înseamnă “bun ” pentru el, se află într-o dinamică permanentă de la o cultură la alta, de la o perioadă la alta.

Părinții trebuie să devină conștienți de influența pe care o exercită în viața copilului, să cunoască că educația dată propriului copil este diferită de cele precedente, că societatea viitoare va fi diferită de celelalte, iar copilul trebuie pregătit corespunzător.

Rolul părintelui în existența copilului este fundamentală, dar numai în măsura în care el găsește forța, secretul de a crește un individ rezistent, puternic, adaptabil, echilibrat. Strategiile educative ale familiei, determină în mare măsură personalitatea precum și rezultatele școlare ale copiilor.

Părinții sunt cheia capacității copiilor de a învăța și de a reuși în viață. Se spune, că profesia de părinte este una din cele mai vechi profesii care se practică de toți membrii comunității, însă puțini sunt cei care se străduiesc s-o învețe sistematic. Cel mai frumos dar pe care îl oferă părinții copiilor, este propria sănătate emoțională, fizică, spirituală, intelectuală. “Copilul are nevoie de familie, dar nu de orice fel de familie ”.

Nu uita! “Dacă îți crești copilul, astfel încât el să simtă că poate realiza orice își propune în viață, ai reușit ca părinte și ai oferit copilului cea mai mare binecuvântare posibilă. ” (Brian Tracy)

În concluzie, în familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „ celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile pe care le desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie

la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Astfel, după ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

Bibliografie:

- <https://vdocuments.site/cei-7-ani-de-acasa-5608c536d8f13.html>
- <file:///C:/Users/Acer/Downloads/355168130-Referat-Cei-7-Ani-de-Acasa.pdf>
- Sălăvăstru, D., (2004); Psihologia educației, Editura Polirom; Iași;
- Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. INV. PRIMAR DOBREI MIRELA
ȘCOALA GIMNAZIALA „AUREL VLAICU”, ARAD

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CAT DE IMPORTANTI SUNT CEI SAPTE ANI DE ACASA

PROF. MARIA DOBRESCU
ȘCOALA GIMNAZIALA, COMUNA ȘOTRILE, JUDEȚUL PRAHOVA

Dezvoltarea psihologică din primii ani de copilărie este cea care, de obicei, indică ce fel de adult va fi un copil. Cu siguranță, în timpul acestui proces complex este necesar să oferim celor mici multă dragoste, deoarece cu cât simt că sunt iubiți în această perioadă cu atât se vor dezvolta mai armonios din punct de vedere emoțional. Există adulți care nu reușesc în viață, în ciuda faptului că sunt inteligenți, deoarece le lipsește stima de sine. pe care uneori părinții, prea preocupați de cariere sau prea plini de neajunsuri, o scapă din vedere.

Bunele maniere nu mai par pentru unii atât de importante, din păcate, fapt care duce automat la derapări de la un comportament civilizată. Acestea nu se pot învăța numai la școală sau la grădiniță. Este nevoie de exemplul părinților pentru ca micuții să le învețe și să le practice în viața de zi cu zi. Regulile bunelor maniere se însușesc încă din prima copilărie. Atunci cei mici învăță să interacționeze cu oamenii din jur, să salute, să se prezinte, să mulțumească, să roage frumos când cer ceva, să se comporte civilizată la masă, să nu mintă, să își ceară scuze când greșesc, să nu întrerupă o conversație deja începută, să răspundă politicos, să nu insulte. Toate celelalte vin să completeze acest bagaj dobândit în primii 7 ani de acasă. De exemplu, vor învăța mai târziu că bărbatul este prezentat femeii sau cel mai tânăr celui mai bătrân Este important să le fim modele copiilor noștri. În caz contrar, dacă noi le cerem una, dar alta facem, vor fi confuzi. Până la urmă, vor sfârși prin a ne imita.

Chiar dacă micuțul stă aproape toată ziua la grădiniță, tot nu ar compensa cei 7 ani de acasă. Părinții trebuie să le ofere toată atenția de care au nevoie în fiecare seara și în week-end-uri. Concediile trebuie, de asemenea, să reprezinte momente importante pentru a petrece cât mai mult timp cu copilul. Permanent trebuie găsite ocazii prin care adulții din familie să-i învețe pe copii aptitudini importante pentru viitor. Să nu uităm că orice copil învață cel mai bine, la vârsta aceasta, prin joacă și urmând exemplul părinților sau bunicilor.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim, în primul rând, la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile societății sunt cheia către adaptarea copilului într-o colectivitate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

FAMILIA, COMUNITATE DE VIAȚĂ ȘI IUBIRE

**PROF. DOBRIN MARIA MIHAELA,
GRĂDINIȚA ZÂNA FLORILOR, BUCUREȘTI**

Giddens definește familia ca “un grup de persoane legate direct prin relații de rudenie, ai cărei adulți își asumă responsabilitatea pentru creșterea copiilor”. Acesta înțelege legăturile de rudenie ca fiind relații între indivizi, relații stabilite, de exemplu, fie prin căsătorie, fie prin descendență, și întemeiază legături de sânge, cum ar fi: mama, tata, copii, bunici, etc...

Familia, având continuitate din timpuri străvechi, este considerată ca fiind rezultatul unei alianțe între două persoane de sex opus, cu un anumit grad de legitimitate, alianță care a avut ca scop, sau ca rezultat, procreerea, și, de aici perpetuarea prin noi născuți a unei părți care intră în componența comunității din care face parte, în care funcționează legături emoționale puternice, care se bucură de un grad sporit de intimitate și se preocupă de creșterea copiilor.

După părerea mea, familia este o comunitate de viață și de iubire. Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Familia reprezintă un prim instrument de reglare al interacțiunilor dintre copil și mediul social. Totodată, familia are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii copilului prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei ce stau la baza structurării personalității individului. Expresia „*cei șapte ani de-acasă*” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Normele de conduită se învață din familie. În familie, copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: *relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului*, spune psihologul Oana-Maria Udrea . Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Acesta are o perioadă de dezvoltare timpurie – de la naștere și până la vârsta de trei ani, perioada preșcolară- de la trei ani la șase ani, perioada primară care începe de la șase – șapte ani. La fiecare etapă de dezvoltare copilul se manifestă conform vârstei respective, pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Este necesar să se fixeze limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă, copilul poate învăța formulele de politețe. Părinții îi arată cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar acesta învață prin imitație. De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, conștientizează, semnificația pedepsei.

Acum este momentul când părinții îl îndrumă pe copil să învețe bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. Învățarea bunelor maniere este un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă, sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și acum i se dezvoltă capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Părinții au posibilitatea să-l încurajeze să se exprime, să fie lăsat să termine ce are de spus și să nu se facă observații în public. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Acesta realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. **Salutul, comportamentul în public, comportamentul cu prietenii, înțelegerea normelor sociale, manierele la masă, recunoașterea greșelilor, tact și toleranță** sunt norme de conduită învățate în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă

firesc cu „bună ziua”. Familia este cel dintâi cadru social, are funcție educativă, de care are nevoie fiecare om ca să trăiască. Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om. După naștere, părinții sunt datori să se ocupe mai mult decât orice de educarea și bună creștere a copiilor. Un copil care nu a primit o educație corectă din toate punctele de vedere, va avea de suferit la maturitate, sau poate toată viața în cazul în care nu are un caracter puternic nativ, prin care să se autoeduce. Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte la interviul pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină.

BIBLIOGRAFIE (Giddens, Anthony 2000 – Sociologie, Bucuresti, Editura BICC ALL)

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE – CALEA SPRE O EDUCAȚIE REUSITĂ

**PROF. ÎNV. PRIMAR DOBROMIRESCU ELENA DANIELA
COLEGIUL TEHNIC MĂTĂSARI, GORJ**

Printre problemele cele mai importante ale învățământului în această etapă de schimbare și modernizare rapidă se gasește și cea vizând parteneriatul cu alți factori educaționali, între care familia ocupă un loc privilegiat. Familia, prima școală a vieții este cea care oferă copiilor primele cunoștințe, primele deprinderi dar și primele modele comportamentale, echivalentul psiho-afectiv-stimulativ necesar debutului socio-familial.

Ca primă verigă a sistemului educativ, familia are responsabilități clare și diverse. Întrebarea care se pune este, dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Pe lângă modificările profunde și rapide din societate au efecte semnificative atât în mediul educațional, cât și în cel familial. Parentalitatea suferă modificări odată cu societatea, care îi determină atât conținutul, cât și sfera de influență. Statutul și rolul de părinte au atribuții de natură fizică, psihică, socială, culturală și economică. În ultimii ani, acestea au evoluat rapid sub influența dezvoltării tehnologice și a diversificării modelelor familiale și educaționale, adăugând mereu noi competențe.

Familia este o valoare care trebuie protejată pentru menținerea stabilității și coeziunii sociale, pentru promovarea unui mediu sănătos, atât de dezvoltare, cât și de educație a copilului. Este indiscutabil faptul că, creșterea și educarea copiilor revine în mare parte părinților. Educația, definită în termeni foarte generali, este un proces al cărui scop esențial este de a ușura o anumită modificare de comportament.

Părinții sunt primii profesori ai copilului, ei pun bazele educației lui în mediul familial. Una din funcțiile familiei este cea educativă. Realizarea acestei funcții ține de esența familiei și determină modul de existență a ei. Dezvoltarea armonioasă a personalității copilului depinde de climatul familial. Dacă copilul beneficiază de dragoste, de securitate, de experiențe noi, de apreciere și de stimă, de responsabilitate și autonomie, atunci acest copil va fi un viitor bun părinte – consideră Mia Kellmer Pringle. Împreună cu părinții, școala își are rolul ei bine definit, intervenind în dezvoltarea primară a copilului. În acest context, educarea părinților după principii științifice psihopedagogice devine o necesitate.

Problema educației parentale este una destul de veche, ea a preocupat cercetători din diferite domenii, în diferite timpuri. Examinăm câteva date istorice referitoare la importanța educației părinților.

Prima carte cu sfaturi pentru părinți a apărut aproximativ pe la mijlocul sec. al XIV-lea. Această lucrare făcea referință la dezvoltarea limbajului copiilor. La începutul sec. al XVII-lea este tipărit primul manual de educație parentală. În lucrare se acordă o mare atenție comportamentelor adecvate în societate (bunele maniere), compilanța la reguli și asumarea de responsabilități. La sfârșitul aceluiași secol, Johann Heinrich Pestalozzi, prin lucrările sale, aduce o nouă viziune asupra copilului. În renumita sa lucrare „Cum își crește Ghertruda copiii”, Pestalozzi vorbește despre rolul fundamental al părinților pentru „hrana corpului și minții copiilor”. Ideile lui cu privire la bunătatea intrinsecă a copilului, capacitatea sa de a învăța din experiențele directe și abilitatea de autoreglare emoțională și comportamentală sunt actuale și în zilele noastre.

În anul 1820, în Europa, se publică primele reviste și broșuri recomandate părinților, se înființează primele reuniuni ale părinților și se organizează primele grupuri de instruire a mamelor, în special, a celor tinere.

În anii 20 ai sec. al XX-lea, în SUA educația parentală și programele destinate copiilor mici nu mai prezentau o noutate pentru nimeni. Practicile de îngrijire a copiilor puneau accente pe disciplinarea strictă a acestora, pe dezvoltarea unei bune sănătăți mintale, pe îmbunătățirea relațiilor dintre copii și ceilalți membri ai familiei, pe dezvoltarea anumitor trăsături de personalitate sau pe sfaturi practice destinate părinților pentru dezvoltarea situațiilor dificile de zi cu zi. Metodele de educație utilizate au inclus conferințe, participarea directă a părinților în activitățile școlare, observația dirijată etc. Cei mai interesați au fost părinții ai căror copii nu ieșiseră încă din perioada preșcolară. Marea majoritate a profesioniștilor din domeniu consideră că anii preșcolari sunt cei mai potriviți pentru implicarea părinților în programe de educație parentală.

La începutul secolului al XXI-lea, în multe state au fost adoptate Programe de Educație parentală pozitivă (SUA, Olanda, Suedia, România). Obiectivele Programelor de Educație parentală și suport familial sunt evaluate din perspectiva impactului asupra părinților și copiilor în egală măsură.

Câteva din aceste obiective vizează:

- sprijinirea părinților în a conștientiza importanța uriașă pe care o au în dezvoltarea copiilor lor;
- sprijinirea părinților în consolidarea cunoștințelor cu privire la creșterea și dezvoltarea copiilor;
- sprijinirea părinților în a implementa practici eficiente de creștere a copiilor.
- reducerea stresului asociat cu exercitarea rolurilor parentale;
- reducerea dificultăților comportamentale ale copiilor.

Educația parentală pozitivă presupune practici parentale care pot fi învățate și exersate de către părinți, de monitorizare a copilului, creștere a autonomiei, controlul comportamentelor, construirea unor așteptări realiste față de copil etc. În timp, aceste practici sunt asociate cu rezultate pozitive asupra dezvoltării, performanțelor școlare, stării de sănătate sau integrării sociale a copiilor. Unele din cele mai acceptabile sunt Programa „Triplu P” (Program parental de educație pozitivă) și „Programa de educație parentală dezvoltată în paradigma modificării comportamentale și a învățării sociale”.

Educația parentală pozitivă este acea formă de educație care pune accent, în primul rând, pe nevoile copilului. Ei ajung să se comporte într-un anumit fel din diverse motive, de aceasta este important să vedem ce stă în spatele unui anumit comportament. „Mulți părinți, în momentul în care-și educă copiii, se gândesc la confortul lor, cum ar vrea ei să fie copilul și în mică măsură se gândesc că vor un copil sănătos, care să fie fericit, să poată face alegeri, să fie pe cont propriu, să-i fie lui bine” – explică psihologul Diana Stănculeanu. „În momentul în care decid să educ copilul pentru el, nu pentru mine, aleg acele instrumente care să-i facă bine copilului și să răspundă nevoilor copilului, nu nevoilor mele. Asta ar însemna să fiu alături de el, să suport, să fiu calm, tolerant, să-i fiu alături mai ales când este în dificultate sau a greșit, pentru că atunci are cea mai mare nevoie de mine și exact atunci trebuie să-i fiu alături. Asta nu înseamnă că-l răsfăț, că-l alint, ci înseamnă că-l ajut să învețe acele lucruri care data viitoare îl vor ține mai departe de acea greșală, de acea dificultate, adaugă specialistă”.

Creșterea unui copil implică, așadar, un aport considerabil de energie, efort și consecvență, condiții în care disciplina perfectă tot timpul rămâne doar un deziderat. Fiecare părinte ajunge la un moment dat să facă sau să spună lucruri pe care mai târziu le regretă. În acest caz cel mai bine este să-i ceri scuze copilului, să admiti că ai greșit și să-l asiguri de dragostea și sprijinul tău. Astfel îi vei oferi o importantă lecție de viață.

Părinții trebuie să înțeleagă, astfel, buna relație dintre faptăși măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea, larghețea și strictețea) toate înăa cu măsurăși la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

Un proverb spune : „ ***O vorba bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul***”

Bibliografie:

1. Alecu, G., Badea, D., *Educația părinților. Strategii și programe*, București, 2003.
2. Ciohondaru, E., *Succesul relației dintre părinți și copii acasă și la școală*, București, 2004.
3. DEX, București, 1992.
5. Pringle, Mia Kellmer, *Nevoia copiilor*, Bucurști, 1975.
6. www.salvațicopiii.ro, Stănculeanu, Diana, *Incursiune în istoria educației parentale*.
7. www.childrights.md. Stănculeanu, Diana, *Programa „Triple P”*.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE – CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR DODIȘ FELICIA
LICEUL TEORETIC BĂNEASA
CLASA PREGĂTITOARE A
CLASA A IV-A B

”Omul nu poate deveni om decât prin educație”- spunea Kant, prin urmare omul nu se naște om: ”tot ceea ce constituie umanitate: limbajul și gândirea, sentimentele, arta, morala – nimic nu trece în organismul noului născut”- fără educație.

Menirea educației este aceea ”de a înălța pe culmi mai nobile de viață omul, comunitatea etnică și umanitatea, prin cultivarea valorilor spiritului”.

Educația este unul dintre fenomenele care a apărut o dată cu societatea umană, suferind pe parcursul evoluției sale, modificări esențiale. De la acțiunea empirică de pregătire a tinerei generații pentru viața socială educația a parcurs un drum lung devenind o adevărată știință cu statut propriu. Epoca actuală a informatizării, a călătoriilor interplanetare, a interdependențelor culturale, economice sau de altă natură, pune probleme cu care omenirea nu s-a confruntat niciodată în istoria sa. Obiectivată în cele trei ipostaze (formală, nonformală și informală), educația este chemată să formeze personalități ușor adaptabile la nou, creative și responsabile.

Dezvoltarea personalității copilului este rezultatul unui ansamblu de factori: familiali, școlari, comunitari. Factorii familiali sunt ca proximitate și importanță cei mai importanți în dezvoltarea unei personalități armonioase.

Rezultatele mai multor studii arată că elevii care sunt înconjurați de dragostea și ajutorul membrilor familiei au rezultate mult mai bune la școală față de copiii ai căror părinți lucrează de dimineața până seara și care nu petrec prea mult timp împreună cu ei.

De ce este importantă familia în educația copiilor? Pentru că are o influență deosebită asupra copiilor, care dobândesc mult mai repede și mai ușor cunoștințe despre obiceiuri comportamentale, stil de viață, societate și natură de la persoanele apropiate, cu autoritate în viața lor, decât de la profesori sau necunoscuți.

De asemenea, familia are un rol foarte important în dezvoltarea copiilor atât din punct de vedere intelectual, cât și fizic, moral și estetic. Părinții sunt cei care, de cele mai multe ori asigură hrana și celelalte elemente necesare copiilor: hăinuțe, cărți, rechizite, jucării, ceea ce îi determină pe cei mici să înțeleagă că au datoria să împlinescă așteptările pe care le au adulții de la ei.

Mai mult decât atât, părinții au datoria de a le forma copiilor conștiința, caracterul, voința, personalitatea și simțul responsabil, dinainte ca cei mici să ajungă pe băncile școlilor.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia. Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Din cele mai vechi timpuri se vorbește despre cât de importanți sunt cei șapte ani de acasă. Acești ani joacă un rol primordial în viața copilului trecut de această vârstă, deoarece ei sunt petrecuți în sânul familiei. Aici copilul își formează deprinderi, priceperi, adoptă comportamente pe care le vede în jurul său. Educația

începe din prima zi de viață a copilului. Copilăria este perioada în care putem educa un copil . Educația, regulile morale și bunele maniere reprezintă cheia către adaptarea copilului în societate.

Intrarea copilului în școală reprezintă o etapă fundamentală în dezvoltarea lui, el având acum un nou statut, acela de elev. Cei șapte ani de acasă își pun amprenta pe ceea ce devine un copil mai târziu . Aceștia cresc și se formează într-un climat pe care îl văd la părinți.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”. Un copil „bine crescut” se comportă potrivit normelor sociale ale comunității. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate. Va învăța că expresia “îmi pare rău” este mai profundă, mai sinceră decât cea de “scuze”, atât de des folosită în prezent, în jurul nostru. Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă fata de diverse sarcini, iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Bibliografie:

1. Bătrânu, E., Educația în familie, Ed. Politică, București, 2005
2. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
3. Cristea, S., fundamentele pedagogiei, Ed. Polirom, Iași, 2010
4. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
5. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002

IMPORTANTA EDUCATIEI TIMPURII A COPIILOR CU C.E.S.SI CONSILIEREA PARINTILOR PRIVIND ABORDAREA EDUCATIEI PROPRIILOR COPII

PROF. PSIHOPEDAGOGIE SPECIALA DOGARU RAMONA SCOALA GIMNAZIALA SPECIALA "MARIA MONTESSORI" BACAU

Copiii cu dizabilități fac parte din categoria copiilor cu cerințe de educație speciale (CES). Gama cerințelor speciale este mai vastă și cuprinde, pe lângă categoria „dizabilități”, încă alte două categorii: „dificultăți” și „dezavantaje”

“Educația începe acasă. Nu poți da vina pe școală ca nu ti-a învățat copilul ceea ce nu l-ai învățat tu.”-Geoffrey Holder.

“A fi părinte nu este o abilitate naturală, cu care ne naștem. Este un proces de învățare continuă care presupune timp, răbdare și dezvoltarea continuă a abilităților.”

Colaborarea cu părinții implică provocări pentru toți profesioniștii. Diverși practicieni, bine intenționați, sesizează anumite probleme pe care le au copiii și-i îndrumă pe părinți către diverse instituții specializate. În schimb, în multe situații, ne confruntăm cu rezistența părinților, fie din teama de etichetare, respingere sau orientare a copilului spre școala specială, fie datorită comodității: Unii nu acceptă, mama are impresia că o să-i dăm copilul afară din școală. Le explicăm că suntem aici ca să lucrăm cu acest copil, nu putem să dăm copilul afară din școală, că am rămâne fără obiectul muncii. Noi îi vrem binele copilului. Avem cazuri cu care ne luptăm de ani de zile ca părintele să îi scoată copilului un certificat ... dacă îmi ia statul copilul... îl asigurăm că o să învețe în continuare aici. Sunt oameni simpli, needucați, au un univers îngust de cunoștințe ... sunt mai greu de convingeți. Cel mai greu acceptă familiile de intelectuali, foarte greu și foarte mult pierd copiii. Durează 2, 3 ani până acceptă familia că acel copil are o problemă și ajung la servicii care l-ar putea ajuta.

Este de dorit ca toți părinții să adopte o atitudine realistă, de acceptare a diagnosticului copilului și de încredere în sfatul specialiștilor. Pentru a se ajunge la această situație este nevoie să se acorde o importanță mare prezentării perspectivelor pe care le are copilul, să se ofere posibilitatea părinților de a-și împărtăși temerile și sentimentele prin care trec.

Din păcate în ziua de azi majoritatea părinților, mai ales părinții copiilor cu diferite forme de deficiențe :sindromul down, tulburări din spectrul autist, deficiențe grave de sănătate(boli grave de inimă), deficiențe de vorbire, comunicare, deficiențe privind A.D.H.D., ...și multe alte tulburări și deficiențe ale copiilor care îi împiedică să frecventeze cursurile unei grădinițe sau școli normale, sunt din ce în ce mai porniți pe cadrele didactice, manifestându-și nemulțumirea prin diferite modalități de comportament agresiv și verbal.

După părerea mea un factor negativ care îi conduce spre această atitudine privind școlile și cadrele didactice din ziua de azi îl constituie falsă informație din diferite surse televizate, ” între părinți, surse și informații auzite din “zbor”, ”barfe”sau cazuri izolate de comportamente rușinoase ale unor cadre didactice.Si în momentul în care un părinte vede o astfel de informație deja se gândește ca și așa l se poate întâmpla și copilului său.

În acel moment părintelui îi vin în cap multe idei gresite:sa stea sa asculte pe la uși, sa isi “blindeze”copilul cu diferite materiale audio de înregistrare “pe furis”a cadrelor în timpul orelor de curs.De multe ori din dorința de a “ii fii bine copilului și de a fi informat ce a făcut copilul la școală, părinții le insuflă propriilor copii ca profesorul sau de la clasă nu este bun, nu își face treaba cum trebuie, ca dacă cumva profesorul ridică tonul sau îl supăra cu ceva, sa le spună sa ia măsuri la direcțiunea școlii sau chiar cu amenințări ca vor merge și mai departe cu reclamațiile.din păcate aceste discuții au loc de fapt cu copilul sau chiar discuții directe.În acel moment copilului îi vin în cap idei ca poate sa facă ce vrea la școală, sa se comporte cum vrea el ca doar “mama și tata “vin sa “il salveze”.

”Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie.Copilul trăiește faptele părinților (care-i vor servi de model) și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute constient decât de copii foarte inteligenți, ele sunt percepute mai totdeauna de inconștientul care le emite apoi constientului în situații similare de viață cu cele în care au fost

date. Felul în care un copil percepe și stochează în inconștient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetlui destinul (și numai un miracol îl poate schimba – cum spunea Eric Berne.

Părinții își educă copiii (pe langa exemplul personal) prin următoarele categorii de propoziții / fraze: principii, ordine, atribuiri, porunci (injoncțiuni), contraporunci (contrainjoncțiuni), programe și permisiuni.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Din experiența mea ca și cadru didactic, consider că ar fi de bun augur desfășurarea unui program serios de consiliere, îndrumare a părinților, mai ales a părinților cu copii cu CES, care deja ei ajung cu copiii la școală cu o atitudine de frustrare că copilul lor este înscris la o școală specială și nu una normală, că este diferit față de ceilalți și că poate ei nu vor putea ajunge la maturitate să facă ce fac cei normali. Că și părinții nu și găsesc liniștea sufletească, nu reușesc să treacă peste socul că au un copil cu CES., și căută să la rândul lor să însușească și propriilor copii răutate, dezinteres față de carte și de persoanele care îi învață să se descurce în orice situație, îi educă să devină adulți responsabili și cu autonomie personală formată. O altă greșală care o fac majoritatea părinților discută de rău profesorul de la clasă chiar de față cu copilul, ceea ce nu se face. Copilul nu știe cum să facă, ce este bine, pe cine să mai asculte.

“Educația este mijlocul prin care părinții își transmit defectele proprii, copiilor lor”. - Armand Carrel.

BIBLIOGRAFIE

*Gherguț, A., *Sinteze de psihopedagogie specială. Ghid pentru concursuri și examene de obținere a gradelor didactice*, Iași, Editura Polirom, 2005.

*Goffman, E., *Viața cotidiană ca spectacol*, București, Editura Comunicare.ro, 2007.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. INV. PRIMAR DOMNIȚIU ZAMFIRA
LICEUL TEORETIC „SAMUIL MICU”
SĂRMAȘU, JUDEȚUL MUREȘ

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe. Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj etc.

Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte la interviul pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină. Așadar, cei șapte ani de-acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat. Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor, e foarte important ca micuțul să știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Se numesc „cei șapte ani de acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

În cei șapte ani de acasă, copiii pot învăța:

- deprinderi de autoservire;
- ordine; – igiena; – curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative;
- bune maniere și comportament;
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire);
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte etc.);
- consecvența în realizarea unei sarcini; – concentrare a atenției;
- perseverența în realizarea unei sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- spiritul de competiție; – altruismul; – cooperarea;
- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini etc.

Odata cu educarea rațiunii, a felului de a gândi, micuțul trebuie să aibă o definiție foarte exactă a binelui și a răului. Orice aspect legat de moralitate trebuie să aibă un reper al binelui, exemplificat prin modele. Pentru oricare întărire a ideilor morale, micuțului trebuie să i se asocieze unele calități umane și cu modele preferate de acesta din lumea basmului și chiar din desene animate. Ceea ce multi părinți nu știu sau refuză să creadă este faptul că putem promova un model de erou negativ din basm, pe care micuțul îl admiră în secret.

Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

BIBLIOGRAFIE:

- Chișiu Carmen Maria, *Școala părinților*, Editura Universității ”Lucian Blaga”, Sibiu, 2013
Bătrânu E., *Educația în familie*, București, Editura Politică, 1980

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE

PROF. DOMȘIK NELUȚA DANIELA GRADINITA P.P BOCSA – STRUCTURA GRAD.P.N2 BOCSA

”Pe măsură ce copilul crește, relația devine complexă, mama luând roluri diferite în viața copilului, de multe ori crescând într-o relație de adult sănătoasă, de respect reciproc . ”

(SARAH GOLDBERG)

Pentru copil, familia concentrează primul său univers afectiv și social . Trăsăturile și coordonatele personalității se cristalizează în raport cu modelul și natura situațională trăită în mod direct, nemijlocit, de copil, în mediul familial, iar atitudinile părinților au consecințe durabile asupra personalității în formare a acestuia .

În general, cei doi părinți deși implicați egal în procesul de educație dețin roluri diferite . Mama asigură căldură afectivă, iar tatăl reprezintă autoritatea . Mama are o ”funcție interioară ”, pe cand tatăl o ”funcție exterioară ”, prima referindu-se la atmosfera intrafamilială și la asigurarea securității afective, iar cea de-a doua, la comunicarea socio-familială și respectarea normelor . Ambii asigură sentimentul de confort și securitate . Ei sunt respunzători de situația copilului în cadrul familiei, de optimizarea vieții de familie, îmbinand sau încercand să îmbine cele două aspecte : atitudinea afectuasă a mamei cu autoritatea sau exigența rațională a tatălui . În sens contrar, o viață de familie în care există mari diferențe de opinii în ce privește creșterea și educarea copilului, în care nu există unitate de cerințe și consecvență în atitudini, o viață de familie frământată de tensiuni, lipsită de afecțiune, cu conflicte ce pot genera acte de opoziție sau chiar de violență, va duce inevitabil la reacții de inadaptare, frustrări, la stări de dezechilibru afectiv ale copilului .

Într-un astfel de mediu apar și se dezvoltă situații conflictuale care pot afecta atmosfera afectivă a grupului familial și comunicarea dintre membrii ei .

Relația educativă părinte-copil este direct influențată de pretențiile manifestate față de copil . Acestea nu trebuie să îi plaseze pe copii într-un rol cu prea multe constrangeri și foarte puține situații de a se desfășura liber, activ, opțional, cu inițiative proprii . Atribuțiile influențează pozitiv personalitatea umană, numai atunci cand cand ele oferă individului posibilități reale de afirmare, cand angajează originalitatea și individualitatea acestuia . Activitatea educativă din familie ar trebui să urmărească într-o mai mare măsură adaptarea și tot odată raționalizarea exigențelor, a cerințelor familiale la posibilitățile de înțelegere ale copiilor .

Nimeni nu se naște cu însușiri psihice gata formate, acestea se educă în familie, mai tarziu, în școală și în societate, în scopul integrării active a individului în viața socială .

În familie, se constituie sentimentul de apartenență socială, deoarece familia este în primul rand o instituție fundamentală, este un grup social în care membrii sunt legați prin anumite relații biologice, dar și psiho-morale economice și juridice, răspunzand unul pentru altul în fața societății . Viața copilului în familie sintetizează într-o manieră particulară aspectele sociale.

Caracteristicile vieții în cadrul familiei sunt date atat de structura relațiilor ce se constituie la nivelul său, cat mai ales, de valorile pe care se întemeiază aceste relații și pe care le promovează .

Copiii trebuie învățați că ei sunt unici . În acest fel, ei nu vor fi presați să fie ca toți ceilalți . Ei merită să fie iubiți și să știe că sunt iubiți .

Dacă în familie există un climat bazat pe inegalitate între membrii ei, acest fenomen se repercutează negativ și asupra influențelor educative ale familiei distorsionandu-le sensul astfel încat între societate și familie pot apărea uneori contradicții și discordanțe din punct de vedere al finalităților și cerințelor educative, stilul specific cel mai des întâlnit în astfel de situații este cel autoritarist în care sunt valorizate supunerea și respectul excesiv .

Cele mai importante reguli ale familiei sunt cele care determină o anumită filozofie de viață : valoarea acordată vieții individului, în raport cu bunurile materiale, modul de a-i privi pe ceilalți (ca prieteni, ca pe competitori), căile acceptate de afirmare în societate și de procurare a celor necesare

traului . Viața în familie, valorile care sunt respectate și deci experiențele pe care copilul le realizează în colectivul familial depind așadar de felul în care părinții își exercită rolul de educator .

Pentru copii, părintele reprezintă sursa securității și încurajării în fața oricărei situații noi, neobișnuite.

Părintele trebuie să se apropie de sufletul copiilor astfel încât să pătrundă în felul propriu devenind sfătuitoarea lui .

Imaginea oferită de părinte copilului oscilează adesea însă între valori extreme : de la imaginea unei persoane atrăgătoare, care constituie un factor de stimulare al activităților constructive de ordin intelectual și social, la imaginea unei persoane urșuze, excesiv de autoritare, care prin intermediul numeroaselor interdicții impuse copilului reprezintă un factor de franare a energiilor juvenile (este ceea ce numim criza morală a familiei de azi) .

''Șapte lucruri pe care fiecare copil trebuie să le audă : te iubesc, sunt mandră de tine, îmi pare rău, te iert, ascult, e responsabilitatea ta, ai ceea ce este nevoie . ''(Josh Shipp)

FAMILIA-PARTENER ÎN EDUCAȚIE

PROF. ÎNV. PRIMAR, DORNEANU LIVIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ION TEODORESCU,, COTÂRGAȘI,
BROSTENI, JUD. SUCEAVA

„Educația este un proces al vieții și nu o pregătire pentru viață. Cred că școala trebuie să reprezinte viața actuală, viață tot atât de reală și de vitală pentru copil ca aceea pe care el o duce în familia sa cu vecinii săi, pe locurile lui de joacă., (John Dewez)

Familia rămâne grupul social vital în asigurarea condițiilor de dezvoltare a copilului, cum ar fi: îngrijirea adecvată, protecția și educarea lui. Factorii familiali sunt ca proximitate și importanța cei care asigură dezvoltarea unei personalități armonioase, securizarea fizică, afectivă și materială a copilului. Educația copiilor este deficitară în foarte multe familii, deoarece acestea se confruntă cu greutăți. În acest sens școala sprijină părinții, oferindu-le chiar program de consiliere, prin formarea de comportamente și abilități care să permită o bună relație cu copiii.

Majoritatea părinților nu mai au timp să-și ajute copiii la rezolvarea sarcinilor școlare. Cadrele didactice au semnalat în mod repetat această situație, precum și necesitatea elaborării de strategii și proiecte care să implice mai mult familia ca partener educativ.

Este necesară cunoașterea nevoilor tinerilor, a nevoilor pieței, pentru a oferi măsuri educative eficiente, ce ar asigura în felul acesta o șansă reală de integrare socio-profesională. Implicarea părinților în dezvoltarea copiilor pe termen lung trebuie făcută cu multă responsabilitate și în deplină cunoștință de cauză a situației. Modul în care se realizează această relație poate fi un test atât pentru părinte cât și pentru copil. Este nevoie permanent de acțiune, de interacțiune, de adaptare, de schimbare și de disponibilitate către dialog între cele două părți.

Succesul relației presupune un parteneriat real, o comunicare eficientă, și un mod adecvat de lucru în echipă. Efortul pe care îl depun părinții în acest sens este mai important decât prezența altor factori cum ar fi cei materiali. Lipsa dialogului părinte-copil este resimțită de către majoritatea cadrelor didactice ; cu greu se pot stabili relații bazate pe încredere și respect în activitatea școlară dacă acest gen de relație nu este cultivat în mediul familial așa cum se întâmplă în majoritatea cazurilor.

Cunoașterea particularităților dezvoltării personalității, a factorilor care contribuie la desăvârșirea acestuia, a problemelor pe care le ridică ea, contribuie în mare măsură la găsirea unor soluții adecvate. Una din acestea este respectarea independenței la copii. Independența este dorința copilului de a acționa în viață în concordanță cu experiența personală, ce întruchiează normele sociale de conduită. Educarea copiilor poate fi o plăcere, dar poate fi și dificilă.

Rolul părinților față de copilul devenit elev se schimbă. Sunt părinți care intervin în activitatea de învățare a copilului în mod necorespunzător, fie având tendința de a se substitui copilului în efectuarea unor teme, prin alte metode decât cele indicate, fie manifestând exigențe nerealiste față de acesta.

Unitatea de opinii dintre cele două instituții-școală, familie-trebuie realizată doar în strânsă colaborare. Colaborarea școlii cu familia trebuie să asigure unitatea influențelor educative asupra elevilor, precum și continuitate, în ceea ce privește evoluția de la o etapă la alta, a clasei și a fiecărui elev în parte.

Părinții sunt cei care trebuie să învețe de la educatorul copilului pentru a cunoaște direcția și ritmul la care trebuie să se alinieze. Schimbul de idei este profitabil, atât pentru școală, cât și pentru elev și părinții săi.

BIBLIOGRAFIE:

1. ANN BIRCH, Psihologia dezvoltării(2000), ed. Tehnică, București;
2. P.OSTERRIETH, Copilul și familia, (1973), ed. Didactică și Pedagogică, București
3. Vrășmaș, Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, București, 2002, Aramis

FAMILIA, ROLUL EI ÎN INTEGRAREA COPILULUI ÎN MEDIUL SOCIAL

**PROF. DOROȚAN MANUELA,
LICEUL TEHNOLOGIC "MIHAI VITEAZU" VULCAN**

Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Implicarea părinților joacă un rol semnificativ în cadrul intervenției școlare. Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși.

Când părinții sunt activ implicați în creșterea și educarea copilului, este important, să comunice constant unul cu altul pe probleme de disciplină și de comportament al copilului. În acest fel scade probabilitatea de a folosi tehnici de parenting gresite, din trecutul lor. De asemeni, vor face front comun cu partenerul - ceea ce va oferi copilului un mesaj important despre constantă și siguranță.

Multi părinți găsesc, de asemeni, folositor citirea de cărți și articole din reviste despre parenting-ul adecvat. Disciplina permite părinților să arate copiilor comportamente acceptate și comportamente neacceptate. Prin stabilirea unor limite, copilul este ajutat să învețe ce se așteaptă de la el și cum să se poarte în societate. Aceste lucruri sunt necesare pentru ca copilul să devină un adult responsabil.

Disciplina este o problema dificilă, întrucât trebuie să fie dreaptă și constantă. Lipsa constantei și disciplina adecvată poate produce confuzie la copii care în mod constant vor căuta să-i testeze pe ceilalți pentru stabilirea unor limite în cadrul relațiilor.

A fi părinte implică multă responsabilitate, 24 de ore pe zi. Menținerea unei discipline constante poate fi oboseală și consumatoare de timp. Este foarte greu pentru părinții singuri. Desigur, au avantajul să poată crește copilul așa cum își doresc, fără intervenția partenerului, dar sunt multe momente când se simt izolați și nesiguri în privința metodelor de disciplinare.

Poate fi de folos schimbul de idei cu alți adulți apropiați sau discutarea problemelor cu un profesionist în sănătate sau chiar cu profesorul copilului. În familia cu doi părinți viața este mai ușoară dacă ambii parteneri discută împreună despre metodele de educație ale copilului și scopurile lor. Astfel își oferă sprijin în situațiile în care ar fi tentați să cedeze doar pentru a avea liniște și pace.

Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică și de neînlocuit.

Familia îndeplinește importante funcțiuni în procesul general al integrării copilului în mediul social, fapt ce se reflectă asupra dezvoltării sale:

- creează o dependență absolută a copilului față de membrii microgrupului familial din punct de vedere fizic, psihic, material ;
- impactul emoțional pe care îl exercită este maxim ;
- oferă primele modele comportamentale, creează primele obișnuințe și deprinderi ;
- creează un stil comportamental care se imprimă asupra întregii evoluții a individului ;
- influența educativă pe care o exercită familia face parte integrantă din viață.

Familia trebuie să înțeleagă că un copil nu este un televizor, o jucărie care poate fi reparată atunci când se strică. Copilul are un suflet care trebuie dezvoltat din toate punctele de vedere, astfel încât să fie capabil să răzbată în viață. Fiecare membru al familiei trebuie să devină sensibil la nevoile și sentimentele copiilor. Părinții trebuie să înțeleagă că ei pot influența comportamentul copiilor.

Părinții vor înțelege că regulile de educație diferă de la o familie la alta în funcție de copil, de problemele familiei, de concepția familiei despre viață și împlinirea ei.

Părinții trebuie să petreacă mai mult timp cu copiii, să le acorde mai multă atenție, să-i laude cât mai des, să-i recompenseze, dar să le stabilească și limite, să-i pedepsească.

Comunicarea dintre părinte și copil trebuie să fie bună și permanentă. Părintele va prezenta interes față de ceea ce povestește copilul. Împreună stabilesc care sunt problemele și cum pot fi rezolvate. Părinții trebuie să cunoască posibilitățile de înțelegere ale propriilor copii, să-i încurajeze.

Între recompensă și pedeapsă trebuie să existe un echilibru. Părinții trebuie să vadă din ce cauză a greșit copilul, să-l facă să înțeleagă unde a greșit. Adulții nu trebuie să-și piardă controlul, să-și descarce

frustrările zilnice asupra copilului. O astfel de descărcare nervoasă lasă urme adânci în personalitatea copilului. Copilul are nevoie de un mediu părintesc cald, liniștit. Părinții trebuie să ducă un mod de viață corect, echilibrat, să dea dovadă de o atitudine civilizată față de ei înșiși și față de cei din jur.

Unii părinți uită sau nu știu că în familie se asimilează și se formează stiluri, moduri de comunicare și interacțiune în grup, limbajul și modelele de limbaj, valori, atitudini și comportamente specifice vieții sociale.

Imaginea de sine a copilului se dezvoltă chiar din prima zi de viață. Copiii devin conștienți de emoțiile și comportamentul părinților. Percep atât cuvintele pe care aceștia le spun cât și tonul vocii. Observă și recunosc limbajul trupului. Privesc de aproape expresia facială. Copilul se modelează pe baza lucrurilor pe care părinții le spun și fac.

De aceea, felul în care părintele se comportă și vorbește cu copiii are o influență enormă asupra dezvoltării lor. Și mai important poate afecta încrederea în sine a copilului.

Atunci când părinții laudă copilul în mod constant, asigură copilului o dezvoltare cu încredere în sine corespunzătoare. Dar atunci când părinții sunt critici și inconsecvenți, sau chiar neubitori, copiii invariabil vor crește subevaluându-se.

Unii părinți se concentrează doar asupra comportamentului nepotrivit al copilului și îl critică tot timpul. Un anumit grad de criticism poate fi necesar, dar dacă copilul aude doar manie și critică, încrederea în sine va fi subminată. Mai mult va învăța că singura situație în care primește atenție este când are un comportament nepotrivit -astfel ca se va comporta rau.

Lăudarea și recompensarea comportamentului adecvat este mult mai benefic decât critica constantă. Imbrațișarea copilului sau lăudarea lui pentru un comportament adecvat îl va încuraja pe copil să vadă că a te purta bine, plăcut, blând, atrage recompense. De asemeni încurajează încrederea în sine.

Părinții au datoria să le explice copiilor că viața este o luptă, cu multe obstacole care se pot ivi în calea succesului. Ei nu trebuie să dea exemple de răutate, vanitate și egoism.

BIBLIOGRAFIE

• Cerghit, I.; Radu, I.T.; Popescu, E.; Vlăsceanu, L. – „Didactica”, manual pentru clasa a X-a, școli normale, E.D.P., R.A., 1997;

• Nicola, Ioan – „Pedagogie”, E.D.P., R.A., București, 1992;

• Soica, Marin – „Pedagogie și psihologie”, Editura Gheorghe Alexandru, 2002;

• *** - „Tribuna învățământului”, 2000.

http://www.sfatulmedicului.ro/Arta-de-a-fi-parinte/cresterea-si-educarea-copiilor_277

DREPTUL LA FAMILIE ȘI CEI 7 ANI DE ACASA

PROF. DRĂCEA ANCA
ȘCOALA GIMNAZIALA MORUNGLAV, JUD OLT

Convenția Organizației Națiunilor unite cu privire la Drepturile Copilului a fost adoptată de Adunarea Generală a Națiunilor Unite la 20 noiembrie 1989. Până în prezent Convenția a fost adoptată de 194 de țări membre ale Națiunilor Unite.

Dreptul la familie al copilului îl regăsim în mai multe articole din cadrul Convenției. Familia reprezintă un grup de persoane, adulți și copii care trăiesc împreună. Părinții au un rol important în creșterea, îngrijirea și educația copiilor, ei fiind responsabili de dezvoltarea armonioasă a copiilor. Din anul 1995 se sărbătorește în întreaga lume Ziua Internațională a Familiei. Această zi subliniază rolul pe care familia îl are în societate. În țara noastră a fost înființată Autoritatea Națională pentru Protecția Familiei și a Drepturilor Copilului.

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, în familie, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții atât la școală cât și în societate.

Un copil manierat va fi bine văzut mult mai bine decât ceilalți și va fi pe viitor un om de calitate.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este direct responsabilă de cele necesare copilului și de protecția acestuia, și are o influență atât de mare, încât urmele ei rămân uneori, fixate pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoiele de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Mâine, București.

Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROFESOR PSIHOLOG DELIA DRĂGAN CENTRUL JUDEȚEAN DE RESURSE ȘI ASISTENȚĂ EDUCAȚIONALĂ LICEUL TEORETIC,, ION LUCA” VATRA-DORNEI

„O educație bună este izvorul întregului bine în lume” Immanuel Kant

Pe axa vieții individuale, copilăria ocupă o poziție privilegiată, fiind o etapă de tatonări, de mare curiozitate cognitivă, de trăiri emoționale puternice. Copilăria este vârsta speranței și a viselor.

În ultimii ani, conceptele de părinte și educație au devenit din ce în ce mai complexe, datorită multiplelor perspective și abordări din domeniu. Pentru părinte, lumea copilăriei devine un spațiu tot mai greu de înțeles, tot mai greu de raportat la trecutul propriei copilării, deoarece e copilul de astăzi nu mai seamănă cu cel de ieri, dar nici cu lumea în care trăiește. Poate că adulții nu și-au pus problema că de fapt este la fel de greu să fii și copil din cauza ritmului alert al vieții cotidiene, avalanșei de stimuli, pseudomodelelor, a zburciunilor vremurilor noastre.

Familia este un sistem dinamic, format din legi, din reguli și mesaje implicite și explicite. Dezvoltarea acestor componente este înrădăcinată în educația inculcată copiilor noștri. Percepțiile, cognițiile și credințele adultului influențează educația copiilor, precum și toate alegerile și deciziile pe care le vor lua. Imaginea și opinia pe care copilul o va avea despre sine îl vor marca pe tot parcursul vieții.

În primii șapte ani de viață, copiii au nevoie de prezența continuă a părinților pentru a-și dezvolta potențialul și pentru a-și recunoaște existența. Este cunoscut faptul că în copilărie principalul mecanism prin care se realizează noi achiziții este imitația. Copiii imită ceea ce văd. Mai mult, modelele parentale devin modele de comportament pentru viața de adult.

O serie de cercetări demonstrează că este extrem de posibil ca tiparul relațional al părinților să se reproducă. Prin urmare, părinții trebuie să fie din toate punctele de vedere modele pentru copiii lor. Cel mai eficient mijloc ar fi acela de a le da zilnic un bun exemplu prin acțiunile și atitudinile lor. Dând exemple de iubire copiilor, ei vor conștientiza cât de important este echilibrul între a „da” și a primi, simțul responsabilității și grija față de celălalt. Altruismul se învață în familie și acest comportament va ajuta copiii să se simtă securizați emoțional, încrezători în forțele proprii, capabili să rezolve și să depășească problemele.

Comportamentul fiecărei persoane este determinat de o serie de influențe parentale și sociale. Reprezentările se înrădăcinează în copilărie: programarea începe în nucleul familial. Tot acolo se modelează și identitatea copilului (Sinele adevărat) și se dezvoltă eul imatur (Sinele fals). În funcție de interpretarea pe care copiii o dau evenimentelor din copilărie, adică dacă au fost iubiți sau respinși, respectați sau brutalizați, priviți cu considerație sau disprețuiți, își vor dezvolta o personalitate capabilă să înfrunte toate greutățile vieții și vor acționa ca ființe responsabile de propriile trăiri sau vor deveni iresponsabili ori hiper-responsabili și vor întâmpina dificultăți pentru a intra în comuniune, a iubi, a comunica, a lua decizii sănătoase.

Observăm că rolul familiei în educația copilului în cei șapte ani este esențial, în principal în formarea respectului de sine și identității personale, elemente indispensabile supraviețuirii psihologice. Dacă părinții iubesc copiii așa cum sunt ei, cu calități și defecte, aceștia vor fi pregătiți în viitor să-și asume riscuri, nu și vor mai căuta aprobarea celorlalți, se vor prețui, vor avea o imagine de sine pozitivă, vor deveni adulți demni și se vor accepta în mod cinstit.

Comportamentele se înrădăcinează în perioada primei copilării și acestea vor condiționa aptitudinea de a fi fericiți. Cu cât relațiile familiale sunt mai sănătoase, cu atât comportamentele viitoare ale adultului vor conduce spre împlinire, cu cât relațiile familiale sunt mai încordate, cu atât comportamentele vor fi disfuncționale.

Căutarea echilibrului trece prin armonia familiei de origine, prin înrădăcinarea unei educații solide și coerente.

Copiii învață în familie nu doar cum să relaționeze în interior, ci cum să stabilească legături cu lumea exterioară. Dacă familia nu s-ar dezvolta dincolo de propriile granițe, atunci societatea nu ar putea exista, spunea antropologul Claude Levi-Strauss.

Educația din primii șapte ani contribuie la stimularea încrederii copiilor în valori. În general, valorile influențează comportamentul. Copiii au nevoie de valori pe care să se poată bizui toată viața, începând din copilărie. Părinții îi pot învăța pe aceștia importanța sincerității și a integrității, să accepte diferențele dintre oameni, să respecte regulile, să asculte cuvintele, să-și însușească credințe raționale de tipul: „dacă lucrurile nu s-au întâmplat așa cum ți-ai dori, nu înseamnă că ești fără valoare ca om, ci doar că ai avut un comportament mai puțin performant care probabil poate fi îmbunătățit”, să respecte pentru a fi respectați, să-și ceară iertare, să-și recunoască limitele, să se pună în locul celorlalți.

În ziua de azi, nu ajunge să fii un părinte bun deoarece copiii au nevoie de copilărie, să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă, să se bucure de viață. Creativitatea adultului, îndrăzneala, siguranța depind de matricele memoriei și de energia emoțională a copilului. În primii șapte ani de viață, televizorul, internetul în exces blochează copilăria copiilor și comunicarea dintre ei și părinți. Prin urmare, părinții trebuie să-i învețe pe copii cum să folosească informația, cum să-și administreze mintea și gândurile pentru a obține armonia, echilibrul și pentru a nu se transforma în „mașini de memorat date”, contemplarea frumosului, deprinderea de a gândi înainte de a acționa, de a expune și nu de a impune ideile.

O educație rece, seacă, fără ingredientul emoțional conduce la o ființă străină pentru ea însăși. De aceea fiecare deprindere asimilată de copii în primii șapte ani de viață va putea contribui la dezvoltarea caracteristicilor viitoarei personalități. Dacă ar fi de-ajuns să iubim pur și simplu copiii, n-ar mai fi familii cu probleme. Din păcate, nu este așa. Dragostea se află pe primul loc, dar pe această temelie se așează încă din primii ani de viață capacitatea de a rezolva probleme, consecvența, respectul reciproc, răbdarea și știința de a fi un bun ascultător.

Un părinte excelent nu este o ființă umană perfectă, ci o persoană care dispune de suficientă pace lăuntrică pentru a se echilibra și de sensibilitate pentru a învăța.

Bibliografie

Cosmovici, A. și Iacob, L., 1999, Psihologie școlară, Polirom, Iași.

David, D., 2014, Dezvoltare personală și socială, Psihologie aplicată, ClujNapoca.

Shapiro, S., 2012, Cum să devenim părinți mai buni, Humanitas, București.

Sălăvăstru, D., 2004, Psihologia educației, Polirom, Iași.

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAREA COPILOR

ÎNV. DRAGHICI AGNES
ȘC. GIMNAZIALA VADENI, JUD. BRAILA

În educarea „puiului de om”, părinții, educatorii, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție.

Printre problemele importante ale învățământului, în această etapă de schimbare și modernizare rapidă se găsește și cea vizând parteneriatul cu alți factori educaționali, între care familia ocupă un loc privilegiat. Familia, prima școală a vieții, este cea care oferă copiilor primele cunoștințe, primele deprinderi, dar și primele modele comportamentale, echivalentul psiho-afectiv-stimulativ necesar debutului socio-familial.

Ca primă verigă a sistemului educativ, familia are responsabilități clare și diverse.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Realitatea ne-a dovedit că nu toate familiile sunt dispuse să-și îndeplinească consecvent responsabilitățile educative față de copii, acuzând lipsa de timp, grijile vieții zilnice, minimalizând rolul de factor educativ. Alte familii, deși doresc să asigure educația corespunzătoare copiilor le lipsesc pregătirea psihopedagogică, experiența.

Factorii care influențează azi mediul educativ sunt: noua concepție care se cristalizează asupra educației ca serviciul social și extinderea mass-media(T.V). Părinții trebuie să-și întărească fundamentarea relațiilor pe baza dragostei lor față de proprii copii și pe dorința lor ca aceștia să aibă performanțe și succes în viață. Aceasta nu se poate realiza dacă părinții nu cunosc personalitatea propriului copil. Educația copilului este factorul principal care dezvoltă personalitatea lui. În educația copiilor trebuie să existe între părinți înțelegere și acord în diferite probleme și de aici decurg normal și celelalte.

În activitatea de educație în familie un rol important îl are „**climatul**”, care este rezultatul raporturilor dintre membrii familiei. Aceste raporturi și caracterul lor pot forma „**climatul pozitiv**”(favorabil) sau „**climatul negativ**”(nefavorabil) educației, adică formarea copilului ca cetățean, ca om.

Raporturile dintre părinți și copiii acestora sunt raporturi educative, cu repercursiuni asupra formării lor, lucru de care ar trebui să fie conștienți toți părinții. Atitudinile, comportamentul nostru, vorbele noastre, ale părinților influențează atitudinile, comportamentul și modul de a fi al copiilor.

Voi enumera câteva din posibilele atitudini și comportamente ale părinților și implicațiile lor în formarea profilului moral al copilului.

* „**Familia severă**”- în anumite limite imprimă ordine, disciplină, seriozitate, asigură unitate și echilibru familiei. Severitatea este necesară în raporturile educaționale din familie, dar cu măsură. Ce s-ar întâmpla în cazul în care părinții aplică copiilor pentru orice abatere pedepse corporale? Atunci copilul crește timorat cu gândul pedepsei, ascunde greșelile făcute, simte nevoia să mintă, se îndepărtează afectiv și efectiv de părinți și își caută înțelegerea și afectivitatea în altă parte. Așa se nasc „găștile” și „bandele” de minori. Mai gravă este situația când părinții sunt împărțiți în „tabere”: unul sever și unul indulgent. Astfel se formează viitorul demagog, viitorul ipocrit, trăsături de personalitate pe care nu și le dorește nici un părinte pentru copilul său.

* „**Familia permisivă**”- stă la polul opus al familiei severe, are un climat de „puf”. Asemenea copil va fi neajutorat, un egoist, un meschin, căci în familie îi este permis orice, el are numai drepturi, în timp ce părinții, doar datorii. Un asemenea copil se adaptează și se încadrează cu mari dificultăți în colectivele de școală sau mai târziu la locul de muncă.

* „**Familia rigidă**”- prejudiciază maturizarea copiilor, generând lipsa de încredere în sine, teama de nereușită și sancțiune. Învățătorul trebuie să intervină, după ce cunoaște situația reală, prin vizite la domiciliu, discuții cu părinții (în particular, nu în ședințe) sugerându-le cu discreție, tact și calm în ce mod și sub ce formă se poate atenua și echilibra severitatea. Învățătorul trebuie să fie postura sfătuitorului și nu a judecătorului.

* „**Familia libertină**”- creează o atmosferă lejeră, prezentând riscul de a întârzia sau împiedica maturizarea socială a copiilor datorită preocupării excesive a unui părinte sau a ambilor pentru ei înșiși.

Învățătorul trebuie să intervină pentru a dezvolta siguranța de sine în sensul obținerii unor rezultate bune la învățătură, capacitatea de decizie, spiritul de independență. Punerea fermă în gardă a părinților în legătură cu pericolul evoluției nefavorabile a copiilor este posibilă și necesară.

Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre faptă și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea, larghețea și strictețea), toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

Un proverb spune: „**O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul**”.

FAMILIA – DE AICI INCEPE EDUCAȚIA!

PROF. DRAGHICI ILEANA, ȘC. GIMN. RADU TUDORAN BRAILA

Familia ca întreg, ca ansamblu de interacțiuni sănătoase reprezintă însă mai mult decât atât. Familia este un spațiu de educație, de înțelegere, de dezvoltare care depășește forța fiecărui membru component în parte: astfel, degeaba fiecare din părinți se comportă bine cu copilul dacă familia este disfuncțională, dacă există lipsă de coerență, de înțelegere, dacă nu există liniștea necesară construcției educației de succes pentru copil. Iată câțiva indicatori de care trebuie să ținem neapărat seama:

- părinții trebuie să încerce să fie coerenți în educația copilului. O greșală des întâlnită apare atunci când părinții au viziuni diferite asupra educației celui mic. Acesta o să dezvolte o anumită nesiguranță, stres dat de faptul că nu știe niciodată dacă ceea ce face și este apreciat de unul din părinți nu o să fie criticat de celălalt părinte. Mai mult decât atât, copilul se poate – în mod greșit – considera vinovat de certurile părinților care urmează unui comportament al său. În fapt părinții, deseori, au căutat doar un motiv pentru a se certa din nou pentru că nu au răbdare și înțelegere unul față de celălalt;

- pentru a crește unitatea familiei Sally Goldberg ne sugerează să elaborăm o declarație a misiunii familiei noastre: la fel ca o companie care are o misiune scrisă, expusă cu mândrie, fiecare familie trebuie să găsească o astfel de misiune care să îi unească pe toți: bunici, părinți, copii. Și este doar începutul: putem adăuga acestei misiuni tot ceea ce este bun în familie, să facem un adevărat panou cu idei, gânduri, chiar obiecte care amintesc de faptul că „familia noastră este cea mai bună!” Nu lăsați ca stresul problemelor zilnice să vă facă să uitați toate aceste lucruri minunate care leagă și oferă unitate „echipei” dumneavoastră.

- încercați să folosiți un card al bucuriei în familie. Când cineva este bucuros cardul se încarcă cu credit (spre exemplu sub forma unor abțibilduri cu fețe vesele – le puteți cumpăra de la orice magazin), iar când cineva este supărat are voie să greșească pentru că „are credit” acumulat în alte zile. Astfel o să vă iertați mai ușor în familie. Atenție, este foarte important ca și copilul/copiii să beneficieze de un card la fel ca părinții și această opțiune să nu se aplice selectiv (de exemplu părinții au obiceiul să se conformeze la astfel de „jocuri” când sunt liniștiți și veseli, dar când sunt stresați tind să aplice o regulă inechitabilă în care „eu sunt părintele aici!” este o formulă care arată că ei pot să greșească sau pot să facă lucruri fără să se supună regulilor jocului).

- este util să vă faceți timp să vă jucați cu copiii așa cum se joacă ei: cu jucăriile lor, să vedeți desenele animate la care ei se uită etc. Le cerem în fiecare clipă copiilor să se comporte bine/corect (aspect care caracterizează mai degrabă un om matur decât un copil); poate că este util să vedem lumea și din cealaltă parte a perspectivei.

- Realizați lucruri care să vă unească: este bine chiar să aveți o rutină de familie (spre exemplu să mergeți seara într-o plimbare obligatorie chiar dacă sunteți obosit sau ocupat). De asemenea, puzzle-uri sau alte activități pe care să le faceți împreună și apoi să le afișați undeva, la loc vizibil.

Sunt doar câteva sugestii – ele se pot optimiza permanent. Dacă par doar elemente amuzante/n serioase trebuie să vă gândiți la următorul lucru: o atmosferă stresantă/tristă/dezamăgitoare în familie își pune amprenta pe dezvoltarea copilului mai mult decât toată investiția ulterioară (jucării cumpărate, cursuri extrașcolare plătite, vacanțe minunate...). Poate uneori este bine să gândim mai ludic, să nu fim foarte serioși pentru că o viziune relaxată asupra vieții de zi cu zi oferă un climat de siguranță și de coerență care o să ducă la o dezvoltare a încrederii în sine pentru copil. Și nu uitați – puteți astăzi să oferiți copilului familia pe care o doreați dumneavoastră pentru propria persoană atunci când erați mic?

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE – CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

AUTOR INSTIT. DRĂGILĂ EMANUELA

”A iubi un copil nu înseamnă să îi faci toate capriciile; a-l iubi constă în a scoate tot ce este mai bun în el și a-l învăța să iubească dificultățile” (Nadia Boulanger)

În vederea dezvoltării armonioase a copiilor este importantă comunicarea intrafamilială, climatul de bună înțelegere între părinți fiind foarte important în dezvoltarea psihică, emoțională și în formarea personalității copiilor. De aceea, este bine de știut că și atunci când nu vorbim cu copilul nostru îi comunicăm ceva, îi declanșăm sau îi inhibăm o anumită stare. Părinții trebuie să fie atenți la ce și cum comunică pentru ca limbajul non-verbal să fie în concordanță cu expresiile, cuvintele folosite. Părinții trebuie să cunoască nevoile de bază ale copiilor în funcție de vârsta acestora. Dintre nevoile de bază ale copiilor amintim: nevoile fiziologice, nevoia de atașament și încredere în părinte, nevoia de securitate și siguranță, de independență, de explorare. Pe măsură ce copiii cresc, după vârsta de 3 ani, părinții trebuie să țină cont de nevoia de încredere în forțele proprii, de experimentare, de dorința de ajută a copiilor și nevoia de bază de joacă. În tranziția spre școală, copiii trebuie susținuți de părinții lor cunoscându-le temperamentul și încurajându-i să își facă prieteni.

În toate perioadele copilăriei, este imperios necesar ca părinții să fie oferi suport pe partea emoțională dirijând și dezvoltând această latură foarte importantă prin învățarea copiilor să își recunoască și să își exprime emoțiile, trăirile, fie ele pozitive sau negative.

Pentru dezvoltarea armonioasă a copiilor în familie este nevoie de : căldură părintească, furnizarea unei structuri și existența unor scopuri pe termen lung.

Căldura parentală este reprezentată de: securitatea emoțională, iubirea necondiționată, afecțiunea verbală și fizică, sensibilitate față de nevoile copilului, empatie față de emoțiile copilului. În familiile cu un climat cald, copiii doresc să-și mulțumească părinții. Părinții pot să ofere căldură copiilor lor spunându-le ”te iubesc”, îmbrățișându-i, citindu-le, liniștindu-i când se simt speriați sau suferă.

Atmosfera de încordare, de tensiune din familie se răsfrânge asupra copiilor instalându-se treptat o stare de anxietate, ale cărei consecințe se constată mai târziu: instabilitate emoțională, agresivitate, închidere în sine.

Părinții pot furniza o structură copiilor prin îndrumări clare pentru comportament, formularea unor așteptări clare, motive explicate cât mai clar, sprijin în realizarea succesului, încurajarea unei gândiri independente. Structura/informația îl ajută pe copil să înțeleagă ce este important, să realizeze unde a greșit și ce poate face să repare greșeala, oferă copilului instrumentele necesare rezolvării problemelor atunci când părinții nu sunt lângă el și îi arată cum să rezolve problemele într-un mod non-violent.

Părinții pot să ofere structură copiilor lor

-pregătind copiii pentru situații dificile, spunându-le la ce să se aștepte și cum să acționeze

-explicând importanța regulilor

-discutând regulile și ascultând și punctul lor de vedere

-învățând copilul că orice acțiune are consecințe imediate și pe termen lung și ele pot fi pozitive sau negative

-vorbind cu ei des

-evitând amenințările verbale de orice tip și legat de tot ce se teme copilul

Disciplina pozitivă îmbină căldura și structura pe tot parcursul dezvoltării copilului. De asemenea disciplina pozitivă reprezintă o cale prin care părinții reușesc să facă legătura între scopurile pe termen scurt cu cele pe termen lung.

Dintre scopurile pe termen lung ale educației în familie care se formează în primii șapte ani putem să enumerăm: să știe să comunice bine, să relaționeze bine cu părinții, să aibă empatie și respect pentru ceilalți, să diferențieze binele de rău și să își asume responsabilități. La aceste scopuri se mai pot adăuga încă multe altele în funcție de personalitatea copiilor, de cultura familială, etc

Familia este modelul pe care copilul îl imită; mediul de viață al familiei influențează modul de viață al copilului, personalitatea copilului fiind puternic influențată de valorile transmise, convingerile și cultura familială din cei șapte ani de acasă .

Bibliografie

„Disciplina pozitivă” - Material PPT, psih. Delia Bajireanu, Org Salvati Copiii
”Psihologia vârstelor” – Ursula Șchiopu & Emil Verza

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. INV. PRIMAR: DRAGOMIR ALEXANDRA
ȘCOALA GIMNAZIALA NR.1POIANA
LOCALITATEA POIANA, JUDEȚUL DAMBOVIȚA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

DRAGII MEI DRAGI,

DRAGOMIR ANA-MARIA SCOALA GIMNAZIALA NR. 2 VOLUNTARI, ILFOV LIMBA SI LITERATURA ROMANA

Vă închin aceste rânduri vouă, dragii mei, mama, tata, buna si bunul căci voi m-ați învățat să fiu OM. Ați luat în mâinile voastre un boț de humă cu ochii ca două albăstrele și l-ați modelat suflând asupra lui emoție, iubire, grijă și pasiune, astfel încât să dați lumii întregi o ființă empatică, care să știe să-și exprime sentimentele, care să știe ce e rușinea, dar și bunul simț, care să nu-și plece capul în timpul furtunii, dar nici să-și înalțe nasul deasupra tuturor.

Am crescut în armonie și înțelegere, iar gesturile voastre firești mi-au fost pilde de învățătură și mi-au rămas gravate în suflet. Îmi aduc aminte și acum cum bunicul își scotea pălăria ori de câte ori intra într-o încăpere, cum îi săruta mâna bunei și cum mulțumea pentru fiecare masă, chiar dacă nu era, poate, cea mai copioasă, dar știa să aprecieze strădania femeii care se ocupa de gospodărie, dar și de educația copiilor.

De la tine, tată, am învățat să ofer celor din jurul meu un zâmbet curat și senin care poate alunga norii furtunii, primind totodată și cheia cu care să pot deschide orice suflet, cheie pe care stau însemnate cu litere de aur cuvintele „Te rog!”

Mama, o ființă delicată și firavă, dar cu un caracter puternic, m-a învățat că nu este un semn de slăbiciune să-ți recunoști greșeala, ci, dimpotrivă, este atributul unui om puternic căruia îi pasă și vrea să evolueze și să devină din ce în ce mai bun. Spiritul dreptății și al dragostei de țară mi-au fost insuflate de bunul meu care știa că numai prin cinste și onoare îi poți privi pe ceilalți în ochi.

Timp de șapte ani ați sădit în sufletul meu o sămânță, pe care ați hrănit-o cu dragoste, pe care ați ocrotit-o, reușind astfel să înflorească, transformându-se în OMUL care sunt astăzi.

Vorbele bunei îmi răsună mereu în urechi: să cinstești oamenii pe care ți-I scoate viața în cale și casele ale căror praguri le calci, să-i cinstești pe mama și pe tatăl tău, dar și pe moșii și strămoșii neamului tău care au luptat pentru acest pământ sacru, să nu jighești pe nimenicăci vorbele aspre lasă răni adânci în suflet, să te ghidezi mereu după cuvântul Sfintei Scripturi și să nu treacă nicio zi în care să nu fi făcut un bine cuiva. Să-I respecti pe cei din jur dacă vrei să fii respectat și să păstrezi pământul curat așa cum ți-e sufletul neprihănit! Să zâmbești și să nu te fâlești precum stejarul în fața trestiei, căci vântul aspru al furtunii te poate doborî la pământ pe când trestia se mlădiază, dar trupul nu și-l frânge.

Să nu-ți trădezi niciodată semenii și să nu-ți abandonezi visurile, luptând mereu pentru a ți le îndeplini. Să fii mândră că ești româncă, că te-ai născut pe acest pământ greu încercat de suferințe, dar care a dat nume mărețe omenirii, să porți mereu în suflet numele dascălilor tăi și să te pleci în fața lor în semn de mulțumire deoarece ei sunt aceia care ți-au oferit cel mai de preț dar: EDUCAȚIA.

Fii bună, raza mea de soare, îmi spunea mama, și blândă și înțelegătoare! Dă celui mai slab și nu aștepta înapoi vreo răsplată, căci nimic nu e mai important ca liniștea sufletească și împăcarea ce-ți va aduce somnul lin.

Să înveți și să dai lumii tot ce ai tu mai bun în suflet. Să nu judeci și să nu arunci cu noroi, dar, mai presus de toate, să nu te joci cu viețile oamenilor căci nu ești Dumnezeu!

Toate acestea le-am primit în sânul familiei ca pe o normalitate, simțindu-mă iubită, respectată, ocrotită și susținută. Nimic nu a fost forțat sau impus, ci insuflat cu multă dragoste părintească.

Sărut mâna, mamă, tată, bunule și buno, dar și vouă, dragii mei dascăli, ce ați purtat cu gingășie pe palme și în suflet copilul de ieri și omul de azi, care se pleacă în fața voastră în semn de recunoștință și respect!

Cu dragoste,
Un OM

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. DRAGOMIR CRISTIAN

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală.

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine educat, care știe să respecte pe cei din jurul lui, să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, comportamentul, bunele maniere, regulile morale reprezintă cheia către adaptarea copilului în societate.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de profundă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite toată viața în profilul moral – spiritual al acestuia.

Dacă un copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în forțele proprii, teama de viitor sau îndoieli de sine, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia îi revine sarcina să încurajeze copilul, să îl îndrume și să-i arate calea cunoașterii, înțelepciunii și să-i contureze drumul vieții. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea cel înconjoară, primele norme și reguli de conduit, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche
Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași.

PĂRINȚII- MODELE PENTRU COPII

**PROF. INV. PRIMAR: DRAGOMIR ELENA
SCOALA PRIMARĂ NR. 1CHEIA**

Trăim într-o perioadă în care informația circulă cu viteze extraordinare și este din ce în ce mai greu să o analizezi obiectiv . Să fii părinte în ziua de azi e din ce în ce mai complicat. Este în primul rând o oportunitate de a te cunoaște pe tine, de a te înțelege și de a vindeca. Este oportunitatea ta de a-ți oferi și acea dragoste necondiționată, pentru a putea să îi oferi asta propriului copil. Părinții sunt primele modele pe care le au copiii în viață și influența lor este definitivă pentru întreaga lor viață. Până la o anumită vârstă, părintele este centrul universului copilului. În familie, copilul va găsi sprijin, ghidare și acceptare pentru că este spațiul sigur unde vine să fie el însuși, vine să primească dragoste și susținere. Copiii noștri sunt ființe ca și noi și merită să îi tratăm exact așa cum ne dorim și noi să fim tratați. Modelând respect, înțelegere, afecțiune, oferind copilului dragoste necondiționată, îl vom învăța toate acestea și pe el. Evident că efectele acestei atitudini nu se văd de la prima încercare și că este o investiție pe termen lung. Părinții își pot influența copiii cu atenția pe care le-o acordă. Ei pot reacționa pozitiv ori de câte ori copilul lor manifestă un comportament pozitiv, dorit și pot reacționa negativ atunci când copiii se poartă în mod inacceptabil pentru ei. Dacă părinții sunt receptivi la comportamentul pozitiv al copiilor lor și nu uită să-l laude de câte ori este cazul, copilul înțelege treptat că el merită acele laude. Un astfel de copil își creează o imagine pozitivă despre sine însuși. Mulți părinți nu sunt atenți însă decât atunci când copiii lor se comportă într-un mod negativ, nedorit. Un copil care aude adesea că ceea ce face nu este bine își creează o imagine negativă despre sine. Copilul prin comportamentul pe care-l manifestă încearcă să atragă atenția părintelui, iar dacă părintele nu reacționează prompt, lăudându-l atunci când face o faptă bună, copilul va trece în cealaltă extremă, încercând să atragă atenția părintelui într-o manieră negativă. Atunci când părintele își laudă copilul (nu este vorba aici doar de lauda verbală, ci și de cea nonverbală, printr-un gest, o mângâiere, un zâmbet, un sărut), el trebuie să numească comportamentul pentru care-l laudă și să o facă atunci pe loc. Educația este o responsabilitate a fiecăruia dintre noi și ne privește pe toți. A educa înseamnă a ghida copilul pentru a se dezvolta armonios și pentru a-și descoperi propriile abilități, competențe și interese. Și asta nu putem obține prin frică. Prin frică obținem conformare, în cel mai bun caz și în cel mai rău caz obținem rebeliune cu toate formele ei. Nu autoritatea, nu frica și nu umilirea ne fac părinți buni și nici nu clădesc o relație cu copilul nostru. Copiii pot fi educați fără a folosi pedepse și recompense, pornind de la înțelegerea nevoilor lor și de la faptul că educația punitivă nu este eficientă. Atunci când descoperim această realitate, lucrurile se întâmplă natural și fără lupte epuizante de putere. Este imperativ necesar să învățăm să ascultăm pe copii deoarece ascultarea este garanția unei comunicări calitative. De asemenea trebuie să le vorbim calm, pe un ton asigurator și plin de empatie, să avem răbdare și să fim empatici, să combinăm întotdeauna empatia cu constanța afirmațiilor. Limitele sunt limite și trebuie respectate. Să ne asumăm plânsul lor, să le validăm emoția pe care o au indiferent de situație, să le spunem că îi înțelegem și că le suntem alături să- i ajutăm să-și gestioneze emoțiile puternice.

Copiii sunt foarte buni observatori, de aceea trebuie să- i învățăm despre etică, despre generozitate, să- i ajutăm să gândească și să acționeze pozitiv. Numai astfel, respectul copilului față de părinte va veni indirect. Copilăria dictează cum se vede copilul pe el, pe cei din jur și întreaga lume. De aceea este important să – i oferim modelul nostru de comportament ca părinți și să- l lăsăm totodata să treacă prin toate modelele oferite de copilărie.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. INV. PRESCOLAR DRAGOMIR ELENA

Consider că educația în familie este deosebit de importantă deoarece familia este locul în care copiii primesc rădăcini pentru a crește și aripi pentru a zbura mai departe. În familie învățăm pentru prima dată ce este lumea, ce este bine și ce este rău, iar familia rămâne mereu locul unde învățăm să iubim.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa, să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă, "Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului".

Primii ani de acasă au devenit, mai degrabă, 'primii 3 ani de acasă' sau nici atât. Copilul începe să meargă de mic la creșă sau grădiniță și este dat în grija unor profesioniști

Chiar dacă micuțul stă aproape toată ziua la grădiniță, tot ar putea beneficia de 'cei 7 ani de acasă'. Părintele trebuie să compenseze absența prin timp de calitate petrecut împreună, oferindu-i toată atenția seara și în week-end-uri, folosind concediile ca pe momente importante pentru a petrece cât mai mult timp cu copilul său, găsind ocazii prin care să-l învețe aptitudini importante pentru viitor. Părintele nu trebuie să uite că, copilul învață cel mai bine, la vârsta aceasta, prin joacă și urmând exemplul său.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său, deoarece: „Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială - sintetizează psihologul.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse

aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

“Cei 7 ani de acasă reprezintă pașaportul care te însoțește oriunde în viață”

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. adev.ro/pbbbcv
3. Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Măine, București
4. Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București.

“ EDUCATIA ESTE CEA MAI DE CALITATE HAINA ”

PROF. DRAGOMIR ION
SCOALA GIMNAZIALA PETRESTI CORBII MARI

Cei șapte ani de acasă sunt ca o temelie la o casă, cu cât e mai solidă, cu atât e mai rezistentă. La fel e și la oricare dintre noi. Unui om care nu are cei șapte ani de acasă îi lipsește, în primul rând, credința în familie. Și având în vedere că lipsește credința, nici temelia nu este atât de rezistentă. Cred că am și eu momente când pot spune că îmi lipsesc cei șapte ani de acasă. Cred că oricare dintre noi are astfel de momente, de fapt. Important e să avem conștiința să ne dăm seama că nu sunt bune momentele respective și trebuie să le eliminăm.

În ziua de astăzi, părinții le oferă copiilor tot ceea ce vor, confort, bani, dar le oferă mai puțină educație și asta este foarte grav. Copiii de acum câteva zeci de ani erau mai educați, mai discreți, părinții se ocupau mai mult de ei. Mai sunt și astăzi copii educați și cu mult bun simț, dar, din păcate, în zilele noastre, educația copiilor a ajuns o floare rară. Părinții nu mai merg la plimbare cu copiii în locuri liniștite, nu merg la biserică, și asta afectează și comportamentul lor, acum și chiar mai târziu.

Un rol important îl are credința în Dumnezeu.

Cei șapte ani de acasă se referă în primul rând la nivelul de educație și socializare al copilului și, bineînțeles, la ceea ce înseamnă primii pași spre această educație pe care bineînțeles că trebuie să ți-i dirijeze părinții, iar tu, în calitate de copil, începi achizițiile. Nu este ușor să oferi educație unui copil, dar este aproape obligatoriu. Procesul acesta de socializare, de deprindere trebuie să înceapă de la o vârstă cât mai mică. Amprenta acestor educații trebuie să se vadă în evoluția ulterioară a copilului și a personalității lui. Nu este indicată o educație cu bățul Sfântului Nicolae. Părinții recurg, câteodată, la chestiunea asta, pentru că, în interiorul familiei, părintele percepe educația într-un fel, iar copiii, în alt fel. Orice familie are palierele ei de evoluție, fie economică sau socială.

Educația copiilor în anii petrecuți cu precădere în familie este extrem de importantă, dar, din păcate, copiii de astăzi nu prea mai au parte de părinți, în adevăratul sens al cuvântului. Părinții sunt foarte ocupați și, astfel, deși, teoretic, pentru fiecare părinte copilul său reprezintă prioritatea numărul unu, în realitate lucrurile stau cu totul altfel. Răutățiile și lipsa de educație a unui copil se vede mult mai devreme de vârsta maturității, dar, la vârsta maturității, și copiii, și părinții sunt surprinși, pentru că își dau seama că nu se mai pot îndrepta foarte multe sau este foarte greu de schimbat un anumit tip de comportament.

“Cei șapte ani de acasă” este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor. Din perspectivă proprie, anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața defapt și cum trebuie să treci prin ea.

În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute

În al doilea rând, acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Un bun exemplu pentru o bună educație este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi, sau deschidem ușa unei femei și așteptăm să intre. Acești ani i-am primit la vremea noastră, și o să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare. Merg mai departe, odată cu timpul.

În concluzie, **EDUCATIA** este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

DE CE TREBUIE SA NE CUNOAȘTEM COPIII ȘI CUM REALIZAM ACEST OBJECTIV – CEI ȘAPTE ANI DE ACASA

PROF. INV. PRIMAR DRAGOMIR MĂDĂLINA

Necesitatea cunoașterii personalității copilului derivă din faptul că fiecare are un fond ereditar propriu și că dezvoltarea lui are loc în condiții specific de mediu, la care acesta depune un efort continuu de adaptare. O cunoaștere corectă a preșcolarului în vederea înțelegerii lui și a organizării unei acțiuni educative de valoare, implică o prelucrare, în ansamblu, a datelor obținute prin observații și investigații serioase și, apoi, formularea unor concluzii fundamentate pe aprecierea obiectivă a tuturor factorilor implicați.

Copilul este considerat, sub aspectul caracteristicilor sale de personalitate, ca fiind rezultatul interacțiunii dintre fondul său ereditar, condițiile de mediu în care se dezvoltă și acțiunile educative exercitate asupra sa. Cercetările psihologice evidențiază necesitatea cercetării acestuia în legătură cu condițiile în interiorul cărora se desăvârșește procesul de maturizare.

Copilul și mediul său alcătuiesc o unitate dinamică, în interiorul căreia se desăvârșește maturizarea, pe 2 linii de evoluție:

- Procesul de socializare;
- Procesul de formare și dezvoltare a caracteristicilor de personalitate.

Necesitatea de a înțelege copilul în ansamblul personalității sale presupune folosirea metodei longitudinale (evoluția copilului urmărită în succesiunea anilor) și metoda investigației transversale, prin care se pot face studii asupra aspectelor caracteristice anumitor procese psihice. Studiile transversale permit aprecierea gradului de dezvoltare prezent, prin raportarea la dezvoltarea altora, aflați în situații identice.

Copiii, prin modul lor de a vedea lumea, sunt singurii cărora nu le este teamă de viitor. Ei își găsesc fericirea prin visurile pe care și le făuresc, iar poveștile și basmele în care binele învinge răul fac parte din realitatea lor. Un copil cu o personalitate solidă, bine conturată, puternică are forța de a-și găsi fericirea prin visurile pe care și le izvorăsc toate gândurile mărețe și toate invențiile cu adevărat impotante.

Dincolo de aparența realității există o lume a sentimentelor și trăirilor intense, de unde noi adulții ne extrage esența continuității pentru a putea supraviețui obstacolelor vieții.

Merită ca noi adulții să trăim această aventură pentru a ajunge la sufletul unui copil. Pentru a câștiga încrederea copilului nostrum trebuie să luptăm, căci inima lui este cea mai prețioasă și mai fragedă nestemată din întreaga lume.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche
Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași.

FAMILIA SI CEI 7 ANI DE ACASĂ

**PROF. INV. PRESC. DRAGOMIR MIRELA DORINELA
GRADINITA P. N. ZAVOI**

. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoiele de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR DRAGOSLAV DENISA
G.P.P. BOBOCEI DIN MICRO III, BUZĂU**

Dezvoltarea și maturizarea normală a copilului depind de stiluri educative ale familiei și, în măsura în care acestea îndeplinesc o serie de condiții, se poate vorbi de o dezvoltare armonioasă și echilibrată. Astfel, M. Voinea apreciază că părinții trebuie:

- să fie conștienți în ceea ce privește necesitatea educației pe care ei o exercită asupra copilului;
- să aibă clar conturată în minte finalitatea căilor educative;
- să aibă capacitatea de a desfășura aceste activități, să-și rezerve timp și să dispună de mijloace adecvate pentru a le realiza;

- să se pună de acord asupra acțiunilor căci coeziunea dintre ei fundamentează etica educativă; părinții să se înțeleagă, mai întâi, asupra unor cerințe (sau sancțiuni) apoi să le impună în mod unitar pentru că altfel copilul va nesocoti cerința unui părinte, prevalându-se de sprijinul celuilalt.

Modelul parental trebuie să asigure influențe bogate, variate și interesante, să antreneze copilul în activități cu rol formativ, să îl stimuleze, să îi dea sarcini care să favorizeze participarea lui și puterea de înțelegere și, mai ales, să comunice mult cu acesta. O antrenare insuficientă în activități cu potențial formativ conduce la o dezvoltare limitată pentru că subsolicitarea face ca părți importante din potențialul ereditar să se piardă și să nu mai poată fi niciodată recuperate. Efectul invers, suprasolicitarea, apare din dorința poate firească a părinților care doresc copilului o evoluție cât mai apropiată de aspirațiile pe care ei nu și le-au realizat, astfel încât îl "încarcă" prin conținutul și intensitatea activităților. Părinții cu intenții prea bune îl suprasolicită cu așteptările lor legate de carieră și prestigiu astfel încât copilul va face până la pubertate ceea ce i se cere, tot ceea ce se așteaptă de la el, de teama de a nu-și dezamagi părinții.

Nici în acest caz nu se obțin, în afara rezultatelor spectaculoase de moment, decât tulburări psihosomatice mai târziu căci intervine oboseala prematură iar acești copii vor deveni indiferenți față de societate, vor evita contactele umane și vor manifesta comportamente antisociale. Educația incorectă conduce la apariția nevrozelor și, la vârsta școlară, a fobiilor, a intoleranței, a depresiei și în general la o adaptare extrem de grea la condițiile ulterioare de viață.

Părinții trebuie să știe că tot ceea ce îi oferă spre asimilare îi este accesibil copilului doar în raport cu nivelul de dezvoltare psihică atins astfel încât fiecare nouă achiziție a acestuia se obține în anumite momente ale dezvoltării lui și, cel mai important, ei trebuie să cunoască faptul că maturizarea lui psihică se realizează progresiv, existând o coincidență exactă între nivelul evoluției și vârsta copilului. Fiecare moment al copilăriei este un moment al adăugirii care se realizează zilnic, adăugiri care nu sunt improvizate de fiecare individ ci sunt însăși rațiunea de a fi a copilăriei, care tinde spre realizarea adultului ca exemplar al speciei iar stimulările mediului sunt indispensabile pentru ca aceste schimbări să se manifeste.

Părinții acționează ca bază de date pentru copil, lucru ce îl va ajuta pe acesta să achiziționeze și, mai târziu, să elaboreze moduri de acțiune, dar această bază de informații trebuie să includă mecanisme care să țină cont de trebuințele și posibilitățile copilului și în nici un caz să folosească mecanisme asemănătoare dresajului. Construirea ca ființă conștientă de sine se realizează, inițial, prin identificarea primară cu părinții, semnificând copierea de către copil a stilurilor generale de comportament, în urma căreia rezultă, tot ca finalitate a procesului de socializare, conștiința morală. Aceasta este asociată experiențelor relaționale de la cea mai fragedă vârstă și se formează prin interiorizarea de către copil a sancțiunilor, judecăților și valorilor ce vin din partea părinților, care acționează ca modele pentru o conduită acceptabilă: ei decid care dintre aceste comportamente vor fi interzise și care vor fi permise. Evaluarea climatului familial de către copil în termenii înțelegerii și sprijinului parental este frecventă printre copiii de vârstă mică, sentimentul de a fi înțeles și sprijinit diminându-se odată cu vârsta adolescenței.

BIBLIOGRAFIE:

1. Berge, A., (1977), *Profesiunea de părinte, Editura Didactică și Pedagogică, București,*
2. Dumitrana, M., (2000), *Copilul, familia și grădinița, Editura Compania, București*

3. Wallon, H., (1975), *Evoluția psihologică a copilului*, Editura Didactică și Pedagogică, București

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE - CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR, DRAGOTĂ MIRELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 CONCEȘTI, JUD. BOTOȘANI

„SÂNGELE, APĂ NU SE FACE”

Familia este primul și cel mai important grup din care facem parte. Felul în care se comportă părinții constituie modele pentru copii. În familie, copiii învață primele reguli de comunicare, de igienă personală, de comportare la masă, în locuri publice, evenimente în familie, petrecere a timpului liber etc. Între membrii familiei se stabilesc relații de respect, altruism, solidaritate, cooperare, dragoste, iubire. Toate acestea pun bazele viitorului comportament al copilului.

„A cunoaște în mod precis ființele asupra cărora trebuie să se exercite acțiunea educatorului este prima condiție a succesului pedagogic”- Planchard. Profilul psihologic reprezintă atât punctul de plecare în activitatea educativă cât și acțiunii educaționale. Ca punct de plecare, profilul psihologic indică modalitățile de concepere a acțiunilor educative, de orientare și alcătuire a formelor și metodelor prin care se realizează activitatea de cunoaștere a copilului.

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Până la șapte ani, afectivitatea copilului, deși relativ dezvoltată, rămâne totuși la un nivel infantil specific, fiind dominată de atașament și afecțiune față de membrii familiei.

Dezvoltarea afectivității în perioada miciei școlarități se complică și datorită constituirii intense de scopuri în activitate, precum și datorită constituirii intense de cerințe de a atinge anumite performanțe. Eforturile implicate în a satisface aceste tendințe antrenează și dezvoltă componentele voliționale ale personalității și alimentează terenul „luptei de conștiință”, al luptei motivelor diverselor acțiuni posibile. Odată cu intrarea copilului la școală, învățarea devine tipul fundamental de activitate. Sistemul de relații dintre elevi devine unul de cooperare, dar și de performanțe școlare care încep să fie private asemănător cu performanțele vieții cotidiene.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială - sintetizează psihologul.

Citate despre importanța celor șapte ani de acasă:

„Diploma celor șapte ani de-acasă exprimă calificativul părinților.”- Valeria Mahok

„La unii oameni, cei șapte ani de acasă încap într-o pungă de un leu.”- Dan Surducan

„La cei șapte ani de acasă contează cum sunt anii și cum e casa.”- Dorel Schor

„Anii care-ți dau cultură

Rost în viață și măsură
Dacă fac o bună casă
Cu cei șapte ani de-acasă.”

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV.PRIMAR, DRĂGUNOI CAMELIA
PROF. ÎNV. PREȘCOLAR, SASU CAMELIA

„Educația începe acasă. Nu poți da vina pe școală că nu ți-a învățat copilul ceea ce nu l-ai învățat tu” Geoffrey Holder

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul culturalistoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații de către cine și în ce mod. Se numesc cei șapte ani de. Acasă, deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui. Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

- Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.
- Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.
- Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.
- Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.
- Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.
- Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.
- Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă. Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul unor ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru,

precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența și exemplul personal, asta în primul rând, iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate. Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc., altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți. Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său, deoarece:

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ ÎNSEAMNĂ IUBIRE, SIGURANȚĂ ȘI RESPECT

**PROF. DRĂGUȘ GEORGETA,
LICEUL TEHNOLOGIC DE VEST, TIMIȘOARA**

Motto: „*Există o lume care așteaptă să fie descoperită
în fiecare copil și în fiecare tânăr.*

*Numai cel care nu se află închis în propria sa
lume, reușește s-o descopere.”*

(Augusto Cury)

În primii ani de viață, dar și după aceea, orice copil are nevoie de **COPILĂRIE**. Aceasta nu înseamnă, din partea părinților, doar cele mai bune jucării, haine, excursii în străinătate, weekend-uri la mall, tablete și alte multe gadget-uri de mii de lei. Părinții trebuie să clădească în fiii lor visuri și, de aceea, din fragedă pruncie, copiii trebuie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață. Creativitatea, fericirea, îndrăzneala și siguranța adultului de mai târziu depind de aceste „daruri”, oferite cu dragoste de părinți încă din primii ani de viață. Părinții trebuie să știe să le dezvolte copiilor inteligența emoțională cu toate promisiunile ei pentru o maturitate fericită și împlinită. Cu iubire, siguranță și respect se dezvoltă din primele zile de viață ale copilului această inteligență emoțională, care nu este un capriciu sau o tendință. Toate aceste „daruri” sunt recunoscute drept cruciale la maturul de mai târziu pentru o funcționare eficientă, atât la locul de muncă, cât și în viața personală. Relațiile bune și strategiile de înfruntare sunt elemente- cheie pentru reușita noastră în fiecare domeniu de activitate, de la legătura inițială dintre părinte și copil, până la capacitatea unui manager de a scoate ceea ce este mai bun din angajații săi.

Unii părinți creează pentru copiii lor o lume artificială și plătesc scump pentru asta. Creează o serie de consecințe în domeniul emoțiilor lor, în amfiteatrul gândirii lor și în planul memoriei lor. Indiferent de cât de inteligenți sunt copiii lor, prin „construirea” acestui „turn de fildeș”, unii părinți le blochează dezvoltarea și succesul în viață. Nu-i învață pe copii să iubească și să respecte cu adevărat și atunci, tinerii și adulții de mai târziu devin și trăiesc înstrăinați, nu se gândesc la viitor, nu sunt entuziaști și nu au proiecte de viață. Se îndepărtează de ceilalți printr-un comportament agresiv, nu sunt atenți la felul în care se prezintă în societate, nu au suficientă rezistență la stres și, în felul acesta, îndepărtează pe toată lumea, trăind încorsetați în propria lor lume. Părinți și copii trăiesc izolați, rareori plâng împreună sau vorbesc despre visurile, mâhnirile, bucuriile și frustrările lor.

În ziua de azi, nu ajunge să fii un părinte bun, căci criza educației ne impune să căutăm perfecțiunea. Ca să revoluționeze educația, părinții trebuie să se comporte ca niște părinți inteligenți. Un părinte excelent nu e o ființă umană perfectă, ci o persoană care dispune de suficientă pace lăuntrică, iubire, respect și sensibilitate pentru a-i transmite copilului său un univers de certitudini. Copiii nu au nevoie de părinți extraordinari, ci de ființe umane care să vorbească limba lor și care să fie capabili să pătrundă în inima lor. Ei trebuie să le ofere copiilor cadouri materiale, dar, mai ales și înainte de toate, trebuie să le dăruiască propria lor ființă. Așa se dezvoltă auto-stima, protecția emoției, capacitatea de a prelucra pierderi și frustrări, de a filtra stimuli care produc stres, de a dialoga și de a asculta.

Este bine, ca în măsura posibilităților lor economice, părinții să îndeplinească dorințele copiilor lor. Este bine să le facă petreceri pentru aniversări, să le cumpere pantofi, haine, produse electronice, să le organizeze excursii. Dar există ceva care nu se poate cumpăra cu toții banii din lume: iubirea, respectul, încrederea, lacrimile părinților, povestea vieții lor, experiențele lor, ființa lor, timpul lor. Părinții inteligenți le fac daruri materiale copiilor lor, dar nu-i stimulează să fie materialişti, deoarece acest lucru poate zdrobi stabilitatea emoțională, generează tensiune și oferă plăceri superficiale. Nu avem nevoie de formule sofisticate pentru a proiecta reușita unui copil în viață. Aceasta se compune din câteva elemente fundamentale: împlinirea de sine, fericirea, optimismul, respectul de sine, caracterul asertiv, toleranța la stres, independența, controlul impulsurilor, responsabilitatea socială, conștiința emoțională de sine, dezvoltarea unor relații interpersonale reușite, capacitatea de a soluționa realist și eficient problemele din

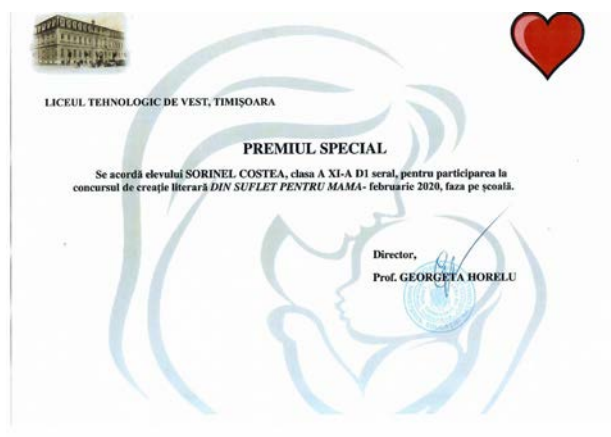
viață, testarea realității, empatia, flexibilitatea, controlul impulsurilor. Cel ce cunoaște universul și nu se cunoaște pe sine, nu cunoaște nimic. Toate aceste lucruri cruciale se învață încă din prima copilărie.

Vlăstarelor noastre trebuie să li se dezvolte capacitatea de a-și exprima sentimentele și de a face diferența dintre ele. Copiii trebuie să știe oricând ceea ce simt și să știe ce anume a cauzat aceste sentimente. Mai târziu, apar deficiențe serioase la persoanele care suferă de incapacitatea de a-și exprima verbal sentimentele. Copiii trebuie să învețe de mici că nu se poate excela în lumea aceasta fără a trăi o viață morală. Ei pot avea în viață extraordinare succese sociale, dar care, la un moment dat sunt cuprinse de o foame interioară și de o intensă nevoie de echilibru și eficiență personală în viața de familie și în relațiile lor interpersonale. Acest echilibru se cultivă din primii ani ai vieții și copiii trebuie învățați de mici să nu-și sacrifice viața intimă și familială. Părinții inteligenți trebuie să educe copii inteligenți, viitori oameni maturi care știu să-și fixeze în viață proiecte viabile și țeluri precise, dar care au o atitudine mentală pozitivă în propria lor viață de familie și societate. La rândul lor, acești adulți vor trebui să fie în stare să devină părinți exemplari, capabili să treacă împreună cu fiii lor peste toate greutățile vieții și peste zilele cele mai triste din viață.

Este fundamental pentru formarea personalității copiilor, ca părinții să se lase cunoscuți pentru că aceasta este unica modalitate de educa emoția și de a crea legături solide și profunde. Un copil de șapte ani este foarte imatur și dependent de părinții săi, pentru că, spre deosebire de animale, copiii nu au nevoie doar de instinct, ci și de cunoașterea experiențelor trăite de părinți pentru a putea supraviețui.

Ca niște calculatoare mici, copiii arhivează zilnic comportamentele părinților- fie ele inteligente, pozitive, fie negative. Părinții nu-și dau seama, dar copiii îi „fotografiază” în orice clipă. Construirea unei imagini excelente stabilește bogăția relației pe care părinții o au cu fiii lor. De mici, trebuie să-i învățăm să-și ierte dușmanul și să facă din scena minții lor un teatru al bucuriei și nu unul al groazei.

La Liceul Tehnologic de Vest din Timișoara am desfășurat câteva acțiuni emoționante închinare mamei. Cel mai notabil eveniment a fost concursul de creație literară intitulat *DIN SUFLET PENTRU MAMA*. Elevii de liceu au primit cu mult interes acest proiect și au scris versuri memorabile. Din aceste versuri, spicuiem câteva: „*Stă în poartă o bătrână, / Numărându-și anii grei/ Printre florile de tei/ Streașină-și făcu din mână/ De scânteii...*” (Destinul unei mame- Costea Sorinel, clasa a XI-a); „*Mamă, știu că ești cu mine/ Și la rău, cât și la bine./ Vreau să-ți mulțumesc frumos/ Că m-ai ridicat de jos*” (Din dragoste, pentru mama!- Aioanei Larisa). O altă elevă a deplâns în versuri pierderea prematură a mamei sale: „*Atât de bună, caldă și frumoasă/ Cu ochii triști, cu o năframă aleasă/ Dându-ne tot ce a putut, ce a avut/ Viață, iubire și un dor nemaivăzut.*” (Mama- Burcă Marcela); „*Mama este numele lui Dumnezeu pe buze și în inimile copiilor./ Există doar un singur copil, cel mai frumos în lume și fiecare mamă are unul.*” (Despre mama, Dulceanu Darius) „*Sus, pe cer, sunt multe stele/ Pe pământ sunt floricele/ Dar niciuna dintre ele/ Nu-i ca ochii mamei mele./ Fiecare pui/ Are mama lui/ Și eu tot așa/ Am mămică mea.*” (Mama, Mertescu Ionela Sorina)





ROLUL FAMILIEI ÎN CONTURAREA PERSONALITĂȚII COPIILOR

PROF. DRÂNDA DANIELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ ARMENIȘ
JUD. CARAȘ-SEVERIN

“Semeni un gând, culegi o faptă; semeni o faptă, culegi un obicei; semeni un obicei, culegi un caracter; semeni un caracter, culegi un destin.” (Stephen R. Covey)

Educația este cea prin intermediul căreia se dorește dezvoltarea conștientă a potențialului biopsihic al omului și formarea unui tip de personalitate solicitat de condițiile prezente și de perspectiva societății. Ea are unele caracteristici: pune accentul pe oameni, urmărește dezvoltarea unor calități umane și explorarea orizonturilor, fiind orientată predominant spre pregătirea pentru viață. Activitatea educațională este dinamică și flexibilă în același timp, iar educația stimulează idealul ființei umane exprimat prin „a fi și a deveni”.

Școala are un rol important în educația copiilor, însă cel mai mult contează lecțiile primite în familie. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, sentimente. Familia oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socioafectiv necesar satisfacerii trebuințelor și dorințelor sale. *“Pecetea pe care părinții o lasă asupra structurii și profilului spiritual-moral al personalității propriilor copii se menține toată viața ” (M. Golu).* Acest tip de relație este hotărâtoare în devenirea personalității nu numai prin faptul ca ea este primordială și se menține pe toată durata vieții (cu intensități diferite), dar și prin faptul că familia mediază și condiționează comunicarea și interacțiunea cu celelalte componente sociale, în special cu școala. Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți (pe care copiii le preiau prin imitație și învățare), precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale (*“cei șapte ani de acasă”*) constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor sociomoral.

Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Rezultatele mai multor studii arată că elevii care sunt înconjurați de dragostea și de ajutorul membrilor familiei au rezultate mult mai bune la școală față de copiii ai căror părinți lucrează de dimineața până seara și care nu petrec prea mult timp împreună cu ei. De ce este importantă familia în educația copiilor? Pentru că are o influență deosebită asupra copiilor, care dobândesc mult mai repede și mai ușor cunoștințe despre obiceiuri comportamentale, stil de viață, societate și natură de la persoanele apropiate. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament : respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică *„cei șapte ani de acasă ”*.

Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice). Acesta obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurându-i cele necesare studiului. În urma cercetărilor, s-a ajuns la concluzia că stimularea intelectuală în primii ani de viață, climatul emoțional stabil din mediul social apropiat (familie, de cele mai multe ori), încurajarea și suportul parental continuu, sunt factori determinanți în dezvoltarea personalității copilului. Astfel, Fraser a constatat, în urma unui studiu efectuat pe copii de 12 ani, că există o corelație pozitivă puternică între coeficienții de inteligență (QI) înalți și nivelul încurajării parentale, atmosfera familială generală și numărul cărților citite în familie.

Părinții, copiii și comunitățile se influențează puternic unii pe alții. Mediul în care trăiesc părinții poate sprijini sau devia viețile lor, poate determina multe dintre valorile lor. De asemenea, părinții pot influența comunitatea și pot contribui la dezvoltarea valorilor comunității. Activitatea educativă ce se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului.

Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Implicarea părinților joacă un rol important în cadrul intervenției școlare. Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși. Iar școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

BIBLIOGRAFIE:

1. Bunescu Ghe., Alecu G., Badea D. – Educația părinților . Strategii și programe, E.D.P., București, 1997;
2. Ecaterina Adina Vrasmas – Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, 2002;
3. <https://edict.ro/familia-si-scoala-parteneri-in-educatia-copilului/> ;
4. <https://ro.wikipedia.org/wiki/Educa%C8%9Bie>;
5. <https://www.portalinvatamant.ro/articole/sfatul-specialistului-85/rolul-educatiei-in-familie-703.html> .

THE FIRST SEVEN HOME YEARS

DRĂNICEANU OLTIȚA- LEONIDA, LICEUL TEHNOLOGIC „CONSTANTIN. BRÂNCUȘI”, DOLJ

How many of us have used these words to express not the first years spent by a child next to his family, but the education one has received inside his/her family. One's behaviour, the self – esteem and the attitude towards our fellows or school is built during these six or seven years.

Politeness is not inherited, it is learnt. The first politeness rules are learnt at home, in our family from parents, grandparents or elder brothers and sisters. We are forbidden to use insults, bad words or offenses. We should be good and civilized.

The greeting is the first sign of politeness. It is not advisable to be told the well-known saying: ” Hello, cap, as your master can't speak!”

You may ask when and who we greet:

- Any person we know regardless of the place we have met.
- When entering or leaving a room, lift or a train compartment.
- We greet even if we are not sure the person we are greeting saw us. If he/she has not noticed us and has not answered, we should not get upset.

What about the first to greet:

- When entering a room you must greet the people there.
- The men are the first who greet, the boys greet the girls, and the children and the young greet the elderly.
- When meeting a group of two or three people, we are the first to greet.
- The walking person always greet the person who stays still.

How are we supposed to talk?

” A moderate tone” is the rule we have to obey anytime. There are several basic rules we must follow in order not to be told we do not have the seven home years:

- We must use a moderate tone when speaking, not too loud, not too slow.
- The words and sentences must be uttered very clearly.
- We look straight in the eyes of our interlocutor while talking.
- Wait for your turn, do not interrupt discussion.
- Do not chew while talking.
- It is rude to keep our hands in our pockets while talking and it is not polite to use gesticular language either.
- Do not talk with your mouth full.
- Never should we pretend to be superior to our interlocutors, instead we should talk politely, calmly, civilized, without addressing offenses or insults.
- We should try to be as polite as possible, words like ”please”, or ”thank you” should be part of our daily vocabulary.

The way we greet or use certain magic words while talking may turn us into a more or less polite person. We do not have to prove politeness, we have to behave politely.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE IMPORTANTA CELOR SAPTE ANI DE ACASA

PROFESOR ITINERANT ȘI DE SPRIJIN: DRĂUCEAN DELIA-DIANA LICEUL TEHNOLOGIC "SAVA BRANCOVICI" INEU COMUNICARE ÎN LIMBA ROMANA, CLASA A II-A ȘI A III-A

Familia este principalul agent al socializării. Ea este intermediarul între societatea globală și copil, locul unde se modelează principalele componente ale personalității. Când spunem că un copil are "cei șapte ani de-acasa", ne gândim la un copil bine crescut care știe să salute, să spună: "te rog !" și " mulțumesc!", care știe să respecte și se comportă civilizată. Calitatea educației primite în familie, acei "șapte ani de-acasa", depinde în deosebi de nivelul educației părinților și a membrilor familiei, care vin în contact cu copilul, în special sub aspect moral, comportamental. În familie învățăm să fim umani. Acasă înseamnă locul unde crești, te dezvolti și unde se pun bazele viitorului om. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Familia este unicul grup social caracterizat de determinările naturale și biologice, singurul în care legăturile de dragoste și consanguinitate capătă o importanță primordială. J.S. Bruner considera că, admitând ca toți oamenii sunt în esența lor umani, această umanitate este dată de tipul de copilărie pe care l-au trăit.

Familia este primul grup social din care face parte copilul. Este una din cele mai vechi forme de comunitate umană, o instituție stabilă, cu rosturi fundamentale pentru indivizi și pentru familie. Mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai vieții, se dezvoltă și se formează pentru viața îl oferă familia. Ea are rolul central în asigurarea condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei, condiții ce stau la baza structurării personalității individului.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Părinții sunt primii educatori deoarece ei sunt primii cu care copilul interacționează constant încă din prima zi a vieții. Familia este modelul pe care copilul îl imită; modul de viață al familiei este principalul reper în viața al copilului, el este internalizat puternic în anii copilăriei.

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să se poarte cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții, cunoscând bunele maniere și regulile morale. Comunicarea intrafamilială influențează decisiv dezvoltarea psihofizică a copilului, formarea personalității lui din acest punct de vedere. Copiii își observă proprii părinți cum acționează, aceștia fiind primele lor modele. Pedagogul John Locke, convins de puterea exemplului în familie, de ambianța și climatul acesteia și de înclinația către imitație a copilului, se adresa părinților: „ Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ceea ce nu vreți să imite”.

Rezultatele unor cercetări făcute au demonstrat că dezvoltarea copilului este influențată în proporție de 70, 63% de familie. Rolul pozitiv al familiei în procesul socializării este demonstrat de natura legăturii afective particulare și diversificate care îi unește pe membri, de rolul securizant necesar lentei maturizări a copilului, de faptul că, datorită permanenței sale, îl învață pe copil să trăiască în durabil.

Se poate astfel afirma că importanța familiei în primii ani de viață este covârșitoare încât da naștere unui fel de determinism al traiectoriei viitoare și faptul că integrarea în societate este în bună măsură determinată de achizițiile făcute în copilărie, în urma cărora copilul va construi, din perspectiva celor învățate, realitatea pe care o cunoaște.

Influența pe care societatea o exercită prin familie este colosală, copilul fiind în întregime culturalizat în raport cu societatea din care face parte, iar familia începe, pe o configurație psihologică specifică, să dezvolte personalitatea de bază.

Părinții transmit valori, credințe și concepții despre lume, cunoștințe, obiceiuri și limbă, iar evoluția personalității copilului rezultă tocmai prin integrarea acestor semnificații, criterii, simboluri și modele acționale, care poartă denumirea populară de „ cei 7 ani de acasă”.

Raportându-se regulilor societății, familia creează temelia personalității copilului. Nerespectând ansamblul de norme și valori elaborate social, părinții îi vor forma și copilului un sistem deficitar de personalitate, cauză a unui echilibru precar, sursă a unor impedimente de adaptare.

Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinți.

BIBLIOGRAFIE

Șchiopu, U., Verza, E., *Psihologia vârstelor, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1995*

Ghid de bune practice pentru educația timpurie a copiilor între 3 la 6/7 ani MEC, *București, (2008)*

Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004

Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002

EDUCAȚIA ÎN CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

EDUC. DROZD NĂSTACA LICEUL TEHNOLOGIC RUSCOVA GRADINIȚA CU PN RUSCOVA, MARAMUREȘ

În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – om. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică și de neînlocuit.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral estetic, ș.a..

Ca educatori, este important să-i susținem pe părinți în demersurile lor educative, să știm să-i orientăm în eforturile lor de a avea un copil fericit. Ca părinți, este important să știm ce hotărâri luăm pentru copilul nostru, cum și cu ce ocupăm timpul copilului, când să-l ajutăm și când să-l lăsăm să se descurce singur.

Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectelor casnice), familia este cea care ar trebuie să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care

părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul la învățatură. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să se efectueze tema copilului. Cu timpul părinții se vor limita la controlarea temei de acasă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de-acasă”. Un elev fără „cei șapte ani de-acasă” va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult.

Cei doi părinți, deși implicate în aceeași măsură în procesul de educație, au roluri diferite mama asigură căldura afectivă, iar tatăl reprezintă autoritatea. Mama contribuie la atmosfera intra-familială și la asigurarea securității afective, iar tatăl la comunicarea socio-familială și respectarea normelor, dar amândoi părinții asigură sentimentul de confort și securitate. Există și familii în care sunt diferențe de opinii în ceea ce privește creșterea și educarea copilului, în care nu există unitate de cerințe și consecvența în atitudini, o viață de familie frământată de tensiuni, lipsită de afecțiune, cu conflicte ce pot genera acte de opoziție sau chiar de violență duce inevitabil la reacții de inadaptare, frustrări, la stări de dezechilibru afectiv ale copilului. Într-un astfel de mediu apar și se dezvoltă situații conflictuale care vor afecta atmosfera afectivă a grupului familial și comunicarea dintre membrii ei.

BIBLIOGRAFIE

1. Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
2. Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
3. Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

PROF. ÎNV. PRIMAR DRUMEA GICA
LICEUL „DANUBIUS”, LOCALITATEA CALARAȘI,
JUDEȚUL CALARAȘI

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă. Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia. Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoiele de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Eu cred că se acordă mult prea multă importanță unui concept ce datează din străbuni. În primul rând, termenul e expirat...se consideră că până la 7 ani copilul stătea acasă, eventual cu mama, iar la șapte ani pleca la școală, se desprindea de familie. Ceea ce acum nu mai este cazul. De la 3 ani e la grădiniță și de la 6 la școală. Apoi, în cei șapte ani se "predau" lecții grele de educație care pregăteau copilul pentru acel prag de desprindere. Multe energii, timp, nervi și frustrări copilărești se derulau...părinții țineau mult la acea educație, copiii o înghițeau pe nemestecate. Astăzi, șapte ani de acasă simbolizează un anumit standard, minim dar cumva obligatoriu, în care trebuie să se încadreze odraslele noastre.. E drept, și părinții s-au adaptat, mulți au renunțat la standardele astea, de voie sau de nevoie, dar a rămas așa, o umbră de parfum de trecut, un fel de deziderat și, de ce să nu recunoaștem, un fel de termen de comparație.Cert este că educația trebuie să existe, doar că fiecare copil are ritmul său de evoluție, iar obligativitatea a devenit nițel desuetă, așa că la șapte ani unii copii sunt de puși în ramă iar alții...mai puțin. Cred însă că nu trebuie să mai facem comparații la vârsta de șapte ani.Chiar dacă alții le fac... . **(autor: Rufus, moderator Despre copii)**

Păi pentru mine, **cei 7 ani de acasă** înseamnă:

1. **Să-și poată evalua obiectiv poziția în raport cu o situație.** (Trebuie să știe ce-i place, ce-i trebuie, ce poate fi un pericol, ce nu vrea să facă, etc.)

2. **Să știe să își susțină părerile și să-și apere interesele fără a deranja pe cei din jur.** (Să folosească un limbaj politicos, să nu se miorlăie, să nu fie obraznic/ă, dar să exprime ceea ce simte, nu să evite să-și spună părerea)

3. **Să fie atent și implicat în ceea ce se întâmplă în jur, ca să poată evita situațiile cu potențial periculos și, ca revers al medaliei, să poată oferi un ajutor la timp cuiva.** (Începând de la salutul persoanelor cunoscute, continuând cu atenția acordată traficului, pietonilor, adică să nu meargă pe stradă cu căștile în urechi, trimițând SMS-uri, izbindu-se de alți pietoni și ignorând culoarea roșie a semaforului, de exemplu... iar ca ajutor, nu știu, să adune fructele cuiva care și-a rupt sacoșa, să urce în pom după o pisică speriată, chestii de-astea...)

4. **Să știe să piardă** (și automat, să-și focalizeze frustrarea spre ceva constructiv) **dar și să câștige cu eleganță** (fără a-l umili pe cel care a pierdut)

De unde învață copilul tău?

Răspunsul la această întrebare diferă în funcție de o serie de factori, majoritatea depinzând de concepțiile părinților despre educație, formare și parenting. Indiferent de convingeri, experiențe sau atitudini, scopurile tuturor părinților converg înspre același rezultat: cu toții ne dorim copii bine pregătiți, care să-și găsească un loc cât mai bun într-o lume din ce în ce mai competitivă în care orice cunoștință în plus poate face diferența.Unul dintre răspunsurile tradiționale cu privire la întrebarea de început este, evident, școala.Cu toate punctele sale slabe și cu toate acuzațiile care i se aduc, pe bună dreptate sau părtinitor uneori, școala rămâne principalul mijloc de educație formală a copilului tău. Și pentru mulți copii ea este singura modalitate de a-și depăși, odată, o condiție mizeră și singura speranță la o viață decentă

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Danion V., (2012), *Cum să ne creștem copiii?*, Editura Sophia, București

PRIMII 7 ANI DE ACASĂ – STARTUL ÎN VIAȚĂ

PROF. DRUȚA ALINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ BERGHIN, BERGHIN, ALBA

„Să nu-i educăm pe copiii noștri pentru lumea de azi. Această lume nu va exista când ei vor fi mari. Și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor. Atunci să-i învățăm să se adapteze.” **Maria Montessori**

Copilăria este perioada de timp considerată *punctul maxim al achizițiilor*, perioada de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o deschidere foarte mare de receptare a informațiilor, de reținere și de asimilare a comportamente, atitudini, limbaj.

Copilul este pregătit să primească informații încă de la naștere. Din momentul în care sosește pe lume el este gata să absoarbă toată informația din jurul său. De aceea, este foarte importantă modalitatea de transmitere a informațiilor, de către cine și în ce mod. Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece până la vârsta de 3 ani copilul își petrece majoritatea timpului cu familia, iar membrii familiei au cea mai mare influență asupra lui.

Cel mai important element al formării comportamentului corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. „Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament”, conform psihologul Oana-Maria Udrea.

Copilul care se simte valorizat de părinți, recepționează în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el simte că părinții îi acordă o deosebită atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. De asemenea, educarea copilului într-un mediu deschis, bazat pe iubire, încredere și fuziune, face ca regulile să nu se transforme în disciplină în ceva greu de suportat. Dar, bineînțeles, educația trebuie adaptată nivelului de dezvoltare cognitivă a copilului.

Copilul înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani sau la 11 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău, abia are loc dezvoltarea senzo-motorie. Până la 2-3 ani, copilul nu poate înțelege dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai indicat să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă jucăria cu alt copil, este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama/tata a avut o zi grea și că este obosită, el știe că atunci când mama/tata vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de înțelept pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că putem să îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice îi trece prin cap. Aceasta este vârstă optimă când îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune *bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere*, iar copilul învață prin repetiție și imitație.

Familia de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Familile își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea lovindu-se de problema coordonării dintre atribuțiilor din cadrul familiei și cele de la serviciu care abundă de la o zi la alta.

Atunci când cei șapte ani de acasă se vor încheia, aceștia ar trebui să fie anii în care copilul capătă automatismele și educația necesară vieții în societate.

E foarte normal pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși și bine educați. Frumusețea și sănătatea sunt daruri primite de la bunul Dumnezeu, dar în educația copiilor, părinții sunt hărăziți de Dumnezeu să dețină rolul primordial.

Nu există vreun părinte care să își dorește ca puiul său să dea dovadă de proastă creștere, acasă, în colectivitate sau în societate. Și, bineînțeles, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare pe toate palierele sociale, începând de la comportamentul din cadrul familial și până la conduita celui mic în colectivitate, la joacă, la teatru sau în vizită la rude, prieteni.

Sunt de părere că normele de conduită se învață în principal în cadrul familiei. Trecând peste realitatea întâlnită că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt inserați în diverse forme educaționale prea devreme. Acasă este mediul în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare,

cel mai adesea prin repetiție și imitare decât printr-un comportament conștient, iar la vârsta primei copilării este esențial să fie conturată și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale afiliate nu pot decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse în cadrul familie. Această realitate cruntă pune pe umerii părinților o responsabilitate mare: de părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri.

Printre **obiectivele generale** ale unui copil bine-crescut, **în mod tradițional**, regăsim:

Comportamentul în public/societate. Un copil „bine crescut” știe să răspundă politicos la întrebări și să mențină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul la replică fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul față de prietenii. Bunele manierele nu se evidențiază doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe vii care, pe lângă că aduc relaxare și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Prin intermediul jocurilor au ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. La început prin imitație și mai apoi suficientă repetiție, copilul își însușește, cu ajutorul părinților, ceea ce trebuie și ceea ce nu trebuie să facem în societate. O bună creștere înseamnă cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul să răspundem, trebuie să ne așteptăm rândul să iesim la tabla, trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Formulele de salut. Este prima normă de comportament învățat în familie, începând de la etapa în care copilul nu știe saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă cu firescul „bună ziua”.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celeia care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. Cuvintele magice *Îmi pare rău, te rog, iarta-mă* își ating întotdeauna scopul. Pentru a le folosi, un copil are nevoie să le audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți **că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi.** Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Momentul capital în care un copilul părăsește cuibul familiei și intră în colectivitate și începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților, este momentul care vine la pachet cu multe greutăți, dar totodată încărcat de frumusețe.

Bibliografie:

Montessori, Maria, *Mintea absorbantă*, editura Vreamea, București, 2017;

Miclea, Mircea, Lemeni, Gabriela, *Consiliere și orientare. Ghid de educație prin carieră*, editura Asociația de Științe cognitive din România, București, 2010;

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASA!

EDUCATOARE DRUTA VALERIA G.P.P. NR. 52 ORADEA

În situațiile în care ne supăra atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative;
- bune maniere și comportament;
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului inconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);
- consecvență în realizarea unei sarcini;
- concentrare a atenției;
- perseverență în realizarea unei sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- altruismul;
- cooperarea;
- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc. Iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, gândiți-vă ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/ă de către ceilalți.

Bibliografie

Daion V. (2012) Cum să ne creștem copiii? Editura Sofia, București

Vrăjmaș E. (2008) Intervenția socio-emoțională ca sprijin pentru părinți, editura Aramis București.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**DUCA MARIANA, PROF. ÎNV. PREȘCOLAR,
GRĂDINIȚA „PANSELUȚA”, SECTOR 4, BUCUREȘTI**

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă. Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia. Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații. Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei.

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună „mulțumesc!”, „te rog!”, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

După ce copilul ajunge la vârsta preșcolară, educația acestuia se împarte între familie și cadrele didactice din grădiniță. Educatorii, prin procesul instructiv-educativ, vor completa golurile care au scăpat până la această vârstă și îl vor ajuta pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

Cei șapte ani de acasă își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant.

Salutul este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând, pe urmă, firesc cu „bună ziua!”. În ceea ce privește comportamentul în public, un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește. Privind comportamentul cu prietenii, manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă faptul că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Este important ca independența copiilor să fie stimulată, pentru că dacă în copilărie este mereu altcineva care să-i ia deciziile, copilul va tinde spre una din cele două extreme: ori va încerca totul, ca să-și afirme independența, ori va evita totul, dintr-un exces de prudență. Dacă este obișnuit de mic să înfrunte niște situații și să facă niște alegeri îi va fi mult mai ușor să ia hotărâri în ceea ce-l privește.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Mâine, București.
Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași.

EDUCATIA IN FAMILIE -CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROFESOR INVATAMANT PRIMAR, DUCA VALERICA DENISA

Este necesar ca orice copil să beneficieze de o educație sănătoasă și frumoasă în sânul propriei familii, locul unde aceștia se nasc și unde iau contact cu lumea înconjurătoare, unde se simt în siguranță și deslușesc tainele acestei minunate lumi.

Sunt părinți de trei ani și cadru didactic de șaisprezece și pot spune cu certitudine că familia își pune uneori accentul definitiv asupra comportamentului micului elev. Spun acest lucru, deoarece observ că acei copii născuți în familii dezorganizate, sărace și needucate pleacă din start cu un deficit din acest punct de vedere, se integrează mai greu, participă la activități cu sfială, nu știu dacă au voie și când să intervină, ca de altfel nu sunt siguri pe ei, deoarece observă singuri diferențele dintre ei și ceilalți. Aceștia au nevoie de mai multă atenție din partea cadrului didactic și de foarte multe ori nouă ne revine sarcina de a-i canaliza pe drumul cel drept, cu răbdare arătându-le cum să se comporte și ce să spună și să facă în diferite situații.

Familia are un rol important în educarea copilului, deoarece aici el învață să vorbească, cum și ce să vorbească, cum să salute, să ceară iertare, să mulțumească, mama și tata fiind reale exemple pentru aceștia. După cum știm copilul copiază comportamentul celor apropiați, el nu știe ce este bine și ce este rău, tocmai de aceea ar trebui să facem ceea ce cerem de la ei, pentru că altfel intervine întrebarea firească: „EU DE CE?” dacă mama și tata nu fac așa. Este bine ca micuțul să fie obișnuit cu diferite persoane pentru a nu se izola și a fi dependent doar de mama și tata. Personal am considerat că micuțul meu este bine să meargă la grădiniță zilnic de la 3 ani, loc unde poate socializa cu micuții de vârsta lui, unde învață organizat și schimbă atmosfera luând contact și cu alte persoane.

Cei șapte ani de-acasă consider că sunt cei mai importanți, educația timpurie lasându-și amprenta asupra comportamentului copilului, chiar și religia, obiceiurile familiei, nivelul de educație al părinților, limbajul folosit în interiorul acesteia, uneori fiind imposibil de corectat în ceea ce privește acordul gramatical deficitar, anumite cuvinte și multe altele.

Cei șapte ani de-acasă înseamnă credință în Dumnezeu, înseamnă să învățăm să socializăm, să ne ajutăm semenii la nevoie, să cooperăm, să fim oameni dreți și pe care să te poți baza în societate. Este necesar ca religia și credința fiecăruia să fie bine cunoscută și definită, pentru că numai prin credință putem fi mai corecți, mai buni, mai atenți cu cei din jur. Perioada grea pe care părinții o traversează, fără locuri de muncă, fără siguranța zilei de mâine, unii plecați în străinătate, fac din copii adevărate victime ale societății în care trăim, spulberând vise și speranțe atât ale lor cât și ale părinților. Stabilitatea familiei, echilibrul și buna înțelegere crează copiilor modele pozitive de urmat, întrucât fiecare dintre noi reprezentăm modele pentru copiii noștri. Astfel că părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

Cei șapte ani de viață țin de respect și comportament corect în relația cu ceilalți. Respectul față de părinți, de bunici, de cei apropiați se transmite mai departe către profesori, prieteni și colegi deopotrivă.

O zicală românească spunea că dacă îi respecti pe ceilalți te respecti practic pe tine, integrându-te mai ușor în comunitatea din care faci parte, altfel riști să te izolezi și să fi un neadaptat și neînțeles de cei din jur, diferiți de tine. Să fii respectat de cei din jur este un lucru dorit și plăcut, care îți dă satisfacție, având un efect pozitiv asupra noastră a fiecăruia.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASA

EDUCATOARE DUCULESCU IRINA GRADINITA „PITICOT” CRAIOVA

Educația unui copil nu consta numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc.

Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți, în relațiile cu cei din jur. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, acasă, la formarea personalității și comportamentului copilului până în momentul în care acesta va merge la școală.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil care este manierat, politicos, se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jurul său decât unul care nu a dobândit în acest timp cei 7 ani de acasă.

Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe.

Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar, în același moment el și conștientizează semnificația pedepsei pe care a primit-o.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță.

A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care nu necesită numai timp, ci și răbdare și tact; el va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

**PROF. ÎNV. PRIMAR DUGULEANĂ ILEANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NOVACI, JUD. GORJ**

Familia este una din cele mai vechi forme de comunitate umană ce asigură menținerea continuității biologice, culturale a societății, satisfacerea nevoilor personale, asigurând sentimentul siguranței, menținerii și dezvoltării personalității.

Rolul familiei nu se mai poate rezuma la asigurarea condițiilor de viață pentru copil, la asigurarea supravegherii acestuia, ci trebuie văzut ca primul factor în educația și instrucția copilului și un continuator al cerințelor impuse de practica educațional instituționalizată.

Familia este prima școală a copilului și contribuția pe care o are la educația acestuia poate favoriza sau îngreua activitatea școlii.

“Omul devine om numai prin educație, dar educația la rândul ei trebuie să se silească să urmeze mersul naturii, oricât de departe ne-ar conduce” - Pestalozzi.

Jan Amos Comenius menționa că actul educațional va fi eficient doar atunci când familia, școala și societatea își vor unifica eforturile. Chiar și în cadrul unui parteneriat educațional eficient familiei îi revin, totuși, cele mai relevante funcții:

- Asigurarea condițiilor favorabile pentru securitatea și dezvoltarea psihofizică a copilului
- Crearea mediului relațional care ar influența direct socializarea copilului
- Crearea unui climat psihologic favorabil pentru satisfacerea trebuinței de respect de sine a copilului și a condițiilor oportune pentru explorarea sinelui/autocunoaștere, încurajarea tentației copilului pentru autoeducație
- Oferirea unor modele relaționale și comportamentale

Mama este prima persoană pe care o va iubi copilul. Atitudinea acestuia față de alte persoane este esențial determinată de relația sa cu mama. Semnificația pe care o vor avea pentru el mai târziu oamenii și perspectiva în care el va considera raporturile posibile cu lumea depind de mamă. Contactul copilului cu universul se realizează prin intermediul mamei. Ea este în aceeași măsură inițiatoare și pe plan intelectual și cultural.

Mama este cea care îl învață pe copil să ajungă la primele gesturi îndemânatică și la primele performanțe practice. Aceasta este prima autoritate cu care se confruntă copilul. El face cunoștință cu primele reguli, cu primele obligații, cu primele forme ale moralei. Astfel este necesară toată dragostea mamei și un permanent sentiment de siguranță pentru a face posibile începuturile adaptării copilului la exigențele sociale. Mama care nu consolidează sentimentul de siguranță al copilului care îi subestimează încrederea în ea sau în el însuși, îl face să se teamă de lume, pune sub semnul îndoielii însăși dezvoltarea fizică a copilului. Acest rol de inițiator, de ghid și de model are o deosebită strălucire în primii ani de viață ai copilului.

Rolul părinților este foarte important și trebuie să fie puternic prin fermitate, nu prin severitate sau brutalitate, prin răbdare și dragoste. Trebuie intensificat tot ceea ce este satisfăcător din partea copilului și raportate progresiv, impulsurile sale agresive folosind modelele. Astfel copilul să se regăsească în acest cadru și să prevadă reacțiile adultului de care este dependent. Schimburile afective sunt necesare acestei construcții progresive a “personalității copilului”. Schema fundamentală a grupului familial, a creșterii copiilor se formează pe modelul relațiilor dintre părinți, pe modelul relațiilor dintre aceștia și copil. S-a constatat că cea mai mare parte dintre părinți educă așa cum au fost educați. Astfel, copilul încet, încet va avea intenția de a le face pe plac părinților, acceptând interdicțiile și trecând de la perioada lui de “nu”, la aceea de “da”. Dacă tentativa de stăpânire a adultului asupra copilului este totală, fără spațiu de libertate, personalitatea acestuia va fi zdrobită sau chiar va risca să prelungească această perioadă de opoziție. Dacă i se interzice ceva copilului, nici părinții nu trebuie să facă acel lucru, pe considerentul că sunt adulți. Cu răbdare și fermitate făcându-se eforturi repetate de a-i spune care sunt interdicțiile și limitele, copilul va înțelege că cel care face regulile este adultul. Va trebui să înțeleagă că aceste reguli sunt valabile pentru toată lumea. Familia este cea care asigură hrana și îmbrăcămintea copiilor, timpul de joacă, condiții de odihnă, sănătatea. Un program riguros de viață va avea urmări pozitive asupra dezvoltării fizice. Tot în

familie copilului își formează primele deprinderi de igienă personală și socială, va fi obișnuit să utilizeze factorii naturali (apa, aerul, soarele) pentru bunăstarea organismului.

Colaborarea școlii cu familia este o parte componentă a sistemului general al activității educative. Școala nu trebuie să corecteze singură greșelile de educație ale părinților, deoarece sistemul acesta nu poate duce decât cu greu la rezultate bune. Ceea ce îndreaptă școala poate să fie anulat de metodele greșite folosite în continuare de familie. Este nevoie de o unitate de exigențe și de măsuri, și aceasta face absolut necesară colaborarea dintre familie și școală. Numai împreună pot corecta tot ce s-a greșit până acum, punând temelia unei educații morale sănătoase.

Familia este locul de inserție a copilului în societate și în cultură, constituind mijlocul prin care copilul este introdus în viața umană și în cadrul în care se elaborează personalitatea sa proprie. Numeroase trăsături importante ale personalității se constituie după măsura situațiilor trăite de copii în sânul familiei. Atitudinile părintești determină pe copii să se diferențieze unii de alții destul de net pentru ca particularitățile pe care le prezintă să se manifeste clar și coerent în comportamentul curent sau în exprimările pe care subiecții înșiși le oferă prin unele teste de personalitate. Cei doi părinți sunt implicați în mod egal în procesul educativ familial. Ei sunt indispensabili, dar pot, în largă măsură să fie substituiți de înlocuitori adecvați, dacă copiii îi acceptă pe aceștia, fapt care depinde mai ales de propria acceptare a copiilor de către părinți. Orice neînțelegere dintre părinți, pune în pericol sentimentul de siguranță al copilului și deci armonia dezvoltării personalității sale. Părinții trebuie să fie convinși că nu există o metodă unică de educație infailibilă și universal valabilă, ci sunt mai multe metode, toate bune, dacă sunt folosite adecvat, în funcție de individualitatea copilului și de împrejurările concrete.

Personalitatea este întotdeauna unică și originală, aceasta întrucât fiecare pornește de la o zestre ereditară unică, singulară (cu excepția gemenilor univitelini care posedă eredități identice) și mai departe în câmpul existenței sociale, fiecare străbate un drum anume, încercând o serie de experiențe variate, intrând în anumite relații, toate având anumite efecte asupra cursului dezvoltării personalității. În realitate fiecare om are un mod propriu și concret de gândire și de simțire, totuși între oameni nu sunt numai deosebiri ci și asemănări. Se înțelege că asemănările nu sunt totale, iar tipurile nu reprezintă decât o schemă ce permite o grupare prin aproximație.

Specialiștii au investigat și investighează în continuare celula familială pentru a construi adevărata imagine a grupului social, a funcțiilor pe care le îndeplinește, funcții dintre care cea mai importantă o constituie creșterea și educarea copiilor.

Bibliografie

A.S.Makarenko- *Carte pentru părinți*, E.D.S.P., București, 1961

V. Pavelescu –*Invitație la cunoașterea de sine*, Ed. Stiințifică, 1970, București

V. Pavelescu –*Opere citate*

Paul Popescu-Neveanu – *Psihologie*, Editura Didactică și Pedagogică, București – 1990

Ursula Șchiopu și Emil Verza - *Psihologia vârștelor*, Editura Didactică și Pedagogică, București - 1981

Marcello Peretti-*La pedagogia della famiglia*, Brescia, La Scuola Editrice, 1969

ESENȚIAL PROIECT EDUCAȚIONAL CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV.PRIMAR: DULĂU CAMELIA-ADRIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ TĂTÂRLAUA, SAT TĂTÂRLAUA, JUDEȚUL ALBA



Expresie,, Cei șapte ani de acasă,, exprimă educația unei persoane. Spunem despre cineva că are „cei șapte ani de acasă” atunci când îi apreciem manierele și modalitatea respectuoasă de a-i trata pe cei din jurul său. Cei șapte ani de acasă au ajuns să reprezinte un cod moral pe care ar trebui să îl respecte toți cei care trăiesc în societate. În primul rând, „cei șapte ani de acasă” reprezintă educația pe care o acordă părinții copilului lor.

Familia, în orice societate, joacă rolul cel mai important în formarea și socializarea copilului, deoarece ea reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile fiziologice și sociale și implinite etapele întregului sau ciclu de creștere. Părinții sunt primii educatori din viața copilului, educația primită de acesta până la șapte ani, fiind determinantă pentru dezvoltarea sa ulterioară, fiind, în primul rând, cadrul existenței biofizice al dezvoltării copilului.

Ei sunt primii care furnizează copilului primele repere de orientare, informații și învățături, sfaturi, precum și norme, reguli de conduită. Încă de la primii ani din viață, copilul preia de la părinți gesturi, mimică, limbaj, precum și exemple de comportament pozitiv.

Orice experiență de viață, orice relație afectivă vor fi resimțite în funcție de bazele oferite de familie. Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui.

La vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme. Școala pune copilul în contact cu o societate determinată și utilizează un ansamblu de practici educative în relație cu cele ale familiei. Ea dezvoltă în copil anumite stări fizice, intelectuale și morale pe care le reclamă de la el societatea în ansamblul său și, în particular, comunitatea în mijlocul căreia se dezvoltă.

Școala reproduce raporturile sociale, dar o face disimulat și pe căi mai eficiente, conduce copilul spre viață, prin viață și pentru viață. Principiul fundamental al oricărui program de educație și de instrucție este acela de a stabili o dublă armonie între exigențele sociale și posibilitățile copilului, între experiența individuală și idealurile sociale. Chiar din școală trebuie să-l facem pe copil să participe la

ocupațiile și preocupările societății în care va trăi. Educația moral-civică corespunde necesității de a forma la elevi o conduită bazată pe cunoașterea și respectarea cotidiană a regulilor vieții sociale democratice. Ea urmărește inițierea copilului, viitor cetățean, în practicarea unui comportament activ, responsabil, capabil de înțelegere și respect față de sine și de ceilalți, conștient de drepturi și îndatoriri, liber și deschis spre alte culturi.

Este extrem de important ca strategiile ce vizează dezvoltarea armonioasă a copilului și pregătirea lui pentru școală să includă educație parentală. A-l învăța pe copil bunele maniere este un proces zilnic, care va dura în timp și în multe ocazii unde îl poți îndruma în direcția corectă.

Calitatea educației depinde de toți cei care interacționăm cu copiii, zi de zi.

BIBLIOGRAFIE

Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Măine, București, Golu, M. 2000;
Stănciulescu E., Sociologia educației familiale vol. I, Ed. Polirom Iași, 1998;
Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București, Negovan, V. 2003;
Psihologia educației, Editura Polirom, Iași, Sălăvăstru, D.2004;
Interacțiunea părinți-copii, Eitura Medicală Amaltea, Ciofu C. 1990;

TRIUNGHIUL VIETII: PRIMĂVARA, MĂRȚIȘORUL ȘI MAMA - PROIECT EDUCAȚIONAL -

PROF. ÎNV. PRIMAR DULGHERIU PAULA VERONICA ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 VADU MOLDOVEI



Argument:

Am pornit la drum în realizarea acestui proiect de la ideea că anotimpul renașterii este preferatul copiilor, nu numai prin frumusețea sa dar și prin bogăția spirituală a sărbătorilor: 1 Martie cu al său mărtișor atât de îndrăgit, 8 Martie cu semnificația ei dragă. Mărtișorul este o tradiție veche românească de peste 8000 de ani. Mărtișorul este un obicei specific românesc moștenit de la daci, inexistent la alte popoare.

Astăzi suntem pe punctul de a pierde complet tradiția mărtișorului. Nimeni nu mai confecționează mărtișoare care să simbolizeze cu adevărat prospețimea primăverii, victoria binelui asupra răului, curățenie spirituală, renașterea. Piața este invadată de obiecte care nu au nicio legătură cu sărbătoarea primăverii, a mărtișorului. Cu aceste gânduri, de a păstra și promova tradițiile legate de mărtișor, am pornit în derularea acestui proiect. Cu gândul de a crea punți de legătură cu reprezentanții comunității locale prin dăruirea mărtișoarelor, pentru promovarea imaginii școlii în comunitate, atragerea părinților și implicarea lor în activități culturale. Cine nu se bucură când oferă sau primește un mărtișor? Așa întâmpinăm primăvara cu încântare și bucurie. Dăruind un mărtișor facem o bucurie cuiva, oferind din căldura sufletească și din dragostea noastră. **Mărtișorul** este sărbătoarea tradițională românească a primăverii, a prospețimii, a bucuriei, a victoriei binelui împotriva răului. Cei ce primesc mărtișoare le poartă pe durata lunii martie ca semn al sosirii primăverii, al prieteniei și al dragostei.

Scop: Valorificarea și promovarea tradițiilor despre mărtișor prin stimularea potențialului creator al elevilor în realizarea unor creații originale.

Obiective: * Atragerea și implicarea elevilor în activități de cercetare privind istoricul, tradițiile și legendele despre mărtișor.

* Valorificarea potențialului creator prin realizarea de creații literare sau plastice, originale care să exprime tematica.

* Cultivarea dragostei și prețuirii pentru ființele care au dat viață, a respectului și afecțiunii pentru persoanele mai în vârstă.

Grup țintă: ***beneficiari direcți:** preșcolarii și elevii Școlii Gimnaziale Nr. 1 Vadu Moldovei (100 elevi) și cele 11 cadre didactice din echipa de proiect

***beneficiari indirecti:** membrii comunității locale, părinții elevilor

Durata: 24 februarie – 8 martie 2020

Locul desfășurării: Școala Gimnazială Nr. 1 Vadu Moldovei și Muzeul „Ion Irimescu ” Fălticeni

Activități:

Activitatea	Descrierea activității	Beneficiari	Data	Responsabil
Mărtișorul – simbolul primăverii	*Tradiții și legende despre mărtișor *Colectarea, sortarea și pregătirea materialelor necesare confecționării de mărtișoare	preșcolarii, elevii claselor primare, elevii claselor gimnaziale	24.02.2020	toate cadrele didactice implicate
Atelierul de mărtișoare	*Confecționare de mărtișoare	elevii implicați în proiect	25-27.02. 2020	cadrele didactice
Mărtișoare, mărtișoare	* Organizarea expoziției de mărtișoare pe holul școlii și al Primăriei din comuna Vadu Moldovei	elevii implicați în proiect	28.02. 2020	Dulgheriu Paula Veronica

Mărțișorul – dar din suflet de copil	*Oferirea de mărțișoare membrilor comunității.	elevii clasei pregătitoare	1 martie 2020	Dulgheriu Paula
Mărțișoare muzicale pentru mama	* Învățarea unor poezii și cântece pentru mama.	elevii implicați în proiect	2-4.03. 2020	cadrele didactice
Pentru mama	* Confecționarea de felicitări și mici daruri pentru mame * Realizarea unor poezii sau eseuri despre mama	elevii implicați în proiect	5-6.03.2020	toate cadrele didactice implicate
Triunghiul Vieții: Primăvara - Mărțișorul - Mama	* Programe artistice închinare mamelor * Moment poetic la Muzeul „Ion Irimescu” Fălticeni	*elevii implicați în proiect *elevii clasei pregătitoare	8 martie 2020	*toate cadrele didactice implicate * Dulgheriu Paula

Rezultate: album cu mărțișoarele produse, clipuri video cu aspecte din derularea proiectului, diplome pentru elevi, mame și organizatori.

Evaluare: * Portofoliul proiectului (legende despre mărțișor, eseuri, poezii, desene, mărțișoare confecționate, felicitări, aspecte foto)

Mediatizare:

* consemnarea proiectului în revista „Din suflet, pentru mama” – Editura ESENTIAL

* postarea pe site-ul școlii

* informarea ISJ-ului Suceava, inspector de specialitate educație permanentă
www.educatiafnonf.wordpress.com

* diseminarea aspectelor foto pe rețele de socializare.

FORMAREA CONȘTIINȚEI ȘI A CONDUITEI MORALE PRIN COLABORAREA FACTORILOR EDUCAȚIEI: FAMILIE-GRĂDINIȚĂ

PROF. DULGHERU ALINA SIMONA

Omul este ființa socială ce are ca trăsătură de bază trebuința de a se adapta conviețuirii în comun. Dar pentru a trăi în grup, fiecare trebuie să aibă un anumit comportament care să nu-i afecteze negativ pe ceilalți. Chiar din cel de-al doilea an de viață, copilul înțelege că de familia sa și de cei care îl cresc depinde confortul său. Puțin mai târziu, atunci când intră în colectivitate la grădiniță, își dă seama că, trăind laolaltă, oamenii pot să-și împărtășească sentimente și gânduri, deci depind unii de alții.

Trăind în colectiv (**ÎN FAMILIE SAU LA GRĂDINIȚĂ**), copilul va înțelege că scopul său trebuie să coincidă cu cel al grupului, că este responsabil pentru acțiunile sale deoarece acestea se răsfrâng asupra grupului; în aceeași măsură, colectivul are responsabilitate față de toți copiii. Aceasta se întâmplă atât în familie, cât și la grădiniță sau în grupul de joacă din parc sau din cartier. În cadrul legăturilor ce se fac într-un grup, copilul va deveni subiect moral pentru că el va fi influențat și-i va influența pe ceilalți. De aceea, părinții și cadrul didactic trebuie să organizeze viața colectivă a copiilor astfel încât să pună accent pe integrarea lor în sistemul relațiilor interpersonale din colectiv. Relațiile de cooperare, competiție, întrajutorare, prietenie dau naștere unui climat psihosocial ce contribuie la îmbogățirea experienței morale a preșcolarilor. ***Este foarte important rolul familiei în dirijarea acțiunilor copilului în cadrul grupurilor în care aceasta îl integrează.***

Regulile stabilite la grădiniță trebuie respectate și acasă. Nu este în beneficiul copilului ca în comportamentul părinților să se strecoare anumite greșeli; ei nu ar trebui să arunce hârtii pe stradă sau în parc sau să nu-l pună pe copil să adune jucăriile după ce s-a jucat deoarece el va învăța să respecte cerințe doar în mediul în care i se cere acest lucru, ba mai mult, va generaliza acest lucru, crezând că doar la grădiniță are constrângeri; de aici și motivul foarte întemeiat pentru care, după câteva săptămâni de grădiniță, unii preșcolari de grupă mică nu mai doresc să vină în colectivitate (aici trebuie să mănânce frumos, să folosească șervețelul, să se îmbrace singuri, să facă liniște, să stea frumos pe scăunel la activități, să împartă jucării, să aibă un ton corespunzător, să se joace cu toți copiii, să lucreze, să adune jucăriile, etc.). Cerințele exprimate sunt pe măsura posibilităților lor și trebuie respectate oriunde, în orice situație, fără abateri, nu doar după starea cadrului didactic sau a părinților (astăzi sunt obosit, trec cu vederea anumite comportamente necorespunzătoare). Reușita unor adulți ascunde un secret: e bine ca cerințele formulate să nu cuprindă sintagma *nu*, transmiterea unor reguli prin interdicție neavând aceeași eficiență ca formularea lor în mod stimulat. *Nu rupem florile!* ar trebui să fie formulată astfel: *Este frumos să iubim florile; Nu te las să te joci decât dacă aduni jucăriile!* ar fi bine să devină: *Copiii cuminți și inteligenți pot să adune singuri jucăriile folosite; Nu vorbim neîntrebați în timpul activității!* poate suna astfel: *Copiii serioși își respectă colegii, vorbesc pe rând și e grozav că noi suntem o echipă.*

În zadar află copilul din diverse povești, de exemplu, că munca îl cinstește pe om (ce înseamnă să fii harnic), dacă nu a fost învățat cum poate și el să fie harnic: să se îmbrace singur, să adune jucăriile, să facă patul, să-și ordoneze hăinuțele, pentru că el nu se va întâlni niciodată cu părul, cățelușa, cuptorul sau fântâna din poveste pentru a demonstra că este bun sau harnic. Putem vorbi acum de sentimentul dragostei față de muncă. Și nu se cere perfecțiune în ceea ce muncește copilul, ci doar punerea bazei dezvoltării unor sentimente care să însoțească noțiunile morale: sentimentul de prietenie, de dragoste față de țară, al datoriei și răspunderii etc.

O bună colaborare între familie și educatoare reprezintă o șansă în plus pentru ca cei mici să crească frumos, educați, implicați.

EDUCATIA IN FAMILIE - CEI SAPTE ANI DE ACASA

PROF. GHERMAN VALENTINA
PROF. DUMITRACHE IOANA

Părintii sunt primii educatori din viața copilului, lucru declarat în pedagogie încă de la Comenius, care, în prima carte de educație a copilului, spune că educația primită de acesta până la vârsta de șase ani, în primul rând de la mama, este determinantă pentru dezvoltarea sa .

„Atât timp cât tatăl și mama nu-și vor pleca fruntea în fața măreției copilului .atât timp cât nu vor înțelege că vorba COPIL nu este decât o altă expresie pentru ideea de MĂIESTRIE, atâta timp cât nu vor simți că în brațele lor doarme viitorul însuși sub înfățișarea copilului, că la picioarele lor se joacă istoric, nu-și vor da seama că am tot atât de puțin dreptul și puterea de a dicta legi acestei noi ființe, pe cât n-am puterea și nișci dreptul de a impune legi în mersul aștrilor...”, Ellen Key

A.S.Macarenco, fiind convins de rolul exemplului în educație- ca și de înclinația copilului pentru imitație-se adresează părinților astfel,, Să nu credeți că educația copilului numai atunci când vorbiți cu el, când îl povățuiți sau îi porunciți. Îl educați în fiecare moment al vieții dumneavoastră, chiar și atunci nu sunteți acasă .

Felul cum vă îmbrăcați, cum vorbiți, cum vă bucurați sau cum vă întristați, cum vă purtați cu dușmanii, felul cum râdeți sau citiți ziarul toate au pentru copil mare însemnătate.

Copilul vede sau simte cea mai mică schimbare în ton .orice subtilitate a gândurilor ajunge la el pe căi pe care dumneavoastră nu le observați ,,.

Familia este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale, deoarece ea influențează și modelează persoana umană . Unii merg chiar mai departe și susțin că acțiunea ei asupra persoanei este atât de mare, încât ea egalează acțiunea celorlalte grupuri sociale . Familia este adevăratul laborator de formare a persoanei .

Începând din primii ani de viață, copilul preia de la cei din jur gesturi, atitudini, limbajul, exemple de comportament . Prima relație a copilului cu lumea exterioară este cea cu familia . Acesta îi oferă copilului primele informații despre lumea care-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv . Acest tip de relație este hotărâtoare în devenirea personalității, nu numai prin faptul că familia mediază și condiționează comunicarea și interacțiunea cu celelalte componente sociale, în special cu școala .

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect, prin modele de conduită oferite de către membri familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie . Modelele de conduită oferite de părinți –precum și climatul socio-afectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale . Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor socio –moral .

Există cinci modalități în care copii înțeleg iubirea : mângâierile fizice, cuvintele de încurajare, timpul acordat, darurile, serviciile.

Mângâierile fizice sunt cea mai puternică voce a iubiri . Copii care sunt ținuți în brațe, sunt îmbrățișați, sunt sărutați, se dezvoltă mai devreme din punct de vedere emoțional, decât cei care sunt lăsați multă vreme fără un contact fizic . Ținutul în brațe, în timp ce i se citește o poveste, devine amintire pentru tot restul vieții.

Cuvintele de încurajare ”balsam pentru suflet ” hrănesc interiorul copilului dându-i sentimentul valorii de sine și al siguranței, căci” în voia limbii este viața și moartea ,(proverb ebraic) . Tonul vocii, blândețea, atmosfera afectuoasă, toate comunică o căldură emoțională și multă iubire . Cuvintele de laudă, de încurajare, cuvintele călăuzitoare, tonul agreabil și o mânie stăpânită vor aduce oricând un câștig însutit. Un mesaj pozitiv transmis în mod negativ va aduce rezultate negative.

Timpul acordat este darul pe care părintele îl oferă prin prezența sa copilului. În multe case, copiilor le este mai greu fără televizor decât fără tați . Cu cât legătura emoțională dintre copil și tată este mai

puternică, cu atât scade posibilitatea de a se ajunge la un comportament ce presupune delicvență. Timpul acordat trebuie să presupună și un contact vizual plăcut și plin de afecțiune . A privi copilul în ochi este o modalitate foarte eficientă de a transmite iubire din toată inima către sufletul copilului . Nu trebuie lăsat copilul să creadă că i se oferă iubire pentru că a făcut ceva pe plac în momentul acela, trebuie să i se ofere iubire în mod consecvent, orice ar fi, indiferent de comportamentul lui sau de orice alte împrejurări.

Timpul acordat înseamnă a desfășura o activitate împreună, cunoscând astfel mai bine copilul, împărtășind gândurile și sentimentele . Tot ceea ce se face împreună cu copilul va conta întodeauna.

Darurile sunt o formă de recunoștință sau de stimulare . Adevăratul dar exprimă iubirea pentru orice persoană, gestul fiind făcut de bunăvoie. “Cel mai frumos dar pe care îl puteți oferi copiilor dumneavoastră este propria sănătate emoțională, fizică, spirituală și intelectuală “(Sherill și Prudence Tippins).

Bibliografie

1. Revista Învățământului Preșcolar
2. Didactica –revista de comunicării științifice

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. DUMITRESCU ELENA MAGDALENA
LICEUL TEHNOLOGIC PIATRA OLT

În orice societate, familia joacă rolul cel mai important în formarea și socializarea copilului, deoarece ea reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile fiziologice și sociale și împlinite etapele întregului său ciclu de creștere.

Părinții sunt primii educatori din viața copilului, educația primită de acesta până la vârsta de șapte ani, fiind determinată pentru dezvoltarea sa ulterioară, fiind în primul rând, cadrul existenței biofizice al dezvoltării copilului, principalul obiectiv al familiei trebuie să fie păstrarea sănătății, creșterea normală și călirea organismului. Un anumit regim igienico-sanitar necesar dezvoltării fizice armonioase, înseamnă asigurarea unui program zilnic care trebuie să respecte orele de somn, activitate, joc, plimbare, masă. Dar copilul nu are nevoie numai de adăpost, hrană și haine, familia și căminul reprezintă pentru copil „școala primilor ani”, în care se pun bazele viitoarei sale conștiințe, ale tuturor trăsăturilor care îl vor defini ca om întreg, ca persoană cu statut social. Părinții reprezintă primii mentori reali în viața copilului, furnizându-i primele repere de orientare în lume, primele informații și învățături despre lucrurile și fenomenele din natură și din societate, primele sfaturi, norme de conduită. Creșterea și educarea copilului, ceea ce înseamnă „bun”, pentru el, se află într-o dinamică permanentă de la o cultură la alta, de la o perioadă la alta. Părinții trebuie să devină conștienți de influența pe care o exercită în viața copilului, să cunoască că educația dată propriului copil este diferită de cele precedente, că societatea viitoare va fi diferită de celelalte, iar copilul trebuie pregătit corespunzător.

Începând cu primii ani de viață, copilul preia de la părinți gesturi, atitudini, limbajul, exemple de comportament pozitive ca: sârguința, cinstea, politețea, sociabilitatea, inițiative creatoare, dispoziția de colaborare. Toate acestea cer calm, înțelegere, răbdare, dragoste față de copil. Nu frica, nu teama trebuie să-l determine pe copil să facă fapte bune. Pentru a descoperi binele trebuie să existe un cod de conduită bazat pe egală respectare atât de copil, cât și de părinți. Dragostea de „bine”, de adevăr are nevoie mai ales de acțiune, de descoperire a virtuților de către copil. Greșesc acei părinți care interzic copiilor de a apuca, de a desface jucăriile, de a le pipăi, de a le privi, și chiar de a le izbi. Activismul, precum și curiozitatea acută de a cerceta tot ce-l înconjoară trebuie stimulate, încurajate, înțelegând copilul ca pe o ființă autonomă. Cultivarea dragostei față de frumos se realizează tot în familie prin pregătirea bunului gust al copilului față de ținuta și locuința sa, precum și de frumusețea în comportare și relație cu cei din jur. Orice experiență de viață, orice relație afectivă vor fi resimțite în funcție de bazele oferite de familie. Familia reprezintă pentru copil, structura socio-afectivă de bază, principală structură protectoare, absolut necesară existenței lui.

De aceea un copil are nevoie de legături emoționale stabile, de sentimentul apartenenței necondiționate la un grup de persoane (în esență familia sa), de un mediu securizat care să-i permită experiențe normale de viață. Nimic nu este mai important deoarece copiii reprezintă cea mai mare resursă umană a unei culturi, ca atare viitorul lumii depinde de concepția pe care o au despre ei înșiși. Comunicarea cu copilul este un element esențial în viața de familie ori informarea și educarea părinților pentru o mai bună comunicare cu propriii copii duce la prevenirea multor conflicte în viața de familie care uneori pot duce la situații ireversibile. Desprins din aceste idei școala noastră a organizat cursuri și seminarii de educare a părinților pentru a îmbunătăți viața copilului în familie prin „educarea” părinților, educație înțeleasă ca oferire de informații educaționale preventive și sprijin acordat pentru stabilirea unor relații pozitive în interiorul familiei. Prin organizarea acestor seminarii considerăm că mai multe familii vor folosi metode și procedee eficiente de educație: Mai multă atenție pozitivă din partea părinților, mai multe aprecieri pozitive, mai multe recompense; Mai puține pedepse fizice atunci când copiii încalcă regulile și limitele; Alegerea conștientă a reacțiilor față de posibilul comportament nedorit / inadmisibil al copiilor (sporirea alternativelor de negociere). Implicarea părinților în problemele școlii nu înseamnă numai plata unui sprijin material sau atenționarea în legătură cu problemele copiilor lor. Ea este mult mai mult. Se referă la construirea unor relații pozitive între familie și școală și la o unificare a sistemului de valori și cerințe relative la copil. Aceasta poate avea un efect benefic asupra elevilor atunci când aceștia văd profesorii

colaborând și sfătuindu-se cu părinții și poate implica dezamorsarea unor probleme înainte ca acestea să devină necontrolabile. Părinți trebuie implicați permanent în activitatea școlii, nu numai atunci când se ivesc probleme. Majoritatea părinților, indiferent de nivelul lor cultural și social, pot da informații prețioase despre problemele, ritmurile de creștere, dorințele, așteptările, neîncrederile, pasiunile, etc. ale elevilor. Colaborarea și cooperarea părinților cu școala sunt eficiente și benefice ambilor factori dacă îndeplinesc condițiile unei comunicări eficiente și dacă țin seama și de dimensiunea sa umana.

BIBLIOGRAFIE:

- Băran - Pescaru, Emilia - „Familia azi. O perspectivă sociopedagogică”, Editura Aramis, București, 2004
- Bistriceanu, Corina - „Sociologia familiei”, Editura Fundației „România de mâine”, București, 2005
- Cristea, Sorin - „Dicționar de pedagogie”, Editura Litera. Litera Internațional, Chișinău-București, 2004
- David, Eugen -, „Introducere în sociologie”, Editura Psihomedica, Sibiu, 2004 .

REFERAT- „CEI 7 ANI DE ACASĂ,,

**AUTOR: PROF. DUMITRIU MELANIA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ MORAVIȚA, TIMIȘ**

*“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist”
(Mihail Levine).*

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury).

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult..

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini

și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASA

**PROF. INV. PRESC. DUMITRU CRISTINA
GRADINITA BADULESTI**

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu).

De multe ori ne punem întrebarea „cine este devină pentru comportamentul tinerilor de astăzi?”

În ultimii ani observăm o nepăsare din partea părinților față de purtarea copiilor și astfel tupeul a luat locul curajului, obrăznicia se confundă cu istețimea, iar răsfățul cu dragostea.

Când vine vorba despre „cei 7 ani de acasă” ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, până când acesta merge la școală.

Educația unui copil nu presupune doar achiziția de cunoștințe, priceperi și deprinderi, ci și însușirea unui comportament adecvat astfel încât să facă față cerințelor societății.

Când spunem că un copil are „cei 7 ani de acasă” ne gândim la un copil poli-ticos care știe să salute, să spună te rog, mulțumesc, care are o conduită frumoasă față de cei din jur, atât față de cei de vârsta lui cât și față de adulți.

Educația primită în „cei 7 ani de acasă” depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre părinți și copil, specificul de dezvoltare a copilului și valorile pe care se bazează familia.

Când copilul este foarte mic (0-3 ani) părinții sunt responsabili pentru tot ce se petrece în viața lui. Copilul nu știe să se hrănească, să se îmbrace, să-și facă baie și o mulțime de astfel de treburi, dar odată cu creșterea lui, părinții trebuie să-l învețe cum să se descurce singur (cum să se îmbrace, să se încălțe, să-și facă ordine la locul de joacă etc.).

Este bine ca de la vârsta mică (5-6 ani) copilul să participe alături de părinți la unele activități casnice cum ar fi :aranjatul mesei, spălatul vaselor, să aranjeze hainele, să șteargă praful, etc.

Important este ca părinții să îi ofere copilului posibilitatea de a alege dintr-o listă de responsabilități pe acelea pe care acesta și le poate asuma. Este bine de știut că nu rezultatul obținut de către copil este important, ci să fim mulțumiți cu efortul pe care copilul l-a depus pentru a ne ajuta. Rezultatele muncii copilului nu trebuie criticate pentru a nu-i știrbi încrederea în sine, și a nu-i dezvolta un sentiment de nesiguranță în legătură cu capacitatea lui de a purta o responsabilitate.

În momentul în care copilul nostru depășește sfera familiei și intră în colectivitate, începe o nouă etapă în viața lui. La intrarea în grădiniță, programul zilnic al acestuia se restructurează atât din punct de vedere al mediului în care își desfășoară activitatea (o parte din zi copilul este în grădiniță iar cealaltă parte acasă, în familie) cât și al conținutului activităților și a reperelor orare.

Este important ca părinții să cunoască care este activitatea copilului de la grădiniță pentru a putea adapta programul celui mic, astfel încât să se asigure că va exista o coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, sau dimpotrivă poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței.

Pentru a exista un echilibru, părinții trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei ar trebui să comenteze împreună cu cel mic lucrările pe care el le-a realizat la grădiniță și pe care educatoarea le afișează pe un panou la intrarea în grupă. Cu acest prilej vor cunoaște ce activități a desfășurat copilul și vor ști cum să-l susțină în ceea ce are de învățat.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă.

Foarte importante sunt și activitățile complementare celor de la grădiniță, desfășurate cu copilul în contexte diferite de viață. Părinții trebuie să pună copiilor la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite

spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul poate să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

Construcția celor „7 ani de acasă” este un proces îndelungat, proces în care este nevoie de parteneri. Atunci când construim împreună trebuie să fim conștienți de importanța fiecăruia dintre noi, de ce anume ne leagă, cine suntem „noi” și cine suntem fiecare dintre noi.

Bibliografie:

1. Vrăsmaș Ecaterina Adina, „Consilierea și educați părinților”, Editura Aramis, București, 2002
2. P., Emil, R., Iucu, „Educația preșcolară în România”, Polirom, 2002

“CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

BIBLIOTECAR: FLORENTINA DUMITRU
LICEUL TEHNOLOGIC MECANIC, MUNICIPIUL CAMPINA

Educația copilului are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau de interdicții pe care i le stabilesc părinții sau educatorii.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude. . Puțini copii se comportă ca și cum tocmai ar fi ieșit de pe porțile unui colegiu englezesc de bune maniere, cum la fel de puțini sunt, probabil, și cei care l-ar fi inspirat pe Caragiale pentru reeditarea lui „Domnul Goe”. Între aceste două improbabile extreme are loc o provocare – uneori dificilă – a părinților în dorința lor de a le oferi copilului ceea ce este cunoscut generic drept „**cei șapte ani de-acasă**”.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celeia care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

DISCRIMINAREA COPIILOR CU DIZABILITATI

PROF. GEORGIANA AURELIANA DUMITRU
SC. GIM. COMUNA GURA VITIOAREI

Visează la egalitatea de șansă, la o școală obișnuită din cartierul lor, la joaca cu ceilalți copii, la o familie împlinită și o meserie atunci când vor ajunge adulți. Visuri firești și deloc ieșite din comun, dar de care sunt îndepărtați pe zi ce trece a vieții lor tot mai mult. Lupta celor nevoiți să refacă primii pași

Copiii cu dizabilități din România sunt discriminați zilnic, priviți cu neîncredere, dați la o parte, puși pe bară sau neacceptați în școlile obișnuite. În spatele unei nevoi speciale se află întotdeauna un copil frumos, dornic să descopere lumea. Copilul căruia noi, de cele mai multe ori, îi vedem doar dizabilitatea visează să fie eroul din desene animate, astronaut, doctor sau orice altceva care să dovedească lumii că poate face lucruri mărețe. Poate fi fascinat de vioară, de mediul înconjurător, de universul culorilor așternute pe hârtie sau pânză, de cosmos sau de animale și, mai presus de orice, își dorește să se joace și să fie iubit. Așa sunt toți copiii, așa se dezvoltă și așa iau naștere visuri. Copiii ne dovedesc că sunt adevărate comori care, printr-un zâmbet sau o îmbrățișare, ne arată că fiecare zi poate fi remarcabilă. Depinde doar de noi să îi sprijinim ca să ajungă acolo unde visează.

Visurile unui copil nu țin cont de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă sau afecțiune. Nu știu să defavorizeze, așa că se "inserează" nevăzute în mintea sau sufletul oricărui copil.

Discriminarea nu are vârstă. Discriminarea se poate manifesta de timpuriu, așa cum se întâmplă în școli. Deși legislația le garantează o educație egală, copiii cu dizabilități întâmpină dificultăți în a avea acces la o școală obișnuită. Se confruntă cu reticența cadrului didactic și apoi cu prejudecățile celorlalți părinți, care, din lipsă de informare, le condamnă dizabilitatea. În final, părintele devine neputincios în fața unui sistem care îi discriminează copilul și apelează la instituții închise sau școli speciale, iar copilul lui își pierde șansa de a crește firesc, alături de ceilalți copii. Mai mult, v-ați gândit vreodată câtă durere se poate ascunde în sufletul unui părinte care își duce copilul în parc doar după ce toți ceilalți copiii au plecat la masă sau la culcare.

Discriminarea este cea mai dură amintire pe care i-o poți lăsa unui copil. Lasă urme adânci în sufletul lor fragil și, indiferent de câtă dragoste îi arată părinții, e greu să le ștergi. Pentru acest lucru e nevoie ca societatea să înțeleagă discriminarea și efectele ei și să o reclame atunci când se întâlnesc cu astfel de cazuri.

Cum identifici discriminarea?

Discriminarea este o acțiune care presupune un tratament diferit, nedrept față de persoane din cauza apartenenței lor la un anumit grup social. Există mai multe forme de comportamente discriminatorii, dar toate implică o anumită formă de excludere sau de respingere și încălcarea unui drept garantat de lege, cum ar fi accesul la educație de calitate.

Discriminarea persoanelor cu diferite handicapuri se poate manifesta în mod direct prin:

- limitarea sanselor egale de a participa la viața publică;
- limitarea posibilităților de a avea o viață socială obișnuită;
- imposibilitatea de a se angaja și a-și castiga existent, după finalizarea studiilor;
- imposibilitatea de a avea acces la anumite instituții sau utilități care intervin în viața de zi cu zi.

Mai dureroasă însă, este acea discriminare subtilă, pe care majoritatea oamenilor care nu suferă de nici un handicap nu o constientizează, ci dimpotrivă o generează și o perpetuează prin standardele și normele pe care direct/indirect sau intenționat/neintenționat le impun asupra tuturor celorlalți. O asemenea discriminare se regăsește spre exemplu în "etichetele" atribuite acestor persoane.

Bibliografie:

- <https://www.prostemcell.ro>
- <https://adevarul.ro>

EPECTELE ABANDONULUI SCOLAR ASUPRA COPIILOR

**DUMITRU GEORGICA CRISTINA
GRADINITA NR. 269, BUCURESTI**

Educația este un tip particular de acțiune umană, o intervenție sau direcționare, o categorie fundamentală a pedagogiei. Platon definea educația ca fiind „arta de a forma bunele deprinderi sau de a dezvolta aptitudinile native pentru virtute ale acelor care dispun de ele.” Aristotel, în lucrarea sa „Politica”, considera că „educația trebuie să fie un obiect al supravegherii publice, iar nu particulare”.

Johann Amos Comenius, în lucrarea sa „Didactica magna”, considera că la naștere, natura înzestrează copilul numai cu „semințele științei, ale moralității și religiozității”, ele devin un bun al fiecărui om numai prin educație. Rezultă că în concepția sa, educația este o activitate de stimulare a acestor „semințe”, și implicit, de conducere a procesului de umanizare, omul ”nu poate deveni om decât dacă este educat”.

Pentru pedagogul englez din secolul al XVII-lea, John Locke, educația se prezintă sub forma unei relații interpersonale de supraveghere și intervenție ce se stabilește între „preceptor” (educator) și copil (viitorul „gentleman”). Filosoful german Immanuel Kant, aprecia că educația contribuie la valorificarea naturii umane în folosul societății: „este plăcut să ne gândim că natura omenească va fi mai bine dezvoltată prin educație și că se poate ajunge a se da o formă care să-i convie cu deosebire. Aceasta ne descoperă perspectiva fericirii viitoare a neamului omenesc”.

Pentru Jean-Jacques Rousseau educația este în același timp intervenție și neintervenție : „Educația negativă presupune înlăturarea oricărui obstacol din calea dezvoltării firești, totul trebuind lăsat să se producă de la sine fără nici o intervenție”.

În opinia pedagogului german Johann Frederich Herbart educația este împărțită în trei subdiviziuni: guvernarea, învățământul (realizarea unor obiective specifice) și educația morală.

Sociologul francez Émile Durkheim considera că educația este o acțiune „exercitată de generațiile adulte asupra celor ce nu sunt coapte pentru viața socială.”; are ca obiect să provoace și să dezvolte în copil un număr oarecare de stări fizice, intelectuale și morale. Durkheim afirma că „educația constă într-o socializare metodică a tinerei educații”.

Pedagogul român Constantin Narly, consideră că educația este „un fapt social și individual în același timp”. Florin Georgescu considera că „educația este prima activitate creatoare neproducătoare de bunuri de consum, cunoscută de istorie” (Florin Georgescu 1970).

Societatea zilelor noastre solicită, mai mult ca oricând, inteligența și capacitatea creatoare a omului. „Întregul climat al viitorului, afirmă Bogdan Suchodolski, va situa capacitățile intelectuale în condițiile deplinei afirmări și va da un larg avans dorinței de cunoaștere.

În concluzie, prin educație se dorește dezvoltarea conștientă a potențialului biopsihic al omului și formarea unui tip de personalitate solicitat de condițiile prezente și de perspectiva societății.

Educația are următoarele caracteristici: pune accent pe oameni, urmărește dezvoltarea unor calități umane și explorarea orizonturilor, este orientată predominant spre pregătirea pentru viață, are în vedere, cu precădere, întrebări asupra existenței, vizează cu precădere dezvoltarea unei stări sau a unei structuri atinse, finalitatea în educație îmbină viziunea pe termen scurt cu cea pe termen lung. Activitatea educațională este dinamică și flexibilă în același timp, iar educația stimulează idealul ființei umane exprimat prin „a fi și a deveni”.

Climatul familial conflictual și imoral, excesiv de permisiv, divergența metodelor educative și lipsa de autoritate a părinților, atitudinea rece, indiferentă sau, dimpotrivă, tiranică a acestora sunt alte câteva aspecte care conduc spre abandonul școlar.

Factori de natură socială și economică, confuzia sau absența unor norme sau valori sunt alte cauze care conduc la dezorientarea elevilor, îndepărtarea lor de mediul educațional și, în final, abandon școlar.

Abandonul școlar reprezintă o problemă gravă cu care se confruntă societatea contemporană, școala a ajuns să fie abandonată încă din clasele primare deoarece nu este percepută ca valoare în sine astfel elevii nu mai consideră școala un viitor.

Factorii de natură educațională: insubordonare față de normele și regulile școlare, chiul, absentism, repetenție, motivații și interese slabe în raport cu școala, greșelile dascălilor (de atitudine și relaționare, competența profesională, autoritate morală) au și ei un rol important în apariția fenomenului de abandon școlar.

Anturajul de proastă calitate debusolează elevii cu un psihic labil datorat unor carențe din copilărie; dorința de a scăpa de sub tutela educațională sau familială reprezintă cauze pentru care elevul abandonează școala.

La nivelul școlii, situațiile de abandon pot fi determinate de integrarea insuficientă în colectivul clasei de elevi sau de relațiile formate în rândul colegilor. La nivelul școlii sunt foarte puține acțiuni care să prevină abandonul școlar. Cadrele didactice au un rol important în prevenirea abandonului școlar timpuriu, deoarece sunt în permanent contact cu elevii, pot identifica și diagnostica problemele acestora și pot atrage atenția autorităților sau organizațiilor competente pentru a interveni la nevoie

Dezorganizarea familiei atrage după sine dificultăți materiale. Divorțul, alcoolismul, violența în familie sunt semne care preced de foarte multe ori la decizia de abandon școlar.

Integrarea acestor elevi în proiecte de integrare în scopul atragerii către școală, găsirea unor soluții de către cadrele didactice pentru creșterea integrării elevilor pentru o mai bună comunicare cu ei dar și cu părinții acestora și să implice elevii în activități extracurriculare și de consiliere.

Un alt element în combaterea abandonului școlar este participarea tuturor copiilor la programul educativ fiecare după posibilitățile sale. Copiii sunt diferiți, capacitățile lor sunt diferite, la fel și gradul lor de adaptare și percepere dar în mediul școlar fiecare are un statut, un rol, o valoare fapt ce îl determină să continue și să îndrăgească acest mediu. Trebuie plecat de la premisa că fiecare copil are o valoare, este unic și că fiecare copil poate învăța dar pentru asta cadrul didactic trebuie să cunoască aptitudinile și nevoile fiecărui copil integrat în sistemul de educație și nu numai atât, să îl cunoască, să îi cunoască trăirile.

Pentru reducerea ratei abandonului școlar în unitățile școlare trebuie întreprinse următoarele activități:

- Activități extrașcolare desfășurate în școala (acțiuni de renovare/înfrumusețare /curățire a școlii; concursuri sportive; acțiuni/concursuri de creație artistică; competiții de joc, etc.).
- Organizarea de întreceri între echipe de elevi constituite în funcție de proveniența.
- Toate aceste acțiuni trebuie să aibă un caracter periodic, pentru a menține continuu elementul de atractivitate al școlii și a se constitui într-un factor de antrenare constantă a atenției elevilor în activități legate de spațiul școlar.
- Motivarea pozitivă a participării poate fi dată prin acordare de premii simbolice recompense grupurilor de elevi care sunt mai performante în astfel de activități.

În România abandonul școlar reprezintă un motiv de îngrijorare și pentru aceasta școala trebuie să aibă o relație strânsă cu membrii familiei. Educația pentru toți este o nevoie a epocii noastre. Depinde de fiecare cadru didactic în parte, de responsabilitatea și implicarea tuturor ca ea să devină o realitate din care fiecare învață și se dezvoltă și să nu uităm că educația depinde foarte mult de noi, **de noi toți**.

Bibliografie:

Botnariuc, P. & Țibu, S. *Portofoliul pentru educație permanentă*, București: Ed. Afir, 2010
<https://ro.wikipedia.org/wiki/Educație>

EDUCAȚIA ÎNCEPE ACASĂ

PROF. DUMITRU NINA MĂDĂLINA ȘCOALA GIMNAZIALA “PROF. ILIE POPESCU” ȘOTANGA

Aristotel spunea că „Cei care educă copiii sunt demni de mai multă onoare decât cei care le dau viață; de aceea pe lângă viață, dăruieți copiilor și arta de a trăi bine, educându-i.” De acest citat orice societate ar trebui să țină cont.

O societate pentru a fi puternică are nevoie de educație, iar educația începe din prima clipă în care te-ai născut și nu se termină niciodată. Educația dată copiilor de astăzi va da „tonul” societății de mâine și va fi “structura de bază” a viitorului. Din fericire, în ziua de astăzi, spre deosebire de părinții noștri, avem acces la informații datorită internetului și libertate de exprimare și educare.

Educația începe în familie și trebuie continuată în școală, astfel încât cele două componente trebuie să fie complementare. Din păcate, avansul societății în care trăim absoarbe profesional mai mult părinții, lăsându-le puțin timp pentru copii. Numai că, efortul părinților - aparte de satisfacția personală - are ca finalitate bunăstarea copiilor: lucrurile materiale le vor servi un timp, dar, fără a ști cum să le gestioneze, acestea se vor termina. Ceea ce vreau să evidențiez este că trebuie să investim în și pentru educația lor!

Implicarea familiei în educația copilului este o temă foarte importantă, deoarece o relație strânsă între școală și familie duce la îmbunătățirea educației copiilor. De asemenea, recunoașterea părinților ca „primii educatori” are un rol hotărâtor pentru a aprecia impactul pozitiv pe care-l poate avea o educație de calitate. Finalitatea educației până la vârsta de 7 ani trebuie să ne ducă la dezvoltarea aspectelor: fizic, intelectual, afectiv și social. Atât familia, cât și școala trebuie să contribuie la:

- dezvoltarea autonomiei, capacității de a se descurca și de a găsi singur soluții pentru diverse probleme. Se poate face printr-o rutină zilnică, a obiceiurilor alimentare, a igienei personale, prin activități și odihnă. Toate ajută la creșterea stimei de sine.

- individualizarea: primul an – descoperă corpul, în al doilea înțelege că nu toți suntem la fel, în al treilea deja începe să dezvolte orgoliul și stima de sine etc. În acești ani au nevoie de activități ce dezvoltă imaginația și le aduc noi experiențe.

- socializarea: depinde foarte mult de mediul în care crește copilul, de familie, școala, grup de joacă, programe ce vizionează la tv, jocuri etc.

- dezvoltarea creativității, a imaginației, a inteligenței sociale prin joc care este o activitate spontană, ce trebuie continuată și în școală;

- globalizarea: legăturile ce se stabilesc între cunoștințele pe care le primește copilul. Intotdeauna au existat comentarii despre diferența dintre copii din mediul rural și cei din mediul urban, numai că problema s-a axat mai mult pe ...”cei de la țară sunt mai slabi intelectual”. Problema stă de fapt în “educatia primită”, în informațiile la care au avut aceștia acces și cum au fost ele înțelese. Copiii nu sunt mai puțin inteligenți în mediul rural, însă nu au aceleași oportunități și mijloace ca în mediul urban (a învăța o limbă străină de la grădiniță, a cânta la un instrument, a practica sport, a

- merge la teatru etc), iar de multe ori efortul lor e mult mai mare pentru a avea rezultate bune. Părinții lucrează în oraș; spre deosebire de ceilalți, ajung mai obosiți acasă și târziu, iar munca nu se termină nici acasă, de aceea au nevoie de mai mult sprijin din partea educatorilor.

Fiecare copil e un „univers”, o ființă umană în dezvoltare cu puncte tari și puncte slabe. Atunci părinții, cu ajutorul profesorilor - pentru ca sunt calificați din punct de vedere pedagogic, trebuie să lucreze împreună pentru a diminua punctele slabe sau să se poată corecta în măsura posibilităților și, bineînțeles, trebuie sprijiniți pentru a dezvolta calitățile native.

Tehnologia în zilele noastre avansează foarte repede, astfel încât copiii de vârste foarte mici, de 2, 3, 4 ani sunt lăsați să se joace cu telefoanele mobile, tablete, calculatoare, fapt ce îi ajută să își dezvolte dexteritatea de lucru, însă îi face să își piardă răbdarea, dorința de a face sport, de a ieși în aer liber. Să nu uităm că cel puțin până la vârsta de 7 ani, copiii sunt încă în creștere, organismul nu este nici pe departe dezvoltat, iar vederea e foarte importantă. Tot ce e „electronic” pentru ei este atractiv datorită culorilor, mișcărilor rapide, muzicii, interacțiunea pe care o pot avea cu aceste obiecte, lucru care în lipsa atenției

părinților îl apreciază foarte mult. De asemenea, părinții ar trebui să fie conștienți că la această vârstă copiii ar trebui să-și dezvolte

alte aptitudini: să aibă un vocabular minim, să asocieze cuvinte cu imagini, să memoreze poezii scurte, pentru a-și dezvolta imaginația și exersa memoria, să deseneze, pentru a asocia imagini cu culori, cântecele, să facă sport și, bineînțeles, să-i învățăm obiceiuri alimentare corecte. Nu trebuie uitat nici faptul că o atenție corespunzătoare din partea părinților și a cadrelor didactice în educația copiilor pot detecta de la varste fragede eventuale deficiențe sau carențe: probleme de vedere, înțelegere, autism, neatenție, hiperactivitate, impulsivitate.

Ce sunt până la urmă primii șapte ani în educația copiilor? Educația familiei trebuie să fie “piatra de temelie”, iar educatorii și învățătorii “structura” pe care copiii vor pune încet – încet „cărămizile științei și ale cunostintelor”.

În concluzie pentru a crește un copil educat, motivat, fericit și cu o stimă de sine ridicată trebuie să îi “hrănim” cel trei nevoi: nevoia de conectare (atenția părinților/ a celor din jur), nevoia de competență (să îi ajutăm să capete deprinderi și priceperi) și nevoia de control/autonomie (să îi învățăm să ia decizii singuri pentru a putea să distingă mai târziu ce este bine și ce nu este corect).

Bibliografie:

1. Vrașmaș Ecaterina Adina, “Consilierea și educația părinților”, Ed. Aramis, București, 2002
2. Ciofu Carmen, “Interacțiunea părinți-copii”, Editura Medicală Amaltea, București, 1998
3. Anghelescu Carmen, “Zi de zi cu copilul meu”, Editura Medicală, București, 1989

CÂT DE IMPORTANȚI SUNT CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

DUMITRU TATIANA MIHAELA

Copilăria este cea mai frumoasă etapă, perioadă a vieții, cu farmecul, visarea și naivitatea specifică. Copilul este o persoană, o ființă și nu doar un adult în miniatură ci, este deosebită de adult, gândește și simte în felul lui. Când spunem șapte ani de acasă avem în gând faptul că la baza educației copilul, la formarea personalității și comportamentul acestuia până merge la școală stau părinții. Aceștia au un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții pentru că adaptarea lui în societate depinde de educația, bunele maniere, regulile morale cultivate de acasă.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Educația timpurie are la bază idea că vârstele mici sunt baza dezvoltării personalității, de aceea este necesară antrenarea implicită a tuturor agenților care au influență asupra copilului – familia, instituțiile educaționale și comunitatea .

Principiile și valorile educației timpurii sunt:

- fiecare copil e unic, cu nevoi specifice lui și particulare, nevoile sunt cerințe importante pentru educație și diferă de la un copil la altul, deci abordarea lui este specifică fiecărui copil în parte ;
- educația este continuă, începe din primele momente ale vieții și durează toată viața ;
- fiecare activitate de îngrijire este un demers educativ, iar interacțiunea activă cu adultul e definitorie;
- dezvoltarea copilului este dependentă de ocaziile pe care i le oferă rutina zilnică, interacțiunea cu ceilalți, organizarea mediului și activitatea de învățare ;
- învățarea copilului mic se realizează prin explorări și experimente în situații de joc.

În concluzie, familia are misiunea de a realiza o dezvoltare armonioasă a tuturor capacităților fizice, mintale și afective ale copilului, trebuie să canalizeze interesul și înclinațiile și să-l ajute să-și formeze, încetul cu încetul, adevărata lui personalitate. După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală, cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor situații.

Cât de importanți sunt cei șapte ani de acasă rezultă și din faptul că, copilăria va rămâne mereu proaspătă în sufletele noastre și va fi în permanență un reper despre ce înseamnă fericirea. Atât timp cât vom avea în suflet o bucățică din copilăria noastră fericită, credem că ne vom putea păstra un zâmbet pe față, indiferent de încercările prin care ne va purta viața.

CEI 7 ANI DE ACASA

DURDUN MAGDALENA

Niciun părinte nu-și dorește ca fiul sau fiica să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Educația primită în familie

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rându-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

ÎNTOCMIT DE PROF. DUȘA ADRIANA-ELENA,
G.P.P. "PITICOT" CIMPENI, ALBA

Primii ani de viață reprezintă pentru copil perioada cea mai importantă pentru că fiind înconjurat de dragostea și protecția părinților se dezvoltă cognitiv și motric, asimilează norme și valori de bază pe care ca adult își va clădi viața în viitor. Din aceste motive perioada celor "7 ani de-acasă" este considerată o perioadă de aur a educației. Acum, în această perioadă se învață bazele disciplinei, a încrederii în forțele proprii, se învață reguli de respect și noțiuni de socializare, valorile umane, copilul se obișnuiește cu perceperea lumii, socializează pentru întâia oară, învață ce este încrederea ordinea, cinstea, buna purtare.

Deși educația începe în familie, ea se continuă la grădiniță unde copilul socializează cu colegii de grupă, cu adulții din grădiniță, ceea ce conduce la o dezvoltare armonioasă pe toate planurile și la toate nivelele de vârstă, la o consolidare a normelor deja deprinse în familie.

Astăzi, această expresie de "7 ani de-acasă" este o expresie învechită deoarece în intervalul celor 7 ani copilul este inclus în grădiniță de la 3 ani, în școală de la 6 ani.

Educația primită în familie se referă în mod tradițional la salut, comportament în public, comportament cu prietenii, înțelegerea normelor sociale, manierele la masă, recunoașterea greșelilor, tact, toleranță.

Cei "șapte ani de-acasă" simbolizează un anumit standard minim de conduită în care trebuie să se încadreze copiii. Ei trebuie să învețe de la părinți înainte să meargă la școală următoarele reguli: "să asculte când cineva le vorbește"

- să nu vorbească cu gura plină;
- să se spele pe mâini după ce folosesc toaleta;
- să spună adevărul;
- să nu fie agresiv;
- să își asume responsabilitatea pentru ceea ce face;
- să îi respecte pe cei din jur;
- să nu scuipe pe stradă;
- să nu vorbească urât;
- să nu se urce cu picioarele încălțate în pat;
- să respecte proprietatea personală a celorlalți;
- să spună mulțumesc;
- să se spele pe dinți dimineața și seara;
- să nu se scobească în dinți sau alte părți ale corpului în public atunci când vorbește cu cineva."(Michelle-SUA)

Tot în această perioadă trebuie stimulată independența copiilor. Educația copiilor are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Copilul trebuie învățat să respecte, să înțeleagă reguli de comportament sau interdicțiile care se stabilesc acasă sau în clasă. Aceste reguli trebuie să fie clare, concrete, constante, coerente, consecvente. Ele trebuie să fie amintite copilului cât mai des.

Bibliografie: *www.despre.copii.com*

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF. INV. PRIMAR DOBRESCU VERGINIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ DESA
JUD. DOLJ

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Educația copilului are la baza o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau de interdicții pe care i le stabilesc părinții sau educatorii.

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelie unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Perioada celor 7 ani - este considerată a fi perioada cu impact maxim asupra modului în care copilul percepe lumea și valorile umane ale societății din care face parte. Rolul părinților este esențial în acești ani - pentru că ei sunt cei care pun cărămizile sistemului de norme și valori pe care adultul de mâine își va clădi propria sa viață.

CEI 7 ANI DE ACASA, SUNT OGLINDA PARINȚILOR MEI!

PROF.PTR.INV.PRESC. DOBRIN MARIOARA CATALINA

Pornind de la titlul „Sunt oglinda părinților mei” putem face o întreagă teorie legată de acest lucru . Se spune că, copiii imită tot ceea ce văd la părinții lor și redau anumite stări, comportamente în diferitele situații la care sunt expuși.

Nu de mult având o ședință la școala fiicei mele în care diriginta era supărată pe elevi datorită comportamentului acestora, majoritatea părinților au uitat de faptul că responsabilitatea educării propriilor copii a fost și este în continuare în atribuțiile lor, motiv pentru care acuzau profesorii de comportamentul copiilor sugerând că nu reușesc să se impună.

Întrebarea mea firească, spun eu, a fost „Dar dumneavoastră unde ați fost în cei 7 ani de acasă? Oare copiii noștri nu sunt oglinda noastră?”

Știm să aruncăm vina în curtea vecinului dar noi lipsim din primii ani de viață ai copiilor noștri, ani în care ne gândim la educația pe care o primesc de la părinți, ani în care se pun bazele personalității și a comportamentului copilului. Când facem afirmația că un copil are cei 7 ani de acasă ne vin în minte o mulțime de lucruri și aș spune: copilul este crescut bine, știe să spună cuvintele magice mulțumesc, te rog, salut, poftim, se comportă civilizată cu cei din jur indiferent de vârsta lor, oferă locul său unui vârstnic, îl ajută. În concluzie vorbim de bune maniere, reguli necesare în adaptarea copilului în societate. Și totuși, cred că nici un părinte nu își dorește ca propriul copil să dea dovadă de o educație proastă, fiecare ar vrea ca odrasla sa să fie un exemplu de bună purtare atât în societate cât și în mediul familial, însă o educație aleasă din prisma comportamentului nu se face fără afecțiunea părinților, fără armonie în familie, fără modelul primit de la părinți, fără valorile pe care se bazează familia și specificul de dezvoltare a copilului. Dragostea purtată copilului de către părinți stă la baza unui comportament adecvat, un copil uitat va căuta mereu să se facă auzit, văzut în schimb unul îngrijit, protejat, văzut și auzit va avea o deschidere spre asumarea regulilor impuse de membrii familiei și de societate.

Astfel acesta din urmă va percepe regula în mod pozitiv ca fiind un lucru firesc, nu va opune rezistență și nu va încerca să fie Gigi contra. O mentalitate deschisă în cadrul familiei eu te ascult, te aud, am încredere în tine, țin cont de sentimentele tale, nu te percep ca pe un obiect va face ca regulile să nu se transforme în disciplină și aici mă refer la acea teroare educațională făcută în alte perioade.

Revenind la ideea „copilul este oglinda noastră” degeaba îi spunem copilului nu copia sau nu țipa dacă noi ne laudăm cu performanțele noastre la capitolul copiat sau țipăm prin casă frecvent avem discuții aprinse între noi ca părinți. Sau în ciuda faptului că a greșit sau a făcut un lucru bun, după caz, nu îl sancționăm sau recompensăm iar la recompensă nu mă refer la stimularea prin dat de bani, pentru o notă bună ci la susținere, încurajare și încredere acordată.

De curând am învățat că nu trebuie criticat un anumit comportament, ci e benefică o frază atât de simplă precum aceasta: Nu aș fi fericită dacă ai cădea ..., în cazul unui copil care dorește să se dea pe balustrada scării de bloc sau cea interioară. Cu siguranță copilul se va gândi mai mult dacă vrea să o facă și va veni cu întrebarea pe care fiul meu mi-a pus-o: „Frica ta cea mai mare este să nu murim noi?”

De aceea cred că datoria noastră ca părinți dar și ca profesori este de a le explica ce au voie să facă și ce nu, să stabilim reguli clare, acceptate de ambele tabere părinți/profesori – copii/elevi și să existe consecvență în educarea acestora.

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

PROF. INV. PRIMAR DOBRINEAN LIGIA
ȘCOALA GIMNAZIALA „LUCIAN BLAGA” JIBOU, JUD. SALAJ

Oamenii se bazează foarte mult pe învățare în dezvoltarea copilului. Pentru că nu suntem născuți încât să știm să ne comportăm în societate, trebuie cum creștem, să învățăm multe dintre comportamentele din mediul care ne înconjoară. Pentru majoritatea dintre noi, această învățare începe cu familia acasă. Învățarea vine în mai multe forme, iar uneori, copiii învață prin a li se spune ceva direct. Cu toate acestea, cel mai frecvent mod de învățare a copiilor este prin observarea vieții de zi cu zi.

Învățarea și socializarea unui copil sunt influențate cel mai mult de familia sa, deoarece familia este grupul social principal al copilului. În cadrul acesteia începe dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, emoțional, social și intelectual.

Pentru a face o analogie, dacă vrem să construim o clădire mare, trebuie să ne asigurăm că are o bază solidă, astfel încât restul clădirii să poată sta neclintită și puternică pentru mulți ani viitori. Dacă fundația nu este puternică, acea clădire va avea probleme să reziste. La fel se întâmplă ca oameni: dacă bazele noastre nu sunt solide, ne este mai dificil să avem succes în relațiile noastre cu ceilalți, cu munca și cu noi înșine, de aceea familia are o importanță majoră în dezvoltarea unui copil. De asemenea, familia va fi responsabilă pentru conturarea unui copil, pentru dezvoltarea valorilor, abilităților, socializării și securității acestuia.

Valori

În general, înțelegem că valorile înseamnă o înțelegere între ceea ce este corect și ceea ce este greșit. Ca societate, avem norme și valori, iar acestea funcționează împreună cu valorile și normele personale. O modalitate de a vedea ce valorează o societate este de a privi pe cine respectă aceasta. De obicei, oamenii manifestă mai mult respect față de semenii lor și față de lucrurile pe care le apreciază foarte mult. Ori de câte ori tratăm oamenii cu lipsă de respect, copilul nostru va observa cu siguranță, deoarece copiii sunt bureți care înmoaie tot ce este în jurul lor și de multe ori uităm că ne urmăresc. Cu toate acestea, în ansamblu, mulți dintre noi suntem de acord și dorim să împărtășim copiilor noștri valori de respect, compasiune, corectitudine și responsabilitate.

O modalitate bună de a ne învăța copilul valorile este de a discuta cu el importanța acelor care sunt sănătoase și nesănătoase. Chiar și atunci când copilul este mic, putem să-l responsabilizăm la treburi casnice, cum ar fi curățarea mesei sau să ajute în a înveseli un prieten sau un frate când sunt bolnavi, cu scopul de a învăța importanța acestor valori. În plus, explicarea importanței valorilor va ajuta copilul să înțeleagă consecințele. Ca familie, este sarcina noastră să-i învățăm despre valorile pe care le vor folosi pentru a-și ghida propriile vieți. Acest lucru necesită multă muncă, deoarece nu numai că trebuie să-i învățăm direct aceste valori prin explicarea și responsabilizarea de a face anumite lucruri, dar și pentru faptul că ei ne percep ca pe niște modele. Copilul va observa dacă ne comportăm în același mod în care ne așteptăm de la ei să o facă, urmărește comportamentele noastre pentru a evalua cum să se comporte singuri.

Aptitudini

Odată ce copilul este născut, începe să învețe abilități motorii, lingvistice, cognitive și emoționale. În ceea ce privește abilitățile motorii, este în mare parte responsabilitatea familiei de a preda aceste abilități. Chiar dacă acesta merge la grădiniță sau la școală, munca pe care părinții o depun acasă pentru a învăța aceste abilități este mult mai eficientă decât în câteva ore în care copilul este sub îngrijirea altcuiva. Copilul va învăța cum să stea în picioare, să meargă, să alerge, să urce, să țină o lingură și așa mai departe. Acestea ni se par atât de firești ca și adulții, dar sunt abilități care trebuie reglate bine la o vârstă foarte fragilă și, de asemenea, consolidează independența copilului, care este un lucru esențial pentru dezvoltarea lui.

O altă abilitate care este foarte importantă pentru dezvoltarea copilului este emoția. Aptitudinile emoționale sunt importante pe tot parcursul vieții copilului, deoarece îi învață când trebuie să aibă simpatie și compasiune pentru ceilalți, precum și cum să se descurce cu maximele și minusurile care vin în viață.

„ Familia este un factor important și de răspundere al educației. Părinții o conduc și răspund de ea în fața societății, a fericirii lor și a vieții copiilor”. **A.S. Makarenko**

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE – CEI 7 ANI DE ACASĂ

DOBROICA LAURA
PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR
LICEUL CU PROGRAM SPORTIV ARAD –
GRĂDINIȚA P.N. NR. 7 ARAD

Fiecare părinte își dorește să aibă și să crească copii sănătoși și fericiți. Dar, oare, toți știu cu adevărat de ce are nevoie copilul lor pentru a crește astfel? Care sunt ingredientele care ne asigură sănătatea și fericirea pe termen lung? Într-o lume preponderent materialistă, cum este cea în care trăim, întrebarea este firească.

În primii ani, care constituie perioada cea mai importantă de dezvoltare fizică și de construcție a personalității și inteligențelor, elementele reprezentând mediul social care contribuie la modelarea unei persoane sunt familia, școala, prietenii și colegii, comunitatea apropiată, modelele și valorile sociale și imaginea despre lume, ca ansamblu, care ajunge la conștiința persoanei prin intermediul culturii și diferitelor medii de informație la care are acces. Este totodată, perioada în care se construiește, sau nu, simțul coerenței și primele modele ale relațiilor cu ceilalți. Și totodată, perioada în care personalitatea, aflată în perioada de construcție, este supusă la primele teste.

Familia este unul din cele mai importante elemente sau, mai bine spus, sisteme care contribuie la dezvoltarea unei persoane și la starea ei de sănătate. Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. Părinții furnizează „zestrea genetică”, iar familia creează condițiile dezvoltării fizice, emoționale, intelectuale și modelează caracterul copilului, simțul moral, estetic etc. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile alimentare și igienice, atitudinile față de viață, modelele sau obișnuințele de comportament, copiii le datorează educației primite în mediul familial. De aceea, familia este instituția fundamentală în toate societățile.

Rolul familiei este foarte important în ceea ce privește dezvoltarea copilului, din punct de vedere fizic, intelectual, emoțional, moral sau caracterial și spiritual-estetic.

În ce privește dezvoltarea fizică a copilului, familia este cea care asigură mediul de viață, hrana, îmbrăcămintea, trebuie să îi ferească de pericole, să le asigure condiții și spațiu propice pentru joc, învățare, odihnă, mișcare și să le supravegheze și întrețină starea de sănătate optimă. Familia stabilește regimul de viață al copilului care să îi asigure o dezvoltare optimă, îi formează primele deprinderi de igienă personală și socială și îl obișnuiește să utilizeze factorii naturali (apa, aerul, soarele) pentru bunăstarea organismului. Familia trebuie să se preocupe de dezvoltarea capacității motrice a copilului, prin asigurarea unor activități de joc fizic și mișcare sau sport în aer liber.

Dezvoltarea motricității și coordonării mișcărilor are un rol important și în dezvoltarea activă a emisferelor cerebrale, fapt ce favorizează procesele de învățare, adaptare și emancipare relativă.

Tot familia are grijă să adapteze toți factorii sus-menționați la nevoile specifice ale diferitelor faze de dezvoltare, la vârsta și solicitările specifice fiecărei etape și activități. Asta, la modul ideal! Dacă părinții sunt realmente preocupați de toate aceste aspecte, dacă pot și știu ce au de făcut! Pentru că, realitatea nu corespunde acestui model ideal.

În ce privește dezvoltarea intelectuală a copilului, familia este în primul rând mediul în care își însușește limbajul.

Volumul, precizia vocabularului și corectitudinea exprimării copilului depind de munca depusă de părinți și de restul familiei în această direcție. Ca prim factor de educație, familia oferă copilului și aproximativ 90% din cunoștințele uzuale despre lumea înconjurătoare (despre plante, animale, obiecte, mediul în care trăiește, despre ocupațiile oamenilor etc.).

Familia ar trebui să se preocupe și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea trebuie să le dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea. Părinții trebuie să încerce să explice copiilor sensul unor fenomene și obiecte, pentru a le putea înțelege.

Pentru dezvoltarea inteligenței emoționale a copilului, viața de familie constituie, de asemenea prima lui școală. În acest mediu, oarecum protejat, copilul ar trebui să învețe să se cunoască, învață cum să simtă

față de ceea ce i se întâmplă și cum reacționează ceilalți la sentimentele lui; experimentează și recunoaște o gamă de sentimente și învață ce posibilități de reacție există, învață să își exprime speranțele și temerile.

Tot în familie, copilul își formează primele atitudini față de lumea din jur, de care vor depinde atât reușita lui școlară cât și, mai târziu, cea de viață. Aceste „cursuri” de dezvoltare a inteligenței emoționale nu se predau doar prin interacțiunea dintre copil și părinți sau din spusele și actele părinților față de copii, ci și prin intermediul modelelor pe care, în primul rand, părinții și ceilalți membri ai familiei (extinse) le oferă.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE

DOBROICA ZAHARIA PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR LICEUL CU PROGRAM SPORTIV ARAD

Familia reprezintă locul în care individul se dezvoltă, unde își petrece o mare parte din timp, unde devine practic ființă socială. Indiferent de organizarea familiei, de identitatea sa etnică, religioasă ori politică, aceasta se caracterizează prin dinamism și printr-o mobilitate continuă. Familia este un sistem dinamic, care cunoaște transformări permanente. Membrii ei se dezvoltă, evoluează împreună și adaugă elemente care îmbogățesc în permanență viața familială.

Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, sentimente. Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

Implicarea părinților joacă un rol important în cadrul intervenției școlare. Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurându-i copilului cele necesare studiului.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament : respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică „cei șapte ani de acasă”. Primii 7 ani din viața unui copil sunt cei mai importanți, cea mai importantă perioadă vieții lor, în care se dezvoltă și se trasează caracterul.

Cei 7 ani de acasă nu înseamnă educație școlară făcută de părinți, ca și când dacă un părinte s-ar ocupa tot timpul de copil/copii ei ar devenii niște genii. Felul în care părintele sau părinții se poartă, atât între ei cât și în relațiile cu alții, felul în care merg, se îmbracă, vorbesc, mănâncă, se comportă în diferite ocazii...totul este observat de copil/copii și copiat la scară mai mica sau mai mare.

Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu cadrele didactice, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia.

Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație.

Pentru buna dezvoltare a copilului, pentru formarea unei personalități armonioase, căldura căminului părintesc, afecțiunea părinților, înțelegerea familială sunt esențiale. În creșterea, educarea și formarea acestuia este nevoie de mult tact, de o îmbinare corectă a înțelegerii și afecțiunii cu autoritatea părintească, astfel încât să lucreze disciplinat, dar cu plăcere, respectându-și și iubindu-și părinții. Dacă sunt neascultători sau greșesc uneori, să-i „pedepsim cu vorba”, să le explicăm calm și cu fermitate ce au greșit, vorbindu-le ca unor „prieteni” care ne înțeleg și pe care-i iubim. Să nu insultăm, să nu lovim copilul care a greșit, el se va speria, nu ne va mai respecta, iar cu timpul se va obișnui cu bătaia, se va îndepărta sufletește de noi.

Modul în care ne creștem copiii, contribuie la formarea concepției acestora despre ei înșiși. Acest aspect este de o importanță enormă. Copiii reprezintă viitorul, iar viitorul lumii depinde de concepția pe care o au aceștia despre ei înșiși. Toate opțiunile lor depind de viziunea lor asupra propriilor lor persoane.

Bibliografie:

Bunescu Ghe., Alecu G., Badea D., *Educația părinților. Strategii și programe*, E.D.P., București, 1997;

Ecaterina Adina Vrasmas, *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, 2002;

Nica I., Țopa L., *Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I*, E.D.P., București, 1974;

Stoian M., *Abecedarul părinților*, E.D.P., București, 1972.

CEI SAPTE ANI DE ACASA

PROF. INV. PRIMAR DOCUTA ADRIANA ȘCOALA GIMNAZIALA "CONSTANTIN PLATON", BACAU

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Copiii sunt foarte diferiți, din toate punctele de vedere, ei pot fi timizi, izolați, stingheri sau deopotrivă gălăgioși, curioși, deschiși. Ei sunt introverți sau extroverți, voinici sau delicați, vorbăreți sau tăcuți. Cert este că fiecare dintre acești copii reprezintă imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în mediul educațional. Având baza, scheletul educației, avem totodată mai multe șanse să ne adaptăm, să descoperim și mai multe, să ne întregim. Așa cum înainte de a merge într-o călătorie, nu ne uităm actele, banii și bagajul, și înainte de a intra în viață e bine să ne folosim de „cei șapte ani de-acasă” ca de un bun de care nu ne putem lipsi. Iar mai devreme sau mai târziu, vom culege și roadele, aprecierile celor din jur fiind cele mai preț.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași.

FAMILIA - ÎNCEPUTUL EDUCAȚIEI

PROF. DODIȘ ELENA

Școala și familia urmăresc același scop educativ- formarea copiilor spre a deveni oameni multilateral dezvoltați.

Familia este un spațiu de educație, de înțelegere, de dezvoltare care depășește forța fiecărui membru component în parte: astfel, degeaba fiecare din părinți se comportă bine cu copilul dacă familia este disfuncțională, dacă există lipsă de coerență, de înțelegere, dacă nu există liniștea necesară construcției educației de succes pentru copil. Aceasta este prima instituție în care copilul se educă și, cu regret, să spunem astăzi părinții noștri au uitat că o misiune importantă pentru ei este să-și educe copilul, nu înseamnă doar a școlii. Educația se începe în familie, învățământul este o continuare.

Școala este interesată să colaboreze cu familia, să-și facă din ea un aliat, pentru ca acțiunea sa educativă să fie mai profundă și de durată. Colaborarea școlii cu familia este necesară și în vederea unei informări reciproce cu privire la dezvoltarea copilului, la comportarea lui. Spre a ajuta eficient pe copii, părinții trebuie să țină legătura cu școala, spre a se informa despre rezultatele muncii și despre comportarea lor la școală. Unele informații despre aceste situații le pot obține părinții prin consultarea carnetului cu note al elevului sau din relatările despre activitatea lui la școală și modul cum a fost ea apreciată de profesori, dar mult mai utile sunt informațiile pe care le primesc părinții de la cadrele didactice.

Familia este cel mai adecvat mediu de structurare intelectuală și afectivă a personalității copiilor, climatul și atmosfera familială devenind cadrul de ambianță materială, spirituală și afectivă în care se vor forma copiii. De aceea eventualele curențe materiale ale mediului și climatului familial, influențează în mod negativ dezvoltarea psihocomportamentală a copiilor.

Familia este primul mediu în care copilul experimentează relații și el va dezvolta relații în afara acestui mediu pornind de la modelele pe care le-a preluat de aici. De aceea un copil are nevoie de legături emoționale stabile, de sentimentul apartenenței necondiționate la un grup de persoane (în esență familia sa), de un mediu securizat care să-i permită experiențe normale de viață.

Implicarea părinților în viața activă a școlarului este foarte importantă, deoarece copiii, dacă sunt ajutați, devin mai motivați și mai ambițioși în tot ceea ce fac.

Implicarea părinților în viața școlarului îl face pe acesta să fie mai încrezător în sine și mai puternic, putând să depășească toate obstacolele pe care le întâlnește nu doar la școală, ci și în viața de zi cu zi.

INFLUENȚELE EDUCATIVE ASUPRA COPILULUI

PROF. DE RELIGIE DOGARU CELINA
ȘCOALA GIMNAZIALA "NICOLAE BALCESCU", JUD. BACAU

Celula de bază a societății este familia, iar familia are rolul de a pune primele cărămizi în consolidarea caracterului unui copil. Familia este luminată de un propriu soare care este soția. Da, soția și mama este ca soarele generozității și dăruirii ei. Este cea care rămâne constantă prin devotamentul ei. Este trează și atentă la tot ce merită să facă fericită viața soțului și a copiilor ei. Pe drept cuvânt o femeie virtuoaasă, o mamă devotată pătrunde cu delicatețe în sufletul celor din familie, în sufletul copilului și al soțului. Un lucru este clar pentru mine ca mamă, și anume că elementul fundamental de legătură în familie între părinți și copii este iubirea. De atmosfera din familie depind sentimentele de siguranță sau nesiguranță, fericire sau nefericire, de asemenea și dezvoltarea capacităților intelectuale și afective ale copiilor. Ca primă structură de tip social, familia mea este și locul în care, în mod automat, toate cele prezentate mai sus se aplică. Grijă pentru educația copiilor mei, care începe încă de la nașterea lor, se răsfrânge asupra modului în care înțeleg să mă îngrijesc de cei care îmi sunt încredințați ca pedagog, și nu orice pedagog, ci unul care trebuie să fie icoană a iubirii Sfintei Treimi.

În societatea modernă pare din ce în ce mai dificil să oferi și să transmiți o educație sănătoasă. Rolurile, atât în familie cât și în școli, sunt adesea confundate sau efectiv ignorate. Pentru părinții care par depășiți de situație în relație cu copiii lor, un pedagog instruit și deschis poate fi o binecuvântare. Ca revers, pentru un pedagog care are dificultăți în înțelegerea comportamentului elevilor săi, un părinte deschis la dialog, poate fi de asemenea o binecuvântare. Acolo unde acest dialog este întrerupt, primul care iese în pierdere este copilul și, implicit, societatea de mâine.

Sigur această imagine a femeii este ideală, așa trebuie să fie o mamă pentru a insufla în copil iubirea adevărată. Copilul în mamă să găsească echilibru, siguranță, forță să lupte să învingă valurile vieții. Afețiunea mamei este unică și importantă în coloana verticală de formare sănătoasă și sigură a copilului. Astăzi mai mult parcă s-a pierdut idealul mamei. Din ce în ce mai multe mame și-au pierdut sensul, nu-și găsesc echilibrul, rostul, nu-și înțeleg menirea pe care o au, rolul important pe care l-au primit de la Dumnezeu. De aceea nu e de mirare că în ziua de astăzi mulți copii sunt dezorientați, se pierd în viață așteptând iubire și afețiune, fără a ști cum să o ceară și cum să o ofere.

Nu este ușor să-i faci pe părinți conștienți de rolul pe care îl au în educația copiilor, încă din primele momente ale apariției vieții unui copil în sânul familiei. Unii părinți sunt reticenți, suspicioși, preferă să ignore realitatea stuației lor și a copilului lor. O colaborare eficientă între părinți și grădiniță, apoi școala presupune încredere, înțelegere, confidențialitate, acceptarea situației și, mai ales, multă răbdare. Aceste valori duc în mod vădit și verificat la rezultate pozitive. Un avantaj deosebit în această comunitate este Biserica care este alături de școală, colaborează și este preocupată atât de educația părinților cât și de educația copiilor. În acest sens multe activități deosebite se organizează în cadrul Bisericii. Se încearcă trezirea spiritului comunității, al comuniunii dintre persoane prin efortul susținut al preoților din parohie.

De asemenea, buna colaborare dintre preot și directorul școlii este un plus în acest sens. Trebuie ca fiecare să coopereze pentru binele comun. Acest bine comun este copilul de astăzi, tânărul de mâine care trebuie încurajat, susținut pentru a avea pe mai departe o familie sănătoasă, echilibrată care să-și cunoască menirea și rolul pe acest pământ. Dumnezeu, în iubirea Sa, ne-a dăruit iubirea; datorită iubirii avem libertate. Această libertate trebuie să o dăruim fiecare, fie că suntem părinți, profesori sau elevi. Aceasta este menirea noastră!

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE –PUNTE SPRE SUCCES

PROF.INV.PRIMAR, DOLEA-PANAITE CLAUDIA-CRISTINA

Familia este unul din cele mai importante elemente sau, mai bine spus, sisteme care contribuie la dezvoltarea unei persoane și la starea ei de sănătate.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. Părinții furnizează „zestrea genetică”, iar familia creează condițiile dezvoltării fizice, emoționale, intelectuale și modelează caracterul copilului, simțul moral, estetic etc. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile alimentare și igienice, atitudinile față de viață, modelele sau obișnuințele de comportament, copiii le datorează educației primite în mediul familial. De aceea, familia este instituția fundamentală în toate societățile.

Familia și școala reprezintă principalele instanțe responsabile de educația copilului. Distribuția responsabilităților între cele două instituții este posibilă în condițiile în care ambele sunt pregătite în egală măsură pentru a-și exercita funcția educativă pe care o dețin. Întrucât atenția instituțiilor guvernamentale s-a concentrat în cea mai mare măsură asupra pregătirii școlii pentru a face față schimbărilor survenite în societatea românească din ultimii 15 ani, ar fi de o reală necesitate orientarea preocupărilor în direcția sprijinirii familiei în efortul ei de a asigura succesul personal, social și profesional al copiilor.

Copilul care nu dispune de o familie responsabilă, capabilă de educație și de transmitere de valori, nici el nu va putea să își asume responsabilitatea unei familii și nici chiar responsabilitate de sine. De aceea este important să se stabilească niște repere științifice adaptate la timpul și societatea noastră pentru a elabora programe de pregătire a părinților și a viitorilor părinți.

În perioada școlarizării, randamentul la învățătură va depinde în mare măsură de posibilitatea oferită copilului de a învăța anumite lucruri din ambianța familială și din diferitele împrejurări de viață din afara acesteia, în care va fi pus în mod conștient de părinți (petrecerea vacanțelor în medii naturale diferite, vizite la muzee, expoziții, vizionarea unor spectacole, lecturi etc.).

Foarte importantă în formarea atitudinii față de muncă este puterea modelului pe care părintele îl oferă în această direcție. Motivația învățării depinde de atitudinea părintelui față de viitorul copilului, de pregătirea lui pentru profesiune, de orientarea lui justă în alegerea acesteia. Actul educațional, la nivelul familiei, trebuie să-și asume răspunderea de a îmbina permanent sfera de viață socială cu procesul intenționat pedagogic. Secretul eficienței educației familiale constă tocmai în modul în care părinții realizează aceasta, adică dacă o fac conștient sau spontan. Actul educativ la nivelul familiei are marea calitate de a izvorî din contextul vieții și a se efectua în acțiunile de viață ale membrilor ei.

Socializarea copilului în familie, pregătirea lui pentru integrarea în viața socială se desfășoară corelat cu procesul formării personalității. Condiționarea socială a personalității este o teză care se impune cu rigoare axiomatică, de aceea nu insistăm asupra ei, chiar dacă nu subapreciem rolul echipamentului ereditar.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE - CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ EDIȚIA 2020

PROF. INV. PRIMAR DOMȘA DANIELA RODICA

Școala și familia sunt cei doi factori importanți, cei doi piloni de rezistență ai educației, iar între aceștia pendulează copilul. Se vorbește adesea despre „Cei șapte ani de acasă”, etichetă semnificativă pentru cine cunoaște mai bine influența covârșitoare a educației din familie pentru tot restul vieții, în bine sau în rău, după cum copilul a avut șansa sau neșansa de a crește într-un mediu prielnic sau într-un mediu nefavorabil.

Dacă familia este nucleul societății școala este societatea însăși redusă la o scară de proporții adecvată vârstei elevului.

O bună colaborare între școală și familie este posibilă numai atunci când familia înțelege bine menirea școlii: aceea de a fi principal izvor de cultură și civilizație. Școala vede în familie un colaborator sincer, permanent și direct interesat în întregul proces instructiv – educativ. Sub orice formă s-ar manifesta elevul, școala și familia trebuie să acționeze la unison.

Părinții sunt primele modele în ceea ce privește rezolvarea de probleme, cooperarea și înțelegerea.

Copiii intră în școala primară cu multe cunoștințe și deprinderi, ei și-au format deja vorbirea și pot comunica cu ușurință. Ei sunt conștienți de obiceiuri sociale și unele strategii privind relațiile interpersonale. Cauza acestei dezvoltări remarcabile este relația puternică și unică dintre părinte și copil. Părintele este primul profesor din viața copilului. Școala consideră părinții ca parteneri în educația copiilor.

Părinții sunt la fel de convinși ca și dascălul de valoarea, importanța și demnitatea copilului. Părinții știu ce este pregătirea și motivația. Școala are încredere în responsabilitatea și cooperarea părintelui pentru a asigura succesul fiecărui copil.

Cercetările au arătat că efectele unei asemenea cooperări sunt pozitive asupra dezvoltării personale și intelectuale. Dacă acești copii simt implicarea părinților încrederea în sine crește.

Acasă copilul învață: comunicarea, bunele maniere, reguli de igienă, cinstea, generozitatea, curajul, modestia, toleranța, perseverența, bunătatea, respectul și colaborarea, la școală copilul învață: litere și cifre, limbi străine, matematică însă bazele educației se pun acasă.

În condițiile actuale, când familia se reunește tot mai greu, părinții au un program încărcat iar copiii stau în fața calculatorului, televizorului sau cu telefonul în mână, educația este lăsată în seama acestora.

Timpul copiilor este umplut cu tot felul de activități și cursuri. Aproape totul este lăsat în seama școlii. Există însă și cazuri fericite unde părinții petrec timp de calitate cu copiii.

”Cei șapte ani de acasă” își pun amprenta pe viața copilului, pregătindu-l pentru viața de adult. ”Cei șapte ani de acasă” fac diferența între copii, ”Cei șapte ani de acasă” fac diferența între oameni. Dacă toate sistemele se pot demoda, schimba sunt convinsă că ”Cei șapte ani de acasă” nu se vor demoda niciodată.

FAMILIA - PRIMA INSTITUȚIE DE EDUCAȚIE DIN VIAȚA COPILULUI

PROF. IRINA DONA

PROF. ELENA VADEAN

ȘCOALA GIMNAZIALĂ "EUGEN BARBU", SECTOR 1, BUCUREȘTI

Familia, școala, comunitatea - trei factori cu influență majoră în educația copilului, într-o strânsă relație de interdependență. Dintre ele, familia este cea dintâi care pune bazele educației, bazele formării personalității. Lumea contemporană pune educația într-o nouă perspectivă, prin prisma nevoilor și a schimbărilor, în plan social. De aici, transformările care decurg, inclusiv în planul educației în familie. Adaptarea metodelor de educație la aceste nevoi, impune familiei, ca educator de bază, responsabilități privind dezvoltarea fizică, psihică, emoțională, morală a copilului. Pe baza educativă asigurată de familie, școala, ca instituție specializată, va clădi personalitatea, în raport cu nevoile educabilului. O bună educație, realizată în primii ani de viață ai copilului, va asigura o intervenție de succes a școlii. În mod normal, copilul își dezvoltă simțul identității în cadrul familiei. Pentru aceasta, copilul are nevoie de un mediu securizant, de legături emoționale stabile, de experiențe morale pozitive, de modele preluate, modele care îl vor însoți o perioadă îndelungată. Familia este principalul grup social din care copilul face parte, de la care se inspiră, care îi oferă nu doar îngrijire, dar și protecție. Schimbările socio-economice la nivelul societății actuale, au generat diversificarea tipurilor familiale - familii monoparentale, relații de concubinaj, divorțuri, copii în afara căsătoriei, toate acestea, ca rezultat al adaptării individuale la schimbări sociale, la demografie modificată și la nevoi financiare. Resursele emoționale ale copilului se alimentează, în primul rând, din relațiile afective de la nivelul familiei, în cazul familiilor atipice, aceste nevoi fiind asigurate parțial sau deloc. Elementele de reper ale copilului față de modelul din familie, ca respect, autoritate, comportament moral, sunt distorsionate, având uneori o influență negativă. Dacă familia de bază nu poate asigura copilului suport material, protecție și educație, de multe ori, aceste aspecte sunt preluate de familia extinsă, care reușește în mai mică sau mai mare măsură să producă schimbări pozitive de natură psiho-emoțională, în personalitatea copilului. În familiile atipice, de multe ori, limita între autoritate și abuz este încălcată, apar, deseori, încălcări ale drepturilor copilului, prin pedepse, violență, exigență extremă față de respectarea regulilor. Influența familiei asupra copilului, mai ales în plan emoțional, comportamental, se va regăsi, mai târziu, în obiceiurile copiilor: cititul, dacă i s-au citit povești, exprimare clară și vocabular bogat, dacă s-a comunicat eficient, comportamente pozitive interrelaționale, dacă relațiile la care a fost expus copilul au fost pozitive, obiceiuri alimentare, dacă părinții au fost atenți la sănătatea hranei, la programul de masă al copilului. Creierul copilului, în jurul vârstei de 3 ani, înainte de intrarea în colectivitate, este în plin proces de dezvoltare, de aici importanța influențelor familiale. Una dintre cele mai eficiente metode de educație o reprezintă metoda exemplului. De la părinte, în primul rând, copilul învață să vorbească, să se miște, să relaționeze, să se hrănească, asigurându-se nevoile de bază, fiziologice și emoționale. Părintele trebuie să știe sau să învețe cum să reacționeze în orice împrejurare legată de copil. Crizele copilului pot fi depășite dacă sunt cunoscute metodele eficiente. Părintele nu trebuie să se subordoneze dorințelor copilului, în orice împrejurare. Coerența în ceea ce privește cerințele din partea părinților, este esențială pentru o bună educație. Timpul petrecut cu copilul, trebuie să fie timp de calitate, care să-i ofere siguranță, încredere în părinți/părinte, o bună relație afectivă, un bun model de urmat. "Cei 7 ani de acasă" este o sintagmă care devine anacronică, având în vedere că desprinderea copilului de familie are loc, în mod normal, în jurul vârstei de 3 ani, dar, în unele cazuri, și mai devreme, date fiind transformările la nivel socio-profesional, economic.

Pentru a avea copii educați, este nevoie de adulți educați. De aceea, toate comportamentele părinților se răsfrâng asupra educației copiilor. Un adult responsabil, care cultivă relații armonioase în familie, va fi capabil să inducă un comportament asemănător copilului, asigurându-i o bună educație. Educația în familie poate fi văzută ca o investiție în viitorul copilului. O îmbinare eficientă între autoritate și afecțiune, în funcție de context, asigură, în primul rând, respectul copilului față de părinte, pe care îl va considera mentorul de la care învață. În acest sens, o mare importanță o are buna pregătire a părinților, fondul de cunoștințe pe care îl dețin, nivelul de instruire, propria educație. Familia este contextul în care copilul se familiarizează cu sistemul de valori sociale și culturale, un factor determinant al evoluției copilului. Datoria

părinților este de a percepe copilul ca pe un candidat la maturizare, receptiv la toate influențele din mediul social și natural, pe care le suportă. Familia este primul univers social, cultural, care asigură nevoia de afecțiune a copilului, atât de importantă pentru dezvoltarea sa psihică eficientă. Climatul educațional din familie, valorile respectate și promovate de către părinți, reprezintă baza și sursa atitudinilor pozitive ale copiilor, atât de importante în dezvoltarea armonioasă a personalității.

Bibliografie:

1. Harvey-Zahra, Lou, *Educația copiilor în familie*, Editura Univers Enciclopedic, 2015
 2. Negreanu, E, Ionescu, M, *Educația în familie. Repere și practici actuale*, Ed. Cartea Universitară, 2006
 3. Dolean, Dacian Dorin, *Meseria de părinte*, Editura Aramis, 2001
- Resurse web: <http://www.ise.ro>

CEI SAPTE ANI DE-ACASA

PRO. INVATAMANT PRIMAR DRAGANESCU ELENA-CLAUDIA

Familia este unul din cele mai importante elemente sau, mai bine spus, sisteme care contribuie la dezvoltarea unei persoane și la starea ei de sănătate.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor.

Părinții furnizează „zestrea genetică”, iar familia creează condițiile dezvoltării fizice, emoționale, intelectuale și modelează caracterul copilului, simțul moral, estetic etc.

O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile alimentare și igienice, atitudinile față de viață, modelele sau obișnuințele de comportament, copiii le datorează educației primite în mediul familial.

De aceea, **familia este instituția fundamentală în toate societățile.**

Rolul familiei este foarte important în ceea ce privește dezvoltarea copilului, din punct de vedere fizic, intelectual, emoțional, moral sau caracterial și spiritual-estetic.

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne depășim atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special. Aceasta expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Aceasta perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Bebelusul este atașat de mama și de tata, iar comportamentele, limbajul sunt imitate și exprimate de către copil în joacă și în comunicarea cu ceilalți. Ticurile verbale, reacția adulților la diverși stimuli, modul de a răspunde la mediu le puteți observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi.

La vârsta prescolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu seamăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi ca mâncăm tot ce ne da mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Nu este de ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristete, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reactionăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți obosiți la un moment dat.

Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața voastră, cât și din cele negative.

Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igiena;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative;
- bune maniere și comportament;
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topica ori dezacord dintre părțile de vorbire);

– modul de a relationa cu ceilalti si de a raspunde la diverse provocari ale mediului inconjurator (este certat de cineva, i se ia jucaria de catre alt copil, nu primeste cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);

- consecventa in realizarea unei sarcini;
- concentrare a atentiei;
- perseverenta in realizarea uneri sarcini;
- alegerea motivelor si motivatiilor atunci cand vrea sa faca ceva.

Unele din insusirile dobandite in aceasta perioada devin stabile pentru tot restul vietii:

- spiritul de competitie;
- altruismul;
- cooperarea;
- atitudinea pozitiva fata de diverse sarcini, etc.

Iar altele influenteaza dezvoltarea de mai tarziu – un copil criticat permanent, devalorizat si pedepsit destul de des se va adapta foarte greu intr-un grup, va avea tendinte de a incalca normele ori nu va fi increzator in fortele proprii.

Inainte de a judeca o persoana si de a-i pune o eticheta, ganditi-va ceva mai mult la ceea ce se ascunde in spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/ a de catre ceilalti.

FAMILIA, PRIM MODEL DE ÎNVAȚARE

AUTOR: DRAGHICI MIHAELA

În orice societate, joacă rolul cel mai important în formarea și socializarea copilului. Părinții joacă cel mai important rol în formarea copiilor, creșterea și dezvoltarea lor ca personalități.

Familia reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile sale psihologice și sociale și împlinite etapele întregului său ciclu de creștere și dezvoltare. Acest cadru al familiei este primul său intermediar în relațiile cu societatea. Și, de asemenea, constituie matricea care îi imprimă primele și cele mai importante trăsături caracteriale și morale.

Părinții, atât mama cât și tatăl, au același rol în evoluția și dezvoltarea psihologică a copilului. În primii ani de viață copilul este dependent de membrii care formează familia, în special de părinți. Acest fapt reprezintă o etapă importantă în ciclul său de viață. Deoarece în această perioadă sunt dobândite principalele motivații și deprinderi ale viitorului adult. În familie copilul are parte de primele lecții de viață. Părinții sunt cei care îi oferă un prim model de învățare. (<https://tikaboo.ro/care-este-rolul-fiecarui-parinte-dezvoltarea-copiilor/>).

Educația trebuie să se manifeste în permanență ca o acțiune unitară, coerentă, iar implicarea educației rezidă în strânsă legătură dintre familie și mediul educațional. Acest lucru impune ca părinții să fie parteneri egali în educația copilului.

„Meseria” de părinte este foarte grea. În condițiile unei atmosfere familiale echilibrate și prielnice dezvoltării copilului, familia este în primul rând cadrul existenței biofizice ale acestei dezvoltări. Părinții sunt cei care stabilesc un anumit program zilnic necesar dezvoltării fizice sănătoase ca alimentarea, activitățile, jocurile, plimbările, pregătirea de lecții, ora de culcare și multe altele. Un bun ghid pentru copil în primul rând sunt părinții și anume comportamentul lor în familie, între ei și față de semenii lor. Comportamentul părinților față de copil reprezintă o fază principală în dezvoltarea normală a stadiilor de viață a copilului. Un mod de comunicare liber exprimat fără agresiune, prioritate îi permite copilului să se simtă în primul rând liber în gândire și exprimare, în al doilea rând m-a deschis spre o comunicare cu ei și spre o gândire matură mai timpurie (<http://depozitdeidei.blogspot.com/2011/09/rolul-parintilor-in-educarea-copiilor.html>).

Bibliografie:

1. <https://tikaboo.ro/care-este-rolul-fiecarui-parinte-dezvoltarea-copiilor/>
2. <http://depozitdeidei.blogspot.com/2011/09/rolul-parintilor-in-educarea-copiilor.html>

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF: DRAGOESCU AMELIA-DARIANA GRADINITA CU PROGRAM PRELUNGIT BOCSA JUDETUL CARAS-SEVERIN

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

CEI 7 ANI DE ACASĂ!

EDUCATOARE DRAGOMIR ANDA MIHAELA GRĂDINIȚA P.N. NR.1 BĂNEASA, GALAȚI

”Copilul are nevoie de familie, dar nu de orice fel de familie”, Andre Berge

Părinții sunt primii educatori din viața copilului, educația primită de acesta până la șapte ani, fiind determinantă pentru dezvoltarea sa ulterioară, fiind, în primul rând, cadrul existenței biofizice al dezvoltării copilului, principalul obiectiv al familiei trebuie să fie, păstrarea sănătății, creșterea normală și călirea organismului. Un anumit regim igienico-sanitar necesar dezvoltării fizice armonioase, înseamnă asigurarea unui program zilnic care trebuie să respecte orele de somn, activitate, joc, plimbare, masă. Dar copilul nu are nevoie numai de adăpost, hrană și haine, familia și căminul reprezintă pentru copil și “școala primilor ani” în care se pun bazele viitoarei sale conștiințe, ale tuturor trăsăturilor care îl vor defini ca om întreg, ca persoană cu statut social.

Părinții reprezintă primii mentori reali în viața copilului, furnizându-i primele repere de orientare în lume, primele informații și învățături despre lucrurile și fenomenele din natură și din societate, primele sfaturi, norme și reguli de conduită. Creșterea și educarea copilului, ceea ce înseamnă “bun” pentru el, se află într-o dinamică permanentă de la o cultură la alta, de la o perioadă la alta. Părinții trebuie să devină conștienți de influența pe care o exercită în viața copilului, să cunoască, că educația dată propriului copil este diferită de cele precedente, că societatea viitoare va fi diferită de celelalte, iar copilul trebuie pregătit corespunzător.

Începând cu primii ani de viață, copilul preia de la părinți gesturi, atitudini, limbajul, exemple de comportamente pozitive ca: sărghișia, cinstea, politețea, sociabilitatea, inițiativa creatoare, dispoziția de colaborare. Toate acestea cer calm, înțelegere, răbdare, dragoste față de copil. Nu frică, nu teama trebuie să-l determine pe copil să facă fapte bune. Pentru a descoperi binele trebuie să existe un cod de conduită bazat pe egală respectare atât de copil cât și de părinți. Dragostea de “bine”, de adevăr, are nevoie mai ales de acțiune, de descoperire a virtuților de către copil. Greșesc acei părinți, care îi interzic copiilor de a apuca, de a desface jucăriile, de a le pipăi, de a le privi și chiar de a le izbi. Activismul precum și curiozitatea acută de a cerceta tot ce-l înconjoară trebuie stimulate, încurajate, înțelegând copilul ca pe o ființă autonomă.

Cultivarea dragostei față de frumos se realizează tot în familie prin pregătirea bunului gust al copilului față de ținută și locuința sa, precum și cea de frumusețea în comportare și relație cu cei din jur.

Orice experiență de viață, orice relație afectivă vor fi resimțite în funcție de bazele oferite de familie. Familia reprezintă pentru copil, structura socio-afectivă de bază, principala structură protectoare absolut necesară existenței lui. Aici se învață limbajul și comportamentul social, se formează convingeri, aspirații, aptitudini, sentimente, trăsături de voință și de caracter.

Climatul din familie influențează personalitatea copilului, oferindu-i zestrea de echilibru relațional și adaptiv. Acest climat din familie, se impune ca un filtru între influențele educative exercitate de părinți și achizițiile psihico-comportamentale, realizate la nivelul personalității copilului. Toate frământările, preocupările, ambițiile părinților îl strivesc pe copil într-un mediu familial dizarmonic, este dificil pentru el ca să-și găsească unitatea interioară.

Componenta afectivă, comunicarea verbală și jocul cu copilul au un rol esențial în relația părinte-copil. Încă de la primele cuvinte, propoziții, copilul simte nevoia să transmită părinților întâmplările din viața lui. Dacă părintele va fi mereu ocupat, neatent, obosit și-l va evita să-l asculte pe copil, acesta va cauta răspunsurile în altă parte sau nu va cauta deloc, firul comunicărilor rupându-se. Numai fiind aproape de sufletul copilului, luând parte la preocupările lui, părintele devine sfătuitorul, punctual de rezistență și încredere al copilului. Succesul relației părinte-copil depinde de dragostea părintească, de iubirea necondiționată care presupune afecțiune, înțelegere, asigurarea unor raporturi relaționale, juste și echilibrate. Când copilul este iubit este mai ușor de disciplinat, de modelat. Fără iubire, copilul va muri din punct de vedere emoțional, apărând tulburări caracteriale în dezvoltarea personalității. Mângâierile, cuvintele de încurajare, lauda, blândețea, atmosfera afectuoasă arată iubirea. Cu cât legătura emoțională dintre părinte și copil este mai puternică, cu atât posibilitatea unui comportament delicvent este mai scăzută.

Rolul părintelui în existența copilului este fundamental, dar numai în măsura în care el găsește forța, secretul de a crește un individ rezistent, puternic, adaptabil, echilibrat. Strategiile educative ale familiei, determină în mare măsură personalitatea precum și rezultatele școlare ale copiilor. Părinții sunt cheia capacității copiilor de a învăța și de a reuși în viața. Se spune, că profesia de părinte este una din cele mai vechi profesii care se practică de toți membrii comunității, însă puțini sunt cei care se străduiesc s-o învețe sistematic. Cel mai frumos dar pe care îl oferă părinții copiilor este propria sănătate emoțională, fizică, spirituală, intelectuală.

Bibliografie:

1. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
2. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002 3. www.didactic.ro

PROIECT EDUCATIONAL: CEI 7 ANI DE ACASA -ROLUL FAMILIEI ÎN DEZVOLTAREA COPILULUI-

PROF. INV. PRESC. DRAGOMIR CARMEN

Pentru copii, până la vârsta preadolescenței, grupul de referință îl constituie familia, părinții, care le oferă modele de conduită, criterii de apreciere, valori. Mai apoi, la vârsta preadolescenței și mai ales a adolescenței, modelele familiale trec în plan secund, locul lor fiind luat de grupul de aceeași vârstă care le oferă norme, valori de referință. Așadar este esențial ca familia, respectiv părinții, să acorde o atenție sporită educației copiilor în primii ani de viață.

Familia este primul loc în care copilul învață cum să se comporte în viață și în societate. De aceea toate acțiunile părinților trebuie să fie responsabile, ținând cont de faptul că ei sunt exemple pentru copii și influențează dezvoltarea acestora. În primii 7 ani de viață, copiii își petrec majoritatea timpului în compania membrilor familiei, sau cel puțin așa ar trebui. Aici observă diverse modele și încep să le copie, împrumutând diverse comportamente care vor sta la baza formării lor ca viitori adulți.

Educația copilului în familie trebuie să se facă având la bază anumite valori morale, pe care copilul să-și poată clădi mai apoi caracterul. Copiii încă de mici au tendința de a ascunde adevărul, de a lovi, de a obține anumite lucruri prin metode nu mereu corecte. Ori rolul familiei este de a trasa copilului anumite direcții pentru a putea deveni mai apoi un adult responsabil, corect, integru. Acest lucru nu se va face prin impunere, ci prin explicații și cel mai important, prin exemplu.

Familia trebuie să aibă în vedere și un set de reguli cărora copilul mic trebuie să le acorde importanță. Și asta nu pentru că adultul este mai mare și se poate impune, ci pentru că regulile stabilesc o ordine și ajută la păstrarea echilibrului. Acest lucru nu este foarte ușor, necesită multă răbdare, perseverență, însă nici roadele nu vor întârzia să apară în timp.

Un aspect destul de important de care trebuie ținut cont este faptul că nu toți copiii sunt la fel, ei sunt diferiți și necesită modalități diferite de abordare. Dacă la unii funcționează anumite modalități de educare, la alții aceleași reguli pot fi nule și trebuie găsită o altă modalitate de a fi abordați.

Educația este un proces continuu, și nu se limitează doar la cei 7 ani de acasă. Atât în mediu familial, cât și instituțional, aceasta continuă pe parcursul vieții, însă dacă copilul nu a fost învățat de mic să primească sfaturi, să le pună în aplicare, va fi mult mai greu să facă aceasta când va crește.

Sintagma “cei 7 ani de-acasă” este folosită în dreptul copiilor, dar și de-a lungul vieții în dreptul viitorului adult. Când spui că un copil are cei 7 ani de acasă spui un copil bine crescut, educat, cu valori și principii. Când întâlnești un adult nepolitic, necinstit, fără principia, spui că îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Așadar, noi ca și oameni, avem ca reper acești primi 7 ani de viață, ca bază a educației noastre. Această regulă nescrisă a “celor 7 ani de-acasă” nu trebuie să facă trimitere la o perioadă urâtă din viață, la un set de reguli stricte, fără logică, impuse, ci la un cumul de experiențe frumoase, petrecute alături de părinți. În această perioadă timpurie în dezvoltarea acestuia, formarea lui trebuie să se facă cu multă blândețe, afecțiune și iubire.

“Educația e singura moștenire nepieritoare ce putem lăsa urmașilor noștri. De aceea, părinții trebuie să aibă drept primă țintă în viață, educația copiilor lor.”²³

Bibliografie

1. Oproiu, C., 1911, Greșelile Părinților în Educația Copiilor, București, f. ed.
2. Sălăvăstru, D., 2004, Psihologia educației, Editura Polirom, Iași.
3. Stănculescu E., 1998, Sociologia educației familiale vol. II, Ed. Polirom Iași.

²³ Oproiu, C., 1911 : 16

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

**PROF. INV. PRIMAR DRAGOMIR DENISA ELENA
COLEGIUL "FERDINAND I'MANECIU, JUD. PRAHOVA**

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

DRAGOMIR GAROFITA MIRELA - BIBLIOTECAR COLEGIUL TEHNIC „C.D.NENIȚESCU” BAIA MARE

„Copilăria este șuvoiul de apă care izvorăște limpede și curat din adâncurile ființei și la care omenirea aleargă fără încetare să-și potolească setea idealurilor sale de dragoste, de bunătate, de frumusețe, de perfecțiune” **Francesco Orestano**

Familia este locul unde un copil își petrece primii șapte ani din viață, ea este primul factor care formează persoana într-o perspectivă multidirecțională.

Familia are rolul de formare a conduitei frumoase. Ea constituie mediul cel mai natural și care exercită o influență imensă, de multe ori în mod implicit, ascuns, indirect. Familia trebuie foarte mult să informeze, nu să dezinformeze.

Copilul ia din mediul familial primele impresii, formându-și conduita prin mimetism și contagiune directă. Copiii vor imita comportamentul părinților.

Primii ani pe care un copil îi petrece alături de părinții săi sunt cei mai importanți. Atunci începe să învețe ce este viața de fapt și cum trebuie să treacă prin ea.

Orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute.

Educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

Încă din primii ani de viață copilul învață de la părinți ce înseamnă noțiunea de respect, recunoștință – (față persoanele care l-au ajutat într-o anumită situație), învață să folosească des cuvinte precum „te rog“, „mulțumesc“ (adresat bunicilor sau rudelor pentru cadourile pe care le-a primit de ziua lui de naștere și până la mici gesturi de apreciere pentru colegii de la grădiniță sau copiii cu care se joacă în parc), „bună ziua“- (când intră într-o încăpăre), „noapte bună“, „mă scuzați“ și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară. Chiar dacă nu înțelege imediat de ce trebuie să spună tot timpul „te rog“ sau „mulțumesc“, ori să salute și să răspundă la salut, pe măsură ce va crește, copilul își va da singur seama că bunele maniere îl ajută pe termen lung să relaționeze și să socializeze mai bine cu cei din jur. Ba chiar va atrage admirația celorlalți dacă știe cum să se comporte corect atunci când merge în vizită sau te însoțește la un eveniment important. Spune-i că bunele maniere nu sunt doar pentru zile mari, ci sunt importante în viața de zi cu zi, în orice situație.

Copilul își însușește acest set de reguli încă din fragedă pruncie, prin exemple și argumente clare. Nu uita însă că purtarea copilului tău, definită uneori ca obraznică sau nepoliticoasă, nu este întotdeauna un lucru intenționat. Uneori, cei mici pur și simplu nu își dau seama că nu este bine să întrerupă două persoane care discută, că nu este frumos să se scobească în nas atunci când se află la școală sau că nu e un semn de bună creștere când comentează cu voce tare defectele fizice ale unei persoane.

Regulile de politețe pe care cel mic trebuie să le stăpânească sunt legate inclusiv de mesele în familie. În aceste momente, trebuie să îi explici că nu este frumos să stea cu coatele pe masă, pentru a nu-i deranja pe cei de lângă el, că nu este o priveliște prea plăcută atunci când mănâncă cu gura deschisă, că nu este politicos să se joace cu alimentele și să le arunce în toate direcțiile și că nu e nevoie să bată cu tacâmurile de nerăbdare, oricât de foame i-ar fi în acea clipă.

Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte la interviul pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină. Deci, cei șapte ani de acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat. Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea noastră sau a bunicilor, e foarte important ca copilul să știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate. În cei șapte ani de acasă mai intră și o componentă de altruism, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să ajute atunci când este rugat și dacă

poate. Nu este vorba numai de etichetă, de cum să se îmbrace, să mănânce și să se poarte în anumite situații. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că este un om ca și el.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil educat se va dezvolta mult mai bine în societate decât altul care are o educație care lasă de dorit. Cei șapte ani de acasă se văd în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Un bun exemplu pentru o bună educație este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi, sau deschidem ușa unei femei și așteptăm să intre. Acești ani i-am primit la vremea noastră, și o să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare. Merg mai departe, odată cu timpul.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASA!

**PROF. DRAGOMIR MARIA CATALINA
GRADINIȚA P.N. FENEȘ**

"Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală". Albert Einstein

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă, etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Profesorul psiholog Adina Mesaroș a explicat, pentru „Adevărul“, cum influențează primii ani din viață comportamentul viitor al copilului. Potrivit psihologului, primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. „Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil”, explică specialistul, precizând că această satisfacere a nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi. Psihologul spune că acea dorință permanentă - manifestată la vârsta de câteva luni - de a fi luat în brațe reprezintă o altă nevoie a copilului și nicidecum un moft, motiv pentru care ea trebuie satisfăcută, nu refuzată celui mic. „El încă nu poate merge, iar nevoia lui de explorare este foarte mare. Fiind în brațe, mama se mișcă, el, copilul, poate exploara tot ceea ce îl înconjoară”, punctează psihologul. La dezvoltarea armonioasă a copilului contribuie și banalul joc „cucu-bau”, care ajută la perceperea permanenței obiectului (conștientizarea faptului că un obiect există chiar dacă el nu îl vede, abilitate care se dezvoltă în jurul vârstei de un an). Tot acum, se dezvoltă limbajul, psihologul subliniind că este foarte important ca mama să vorbească în permanență cu copilul și să-i citească povești, pentru că el învață prin imitație. Referitor la obiceiul adulților de a vorbi „pe limba bebelușilor” în preajma celor mici, Adina Mesaroș spune că nu trebuie neapărat eliminat acest obicei, însă pentru a-l ajuta pe copil să progreseze din punctul de vedere al limbajului, trebuie dublat cu expresii corecte. „Spre exemplu, putem spune «hai să păpăm», dar să adăugăm imediat și «hai să mâncăm»”, explică ea. Între 1 și 3 ani, este foarte important ca micuțul să aibă în jurul lui foarte mulți stimuli, în special jucării, și este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap părinților. După vârsta de un an apar și crizele de personalitate, care se manifestă, de regulă, în locurile publice. „Copilul este egocentric și știe că, dacă va face o criză, mama îi va satisface dorința. Foarte important pentru părinți este să încerce să controleze această criză (încercăm, spre exemplu, să-l ținem, pentru a preveni lovirea) și să-i explice, calm, că nu va primi acea jucărie sau acea bomboană pentru care face criza”, spune psihologul. Specialistul atrage atenția că, după ce trec de un an și jumătate, doi, aceste crize se transformă în „simptomele” unui copil răsfățat, pe termen lung. Între 1 și 3 ani, apare și conștientizarea identității sexuale, iar între 3 și 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală și socială. Tot acum, se dezvoltă și dexteritatea, chiar dacă asta înseamnă pereți desenați cu creioanele colorate. „Și aici, este mai bine să-i dai un colț, în care poate să scrie pe pereți liniștit, ba chiar să-l și lauzi pentru asta”, recomandă psihologul. Între 5 și 6 ani, copiilor începe să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, și perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate. Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prim imitație, reguli de politețe. „Sunt lucruri care se învață implicit. Spre

exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc., altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți.

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său, deoarece: „Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. www.scribd.com
5. www.didactic.ro

STUDIU DE CAZ PRIVIND GESTIONAREA UNEI SITUAȚII DE CRIZĂ (INADAPTAREA ȘCOLARĂ)

PROF. ÎNV. PRIMAR DRAGOMIRESCU ANA
ȘCOALA GIMNAZIALA DR. ALEXANDRU SAFRAN, BACAU

SUBIECTUL: M.T., 7 ani, clasa I

1.1. PREZENTAREA CAZULUI : - inadaptarea școlară

- elevul înregistrează rezultate slabe la învățatură, atingând cu greu standardele minimale de performanță;
- greutățile familiale ce conduc la dezinteres față de activitatea școlară, agitație, tulburări de comportament.

1.2. ISTORICUL EVOLUȚIEI PROBLEMEI

Tatăl lui M.T. este plecat în Grecia, el rămânând în grija mamei, aceasta având grave probleme de motricitate, copilul a profitat de incapacitatea acesteia de a se deplasa la grădiniță, apoi la școală și ca urmare au început să i se manifeste tulburări de comportament și de învățatură. De menționat că locuiește în mediu rural.

1.3. DESCOPERIREA CAUZELOR GENERATOARE:

- T. este tot timpul gânditor și deprimat, nu are prieteni și nu socializează cu elevii din clasă;
- a absentat nemotivat de mai multe ori, muncește din greu și este de cele mai multe ori obosit la ore.

Comportamentul:

în clasă nu vorbește decât atunci când i se adresează în mod direct o întrebare;

- Raspunde ezitant, cu o voce nesigură, abia auzită, se înroșește la față și evită să privească în ochi învățătoarea când i se cere să răspundă oral în fața colegilor.
- Când trebuie să lucreze individual în clasă nu-și termină niciodată activitatea, nu rămâne liniștit și își deranjează colegii.
- T. are capacități intelectuale de nivel mediu, întrucât a pierdut multe prin prisma absenteismului.
- Prietenii lui sunt 2-3 și începe foarte rar o conversație
- Rămâne singur în timpul recreațiilor, ceilalți îl ocolesc, pentru că are de multe ori, un comportament izolat.

T. recunoaște că acasă face multe treburi și spune că nimeni nu-l bruschează; dacă este liniștit face treburi pe care doar adulții le fac în gospodărie.

Dialog cu elevul:

T. pare la prima vedere un baiat liniștit care evită să vorbească.

El declară că acasă face multe treburi pe care n-ar avea cine le face. Dacă mamei lui nu-i place ce face el la un moment dat, el se supără, iar ea îl lasă în pace.

“Când trebuie să răspund cu voce tare în clasă, mi-e teamă că vor râde ceilalți copii de mine dacă voi greși.” Dacă cineva îi zice ceva neplăcut, imediat, în pauză, se uită urât, devine ciudod, se simte jignit și se retrage în sine.

Dialog telefonic cu mama:

- T. este un alt copil acasă.

Întristată, mama ne spune că îi este greu de când a plecat tatăl în Grecia, că lui T. îi este dor de tatăl lui, că băiatul îi simte lipsa. De la plecarea tatălui are din ce în ce mai multe probleme cu ceilalți și de multe ori refuză să meargă la școală, dacă nu vorbește cu tatăl său la telefon, dimineața, înainte de a pleca.

- Are, față de sora lui, un comportament ostil și agresiv . Vorbește urât, de multe răspunde mamei și ripostează verbal neplăcut surorii dacă ea îi atrage atenția că nu vorbește frumos.
- Mama nu-l pedepsește pentru ceea ce face, considerând că va veni timpul când T. își va da seama că greșește și recunoaște că el e de mare ajutor pentru ea și fetiță, iar când tata se va întoarce, totul va intra în normal.

1.4. ANALIZA DATELOR ȘI STABILIREA IPOTEZELOR

» Inadaptarea lui T. la școală este atât expresia certitudinii că el nu este capabil să se concentreze asupra învățurii datorită activității casnice din familie, cât și expresia adevărului conform căruia **"Cine sunt ei să rădă de mine?"**

» Problemele copilului în legătură cu terminarea activităților la școală pun în lumină problema de motricitate fină și de motivație.

» Dacă va avea un număr mai mare de probe orale și va fi încurajat să le rezolve în timp util, el constata că va reuși în ciuda problemelor sale de oboseală.

» Cu toate acestea există o contradicție între comportamentul băiatului de acasă (închis în sine și ostil, dornic de prezența tatălui) și de la școală (retras și inhibat) aceste comportamente îi permit să stăpânească ambele situații.

1.5. CREAREA UNUI PROGRAM DE SCHIMBARE:

Fixarea obiectivelor

Obiective pe termen lung

T. va frecventa regulat toate orele.

Va lua parte la discuțiile structurate și nestructurate cu toți colegi, i la școală

Activitățile scrise vor fi terminate în timp util.

Obiective pe termen scurt

1. Va fi implicat în a-și spune părerea la toate discuțiile din clasă alături de colegii săi.

2. Va fi implicat în diverse acțiuni la școală, i se vor da sarcini precise pentru a fi responsabilizat.

Metode și strategii

Conceperea și punerea în practică a unor metode coerente de lucru cu el.

Chiar dacă mam nu se poate deplasa, se va păstra o strânsă legătură cu familia, astfel încât prezența sa la școală să fie de aproape 100%.

Ajutarea lui T. de a depăși teama de a participa la ore, spunându-și părerea în fața colegilor săi, printr-un sistem de sprijin și încurajare din partea învățătoarei.

Învățătoarei va manifesta față de el mai puțină exigență din în materie de teme scrise.

Va fi implicat în competiții, concursuri; i se va da ocazia să-și mărească încrederea în sine și să-și îmbunătățească aptitudinile în situațiile în care interacționează cu grupul de elevi (clasa), prin responsabilizarea sa.

Data fiind natura problemelor malore ale lui T, se va cere ajutorul consilierului școlar.

1.6. APLICAREA PROGRAMULUI DE SCHIMBARE:

Se stabilește o întâlnire acasă la T, în prezența sa, la care participă mama, învățătoarea, directorul școlii. I se sugerează să accepte și să încerce să atingă obiectivele pe termen scurt.

Responsabilități

Lui T. I se propune și i se cere să răspundă zilnic de creta și buretele pentru tablă, de curățenia clasei, explicându-i cât de importantă este sarcina sa.

Va lucra o dată pe săptămână cu consilierul școlii.

Participarea în clasă

Coordonatorul clasei îl va ajuta în fiecare zi să găsească răspunsul unei întrebări care va fi pusă în ziua următoare. Acest fapt are ca scop mărirea participării lui în clasă, micșorându-i teama de a răspunde în fața colegilor, știmulându-i totodată întărirea încrederii în sine și în propriile puteri..

Rolul jucat de învățătoare va scădea în funcție de progresul înregistrat de elev, astfel încât să-i permită să participe sau să răspundă spontan la discuțiile din clasă.

Băiatul va fi conștient că răspunsurile corecte date în fața colegilor sunt de fapt o recompensă " *Ceialți vor vedea că nu sunt așa de leneș și nepriceput.* " Participarea lui T. la discuțiile din clasă nu va lasa loc unei intensificări speciale.

Teme scrise:

Se va insista pe scrierea corectă, iar numărul notițelor pe care trebuie să le ia în clasă se va reduce.

Se va face o evaluare orală a materiei, după fiecare unitate de învățare, înaintea unei evaluări sumative.

Aptitudini sociale

În timpul activităților de grup, T. va avea ca sarcină să dirijeze sau să coordoneze planul de acțiune după o consultare cu învățătoarea care trebuie să spună ce să spună și ce să facă în rolul respectiv.

Ședințe de consiliere

- O dată pe săptămână vor avea loc ședințe de consiliere în cabinetul școlar.
- O dată pe lună va participa mama lui T.

1.7. EVALUAREA PROGRAMULUI DE SCHIMBARE

Evaluarea

La interval de două săptămâni, apoi la o lună de la prima întâlnire au avut loc ședințe cu T., mama și consilierul școlar.

Obiectivele pe termen scurt au fost realizate și se observă progrese rapide în relațiile spontane și convenabile lui T. cu alte persoane.

Nu mai absentează de la ore, dar este bine să fie supravegheat în continuare pe această temă.

Dialogul lui V. cu consilierul școlar și cu doamna învățătoare au arătat că acest comportament reflectă siguranța crescută a copilului și încrederea sa în relațiile cu ceilalți.

Numărul mărit de activități scrise pare să fi mărit puțin câte puțin siguranța băitului. Spre exemplu, după perioada de două săptămâni a obiectivului pe termen scurt, elevul a început să participe în clasă din ce în ce mai mult, fiind din ce în ce mai activ.

Atunci când a început să participe spontan, el a încercat să afle până unde putea merge (întârzia, dădea răspunsuri nepotrivite, vorbea neîntrebat, vorbea în timpul orei cu alți colegi, deranjând ora și se purta la fel ca înainte).

1.8. REZOLVAREA PROBLEMEI

- » Conducătorul clasei de elevi îl evidențiază pentru ajutorul dat de T. la treburile gospodărești;
- » Învățătoarea a hotărât ca acest comportament să fie considerat pozitiv și să aibă o atitudine cât mai flexibilă;
- » La sfârșitul primei luni, acest comportament nu ridicase probleme deosebite în clasă.
- » Randamentul lui T. la învățătură a crescut, dar s-a impus și în continuare ajutorul doamnei învățătoare, prin program de lucru suplimentar printr-o ședință de o oră pe săptămână în afara orelor de clasă.
- » Mama continuă să întâmpine dificultăți în impunerea unor limite acasă, deși recunoaște că T. depune mai mult efort pentru a colabora.

2. CONCLUZII

Teama pe care o manifestă T. de a nu se face de râs în fața colegilor, dorința lui de a epata prin retragerea în propria "cochilie" se datorează lipsei de comunicare atât cu mama cât, mai ales (doar telefonic) cu tatăl. Îi este teamă să-și facă prieteni, să se atașeze emoțional de o altă persoană și de aici dificultatea lui de a relaționa cu colegii.

Comportamentul său agresiv, față de sora lui, față de mama este datorat lipsei unei persoane de sex masculin din casă, respectiv tatăl, în care copilul are mare încredere. Momentan, el se simte abandonat de tată.

În continuare și consilierul școlar, și doamna învățătoare vor aplica tehnici experimentale pentru a ameliora starea de teamă și de inadaptare școlară pentru T.

BIBLIOGRAFIE:

1. Cristea, Sorin, *Managementul organizației școlare*, E.D.P., București, 2003
2. Iucu, B., Romiță, *Managementul clasei de elevi – aplicații pentru gestionarea situațiilor de criză educațională*, Editura Polirom, Iași, 2006
3. Jinga, Ioan, *Managementul învățământului*, Ed. Aldin", București, 2001

„CEI 7 ANI DE ACASĂ”

ȘCOALA GIMNAZIALĂ ȘIEU-ODORHEI ÎNVĂȚĂTOARE-DRAGOȘ ALINA

Referitor la „cei 7 ani de acasă” mă gândesc la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea comportamentului copilului în mediul familiar până merge la școală. Un copil are „cei 7 ani de acasă” ne gândim la un copil care cunoaște bunele maniere, oferă și respect adulților.

Educația, bunele maniere, regulile morale reprezintă „drumul” către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Cea mai bună perioadă a vieții pentru educație este copilăria, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Când nu satisfacem nevoia de confort fizic și afectiv al copilului, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Toată educația pe care familia o exercită asupra copiilor se poate manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Toate modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă idealurile tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. Astfel, se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Mediul familiar, alături de părinții, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. De la vârstă foarte fragedă copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

La vârstă preșcolară educația copilului se realizează printr-o colaborare între familie și grădiniță/școală; grădinița dezvoltă și completează toate informațiile pe care copilul le-a stocat din mediul familiar.

„Cei 7 ani de acasă” trebuie să constituie o bază pe care fiecare copil își construiește propriul drum în viață și îl face să fie „om”. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant.

Prin urmare, toți părinții trebuie să creeze copiilor un mediu sănătos pentru dezvoltarea lor intelectuală și mintală, pentru a putea face față la toate schimbările, situațiile din mediul școlar. Părinții trebuie să pregătească copilul pentru „viață” și să își dorească în același timp o independență pentru a-și putea construi propriul cămin.

Edificator sintagmei „cei 7 ani de acasă” sunt citatele celebre:

„Părinții care le fac în permanență daruri copiilor lor sunt păstrați în amintire doar pentru un moment. Părinții care se preocupă să le dăruiască copiilor lor exemple și povestiri din viața lor, rămân de neuitat.”(Augusto Cury)

„Familia este o sursă de sănătate și ordine, un factor activ din punct de vedere social și spiritual.”(Iuliu Moldovan)

„Scopul educației este să îi pregătească pe tineri să educe ei înșiși de-a lungul vieții lor.” (Robert Maynard)

„Copiii văd în părinți trecutul, părinții văd în copii viitorul.”(A. S. Makarenko)

PRIMII EDUCATORI DIN VIAȚA COPILULUI

PROF. DRAGU DORIN
LICEUL TEHNOLOGIC „DACIA” CARANSEBEȘ

Motto: „Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie ” Eugen Heroveanu

Părinții sunt primii educatori din viața copilului, educația primită de aceștia până la șapte ani, fiind determinată pentru dezvoltarea sa ulterioară, fiind, în primul rând, cadrul existenței biofizice al dezvoltării copilului, principalul obiectiv al familiei trebuie să fie, păstrarea sănătății, creșterea normală și călirea organismului. Un anumit regim igienico-sanitar necesar dezvoltării fizice armonioase, înseamnă asigurarea unui program zilnic care trebuie să respecte orele de somn, activitate, joc, plimbare, masă. Dar copilul nu are nevoie numai de hrană și haine, familia și căminul reprezintă pentru copil și „școala primilor ani” în care se pun bazele viitoarei sale conștiințe, ale tuturor trăsăturilor pe care îl vor defini ca om întreg, ca persoană cu statut social.

În primul rând, „cei șapte ani de acasă” reprezintă educația pe care o acordă părinții copilului lor. Acasă este locul unde copilul trebuie să învețe cum să se poarte în societate, să își respecte semenii, care sunt actele acceptate și care sunt cele cărora nu trebuie să le dea curs. Peste învățăturile primite de la părinți vor veni apoi cele de la educatori, învățători, profesori. Baza însă este făcută în sânul familiei. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Pentru cei mai mulți dintre noi, expresia „cei 7 ani de-acasă” este sinonimă cu un set de reguli de politețe și de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă, în sânul familiei, și care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în viața socială.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE:

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

DRAGU IONELA-DIANA CENTRUL ȘCOLAR DE EDUCAȚIE INCLUZIVA CARANSEBEȘ

Primul factor care formează persoana într-o perspectivă multidirecțională este familia, acolo unde copilul își petrece primii șapte ani de viață. Aceasta are menirea de a-l introduce pe copil în valorile grupului de referință, dar și de formare a primelor conduite sau de interiorizare a unor stări de spirit elementare.

Familia constituie mediul cel mai natural cu putință, și care exercită o influență imensă, de multe ori în mod implicit, ascuns, indirect. Carențele manifestate la acest nivel reverberează într-un mod profund și de durată asupra comportamentului celor tineri. Familia îl înserează pe copil în civilizație mai mult pentru latura expresivă, strict exemplificativă, și mai puțin latura teoretică, reflectată. Familia trebuie mai mult să formeze decât să informeze. Copilul „absoarbe” din mediul apropiat, familial primele impresii, formându-și conduite prin mimetism și contagiune directă. Copiii vor face sau vor crede precum părinții, imitând comportamentul acestora.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur, decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea cu problema echilibrării atribuțiilor în cadrul familiei cu cele de la serviciu.

Când vorbim de cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă, ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, terog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoiele de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Așadar, cei șapte ani de-acasă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat. Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor, e foarte important ca micuțul să știe cum să vorbească și să fie capabil să înșeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate. Bineînțeles, în cei șapte ani de acasă intră și o componentă de altruism, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci

când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă, de cum să se îmbrace, să mănânce li să se poarte în anumite situații. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE

DRAGU MARIA MARINELA

Familia are rolul cel mai important, acela de a pregăti tinerele generații pentru integrarea în societate. Familia își schimbă permanent modul de existență pentru a se putea adapta nevoilor vieții din interesul cât mai mare pentru viața socială.

Ambianța umană în care se naște și crește copilul are o influență covârșitoare asupra dezvoltării sale, asupra formării personalității. Școala, familia și alte grupuri reprezintă medii de viață cu influențe variate în dezvoltarea copilului.

Totuși familia este prima care influențează dezvoltarea omului, punându-și amprenta pe întreaga personalitate.

Formarea personalității este un proces care se continuă pe toată durata vieții, dar bazele se pun înainte ca școala și alte instituții educative să intervină. Cea mai importantă problemă de educație care se pune în procesul formării personalității, la vârsta fragedă, este cea a autorității. De multe ori, noi părinții, nu știm când începe sau când se termină o nouă perioadă în creșterea și dezvoltarea copilului. Un climat conflictual în familie împiedică procesul normal al formării personalității. Climatul familial în care copilul se dezvoltă și se formează îi marchează în mod inevitabil personalitatea. Dragostea celor din jur, în principal a mamei, este necesară copilului nu numai pe planul afectivității, are ecouri și în dezvoltarea fizică și intelectuală. Copilul este mult mai intuitiv decât un adult, așa se explică și atracția sa sau repulsia, la vârsta fragedă, față de anumite persoane. Sensibilitatea acestuia îi permite să simtă, cu mult înainte, furtuna ce va urma.

O viață de familie organizată, cu sarcini precise pentru toți membrii familiei, îi formează copilului simțul responsabilității, precum și al disciplinei sociale.

FAMILIA SI ROLUL EI

PROF. INV. PRIMAR DRAGUȘIN MIHAELA
ȘCOALA GIMNAZIALA ANTON PANN, RM. VALCEA

Copilul se deosebește calitativ de adult. El are în mod legitim dreptul de a ocupa o poziție privilegiată și de a se bucura de un *tratament* specific. Sănătatea, dezvoltarea și educația copilului trebuie să fie în centrul preocupărilor familiei.

Familia rămâne grupul social vital ce asigură îngrijirea, protecția și educația copilului. În contextual schimbărilor sociale, se constată o diversificare a modelelor familiale: frecvența crescândă a coabitărilor (concubinaj), creșterea numărului divorțurilor, a familiilor cu un singur părinte, opțiunea unor femei de a avea un copil în afara căsătoriei, noile forme coexistând cu modelul *clasic* al familiei conjugale.

Într-o lume în care toate instituțiile și toate tipurile de raporturi sociale se schimbă în ritm accelerat, familia nu poate rămâne schimbată. Nu trebuie absolutizat un model sau altul de organizare familială. Toate aceste schimbări nu trebuie interpretate ca o criză a familiei, ci, mai degrabă, ca adaptări ale conduitei individuale la schimbările demografice, economice și material ce afectează societățile în ansamblul lor.

Dezvoltarea personalității copilului este rezultatul unui ansamblu de factori: familia, școlari, comunitari.

Factorii familiai sunt cei mai importanți în dezvoltarea unei personalități armonioase, în securizarea fizică, afectivă și materială a copilului.

Indiferent de modul de organizare, mediul familial, întemeiat pe un sistem de interacțiuni afective intense, este apt de a reacționa la nevoile copilului, de a participa și favoriza dezvoltarea personalității, imaginii de sine și despre lume a copilului.

Familia este cea mai potrivită să răspundă nevoilor copilului. Doar afecțiunea și dragostea îl fac pe părinte să intuieze și să înțeleagă starea copilului. În familie copilul își poate satisface nevoile sale primare, își poate manifesta frustrările, care sunt temperate de dragostea părinților. În familie copilul poate să-și investească toate resursele emoționale și să învețe să și le controleze, pentru că familia ar trebui să fie un mediu mai ales afectiv – garanție pentru o dezvoltare armonioasă.

Familia este mediul esențial care influențează dezvoltarea și destinul copilului prin securizare materială, dragoste și educație.

Copiii n-au fost niciodată adulți. Dar, privindu-ne pe noi, doresc să crească mari. Ne investesc cu calitate și puteri de eroi și cred în noi, mai ales dacă reușim să le fim alături.

Adulții au fost cu toții, cândva, copii. Fiecare adult mai păstrează încă în suflet, în memoria lui afectivă, nu ceea ce i s-a întâmplat sau cum a rezolvat niște probleme, ci felul în care s-a simțit în anumite situații și cum a văzut lumea când era copil.

Faptul că ai fost copil odată, este un mare avantaj: atunci când nu ai timp sau informații la îndemână, poți apela, cu sinceritate și deschidere, la copilul din tine. Pentru restul există cărți, teorii, metode, studii de caz și specialiști.

EDUCAȚIA ÎNCEPE DE ACASĂ

DRAȘOVEAN SILVANA GRĂDINIȚA P.P. NR.7-DEVA

“Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală”. (Albert Einstein)

Copiii sunt foarte diferiți, din toate punctele de vedere, ei pot fi timizi, izolați, stingheri sau deopotrivă gălăgioși, curioși, deschiși. Ei sunt introverți sau extroverți, voinici sau delicați, vorbăreți sau tăcuți. Cert este că fiecare dintre acești copii reprezintă imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în mediul educațional.

Auzim, din ce în ce mai des, vehiculându-se expresia „cei șapte ani de acasă”, care se referă tocmai la modul în care părinții își pun amprenta asupra copilului în acești primi ani de viață și care este definitorie pentru formarea lui ca adult. Educația nu ține doar de instituția de învățământ sau de pedagog și nu este doar de natură intelectual-cognitivă ci și de natură socială și psihologică.

Specialiștii sunt de părere că părinții implicați în educația micuților vor primi din partea acestora rezultate satisfăcătoare și o atitudine pozitivă în ceea ce privește procesul educațional. Pentru a iniția acest proces și mai ales pentru a menține viu acest proces, părinții trebuie să fie foarte atenți la comportamentele copiilor și să intervină încă de la bun început în educarea acestora. Din păcate, mulți părinți, din motive subiective, trec cu vederea anumite stări nepotrivite, purtări urâte ale copiilor, considerându-le „trecătoare”, normale, inofensive sau puerile. Aceste scuze ale părinților care acoperă dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copiilor, au drept consecință afectarea procesului educațional. De cele mai multe ori, părinții sunt de părere că ceea ce ei iartă, trec cu vederea, corectează educatorul/profesorul și astfel ușor-ușor, procesul de educație al copilului se îngreunează și devine din ce în ce mai dificil de modelat. Din acest motiv, este important ca părinții să favorizeze procesul de educație al copilului, oferindu-i un climat familial pozitiv, în care predomină dragostea, afecțiunea. Părinții, și nu doar ei, ci și ceilalți membri ai familiei (surori, frați, bunici, etc) trebuie să știe să fie și autoritari și să-și impună respectul față de cei mici. Totodată, este important ca ambianța familială să fie echilibrată, relația dintre părinți să fie una armonioasă, bazată pe dragoste și înțelegere, pentru a oferi copiilor, un exemplu pozitiv de comportament. În funcție de relațiile din familie se formează diferite atitudini ale copiilor față de oameni, de mediul în care trăiesc și astfel se conturează caracterul și conduita lor.

„CEI ȘAPTE ANI DE ACASA”- OGLINDA FAMILIEI

**PROFESOR DRINCEANU RAMONA ANDA
COLEGIUL TEHNIC DECEBAL,
DROBETA TURNU SEVERIN**

Când vorbim despre „*Cei șapte ani de acasă*” ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Când spunem că un copil are *cei șapte ani de acasă*, ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Perioada copilăriei este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își

structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANTA CELOR SAPTE ANI DE ACASA

PROF.PT. INV. PRIMAR DROB CRISTINA
ȘCOALA GIMNAZIALA „DR. EMANUIEL RIGLER”,
ȘTEFAN CEL MARE, NEAMT

Educația face omul mai frumos!

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

E adevărat că nu mai există cei șapte ani de acasă. Deoarece copiii sunt incluși în diferite forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei concepții: normele de conduită se învață în familie. Școala și alte medii educaționale nu fac decât să continue și să consolideze aceste norme deprinse acasă. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect.

Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate.

O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

„Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Emoția și empatia se învață acasă, din poveștile citite de mama, înainte de culcare, din implicarea adulților familiei în rezolvarea unor probleme ale comunității.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Toate aceste lucruri se învață în familiile în care părinții mai au timp și pentru copiii lor.

Din nefericire, un număr tot mai mare de copii aparține unor structuri familiale incomplete; căsătoriile eșuează în mod neegalat de alte intervale istorice ale umanității. În numeroase cazuri copii sunt crescuți de mame singure, fie prea bătrâne, fie premature pentru această calitate, de părinți cu probleme emoționale. De foarte multe ori creșterea copiilor este transferată de către părinții biologici ai copiilor spre alte persoane: bunici, mătuși, frați/surori mai mari, mai mici, așa-ziișilor experți în creșterea copiilor: bona, super-nanny, baby-sitter. Așadar familia își vede pusă în pericol funcția ei de bază, aceea de a forma personalitatea copiilor, fără experiențe receptate în întregul lor, de la început până la sfârșit, fără experimentarea unor munci pe măsura copilului, fără timpul petrecut împreună, fie și în jurul mesei (servită acasă, nu la restaurant), dar cu efecte certe în privința creării unor amintiri plăcute legate de membrii familiei. Dacă unui

copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale. În absența acestui timp trăit împreună copiii sunt abandonați lumii virtuale. Simțul concretului este slab conturat la copiii confrunțați necontrolat cu televizorul, calculatorul și internetul. Copilului care descoperă lumea plecând de la elemente virtuale și spectaculoase, în locul unei realități lente și exigente îi va fi greu să aibă răbdare să observe, să mediteze, să definească o problemă și să se concentreze.

În aceste condiții, cu toate punctele sale slabe și cu toate acuzațiile care i se aduc, pe bună dreptate sau părtinitor uneori, școala rămâne principalul mijloc de educație formală a copilului. Și pentru mulți copii ea este singura modalitate de a-și depăși, odată, o condiție mizeră și singura speranță la o viață decentă.

„Cei șapte ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. În primii ani ai vieții, copilul are cea mai mare nevoie de îndrumare/educare de partea adultului deoarece niciodată nu va mai fi atât de tânăr și imatur așa cum este acum, adică niciodată n-o să mai poată recepta mai mult și mai bine decât o face la începutul vieții. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Din nefericire bunul simț lipsește, nesimțirea e mare, prostia ar trebui să doară, dar nu o face... Rămân cu un gust amar după fiecare zi petrecută la școală și mă întreb unde a dispărut inocența frumoasă a copiilor, a unor copii. Ce li se întâmplă acasă ?

Bibliografie:

- Sălăvăstru, D., (2014), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași.
- Stan, L., (2014), Educația timpurie, Editura Polirom, Iași.

BUNICII SI LIMITELE ROLULUI EDUCATIONAL

ÎNV. DRUGA CONSTANTA LICEUL TEHNOLOGIC”GH. DUCA”, CONSTANTA ȘCOALA GIMNAZIALA “MARIN SORESCU”

“Cine nu are bătrâni să-și cumpere!” Iată o expresie care scoate în evidență un profil idealist al persoanei vârstnice care, din punct de vedere psihologic este un exemplu de conduită, verticalitate, calmitate, cu o experiență de viață ce poate face față oricărei provocări. În general, după vârsta de 40 de ani, indivizii nu mai riscă să comită greșeli, iar persoanele de vârsta a treia (după 60 de ani) au un alt mod de a cântări fiecare decizie și totodată sfaturile pe care le dau sunt de cele mai multe ori adevărate lecții de viață.

Realitatea actuală relevă faptul că mulți părinți își lasă în grija bunicilor copiii, fie pentru că părăsesc temporar țara pentru “un trai mai bun”, fie au joburi cu program prelungit. Tendința, în cele mai multe cazuri este aceea de a le reproșa acestora și ce fac și ce nu fac. Există o diferență între ajutor și încredințarea întregii responsabilități bunicilor pentru ca părinții să își crească afacerea, experiența profesională. În astfel de situații părinții trebuie să-și asumate alegerile. Nu este necesar să se judece modul în care copilul a fost crescut de bunici atunci când implicarea ca părinte este la nivel superficial.

În acest caz echilibrul este soluția în ceea ce privește viața profesională și cea personală a părinților cât și atunci când vorbim de timpul pe care cel mic îl petrece cu părinții – care trebuie să fie majoritar și timpul petrecut la bunici sau în comunitate.

O extremă a situației, care afectează direct formarea celui mic este aceea în care bunicii vor să repare din greșelile pe care le-au făcut în creșterea propriilor copii prin relația cu nepoții. Aceștia, ajunși la vârsta maturității, când conștiința se domolește, se bucură altfel de viață și de iubirea oferită nepoților. Acest exces de iubire manifestat, va afecta dezvoltarea armonioasă a celui mic, așa cum excesele sunt dăunătoare în orice domeniu.

Experiența ne relevă nenumărate exemple în care apar posibile greșeli în relația bunicilor cu nepoții, greșeli care pot influența de cele mai multe ori formarea caracterului celor mici .

a. Sunt scortoși și reticenți la schimbare

Era lui “Nu ai voie și punct”, “Faci cum spun eu că dacă nu...”, etc. a apus de mult, iar societatea modernă aplică cu totul alte concepte de creștere sănătoasă a celor mici. Bunicii, trebuie să explice celor mici cu răbdare și exemple concrete și reale de ce nu este bine să facă un lucru sau de ce ar fi bine să îl facă într-un anumit mod. Copiii trebuie să știe care ar putea fi urmările nedorite ale alegerii lor, iar exemplul personal este esențial.

b. Nu aplică reguli comune cu ale părinților

Poate una din cele mai grave consecințe ale dezacordului între ceea ce spun/fac părinții și ce spun/fac bunicii este debusolarea și lipsa unei direcții clare în educația celor mici. Prin urmare, copilul nu mai știe ce să creadă și ajunge să dezaprobe atât modelul “impus” de părinți cât și cel al bunicilor.

c. Nu sunt constanți în comportament

Cei mai dulci și aparent inofensivi “excroci sentimentali” sunt copiii. Ei speculează orice mică scăpare a părinților/bunicilor și o transpun în avantajul lor. Încă de mici, chiar și de la câteva luni, copiii își conturează un comportament și își însușesc imediat ceea ce părintele a “permis”, fie o activitate sau un comportament nou.

d. Alintă prea mult

Din nevoia de a dărui dragoste, nevoie izvorâtă poate din dragostea nelivrată copiilor lor în tinerețe, din lipsă de timp, resurse sau din nevoia unei implicări active într-o activitate, bunicii dozează prea multă dragoste în relația cu nepoții lor iar “ceea ce este prea mult, strică”.

e. Nu pedepsesc obrăznicia, violența

Atunci când cel mic lovește, momentul nu trebuie să fie unul de amuzament în familie. Cu atât mai mult, părinții, bunicii și cei prezenți trebuie să aibă o reacție comună de descurajare a acestui tip de comportament, reacție.

f. Nu au grijă la alimentația copilului

Bunicii au în general prostul obicei de a da nepoților multe dulciuri și ceea ce este și mai greșit este că acest lucru se întâmplă “pe ascuns”, “fără să vadă mami și tati”. O altă preocupare nesănătoasă a bunicilor vis-a-vis de modul în care se hrănesc nepoții este dacă farfuria acestora se goleşte la fiecare masă. Faptul că micuțul “mănâncă tot” este probabil, o dovadă a sănătății acestuia. Ce este neplăcut este că, după ce ani de zile copilul este îndopat cu ce vrea și ce nu, membrii familiei sunt nemulțumiți că, adolescentul de mâine este ” prea gras”. Obiceiurile alimentare se dezvoltă încă din copilărie.

g. Permite nepoților să acceseze fără limită televizorul, tableta, smartphone

Fie pentru câteva minute de liniște, fie pentru a le face pe plac, bunicii încalcă restricțiile pe care le au cei mici în ceea ce privește accesul la tehnologie: smartphone, tabletă, tv.

h. Sunt ultraprotectivi

Datorită faptului că, în general la vârsta a treia dinamica se schimbă, bunicii au tendința de a fi prea protectivi cu cei mici. De teamă ca aceștia să nu se lovească sau să nu se murdărească, joaca nu este încurajată. Este recomandată stimularea dorinței de a explora, de a se bucura de lucruri mărunte, iar participarea la jocul copiilor va avea efecte benefice indiferent de vârsta jucătorului.

Un mesaj coerent transmis copiilor noștri este un factor indispensabil atunci când ne dorim să formăm un caracter. Singura modalitate de a transmite împreună – părinți și bunici, un mesaj unitar este să avem un set comun de reguli, să comunicăm, să formăm o echipă, să ne uniformizăm părerile și să nu uităm că ultimul cuvând în viața copilului îl au mama și tata. Chiar dacă poziția dominantă este a părinților, bunicii pot juca un rol important de formatori, familiarizându-i pe nepoți cu un sistem de valori, povestindu-le despre Dumnezeu. Bunicii nu sunt înlocuitori de bone, ei contribuie la formarea unui caracter, sunt un exemplu de conduită! Activitățile de bază, adiacente creșterii unui copil (hrănire, igienă, somn) deși consumatoare de energie, pot fi îndeplinite de aproape oricine. Să inspiri și să transmiți încredere, să îi acorzi timp de calitate implicându-te activ în formarea lui, să ai un rol de îndrumător, să îl sprijini fără a-l judeca, să vadă un prieten în tine, acestea sunt provocările reale ale statutului de părinte/bunic.

Familia, fiecare membru în parte, modul în care aceștia interacționează între ei, dar și în societate, sunt aspecte deosebit de importante în construirea unui caracter. Continuitatea dintre exemplul personal pe care îl oferim și ceea ce cerem copilului nostru, este indispensabilă.

BIBLIOGRAFIE

1. Bonchiș E. (coord.) - Familia și rolul ei în educarea copilului. Iași: Polirom, 2011
2. Stănciulescu E. - Sociologia educației familiale. Strategii educative ale familiilor contemporane. Vol. I, Iași: Polirom, 2002
3. Baran-Pescaru A. - Familia azi. O perspectivă sociopedagogică. București: Aramis, 2006

ROLUL PĂRINȚILOR ÎN EDUCAȚIA COPIILOR
PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR
DUICAN ELENA RALUCA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ SEB, SECTOR 4, BUCUREȘTI

Familia reprezintă una dintre cele mai vechi forme de comunitate umană ce asigură satisfacerea nevoilor personale, continuitatea culturală a societății, asigurând sentimentul siguranței, menținerii și dezvoltării personalității copilului. De asemenea, este locul unde individul își petrece o mare parte din timp, unde se dezvoltă și devine o ființă socială. Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor, pregătindu-i și susținându-i din punct de vedere emoțional, comportamental, social și financiar.

În familie se formează cele mai importante deprinderi și calități: respectul, politețea, sinceritatea, ordinea, cinstea. În cadrul familiei, copilul își însușește limbajul. Volumul și corectitudinea exprimării depind de munca depusă de părinți în această direcție.

Rolul familiei ocupă un loc important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, moral, intelectual și estetic. Personalitatea copilului este influențată de condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ. Cultivarea unor relații de parteneriat efectiv între școală și familie, în sprijinul educației și creșterii copilului constituie cheia succesului viitor în adaptarea și integrarea școlară.

Implicarea părinților în educația copiilor este asociată cu rezultate mai bune ale acestora la școală. În primii ani de școală, părinții le pot citi sau spune povești copiilor, pot cânta împreună, se pot juca jocuri de cuvinte, se pot implica în activitatea de la școală discutând cu învățătorul despre comportamentul și progresul copilului, pot face voluntariat la școală în diverse activități.

Familia reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile psihologice și sociale ale copilului, cadru intermediar în relațiile cu societatea.

Bibliografie:

Actori pe scena educației - Revistă de cultură și educație, Nr. 14, 2008

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASA

PROFESOR DULAU ANDREEA-EMILIA ȘCOALA GIMNAZIALA “ARON COTRUȘ” CERGAU MARE

Expresia “cei 7 ani de acasă” descrie, pe larg, bagajul educativ pe care copilul îl posedă, comportamente, deprinderi ale acestuia, formate cu preponderență în cadrul familiei, în primii săi ani de viață.

Educația, regulile morale de conduită, buna creștere sunt pietre de temelie, pe acestea bazându-se integrarea individului în societate. Un adult de succes se naște dintr-un copil bine crescut, un copil care și-a format în familie anumite aptitudini, atitudini, comportamente de viață sănătoase.

Așadar, după cum se poate observa, familia constituie primul mijloc de educare și pregătire a copilului, prima instituție de dezvoltare morală. Familia oferă copilului, încă de la nașterea acestuia, un mediu în care copilul este protejat, susținut, înconjurat de afecțiune și ghidat în toate acțiunile sale. În primii săi ani de viață, copilul beneficiază de o capacitate incredibilă de însușire, imitare, memorare a diverselor informații, atitudini, limbaj. De aceea, membrii familiei trebuie să ofere, direct sau indirect exemple de comportamente pozitive, exemple de reguli de viață sănătoase, modele de conduită pe care copilul le va imita și mai apoi le va învăța și le va pune în practică.

Viața alături de părinți, activitățile desfășurate împreună cu aceștia duc la formarea unor deprinderi ce vizează integrarea socială a copilului, sănătatea, protecția lui. Foarte important de menționat este faptul că un părinte trebuie să înțeleagă etapa de dezvoltare a copilului, să aibă răbdare cu acesta și să pretindă de la copil lucruri potrivite vârstei sale.

Din păcate, familia din societatea zilelor noastre nu mai acordă o atât de mare importanță bunei creșteri a copilului, asta datorându-se în mare parte timpului mult prea puțin de care oamenii mai dispun. Aflați într-o permanentă grabă, copleșiți de griji, termene limită, probleme cotidiene, părinții uită că rolul lor în conturarea portretului moral al copilului este de o importanță deosebită, și nu există posibilitatea de a fi înlocuit de o tabletă sau alte lucruri materiale. Acesta este și motivul pentru care dascălii se confruntă la clasă cu diverse probleme de comportament deviant al copiilor, situații în care copilul nu poate fi controlat, nu înțelege că integrarea într-o societate presupune adoptarea și respectarea unor anumite reguli de conduită.

În concluzie, familia trebuie să cunoască și totodată să își asume rolul atât de important în creșterea armonioasă a copiilor, asta deoarece copilul crește și se desăvârșește ca persoană în mediul creat de părinți acasă.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. INV. PREȘ: DULHAC- LIVANU VERGINICA
ȘCOALA GIMNAZIALA NR. 3 DARMANEȘTI
JUD. BACAU

De fapt ce sunt cei 7 ani de acasa si cand este nevoie de acest lucru? Pana in clasa primara, cam pe la 7 ani, stam mai mult cu parintii, bunicii cu familia si cei apropiati in general. Cei din familie incearca sa te sfatuiasca si sa te educe cum stiu ei mai bine, ca tu sa poti intra in viata cu minim de lectii despre viata in general. Cum sa respecti bunicii, cum sa respecti familia si pe cei mai in varsta, mai departe la scoala respectul fata de profesori, colegi si cercul de prieteni pe care il ai. Respecta ca sa fii respectat este una dintre bunele vorbe din batrani, spuse de parintii nostri. Daca respecti pe cei din jur, te respecti pe tine si ai oportunitatea de a fi integrat mai bine in societate daca stii sa respecti pe cei din jurul tau, chiar si pe cei de aceeasi varsta cu tine. Acum, dupa cum am vazut in viata, sunt multe persoane care pur si simplu nu pot fii respectate, pentru ca nu stiu sa se comporte in lume si care probabil nu au cei 7 ani de acasa, care sa-i confere un echilibru si respect fata de cei din jur. Multi, datorita comportamentului ciudat fata de semenii lor, se autoizoleaza de cei din jur.

In rest acesti 7 ani de acasa sunt pentru unii, si pe buna dreptate, piatra de temelie a vietii pe viitor. De acesti ani depinde de cum vei fii integrat in societate, cum vei fii agreat de cei din jur si cum iti poti ordona viata si stilul de viata alaturi de cei dragi. La randul nostru, odata cu trecerea timpului, cand vom devenii mai intelepti, o sa dam si noi aceste sfaturi copiilor, nepotilor si celor dragi, ca si ei sa aiba la baza cei 7 ani de acasa. Aceasta perioada nu se refera doar la acele semne exterioare de respect caracterizate drept politete, ci la o intreaga suita de obiceiuri sanatoase pe care, daca un copil le va deprinde acum, le va practica ulterior pe parcursul intregii sale vietii. Copiii invata prin imitare. Exemplul nostru conteaza. Un copil manierat se va descurca mai bine în relatiile sociale si se va simti mai confortabil în prezenta celorlalti decat unul caruia ii lipsesc cei 7 ani de-acasa. Probabil ca cea mai buna modalitate de a-l obisnui cu bunele maniere este sa fim noi, parintii, un bun model pentru el. Incepem sa il invatam lucrurile simple inca de la varsta frageda: sa salute, sa spuna „te rog” si „multumesc”. Dar buna crestere nu trebuie sa se opreasca aici. Va trebui sa stie ce se cuvine si ce nu la masa, intr-o vizita, la o petrecere si chiar intr-o discutie cu un prieten apropiat, cum sa se spele, sa manance, cand poate sa vorbeasca, sa invete sa-i asculte pe ceilalti, placerea de a face si a primi cadouri. Bunele maniere ii modeleaza comportamentul in societate si il invata ce inseamna respectul. Iar copiii respectuosi vor fi tratati cu respect. Educatia primita in cei sapte ani de acasa depinde de cativa factori: relatia afectiva dintre copil și parinti, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazeaza familia si pe care le transmite copilului. Sunt parinti care muncesc de dimineata pana seara pentru copiii lor, dar sunt total straini fata de nevoile reale ale acestora. Din dorinta de a le asigura copiilor tot ce lor le-a lipsit, parintii ii condamna la o viata inconjurata de lucruri scumpe si stralucitoare, dar fara adevarate valori. Cei 7 ani de acasa reprezinta o oglinda a educatiei pe care parintii o ofera copiilor în prima parte a copilariei.

Psihologii sustin ca nu exista o limita de varsta pana la care bunele maniere se pot invata, inasa, cu cat lectia bunei-cuviinte si a menajarii sensibilitatilor celor din jurul nostru este inceputa mai devreme, cu atat mai bine pentru constituirea zestrei educationale a copilului!

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASA

PROF. ÎNV. PRIMAR DULIGA ILEANA
LICEUL TEHNOLOGIC ROȘIA DE AMARADIA, JUD. GORJ

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Aici întâlnește cele trei forme ale educației: educație formală, informală și nonformală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, cea mai frumoasă, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt activitățile petrecute în sânul familiei. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială și culturală a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

EDUCATIA PRIMITA IN FAMILIE

GRADINITA CU PROGRAM PRELUNGIT NR.2, AIUD, ALBA PROFESOR. INV. PRESC. DUMA IRINA

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Bibliografie:

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași

www.desprecopii.ro

FORMAREA COMPORTAMENTULUI EMPATIC LA ȘCOLARUL MIC

PROF. DUMA MIRELA

ȘCOALA GIMNAZIALA „EFTIMIE MURGU” LUGOJ, TIMIȘ

Mediul școlar aduce cu el un climat mai rece și mai puțin protector decât cel familial și cel de grădiniță.

În școală, fiecare învață să-și înfrâneze pornirile emoționale, să se situeze alături de ceilalți, să empatizeze cu ei și să deguste plăcerea competiției. Copiii se compară între ei, ca într-un fel de joc, continuu reînnoit, în funcție de criterii de referință: gradul de instruire, performanță, inteligență, abilitate fizică, vestimentație, aptitudinea artistică, sociabilitatea, moralitatea.

Perioada de tranziție poate să nu se consume la fel pentru toți copiii. Unii sunt foarte activi, interesați să afle cât mai multe despre școală, se joacă mai puțin, preferă să citească. Când se joacă, ei transpun în conduita lor de joc conținuturi preponderent intelectuale, extrase din activitatea de citire, din filmele vizionate, din discuțiile cu adulții. Aici apare procesul de empatizare, când copilul îi ia locul unei persoane, având aceleași trăiri cu el. Exemple de jocuri: „de-a mama și de-a tata”, „de-a doctorița”, „de-a școala”.

Alți copii se ocupă mult cu jocul, preferându-l învățării. Aceștia, o dată cu intrarea în școală pot fi nedisciplinați, puțin activi la lecție, se comportă ca niște răsfățați, aduc la școală jucării, se joacă pe sub bănci.

Cadrul didactic trebuie să cunoască foarte bine elevii, ținând cont de particularitățile de vârstă ale fiecăruia.

Școala și ambianța școlară reprezintă pentru copil o nouă colectivitate, el își dezvoltă atât emoțiile și sentimentele intelectuale, precum și sentimentele și emoțiile morale estetice. Apare curiozitatea intelectuală, dorința de a afla, de a cunoaște mai mult.

Învățătorul trebuie să acționeze în direcția cultivării capacității de stăpânire a manifestărilor emoționale primare, explozive ale copiilor. El trebuie, de asemenea, să rezolve cazurile de întârziere sau deviere afectivă, manifestările răutăcioase, insensibilitatea afectivă a unora, lipsa cooperării afective a altora.

Copiii trebuie sprijiniți pentru a înțelege și a-și însuși corect conținutul noțiunilor și normelor care stau la baza sentimentelor morale. Este necesar să li se explice, la nivelul lor de înțelegere, apelând la situații practice de viață, ce înseamnă din punct de vedere moral binele și răul, frumosul și urâtul, adevărul și minciuna, curajul și lașitatea, cinstea și necinstea.

Activitatea școlarului mic poate fi susținută de o motivație externă dar și de o motivație internă. Ea se naște atunci când factorul pedagogic asigură stimularea și menținerea într-o permanentă stare activă a voicunii și curiozității cognitive a copilului. Între 6 și 10 ani, trebuința de explorare, de informare și de documentare a copilului este în plin progres. El se dovedește a fi un pasionat colecționar, un mare amator de „consum” tehnic (jucării mecanice, instalații) sau poate manifesta puternice înclinații spre muzică, povestire, poezie.

Cadrul didactic trebuie să fructifice această „deschidere” a personalității școlarului mic spre trebuința de a afla, de a cunoaște, pentru a-i cultiva atașamentul față de școală și învățătură, dragostea și interesul pentru cunoaștere.

Ca personalitate, copiii se disting printr-o mare diversitate comportamentală. Există copii vioi, expansivi, comunicativi și copii retrași, lenți.

Atitudinea factorului pedagogic față de aceste însușiri tipologice și temperamentale trebuie să fie mai maleabilă, diferențiată în funcție de natura elevilor, temperându-i pe unii și stimulându-i pe alții; cei vioi, cu temperament sangvinic, trebuie orientați spre a-și concentra energia obiectivelor școlare; apaticii trebuie mereu stimulați spre a se angaja și menține în activitate; impulsivii trebuie înfrânați, disciplinați; cei cu trăsături melancolice trebuie încurajați cu căldură, tratați cu delicatețe, susținuți și ajutați să-și valorifice potențialitățile intelectuale.

Contactul școlarului mic cu literatura, cu eroii diferitelor povestiri, le dă acces la multe exemple și modele de viață, făcându-și apariția conceptul de empatie față de anumite personaje. Ei încearcă -și de multe ori reușesc- să transpună în conduita lor, câte ceva din spiritul de întrajutorare și răspundere al

exemplilor întâlnite, din tactul, delicatețea comportamentului celorlalți. De aceea activitatea de caracterizare a personajelor, de subliniere a însușirilor alese reprezintă o cale intuitivă, concretă de educare moral-civică a elevilor. Valoarea ei constă tocmai în faptul că modelul comportamental este nu doar descris, ci se înfățișează „pe viu”, în acțiune directă. Caracterizarea personajelor în activitatea școlarului mic are menire, pe de o parte, de a dezvălui însușirile cu valoare de model comportamental, iar pe de altă parte, de a-i învăța pe elevi tehnici de lucru cu cartea, care să-i ajute să desprindă ei înșiși, din lectura lor particulară, aceste însușiri.

La această vârstă elevii caută, fie în viață, fie în literatură, modele cu care să empatizeze, pe care să le admire și să le respecte, exemple de energie, de acțiune, de tărie sufletească, menite să le cultive curajul, optimismul, mândria patriotică, devotamentul.

O relație de empatie se realizează și atunci când ei interpretează personajele luând locul acestora, verbalizând dialogul dintre personaje, folosind intonația și trăirile aceluiași personaj.

Cadrul didactic trebuie să cunoască diversitatea caracterelor copiilor observând atent, meticulos, la clasă și în afara clasei, faptele copilului nu atât latura exterioară a faptei ci, mai ales, care a fost motivul faptei (în cazul faptelor negative).

La matematică, dar și la celelalte discipline, prestațiile școlarului mic, îndeosebi ale celui din clasa întâi, sunt puternic dependente de model, datorită, mai ales, capacității lui reduse de a-și autodirija disponibilitățile și procesele psihice pe o pistă de funcționare izomorfă cu sistemul așteptărilor învățătorului. Pentru aceasta este necesar ca în structura comportamentului didactic să precumpănească sugestiile, explicațiile, lămuririle, sprijinul, îndrumarea, încurajarea, incitarea, consilierea individualizată în raport cu munca independentă de acasă și cu sarcinile de control frontal.

Cadrul didactic nu trebuie să țină cont de situația materială a unuia, de inteligența mărită a altora, ci trebuie să-i trateze în egală măsură pe toți, să se ocupe de toți cu același interes, fiind un model comportamental pentru toți.

El trebuie să-l ajute pe elev să empatizeze cu acesta, să comunice cu fiecare în parte și să urmărească această comunicare (atât prin ceea ce spune, precum și prin ceea ce nu spune).

Dar dacă factorul pedagogic are o problemă, într-o modalitate sau alta vor fi afectați și elevii (Exemplu: nu-și poate desfășura lecția din cauza zgomotelor și agitației unui grup de elevi sau dacă este deranjat de activitățile unor elevi).

Cadrul didactic trebuie să ofere prin exemplul propriu un model pentru comportamentele dorite. Urmărind exemplul acestuia, elevii își vor schimba propriul comportament. De exemplu, dacă un elev nu prezintă interes pentru o anumită materie, învățătorul trebuie să arate entuziasm pentru acest obiect de studiu. Entuziasmul este molipsitor și se va transmite elevilor.

Cadrul didactic trebuie să fie un model din toate punctele de vedere, ajutând la formarea și dezvoltarea elevului, promovând comportamentul adecvat al elevului și eliminând comportamentul inadecvat. El trebuie să dezvolte relații interpersonale bune și să stabilească un climat socio-emoțional pozitiv în clasă, să stabilească și să mențină o organizare eficientă și productivă a clasei. De asemenea trebuie să empatizăm cu elevii; mai multă empatie va genera mai multe informații, cu cât avem mai multe informații, cu atât elevii vor fi mai ușor de înțeles. Și între elevi trebuie să existe o relație de empatie pentru ca aceștia să se cunoască și să se înțeleagă mai bine.

O LIMBA STRAINA...

INSTIT. DUMA RODICA-MIHAELA ȘCOALA PRIMARA NR. 6 STRUCTURA A ȘCOLII GIMNAZIALE „CIPRIAN PORUMBESCU,, COMANESTI

Privea amărât dintr-un colț de parc, cu ochisorii încercănați de lipsa de somn și cu stomacul gol de zile nesfârșite în care fusese parcă umflat doar cu aer. Cu o seară înainte auzise că vor veni alocațiile și ajutoarele sociale. Era o bucurie pentru el. Se gândea că poate de data aceasta mama sau tatăl vitreg, o să îi ia în sfârșit o pereche de ghete noi, să nu îi mai înghețe picioarele în ghetele ponosite căpătate de la vecini. Poate așa nu vor mai râde copiii de el, nu îl vor mai face cerșetor și răpănos. Nu știa de ce fac asta... el îi iubea tare.... Din colțul în care stătea, într-o zi, a văzut cum o fetiță micuță care mergea cu bicicleta a căzut. S-a dus repede către ea, i-a ridicat bicicleta, i-a scuturat hăinuța și când a vrut să vadă unde s-a lovit fetița l-a privit foarte urât și i-a zis să nu o atingă pentru că e cerșetor. A iertat-o... a văzut și el că avea mâinile cam murdare, iar fata avea o rochie albă ca zăpada și părul îi mirosea a vanilie.

Altă dată un băiețel din sat era dat deoparte de ceilalți copii pentru că avea papucii rupți. Un băiat mai mare cumpăraseră un pumn de acadele, le dădu tuturor câte una, dar băiatului nu-i dădu nimic spunându-i că îi va da când îi va crește gaura de la papuci. Atunci a zis în gândul lui că atunci când va avea bani îi va cumpăra o acadea. Așa a și făcut, însă băiatul i-a dat peste mână și a aruncat acadeaua pe jos. L-a iertat și pe el... poate nu îi plăcea acadeaua cu gust de zmeură trebuia să se gândească la asta și să îl întrebe pe băiat mai întâi.

Nu-i nimic, toate astea o să le uite spre seară când va mânca o mâncare bună făcută de mama în casă și va merge cu ghetuțele și hăinuța nouă la școală. Și-a amintit de școală... tare mult îi mai plăcea acolo. Doamna învățătoare se bucura mereu să-l vadă. Nu-l certa și-l mângâia mereu pe cap. I-a zis doamna: „Nicușor, ești tare priceput. Scrii cel mai frumos din clasă. „Avea o băncuță așezată lângă ea... și putea să îi simtă blândețea chiar și atunci când nu vorbea. Mereu îi dădea ceva bun. Chiar și când a furat 10 lei de la colegul său doamna l-a iertat și nu l-a certat prea tare. Crede și acum că ea a știut că din banii aceia și-a cumpărat trei plăcinte cu vanilie delicoase de la magazin, de alea cum le-a dat o doamnă unor copii care le-au aruncat apoi în șanț. Își aduce aminte și acum că nu mâncase nimic de două zile... atunci fugise de acasă nici nu mai știe de ce, să nu își mai vadă mama bătută sau că i-a fost frică să nu își ia și el bătaie degeaba. Ce ar mai fi mâncat plăcintele acelea, așa pline de nisip... dar i-a fost rușine... dacă îl vedea cineva. Acum le mânca în sfârșit și erau așa delicioase că parcă nici frigul nu îl mai simțea așa rău. Nu ar fi luat banii, dar i-a fost frică că dacă nu mănâncă moare de foame și nu mai poate să crească mare și să o salveze pe mama din mâinile aceluia om rău.

Dacă ar fi fost numai doamna ar fi mers mereu la școală. Erau însă și copiii... care îl priveau ca pe un gândac. Degeaba se oferea să îi ajute... nu-l iubea nimeni pentru că era sărac... de parcă nu era suficientă pedeapsa aceasta. Tot la școală a auzit el că e bine să ai cei „7 ani de acasă,,. Spunea doamna că trebuie să zici : „Bună ziua!,, „ Vă rog!,, „ Mulțumesc!,, ; să lași oamenii mai în vârstă să se așeze pe scaun ; să ajuți oamenii fără vreun interes ; să ai grijă de cei mai slabi ca tine ; să îți ceri scuze dacă greșești și să știi să ierți. Mai spunea doamna că acesta era secretul dacă vrei să fii respectat de oameni... Ceva greșise cineva undeva sau poate el nu a înțeles cum trebuie, pentru că pe toate le făcea însă oamenii tot urât se purtau cu el. S-a gândit într-o zi că poate la el nu funcționează deoarece nu are 7 ani întregi în nicio casă.

Gata !..era el sigur că se va descurca... mai ales că se duce vesel spre casă... alocația... ajutorul social... ghete noi... Măine copiii vor vorbi cu el... nu o să mai arate chia așa a cerșetor... Oooo! ceva nu e în regulă... se aude muzică din curte, tata țipă... e beat... mama cu părul răvășit plânge într-un colț... Nu mai vreau ghete, nu mai vreau haine noi... le dau pe toate să-mi fie liniște... inima bate cu putere... mama ridică spre mine doi ochi înlăcrimați și vineții... dintr-o nară i se prelinge un firicel roșu... îmi face semn să fug... vreau să o ajut dar sunt prea mic acum... o să o salvez când voi fi mare...

E seară!.. în curând va fi noapte de-a binelea... nu am pe nimeni, mi-e foame,

mi-e frig și somn...Mă așez pe o bancă în parc .Un om trece pe lângă mine, se sperie și scuipă, mă face golan și pleacă..E noapte și e frig, nici frica nu o mai simt de foame.O să îmi cumpere mama luna viitoare ghetetele..Doamne ce frig și foame îmi e..ca în fiecare zi.

Mă îngrămădesc mai bine pe băncuță și trag de un colț de haină să mă învelesc, stau așa cu ochii închiși și sper că mama este bine.Aud o voce blândă :

-Nicușor, tu ești?

Pare cunoscută vocea, îmi este însă prea foame și prea frig să îmi dau seama.Răspund:

-Da, doamnă.

-Puiule, ce faci aici la ora aceasta?

Ridic ochii către doamna care îmi vorbește.E doamna învățătoare.Răsuflu ușurat.

-Sărut mâna, m-a alungat tata de acasă ..e beat.

Probabil a înțeles din răspunsul meu tot ceea ce nu mai vroiam să povestesc pentru că nu a mai întrebat nimic.Mi-a dat haina ei, m-a luat de mână și m-a dus la ea acasă.În colțul ochilor ei blânzi a licărit o lacrimă tot timpul în care mi-a oferit de mâncare .Am dormit la ea în seara aceea.A doua zi, de unde o fi știut, m-a luat în oraș și mi-a cumpărat o pereche de ghete noi..o haină groasă și o pereche de pantaloni.M-a scos apoi în oraș la o pizza.I-am povestit părțile din viața mea și am prins curaj și am întrebat-o mare mea dilemă.

-Doamna, de ce eu fac tot ce ne-ați zis ca să arăt că am cei „7 ani de acasă „și totuși nu funcționează?

-Nicușor, cei 7 ani de acasă sunt ca o limbă străină pe care nu toată lumea o cunoaște și o vorbește.Eu am văzut mereu în tine un suflet de om și am știut că tu știi această limbă la fel de bine ca și mine!Ca să te înțeleagă cineva trebuie să știe să o vorbească și el...Ai văzut ce bine ne-am înțeles noi amândoi?”...

Elevului meu A.N.

CEI SAPTE ANI DE ACASA

PROF. DUME CAMELIA EMANUELA
CSEI ORIZONT ORADEA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia. Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale. Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere. În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult. După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme. „Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții. Familia, în orice societate, joacă rolul cel mai important în formarea și socializarea copilului, deoarece ea reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile fiziologice și sociale, și împlinite etapele întregului său ciclu de creștere. Părinții sunt primii educatori din viața copilului, educația primită de acesta până la șapte ani, fiind determinantă pentru dezvoltarea sa ulterioară, fiind, în primul rând, cadrul existenței biofizice al dezvoltării copilului. Un anumit regim igienico-sanitar necesar dezvoltării fizice armonioase, înseamnă asigurarea unui program zilnic care trebuie să respecte orele de somn, activitate, joc, plimbare, masă. Dar copilul nu are nevoie numai de adăpost, hrană și haine, familia reprezintă pentru copil și “școala primilor ani” în care se pun bazele viitoarei sale conștiințe, ale tuturor trăsăturilor care îl vor defini ca om întreg, ca persoană cu statut social. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Se

numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de trei ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui. Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Educația este necesară pentru fiecare ființă umană încă de la naștere, pentru a-și dezvolta propria calitate individuală și socială. Chiar dacă oamenii pot fi auto-învățați, așa zisii „self-made men”, ei au nevoie de siguranță și de altcineva pentru a-i educa. Problema educației este abordată astăzi în strânsă legătură cu problematica lumii contemporane, lume caracterizată prin importante transformări, prin cerințe și aspirații specifice, prin schimbări în toate domeniile. Educația trebuie să se manifeste în permanență ca o acțiune unitară, coerentă, iar implicarea acestui deziderat rezidă în strânsă legătură dintre familie și mediul educational. Cea mai importantă educație vine odata cu familia. De fapt, CE ESTE EDUCAȚIA? Educația este un proces de învățare și predare, general și personalizat, care îi învață pe oameni să trăiască cel mai bine.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ – AZI

PROF. DUMITRACHE MIRELA COLEGIUL „MIHAI VITEAZUL,, BUMBEȘTI-JIU

În studiile de psihologie, cei 7 ani de acasă sunt asimilați cu baza formării și dezvoltării personale sau metaforic vorbind, toată școala și educația formală, ulterioară este „un castel fără fundație,,

Educația în familie, regulile morale, capacitatea de adaptare, relaționare și comunicare în grup sunt cheia apartenenței individului la micro/macro structurile sociale.

Indiferent de domeniul de studiu abordat în lista competențelor sunt incluse valori morale și abilități sociale care nu pot fi decât rezultatul adaptării la conținut al principiilor și valorilor umane fundamentale dobândite în familie, în copilărie.

Și pentru că familia, atât genetic cât și educativ livrează școlii „subiectul,, muncii, pentru rezultate bune și previzibile, aceasta trebuie să fie omniprezentă alături de copil pe tot traseul formării.

În trecut, condiția esențială de „a avea cei 7 ani de acasă ,,reprezenta apanajul unei educații solide și premisele pentru succesul școlar și reușita în viață.

De multe ori, ne întrebăm dacă, copilul de azi este diferit de cel de ieri?

Răspunsul vizează mai multe laturi de introspecție și anume, dacă ne referim la structura interioară ea este caracterizată la fel (plină de întrebări, dorințe, conflictuală, bogată), dar lumea exterioară evidențiază deosebiri, prin creșterea stimulilor care obligă la reacții diferite ale eu-lui interior.

Cele 3 axe majore de dezvoltare a copilului în această perioadă sunt:

- sentimentul de apartenență familială,
- identitate individualizată,
- sistem de valori interne pliate pe cerințele lumii externe.

Prin comparația celor două tipologii de copii, de ieri și de azi, se observă azi o generație foarte inteligentă, dar cu carențe emoționale, fragilă, ce „naște ,,părinți speriați și uneori neputincioși.

Factorii care influențează educația din cei 7 ani de acasă, sunt:

ATITUDINI PĂRINȚI	REZULTATE LA COPII
<ul style="list-style-type: none">● activitatea manifestată de părinți față de copii,● aprecierea părinților,● microclimat familial cald, deschis,● cunoașterea capabilităților și potențialului specific categoriilor de vârstă (1-3 ani, 3-5 ani, 5-7 ani),● părinții sunt mai puțin alături de copii, înlocuiți fiind de bonă, bunici, educatori,● corectarea atitudinii în public,● părinții sunt primele modele pentru copil,● exprimarea sinceră a sentimentelor, pozitive sau negative,● consecvență din partea ambilor părinți,● toleranță și înțelegere.	<ul style="list-style-type: none">● dezvoltarea încrederii și stimei de sine,● deschidere spre învățare,● percepție pozitivă a regulilor,● asumarea valorilor morale,● formarea și stabilizarea deprinderilor de conviețuire socială, bazate pe înțelegere și asumare,● dezvoltă capacitatea de comunicare cu adulții în mod argumentat și utilizând multitudinea mijloacelor de comunicare modernă,● inhibiție și umilință,● valorile se formează după fapte nu după vorbe,● eficientizează rezultatul educației,● educație solidă și comportament elevat în orice situație,● spirit empatic,

FORMAREA ABILITĂȚILOR DE COMUNICARE LA COPIII CU C.E.S.

**NUMELE ȘI PRENUMELE: PROF. DUMITRAȘCU CARMEN ELENA
UNITATEA DE ÎNVĂȚĂMÂNT:
CENTRUL ȘCOLAR DE EDUCAȚIE INCLUZIVA NR. 2 COMANEȘTI**

Indiferent de forma de organizare a învățământului special, în școli speciale de sine stătătoare sau în sistem integrat, dezvoltarea vocabularului constituie un obiectiv esențial, reclamând o orientare metodică specifică.

Pentru a asigura progresul în însușirea lexicului elevilor, sunt necesare programe adaptate, cu obiective bine precizate și metode judicios selectate, în funcție de caracteristicile psihologice ale elevilor cu care lucrăm.

Obiectivele care țin de îmbogățirea și activizarea lexicului copilului, din punct de vedere semantic, la intrarea în școală, se referă la corectarea pronunției cuvintelor, în scopul descifrării sensului acestora, la formarea familiei de cuvinte, descifrarea mesajelor verbale lecturate sau mimate, perceperea întrebărilor sau ordinelor emițătorului și folosirea formulelor de politețe în interacțiunile sociale.

Metodele care pot fi folosite pentru elucidarea problemelor legate de lexic, privesc activitățile logopezilor, defectologilor și educatorilor din cadrul sistemului de învățământ special.

Practic, dezvoltarea vorbirii se realizează prin intermediul tuturor disciplinelor de învățământ, într-o viziune interdisciplinară. Spre exemplu, în cadrul lecturilor, vocabularul se poate îmbunătăți prin contactul nemijlocit al elevului cu textul literar. În vederea asigurării urmaririi conștiente a textelor literare de către elevi, aceștia trebuie să înțeleagă sensul fiecărui cuvânt, sintagme, propoziții sau fraze.

Astfel, în cazul citirii și comentării unui text care abundă în termeni noi, explicarea acestora trebuie făcută în cadrul unei discuții pregătitoare, astfel încât, la citirea model, elevii să fie capabili să înțeleagă textul. Dimpotrivă, în situațiile în care în text apar doar câteva cuvinte noi, explicarea acestora se poate face, fie după citirea model de către defectolog, fie la reluarea lecturii în fragmente.

În practică se folosesc mai multe metode și mijloace de a-i face pe copii să înțeleagă semnificația unui cuvânt necunoscut sau a unuia cunoscut, de tip etichetă verbală, care se desfășoară în etape, de la simplu la complex.

Dintre acestea enumerăm:

1. Contactul nemijlocit cu obiectul desemnat de cuvânt. În acest caz, prin participarea mai multor analizatori, copilul își va forma o imagine completă despre obiect. Din nefericire acest procedeu este ideal, dar greu de aplicat în practică.

Explicația acestei situații este generată de faptul că, puține cuvinte noțiuni au un corespondent obiectual și încă mai puține pot fi aduse în clasă și utilizate ca material didactic. Zcest lucru este absolut imposibil în cazul cuvintelor abstracte.

2. Reproducerea obiectului desemnat de cuvânt (prin desene, machete, mulaje, hărți, filme) constituie o cale eficientă de pătrundere a acestora în vocabularul operațional al copilului.

3. Explicarea cuvântului prin imitarea acțiunilor desemnate. Acest procedeu reprezintă o reuniune a conceptelor lui Piaget și Galperin, după care, gândirea copilului operează cu acțiuni interiorizate, care se constituie în scheme operatorii, care devin instrumente ale vorbirii.

4. Explicarea prin minare a unor stări sufletești sau procese mai complexe din mediul înconjurător.

5. Descrierea unor acțiuni ample, cu ajutorul mimicii și pantonimelor, cuprinzând o serie de elemente din domeniul "jocului de scenă" din arta dramatică.

Aceste procedee sunt specifice activității cu elevii cu C.E.S. în primele clase de școală, I și a-II-a. Când acumulează un volum mai mare de cunoștințe și se amplifică dezvoltarea sa intelectuală, se poate trece la folosirea unor procedee mai complexe, care fac apel, în mai mare măsură la planul verbal. Aceste procedee constă în :

a) folosirea sinonimelor pentru lămurirea unui cuvânt necunoscut;

b) folosirea antonimelor, care duc la o mai bună clasificare a cuvântului nou și, în același timp, poate conduce la însușirea de cuvinte necunoscute în pereche;

- c) Întrebuințarea perifrizei, situație în care cuvântul nou este explicat prin intermediul unui grup de cuvinte cunoscute;
- d) introducerea cuvântului necunoscut într-o propoziție formată din cuvinte familiare, în care acesta își prezintă în acest mod conținutul;
- e) Utilizarea convorbirii constituie o metodă mai evoluată pentru activizarea vocabularului, în care se pretinde elevilor să răspundă mai explicit, în propoziții dezvoltate, evitând răspunsurile stereotipe, de tipul afirmațiilor, negațiilor sau interjecțiilor monisilabice;
- f) folosirea povestirilor reprezintă un model de vorbire corectă și expresivă, care stimulează interesul copiilor și dorința acestora de a povesti și repovesti textul respectiv;
- g) utilizarea de ilustrații, prin reproducerea pe bază de poze, desene, diafilme, asigură posibilitatea înțelegerii într-un context mai larg și cinct, semnificație cuvintelor necunoscute.

O categorie de activități specifice nunei învățământului special, sunt cele desfășurate de educatori (terapia ocupațională, ACCFI, abilitatea manuală, activitățile de socializare și cele ludice).

Pe lângă acestea se recomandă și activitățile specializate de logopedie și CFM. La toate acestea se adaugă un număr suplimentar de activități în atelierul școlii, precum și cele de educație fizică.

Numitorul comun al tuturor acestor categorii de activități este legat de faptul că, în cadrul acestora, cuvintele capătă semnificație prin acțiuni practice și în procesul muncii.

Succesul acestor activități rezidă tocmai în faptul că, semnificația națiunilor la copii cu C.E.S., este strâns legată de concret, de corespondență cu lumea obiectelor, datorită specificului gândirii sale.

Prin faptul că se recomandă o permanentă folosire în activitatea didactică a obiectelor și acțiunilor, cu acestea se asigură suportul indispensabil al formării noțiunilor și a abilităților de comunicare la copii cu C.E.S.

În cadrul tuturor acestor activități, vocabularul copilului cu C.E.S. se nuanțează și cuvintele capătă sensuri noi și determină simultaneitatea între gest și cuvânt.

Desfășurarea întregului proces de formare, dezvoltare și activizare a limbajului la copiii cu C.E.S. este util să se facă sub îndrumarea unui logoped; utilizând totodată și programe moderne de intervenție pentru accelerarea progresului limbajului și comunicării.

În concluzie, inițierea unui program de stimulare a lexicului la copilul cu C.E.S. este o acțiune interdisciplinară, care trebuie să țină seama de caracteristicile psihologice ale fiecărui elev în parte, să cuprindă obiective clare (cu privire la categoriile de noțiuni care se doresc a fi însușite), metode corespunzătoare, adaptate obiectivelor propuse și subiectului, să se ia în considerație și scopurile celorlalte discipline de studiu din planul de învățământ ce urmează a fi însușite.

BIBLIOGRAFIE

1. Dinu M.: „Comunicarea”, Editura Științifică, București, 1997;
2. Popovici Doru-Vlad: „Dezvoltarea comunicării la copii cu deficiențe mintale”, Editura Pro Humanitas, București, 2004;
3. Șchiopu Ursula: „Comunicarea verbală și neverbală”, Revista de Educație Specială, nr. 1/1992, INREPSH, București;
4. Șchiopu Ursula: „Introducere în psihodiagnostic”, Editura Fundației Humanitas, București, 2002
5. Stănică C., Vărăjmaș E.: “Terapia tulburărilor de limbaj”, SSH. INREPSH, București, 1994

ROLUL CELOR 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR ELENA DUMITRAȘCU
LICEUL „GH. RUSET-ROZNOVANU”
ROZNOV, NEAMȚ

În familie, copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitarea celor din jur, vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă, ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Un copil are cei 7 ani de acasă atunci când salută, spune mulțumesc, te rog, se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Cea mai bună perioadă a vieții pentru educație este copilăria, în această perioadă se formează caracterul psiho-social. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei.

Secretul unei educații rodnice este ca părintele să conștientizeze și să satisfacă nevoile copilului, iar principala nevoie a copiilor este să fie iubiți. De aceea, părinții trebuie să învețe să își exteriorizeze dragostea, prin cuvinte și gesturi de afecțiune. Pentru ca cei mici să devină mai târziu ființe responsabile și să se simtă realizate, părinții trebuie să țină cont de patru dimensiuni ale procesului educativ: să le satisfacă nevoile emoționale, să îi pregătească pentru viață, formându-le deprinderile esențiale, să le asigure protecția fizică și emoțională, să îi ajute să își conștientizeze și să controleze mânia. Un copil cărui nu i se arată iubirea și prețuirea, mai târziu va fi anxios, depresiv și va avea un sentiment de inferioritate. Nu va putea în societatea concurențială actuală, să țină ritmul cu ceilalți.

Părinții își doresc ca fiecare copil să reușească în viață, de aceea trebuie să aibă un comportament constant. Hotărârile să fie luate împreună în ceea ce privește fiecare moment al vieții.

Studii recente demonstrează că pedepsirea copiilor nu face decât să înrăutățească un comportament negativ, pentru că pedepsele dezvoltă furie și o atitudine defensivă. Pedepsele nu fac decât să-i îndepărteze pe copii de părinți și să scadă influența pe care adultul o are asupra copilului. Este indicat ca părinții să aprecieze și să încurajeze un comportament pozitiv.

Este recomandat ca părintele să-i permită copilului să se „lovească de greutăți” și să-l ajute „să se ridice”, atunci când este cazul. Dacă reușește să facă acest lucru, se poate spune că micuțul va fi capabil să treacă prin toate experiențele neplăcute ale vieții cu fruntea sus și va reuși să-și croiască un viitor bun, pe care orice părinte și-l dorește pentru copilul lui.

Greșelile sunt firești, iar copilul trebuie să știe că omul este expus greșelii și că nimeni nu s-a născut învățat. Trebuie să-i explicăm copilului că este normal să greșească, dar că astfel de acțiuni au consecințe neplăcute, pe care trebuie să le înfrunte responsabil, să învețe din greșeli.

Fundamentul educației unui copil descurcăreț, care va reuși în viață, constă în deprinderea, încă din primii ani ai copilăriei, a unor abilități precum responsabilitatea, independența, perseverența, ambiția și motivația.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și profesorii din școală, cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor.

Bibliografie

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

**PROIECT EDUCAȚIONAL NAȚIONAL
CEI ȘAPTE ANI DE ACASA!
ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAREA COPILULUI**

**PROF. ÎNV. PRIMAR: DUMITRESCU VERONICA,
ȘCOALA GIMNAZIALA BADULEȘTI DAMBOVIȚA**

Pregătirea pentru viață a omului de mâine începe din primele luni de existență și primii care sunt chemați să pună bazele educației sale sunt părinții. Familia reprezintă mediul care influențează în mod direct dezvoltarea copilului, ea având un rol decisiv în ceea ce privește viitorul din punct de vedere social dar și spiritual. Familia trebuie să știe că prin implicarea în educație în formarea copilului pentru viață, ei sunt cei care pun bazele de care acesta are nevoie pentru a-și dezvolta bagajul lui educativ. În familie ne naștem, creștem și ne socializăm.

În familie găsim ocrotirea, înțelegerea și afecțiunea de care avem nevoie. Familia este cea care ne acordă sprijinul moral în rezolvarea unor probleme, dar tot cu ei copiii împărtășesc bucuriile, succesele și realizările. Este ușor de observat că încă din primii ani copilul ”învață” din ceea ce se discută și se învață în familie, participând activ la viața de familie; primind și rezolvând sarcini complexe copilul dobândește o serie de cunoștințe care conduc la formarea unor deprinderi de muncă independentă. Deci unul din scopurile educației este acela de a-l face apt pe copil de a dobândi libertatea interioară și de a se manifesta ca atare în raport cu ceilalți. De la părinți, bunici, frați sau de la alte persoane cu care copilul intra în contact direct acesta deprinde comportamente, la ei găsește primele modele de viață.

Părinții sunt cei de la care copiii învață să folosească lucrurile din jur, să vorbească, să se cunoască pe ei și să se respecte pe ei înșiși. Văzând grija pe care le-o poartă părinții, copiii capătă suficientă încredere în ei, în ceea ce sunt și în ceea ce pot ei să realizeze de-a lungul existenței lor. Pentru copii, familia este un factor decisiv de socializare. Condițiile esențiale pentru realizarea unei bune educații a copilului sunt: respectul reciproc, puterea exemplului având în vedere faptul că micuțul își imită părintele în primii 3-4 ani de viață, motiv pentru care noi adulții trebuie să fim foarte atenți la ceea ce facem și ce spunem în prezența lor și **încurajările**. Pentru a putea realiza o educație eficientă a copiilor, părinții trebuie să găsească un echilibru între lipsa de înțelegere, severitatea, exigența prea mare și ”dădăceală”. Există un domeniu al educației în care aportul familiei este deosebit de valoros și acesta este cel al educației civice. Niciunde, ca în familie, formarea fizionomiei morale nu găsește un climat mai potrivit de formare. Cinstea, omenia, respectul față de om, hărnicia, dragostea față de patrie sunt valori pe care părinții le pot cultiva cu cel mai mare succes. Acest lucru îl pot realiza nu prin lecții speciale, ci prin atitudinea lor față de aceste valori morale, prin implicarea acestora în viața lor de toate zilele. Părintele care se comportă democratic are în vedere întotdeauna ca drepturile copilului să fie respectate, fără a omite stabilirea unor reguli care să fie aplicate consecvent și urmate de toți membrii familiei. Prin urmare, părintele care îmbrățișează stilul democratic este suficient de indulgent, flexibil și deschis spre nou pentru a accepta tot ce ar putea ameliora viața copilului și a familiei, însă este în același timp suficient de autoritar pentru a impune o disciplină riguroasă, a-l învăța pe copil să învețe reguli și să îndeplinească sarcinile care i se dau. Părintele este și destul de protector pentru a-i oferi copilului securitatea și sprijinul de care are nevoie. El este de asemenea și suficient de înțelegător și încrezător în capacitatea copilului de a lua unele decizii personale, îl încurajează să fie independent, îi respectă opiniile, interesele și personalitatea. Manifestă căldură față de copil, îl apreciază. Ca urmare a acestor atitudini parentale, copilul își va dezvolta un echilibru emoțional care va sta la baza dezvoltării armonioase a personalității sale, va putea comunica eficient cu cei din jur, va manifesta creativitate, inițiativă, autonomie personală. Respectul pentru om, cultivat de stilul democratic, îl va învăța pe copil să îi respecte pe alții, să ia în considerare opinia celorlalți, să accepte observații, având totodată curajul să-și exprime punctul de vedere. Cu toate că în aparență stilul democratic are multe avantaje, este bine de menționat faptul că un copil crescut în acest mod se va adapta cu greu unui stil autoritar pe care îl poate întâlni la școală, în grupul de prieteni, în armată, la locul de muncă. El ar putea fi considerat bleg pentru că nu execută prompt sarcinile care i se dau sau dimpotrivă, impertinent pentru că „discută” ordinele.

De aceea trebuie să fim buni părinți, plini de afecțiune, pentru ca grija și eforturile noastre să fie răsplătite prin dragostea și bunele rezultate ale copilului armonios dezvoltat psihic și afectiv.

IMPORTANȚA FAMILIEI IN EDUCAȚIA COPILULUI

PROF. DUMITRIU ALINA
GRADINIȚA CU P.P NR.2, FOCȘANI

Primii ani de viață reprezintă perioada cea mai importantă pentru dezvoltarea personalității și a inteligențelor, elementele din mediul social care contribuie la modelarea unei persoane fiind familia, școala, prietenii și colegii, comunitatea apropiată, modelele și valorile sociale și imaginea despre lume. Este perioada în care se construiește, sau nu, simțul coerenței și primele modele ale relațiilor cu ceilalți. Și totodată perioada în care personalitatea, aflată în perioada de construcție, este supusă la primele teste.

Familia este unul dintre cele mai importante elemente care contribuie la dezvoltarea armonioasă a copilului deoarece exercită o influență destul de adâncă asupra acestuia. Părinții creează condițiile dezvoltării fizice, emoționale, intelectuale și modelează caracterul copilului, simțul moral și estetic.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Părinții sunt cei care răspund de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta fiind perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și cadrele didactice. Cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Pentru educație morală și formarea caracterului, familia este de asemenea, primul mediu în care copilul își construiește scara de valori și își formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. În realizarea acestui tip de educație, modelul parental este foarte important pentru

copil. Părinții ar trebui să le spună copiilor ce e bine și ce e rău și de ce, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente și ar trebui să constituie exemple demne de urmat.

Ceea ce învață în familie trebuie să îl ajute pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot în sens moral, familia trebuie să îl îndrume pe copil să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten.

În cazul în care familia nu se preocupă suficient de această latură a educației în primii ani de viață (cei șapte ani de acasă), preferând fie o disciplinare rigidă fie să răsfete excesiv copilul, mergând pe ideea că are timp să învețe lucrurile astea mai târziu, la școală, sau, mai rău, combinând aleatoriu răsfățul cu pedepsele corporale sau emoționale, fără a-i explica copilului nimic drumul copilului în societate al copilului va fi unul mai greu.

Acesta nu poate discerne și nu se poate adapta corect la diversele situații de viață, își formează deprinderi greșite și este afectat pe plan emoțional pe termen lung.

Unui copil fără o educație moral-caracterială corectă îi va fi foarte greu să ajungă o persoană echilibrată. Îi vor lipsi atât comprehensibilitatea, controlul cât și semnificația.

Familia are un rol deosebit de important în dezvoltarea copilului, nu numai în primii ani de viață, ci și pe parcursul întregii perioade școlare, până la intrarea în viața adultă. Există mulți factori care pot conduce la apariția unor probleme în dezvoltarea armonioasă a copilului și, din nefericire, nu toate familiile pot fi considerate un mediu propice pentru creșterea unui copil.

Spre exemplu dacă între membrii unei familii nu există relații de înțelegere, respect, înțajutorare, dacă membrii familiei nu trăiesc în armonie, nu duc o viață cinstită, onestă, dacă opiniile celor doi părinți, și ale celorlalte persoane care au în grijă copilul, referitoare la educația acestuia nu sunt convergente, dezvoltarea copilului are de suferit.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, București:Editura Fundației România de Măine.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, București: Editura Curtea Vechi.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Iași :Editura Polirom.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE -ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR DUMITRU COSTELA LILIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 DICHISENI, JUD.CĂLĂRAȘI

Necesitatea educării tinerei generații pentru a face față exigențelor societății, ne obligă să urmărim în formarea copiilor noștri nu numai achiziția de cunoștințe, priceperi, deprinderi, ci și însușirea unui comportament adecvat, în așa fel încât să facă față cerințelor societății. Dar ce înseamnă comportament adecvat?

Numai capacități de comunicare, de relaționare, de operare cu informații?

Cu siguranță, nu trebuie să uităm în formarea generațiilor viitoare și de buna-cuviință și de politețea sufletului omenesc.

Modelarea și stimularea comportamentului copilului se referă, de fapt, la pătrunderea în structurile etice ale bunelor purtări și nu la gesturile “de fațadă” care nu vor decât să facă impresie, nefiind motivate de o convingere interioară.

Ce înseamnă să fii om de omenie? Dar să fii punctual? Cum ne păstrăm prietenii? Dar cum îi recunoaștem? Ce înseamnă să spui adevărul? Știi să fii recunoscător? Dar să porți o conversație plăcută? Știi să zâmbești? Ai înțeles vreodată cu adevărat tainele expresiei “vorba dulce mult aduce” ?

Iată câteva întrebări care ne pot ajuta să-i facem pe copii să se cunoască mai bine și să reflecte asupra fondului moral al relațiilor umane.

“Cei șapte ani de-acasă” care, în prezent, au devenit “cei șase ani de-acasă” sunt din ce în ce mai goi, mai lipsiți de sens, o expresie învechită și demodată.

Părinții, încărcăți de grijile zilnice, au uitat cât de mult te bucurai când auzai spunându-se : “Ce copil politicos! Se vede că are cei șapte ani de-acasă!”

De câțiva ani se observă o nepăsare și o lipsă de griji față de purtarea copiilor care, în mare măsură, este oglinda primilor ani petrecuți în familie.

În ziua de astăzi, expresia a dispărut din uz, iar tupeul a luat locul curajului, obrăznicia se confundă cu istețimea, iar răsfățul cu dragostea.

Nu este de mirare că întâlnim din ce în ce mai puțini copii politicoși și bine crescuți.

Disciplina bunei conviețuirii lipsește sau mai bine zis a dispărut și din ce în ce mai mulți tineri au rămas corigenți la această materie și nu știu să trăiască decent, frumos și demn printre oameni.

Acestea se învață pe parcursul întregii vieți, însă ceea ce nu se uită niciodată sunt “cei șapte ani de-acasă”.

Politețea, buna-cuviință și bunele maniere sunt “lucruri” care se învață. Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici, apoi la grădiniță și abia apoi la școală.

Fiecare copil este bine să știe că, dacă este politicos și are conduită frumoasă cu cei din jur, ceilalți vor fi, la rândul lor, politicoși cu ei.

Este bine de știut că a avea “cei șapte ani de-acasă” înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-cuviință pe tot parcursul zilei, a avea maniere frumoase în orice situație, cu toată lumea: cu părinții, frații, prietenii, colegii, vecinii, cu profesorii etc.

De aceea, părinții, bunicii, învățătorii și chiar profesorii, nu trebuie să uite că este necesar să-i învețe pe copii (oriunde și oricând) următoarele: Cum, când și pe cine salutăm?, Cum ne comportăm acasă, la școală, la cinematograful, în vizită?, Care este atitudinea care trebuie adoptată la masă?, Cum, când și de ce oferim cadouri?, Ce și cât vorbim?, Cum și când să fim recunoscători?, Când să zâmbim?, Cum ne ajutăm prietenii? etc.

Dacă fiecare dintre noi nu ne-am mai pune întrebarea “ cine-i de vină pentru comportarea tinerilor de astăzi?”, ci am încerca să răspundem luând atitudine și lăsând indolența de o parte, am deveni adevărați formatori de oameni, de caractere și personalități.

Nu este corect să dăm vina pe alții.

Să nu acuzăm părinții care nu se ocupă de educația copiilor lor, pentru că, la rândul nostru, și noi suntem părinți.

Să nu acuzăm nici dascălii care nu știu să-și stăpânească elevii, pentru că și noi poate ne-am numărat odată printre aceștia.

Să ne amintim în orice moment că nemulțumirile noastre pot fi schimbate prin contribuția noastră, a tuturor: părinți, bunici, învățători, profesori.

Noi toți, cu dragoste și stăruință, putem să-i redăm sensul expresiei “cei șapte ani de-acasă”.

CE INSEAMNA „CEI ȘAPTE ANI DE ACASA”?

**PROF. INV. PRIMAR DOINA DUMITRU
ȘCOALA GIMNAZIALA FITIONEȘTI**

Sintagma „cei șapte ani de-acasă“ descrie în general, conduita unei persoane într-un context anume, un anumit standard, minim dar cumva obligatoriu, în care trebuie să se încadreze o persoană. În același timp aceasta reflectă educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, întrucât niciun părinte nu-și dorește un copil needucat, acasă sau în societate. Fiecare părinte dorește ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, în alte instituții sau locuri publice, în vizită la rude sau alte persoane.

Fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Mediul familial și modul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur reprezintă factori care pot influența această dezvoltare. Familia este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale, deoarece ea influențează și modelează persoana umană. Prima relație a copilului cu lumea exterioară este cea cu familia. Timpul acordat este darul pe care părintele îl oferă, prin prezența sa, copilului. Este foarte important timpul petrecut efectiv cu copilul acasă sau în comunitate, mai ales dacă există și un contact vizual plăcut și plin de afecțiune. A privi copilul în ochi este o modalitate foarte eficientă de a transmite iubire din toată inima către sufletul copilului. Tot ceea ce se face împreună cu copilul va își va pune amprenta pe dezvoltarea multilaterală a acestuia.

În familie copilul învață primele norme de conduită, învață să salute mai întâi prin mișcarea mâinii, apoi utilizând formulele de salut, învață să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește, să-și respecte partenerii de joacă, să înțeleagă și să se conformeze regulilor jocurilor specifice vârstei lui. Prin imitație, copilul învață, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere presupune și cunoașterea și aplicarea regulilor nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la cumpărături sau la locul de joacă, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi. Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Încă de mici copiii trebuie să-și însușească expresiile „îmi pare rău”, „te rog”, de aceea este necesar ca aceste cuvinte să le audă din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate. De asemenea, copilul învață de la părinți să nu râdă de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dezabilitate a celor din jur. În timp va putea face diferența între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni, și îl va evita pe cel din urmă. Este foarte important modul în care ne părinții sau alte persoane cu care copiii relaționează se adresează copiilor sau comunică între ele. Dacă cei din apropiere vorbesc pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit.

Părinții, alături de cadrele didactice de la grădiniță sau de la școală, îi învață pe copii cum să-și planifice și să folosească timpul liber, limitându-le timpul pe care aceștia îl dedică televizorului, calculatorului sau telefonului, arătându-le alte posibilități de petrecere a timpului liber, menite să contribuie la formarea și dezvoltarea deprinderilor și cunoștințelor, la valorificarea aptitudinilor copiilor, pe care le descoperă în timpul activităților pe care le desfășoară împreună.

Așadar, până la vârsta de 6-7 ani, un copil trebuie să-și dezvolte un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), să fie politicos, respectând sfaturile și regulile stabilite în familie, să aibă un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile, să-și exprime sentimentele, să reușească să relaționeze cu cei din jur.

Bibliografie:

- Bunescu, Gh., *Educația părinților, strategii și programe*, Editura Didactica și Pedagogică, București, 1997.
- Dima, S., *Copilăria, fundament al personalității*”, Revista învățământului primar, București 1997;
- Vărăjmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROFESOR : DUMITRU ILIE LAURENȚIU
ȘCOALA GIMNAZIALA „AUREL TEODORESCU “ STEJARI

Cei șapte ani de acasă reprezintă educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă, ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Atât educația, cât și bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Toate influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Întreg procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

Acasă se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor șapte ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Ajungând la vârsta preșcolară, educația copilului se împarte între familie și dascălii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

Așadar, „cei șapte ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE :

- Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Măine, București.
- Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București.
- Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași.

STUDIU DE SPECIALITATE PRIVIND IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ ÎN PREDAREA CHIMIEI

PROF. DUMITRU SILVIA
LICEUL TEHNOLOGIC BAI A DE FIER

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Organizarea eficientă a activității de învățare corespunde elaborării unui ansamblu de metode active care să plaseze elevul într-o situație de învățare, de descoperire a adevărului și de raportare a lui la aspectele practice ale vieții.

Trebuie să-i învățăm pe elevi să învețe, să-i abilităm cu tehnici de învățare eficientă, pregătindu-i în același timp pentru autoînvățare și educație permanentă. Învățarea ar trebui să fie tot mai mult un proiect personal al elevului, asistat de un educator ce este mai degrabă un organizator, un animator, un manager al unor situații de instruire, care să faciliteze învățarea eficientă.

Metodele constituie elementul esențial al strategiei didactice, ele reprezentând latura executorie, de punere în acțiune a întregului ansamblu ce caracterizează un curriculum dat.

În activitățile desfășurate cu elevii am folosit cu precădere metode activ-participative pe care nu le-am rupt de cele tradiționale, ci am considerat că marchează un nivel superior în spirala modernizării strategiilor didactice.

Activizarea predării-învățării presupune folosirea unor metode, tehnici și procedee care să-i implice pe elevi în procesul de învățare, urmărindu-se dezvoltarea gândirii, stimularea creativității, dezvoltarea interesului pentru învățare, în sensul formării lor ca participanți activi la procesul de educare.

Turul galeriei este o tehnică de învățare prin colaborare în cadrul căreia elevii, divizați în microgrupuri, lucrează la rezolvarea unei probleme controversate ce are mai multe soluții posibile (Negreț-Dobridor, Pânișoară, 2005, 226). Etapele specifice acestei tehnici sunt următoarele (Pânișoară, 2005, 226; Steele, Meredith, Temple, 1998a, 45):

1. Constituirea microgrupurilor - elevii sunt împărțiți pe grupuri de câte 4-5 membri; - pentru fiecare grup se distribuie foi de flip-chart și markere.

2. Prezentarea sarcinilor de lucru - cadrul didactic prezintă grupurilor de elevi problema pe care trebuie să o soluționeze, menționând că rezolvarea problemei trebuie realizată pe foile de flip-chart; - se precizează, de asemenea, faptul că unul dintre membrii fiecărui grup va avea rolul de „ghid”.

3. Cooperarea pentru realizarea sarcinilor de lucru - elevii interacționează în cadrul microgrupurilor pentru a realiza sarcina propusă; - soluțiile se notează pe foaia de flip-chart.

4. Expunerea produselor - fiecare grup își afișează produsul, la fel ca într-o galerie de artă (acest aspect explică și denumirea metodei); - elevii care au rolul de „ghid” se vor plasa în locul unde este expus produsul grupului din care fac parte.

5. „Turul galeriei” - membrii grupurilor „vizitează” galeria, examinează fiecare produs, adresează întrebări de clarificare ghidului și pot face comentarii, pot completa ideile sau pot propune alte soluții pe care le consemnează în subsolul foi de flip-chart.

6. Reexaminarea (evaluarea) rezultatelor - fiecare grup își reexaminează propriile produse, prin comparație cu celelalte și valorificând comentariile „vizitatorilor”.

Avantajele tehnicii Turul galeriei: formarea și consolidarea deprinderii de ascultare activă; formarea și dezvoltarea capacității reflectivă; dezvoltarea gândirii critice; stimularea creativității; cultivarea respectului față de ceilalți și a toleranței; formarea și dezvoltarea competențelor emoționale; dezvoltarea competențelor de relaționare; dezvoltarea competențelor de comunicare; promovarea interînvățării și a învățării active; participarea activă, implicarea tuturor elevilor în realizarea sarcinilor de învățare; stimularea eforturilor de intercunoaștere și autocunoaștere; 16 formarea și dezvoltarea capacității de

cooperare, a spiritului de echipă; dezvoltarea capacității argumentative; formarea și dezvoltarea competențelor de evaluare și autoevaluare; dezvoltarea competențelor instrumental-aplicative; formarea și dezvoltarea competențelor metacognitive etc.. Limitele acestei tehnici pot fi următoarele: tendința de conformare la opinia grupului; tendința de dominare a grupului manifestată de anumiți elevi, erijați în lideri; marginalizarea sau autoizolarea elevilor care împărtășesc alte opinii; nonimplicarea unor elevi; aparentă dezordine; dezvoltarea unei posibile dependențe de grup în rezolvarea sarcinilor; apariția unor conflicte între elevi; generarea unei „gândiri de grup” etc..

Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte la interviul pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină. Așadar, cei șapte ani de-acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat.

Bibliografie:

1. Negreț-Dobridor, I., Pânișoară, I. O.. (2005). Știința învățării. De la teorie la practică. Iași: Editura Polirom.
2. Steele, J.L., Meredith, K.S., Temple, C.. (1998a). Lectura și scrierea pentru dezvoltarea gândirii critice, vol. I. Cluj-Napoca: Casa de Editură și Tipografia GLORIA.
3. www.didactic.ro

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE „CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF. INV. PRESC. DUMITRU VERONICA
GRADINITA CU PROGRAM PRELUNGIT NR.2 BORCEA

„Educația nu înseamnă să umpli o găleată, ci să aprinzi un foc.” William Butler Yeats

Un copil va avea parte de o adaptare ușoară la viața socială dacă stăpânește baza- bunele maniere, toleranța, ascultarea și competențele de limbaj. În tot acest timp se va pregăti pentru următoarea provocare - școala.

După unii specialiști, principiile care formează fundamentul tuturor manierelor sunt în număr de trei:

❖ **Respectul** – înseamnă a fi atent la celălalt și a-l înțelege exact așa cum este: în cultura lui, cu obiceiurile, cu slăbiciunile și cu deprinderile lui. A arăta respect înseamnă a-i trata pe oameni cu grijă și înțelegere.

❖ **Considerația**- înseamnă pur și simplu să-ți pese de ceilalți. Înseamnă să te gândești la felul în care -i va afecta comportamentul tău.

❖ **Sinceritatea**- înseamnă ceva mai mult decât a nu spune minciuni. Înseamnă a afla adevărul și a-l împărtăși. Iar dacă adevărul se dovedește dureros, să găsești o cale prin care să-l prezinți într-o lumină pozitivă, pe cât posibil.

Atât familia cât și grădinița joacă un rol important în dezvoltarea globală a copilului, în „cei șapte ani de acasă”. Dezvoltarea vocabularului contribuie foarte mult la relațiile pe care copilul încerca să și le construiască cu cei din jur. Copilul trebuie să învețe cum să aleaga cu grijă cuvintele pentru a-si „netezi” calea, dar și importanța expresiilor feței și limbajul trupului. După cum se știe, există „cuvinte de aur” cum ar fi: „Mulțumesc!”, „Te rog frumos!”, „ Scuză-mă!”, „Cu plăcere!”, „Nu, mulțumesc!”, „Aș putea oare...”, „ Bună ziua!” etc.. Copiii trebuie să știe că un zâmbet ce va însoți aceste cuvinte va avea impactul dorit. În schimb dacă vor afișa o expresie ce sugerează plictisela, sau vor chicoti când subiectul este trist pot schimba întregul sens al conversației –și nu întotdeauna în bine.

Grădinița, școala nu sunt locurile în care copiii să se întâlnească numai cu prietenii lor. Uneori, copiii devin atât de preocupați de prietenii lor, încât devin neopliticosi cu alții, chiar fără să vrea. Un comportament neopliticos îl poate rani nu numai pe celălalt, dar și pe cel care se poartă astfel. Copilul va fi îndrumat de adulții din jurul său(părinți, educatori, bunici, rude) cum să gestioneze aceste situații prin puterea exemplului, prin alegerea unor alternative pașnice, ce vor duce la prietenie și relații pozitive cu cei din jur.

Tot în această perioadă, copilul trebuie să învețe principalele maniere la joacă, în timpul vizitelor, la plimbare, în diferite mijloace de transport.

Mersul la grădiniță poate avea un impact negativ puternic dacă viața de acasă nu este foarte organizată. Combinația dintre educația excelentă de acasă și o grădiniță minunată este esențialul. Copiii care au parte de amândouă se vor descurca foarte bine la școală și zece ani mai târziu.

Sian Williams, angajat al UNICEF, specialist în perioada preșcolară a elaborat un plan folosit în multe zone ale lumii:

- Alimentația bună și hranitoare va consolida mintea și trupul copilului.
- Suficiente exerciții fizice îl vor menține încrezător și în formă.
- Rutina care implică asumarea unor responsabilități proprii îl va ajuta să fie organizat.
- Răsfoitul cărților și cititul poveștilor împreună cu părinții îl vor face să iubească învățătura.
- Numeroase manifestări de afecțiune fizică îl vor face să se simtă iubit.

După Sian, părinții care muncesc pot să le ducă la bun sfârșit pe toate în mai puțin de o oră de la venirea acasă!

CEI 7 ANI DE ACASĂ ÎN REALITATEA ACTUALĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR DURA ELENA LOREDANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ BERCHIȘEȘTI, JUDEȚUL SUCEAVA

„Cei șapte ani de acasă” este o expresie cu valoare, cu vechime în societatea românească. A avea șapte ani de acasă era apanajul unei educații oferite de familie și devenea condiția esențială pentru a pătrunde cu succes în școală și a reuși mai târziu în viață.

Îmi petrec mare parte din timp printre copii și părinți. Pot observa modul în care se desfășoară viața acestora. Unii dintre aceștia îmi spun că generația actuală, cea a „copiilor moderni”, este diferită de cea de pe vremea lor sau a noastră, când ne petreceam mult timp singuri, purtând cu noi multe responsabilități. Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții petrec tot mai puțin timp cu copiii lor. Analizând viața copilului de azi și a celui de ieri putem concluziona că universul interior este același: la fel de bogat, plin de întrebări, aspirații, tensionat și, uneori, conflictual. Universul exterior, însă, s-a modificat considerabil și acest lucru a produs transformări și în viața interioară. Aceste modificări s-au produs cu rapiditate ceea ce a determinat și o adaptare a interiorului. În lipsa unei supravegheri atente și permanente din partea părinților, spațiul media și/sau virtual a devenit mediul preferat de acțiune a copiilor și a dus la o creștere a stimulilor vizuali, ceea ce a determinat apariția tulburărilor de atenție și de concentrare. Acești stimuli au un impact major asupra psihicului. Pot realiza o legătură firească între cele două universuri sau pot să se comporte ca niște intruși care conduc la instabilitate, ezitare, confuzie. Părinții se plâng că unii copii folosesc un limbaj nepotrivit vârstei lor și adresează întrebări la care ei nu se așteaptă la vârste atât de fragede, alții nu comunică, devin introvertiți, preferând viața virtuală.

Cred că cei șapte ani de acasă sunt esențiali în ceea ce privește construirea unor sentimente care vor constitui baza formării unei personalități puternice și armonioase.

În primul rând, sentimentul de apartenență familială are o importanță deosebită în formarea unei identități individuale. Copiii trebuie să cunoască istoria familiei, obiceiurile, tradițiile, valorile împărtășite de toți membrii acesteia. Transmiterea acestora este sarcina părinților, a tuturor celor care fac parte din mediul familial al acestuia, deoarece copilul își găsește un loc în acea familie și este investit ca membru al acesteia. Pentru realizarea acestui lucru este nevoie de comunicare. Trebuie să existe disponibilitate de comunicare pentru a vorbi despre acestea din partea tuturor. Se poate discuta despre filme, cărți, muzică și trebuie desfășurate activități comune, cum ar fi vizionarea unui film, lectura unor cărți. Mulți părinți spun că li se reproșează de către copii faptul că filmele pe care le urmăresc sau muzica pe care o ascultă sunt învechite și nu îi atrag. Aceste lucruri trebuie realizate de la vârste foarte fragede. Momentele acelea când mama ține copilul în brațe și îi citește o poveste pot fi transformate în timp în momente de lectură împreună, continuate de discuții privind subiectul lecturii, de explicații și de exprimarea opiniilor. Sigur că, în timp, părinții trebuie să accepte și „lecturile moderne” propuse de copii, găsind elemente comune cu „lecturile de pe vremea lor” și înțelegând că transformările și evoluția societății au produs modificări și în subiectele abordate de scriitori. Nu ne putem aștepta ca ei să accepte pur și simplu ceea ce le impunem noi. Trebuie să fim și noi înșine deschiși la schimbare și să găsim liantul între generații. Așa cum noi le cerem să se conformeze trecutului și noi trebuie să ne adaptăm prezentului și viitorului. Doar în felul acesta putem evita conflictul între generații, diferența dintre perspectiva părinților și cea a copiilor. Momentele de lectură împreună se pot transforma, în timp, în momente de lectură individuală, dar discuțiile și exprimarea opiniilor pot rămâne momente comune, de împărtășire a sentimentelor, impresiilor create de conținutul unei cărți. Devin obiceiuri, nu acțiuni impuse, dar necesită acordare de timp din partea celor implicați. Acesta este doar un exemplu. Dar, putem extinde și asupra altor aspecte ale vieții familiale, cum ar fi plimbările în natură, vizionarea unor filme, vizitarea rudelor, petreceri tradiționale în familie etc.

Transformările din plan social au produs și o dezvoltare precoce a planului intelectual al copiilor. Cei mai mulți copii care ajung în clasa pregătitoare știu să citească, să scrie și să socotească. Mulți părinți sunt mândri de performanțele intelectuale ale copiilor, dar nu sunt conștienți că această dezvoltare excesivă a pus o presiune extremă asupra planului emoțional. Această presiune poate conduce la manifestări foarte diverse: la eșecuri în adaptarea la viața școlară (copiii consideră că știu totul și se plictisesc) sau la incapacitatea de a construi realități cu alți copii (consideră că sunt diferiți). De aici, apar problemele de

relaționare și adaptare. De aceea, putem afirma că avem copii din ce în ce mai inteligenți, dar tot mai fragili emoțional și, de asemenea părinți speriați.

Un alt motiv al fragilității emoționale îl constituie chiar absența schimbului emoțional între părinți și copii. Aceasta poate constitui premisa unei suferințe care se va accentua cu timpul, iar copiii vor adopta comportamente tot mai deviate. Părinții fac tot mai multe sacrificii impuse de exigențele realității. Prinși în acest vârtej, uită să explice și copilului și să asigure transparența realității. Uneori, singurul răspuns pe care îl oferă la întrebările lui este : „Trebuie!”. Fără alte explicații și clarificări: trebuie să stea cu buna, trebuie să meargă mai devreme la școală, părinții trebuie să lucreze mult, trebuie să stea cu bunicii, trebuie să meargă la meditații (de la vârste foarte fragede), trebuie să participe la tot felul de activități pentru timpul liber (din păcate, fără prezența părinților) etc. Acest scurt „trebuie” și lipsa de disponibilitate a părinților creează confuzie în mintea copiilor. Toate lucrurile trebuie explicate și nu impuse copiilor.

Din păcate, odată ajunși la școală, se lovesc, uneori, de lipsa de disponibilitate afectivă a cadrelor didactice. Legăturile sunt din ce în ce mai formale și mai robotice. Copiii ajung, astfel, să petreacă mult timp în spații golite de afecțiune. Învață, în timp, că, și dacă exprimă ceea ce simt, nu sunt luați în seamă. Se constată că, deși intelectual copiii sunt pregătiți să meargă la școală încă de la 5 ani, din punct de vedere emoțional nu sunt pregătiți nici la 7 ani.

Poate că perspectiva din care am abordat problema celor „7 ani de acasă” nu este tocmai una fericită. Dar, am constatat de-a lungul carierei de dascăl, că mulți copii vin cu aceste probleme la școală și, din păcate, tocmai acestea sunt cel mai greu de rezolvat. Dacă un copil nu știe să scrie sau să citească, nu există o problemă reală. El a venit să învețe aici aceste lucruri. Dar, încrederea în sine, comunicarea, încrederea în ceilalți, siguranța sunt sentimente pe care nu le poate construi și consolida școala, fără o bază solidă creată în perioada vieții în familie.

Și, în final, m-aș întoarce la expresia „cei 7 ani de acasă”. Pentru toți, acasă ar trebui să însemne părinți, Crăciunul petrecut împreună lângă brad, anumite evenimente devenite tradiție în familie, discuțiile acelea pe care le poți purta doar cu mama etc. Din păcate, mulți dintre copiii de astăzi nu rezonază cu aceste semnificații. Crăciunul îl petrec cu buna (în cel mai bun caz cu bunicii), aniversările le petrec separat (părinții închiriază spații unde nu e nevoie de implicarea lor), copiii merg în tot felul de tabere sofisticate și nu în concedii cu părinții și lista poate continua. Oricât de multe și costisitoare lucruri le oferă acum părinții copiilor, nimic nu poate înlocui timpul petrecut împreună și afecțiunea pe care o așteaptă cu atâta ardoare copiii.

Trebuie subliniat faptul că mediul familial este cel în care copilul deprinde principalele reguli de comportament, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient. Părinții trebuie să conștientizeze faptul că vârsta primei copilării este esențială în conturarea unei personalități armonioase. Toate celelate medii în care este și va fi integrat copilul nu pot decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse în familie.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor și sunt definiții pentru formarea lui ca adult.

Bibliografie:

1. „Educația timpurie în România”, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, „Consilierea și educația părinților”, Editura Aramis, București, 2002
3. www.copii.ro
4. www.scribd.com

ROLUL FAMILIEI IN DEZVOLTAREA COPILULUI

**PROF. INV.PREȘC. DURALIA LUIZA-DANIELA
ȘCOALA GIMNAZIALA "DIMITRIE GRECESCU"
DROBETA TURNU-SEVERIN, MEHEDINȚI**

Cercetările care vin din psihanaliza, psihologia socială și sociologie susțin că familia este: adevăratul laborator de formare a persoanei.

Copilul învață cu preponderență din contactul său cu mediul fizic și social.

Relația pe care acesta o are cu mediul, răspunsul pe care îl primește la interacțiunile pe care le inițiază sau le stabilește în demersul său de explorare și experimentare sunt definatorii pentru dezvoltarea integrată.

Acasă, în primii ani de viață, copilul dobândește noțiuni despre sine, se poate repera ca identitate, ca aparținând unui grup cultural și social, își poate cunoaște și recunoaște competențele și abilitățile, deprinde reguli și începe să își asume responsabilități, devine independent și activ în propria-i viață.

Întreaga dezvoltare a copilului este condiționată de calitatea relațiilor pe care le stabilește cu mediul social în care trăiește. Fiecare participant în viața copilului (părinți, frați, bunici) influențează modul său de dezvoltare, condiționând modelele relaționare pe care copilul le integrează și pe care le va reproduce în viața sa.

Odată cu înscrierea la grădiniță, copilul își îmbogățește considerabil sfera relațiilor, intrând în contact cu o lume necunoscută, oarecum străină și stranie pentru el. Până în acest moment, singurii adulți care l-au înconjurat au fost aceia în care a investit afectiv, cărora știe să le răspundă și care îi cunosc nevoile. În absența mamei sau tatălui, copilului trebuie să i se acorde posibilitatea unor relații de calitate cu adulții care îl înconjoară.

Indiferent de rolul pe care îl avem în grădiniță ne aflăm într-o poziție de receptor/ inițiator al interacțiunii cu copilul, preluând într-o mare măsură acțiunile parentale. Tot ceea ce-l înconjoară pe copil trebuie să îl susțină pe acesta să exploreze, să experimenteze, să se dezvolte. Dincolo de mediul fizic în care se derulează activitatea din grădiniță, mediu care este deosebit de important, este necesar să recunoaștem importanța intervenției fiecărui membru al personalului, didactic, nedidactic sau auxiliar, fiecare membru în echipă, se va regăsi într-o mai mare sau mai mică măsură în relațiile pe care copilul învață să le construiască cu adulții din jurul său și, în același timp, în dezvoltarea integrată a acestuia.

În derularea activității în grădiniță, într-un spațiu destinat copilului și dezvoltării acestuia, fiecare gest are o semnificație de îngrijire, creștere și dezvoltare a copilului și este important ca toți profesioniștii să dețină același tip de aptitudini și atitudini în raport cu copilul: căldură și afecțiune; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; limite clare și bine precizate;

- recunoașterea calităților și a reușitelor; nediscriminarea; confidențialitate și încredere reciprocă.

Atitudinea adultului trebuie să îl sprijine și să îl încurajeze în acest demers, să îi consolideze încrederea în sine, să îl valorizeze permanent, controlând comportamentele nedorite cu multă atenție pentru copil.

De multe ori, din dorința de a ne apropia de copil, îi găsim tot felul de nume de alint: „Broscuță“, „Gândăcel“, „Pepenaș“. Ceilalți copii vor fi tentați să ne copieze, transformând alintul nostru într-o poreclă pentru copil. Și iată cum un gest aparent bine intenționat al adultului, are ca rezultat lezarea demnității copilului. Este adevărat, nu întotdeauna gestul adultului este bine intenționat: gândiți-vă de câte ori porecla copilului este „Grasule“, „Patru ochi“, „Fomilă“, „Țăcănilă“, „Somnorici“ etc. În aceste situații, vorbim despre stigmatizarea copilului, despre etichetare.

Toate acestea vin să distrugă stima de sine a copilului: chiar dacă la început va protesta, treptat, copilul își va asuma noul „nume“ și comportamentele atribuite, comportându-se în conformitate cu așteptările noastre. În acest fel, adultul are un comportament discriminativ și va învăța copiii să dobândească comportamente discriminative.

Din același tip de eroare face parte penalizarea copilului și nu a comportamentului inadecvat al copilului: dacă un copil vorbește tare sau țipă în grupă este „un copil RĂU“. Copilul nu este „rău“,

comportamentul său ne deranjează, deoarece ceilalți copii nu se pot concentra asupra a ceea ce fac, noi nu putem vorbi mai tare etc. Și toate acestea copilul trebuie să le știe, să i le explicăm („Dacă strigi așa tare, nu ne putem auzi cu toții. Mă deranjează când țipi, aș dori să vorbești ceva mai încet, te rog.“), nu să etichetăm copilul („Cristi, ești un băiat rău!“). Copilul are o identitate, care trebuie respectată. El știe că are un nume și un prenume, însă mai știe că acasă, mama și tata îl strigă „Vlad“ și nu „Ionescule“.

Bibliografie

Ciofu Carmen, „Interacțiunea părinți-copii“, Editura Medicală AMALTEA, 1998
Stănciulescu, E., Sociologia educației familiale, vol.I, Editura Polirom, Iași, 1998.
www.copii.ro

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. DURNYE LUCIA MARIOARA
LICEUL TEHNOLOGIC NR.1 SUPLACU DE BARCAU
-STRUCTURA G.P.N. NR.1

Părinții reprezintă un model pentru copii, de la naștere și până la vârsta maturității. Rolul părinților în educația copiilor este esențial, copiii fiind modelați de părinți încă de la vârste fragede. Nu degeaba se vorbește de cei „șapte ani de acasă”, aceștia fiind cei mai importanți ani în care copiii învață principiile după care se vor ghida în viață, adică formarea copilului ca OM. Comportamentul, faptele și vorbele noastre, influențează atitudinile, comportamentul și modul de a fi al copiilor. Este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru, să învățăm împreună să-i cunoaștem nevoile, personalitatea, unicitatea. „Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu vă face pianist” (Mihai Levine).

Prin educație părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental. Fiecare părinte ar dori ca și copilul său, să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport sau în vizită. Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale ca părți ale unui întreg. Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil inclusiv în timpul jocului. Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu. Crescând alături de familia sa copilul integrează: roluri, comportamente acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei. În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Pentru a înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul despre „cei 7 ani de acasă”. Fiecare intervenție pentru copil (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau pe lângă copil (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate intervenții educative, ele devenind intervenții împreună cu copilul: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre „șapte deprinderi” ale „părinților buni” și cum trebuie transformate ele de către „părinții inteligenți”:

- părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;
- părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;
- părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;
- părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;
- părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;
- părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare (părinții inteligenți își stimulează copiii să-și învingă temerile și să aibă atitudini pozitive);
- părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată.

Expresia „Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor” este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj. Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre fapta și măsura ei educațională. Sunt necesare toate ipostazele

(severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea, libertatea și strictețea), toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

„Cei șapte ani de-acasă” sunt temelia educației. Trebuie să avem mare grijă cum dozăm iubirea și libertatea pe care o acordăm copiilor.

BIBLIOGRAFIE:

Revista „Tribuna Învățămintului”, anii 2004-2005

Augusto Cury, Părinți străluciți, profesori fascinanți”

STUDIU PRIVIND FORMAREA ȘI DEZVOLTAREA COMPETENȚEI DE LECTURA

**PROF. ÎNV. PRIMAR LAVINIA ECOBICI,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GHEORGHE BIBESCU” CRAIOVA**

Între activitățile, procesele și necesitățile de învățare școlară autentică, lectura ocupă locul central ca activitate intelectuală, dar și spirituală, de formare-dezvoltare a personalității, de aceea competența de lectură a fost considerată dintotdeauna o condiție a reușitei elevului în școală, apoi – un mijloc de acces la cunoașterea generală și specializată. De aici importanța actului lecturii școlare în paradigma generală a învățării și necesitatea formării-dezvoltării competenței de lectură pe parcursul întregii sale vieți.

În școală, elevul citește pentru a îndeplini mai toate funcțiile actului de lectură: pentru a se informa, a învăța, a cunoaște, pentru a înțelege, a descifra, a face ceva sau a zice despre ceva în legătură cu textul citit, pentru a cerceta, a găsi un răspuns la o întrebare sau o soluție de rezolvare a unei probleme, pentru a-și imagina, a aprecia, a produce sensuri globale sau parțiale în baza textului citit etc. În acest sens, activitatea de lectură școlară poate fi caracterizată ca un tip general de învățare, ce se realizează în cadrul tuturor disciplinelor de învățământ, dar într-un mod specific fiecărui obiect, de aceea competența de lectură ar trebui considerată una transversală, transdisciplinară. Așadar, în instituția școlară, lectura apare ca o activitate intelectuală de bază a elevului, desfășurată în cadrul tuturor disciplinelor școlare, dar formarea competenței de lectură devine prioritară în cadrul disciplinelor cuprinse în aria curriculară „Limbă și comunicare”, înscriindu-se într-un proces educațional flexibil și dinamic, implicând activități de înțelegere și receptare, decodare și interpretare, transformare și producere de noi sensuri și valori. Finalitățile de bază ale acestui proces de lectură îl formează atât spectrul larg de competențe specifice (de înțelegere și receptare, de decodare și interpretare, de comunicare orală și scrisă etc.), precum și trăsăturile caracteriale, comportamentele elevului – valori obținute exclusiv prin educația literar-artistică primită încă din familie.

Formarea-evaluarea competențelor de comunicare și de lectură în școală se realizează procesual, integrator și instrumental, prin metode și tehnici specifice, de aceea procesul integrat de formare-evaluare a competențelor date solicită din partea cadrului didactic, atât cunoașterea teoriei lecturii, a didacticii lecturii, dar și stăpânirea metodologiei specifice de proiectare și realizare a activităților de formare-evaluare, selectarea metodelor adecvate, utilizarea diverselor tehnici de lectură și replierea acestora pe strategii didactice interactive.

Plecând de la acest reper teoretic, competența de lectură reprezintă un ansamblu integrat de cunoștințe literare, capacități de lectură și atitudini literar-estetice, exersate în mod spontan într-o activitate de lectură. Din punct de vedere structural, competența de lectură se constituie din următoarele componente de bază: cunoștințe (din teoria literaturii, despre opera literară sau textul non-literar, despre elementele operei, despre mesajul operei, despre autor, cunoștințe de vocabular, cunoștințe despre lume, despre sine etc.); capacități/abilități de: ascultare/receptare (a textului), identificare (a tipului de text, a ideilor principale, a noțiunilor literare, a personajelor etc.); analiză și interpretare (a unui cuvânt, a unei secvențe de text, a unui fapt sau fenomen literar); caracterizare (a unui personaj); rezumare (a unui text narativ); apreciere (a unui text lecturat, a unui personaj, a stării personale postlecturale etc.); atitudini, sentimente, reacții provocate de opera literară, trăiri formulate de cititor în legătură cu problematica textului lecturat, opinii și aprecieri ale fenomenelor literare (personaj, autor, mijloace de expresie etc.).

Prin urmare, angajarea elevului într-o activitate autentică de lectură trebuie să presupună deopotrivă activarea, completarea și dezvoltarea unor structuri cognitive (cunoștințe despre text, cunoașterea diferențelor între textul literar și nonliterar, recunoașterea structurilor textuale fundamentale; cunoașterea noțiunilor de subiect, temă, idee principală/secundară, personaj principal /secundar etc.), exersarea și dezvoltarea în permanență a unor abilități/deprinderi de identificare/ decodificare/interpretare/rezumare, ce se pot întinde de la recunoașterea unui cuvânt sau selectarea ideii principale până la configurarea sensului global al unui text, precum și solicitarea din partea elevilor a formulării unor atitudini, sentimente și trăiri proprii vizavi de textul lecturat.

În acest sens, înțelegerea sau comprehensiunea unui text scris depinde, în mare măsură, de nivelul de dezvoltare în școală al unor astfel de capacități lingvistice cum ar fi: înțelegerea tuturor cuvintelor într-un

text; înțelegerea unor cuvinte necunoscute și din context; recunoașterea și înțelegerea structurilor gramaticale folosite de autor în text; decodarea sensurilor și elaborarea de noi semnificații etc.

Lectura este un proces personal, activ și holistic, în care interacționează trei factori: cititorul cu structurile sale cognitive (ce reunesc cunoștințe despre limbă, despre text, despre lume etc.), textul cu universul său tematic, ideatic, afectiv etc. și contextul în care se produce actul lecturii, iar condiția fundamentală a reușitei pedagogice în demersul integrat de formare-evaluare a competenței de lectură o constituie interacțiunea dintre toate cele trei variabile ale procesului lecturii.

Alături de cadre didactice și familie, elevul este un factor care trebuie să își înțeleagă destinul încă de mic. A citi suplimentar este una dintre sarcinile adesea refuzate de școlari. Acum, școala, dar și familia trebuie să formeze o echipă sudată pentru ca subiectul să înțeleagă de ce este nevoie de lectură suplimentară în viața sa. Lectura suplimentară școlară va deveni lectura particulară dacă cel care citește înțelege că este extrem de important să o facă în mod conștient și asumat. Școlarul mic trebuie învățat cu acest obicei. Este important ca elevul acasă să găsească ce are de citit, să aibă suportul familiei dacă în bibliotecă nu există volumul de care are nevoie. Să existe dorința de a merge la bibliotecă de la școală sau la cea din oraș. Să aibă un permis la o sală de lectură. Există concepția greșită că găsesc pe internet orice este nevoie. Și, într-adevăr există foarte multe site-uri oficiale care încarcă în format pdf volume întregi, cărți de specialitate, adeseori cu posibilitatea descărcării în dispozitivul de acasă (laptop, computer, tabletă, e-book, telefon). Dar nu întotdeauna găsim pe internet ceea ce avem nevoie. Biblioteca rămâne spațiul privilegiat, locul în care găsim absolut orice avem nevoie pentru a citi, a ne informa. Lectura devine obișnuință dacă elevul are exemplul personal în familie. Trebuie să citim copiilor mici, să îi punem în contact cu orice carte, să îi familiarizăm cu pagina, să îi lăsăm să descopere fascinanta lume a literelor.

Lectura dezvoltă imaginația și creativitatea, trezește sentimente diverse și profunde, ne arată experiențe variate, personaje cu care uneori ne identificăm și de care ne legăm sufletește, crâmpie din vieți trecute, dar care ne fac să înțelegem cine suntem, de unde ne tragem. Prin lectură, învățăm să gândim, dobândim curajul de a hotărî ce și cum vrem să fim, să evoluăm. Cu răbdare și măiestrie putem forma abilități de lectură conștientă pentru lectorul aflat în plină dezvoltare.

BIBLIOGRAFIE:

- P. Cornea, Introducere în teoria lecturii, Editura Minerva, București, 1988.
- O. Costea, Didactica lecturii. O abordare funcțională, Editura Institutului European, Iași, 2006.
- M. Hadârcă, Metode și tehnici de evaluare autentică a competenței de lectură, în „Limba Română”, nr. 3, 2014

CINE ARE CEL MAI IMPORTANT ROL ÎN EDUCAȚIA COPILULUI?

**PROF. INV. PRIMAR – EDU MARIA LUMINIȚA
LICEUL TEHNOLOGIC „TRANSILVANIA” DEVA**

Când vine vorba despre educație, tendința este de a privi înspre școală și cadrele didactice ca factori principali de influență. Cu toate acestea, specialiștii în educație pun accent pe rolul părinților de a-i forma și influența pe copii încă din primii ani de viață, de când încep să învețe respectul față de sine. Ulterior, valori precum *onestitate, curaj, toleranță, cinste, bunătate sau spirit civic* sunt cultivate întâi în familie și abia apoi în școală.

Când vine vorba despre copii, avem – în 9 cazuri din 10 - două direcții de discuție: educația în sens pur pedagogic și dezvoltarea psiho-emoțională. Pendulând grațios între „*cum a fost azi la școală*” și „*puișor, nu te cert, vreau doar să discutăm*”, părinții de astăzi lovesc apig în stilul de parenting al anilor '80 și privesc blând către un viitor pe care îl construiesc zilnic alături de „puișorii” lor.

Dar pentru ca o societate să funcționeze la parametri normali, e nevoie ca fiecare individ în parte să se ghideze după un set de valori care implică respectul față de propria persoană, față de ceilalți, față de mediu sau față de comunitate.

Deși când vine vorba despre educație tendința este de a privi înspre școală și cadre didactice ca factori principali de influență, specialiștii în educație sunt de părere că rolul părinților de a-i forma și influența pe copii este la fel de important precum cel al instituțiilor de învățământ. În acest context, apare o întrebare legitimă: ***care sunt acele valori pe care părinții ar fi bine să le transmită copiilor și pe care școala să continue să le dezvolte la rândul ei?***

Încercând să-și imagineze viitorul copiilor lor, părinții ar trebui să conștientizeze cât de important este rolul lor în prezent. Vorbindu-le celor mici, folosind cuvinte și expresii adaptate vârstei, oferindu-le exemple din aria lor de cunoaștere pentru a-i ajuta să înțeleagă anumite noțiuni sau fenomene, citindu-le sau citind ei înșiși pentru a induce pofta pentru lectură, ascultând muzică clasică, mergând la teatru pentru copii sau chiar la expoziții de artă, discutând cu copiii, ascultându-le problemele, explicându-le și, nu în ultimul rând, asigurându-i prin tot ceea ce fac de iubire necondiționată - părinții asigură un cămin propice dezvoltării armonioase a celor mici, dar și o relație solidă cu aceștia. În acest fel, investind, în primul rând, timp în această relație, părinții îi pot învăța încă din primii ani valori ce le vor servi copiilor pe durata întregii vieți: respectul față de propria persoană și pentru cei din jur, onestitatea, corectitudinea, generozitatea, cultura muncii bine făcute și a efortului susținut, curajul sau spiritul civic – toate îi vor ajuta să devină adulții ce vor putea pune bazele unei societăți cu adevărat funcționale.

În ceea ce-i privește pe copii, „*spiritul civic înseamnă reguli și comportamente moral-civice pe care le respecți în acțiuni mici de zi cu zi (ca de exemplu: arunci gunoiul în coșul de gunoi, nu pe stradă) și mai ales în acțiuni mari (când acționezi și susții, prin ceea ce spui și faci, valorile în care crezi)*”, declară Cristina Honcioiu, specialist Intuitext în educație.

Dar cum cultivăm spiritul civic al copiilor și care ar fi vârsta potrivită când ei ar putea începe să înțeleagă chestiuni ce țin de societate și grup în sens larg? „Valorile, regulile și comportamentele celor din jur modelează spiritul civic al copilului (comportamentul în familie, comportamentul în școală, comportamentul în grupul de prieteni, comportamentul în locuri publice, ajutorare, cooperare, competiție, toleranță, sprijin, voluntariat).

Înveți copilul despre cooperare și ajutorare, nu forțându-l să coopereze sau să ofere ajutor (astfel îl înveți că unii își impun voința asupra altora), ci ajutându-l și sprijinindu-l, cooperând cu el!

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

PROF. EFTINCA-SINTESCU MĂRIOARA GRĂDINIȚA P.P. NR. 4 LUGOJ

„Diploma a celor șapte ani de-acasă ai copilului
Exprimă calificativul părinților” (Valeria Mahok)

Expresia „Cei șapte ani de-acasă” este folosită în general pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură conduita viitorului adult.

Începând cu primii ani de viață copilul preia de la părinți gesturi, atitudini, limbajul, exemple de comportament pozitive: cinstea, sânguința, politețea, sociabilitatea, dispoziția de colaborare, etc. toate acestea cer calm, înțelegere, răbdare, dragoste față de copil. Nu frica, nu teama trebuie să-l determine pe copil să facă fapte bune.

Familia în orice societate, joacă rolul cel mai important în formarea și socializarea copilului. Părinții sunt primii educatori din viața copilului, educația primită de acesta până la vârsta de 7 ani este determinant pentru dezvoltarea ulterioară a copilului.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate.

Educația primită în cei 7 ani de acasă depinde de câțiva factori:

- Relația afectivă dintre copil și părinți;
- Specificul de dezvoltare a copilului;
- Valorile pe care se bazează familia și le transmite mai departe copilului.

Cultivarea dragostei față de frumos se realizează tot în familie prin pregătirea bunului gust al copilului față de ținuta și locuința sa, precum și de frumusețea în comportare și relație cu cei din jur.

Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă bazată pe încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Prin lipsa celor șapte ani de-acasă, oamenii etichetează pe aceia ce se prezintă într-o formă nemodelată, aprecierile făcându-se asupra formei și asupra fondului omenesc. În această categorie sunt introduși cei lipsiți de atitudine politicoasă, cei ce nu știu să se prezinte adecvat la masă, adică cu stângăcie, fiind dezordonați în obiceiuri și ținută.

În aceste cazuri aprecierea este oarecum greșită și pur formală. Educația trebuie să urmărească, pe lângă obiective, să facă din fiecare copil un adolescent politicos. Manierele bune sunt obținute de copii în contactul zilnic cu membrii familiei. Ei imită ceea ce văd și aud. Nu se poate cere copiilor altă comportare decât cea observată la părinții lor.

Este adevărat că nu mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne idea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja desprinse din familie.

În concluzie „Copilul are nevoie de familie, dar nu de orice fel de familie”

THE ROLE OF THE FAMILY IN EDUCATION

ELENA RUSU – THE TECHNICAL COLLEGE APULUM, ALBA IULIA

Research has more than adequately shown the critical importance of the family, its socioeconomic and cultural capital and the upbringing strategies it deploys when it comes to pupils' academic results. Recently, emphasis has been placed on the decisive influence of parental styles and the need to train or support families in the task of bringing up children.

Public opinion and school institutions tend to accuse parents of not taking an interest in school issues and abdicating their educational responsibilities. On the other hand, families seem more concerned than ever about their children's schooling, academic results, the quality of the education they receive, the good name of the schools where they are educated, etc. Family strategies to guarantee the quality of education are, however, largely individual. Despite the widespread parents' association model, a key element of educational quality, families organised in this way do not manage to make their voice heard as a central agent in the educational debate. We can see, however, that in many countries around us, and increasingly in this country too, families have begun to demand a greater presence in policy definition and school life.

We have a tendency in education to focus on the parent involvement that we can see: parents volunteering in the school, parents on committees, parents advocating for change etc. But thirty years of international research shows that it is what parents do at home that matters most for student success. The question is how can we get the message to parents about the engagement that matters most? Rather than focusing all their effort on bringing parents into the school, schools need to develop better ways to communicate with parents at home. Parents need to know that more important than volunteering, limiting TV time or even monitoring homework, there are four things that they can do that make the biggest difference: have high expectations of your child; talk to them every day about school; help them build good work habits and attitudes and read to them or with them as often as possible for as long as possible.

Strong relationships between families and schools have a positive impact on students, but there are some core elements that schools must focus on to make those relationships effective.

- The relationships must be collaborative. Collaboration between families, teachers and others at school is linked to improved attendance, better student engagement, more positive interactions.

- Communication must be two-way. Two-way communication builds trust between teachers, students and parents. Greater trust and more effective communication make it easier for students to move between home and school with a positive attitude about both, which supports resilience and achievement.

Schools cannot passively sit back and wait for families to come to them. Schools must take the lead to ensure that the tools they use are relevant for all parents, and that they actively tackle challenges such as communicating with parents who cannot make it into the school, or who speak different languages.

Family remains the most important primary group in society and has the function to provide formal and informal education to children. The family has the major responsibility in teaching children and helping them become important human resource for society. Parents remain the children's first and primary educators. It is in their family that children have their first learning experiences, explore and discover the world, and develop. (Claire, June 2009, p55)

A young child needs to be supported by his or her family. It is there that the first learning experiences occur, and where social rules are acquired. Very soon, language is learned, the body is controlled, relationships develop and the child becomes an integrated member of the community (Claire, June 2009, p8). For example, when children enjoy with their mother during cooking, they ask many questions about new things they see then the mother gives answers. The questions and the responses of their mother help children to develop their intelligence. (Chantal, 2004, 74). Therefore, parents play a very important role to educate children.

Bibliography:

Adiseshiah M S (1975): *Towards a Functional Learning Society*, Tamil Nadu Board of Continuing Education, Madras.

Adiseshiah M S (1985): *Trends and prospects in education*, in UNESCO 1985.

Ahmed M (1975): *Economics of Nonformal Education: resources, costs and benefits*. New York Praeger.

Ahmed M (1982): Putting into practice the perspective of lifelong recurrent education, *International Review of Education*, 28.2: 133-142.

ROLUL FAMILIEI IN CEI 7 ANI DE ACASA

PROFESOR: ELENA VIJACU
SCOALA GIMNAZIALA STALPU

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental. celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Privind în sensul cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului

acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

BIBLIOGRAFIE:

1. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002

ROLUL CELOR 7 ANI DE ACASĂ

PROF. INV. PRIMAR ENACHE MIHAELA
ȘCOALA GIMNAZIALA FILIAȘI

Motto:

„Pentru fiecare familie bijuteria cea mai de preț ar trebui să fie copilul...
Calitatea de om se naște din iubire a cărei unică măsură este conștiința morală”.

Ion Vulcănescu

În educarea „**puiului de om**”, familia, grădinița, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție. Ca primă verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse.

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. „Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la grădiniță, școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative;

- bune maniere și comportament în diverse situații;
- limbaj corect transmis;
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc.);
- consecvența în realizarea unei sarcini;
- concentrarea atenției;
- perseverența în realizarea unei sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său („mă ignoră sau îmi acordă atenție”), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Copilul trebuie încurajat să se exprime, lăsat să termine ce are de spus și să nu îi facem observații în public. Replicile de genul „taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești” sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educația începe din familie, motiv care l-a determinat pe Loisel să afirme că „în familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume - omul de caracter”.

Să fii părinte este o provocare. Zi de zi trebuie să înveți cum să gestionezi noile situații, cum să-ți educi mai frumos copiii, cum să faci ca, de fiecare dată, ziua de mâine să fie mai specială, cum să-ți modelezi copiii, în așa fel încât politețea, bunul simț, bunătatea, toleranța, răbdarea, etc. să fie virtuți dobândite pentru tot restul vieții.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la **imitație** și **învățare**, după modelul dat de părinți. Educația pe care copilul o primește de la părinți, în primii 7 de viață, își pune amprenta pentru întreaga viață. Normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil care știe să salute, să rostească acele cuvinte pe care noi, dascălii, le numim "magice", și anume: "mulțumesc", "te rog", "iartă-mă", etc., care se comportă politicos cu cei de vârsta lui, dar mai cu seamă cu adulți.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în diferite medii ale societății. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur, decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Printre principalele aspecte care alcătuiesc "tabloul" unui copil „bine crescut” regăsim:

► **Salutul.** Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

► **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

► **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

► **Înțelegerea normelor sociale.** Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

► **Manierele la masă.** O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

► **Recunoașterea greșelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

► **Tact și toleranță.** Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoiele de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale.

În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”.

Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui.

În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult, ca om pentru viitor.

Bibliografie:

1. Schwartz Ghe., Kelemen G., Moldovan O., „*Psihologia copilului*”, Editura Universității „Aurel Vlaicu”, Arad, 2009.
2. Vrășmaș E., „*Consilierea și educația părinților*”, Editura Aramis, București, 2002 .
3. Golu, M., *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București, 2000.
4. Negovan, V., *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București, 2003.
5. Sălăvăstru, D., *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași, 2004.
6. www.copilul.ro
7. www.desprecopii.com
8. www.itsybitsy.ro

EDUCATIA IN FAMILIE ”CEI SAPTE ANI DE ACASA”

PROPUNATOR: ENCIU STELIANA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

FAMILIA - PRIMUL EDUCATOR

PROF. ENE CARMEN-MONICA GRĂDINIȚA NR.35, BUCUREȘTI

Familia este matrice de viață fundamentală pentru existența și formarea personalității elevului, ca mediu educativ determinant, dar și ca sursă de dezadaptare școlară și de comportament deviant al elevului, prin factori psiho-pedagogici, cu efect cauzal negativ.

Strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor sociomoral. Familia este partenerul tradițional al școlii deoarece influențează atitudinea copilului față de învățatură, motiv pentru care școlarizarea nu se poate realiza fără participarea activă a părinților. Alături de școală și organizațiile de tineret, familia este unul din factorii care se preocupă de educația omului. De educația oamenilor se ocupă și alte persoane, instituții și organizații sociale, dar influențele educative exercitate de acestea sunt mai puțin organizate decât cele ale familiei, școlii și organizațiilor de tineret.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. (Utilizarea în limbajul comun a expresiei: "A avea cei șapte ani de acasă").

Educația în familie, cei șapte ani de-acasă, influențează puternic întreaga existență a individului, indiferent dacă el recunoaște sau nu. Părinții sunt modele pe care copiii, conștient sau inconștient, le văd cu ochii minții și le urmează.

Familia înseamnă înțelegere, bucuria de a sta împreună, de a fi cu toții în diferite ocazii, de a pleca în vacanțe. Ea este cea care mediază comunicarea cu celelalte componente sociale, în special cu școala. Școala este un factor care ajută copilul în desăvârșirea propriei personalități.

Factorii determinanți în dezvoltarea personalității copilului sunt școala și familia. În cadrul familiei moderne se produc unele mutații, care constau în înlocuirea familiei formată din trei generații cu familia formată din două generații. De aici putem concluda că bunicii participă din ce în ce mai puțin la educația nepoților. Alte influențe sociale pot fi considerate migrația de la sat la oraș și urbanizarea satelor. Astfel cresc posibilitățile de folosire a mijloacelor audio-vizuale, contactul cu tehnica, preocupările culturale și sportive, și rezultă o schimbare în mentalitatea familiei.

Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (ex: despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice etc.). Familia se preocupă și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea le dezvoltă spiritul de observație, memoria și gândirea. Părinții încearcă să explice copiilor sensul unor fenomene și obiecte pentru a le putea înțelege. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să-i asigure copilului cele necesare studiului: rechizite școlare, cărți de lectură, manuale școlare etc., cât și niște condiții bune de muncă: un birou, un computer și nu în ultimul rând liniște pentru a se putea concentra. Părinții trebuie să-și ajute copiii la învățatură; ajutorul trebuie limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să efectueze temele copiilor. Cu timpul, părinții se vor limita la controlarea temelor de casă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

Părinții sunt primii dascăli, care au o mare responsabilitate socio-umană și a căror educație lasă amprente, uneori pentru toată viața deoarece copiii îi imită în tot și în toate. Motivul? Iubirea sinceră pe care le-o poartă! Admirația lor pentru părinți este mare, idolatrizându-i chiar, așa că, micuțul este oglinda fiecărui părinte. Pentru a reuși mai bine în educația copiilor lor, părinții trebuie să fie consiliați, să se pregătească ca să știe care sunt fundamentele concepțiilor și strategiilor educative. De asemenea trebuie să colaboreze cu grădinița - în primul rând - direct (cu educatoarea) și prin Comitetul de părinți precum și cu specialiștii din unitățile specializate sau din organizațiile nonguvernamentale care se preocupă și de domeniul educației, luând în considerație ceea ce este util pentru educația copiilor lor. Trebuie conștientizat însă și faptul că părinții au datoria sacră de creștere a copiilor lor, fără a deveni însă supușii acestora. La rândul lor și copiii au obligațiunea tot sacră, de a-și iubi și respecta părinții. În timp, odată cu evoluția

societății și cu modificarea unor factori sociali, economici și tehnici, tabloul tradițional al familiei s-a modificat profund și în special statutul femeii și echilibrul tradițional al rolurilor pe care le au cei doi părinți.

BIBLIOGRAFIE :

Bunescu Ghe., Alecu G., Badea D. – *Educația părinților . Strategii și programe*, E.D.P., București, 1997;

Ecaterina Adina Vrasmas – *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, 2002;

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE „CEI 7 ANI DE ACASĂ”,

ȘCOALA GIMNAZIALA EROILOR, COMUNA LIPĂNEȘTI

ÎNVĂȚĂTOR : ENE CĂTĂLINA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună „Mulțumesc!”, „Te rog!”, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ ȘI VALORI ESENȚIALE PENTRU SUCCESUL VIITORULUI COPILULUI

PROF. ENE SILVIA BEATRICE
GRADINITA "FLOARE DE COLT"
BUCUREȘTI, SECTOR 3

Dezvoltarea implică modificarea echilibrului între asimilarea realității și acomodarea la condițiile subiective și circumstanțiale concrete ale vieții. (Ursula Șchiopu, 1997) În zilele noastre se acordă o importanță deosebită studiilor privind creșterea și dezvoltarea copilului.

Sintagma "*cei șapte ani de-acasă*" se referă la conduite și comportamente, informații și deprinderi pe care copilul le învață între cei dragi. Nu există o rețetă pentru a "obține" copilul perfect. Regulile clare, impuse și asimilate încă din primul an de viață, consecvența respectării acestora reprezintă limitele între care copilul se simte comod, în siguranță. Un copil care trăiește într-un climat familial cald, primitor, încurajator va fi un copil liber. Tabloul personalității acestuia este marcat de: originalitate și spontaneitate, jocuri de construcție/de invenție, autonomie și abilitate în rezolvarea situațiilor, perseverență în atingerea scopului, concentrare, eu puternic, tendință de a se impune/de a fi lider. (P.Osterreith, "Copilul și familia") Ca educator, descopăr în fiecare an, în cazul copiilor mei, ce efecte dramatice poate avea lipsa comunicării între membrii familiei.

Niciun părinte nu-și dorește ca cel mic să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală sau în alte contexte.

Principalele ingrediente care ar trebui să le regăsim la un copil „bine crescut” :

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui.

BIBLIOGRAFIE:

”Psihologia vârștelor”, G.Sion, ed.Fundației România de Măine, București, 2003 ”Copilul și familia”, P. Osterreith, EDP, București, 1973

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE - CEI SAPTE ANI DE ACASĂ

LICEUL TEORETIC BANEASA EPURAN GEANINA – PROF. PENTRU INV. PRIMAR CLASA A IV-A A CLASA PREGĂTITOARE C

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă, ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologilor, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare ale copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație. De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educationale încă de la vârste mult mai fragede, dar rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educationale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

ED. EPURE AMALIA
G.P.N ROȘIA MONTANĂ

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI- PRIMII ȘAPTE ANI

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: LILIANA EPURE
G.P.P. „LUMEA COPILARIEI,- RAMNICU SARAT, BUZAU

Educația constituie un fenomen uman complex și unitar ce include mai multe dimensiuni, care interacționează, participând activ la formarea personalității individului. În pedagogia postmodernă dimensiunile educației sunt definite ca și conținuturi generale ale educației, deoarece au o arie de aplicabilitate largă la nivelul sistemului și procesului de învățământ. Acestea fiind prezentate astfel: educația morală, educația intelectuală, educația tehnologică, educația estetică, educația psihofizică. Dimensiunile generale ale educației acționează ca variabile abstracte aplicabile în diferite contexte pedagogice și constituie structura valorică stabilă a procesului educațional cu caracteristici funcționale proprii, deschise în direcția noilor educații, generate periodic de anumite condiții și cerințe sociale

În primii ani, care constituie perioada cea mai importantă de dezvoltare fizică și de construcție a personalității și inteligențelor, elementele reprezentând mediul social care contribuie la modelarea unei persoane sunt familia, școala, prietenii și colegii, comunitatea apropiată, modelele și valorile sociale și imaginea despre lume, ca ansamblu, care ajunge la conștiința persoanei prin intermediul culturii și diferitelor medii de informație la care are acces. Este totodată, perioada în care se construiește, sau nu, simțul coerenței și primele modele ale relațiilor cu ceilalți. Și totodată, perioada în care personalitatea, aflată în perioada de construcție, este supusă la primele teste.

Familia este unul din cele mai importante elemente sau, mai bine spus, sisteme care contribuie la dezvoltarea unei persoane și la starea ei de sănătate.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. Părinții furnizează „zestrea genetică”, iar familia creează condițiile dezvoltării fizice, emoționale, intelectuale și modelează caracterul copilului, simțul moral, estetic etc. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile alimentare și igienice, atitudinile față de viață, modelele sau obișnuințele de comportament, copiii le datorează educației primite în mediul familial. De aceea, familia este instituția fundamentală în toate societățile.

Rolul familiei este foarte important în ceea ce privește dezvoltarea copilului, din punct de vedere fizic, intelectual, emoțional, moral sau caracterial și spiritual-estetic.

În ce privește dezvoltarea intelectuală a copilului, familia este în primul rând mediul în care își însușește limbajul. Volumul, precizia vocabularului și corectitudinea exprimării copilului depind de munca depusă de părinți și de restul familiei în această direcție. Ca prim factor de educație, familia oferă copilului și aproximativ 90% din cunoștințele uzuale despre lumea înconjurătoare (despre plante, animale, obiecte, mediul în care trăiește, despre ocupațiile oamenilor etc.).

Pentru dezvoltarea inteligenței emoționale a copilului, viața de familie constituie, de asemenea prima lui școală. În acest mediu, oarecum protejat, copilul ar trebui să învețe să se cunoască, învață cum să simtă față de ceea ce i se întâmplă și cum reacționează ceilalți la sentimentele lui; experimentează și recunoaște o gamă de sentimente și învață ce posibilități de reacție există, învață să își exprime speranțele și temerile. Tot în familie, copilul își formează primele atitudini față de lumea din jur, de care vor depinde atât reușita lui școlară cât și, mai târziu, cea de viață. Unii părinți sunt profesori emoționali talentați, alții, din nefericire cei mai mulți, nu.

Impactul părinților asupra dezvoltării emoționale apare încă din perioada pre-natală (intrauterină) și este cel mai puternic în primii ani de viață. Primii patru ani de viață acoperă o perioadă în care creierul copilului ajunge cam la două treimi din dimensiunea sa la vârsta maturității și evoluează în complexitate mai mult ca oricând.

Anumite cunoștințe se fixează acum mai bine decât ulterior, este perioada propice dobândirii cunoștințelor emoționale. De aceea, tot în această perioadă, stresul puternic poate afecta capacitatea de învățare a creierului, deci poate dăuna dezvoltării intelectului.

Un studiu făcut la începutul anilor 90' în SUA, a dezvăluit că, în medie, valoarea indicatorilor de bază ai inteligenței emoționale a copiilor a scăzut îngrijorător. Au devenit mai impulsivi și mai neascultători, mai îngrijorați și mai temători, mai singuri și mai triști, mai iritabili și mai violenți.

Care este motivul acestei degradări a calităților esențiale ale caracterului? Copiii din ziua de astăzi sunt prada ușoară a două forțe care au monopolizat scena lumii: forța tehnologică și cea economică.

Educația familială distorsionată și inconsecventă își pun amprenta în familiile în care părinții nu stabilesc cu copiii lor relații armonioase, sunt indiferenți, nu reușesc să-i îndrumeze sau invers, sunt duri, practicile disciplinare sunt excesiv de severe, copiii în perioada adolescenței sunt mai mult expuși la delincvență și la consumul de alcool și droguri. Relațiile pozitive intrafamiliale, modul sănătos de viață respectat în cadrul familiei, educația consecventă, comunicarea și relaționarea eficientă, contribuie la profilaxia alcoolismului, fumatului, narcomaniei, comportamentului deviant printre copii și adolescenți.

Bibliografie:

1. Larisa Cuznețov, Carolina Călăraș, Constantin Ețco, „*CONSILIEREA ȘI EDUCAȚIA PENTRU SĂNĂTATE A FAMILIEI. REPERE TEORETICE ȘI SUGESTII PRACTICE*„, Chișinău 2016.

2. <https://creeracord.com/2016/07/12/educatia-in-familie-baza-unei-dezvoltari-sanatoase-a-copiilor-si-a-succesului-in-viata/>

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE- TINERII DE AZI, ADULȚII DE MÂINE

PROF. EREMIA OANA -MIRELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 113

Prin ritmul rapid de dezvoltare a noilor tehnologii care au schimbat complet aspectele de baza ale societății contemporane, cerințele unei adaptari din mers la cursul istoriei impun implicare mai directă a factorilor care contribuie la formarea cadrului unei pregătiri multilaterale a tinerilor.

Mondializarea efectelor adaptării la noutățile de ordin economic, cultural, științific, financiar necesită un efort sporit din partea educatorilor pentru a pregăti tânără generație în vederea participării în mod activ la activitățile pe care viitorul le va impune.

În acest context globalizat, familia și copiii sunt factori de bază ai comunităților, oferind soluții viabile de conviețuire în condițiile pe care viitorul le va oferi.

Educația în familie reprezintă pilonul de bază al noilor generații care vor trăi și-și vor desfășura activitatea într-o lume supusă transformărilor tehnologice. În felul acesta, cunoașterea caracteristicilor care modelează personalitatea tinerilor se dovedește a fi o soluție favorabilă de conturare a metodelor prin care familia este chemată să contribuie la formarea unei generații capabile să se adapteze la realitățile zilei de mâine.

Există mai multe forme pe care le îmbracă educația pentru a acționa eficient și a avea rezultate notabile. În afara educației formale din școală, rolul familiei este decisiv în dezvoltarea copilului din punct de vedere intelectual, moral și estetic. Între aceste două mijloace de bază se realizează parteneriatul educațional prin armonizarea metodelor folosite pentru atingerea scopului urmărit și anume formarea de deprinderi, abilități și priceperi necesare integrării tinerilor în societate.

Se știe că mediul în care trăiesc oamenii influențează în mod puternic comportamentele lor. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului cunoștințe de ordin intelectual, de cunoaștere a lumii în care trăiește. Cunoștințele pe care copilul le dobândește despre plante, animale, fenomene ale naturii, universul cosmic, limbajele specifice activităților umane sunt oferite în familie. Aceasta este "creuzetul" în care se formează de asemenea caracterul copilului care își însușește cele mai importante reguli de comportament: a spune adevărul, a face bine și a iubi frumosul. Aceste concepte stau la baza participării copilului la viața socială. Respectul față de cei în vârstă, politețea în relația cu adulții, cinstea în toate acțiunile întreprinse, sinceritatea în mărturisirea faptelor săvârșite, sunt tot metode de formare a unei personalități corecte din punct de vedere moral. Parteneriatul devine util în îndreptarea greșelilor comise de copil, școala oferind soluții la orice problemă în care este necesar să se corecteze unele carențe educative, iar familia este chemată să răspundă în mod pozitiv la formarea unui om apt să se integreze în societate, să contribuie la prosperitatea întregii comunități prin abilitățile de muncă însușite în familie și școală.

Colaborarea și cooperarea părinților cu școala este fructuoasă pentru ambii factori educaționali, profesorii și părinții se informează reciproc despre problemele pe care le are copilul, unindu-și eforturile în vederea stimulării personalității copilului, stopând orice comportament negativ. Eficacitatea educației beneficiază de avantajele acestei colaborări, familia fiind factorul de sprijin al școlii pentru a ameliora caracterul copilului.

Cadrul moral oferit de un comportament bazat pe cinste, adevăr, bine și frumos influențează cimentarea unui caracter în dezvoltarea personalității copilului.

Climatul în care trăiește copilul trebuie să fie pașnic, evitându-se conflictele și pedepsele inutile. Realizarea idealului educativ conform realităților societății în care trăiește copilul, de formare a unui om apt de a se integra în comunitate este comun școlii și familiei, colaborarea dintre ele alcătuind baza educației moderne.

Rolul părinților în acest demers educativ este decisiv, grija de a asigura condițiile necesare unei dezvoltări armonioase ale copilului, atât din punct de vedere moral cât și intelectual. Dacă sunt îndeplinite toate aceste cerințe pedagogice, familia este capabilă să ofere copilului dragoste necondiționată pentru toată viața. Părinții îi vor deschide orizonturi noi de cunoaștere și de integrare în societate, pentru a forma un om înzestrat cu tot ce este obligatoriu ca tânărul ajuns la maturitate să beneficieze de un comportament moral adecvat și de priceperi de muncă utile.

În concluzie rolul familiei în educația copilului este mai mult decât necesar, căci copilul de azi va rămâne ca adult tot în cercul familial care-i oferă aplicarea principiilor și deprinderilor însușite în copilărie. Familia este și va fi celula de bază a societății.

IMPORTANTA CELOR SAPTE ANI DE ACASA

PROF. ÎNV. PRESCOLAR ERIMESCU ANA
GRĂDINIȚA P.N. 1 OTELU ROSU

„Copilăria e o lume aparte pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței.

Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi, deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia. Exemplu: În situația în care tema săptămânii este „Fructe de toamnă”, se înțelege că în acea perioadă copiii vor învăța cântece, poezii, vor desena, picata, modela, vor compara mărimi și forme, toate având ca pretext fructele de toamnă. Acasă, părinții pot organiza activități similare, prin care copilul va exersa ceea ce a învățat la grădiniță, dar în contexte diferite ale vieții cotidiene. Cu acest prilej vor cunoaște ce activități a desfășurat copilul și vor ști cum să-l susțină în ceea ce are de învățat. Pe de altă parte, aceste discuții îl vor ajuta pe copil să-și autoevalueze munca și să știe care sunt direcțiile în care pe viitor ar trebui să depună mai mult efort sau exercițiu.

La o activitate copilul a avut de colorat fructele de toamnă. Spre surprinderea părinților, mărul de pe fișa copilului lor este colorat în albastru. Ceea ce ar trebui să facă un părinte, în acest caz, este să provoace copilul să vorbească despre desenul său și să identifice cauza erorilor („Îmi place desenul tău, dar sunt surprinsă că mărul tău este albastru. Vrei să -mi vorbești despre el?”). Totodată, părintele trebuie să aprecieze ceea ce este pozitiv la lucrarea copilului său („Mă bucur că ai reușit să termini de colorat fructele!”), dar să corecteze eroarea („Vom merge să cumpărăm câteva mere să vedem ce culoare au!”) și să fie încrezători că pe viitor va lucra corect („Sunt sigură că data viitoare vei colora merele în culoarea pe care o au cele pe care le mănânci la gustare!”). Este important ca discuțiile să fie destinate, să ia forma unor dialoguri deschise, deoarece critica asupra copilului nu face decât să îl determine să fie și mai nesigur pe sine.

Comunicarea dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfatiche, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinții să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația,

inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat. Câteva exemple de activități pe care părinții le pot propune copiilor și care nu necesită o pregătire minuțioasă ar putea fi: a) În natură: - să alerge, să se joace cu mingea „De-a v-ași ascunselea”, „De-a Baba-Oarba”, să-i lase să se plimbe desculți (în condiții de siguranță pentru sănătatea lui), să simtă iarba, pământul, nisipul, apa - să-i încurajeze să asculte foșnetul frunzelor, ciripitul păsărelelor, șuieratul vântului, susurul apelor - să-i implice în culesul frunzelor, fructelor, al florilor, să vorbească despre cum se folosesc.

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație.

PARTENERIAT FAMILIA-GRĂDINIȚĂ

EDUC. OBOROCIANU EUGENIA GRADINIȚA: „MICII CERCETAȚI” BOTOȘANI

Prin încheierea parteneriatelor cu părinții, aceștia sunt încurajați să ia parte la planificarea și derularea programelor educative pentru copii, ceea ce implică o responsabilizare și o eficiență sporită.

Astfel, părinții au posibilitatea să-și cunoască mai bine copiii, modul lor de manifestare în viața de grup, pot înțelege mai bine rolul lor educativ. Printre obiectivele principale ale colaborării dintre instituțiile educative și familie putem aminti: înlăturarea factorilor perturbatori în cadrul comunicării grădiniță - școală - familie; creșterea gradului de implicare a părinților în toate activitățile școlare și extrașcolare; schimbarea mentalității neadecvate a unor părinți față de grădiniță / școală; cunoașterea de către părinți a posibilităților și nevoilor psiho-fizice ale copiilor; învățarea unor deprinderi și tehnici de muncă intelectuală sub formă de activități comune elevi - părinți - cadre didactice.

Majoritatea părinților au nevoie de informații de bază referitoare la copiii lor. Ei vor să fie informați despre scopul de bază al programului educativ la care participă copiii lor și doresc să fie implicați în luarea deciziilor. Părinții vor să fie la curent cu progresele copilului. Pentru realizarea parteneriatului cu părinții este esențial ca: părinții să fie priviți ca participanți activi, care pot aduce o contribuție reală și valoroasă la educarea copiilor lor; să se recunoască și să se valorifice informațiile date de părinți referitor la copii; părinții să ia parte la adoptarea deciziilor referitoare la copiii lor; responsabilitatea să fie împărțită între părinți și educatoare; părinții să facă parte din comitetele de părinți; să ajute la continuarea programului educativ acasă; să urmărească în mod regulat progresul copiilor lor; să ia parte, să sprijine activitățile extrașcolare organizate împreună cu educatoare.

Datorită diferențelor de scopuri, resurse, pregătire, valori, nevoilor diferite, percepții, atitudini, de foarte multe ori există posibilitatea apariției unor conflicte între părinți și educatoare ce pot fi determinate de: o slabă colaborare; lipsa de informații; intoleranța la stilul de viață al celuilalt, la opiniile sau chiar la prezența fizică; neacceptarea unor diferențe de pregătire, condiții sociale, morale, religie, naționalitate...; lipsa unor preocupări în sensul construirii relațiilor de colaborare; numărul limitat al întâlnirilor dintre educatoare și părinți; neclaritate în rolurile fiecăruia și în responsabilitățile ce le revin; disponibilitatea redusă a părinților de a participa la activități; gradul scăzut de interes al unor părinți față de educație și evoluția copilului.

De aceea, cele mai importante căi de rezolvare a conflictelor sunt: cunoașterea reciprocă; comunicarea periodică cu aspecte formale și informale; acceptarea reciprocă, înțelegere și toleranță față de diferențe; evaluarea permanentă a relațiilor comune; sprijinul acordat familiei în raport cu creșterea și educarea copilului; atmosfera destinsă, non-formală și pozitivă în întâlnirile cu părinții; educatoarea trebuie să fie pregătită să asculte, să fie interesată despre sugestiile date de părinți; atunci când ei simt că ideile le sunt luate în serios se vor implica mai mult în sprijinirea copilului și a grădiniței. În acest proces de colaborare, rolul conducător îl are educatoarea. Ea poate să orienteze, să ajute familia în sarcinile ce-i revin, să asigure o unitate de vedere și de acțiune.

După părerea mea, cultivarea unor relații de parteneriat efectiv între grădiniță și familie, în sprijinul educației și creșterii copilului constituie cheia succesului viitor în adaptarea și integrarea școlară. Relațiile de colaborare dintre părinți și unitatea de învățământ pe care o frecventează copilul lor constituie primul pas către o educație deschisă, flexibilă și dinamică a personalității copilului. Procesul de colaborare cu părinții asigură atingerea scopului educațional, și anume de a obține dezvoltarea globală a copilului. Prin colaborarea părinților cu grădinița, aceștia pot completa, sprijini și dezvolta personalitatea copilului.

O educație adevărată și reală se fundamentează în familie și se continuă în grădiniță și școală. Pe de altă parte, tot ceea ce copilul învață în grădiniță pierde din importanță și eficiență în condițiile în care părinții nu întăresc și nu valorifică programul educativ desfășurat în cadrul grădiniței. Toate aceste motivații conduc la necesitatea realizării parteneriatelor reale dintre familie și grădiniță, în care spre beneficiul copiilor, implicarea familiei în viața grădiniței să fie una concretă, activă și de durată, așa încât membrii acestora să devină parteneri reali în educația copiilor lor.

Educația extrașcolară permite de asemenea implicarea directă a preșcolarilor în activități. Teme precum: *“Bun rămas, grădiniță dragă!”*, *“Crăciunul în inimile noastre”*, *“Martie - Mărțișor”*, *“1 Decembrie”*, *“Șezătoare la muzeu”* sunt foarte cunoscute și foarte îndrăgite de elevi și părinți, deoarece îi provoacă să se implice afectiv și efectiv în realizarea sarcinilor, în căutarea și sortarea materialelor necesare, în culegerea de informații și curiozități referitoare la tema aleasă.

Am considerat că implicând părinții în activități școlare și extrașcolare, acestea vor fi mai atractive pentru preșcolari, iar părinții vor fi mai implicați și mai conștienți de actul didactic, de importanța grădiniței în viața copilului, realizând, astfel progres în activitatea didactică.

În urma derulării parteneriatului grădiniță-familie am constatat un progres în ceea ce privește antrenarea preșcolarilor într-un număr cât mai mare de activități extrașcolare și în domenii diverse, iar în alegerea strategiilor de abordare am avut în vedere compararea obiectivelor din taxonomiile cognitive, afective și psihomotrice, cu tipurile de inteligență sau cu diverse metode și tehnici, în funcție de nivelul grupei pe care o conduc.

În asemenea situații, măiestria profesorului trebuie susținută de diagnoza psihologică, fiind necesară în același timp și o colaborare directă, permanentă între profesor, părinte și copil.

Serbările școlare reprezintă evenimente de o importanță deosebită în activitatea elevilor și în viața familiilor acestora—atât din punct de vedere afectiv, cât și cognitiv, dând ocazia elevilor de a prezenta, într-o manieră personală și originală, tot ce au învățat pe parcursul unui semestru sau an școlar. Acest tip de activități extracurriculare au reprezentat întotdeauna un prilej de manifestare inedită al talentului nativ al copilului. Este o ocazie în care copilul își poate pune în valoare inteligența dominantă descoperită și valorificată de cadrul didactic. De multe ori familia este surprinsă de potențialul propriului copil.

Cântecul, dansul, recitarea de poezii sau interpretarea unor piese de teatru reprezintă câteva dintre formele de manifestare prin care copilul își satisface nevoia de afirmare de joc, căpătând încredere în propriul potențial artistic și cognitiv. De aceea o sărbătoare școlară reprezintă un mijloc eficient de educare, de influențare formativă a copiilor, de sudare a colectivului, de asigurare a unor contexte educaționale în care relaționările se produc în condiții inedite, de încurajare a talentului, de dezvoltare a aptitudinilor și de stimulare a copiilor timizi sau mai puțin talentați. Este foarte indicat ca pe parcursul serbării să inițiem momente interactive părinți-copii: jocuri, scenete, recitare, dansuri populare, cântece pe care părinții fie le cunosc, fie le învață împreună cu copiii. Toate acestea contribuie la sudarea relațiilor dintre copii și părinți, atmosfera să fie mai caldă, de sărbătoare a tuturor vârstelor.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, 2020
2. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
3. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

CEI 7 ANI DE ACASĂ

GRADINIȚA P. P.NR. 4 LUGOJ, TIMIȘ PROF. EZARU RODICA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASA

PROF. ENACHE ALINA GABRIELA
SCOALA GIMNAZIALA NR.169, BUCUREȘTI

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia. Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău.

Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale. Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei.

Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult. După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și săl ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme. ,,

Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

SIMPOZION NATIONAL: EDUCATIA IN FAMILIE
“ CEI SAPTE ANI DE ACASA!”
STRATEGII DE IMPLICARE A PARINTILOR IN EDUCATIA COPIILOR

PROF. ENACHE ALINA-MIHAELA
SCOALA PRIMARA SAT BARLALESTI
COM.EPURENI, JUD.VASLUI

“Ca sa faci o placinta cu mere din nimic, trebuie sa cunosti mai intai Universul.”
Carl Sagan

Strategiile uzuale de implicare a parintilor presupun participarea acestora la activitatile reale zate la clasa. Pentru parintii cu venituri mici este necesara o abordare diferita si strategii care presupun abilitatea parintilor de a contribui la educatia propriilor copii, din care enumeram:

★ **Cunoasterea familiilor copiilor**

A reusi sa cunosti parintii inseamna mai mult decat a-i invita sa se implice, inseamna a face eforturi active de a ajunge la ei.

Nivelul socio-economic si nivelul educational al parintilor devin factori secundari in dorinta lor de a paricipa la viata scolii.

★ **Cunoasterea comunitatii**

A invata despre comunitate inseamna a cunoaste organizatiile care pot ajuta familiile. De cele mai multe ori, cadrele didactice nu constientizeaza aceste resurse sin u pot sprijini parintii in accesarea surselor de support.

Parintii cu venituri mici fac eforturi sa asigure nevoile de baza ale familiei. Scoala trebuie sa le ofere un program educational support care sa raspunda nevoilor parintilor:

- Comunicarea;
- Stima de sine;
- Rezolvarea conflictelor;
- Consilierea carierei;
- Importanta educatiei;
- Marketingul personal.

★ **Formarea cadrelor didactice**

Uneori sunt necesare programe de formare pentru personalul din scoli. Consilierul scolar poate fi catalizatorul acestui proces, identificand cele mai relevante teme pentru fiecare scoala (analiza de nevoi) datorita faptului ca si profesorii simt nevoia de a invata cum sa comunice cu parintii, iar parintii pot ajuta cadrele didactice sa integreze cultura comunitatii in procesul educational.

★ **Utilizarea capitalului cultural al parintilor**

Este important ca personalul scolii sa imbratiseze cultura parintilor, ceea ce presupune valorizarea capitalului social al parintilor, a modului in care acestia vad lumea si pot contribui la activitatile scolii, indiferent de nivelul lor educational.

De exemplu, parintii pot furniza informatii esentiale despre stilul de invatare al acopiilor, despre alte abilitati de viata pe care acestia le au, pot identifica modalitati de a raspunde nevoilor copiilor lor.

Pentru a facilita procesul de autocunoastere a parintilor, consilierul scolar va respecta punctele tari, va afirma noile metode si actiuni de implicare a parintilor in viata scolii.

Valorizarea contributiilor familiei inseamna ca personalul scolii invata nu doar de la parinti ci si de la reprezentanti ai familiei: bunici, matusi/ unchi, varstnici respectati in comunitate.

In concluzie, parintii au abilitati si talente. Descoperirea si valorificarea lor, creste increderea in ei insisi si in abilitatea lor de a-si sprijni copiii in activitatile scolare.

Colaborarea cu familia ajuta scoala si parintii sa dezvolte un consens in privinta comportamentelor indezirabile, astfel incat elevii sa primeasca un mesaj noncontradictoriu de la scoala si de acasa. Parintii au

foarte multe de oferit si ar dori sa li se aprecieze ajutorul, sa fie utili, sa se implice in masura posibilitatilor, in procesul educational al copiilor lor.

Pentru realizarea acestor deziderate e nevoie ca scoala (cadrele didactice) sa manifeste o atitudine pozitiva, nondiscriminativa, de respect si deschidere, de incurajare, de un climat real de parteneriat.

Bibliografie:

Bryan, J & Holcomb- McCoy *School Counsellors Perceptions of their Involvement in School-Family Partnership*, vol.7, 2004;

Marcela Claudia Calineci, Speranta Lavinia Tibu *Parintii in scoala mea – Ghid de idei practice pentru activitatile cu parintii*, UNICEF, Vanemonde, 2013.

IMPORTANȚA IMPLICĂRII FACTORULUI – FAMILIE, ÎN EDUCAREA COPILOR DE 3 – 6 ANI

PROF. ÎNV. PREȘC. ENACHE FIRUȚA
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 18, IAȘI

Procesul integrării sociale își are rădăcinile în preșcolaritate, la această vârstă vorbindu-se de o socializare intensă ce mărește capacitatea adaptativă a copilului, generând detașarea evolutivă a acestuia de adult.

Competența de comunicare determină și totodată este determinată de socializarea timpurie a copilului, în condiții favorabile de mediu și educație. Acest aspect pune în evidență existența unui raport dialectic între comunicare și socializare. Din acest context apare întrebarea firească la modul în care se realizează adaptarea copilului la interlocutor în timpul comunicării. Cercetările făcute în acest sens arată că foarte de timpuriu copilul este capabil de a se adapta verbal la partenerul de dialog, că dispune de mijloace reale prin care se poate face ascultat și înțeles.

În această primă etapă a vieții, de antepreșcolar, copilului i se acordă foarte puțină atenție în familie sau din contră prea multă, ceea ce face ca influența asupra dezvoltării echilibrate a acestuia să fie adesea nu tocmai cea mai potrivită, cea mai eficientă.

Se cunoaște faptul că în familie se manifestă o primă socializare a copilului, numită și socializare primară ce constă în confruntarea totală la cerințele externe, urmând ca apoi în grădiniță, școală să se realizeze acea socializare secundară a cărei finalitate este integrarea în viața socială, copilul conștientizând pe parcursul evoluției sale, valorile morale, cognitive și afective.

Lumea prezentului în care se nasc și cresc copiii se află într-o continuă și permanentă schimbare, iar părinții, cadrele didactice din învățământul preșcolar precum și cei mici resimt din plin o presiune a competiției, care devine din ce în ce mai agresivă. Prin urmare, factorii implicați în educarea copiilor de 3-6 ani se străduiesc ca împreună să identifice strategii eficiente, pertinente în scopul asigurării unei dezvoltări armonioase și complete, astfel încât integrarea școlară să se producă treptat și sigur.

Acum, mai mult ca oricând se dorește ca părinții, familiile în general să se implice în îmbunătățirea calității vieții de acasă, precum și de la grădiniță, să existe un continuum ascendent între educația primită acasă și cea din grădiniță.

Familiile pot întări comportamente și capacități prin ceea ce învață copiii acasă, prin implicarea părinților în viața grădiniței în care copiii lor stau de cele mai multe ori, câte 10-12 ore pe zi, stimulându-le totodată dorința pentru toate jocurile și activitățile din grădiniță, ocazie cu care deseori membrii familiei își pot îmbogăți propriile abilități parentale.

În evoluția sa, familia a devenit o instituție care apără interesele umane foarte variate și care pune accentul pe sinceritatea sentimentelor ce-i leagă între ei pe toți membrii (părinți, copii, bunici etc.)

„Familia este colectivitatea socială capabilă să-i asigure individului acea capacitate emoțională absolut necesară echilibrului psihic, să-i asigure încrederea de care are atâta nevoie pentru a rezolva cu succes problemele vieții” (Bătrânu, 1980; 15).

De aceea familiei în primul rând, îi revine sarcina în plan microsocioal, de a integra generația tânără precum și de a stabili personalitatea adultului în devenire prin **asigurarea echilibrului emoțional**.

În societatea modernă părinții se confruntă cu mari dificultăți în ceea ce privește timpul pe care reușesc să-l petreacă împreună cu copiii lor, cu criza permanentă de timp, datorată solicitărilor ridicate la serviciu, de problemele economice ce forțează pe foarte mulți dintre ei să lucreze de dimineață până seara târziu, sau să fie nevoiți să plece pentru un loc de muncă în afara granițelor țării.

Toate aceste neajunsuri sunt astfel adâncite și de lipsa unei comunicări reale între părinți și copiii lor, neexistând în aceste condiții, suportul susținerii tuturor acelor practici educaționale eficiente și atât de necesare dezvoltării propriilor copii.

Prin urmare se resimte nevoia unei implicări responsabile a grădiniței, a comunității în realizarea amplului și complexului proces de socializare a tuturor copiilor de vârstă preșcolară, de a asigura acele șanse egale pentru fiecare aspirant la titlul de adult, puternic și echilibrat emoțional, care să dispună de o capacitate flexibilă de adaptare imediată la cursul vieții, indiferent care ar fi acesta.

Funcția educativă a familiei este de necontestat, de aceea copilul trebuie să aibă la dispoziție în mijlocul alor săi de acele modele pertinente ale rolurilor sociale pe care le vor avea de îndeplinit ca individ al unei societăți, în funcție de sex, vârstă, de pregătire, de caracteristici individuale.

Se cunoaște faptul că puterea modelului parental are o foarte mare influență în conturarea tipului de om care va deveni copilul. Actul educativ de la nivelul familiei are marea calitate de a izvorî din contextul vieții sociale și de a se efectua în acțiunile de viață ale membrilor ei. Educatorul părinte folosește exemplele și modelele pe care i le oferă în primul rând ambianța familială, și de aceea pedagogia familiei nu poate să prescrie reguli cu valabilitate generală.

Bibliografie

1. Bătrânu, Emilia (1980), *Educația în familie*, Editura Politică, București
2. Băran-Pescaru, Adina (2004), *Parteneriat în educație, familie – școală – comunitate*, Aramis, Iași
3. Dumitrana, Magdalena (2000), *Copilul, familia și grădinița*, Compania, București

BUNELE MANIERE SAU CEI 7 ANI DE ACASA

**PROF. INV. PRESCOLAR ENACHE LETIȚIA
G.P.N. CHIOJDU, JUD. BUZAU**

Încă din primele luni de viață, copilul este învățat primele repere, cum și când să facă diverse activități. Prin puterea exemplului, părintele dă noțiuni despre bine și rău, despre reguli de comportament care îl vor ajuta pe copil să se integreze, să fie acceptat și lăudat pentru educația primită.

Momentul în care copilul se abate de la regulile de conduită prestabilite de normele societății, nu copilul este învinuit direct, ci părinții săi, care nu au știut să îi ofere educația celor 7 ani de acasă. Trebuie menționat și faptul că un copil, în primii 7 ani (aș adapta 6, întrucât la 6 ani se merge mai nou la clasa zero), până să înceapă școala, merge și la creșă, sau grădiniță, unde primește lecții despre cine este el și cum trebuie să se comporte într-un grup, care îi sunt responsabilitățile și drepturile.

Cu toate acestea, tot părintele este cel care poartă pe umeri grija unei educații corespunzătoare. În ciuda programului încărcat, acesta trebuie să găsească timp să îl învețe pe copil lecțiile esențiale despre disciplină, valori și principii, pentru a se dezvolta frumos.

Momentul intrării la școală, când lucrurile devin serioase, este pragul evaluării, când copilul trebuie să aibă întreg bagajul de cunoștințe necesar pentru a interacționa bine cu cei din jur. Poate v-ați întrebat care exact sunt toate acele lucruri pe care copilul trebuie să le știe la sfârșitul celor 7/ 6 ani. În acest sens, am realizat o listă a bunelor maniere pe care copiii trebuie să le cunoască pentru a dovedi educația parentată ce le-a fost oferită.

Un copil de 3 ani trebuie:

- să salute
- să privească persoana cu care vorbește
- să se spele pe mâini înainte și după masă
- să stea cuminte în timpul mesei
- să folosească tacâmurile
- să spună „te rog frumos” și „mulțumesc”.

Un copil de 10 ani trebuie:

- să poată conversa cu un adult
- să cunoască bunele maniere în timpul mesei
- să răspundă la telefon și să preia mesaje
- să se autocontroleze în spații publice
- să își păstreze curat în cameră
- să fie punctual.

Un adolescent de 15 ani trebuie:

- să inițieze o conversație și să își dorească să fie în compania adulților
- să facă ordine din proprie inițiativă
- să știe să respecte și să nu îi deranjeze pe cei din jur
- să fie protector și darnic cu frații săi
- să fie recunoscător față de părinți și alte persoane care merită acest comportament.

Educația începe din sânul familiei, se consolidează prin informație la școală și se dezvoltă continuu prin cunoștințe și norme. Responsabilitatea părinților este majoră, întrucât ei se fac răspunzători de primele repere în ceea ce privește educația comportamentală și educația civică.

Bunele maniere îi oferă copilului instrumentele de care are nevoie în viață. A-l învăța pe cel mic aceste lecții presupune să ai răbdare și să conștientizezi că învățarea este un proces treptat. Însă mai presus de orice lecție verbală este exemplul pe care îl oferi. Degeaba înveți copilul să nu înjure dacă tu, ca părinte, faci acest lucru. Credibilitatea mesajului scade, făcând informația strict un aspect teoretic, insignifiant.

Scriitoarea Sheryl Eberly îndeamnă părinții să își laude copiii atunci când se comportă manierat, întrucât acest fapt întărește dorința de progres: „Principiile care guvernează eticheta se bazează pe respectul pentru noi înșine și pentru cei din jurul nostru. Ele îl învață pe copil să-i trateze pe ceilalți cu bunătate, înțelegere și să țină cont de sentimentele acestora. De asemenea, copilul va căpăta încrederea în sine pe care

i-o va da faptul că știe ce și când trebuie făcut. Această încredere crește odata cu abilitatea copilului de a-i percepe pe cei din jur și de a lega relații care să îl mulțumească.”

BUCURIA DE A ÎNVĂȚA REFLECTATĂ ÎN INTERACȚIUNILE EDUCATOAREI CU COPILUL, INTERACȚIUNILE COPILOR CU CEILALȚI COPII ȘI INTERACȚIUNILE EDUCATOAREI CU COLEGELE, CU ALȚI PROFESIONIȘTI ȘI CU PĂRINȚII

**P.I.P. ENACHE VIORICA
GRADINITA P.N. NR.4 TURNU MAGURELE**

Educația, definită în termeni foarte generali, este un proces al cărui scop esențial este de a ușura o anumită modificare de comportament. Părinții sunt primii profesori ai copilului, ei începând educarea lui în mediul familial.

Împreună cu părinții, școala își are rolul ei bine stabilit, intervenind în dezvoltarea primară a copilului. În acest context, educarea părinților după principii științifice de psihopedagogie devine o necesitate. Părinților le revine rolul esențial în creșterea copiilor, asigurându-le acestora nu numai existența materială, cât și un climat familial afectiv și moral. Sunt situații în care familia consideră că este suficient să se ocupe doar de satisfacerea nevoilor primare (hrană, îmbrăcăminte, locuință, cheltuieli zilnice etc.), ignorând importanța unei comunicări afective, nestimulând dezvoltarea sentimentului de apartenență. În general, comportamentul parental este inspirat din propria experiență de viață a acestora, astfel perpetuând atât aspecte pozitive, cât și negative, pe parcursul mai multor generații.

Fiecare dintre noi are anumite standarde etice, anumite principii care ne ghidează în viață, atunci când avem de luat diverse decizii. Principiile personale, ideile noastre despre bine și rău se bazează atât pe valori proprii, cât și pe o serie de valori universale adoptate de majoritate. Inițial copilul, tânărul află și discerne între diferitele valori cu ajutorul părinților, prietenilor, profesorilor. Instituțiile din societate (familie, media, școala, biserica, mediul politic etc.) au toate anumite standarde și se așteaptă ca oamenii să le urmeze. Privite împreună, aceste grupuri formează un sistem, societatea, în care fiecare individ constituie elementul de bază.

Etica individuală este componenta eticii sociale; oamenii lucrează împreună, se ajută între ei. Fie că este vorba de comunitatea etnică din care provii, de cea religioasă sau de colegii de clasă, tu te identifici cu acest grup, te leagă de ei interese, principii, valori comune.

Cultura ne învață în variate contexte ce e bine și ce e rău. Pe lângă valorile etice pe baza unei etici comune care îi ghidează în traiul comun, comunitatea are anumite standarde, reguli care îi asigură existența și care sunt internalizate, pe parcursul procesului de socializare, de cea mai mare parte dintre membrii ei. Cultura este un alt element generator de valori etice, cultura ne învață și despre frumusețe, în toate formele ei, despre valorile estetice din toate ramurile artei, din tradițiile populare, din specificul fiecărui popor și cele interculturale. Indiferent dacă părinții vor sau nu să transmită copilului valorile și credințele lor, el va absorbi o parte din ele prin simplul fapt că trăiește împreună cu ei. El va participa la ritualurile și tradițiile familiei și se va gândi la semnificația lor. Ca părinte, nu-i impune opiniile tale, ci prezintă-i credințele tale într-un mod onest, clar și care să fie pe măsura vârstei și gradului de maturitate al copilului. Adoptă o atitudine deschisă, încurajează întrebările copilului și dorința lui de a se informa, în loc să încerci să forțezi asimilarea valorilor tale de către copil. Dacă valorile părintelui sunt bine argumentate și dacă el crede cu adevărat în ele, copilul va adopta multe dintre ele. Dacă acțiunile părintelui sunt inconsistente, ceea ce se întâmplă oricui, copiii sunt cei care vor clarifica lucrurile pentru ei, ori subtil prin intermediul comportamentului ori, la copiii mai mari, direct, exprimându-și dezacordul față de părinte.

Drumul către dezvoltarea unui sistem de valori nu este nici drept nici fără greșeli. El cere un proces permanent de informare și flexibilitate construită pe fundamente solide.

Mulți părinți socotesc că vârsta de 6 ani, când copiii lor calcă pentru prima oară pragul școlii, este o etapă în care rolul lor în educația copiilor scade foarte mult dacă nu chiar dispare. Dimpotrivă, acum rolul lor se dublează: acasă trebuie să creeze un mediu de încredere, echilibrat, în care copilul să se manifeste neîngrădit, iar în relația cu școala pot colabora cu alți membri ai comunității școlare pentru a crea un climat care sprijină învățarea, atât în școală cât și în afara ei. Cercetările arată că „în programele în care părinții sunt implicați, elevii au performanțe mai mari la școală decât aceleași programe, dar în care părinții nu sunt

implicați”. Gradul de implicare a părinților în viața școlară a copiilor lor influențează și rezultatele acestora, în sens pozitiv: cu cât părinții colaborează mai bine cu școala, cu atât notele copiilor sunt mai mari.

Educația nu este un proces de care este responsabilă în mod exclusiv școala, dar nici părinții; este un proces al cărui succes depinde de colaborarea dintre cele două părți implicate. Sunt situații în care apar bariere de comunicare între cadre didactice și părinți, fie din lipsa de experiență, fie din lipsa spiritului de echipă. Pentru binele copilului este recomandabil ca, fie prin efortul părinților, fie prin cel al cadrelor didactice, astfel de bariere să fie îndepărtate. În multe cazuri profesorii cred că părinții nu acordă suficientă atenție copiilor lor sau părinții consideră că profesorii sunt prea distanți și nu se implică suficient. Comunicarea eficientă dintre profesori și părinți se reflectă în dezvoltarea copiilor.

Implicarea părinților poate preveni sau elimina dificultăți inerente în viața unei școli. Împreună, părinții, copiii și profesorii pot face din școală un loc plăcut pentru toți cei implicați în procesul educativ, un mediu bazat pe încredere, comunicare, respect și flexibilitate. Așteptările părinților și atitudinile lor privind educația copilului sunt la fel de importante ca și activitățile desfășurate de cadrele didactice. Cei mai mulți părinți doresc să fie implicați în educația copiilor, dar mulți nu știu cum să devină implicați. Cei mai mulți profesori simt că implicarea părinților este esențială, dar mulți nu știu cum să facă acest lucru. Școala are nevoie să încurajeze și să promoveze implicarea părinților ca parteneri.

Modul în care copilul își petrece efectiv timpul liber poate fi clasificat în două categorii: timpul liber activ, în care face lucruri de plăcere și în interesul dezvoltării sale, și timpul liber pasiv, în care își omoară plictiseala și timpul făcând ce se nimerește. Este de la sine înțeles că timpul liber activ trebuie încurajat, dar și cealaltă modalitate nu este complet de neglijat, pentru că rolul timpului liber pasiv este de relaxare și de odihnire (dar nu în exces).

Relația părinți-copii nu trebuie lăsată la întâmplare. Există anumite norme precise care stau la baza acestor relații: nevoia de dragoste care asigură protecție, asigură unele raporturi relaționale, juste și echilibrate, cât și complementaritatea rolurilor parentale. Părinții trebuie să alcătuiască un raport cu copilul, o unitate inseparabilă în care își împart rolurile și sarcinile. Părinții care petrec mult timp cu copiii lor, căutând activități cât mai variate, care stimulează activitățile sociale ale copilului, spiritul de inițiativă, dezvoltă sentimentul de apartenență al acestuia.

Schimbările de natură socio-economică din societate au consecințe negative asupra situației copiilor în familie. Părinții, mult prea preocupați de satisfacerea nevoilor materiale ale vieții nu mai oferă suficientă afectivitate și sprijin copilului- elemente atât de necesare dezvoltării armonioase. Una din modalitățile de ameliorare a acestor efecte este educarea părinților.

Educarea părinților are în vedere acțiuni îndreptate spre exersarea funcției educative și spre dezvoltarea unor practici eficiente de comunicare și interacționare în familie.

Modelele educaționale actuale pun în centru copilul și trebuințele sale, nevoile lui de dezvoltare, și în acest scop participă numeroși factori, între care cei mai importanți sunt școala/grădinița și familia. Dar și mai importantă este colaborarea între familie și instituția educațională. În majoritatea situațiilor familia și școala colaborează foarte strâns pentru a asigura prin eforturi comune o educație de bună calitate. Sunt numeroase însă și cazurile în care familia acționează uneori contrar direcțiilor conturate de școală, uneori din lipsă de informare, alteori din nepricepere ori din dezinteres. În loc să întărească și să dezvolte achizițiile dobândite într-un cadru instituționalizat, părinții destructurează prin atitudinea lor ceea ce dascălul construiește zi de zi.

De aceea se impune o comunicare continuă și de calitate între profesori și părinți privind progresele sau dificultățile întâmpinate de copii, aspectele asupra cărora este necesar să se insiste prin exerciții ori prin exemple pozitive și încurajări. Comunicarea și deschiderea din ambele părți pentru a sprijini dezvoltarea și buna educație a copilului, aduc beneficii pe termen lung în dezvoltarea personalității acestuia.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE – CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROFESOR INVATAMANT PRESCOLAR: ENARU LOREDANA MIHAELA G.P.N. BUGHEA DE JOS

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

În prezent, copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste fragede, iar ideea de la bază a expresiei „cei 7 ani de acasă” reprezintă normele de conduită învățate în familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect.

Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definatorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc.

Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu.

În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează.

Atenția adulților trebuie să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea. La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: “Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori “Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne dă mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc., altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți.

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com 7. www.didactic.ro.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE- CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. INV. PREȘCOLAR: ENARU SILVIA
ȘCOALA GIMNAZIALA NR. 1 STOENEȘTI - G.P.N. BADENI

Atunci când folosim expresia „cei șapte ani de acasă” ne referim de cele mai multe ori la bunele maniere cu care copilul pornește pe lungul și anevoiosul drum al școlii și al vieții în același timp.

Familia, în orice societate, joacă rolul cel mai important în formarea și socializarea copilului, deoarece ea reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile fiziologice și sociale, și împlinite etapele întregului său ciclu de creștere. Părinții sunt primii educatori din viața copilului, educația primită de acesta până la șapte ani, fiind determinantă pentru dezvoltarea sa ulterioară, fiind, în primul rând, cadrul existenței biofizice al dezvoltării copilului. Un anumit regim igienico-sanitar necesar dezvoltării fizice armonioase, înseamnă asigurarea unui program zilnic care trebuie să respecte orele de somn, activitate, joc, plimbare, masă. Dar copilul nu are nevoie numai de adăpost, hrană și haine, familia reprezintă pentru copil și “școala primilor ani” în care se pun bazele viitoarei sale conștiințe, ale tuturor trăsăturilor care îl vor defini ca om întreg, ca persoană cu statut social.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de trei ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață.

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la trei ani, la cinci sau la șapte ani. La doi ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de doi ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta.. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe, îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație. De la trei la cinci ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere. Între cinci și șapte ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc

la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate.

Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Ed. Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Ed. Polirom, 2002 rinților în fața

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ...

PROF. ÎNV. PRIMAR ENE CARMEN CATALINA

Ce sunt „CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”?

Sunt norme și valori esențiale pentru succesul copilului. Acestea se învață încă din momentul nașterii în cadrul familiei. Aici el își deprinde principalele reguli de conduită, la început prin imitare, iar mai târziu, la vârsta școlarității printr-un comportament conștient. Școala poate să confirme și să consolideze regulile deja deprinse din familie.

Toți părinții își doresc ca ai lor copii să dea dovadă de bună creștere, atât în cadrul familial, cât și în societate. Să fie un exemplu de bună purtare mereu, dar pentru aceasta trebuie format cu pași mici și siguri: conștiința, caracterul, voința, personalitatea și simțul responsabilității. Disciplina și educația copilului reprezintă cartea de vizită a oricărui părinte.

Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici, salutul și cuvintele magice “Mulțumesc!”, “Te rog frumos!”. Cel mai adesea ele se pot învăța prin joacă și prin imitare încă de la vârsta de 2-3 ani. Următorul pas în codul bunelor maniere este ca cei mici să învețe să împartă jucăriile. Dacă acesta are deja un frate sau o soră, se va învăța mult mai ușor. El trebuie învățat să împartă jucăriile chiar dacă nu primește nimic în schimb.

Trebuie să stabilim reguli și limite clare, de comun acord cu copilul, dar care să fie respectate, chiar dacă uneori acest lucru ne doare.

Fiecare copil are momentele sale când greșește și nu își recunoaște vina. Însă un copil care nu își asumă niciodată responsabilitatea trăiește cu impresia că totul I se cuvine și poate avea și face orice. Noi, ca părinți, trebuie să-I încurajăm să își assume responsabilitatea pentru greșelile făcute.

Trebuie să-i învățăm că deși am avut un eșec, putem rămâne oameni valoroși. Ne sumăm propriile greșeli, chiar și în fața copilului. Punem accent pe corectarea greșelilor, nu pe sancționarea acestora. Îi ajutăm să-și exprime emoțiile și responsabilitatea greșelilor prin cuvinte și expresii. motivele pentru care îi e greu să-și recunoască greșeala sunt: teama de respingere, stima de sine, gândirea negativă, experiențele trăite. Cu toate acestea, dacă îl canalizăm spre o gândire pozitivă, am făcut un pas important și decisiv în dezvoltarea copilului.

Climatul din familie pozitiv favorizează îndeplinirea tuturor funcțiilor familiei la cote înalte eficiente. Pentru formarea personalității armonioase, căldura căminului părintesc, afecțiunea părinților, înțelegerea familială sunt esențiale. Este nevoie de tact și de o îmbinare corectă a înțelegerii, afecțiunii și a autorității părintești pentru a face lucrurile cu plăcere, disciplinat, cu respect și iubire.

O seară de jocuri în familie este tot ce ne dorim, aduce beneficia tuturor. Este antidotul împotriva unei vieți de familie haotice, încărcate. Trebuie să ne facem timp în mod regulat. Prin aceasta se strâng legăturile dintre membrii acesteia și se creează o atmosferă sănătoasă.

Copiii de azi sunt viitorul nostrum de mâine! Să ni-l asumăm cu responsabilitate, iubire și înțelepciune!

Bibliografie:

- Mihaela Poenaru, “Cei șapte ani de acasă – codul bunelor maniere pentru copii”, Editura Coresi, 2012
- Liliana Stan, “Dezvoltarea copilului și educația timpurie”, Editura Polirom, 2016

CEI ȘAPTE ANI DE ACASA- APLICAȚIE PE TEXTUL TITANIC VALS DE TUDOR MUȘĂTESCU

ENE ELENA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 FÂNTÂNELE, JUD.CONȘTANȚA

În cele ce urmează vom aborda efectele educației primite în familie, așa cum sunt ele surprinse în piesa de teatru *Titanic vals*. În momentul premierei piesei *Titanic Vals*, dramaturgul marturisea intenția cu care a scris-o, deconspirând și sorgința acesteia, nucleul creator: *In 1931, la Paris, mi-am pus în gând să scriu o piesă care să se numească Titanic Vals și a cărei acțiune să se petreacă în provincie și, mai exact, în Câmpulungul meu natal, fiindcă, oriunde aș fi auzit Titanic Vals ...m-aș fi gândit la mine, melodia aceasta însemna Câmpulungul, provincial și oamenii ei buni și modești sau ridicoli, cu întâmplările ei vesele sau triste, cu dramele și comediile ei publice sau familiale. (Cum am scris Titanic Vals).*

Se remarcă simțul detaliului în prezentarea personajului, Tudor Mușatescu recomandându-se drept un portretist cu simțul răspunderii. Didascaliile trasează cu precizie țintele satirice ale dramaturgului îndreptate împotriva burgheziei provinciale românești interbelice, care recompune o lume a impostorilor, ridicolă prin dorința ei de parvenire. Încadrat în tipologia comediei de moravuri de natură politică și familială, textul creionează încă de la început o serie de personaje clasificabile tipologic, a căror descriere minuțioasă probează validitatea acțiunilor în care vor fi antrenate.

În aceasta lume coruptă a micii burghezii se remarcă tipul inadaptabilului, idealistului ipostaziat în *Titanic Vals* prin figura lui Spirache Necșulescu, *un personaj compus din: familie, slujbă și cumsecădenie*. Într-un mediu viciat, precum cel al personajelor ce populează piesa, un astfel de exemplar –antiteza pare un artificiu de creație (a se vedea sensul figurat al participiului cu valoare adjectivală *compus*). Dacia, soția lui Spirache este prezentată printr-o enumerare de adjective la superlative absolut *foarte voluntara, foarte activa, foarte nemulumita și foarte supusa mamei sale*. Primele trei caracteristici transcriu întocmai particularitatea clasei sociale ridiculizate. Există între primul și ultimul termen al enumerației o contradicție (foarte voluntară-foarte supusă mamei), marcând opoziția între ceea ce vor să arate și ceea ce sunt în esența acesti mici burghezi provinciali. Carol Isac remarcă raportul invers între Spirache și restul familiei sale: dacă el este în aparență supus, umilit, în realitate nu se dezvaluie a fi complex, calculat, manevrându-l cu dibăcie pe ceilalți. Sarmisegetuza este catalogată *printesa familiei*, Traian, baiatul cel mare *a ajuns să stranga până la douăzeci de ani trei clase de liceu* (se observa dubla încarcare semantică a verbului *sa stranga*: pe de o parte dorința de parvenire a acestei clase sociale, pe de alta parte în acest context are un sens depreciativ, trimițând la universal spiritual limitat).

Satira își deconspira victimele prin astfel de expresii plurisemantice. Actul I se deschide cu prezentarea unui tablou familial, o repetiție generală în vederea acțiunii ce urmează să se desfășoare. Toate personajele se dovedesc a fi consecvente cu ele însele, conturându-și personalitatea încă de la primele replici.

Repartitia în spațiu a personajelor creionează de pe acum rolul fiecăruia. Spirache se situează periferic, lângă fereastră, adoptând poziția subjugatului (dar doar în aparență, căci în realitate își va învinge familia tirană), Chiriachita dă pasențe, ea fiind cea care anunță evenimentele cheie (prevestește moartea unchiului Tache), însă, uneori ea se folosește de carti *post-factum*: după ce află o știre o confirmă prin pasențele sale. După ce Traian, impacientat îi destăinuie discursul ținut de Spirache în fața alegătorilor, ea exclamă: *Asul meu de pică, săracul... Necaz la zi mare*, pentru că câteva ore mai încolo, când Nercea anunța victoria acestuia, tot ea să aprobe: *Zecele meu de cupă, săracul... bucurie la zi mare*.

Gena, fiica din prima căsătorie a lui Spirache ipostaziaza tipologia copilului supus, fiind izolată de restul familiei. Prin folosirea deicticului temporal *înca* (*..afara e încă soare și liniște*) se trasează incipitul conflictual sau starea aparentă de armonie. Dramaturgul continuă: *După ridicarea cortinei, familia își continuă un timp-colectiv-ocupațiile individuale*. Marcarea substantivului *familia* cu ajutorul ghilimelelor pune sub semnul întrebării validitatea acestei alianțe. Membrii acesteia au ocupații individuale, doar timpul în care se desfășoară ele este unul colectiv. Solidaritatea lipsește cu desăvârșire.

Ovidiu Crohmălniceanu, făcând o analiză a faunei personajelor ce populează textul observă că, talentul lui Tudor Mușatescu este vizibil prin crearea de figuri caragialești, autentice perioadei interbelice.

Astfel, Dacia împreună cu Chiriachița își domină soțul și ginerele, interzicându-i cu desăvârșire acestuia intervenția în educația copiilor. Cele două sunt cameleonice, schimbându-și comportamentul, replicile, dozându-și afectivitatea în funcție de circumstanțe. Atunci când Decebal, în infantilismul său (subliniat de notația dramaturgului dintre paranteze *fărăă să-și dea seama*) o jignește pe Chiriachița, iar Spirache încearcă să îi ia apărarea, Dacia îi taie orice intervenție tranșant: *Te rog să nu te amesteci în educația copiilor*. Câteva momente mai târziu, scos din sărite, Spirache își plezneste odrasla indignat, iar Chiriachița își reconsideră atitudinea anterioară ostilă față de Decebal, alintându-l nejustificat și admonestându-l verbal ginerele: *Ce dai, domnule, în copil? Ce, crezi că dacă l-ai făcut o dată, acum ai dreptul să-l omori?*

BIBLIOGRAFIE

Mușatescu Tudor, *Titanic vals*, editura Cartex 2000, București, 2012.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

ENE MARIANA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI 7 ANI DE ACASĂ ÎN SOCIETATEA ACTUALĂ

PROF. EDUCAȚIE SPECIALĂ ENE SIMION DUMITRU

Conceptul de “Cei 7 ani de acasă” nu mai are același înțeles ca pe vremuri. Când vorbeam despre cei 7 ani de acasă ne gândeam la educația pe care copilul o primea de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până mergea la școală. Când spuneam că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândeam la un copil bine crescut, care știa să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comporta cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Este adevărat că astăzi nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educationale încă de la vârste mult mai fragede, însă rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educationale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

În societatea actuală dezvoltarea și educația copiilor noștri au devenit unele din prioritățile vieții noastre, balansând într-o utilă măsură jobul și hobby-urile. Cu toate acestea, educația primită în școală, acasă și pe stradă reușește să le dezvolte doar inteligență cognitivă, nu și inteligență emoțională, care este esențială în armonioasa și sănătoasa dezvoltare a copiilor.

Atât școală, cât și familia și societatea fac 3 greșeli majore, care dezechilibrează buna dezvoltare a copilului: neglijarea dezvoltării inteligenței emoționale încă din primii ani de școală, punerea accentului aproape în exclusivitate pe științele reale și neglijarea materiilor care au menirea de a le stimula creativitatea și emoțiile și, nu în ultimul rând, denaturarea conceptului de “Cei 7 ani de acasă”.

În sistemul educațional autohton, balanța cognitiv vs. emoțional este înclinată net în favoarea inteligenței cognitive, dovadă fiind afluxul de materii care promovează științele reale și neglijarea materiilor care încurajează dezvoltarea creativității și a spiritului artistic în rândul copiilor. Muzica, desenul, chiar și educația civică, dirigența, religia etc. ar trebui să devină materii la fel de importante ca matematica, informatica, chimia sau fizica. Focusând întreaga lor educație către științe exacte riscăm să-i dezvoltăm dizarmonios pe copii, să nu știe să-și gestioneze emoțiile și, până la urmă, să nu știe să opereze în societatea reală, noțiunile din matematică, chimie sau alte materii asemănătoare. Totul se transformă într-un cerc vicios din care unui copil îi va fi foarte greu să iasă. Dincolo de bagajul de cunoștințe pe care vrem să le însușească, țelul unei societăți sănătoase este să formeze copii fericiți, care să se bucure de viață, de cele învățate, de familie, de prieteni. Formula corectă este îmbinarea armonioasă dintre inteligența cognitivă și cea emoțională.

Conceptul de “Cei 7 ani de acasă” nu mai are același înțeles ca pe vremuri, deoarece în cei 7 ani de acasă, părinții îi educă în spiritul competiției cu orice preț, cu idei de genul “dacă pierzi, ești un ratat” sau “Băiatul vecinei a luat note mai mari ca tine”. Respectul față de oamenii din jur nu mai reprezintă o valoare atât de importantă pentru copiii noștri, deoarece noi, adulții, am încetat să le mai spunem asta. Astfel, toate sugestiile pe care cei mari le dau celor mici, nu fac decât să stopeze și să înlăture posibilitatea copilului să se implice emoțional într-un anumit aspect. Astfel, crescând, adultul va avea rețineri să-și facă așa repede prieteni, să râdă, să se bucure ca un copil, să treacă peste probleme, să se bucure de orice moment, așa cum o făcea când era mic.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În concluzie putem spune ca „cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

ENE VIORICA MIHAELA

Se spune că cele mai importante etape de dezvoltare a unui copil se întâmplă până la vârsta de 7 ani.

De fapt, marele filozof grec Aristotel spunea: „Arată-mi un copil până la vârsta de 7 ani și îți voi spune cum va fi când va ajunge adult”.

În calitate de părinți nu putem controla fiecare aspect al bunăstării copilului nostru. Ceea ce putem însă face este să-i încurajăm, să-i îndrumăm.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului".

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament".

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial.

Bunele maniere sunt cartea lui de vizită. Chiar dacă nu înțelege imediat de ce trebuie să spună tot timpul „te rog” sau „mulțumesc”, ori să salute și să răspundă la salut, pe măsură ce va crește, copilul își va da singur seama că bunele maniere îl ajută pe termen lung să relaționeze și să socializeze mai bine cu cei din jur. Ba chiar va atrage admirația celorlalți dacă știe cum să se comporte corect atunci când merge în vizită sau participă la un eveniment important în spațiul familial.

Încă din primii ani de viață, copilul poate învăța cu ajutorul părintelui ce înseamnă noțiunea de respect, mai ales dacă este învățat să folosească des cuvinte precum „te rog”, „mulțumesc”, „bună ziua”, „mă scuzați”.

7 ani e o vârstă magică. Este vârsta la care Piaget vorbește despre nevoia înțelegerii regulilor jocului. Copilul nu doar că se joacă ci vrea să înțeleagă cum funcționează jocul și care sunt regulile lui. Apare necesitatea câștigului, copilul nu doar că se joacă dar dorește să și câștige și învață să câștige respectând regulile.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă.

Chiar dacă se încurajează independența, copilul are încă nevoie de ajutor. E cazul să învețe când să ceară ajutorul și când să se descurce singur.

Copilul va urma modelul părintelui. Felul în care părintele rezolvă un conflict sau felul cum rezolvă o problemă va fi modelul preluat de copil în propriile conflicte.

E nevoie să învețe deja să își planifice timpul și să interiorizeze disciplina respectării programului. Este mult mai simplu să faci față provocărilor vieții dacă știe să își planifice ce are de făcut și să se țină de program.

Un copil care are cei șapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil, educat, politicos, care știe să spună „mulțumesc” și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară. Copilul trebuie să-și însușească acest set de reguli încă din fragedă pruncie, prin exemple și argumente clare.

Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte la interviul pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină. Așadar, cei șapte ani de acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat.

Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor, e foarte important ca micuțul să știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate.

Bineînțeles, în cei șapte ani de-acasă intră și o componentă de altruism, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă, de cum să se îmbrace, să mănânce și să se poarte în anumite situații. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om.

CONCLUZIE, “ COPILUL ESTE OGLINDA FAMILIEI”

COLABORAREA DINTRE ȘCOALĂ ȘI FAMILIE- FACTOR IMPORTANT IN EDUCAREA SCOLARULUI PENTRU INTEGRAREA IN SOCIETATE

**PROF. ÎNV. PRIMAR ENESCU LUMINITA ANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 3 CUGIR, ALBA**

În această lume în permanentă schimbare, aflată sub presiunea competițiilor de orice fel, părinții, cadrele didactice, comunitatea locală se străduiesc împreună să încurajeze sistemele de îmbunătățire a educației, pentru a-i ajuta pe copii să se dezvolte.

Colaborarea dintre familie și școală este un factor esențial în procesul de educare a școlarii. Numai împreună putem reuși să dăm societății un cetățean pregătit, gata să înfrunte problemele inerente ce apar, capabil să relaționeze, să se integreze în colectivitate, să facă față cerințelor acesteia.

Familiiile în societatea modernă se confruntă cu solicitări ridicate, cu o competiție crescută pentru obținerea atenției copiilor și, uneori, din dorința de a le oferi siguranța economică, petrec mai puțin timp cu cei mici. Dacă mai există și lipsă de comunicare între școală și familie, situația devine mai complicată. De aceea, școlile încearcă să vină în întâmpinarea părinților prin organizarea unor activități comune, un rol important avându-l lectoratele deoarece prin intermediul acestora cadrele didactice îi pot îndruma pe părinți, îi pot face să înțeleagă rolul pe care îl are parteneriatul școală-familie în procesul de instruire a copiilor.

Parteneriatele eficiente școală-familie sunt planificate și implementate cu grijă. Un prim pas este evaluarea, la începutul anului școlar, a nevoilor, perspectivelor și modelelor părinților, în ceea ce privește implicarea școlară. Această evaluare îl ajută pe cadrul didactic în planificare și în transmiterea mesajului către părinți, faptul ca le este apreciată opinia și că va fi luată în considerare de către școală.

În urma unui studiu realizat s-a constatat că :

1. **Implicarea familiei** este o parte importantă pentru calitatea educației, pentru un mediu sigur de învățare și de achiziții ale elevilor.

2. Indiferent de mediul economic sau cultural al familiei, când părinții sunt parteneri în educația copiilor lor, rezultatele determină performanța elevilor, o mai bună frecvență a școlii, scăderea fenomenului delincvenței.

3. Toți părinții doresc cea mai bună educație pentru copiii lor.

4. Majoritatea părinților vor să se implice mai mult în educația copiilor lor, dar mulți nu știu cum să procedeze.

5. Majoritatea cadrelor didactice simt că implicarea părinților este o parte vitală a succeselor, dar mulți nu știu cum să-i implice pe aceștia.

6. Școlile trebuie să-i încurajeze pe părinți să le devină parteneri și să poată lua împreună decizii cu privire la educația copiilor lor.

Conform acestui studiu, părinții se pot implica în calitate de parteneri în educarea elevilor, alături de școală, în următoarele situații :

I. LUAREA DECIZIILOR

❖ Dacă până în prezent acest parteneriat școală-familie a fost dezvoltat unilateral, fiind de multe ori considerat „responsabilitatea școlii”, acest lucru trebuie să se schimbe pe viitor.

❖ Îi încurajează pe părinți să stabilească țelurile de atins pentru copiii lor și pe cadrele didactice să stabilească obiectivele de realizat mai departe pentru obținerea succesului școlar. Obiectivele sunt precizate la începutul anului școlar și pot fi scrise într-un contract între părinți, cadrele didactice și elevi. Acest contract poate lista responsabilitățile fiecăruia și este semnat de fiecare dintre participanți. Scopul contractului este acela de a-l ajuta pe elev să învețe, mai ales dacă fiecare elev are pentru el anumite obiective specifice, stabilite în colaborare părinți-cadru didactic.

❖ Acest tip de contract se constituie ca un sistem de obligații reciproce în cooperarea părinților cu profesorii și implică colaborarea părinților în activitățile școlare, nu numai sub aspect economic, ci și sub aspect educațional-cultural.

II. ACORDAREA SPRIJINULUI

❖ Părinții își sprijină copiii în multe feluri: le oferă acoperiș, hrană, îmbrăcăminte, protecție, dragoste, dar ei trebuie să –i ajute și cu activitatea la clasă.

❖ A le arăta copiilor că școala este importantă se poate face în mai multe moduri, dar colaborarea cu școala este cea care duce la obținerea unor rezultate bune în procesul de învățământ. Putem aminti aici lectoratele cu părinții, cu activități practice, pe ateliere de lucru și cu informații cât mai complete după o consultare în prealabil a părinților cu privire la temele de abordat, care i-ar interesa pentru a-și putea ajuta copiii și pentru a fi pe aceeași lungime de undă cu școala.

❖ Chiar dacă școala organizează activități frumoase și utile pentru părinți și pentru copiii lor, este posibil ca participanții să nu fie într-un număr foarte mare, atunci ar fi posibil ca, prin inițiativa părinților de a organiza la rândul lor unele activități, să se vadă cu adevărat că acestora le pasă, și ar obliga școala la mai multă deschidere și cooperare.

III. PREDAREA

❖ Părinții își pot asuma și rolul de profesori în anumite situații. În primul rând știm că de la ei copiii au, la intrarea în clasă pregătitoare, multe cunoștințe generale. Rolul părintelui nu se încheie odată cu începerea scolii, în responsabilitatea acestuia intră : stabilirea programului de lucru al elevului și locul pentru teme, cititul împreună cu copilul, convingerea că tema este bine înțeleasă și terminată, discuțiile despre ceea ce s-a întâmplat la școală în timpul zilei.

❖ Părinții se pot oferi voluntari la activități la care au experiență, pe care le-o pot împărtăși elevilor (cu referire la domeniul în care lucrează). Copiii își văd părinții în acțiune și simt că au și ei o contribuție importantă în comunitatea școlară.

IV. STUDIUL

❖ Părinții pot colabora cu învățătorii interesându-se în ce mod și ce anume s-a predat . Utile sunt consultațiile cu părinții, situații în care cadrele didactice explică noutățile din curriculum, ce obiective se urmăresc, ce modalități de predare se folosesc, ce se așteaptă de la copii. Participarea părinților la astfel de activități îi ajută pe aceștia să fie alături de copii, să-i îndrume pentru a se obține rezultatele așteptate.

V. COMUNICAREA

❖ Dacă politica școlii permite părinții participa la ore oricând.

❖ Comunicarea constantă, continuă cu părinții, pe parcursul anului școlar, pe teme ca : regulile clasei, așteptările, scopurile îi implică pe aceștia în procesul educațional.

❖ Părinții sunt informați la ședințele în legătură cu acele concepte care sunt de predat, ce trebuie aprofundat, consolidat acasă, tipurile de acțiuni la care pot colabora părinții în perioada următoare.

❖ Comunicarea dintre părinți și cadre didactice vizează, dar nu se limitează la situația școlară, politica școlii în ceea ce privește elevii, proceduri, activități comunitare, opțiuni educaționale, modalități în care familia poate ajuta școala...

❖ O modalitate modernă de comunicare, ce poate veni în ajutorul părinților foarte ocupați, poate fi comunicarea prin intermediul e-mail-ului .

❖ Conform unui studiu pe tema comunicării dintre familie și școală, s-a constatat că este bine ca părinții să fie înștiințați și când copilul are o performanță notabilă. Astfel, familia are oportunitatea de a privi mai încrezătoare informațiile despre școlar și, în urma unei astfel de abordări, este mai receptivă la sugestiile cadrelor didactice.

❖ „Părinții trebuie să se implice ca profesori, elevi, susținători și avocați ai copiilor lor.” (Bonnie McReynolds)

De aceea, prin activitățile noastre comune cu părinții, încercăm să colaborăm cu familia pentru a observa și la elevii noștri schimbări în bine atât din punct de vedere al performanțelor școlare cât și din cel al implicării active în activitățile ce se desfășoară cu ei.

IMPORTANTA CELOR 7 ANI CE ACASA

PROF. EPURE TATIANA-ANA, SCOALA GIMNAZIALA GRANICERI

Primii educatori din viata copilului sunt parintii si din starbunici stim ca cei 7 ani de acasa sunt cei mai important deoarece in acesti ani se formeaza personalitatea si educatia copilului, viitorul copilului depinde de acesti ani.

Educatia, un copil manierat, regulile morale sunt cheia adaptarii copilului in societate, doar ca toate acestea depind de cativa factori important: mediul familiar, societatea in care traieste familia, relatia dintre copil si parinti, valorile pe care se bazeaza familia.

Ca mama de peste 20 de ani am transmis copiilor mei ce am stiut, simtit si am invatat de la bunici, parinti, sa le transmit incredere in propriile forte si doar iubit se simte protejat printr o atmosfera deschisa. Copilul se naste cu niste gene ale stramosilor lui din generatiile anterioare ale ambilor parinti, doar ca felul desfasurarii procesului de educatie depinde si de ce aude, vede si simte zi de zi.

Copii sunt inclusi in realitate si in diverse forme educationale de la varste mult mai fragede doar ca normele se invata din familie: respect, politete, cinste, sinceritate, cumpatate, decent si bunul simt. Toate acestea vor duce la o educatie normala.

In zilele de azi familia se ocupa poate uneori mai mult de dezvoltarea copilului fizic, ocupandu-se de asigurarea hranei, imbracamintei si necesitatilor ce sunt la moda, timpul fiind problema cea mai mare deoarece ambii parinti muncesc. Lipsa timpului ducand la o educatie neadecvata si singuratatea copilului.

In concluzie cei 7 ani de acasa pregatesc copilul pentru un viitor mai bun, il ajuta sa se descurce in societate si il ajuta sa aleaga ce e mai bun in viata.

IMPORTANTA FAMILIEI-CEI 7 ANI DE ACASA

**PROF. ALINA ERCSE,
LICEUL TEHNOLOGIC „PETRU MAIOR” REGHIN**

Familia este, după parerea mea, cel mai important factor în educația copiilor. Sigur că și școala și alte organizații au un rol deosebit, însă impactul familiei în dezvoltarea copilului este major.

Sociologic, familia este instituția fundamentală în toate societățile. Familia este un "grup social relativ permanent de indivizi legați între ei prin origine, căsătorie sau adopțiune". În societatea românească, suntem familiarizați cu anumite versiuni ale familiei: familia nucleu și familia extinsă.

Famiile asigură sentimentul siguranței și îi ajută pe membrii ei să depășească obstacolele, inerente vieții, este punctul lor de sprijin, educându-i să devină persoane responsabile, adaptate timpului în care trăiesc.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. (Utilizarea în limbajul comun a expresiei: "A avea cei șapte ani de acasă").

Educația în familie, cei șapte ani de-acasă, influențează puternic întreaga existență a individului, indiferent dacă el recunoaște sau nu. Părinții sunt modele pe care copiii, conștient sau inconștient, le văd cu ochii minții și le urmează.

Diploma celor șapte ani de acasă exprimă calificativul părinților (Valeria Mahok).

Aceasta îl familiarizează pe copil cu valorile și normele grupului de referință. Copiii vor face sau vor crede, ceea ce vor face sau vor spune părinții, imitând comportamentele acestora. După cum susținea Stan Panțuru, „mediul familial ocupă un loc aparte în ansamblul mediilor educative. Cronologic vorbind, el este primul mediu educațional pentru ființa umană, extinzându-se pe tot traseul vieții”.

Colaborând cu copilul, implicându-l în activitățile zilnice, învățându-l normele de conviețuire socială, respectându-l ca om, acesta va fi un partener în educație atât în familie, cât și în societate. Copilul trebuie să ajungă, prin educație, să gândească în conștiința sa: „Dacă nu voi îndeplini imediat ceea ce mi-a spus mama și tata, nu mă comport cum se cuvine”. Părinții trebuie să fie, de asemenea, siguri, la rândul lor, că ceea ce au spus copilului să facă, a fost dus la îndeplinire.

Unii cercetători susțin că „dezvoltarea copilului este dependentă de calitatea relațiilor dintre el și părinții lui”. Prima grijă a părintelui trebuie să o reprezinte identificarea nevoilor copilului. Cunoscându-și bine copilul, părinții vor ști ce să investească în dezvoltarea lui. Următoarea grijă a părintelui ar fi aceea de introducere a copilului în forme de instruire și educare specifice caracteristicilor lui. În final, părintele trebuie să își ajute copilul să se educe și singur. Ajungând să fie responsabil de propria formare, părintele și-a dus la bun sfârșit rolul său. „Părintele bun este încrezător în copilul său și competent în măsurile pedagogice pe care le ia în diferite situații”, spun pedagogii.

L'IMPORTANCE DU ROLE DES PARENTS DANS L'EDUCATION DE LEURS ENFANTS

**PROF. ERENT SILVIA LACRAMIOARA
LICEUL CU PROGRAM SPORTIV, BISTRITA**

L'éducation familiale est le processus par lequel une famille élève et éduque un enfant, depuis sa naissance jusqu'à son âge adulte.

Les enfants sont le reflet de leurs parents. Si les parents accomplissent convenablement leur mission qui est de donner une bonne éducation à leurs descendants, ces derniers réussiront sans doutes dans leurs vies. Car bien avant d'être confronté à la dure réalité de la vie en société les enfants passent par une première étape qui est la vie dans le cocon familial. C'est là qu'ils commenceront leur éducation et que leurs seront inculquées les premières valeurs qui feront d'eux de futures bonnes personnes ou pas.

Etre parent est une énorme responsabilité, c'est un travail à part entière. Tout d'abord il est important d'apprendre à ses enfants les premières bases de l'éducation et cela implique plusieurs détails tous aussi important les uns que les autres.

Ces bases se traduisent par exemple, par le fait d'apprendre à votre petit à dire merci lorsqu'on lui donne quelque chose ou encore à bien se tenir à table. Rappelez-lui qu'il est impoli de parler à voix haute et que ça l'est tout autant de ne pas respecter ses interlocuteurs lorsqu'il aura une discussion. Vous devrez également faire en sorte qu'il ne soit pas grossier et qu'il n'utilise pas des termes inappropriés au risque d'être perçu comme un enfant mal élevé.

Les parents ont la mission d'inculquer un tas de valeurs à leurs enfants afin de faire d'eux de bonnes personnes. Veiller à apprendre à leur démontrer à quel point il est important d'être une bonne personne, apprenez-leur à faire le bien autour d'eux et à aider leur prochain et surtout faites en sorte qu'ils s'éloignent totalement du mauvais chemin.

Il arrive parfois que les parents se retrouvent dans des situations inconfortables avec leurs enfants pour diverses raisons comme par exemple le caractère difficile de ce dernier. La plupart rentre dans des conflits et des situations difficilement gérable et tournant la plupart du temps en grosse crises de colère.

Quelques conseils efficaces seront: Être affectif, donnez beaucoup d'amour à vos enfants, c'est la première règle dans l'éducation. Un enfant souffrant d'un manque affectif n'aura jamais un comportement normal et aura des difficultés à assimiler et à être réceptif à vos leçons. Ne menacez pas votre enfant : Au lieu de le menacer de le punir, punissez-le. Soyez dans la réaction immédiate plutôt que dans la menace. Toutefois essayez toujours de trouver une solution diplomatiquement, n'oubliez pas que c'est vous le parent. C'est vous qui devez contrôler la situation. Etablissez des règles : Ecrivez des règles et accrochez les au frigo, rappelez votre enfant à l'ordre si cela est nécessaire. De ce fait évitez les punitions sévères et pensez plutôt à des discussions bien réfléchies. Montrez-leur l'exemple : C'est en étant un parent exemplaire que votre enfant suivra vos pas. Soyez irréprochable et essayez d'être le plus parfait possible. Développez son sens de l'activité : Le DIY est très important pour les enfants en bas âge. Alors si vous voyez votre enfant en difficulté ne lui venez pas en aide systématiquement, poussez le plutôt à trouver une solution lui même.

Apprendre un enfant à être poli, apprendre un enfant à bien se comporter, apprendre un enfant à être indépendant, apprendre un enfant à avoir confiance en lui sont des tâches que les parents doivent accomplir avant que l'enfant soit le bénéficiaire d'une éducation officielle, dans une institution habilitée. S'il laisse toute la responsabilité sur les épaules de l'école nous considérons qu'il sera déjà tard pour l'enfant d'acquérir les habitudes et les habilités d'un futur adulte.

Jouez votre rôle de parent à la perfection, c'est ce qui fera que vos enfants réussissent ou non dans leurs vies.

Bibliographie:

L'étude de l'éducation dans le cadre familial et l'apport des approches interculturelles, Cléopâtre Montandon et Saloni Sapru

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. FĂINIȘI IULIA-MIHAELA, GRADINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 19, DROBETA TURNU SEVERIN, MEHEDINȚI

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE

PROF. FANU SIMONA
GRĂDINIȚA P.P.NR.2 LUGOJ

În educarea copilului, părinții, educatorii, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție.

Printre problemele importante ale învățământului în această etapă de schimbare și modernizare rapidă se găsește și cea vizând parteneriatul cu alți factori educaționali, între care familia ocupă un loc privilegiat. Familia, prima școală a copilului este cea care oferă copiilor primele cunoștințe, primele deprinderi dar și primele modele comportamentale, echivalentul psiho-afectiv-stimulativ necesar debutului socio-familial.

Ca prima verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse.

Întrebarea care se pune este, dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Realitatea ne-a dovedit că nu toate familiile sunt dispuse să-și îndeplinească consecvent responsabilitățile educative față de copii, acuzând lipsa de timp, grijile zilnice, minimalizând rolul de factor educativ. Alte familii, deși doresc să asigure educația corespunzătoare copiilor le lipsesc pregătirea psihopedagogică, experiența.

Factorii care influențează azi mediul educativ sunt: noua concepție care se cristalizează asupra educației ca serviciul social și extinderea mass-media (T.V). Părinții trebuie să-și întărească fundamentarea relațiilor pe baza dragostei lor față de propriii copii și pe dorința lor ca aceștia să aibă performanțe și succes în viață. Aceasta nu se poate realiza dacă părinții nu cunosc personalitatea propriului copil. Educația copilului este factorul principal care dezvoltă personalitatea lui. În educația copiilor trebuie să existe între părinți înțelegere și acord în diferite probleme și de aici decurge normal și celelalte.

Raporturile dintre părinți și copiii acestora sunt rapoarte educative, cu repercursiuni asupra formării lor, lucru de care ar trebui să fie conștienți toți părinții. Atitudinile, comportamentul nostru, vorbele noastre, ale părinților influențează atitudinile, comportamentul și modul de a fi al copiilor.

Voi enumera câteva din posibile atitudini și comportamente ale părinților și implicațiile lor în formarea profilului moral al copilului.

***„Familia severă”**- în anumite limite în primă ordine, disciplină, seriozitate, asigură unitate și echilibrul familiei. Severitatea este necesară în rapoartele educaționale din familie, dar cu măsură. Ce s-ar întâmpla în cazul în care părinții aplică copiilor pentru orice abatere pedepse corporale? Atunci copilul crește timorat cu gândul pedepsei, ascunde greșelile făcute, simte nevoia să mintă, se îndepărtează afectiv și efectiv de părinți și își caută înțelegerea și afectivitatea în altă parte. Așa se nasc „gastile” și „bandele” de minori. Mai gravă este situația când părinții sunt împărțiți în „tabere”: unul sever și unul indulgent. Astfel se formează viitorul demagog, viitorul ipocrit, trasături de personalitate pe care nu și le dorește nici un părinte pentru copilul său.

***„Familia permisivă”** stă la polul opus al familiei severe, are un climat de „puf”. Asemenea copil va fi neajutorat, un egoist, un meschin, căci în familie îi este permis orice, el are numai drepturi, în timp ce părinții, doar datorii. Un asemenea copil se adaptează și se încadrează cu mari dificultăți în colectivele de școală sau mai târziu la locul de muncă.

***„Familia rigidă”** prejudiciază maturizarea copiilor, generând lipsa de încredere în sine, teama de nereușită și sancțiune. Învățătorul trebuie să intervină, după ce cunoaște situația reală, prin vizite la domiciliu, discuții cu părinții (în particular, nu în ședințe) sugerându-le cu discreție, tact și calm în ce mod și sub ce formă se poate atenua și echilibra severitatea. Învățătorul trebuie să fie postura sfatuitorului și nu a judecătorului.

***„Familia libertină”** creează o atmosferă lejeră, prezentând riscul de a întârzia sau împiedica maturizarea socială a copiilor datorită preocupării excesive a unui părinte sau a ambilor pentru ei înșiși. Învățătorul trebuie să intervină pentru a dezvolta siguranța de sine în sensul obținerii unor rezultate bune la învățatură, capacitatea de decizie, spiritul de independență. Punerea ferma în gardă a părinților în legătură cu pericolul evoluției nefavorabile a copiilor este posibilă și necesară.

Parintii trebuie sa inteleaga bine relatie dintre fapta si masura ei educationala. In climatul educational sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea si blandetea, afectivitatea si sobrietatea, larghetea si strictetea) toate in sa cu masura si la timp, orice exces fiind pagubitor in sfera formarii umane.

Un proverb spune : „*O vorba buna rostita la timp, invioreaza sufletul copilului, precum si ploaia buna, cazuta la timp potrivit, invioreaza campul*”

BIBLIOGRAFIE:

*Colectia revistelor, Tribuna Invatamantului, anii 2004-2005

REFERAT CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF.ÎNV. PREȘC. FLORENTINA FARCAȘ
GRADINITA P.N. NR.1 HUNEDOARA

Perioada celor 7 ani - este considerată a fi perioada cu impact maxim asupra modului în care copilul percepe lumea și valorile umane ale societății din care face parte. Rolul părinților este esențial în acești ani - pentru că ei sunt cei care pun cărămizile sistemului de norme și valori pe care adultul de mâine își va clădi propria sa viață.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârstă lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriză să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului sau ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bonă sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Recompensele sunt foarte importante pentru copii. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea

sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă.

Așadar a avea cei șapte ani de acasă înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-cuviință tot timpul, în orice situație, cu toată lumea: cu părinții, cu profesorii, cu colegii, cu prietenii, cu vecinii etc. Cei 7 ani de acasă reprezintă oglinda educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei acestora.

BIBLIOGRAFIE:

- Michiela Poenaru, Cei șapte ani de acasă. Codul bunelor maniere pentru copii, 2009, Ed. ePublishers;
- Glava, Adina, Ghid metodic pentru aplicarea curriculumului preșcolar, Ed. PARALELĂ 45.
- www.scribd.com
- www.didactic.ro

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE - CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROFESOR ÎNVAȚĂMINT PREȘCOLAR FARCAȘ LUCICA G.P.N. RASTOLIȚA, JUD. MUREȘ

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Mediul în care copilul se dezvoltă psihic și fizic în primii șapte ani de viață se imprimă și se depozitează în interiorul acestuia ca o condiție de bază care îl va defini ca om pentru tot restul vieții. Cu alte cuvinte, primii șapte ani de viață pot fi numiți drept o „carte de vizită” sau un album a cărui file vor fi mereu răsfoite. Cei șapte ani vor fi decisivi în modul de integrare al copilului în societate, în modul de însușire a valorilor moral-civice.

Dacă mediul de viață al primilor șapte ani e caracterizat de agresivitate, impulsivitate, egoism, copilul va deveni un indezirabil. Iar dacă mediul de viață al primilor șapte ani e caracterizat de calmitate, răbdare, înțelegere, copilul se va putea adapta ușor în orice grup social.

În prima parte a celor șapte ani, copiii tind să imite tot ceea ce văd în jur, astfel orice activitate a părinților sau a persoanelor din jurul acestora are o mare influență și o consecință totodată. Părinții trebuie să știe că sunt precum o oglindă în fața copiilor lor, astfel stilurile parentale se reflectă în comportamentul copiilor lor. Părinții trebuie să fie responsabili, să conștientizeze că în fond ei sunt niște educatori.

În cea de-a doua parte a celor șapte ani, copilul începe să dea dovadă de independență, să-și dezvolte autonomia prin diverse reacții, unele mai bune, altele mai puțin bune. De exemplu: atragerea atenției prin opoziție, negativism, contrazicere, imitare adulți prin preluarea unor cuvinte sau gesturi, creșterea gradului de maturizare în gândire sau comportament etc. Este de datoria părinților să managerieze aceste situații, astfel încât copilul să preia doar elementele corecte, necesare procesului devenirii ca persoană unică, independentă, funcțională.

Educația nu presupune o cursă în a vedea cât de repede scrie, citește sau socotește copilul. Primii șapte ani nu ar trebui dedicați scrisului și socotitului, cum pentru mulți părinți aceste lucruri par obligatorii. Mai degrabă, acești șapte ani ar trebui dedicați însușirii unor norme, reguli de comportament, formării unor deprinderi esențiale. Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este ca părinții să fie un bun model pentru el. Copilul trebuie să învețe lucrurile simple încă de la vârste fragede: să salute, să spună „te rog” și „mulțumesc”. Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici. Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect. Așadar, cum îl înveți bunele maniere?

Printre principalele forme de manifestare care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți

prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Bibliografie:

Vrăsmaș, E., 2002, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București;
Emil, P., I în demersul viitor al copilului

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE-BAZA UNEI DEZVOLTĂRI SĂNĂTOASE A COPIILOR ȘI A SUCCESULUI ÎN VIAȚĂ

**PROFESOR ÎNV. PRIMAR FARCAȘ VIORICA ADINA
ȘCOALA GIMNAZIALA VARFURILE, COM. VARFURILE, JUD. ARAD**

Cei 7 ani de acasă sunt foarte importanți pentru a pune baza unei educații corecte a copilului. Prin comportament, prin limbajul pe care-l utilizează, prin felul de a comunica cu semenii lui înțelegem cât de bine au fost explicate regulile de bune maniere. Atunci când mama este prea tolerantă la anumite situații, iar tatăl este prea dur copilul nu știe cum este corect să procedeze dacă și maturii au păreri împărțite.

Este important ca părinții să respecte regulile de bune maniere în familie, să folosească formulele de politețe și cu siguranță, copilul îi va imita. Dacă părinții ar cunoaște aceste reguli, vom avea în mod categoric o societate mult mai cultă. Pentru ca un copil să deprindă aceste reguli mult mai ușor, trebuie să fie explicate pe etape. Dacă micuțul vă cere o jucărie, obișnuiți-l să spună, printre primele cuvinte, formulele de politețe: „te rog”, „poftim”, „mulțumesc”. De asemenea, trebuie aduse cât mai multe exemple concrete, de preferat în momentele în care încalcă vreo normă de bună purtare și așa insistăm până acestea vor deveni o obișnuință.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă. Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uităm că și noi adulții greșim uneori.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei.

Regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definatorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc.

Copilul trebuie învățat să se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului.

Este necesar să se stabilească și să se impună reguli și limite în comportamentul copilului.

Comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!

Copilul trebuie învățat să iubească lectura și cărțile! Încă de cand e bebeluș trebuie să-i citim povești, apoi, treptat, să-l lăsăm pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele! El trebuie să se bucure de copilarie – să nu încercăm să facem din el un geniu înainte de vreme; să-I permitem copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.

Copilul trebuie învățat să își exprime emoțiile și sentimentele; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.

Să ne învățăm copiii să spună mereu adevărul, chiar dacă de multe ori poate nu ne convine ceea ce a făcut! **Este necesar să ne petrecem cât mai mult timp cu copilul nostru.** Ca părinți trebuie să ne implicăm și devotăm, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el.

Copilul trebuie iubit necondiționat și acest lucru trebuie să-l arătăm zilnic! Să ne iubim copilul indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură!

„Cei șapte ani de acasă” vor constitui “fundația” pentru construcția unei vieți închinată binelui, frumosului și adevărului.

EDUCATIA DE ACASĂ

FARCAȘIU OTILIA

Educația vizează împlinirea spirituală a ființei și a comunității prin trăire și comunicare între oameni și presupune o cunoaștere a evoluțiilor. Copilul crește într-o familie încă din prima clipă de viață. În familie se dezvoltă și crește pe toate planurile : fizic și psihic. Aici el deprinde abilități și începe să își formeze caracterul, astfel părinții joacă un rol important în educarea copilului, ei fiind modelul pe care îl urmează și îl imită.

Acasă copilul trebuie să învețe comunicarea, bunele maniere, regulile de igienă, obiceiurile sănătoase, cinstea, loialitatea, modestia, bunătatea, respectul, generozitatea, curajul, perseverența, cooperarea, toleranța. De asemenea tot acasă se învață salutul, comportamentul în public, cu prietenii (să se comporte adecvat cu colegii de la grădiniță și cu prietenii de joacă), înțelegerea normelor sociale, manierele la masă, recunoașterea greșelilor, tactul. Iar acestea sunt completate de cunoștințele învățate la școală : gramatica, limbile străine, matematica, dezvoltarea gândirii logice și altele.

Normele de conduită se învață acasă, în acest mediu copilul învață primele reguli de conduită. Acesta începe prin imitarea părinților, cu care copilul stă foarte mult. În această perioadă de creștere se formează normele unui caracter social corect.

Un copil care a fost educat într-un mod adecvat va ști cum să se comporte la școală și în societate, cum să-și facă prieteni, să fie altruist și mai târziu chiar cum să se prezinte la un interviu pentru angajare. Va fi capabil să socializeze, să se integreze și să se adapteze diferitelor situații și va înțelege regulile scrise și nescrise ale comunității.

Bibliografie :

<http://www.desprecopii.com/info-id-16068-nm-Cei-7-ani-de-acasa-norme-si-valori-esentiale-pentru-succesul-viitorului-copilului.htm>

<https://www.clickpentrufemei.ro/sectiune/copii/articol/cat-conteaza-azi-cei-7-ani-de-acasa>

CEI SAPTE ANI DE ACASA

**PROF. FASIE DENISA, C. N. SAMUIL VULCAN
BEIUS, BIHOR**

Educația, definită în termeni foarte generali, este un proces al cărui scop esențial este de a ușura o anumită modificare de comportament. Părinții sunt primii profesori ai copilului, ei începând educarea lui în mediul familial.

Creșterea unui copil este pe cât de importantă, pe atât de complexă, timp în care nu ar trebui decât să fie firească. Prima dintre greșelile grave ale parentalității, întâlnită de-a lungul timpului, este absența unor limite comportamentale, a unor reguli minime de conduită, care au rolul de a oferi cadrul de siguranță în interiorul căruia copilul să se desfășoare din punct de vedere comportamental. Pentru a funcționa adecvat, regulile trebuie să fie autentice (adică în acord cu principiile și valorile după care se ghidează părinții), clare (să fie transmise cât mai accesibil copilului), flexibile, respectate întotdeauna și în primul rând de către părinți deoarece învățarea specifică copilului este imitația. De asemenea, ele trebuie abordate și aplicate în mod unitar de către părinți, altfel bulversează copilul și nu au efectul scontat.

Nevoia de independență este o cerință de dezvoltare, câștigarea ei treptată în funcție de vârstă, achiziții și progrese bio-psihologice este parte din normalitatea dezvoltării umane. Astfel în mod natural de la cea mai fragedă vârstă începem să facem pași spre câștigarea independenței și devenirea unei personalități autonome. Recomandabil pentru părinți este să acorde copiilor atâta independență câtă au nevoie pentru a învăța despre și din mediul în care trăiesc în baza nivelului de dezvoltare și a vârstei pe care o are. Nici mai multă deoarece ceea ce depășește posibilitățile de înțelegere și capacitățile proprii devine stresant psihic și dezorganizant comportamental, nici mai puțină deoarece riscăm să substimulăm copilul și astfel el să devină nesigur, neîncrezător deoarece nu știe ce poate și ce nu poate să facă”.

De exemplu o fetiță de 4 ani își poate alege hăinuțele pentru grădiniță din două sau trei variante propuse de mama, însă este mai puțin potrivit să aleagă singură din dulapul cu haine în care se găsesc ținute de vară, toamnă, iarnă. Nu va ști să țină seama de anotimp, de timpul de afară sau de alte criterii pe care mama le consideră importante, dar cea mică nu le știe sau, dacă le află, nu le poate înțelege. De asemenea, impunerea cu strictețe a unei singure ținute aleasă de mama care poate mai și spune „faci cum îți spun eu că tu nu știi pentru că ești mică” poate avea ca efect, conform psihologilor, retezarea aripilor unei expansiuni normale spre învățare.

Apariția posturilor de televiziune destinate copiilor a dus la creșterea semnificativă a procentului de copii dependenți de televizor; începând de la vârste fragede (uneori chiar și sub un an) copilașii sunt lăsați cu orele la TV, mai ales că în acest interval părinții au siguranța că stau cuminți și nu le solicită atenția. A devenit o „modă” de a servi masa micuților la TV, în absența acestuia orice tentativă de alimentare este sortită eșecului. Prin propriul exemplu, părinții încurajează acest comportament. Se pot fixa mici reguli, prin care copilașii să știe exact cât timp este permis TV-ul și acesta să nu fie asociat cu luarea mesei de exemplu.

Datorită activităților din malluri și din centrele comerciale, mulți părinți aleg să-și „distreze” copiii în astfel de locuri, mai ales iarna sau atunci când condițiile de mediu nu permit plimbările în aer liber. În special, pentru copilașii sub un an, aceste locuri nu reprezintă o alternativă de petrecere a timpului liber din cauza riscului ridicat de contactare a unor infecții, în special respiratorii, dar și digestive sau de altă natură.

Frecvent, părinții fac comparații între copii. Chiar dacă aceștia au aceeași vârstă, ritmul de dezvoltare atât staturo-ponderal, cât și psiho-motor este diferit, condiționat în primul rând genetic și apoi influențat de factori externi (alimentație, boli asociate, stimulare senzitivo-senzorială).

Bibliografie:

<https://adevarul.ro/news/societate/top-20-greseli-parintii-fac-educatia-copiilor>

<https://revistacariere.ro/inspiratie/actual/educatia-copilului-si-rolul-ei-in-transformarea-acestui-a-intr-un-lider>

CEI ȘAPTE ANI DE ACASA – REALITATE SAU MIT?

PROF. FĂTU GABRIELA MONICA
ȘCOALA GIMNAZIALA "VASILE VOICULESCU" COMUNA PARSCOV,
JUD. BUZAU

Motto: "Lucrurile nu sunt chiar atât de greu de făcut, însă ceea ce este greu cu adevărat e să ne punem în starea de a le face" (Constantin Brâncuși)

Voi încerca să răspund la întrebarea: Cei șapte ani de acasă sunt o realitate sau mit? Realitatea este cea care ne confirmă că nu prea mai există cei șapte ani de acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale de la vârste din ce în ce mai mici (creșă, grădiniță), însă ideea de bază a acelei expresii, ca și conduită pozitivă, rămâne, în sensul că în familie se învață principalele reguli de bună purtare. Vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect, iar mediile educaționale precum grădinița și școala nu pot decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Meseria de părinte se exercită aproape exclusiv pe baza modelelor preluate de la generația anterioară de părinți, pe baza bunelor intenții, a succeselor și eșecurilor de care aceștia au avut parte de-a lungul timpului. Climatul familial este puternic dependent de modul de comunicare dintre membrii familiei.

În activitatea mea de la catedră am avut posibilitatea să desfășor un opțional "Cum să fiu politicos?", disciplină care a fost foarte bine primită, atât de către copii, cât și de către părinții acestora. În cadrul acestei discipline am avut ocazia să analizez împreună cu elevii mei diverse situații de viață, comportamente, atitudini, să argumentăm unele decizii luate în anumite momente. Activitățile desfășurate au avut la bază jocul didactic. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă faptul că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocul reprezintă o oportunitate de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil "bine crescut" își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocului specific vârstei lui.

Aș putea adăuga pe lângă normele de conduită precum salutul, comportamentul în public, comportamentul cu prietenii, înțelegerea normelor sociale, atitudinea la masă și alte aspecte ce țin de buna creștere cum ar fi toleranța și tactul, autoevaluarea obiectivă în raport cu o situație, susținerea propriilor păreri, evitarea unor situații potențial periculoase, fair-play-ul. Aceste lucruri se învață mai mult prin imitația adultului, fie că este părinte sau cadru didactic, decât prin prelegeri fără esență concretă.

Aș putea concluziona că relația ce se stabilește astfel între elev și învățător înseamnă totul și de aceea:

- Fii un bun și activ ascultător al problemelor elevilor tăi !
- Fii drept, fără discriminări și favoritisme !
- Fii consecvent și realist !
- Fii mereu organizat în fapte și cuvinte !
- Fii atent la capcana cuvintelor aspre și critice ! și...

NU UITA: "Manierele, pe care le neglijăm ca pe niște lucruri mărunte, fac adesea ca oamenii să te judece în bine sau în rău. O cât de ușoară străduință de a avea maniere plăcute și civilizate te-ar scuti de aprecierile lor nefavorabile". (La Bruyere)

BIBLIOGRAFIE

- * Armeș, Nicolae - "ABC-ul bunelor maniere", Ed. Regis, București, 2012;
- * Byron, Tania - "Educă-ți pozitiv copilul – oferă ce vrei să primești", Aramis Print, București, 2009
- * Crețu, Carmen - "Psihopedagogia succesului", Polirom, Iași, 1997;

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF INV PRIMAR FATU OANA MAGDALENA ȘCOALA GIMNAZIALA NR 43 "FERDINAND" CONSTANȚA

Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. În primii șapte ani de viață, copilul dovedește mare sensibilitate, receptivitate și putere de acumulare și asimilare de cunoștințe.

Cei 7 ani de acasă reprezintă achiziția de deprinderi și comportamente sănătoase prin modelul parental. Cei doi părinți sunt stâlpi de bază pentru copilul care deschide ochii spre cunoașterea lumii, cei doi sunt îndrumătorii spre descoperirea ei. Inexistența unuia dintre ei sau neimplicarea la fel de mult duce la dezechilbru emoțional al copilului. Un copil iubit și apreciat de părinții săi se va simți în siguranță și va fi mai deschis către învățarea și experimentarea regulilor de comportament civilizate.

Psihologii occidentali au ajuns la concluzia că atitudinea permisivă și aceea de a trata copilul ca pe egalul adultului, a dat greș. David Eberhard în cartea sa "How children took power" subliniază că stilul parental permisiv îi face pe copii să aibă așteptări mari de la viață și dezvoltă un comportament anxios. Pe întreaga perioadă se va manifesta unitatea de vederi în cerințe, perseverență, răbdare, înțelegere, dar și exigență. Procedând astfel, copilul, de mic, se deprinde cu o bună purtare. Aceasta este "cartea de vizită a familiei".

Deprinderile de comportament civilizate se învață în timp, printr-o atitudine pozitivă, evitând critica, pedepsele dure și devalorizarea copilului. Este necesar să fixăm limite și să amânăm recompensa imediată pentru a-i cultiva răbdarea. Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu. Regulile trebuie să fie clare, echilibrate, iar copilul are nevoie să fie informat dinainte care sunt consecințele nerespectării lor. Orice comportament pozitiv trebuie întărit nu prin recompense materiale (jucării, dulciuri), ci prin exprimarea bucuriei și mulțumirii. În același timp, părinții trebuie să fie flexibili și să ierte micile greșeli ale copilului, deoarece și ei mai greșesc uneori.

Părinții sunt modele pentru copiii lor. Atât timp cât aceștia respectă regulile de comportament civilizate, și copilului îi va fi mai ușor să le adopte. Nu are nicio relevanță să obligăm copilul să spună „mulțumesc” dacă nu aude în casă acest cuvânt.

În această perioadă deosebit de importantă este atitudinea consecventă de care trebuie să dea dovadă părinții. De exemplu, dacă, în situații similare, odată i se cere copilului să realizeze un lucru și altădată nu, dacă unul din adulți îi cere să îndeplinească "ceva" și altul îi cere "altceva", sau dacă unul îi indică o cale și altul una opusă, procesul este îngreuiat și deprinderea nu se formează. De cele mai multe ori părinții preocupați de problemele profesionale și gospodărești, dimineața, preferă să-l îmbrace pe copil, deși nu au timpul necesar, în loc să-l lase să se îmbrace singur. Mai târziu, degeaba îi va reproșa comoditatea.

Unele statistici arată că 80% din arhitectura cerebrală a individului se dezvoltă în perioada prenatală și că 60% din structurile mentale ale unui adult se formează în primii trei ani de viață. La 6 ani, copilul are două treimi din creierul unui adult și are de 5-7 ori mai multe conexiuni între neuroni decât creierul unui copil de 18 luni sau decât al unui adult. Creierul unui copil de 6-7 ani are o imensă capacitate de a realiza mii și mii de conexiuni dendritice între neuroni. Acest potențial de dezvoltare se finalizează în jurul vârstei de 10-11 ani, când copilul pierde cam 80% din acest volum de conexiuni neuronale. Ceea ce nu dezvoltăm sau nu utilizăm, pierdem ca și capacitate.

Actualitatea prezintă din ce în ce mai multe cupluri care se căsătoresc și au copii destul de târziu, punând ca priorități studii avansate, consolidarea carierei, stabilitatea financiară. De semnalat disfuncționalități ale celor "7 ani de acasă" în familiile unde părinții au avut copilul peste vârsta de 40 de ani: apariția sau prezența tabieturilor (emisiunea preferată, cartea preferată în locul statului pe covor și jucat cu mașinuțe); oboseala (după un program lung de muncă e greu să vii acasă și să ieși cu bicicleta în parc); diferența mare de vârstă poate fi un impediment pentru că există riscul să existe diferențe de opinii între generații, care există oricum dar pe măsură ce trece timpul se adâncesc.

Cu toate acestea se pot vedea și avantajele: existența unor principii de viață mai sănătoase, cultul anumitor valori, respectul lor, posibilitatea de a crește copilul după anumite norme.

Chiar dacă primii 7 ani nu vor determina gradul de fericire pentru viață, creierul unui copil creează un fundament solid pentru modul în care comunică și interacționează cu lumea înconjurătoare procesând cât de repede li se răspunde. Astfel, în primul an plânsul reprezintă un semnal comun pentru atenția/grija părintelui. Interacțiunea de a oferi și a primi constă în faptul că părintele răspunde la plâns hrănindu-l, schimbându-i scutecul sau legănându-l. Cu toate acestea, pe măsură ce copilul crește acest tip de interacțiune poate fi exprimat prin jocuri de rol; prin intermediul lor părintele îi transmite copilului că este atent la el și interesat de a purta o discuție. Acestea pot forma modul în care copilul învață normele sociale, abilitățile de comunicare și ce este permis/interzis într-o relație interumană. Dar pentru părinții care au factori stresori permanenți este important **să nu neglijeze interacțiunea cu copilul în perioada timpurie a copilăriei**. Atenția părintelui poate ajuta părintele să fie mai prezent în viața copilului său; exercitarea atenției este o abilitate extrem de importantă deoarece interacțiunile de a oferi și a primi pot afecta stilul de atașament al copilului, având un impact asupra modului în care vor dezvolta relații în viitor.

Copilul va cauta să învețe despre el și despre oameni, despre sentimente și emoții, despre atitudini și comportamente. Până să intre la școală, copiii încep să se separe de părinți făcându-și prieteni; tânjesc după acceptarea semenilor și sunt pregătiți să discute despre sentimentele lor știu cum să se comporte într-un grup de copii. Pe copii îi poate ajuta mult încurajarea frecventă și explicarea a ceea ce se așteaptă de la ei.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

M. Elias, S. Tobias, B. Friedlander, *Inteligența emoțională în educația copiilor*, Ed. Curtea Veche, 2011.

paginadepsihologie

<https://mergem-inainte.blogspot.com/>

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

PROF. FAUR ELENA -GRĂDINIȚA P.P.NR.7

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Familia este factorul educativ prioritar, întrucât educația începe din familie, aceasta fiind modelul pe care copilul îl imită și-l urmează. În familie copilul își face pregătirea pentru viață. Contribuția familiei este cu atât mai mare cu cât copilul este mai mic și scade pe măsură ce etapele de creștere înaintează pe treptele superioare ontogenezei.

Familia oferă mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai vieții, se dezvoltă și se formează pentru viață. Aceasta reprezintă primul instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central în asigurarea condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei, condiții ce stau la baza structurării personalității individului. În relațiile sale cu mama, cu tata și cu frații, copilul se integrează în relațiile sociale, se apropie de societate, își cunoaște valorile și începe să-și formeze imaginea de sine.

Mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai vieții, se dezvoltă și se formează pentru viață îl oferă familia. Astfel, familia are rolul central în asigurarea condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei, condiții ce stau la baza structurării personalității individului. Părinții sunt primii educatori deoarece ei sunt primii cu care copilul interacționează constant încă din prima zi a vieții; familia este modelul pe care copilul îl imită. Totodată, modul de viață al familiei este principalul reper în viața al copilului. Comunicarea intrafamilială influențează decisiv dezvoltarea psihofizică a copilului, formarea personalității lui. Copiii își observă proprii părinți cum acționează în rolul de părinți. Primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului sunt dezvoltate în familie (deprinderi igienice, de alimentație sănătoasă), acestea constituind suportul dezvoltării ulterioare și își pun amprenta asupra întregii personalități. Tot în familie, copilul își însușește limbajul. Volumul, calitatea vocabularului, corectitudinea exprimării depinde de modelele oferite de părinți, de felul în care aceștia interacționează și îi solicită pe copii. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, ordinea, răbdarea etc.

În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult, părinții oferind copilului exemple de comportamente în diferite contexte. De la părinți, cei mici vor învăța să aprecieze ce este bine și ce este rău, ce este drept și ce este nedrept, ce este frumos și ce este urât în comportamente. Ei sunt primele modele pentru modul în care să acționeze ulterior ca părinți. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă. Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este

important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Între 5 și 6 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să i se dezvolte mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

La vârsta preșcolară un factor educativ important este *grădinița*, care desfășoară un amplu proces instructiv-educativ și are cadre cu pregătire profesională corespunzătoare, ce aplică metode și procedee pedagogice consacrate. Educatoarea grupei trebuie să cunoască specificul fiecărui stadiu de dezvoltare a copilului, disponibilitățile intelectuale precum și particularitățile lui comportamentale și caracteriale. Ea se preocupă de socializarea preșcolarului prin integrarea lui în mediul grădiniței, oferindu-i prilejul să cunoască mediul înconjurător. Treptat, cu multă răbdare, educatoarea este cea care cultivă încrederea în propriile posibilități ale copiilor, integrând în jocuri și activități copiii timizi, efectuând munca suplimentară individualizată cu copiii cu deficiențe verbale, folosind jocul și jucăriile existente pentru a-i apropia de acestea.

Grădiniței îi revine *rolul de partener în relațiile ei cu familia* iar acest rol derivă din faptul că este un serviciu specializat, cu cadre pregătite pentru realizarea sarcinilor educației copiilor cu vârste cuprinse între 3-6 ani.

Grădinița nu poate face minuni, iar educația dată în aceasta instituție nu va avea rezultate bune, dacă nu se va sprijini și nu va colabora cu familiile copiilor. Nu putem educa în mod just un copil fără a-l observa atent, fără a-l studia, fără a-i înțelege personalitatea.

Căldura raporturilor dintre părinți și educatoare, încrederea și respectul reciproc se stabilesc prin schimbul de informații - pentru care trebuie să găsim întotdeauna timpul necesar. Astfel, educatoarea poate ajuta familia în cel mai simplu și natural mod să urmeze calea justă în raporturile cu copilul său, să prevină îndepărtarea lui sufletească, să înlăture eventualele carențe educative. Factorii de modelare a personalității umane trebuie să interacționeze ca un tot unitar, sub forma unui sistem bine încheiat, pentru atingerea țelului comun: *educarea copilului*. Pentru aceasta, este nevoie de un schimb permanent de informații, de completare și valorificare a influențelor dirijate spre micul învățăcel.

Bibliografie:

1. **Bunescu, G., Alecu, G., Badea, D.**, (1997), *Educația părinților. Strategii și programe*, Editura Didactică și Pedagogică, București
2. **Dumitrana, Magdalena**, (2000), *Copilul, familia și grădinița*, Editura Compania, București

SUCESUL ÎNTR-O GRĂDINIȚĂ

PROF. ÎNV. PREȘC. FEIER MARIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ TOMNATIC- G.P.P.

Grădinița este primul mediu social din care copilul face parte, ceea ce reprezintă o ruptură de familie, astfel că, părinții trebuie să pregătească copiii în acest sens.

Succesul unei grădinițe depinde în mare parte de managementul acesteia, de abilitățile managerului de a controla și echilibra mersul lucrurilor, de a selecta cadre didactice de calitate, să cunoască studiile și orientarea pedagogică pe care o au aceștia și care să dispună nu doar de calități profesionale ci și de calități umane pentru a fi alături de copii, de a derula activități cât mai captivante cu copiii, adaptate la particularitățile de vârstă ale acestora, de a dispune de o bună colaborare cu întreg personalul dar și cu părinții copiilor înscriși în acea unitate de învățământ. În cadrul unei grădinițe de succes trebuie să existe o comunicare internă foarte bună între personalul didactic și cel administrativ iar situațiile de criză să fie gestionate la timp și în mod corect. Un bun manager trebuie să fie conectat în permanență la noutăți pe care sa le implementeze apoi.

De asemenea, succesul unei grădinițe constă și în aspectele ce țin de amenajarea spațiului educațional, a sălilor de grupă, care trebuie să fie cât mai colorate, prietenoase, sigure și să asigure un confort sporit preșcolarilor. Materialele didactice puse la dispoziția copiilor pentru desfășurarea activităților trebuie să fie cât mai variate, de calitate, să nu prezinte pericol pentru copii și totodată să poată satisface nevoile de cunoaștere și de înțelegere ale copiilor.

Este foarte important ca profesorii de la grupă să comunice foarte bine cu copiii, să-i facă să înțeleagă ce spun, să se facă înțeleși, să relaționeze foarte ușor cu ei, să-i ajute să se integreze deoarece copiii timizi sunt mai sensibili și dependenți de părinți, prezentând dificultăți de integrare în grădiniță, să le poată satisface curiozitățile. Un cadru didactic competent trebuie să identifice aptitudinile copiilor și să valorifice acea latură, să intervină în formarea unui comportament dezirabil.

În primul rând, nevoile copilului trebuie luate în serios, atunci când vorbim despre o grădiniță de succes. Nevoia de a se juca, nevoia de a relaționa, nevoia de a învăța ceea ce îl interesează pe copil, ceea ce îi trezește interes crescut, nevoia de a se dezvolta, de a crește armonios și frumos.

Nevoile copilului trebuie îndeplinite cu sfințenie, profesorul trebuie să țină cont de dorințele copiilor, copiii învață mult mai ușor atunci când îi interesează subiectul lecției.

Grădinița este un factor important în viața copiilor, în dezvoltarea lor psihică și cognitivă, având nevoie de autonomie pentru a deveni adulți.

Prin urmare, succesul unei grădinițe implică mai multe aspecte cele mai importante fiind un management de calitate al managerului, cadre didactice bine pregătite, colaborare și comunicare, metode didactice corect utilizate, amenajarea grădiniței, materialele didactice, activitățile desfășurate și obiectivele propuse.

Bibliografie:

1. Cucoș, C., *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași, 2002
2. Dumitrana, M., *Copilul, familia, grădinița*, Editura Compania, București, 2000

EDUCATIA IN FAMILIE SI IN SCOALA

PROF. FERARU ELENA-AURA
SCOALA GIMNAZIALA COSERENI

STUDIU DE SPECIALITATE pentru cartea Educatia in familie ,, Cei 7 ani de acasa,,

Factorii de baza care ajuta elevul in desavarsirea propriei educatii sunt familia si scoala. Functia educativa a familiei consta in deprinderile de viata, sentimente, formarea priceperilor. Rolul familiei este important in dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, estetic si moral. Scoala, alaturi de familie, influenteaza, prin conditiile concrete in care se desfasoara procesul de invatamant, personalitatea copilului. Scoala eficienta realizeaza un parteneriat cu elevul, prin valorizarea si respectarea identitatii sale cu familia, prin recunoasterea importantei acesteia si atragerea in procesul didactic si cu toate resursele educative ale societatii pe care le identifica si le foloseste activ. Parteneriatul educational reprezinta o forma de comunicare, colaborare, cooperare in sprijinul copilului la nivelul procesului educational. Aceasta presupune o unitate de cerinte, optiuni, decizii si actiuni educative intre factorii educationali.

Un parteneriat educational trebuie sa se realizeze continuu intre –copii, familie, scoala, Parintii, copiii, scoala se influenteaza puternic unii pe altii. Mediul in care traiesc impreuna cu parintii ii poate sprijini pe copii sau le poate devia vietile, astfel determinandu-le multe dintre valorile lor. De asemenea, parintii pot influenta societatea si pot contribui la dezvoltarea valorilor comunitatii.

Activitatea educative ce este realizata in scoala nu poate fi separata, izolata de alte influente educative ce se exercita asupra copilului. Educatia este cea care desavarseste fiinta umana, educatia pe care copilul o primeste in familie, dar si in scoala.

Implicarea parintilor joaca un rol important in cadrul interventiei scolare. Actiunile care implica parintii produc o schimbare in ambientul familiei si cresc aspiratiile, atat ale parintilor pentru copiii lor, cat si ale copiilor insisi. Ca prim factor educativ, familia ofera copilului aproape trei sferturi din cunostintele uzuale (despre plante, animale, ocupatiile oamenilor ect....), familia este cea care ar trebui sa dezvolte spiritul de observatie, memoria, gandirea copiilor. Copilul obtine rezultatele scolare in functie de modul in care parintii se implica in procesul de invatare asigurandu-i copilului cele necesare studiului.

Tot in familie formeaza cele mai importante deprinderi de comportament- politetea, respectul, cinstea, decenta, sinceritatea, atitudinea corecta, adica ,, cei 7 ani de acasa,,.

Intre familie si scoala trebuie sa existe o permanenta colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, lectorate.

Implicarea parintilor in dezvoltarea copilului si in sprijinirea procesului instructiv-educativ are o serie de motive, ca- parintii isi cunosc copii, dar vor sa ii cunoasca si intr-un cadru institutionalizat, vor sa cunoasca daca acestia isi indeplinesc rolul de prescolar, scolar mic cu bine temei.

Parintii trebuie sa vada in gradinita-scoala, un prieten, un colaborator, un ,, om,, adevarat care-I poate ajuta prin atitudinea nepartinitoare ce trebuie afisata.

Una dintre cele mai importante preocupari ale familiei si un punct comun pe care il are aceasta cu scoala este orientarea scolara. Cei mai multi parinti sunt bine intentionati cand aleg o gradinita sau o scoala pentru copiii lor. Dar, de cele mai multe ori, buna intentie si buna credinta sunt sursele greselilor lor, fiindca acestea nu tin loc de competente. Greselile parintilor decurg uneori si din prea mare dragoste pentru copiii lor. De aceea colaborarea gradinita-scoala-familie, este foarte important.

Colaborarea aceasta contribuie la inzestrarea copiilor cu un bagaj de cunostinte cat mai vaste si la stimularea calitatii de om, asupra copilului

BIBLIOGRAFIE-

1. Nica I., Topa L- Colaborarea scolii cu familia de la clasa I.E.D.P, Bucuresti, 1974
2. Stoian M. –Abecedarul parintilor, E. D. P, 1972

FAMILIA ȘI ȘCOALA, PARTENERI EGALI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

STUDIU DE SPECIALITATE PROF. LIMBA ROMANA FEROIU MARIA LICEUL TEHNOLOGIC TISMANA, JUDEȚUL GORJ

Termenul „familie” provine din limba latină-„famulus”(servitor), care conform *Dicționarului etimologic al limbii latine* reprezenta „ansamblul sclavilor și al servitorilor care trăiau sub același acoperiș, iar apoi casa în întregime: pe de o parte stăpânul, pe de alta soția, copiii și servitorii” (cit. in. Bulgaru, M, p. 80). Prin extensie de sens, familia a ajuns să cuprindă **agnati** (rudele pe line paternă) și **cognati** (rudele pe linie maternă) și să devină sinonimă cu **gens** (comunitate formată din toate rudele de sânge), în limbaj comun, dar nu și în cel juridic. Putem spune deci, că familia este una dintre cele mai vechi și mai stabile forme de comunitate umană, asigurând evoluția și continuitatea vieții sociale.

Familia reprezintă locul în care individul se dezvoltă, unde își petrece o mare parte din timp, unde devine practic ființă socială. Indiferent de organizarea familiei, de identitatea sa etnică, religioasă ori politică, aceasta se caracterizează prin dinamism și printr-o mobilitate continuă. Familia este un sistem dinamic, care cunoaște transformări permanente. Membrii ei se dezvoltă, evoluează împreună și adaugă elemente care îmbogățesc în permanență viața familială.

Totodată, se poate afirma că termenul de „familie” nu mai surprinde realitatea caracteristică a generațiilor precedente, tocmai datorită acestei schimbări. De-a lungul timpului, familia a fost definită în mai multe feluri, dar „familia, în orice societate, este o formă de comunitate umană alcătuită din cel puțin doi indivizi, uniți prin legături de căsătorie și/sau paterne, realizând, mai mult sau mai puțin, latura biologică și/sau cea psihosocială” (Mitrofan, I, 1998, p. 17).

Lumea contemporană pune în fața oamenilor de toate vârstele, noi și noi probleme de ordin economic, cultural, științific, etc. Acestei societăți trebuie să-i facă față copilul de astăzi și familia sa. Educația, sub toate formele ei, este chemată să găsească soluții prin care omul să se adapteze rapid și eficient la societatea viitorului.

Cunoașterea particularităților dezvoltării personalității, a factorilor care contribuie la desăvârșirea acesteia, a problemelor pe care le ridică ea, contribuie în mare măsură la găsirea unor soluții adecvate. Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie.

Modelele de conduită oferite de părinți pe care copiii le preiau prin imitație și învățare-precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale (“cei șapte ani de acasă”) constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Rolul educației realizate în familie este acela de a dezvolta aptitudini de bază și competențe sociale în primii ani, ulterior copiii fiind preluați de către școală, pentru instruirea didactică. Familia pregătește și susține copilul din punct de vedere academic (în afara școlii), emoțional, comportamental, social, financiar.

Există două teorii importante privind relația școală- familie: teoria profesionalismului și teoria schimbului. Teoria profesionalismului consideră ca un element esențial serviciul făcut altora, fără a se gândi la avantaje personale, având drept criterii competența, un cod de etică profesională. Teoria schimbului consideră acțiunea umană în funcție de un câștig personal, un salariu asigurat, o competiție restrânsă.

Cooperarea cu familia poate fi un test profesional și poate fi considerată ca făcând parte din datoria profesională a profesorului deoarece: părinții sunt parteneri ai școlii, eficacitatea învățământului poate fi ameliorată prin cooperarea între școală și familie, părinții sunt responsabili legali în educația copiilor.

Atât părinții, cât și cadrele didactice beneficiază de avantajele unei astfel de colaborări. Influențele pe care familia le exercită asupra copilului sunt directe sau indirecte, determinând în mare măsură dezvoltarea personalității acestuia.

Modelul moral-civic propus de școală (comportament civilizată, demn, tolerant, bazat pe cinste, corectitudine) găsește un răspuns pozitiv în familiile unde aceste valori sunt puse la loc de cinste.

În relația școală-familie, problema profesionalismului cadrului didactic reprezintă un element esențial în cadrul serviciului făcut altora, fără a se gândi la avantaje personale, cu alte cuvinte competența, servirea clienților, un cod de etică profesională.

Din această perspectivă, se pune întrebarea: “ce câștigă profesorul într-o cooperare cu familia?” Se apreciază ca acest câștig poate fi un statut revalorizator în ochii societății: cooperarea cu familia poate fi un test profesional și poate fi considerat ca făcând parte din datoria profesională a profesorului deoarece:

- Părinții sunt clienți ai școlii; eficacitatea învățământului evaluată la școală și profesori poate fi ameliorată prin cooperare între școală și familie;
- Părinții sunt responsabili legali de educația copiilor lor și pot evalua cu exigență rezultatele activității școlare.

În acest context, se pune întrebarea: de relațiile cu familiile trebuie să se ocupe profesori specializați sau tot profesori? Soluția cea mai potrivită ar fi ca toți profesorii să aibă relații obișnuite de colaborare cu familiile, ei sunt cei care cunosc sușurile sau regresele elevilor, iar consilierii specializați - pentru cazuri dificile.

Se prevede ca în țările europene să se treacă la o nouă etapă a colaborării școlii cu familia, în care accentul să se pună pe un angajament mutual, clar stabilit între părinți și profesori, pe un „contract parental” privind copilul individual, contractul între familie și școală să nu se considere doar un „drept opțional” ci un sistem de obligații reciproce în cooperarea părinților cu profesorii.

Educația răspunde atât cererii sociale cât și nevoilor și aspirațiilor individuale. Presupune eliberare de energiilor lăuntrice, prin împlinirea armonioasă și creatoare, a insecurității, inferiorității și dependenței pe care le poate simți ființa umană într-o societate aflată într-o schimbare rapidă.

Este o sarcină a școlii, a personalului didactic, să identifice situațiile problematice din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative ale acestora în favoarea elevului și mai ales să conștientizeze faptul că relația de colaborare școală-familie este determinantă în obținerea performanțelor școlare.

BIBLIOGRAFIE

1. Birkh, A., Hayward S., *Diferențele individualizate*, Editura Tehnica, București, 1999
2. Bunescu Ghe., Alecu G., Badea D., *Educația părinților. Strategii și programe*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1997
3. Mitrofan, I., Mitrofan, N., *Familia de A la Z, Mic dicționar al vieții de familie*, Editura Științifică, București, 1991
4. Stănciulescu, E., *Sociologia educației familiale*, vol. I, Editura Polirom, Iași, 1998
5. Stoian M., *Abecedarul părinților*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1972.
6. Vrasmas, Ecaterina, *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, 2002

CEI ȘAPTE ANI DE ACASA

FESTEU MARCELA ALEXANDRA

“Un copil este ca o sămânță de floare...cât de frumos va crește, cât de frumos va rodi, depinde de grădinarul care o va îngriji, de ce pământ și de câtă lumină și apă are, de cât e de ferită de frig, de furtună și de soare prea tare. E atât de plătândă...Cum ai putea s-o rupi ori sa o calci in picioare când e tot ce va mai rămâne în urma ta?” Irina Petrea

„Cei șapte ani de acasă” este o expresie care exprimă educația unei persoane. Spunem despre cineva că are „cei șapte ani de acasă” atunci când îi apreciem manierele și modalitatea respectuoasă de a-i trata pe cei din jurul său. Cei șapte ani de acasă au ajuns să reprezinte un cod moral pe care ar trebui să îl respecte toți cei care trăiesc în societate.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

A-l învăța bunele maniere este un proces zilnic, care va dura în timp și trebuie să îl îndrumăm în direcția corectă.

Câteva sfaturi în acest sens:

- chiar dacă a gresit de câteva ori, nu te grabi să tragi concluzia că este prost crescut sau că tu ai uitat ceva foarte important. Este posibil să aiba nevoie doar de una- două lecții de bune maniere pentru ca problema să se rezolve.

- explica-i clar și învață-l ce anume trebuie să facă sau nu. În loc să îi spui un scurt (și pentru el greu de înțeles): "Nu mai fi atât de grosolan", spune-i: "Nu este politicos să râzi la masă, dar, dacă o faci, se cuvine să îți ceri scuze". Sau, dacă zbiara prin casă, nu-i spune: "Încetează cu țipetele în casă", ci fii mai blând, ca să înțeleagă în fond ce aștepti de la el: "Te rog, nu mai ridică vocea în casă".

- dacă cel mic își exprimă sentimentele folosind expresii sau atitudini mai puțin politicoase, nu i-o rețea scurt, ci încearcă să reformulezi. De exemplu, când el zice: "Iahh, îmi vine să vars când vad chestia asta verde", tu corectezi-l spunând: "Frumos ar fi fost să spui că nu îți place deloc spanacul".

- fii înțelegătoare și acceptă-i greselile. Aminteste-ți că nu este încă suficient de matur pentru a ști bine cum trebuie să se comporte în anumite situații. Și noi, adulții, gresim adeseori, darămite ei...

- educația se face doar acasă, cu discreție, în familie. Nu îi ține prelegeri și nu îl critici în public, nu îl umili și nu îl jigni fața de străini, chiar dacă greșeala a fost destul de mare. A-i face lui o scenă de față cu alții dovedește că nici tu nu ai prea fost atentă la lecțiile de bune maniere.

- fii consecventă. L-ai învățat de la doi ani să spună "te rog" și "mulțumesc"? La 6 ani este evident că ar trebui să le folosească.

Oricum, procesul de educație nu se oprește la o anumită vârstă. Nu e niciodată prea târziu să învețe ceva!

Filozoful american John Dewey relevă faptul că lecția cea mai grea pe care un copil o are de învățat este lecția vieții. Dacă nu reușește la această lecție, nu există știință care să o înlocuiască. Părinții sunt cei dintâi dascăli ai copilului lor pentru că ei îl cunosc cel mai bine încă din prima zi de viață, interacționează și comunică constant, sunt un model de urmat pentru acesta. O generație sănătoasă fizic și psihic se naște în contextul unui climat familial propice. Iubirea, maturitatea emoțională, comunicarea empatică, responsabilitatea, spiritualitatea înaltă sunt doar câteva dintre elementele acestui climat, constituind premise ale dezvoltării copiilor.

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său, deoarece: „Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Cred ca expresia "cei sapte ani de acasa nu se limiteaza la sapte". De fapt, sunt mai multi si sunt doar inceputul dezvoltarii noastre, accesul la din ce in ce mai multe informatii, oameni, situatii. Copilaria e un capitol menit sa fie cat mai frumos, sa starnasca imaginatia, creativitatea, sa stimuleze invatarea si cunoasterea, sa determine copilul sa-si doreasca sa se cunoasca mai bine si sa-i iubeasca si sa-i respecte pe cei din jur.

Bibliografie:

- 1.Petrea, Irina. (2011). Si tu poți fi supernanny 1: Cum să-ți crești bine copilul. Ed. a 2-a, rev. București: Editura Trei
- 2.Renaud, H., Gagné, J-P. (2010). Cum să fii un bun părinte. Iași: Editura Polirom.
- 3.Vandra, A. (2008). Cum să ne educăm copiii. București: Teora.
- 4.Vrăsmaș, Ecaterina Adina. (2008). Educația timpurie și grădinița adaptată. De la pedagogia grupului la pedagogia diversității. Suport de curs pentru formarea continuă a cadrelor didactice din învățământul preșcolar, MECT, UNICEF, RENINCO, București.

FAMILIA-SURSĂ DE TENSIUNI ȘI NELINIȘTI PENTRU COPII ?

**PROF. CIRSTESCU MARIANA/PROF. FICIU DANISIA
GRADINITA CU P.P., „VIS DE COPIL”, TG-JIU**

Familia reprezintă un partener important în educația copilului. Educația este o obligație a familiei, a statului, a fiecărui individ în parte. De toți acești parteneri depinde formarea personalității copilului și devenirea lui ca om de mâine.

Familia are pe drept cuvânt o treaptă superioară de legătură interpersonală intimă, realizată din dragoste. Orice familie trebuie să fie un garant de securitate, de protecție fizică, afectivă, mentală, morală și socială pentru toți membrii ei, dar mai ales pentru copii.

Relațiile din sfera familiei sunt de tip special, având la bază sentimente de dragoste și respect reciproc. Dimensiunea afectivă este cea mai mare forță, dar poate deveni și cea mai vulnerabilă latură a conviețuirii familiale.

Iubirea nu e totdeauna dezinteresată, poate fi uneori prea posesivă, tiranică și devoratoare. Tot ce la un moment dat pare de o solidă convergență, ușor poate cădea în divergență.

Cele mai acute probleme educative, culminând cu insuccesul școlart, se nasc din absența sau ignoranța atenției părintești sau corozionii afective din familiile dezorganizate, cu un nivel economic precar, cu tulburări psihice, consum de alcool, violență fizică și verbală. S-a constatat astfel că divorțul părinților și recăsătorirea părintelui căruia îi era încredințat copilul generează cele mai multe cazuri de tulburări psihice care se impun atenției serviciilor de psihiatrie infantilă sau altor servicii medicale pentru copii.

Separarea părinților poate deveni, la un moment dat soluția optimă pentru părinți, dar cea mai neînțeleasă pentru copii. Mama sau tatăl vitreg sunt priviți cu suspiciune de copii în aproape toate cazurile. Astfel, simptome ca : neliniștea generală, bulimia, anorexia, insomnia, devierile comportamentale, dificultăți în respectarea disciplinei școlare, furtul, nervozitatea accentuată sau izolarea socială sunt considerate manifestări datorate problemelor afective pe care copilul le are tocmai datorită situației create de părinți.

Pe de altă parte, schimbarea modelului vieții de familie, interesele economice și noile roluri pe care le au femeile în societatea modernă sunt câteva dintre elementele semnificative care argumentează opțiunea multor familii sau cupluri de a aduce pe lume un copil. Unele cercetări indică prezența mai mare a problemelor emoționale la copiii singuri decât la copiii de aceeași vârstă care mai au frați. Copiii singuri la părinți au un număr mic de anturaje, mai puțini prieteni și o viață socială mai puțin intensă. Totuși, aceste investigații au mai relevat și faptul că acești copii au un număr comparabil de prieteni apropiați, își asumă ușor poziții de lider în grupuri, simțindu-se satisfăcuți de viața pe care o trăiesc. Se consideră totuși, că în aceste cazuri, inițierea copilului unic în lumea adulților se produce prea timpuriu. El este luat peste tot de aceștia, fiind martorul vieții lor, confidentul problemelor lor. Din aceste motive, el crește și se maturizează deseori prea repede, este mai puțin vesel și mai mult purtător de neliniști care nu sunt ale lui, depărtându-se cu pași repezi de copilărie. Copilul unic nu va cunoaște niciodată bucuria de frate, nici ceea ce frații experimentează într-o viață de familie și determină formarea celor mai frumoase amintiri, făcându-i mai pregătiți pentru viața socială și pentru comunicare.

O altă problemă care generează dificultăți comportamentale și care se petrec sub ochii neputincioși ai adultului este preferința copilului pentru grotesc, urât și înfricoșător. Ființe monstruoase venite din alte lumi țin suspendați de emoție și plăcere pe copiii de 5-6 ani, care apoi se amuză imitându-le strâmbăturile și sunetele cel puțin bizare. Sub ochii căscați ai copiilor din fața televizorului, rachetele explodează, planetele se ciocnesc, personaje cu înfățișări oribile seucid neconștient. Întrebarea obsesivă este : *În ce scop ?*. Această urâtenie și toată violența nu pot să nu lase urme în pasta modelabilă a creierelor acestor copii. Este evident că dintre ei vor ieși altfel de oameni decât cei ieșiți din copiii pentru care *Scufița Roșie* se speria de lup, piticii luptau cu răutatea mamei vitrege a Albei-ca-Zăpada. De ce ne lăsăm copiii pradă acestui flagel, de ce îi lăsăm singuri în fața răului ? Ironia este că televizorul *educă* în lipsa părinților. Nimic în viață nu este fără sens, mai târziu se văd influențele nefaste ale copilăriei.

Pedagogul John Locke, convins de puterea exemplului în familie, de ambianța și climatul acesteia și de înclinația către imitație a copilului, se adresa părinților : « Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din

ceea ce nu vreți să imite. Dacă vă scapă o vorbă sau săvârșiți o faptă pe care i-ați prezentat-o drept o greșeală când a comis-o, el cu siguranță se va apăra invocând exemplul dat de dumneavoastră și se va pune în asemenea măsură la adăpostul acestui exemplu, încât cu greu vă veți putea atinge de el pentru a-i îndepărta cum trebuie greșeala ».

Grădinița nu poate face minuni, iar educația dată în această instituție nu va avea rezultate bune, dacă nu se va sprijini și nu va colabora cu familiile copiilor.

Bibliografie :

1. Asociația pentru Apărarea Familiei și Copilului, *Efectele micului ecran asupra minții copilului*. Ed. Prodromos, 2007
2. Revista Învățământul Primar nr 4/2006
3. Vrașmaș, E., *Consilierea și educația părinților*, Ed. Aramis, București, 2002

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE CEI 7 ANI DE ACASĂ

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR: 133 PROF. ÎNV. PREȘC.: FILIP CLAUDIA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

EDUCAȚIA COPILULUI ȘI CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. FILIP GABRIELLA
COLEGIUL TEHNIC „ION CREANGĂ”, TÂRGU-NEAMȚ

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

✚ **Salutul.** Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

✚ **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

✚ **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

✚ **Înțelegerea normelor sociale.** Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

✚ **Manierele la masă.** O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

✚ **Recunoașterea greșelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

✚ **Tact și toleranță.** Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm

copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Lucrurile astea se învață mai mult prin copierea părinților și a altor educatori, mai degrabă decât din predici și povești. Așa că e de maximă importanță ca părinții să fie un exemplu pentru cei mici.

Bibliografie:

- desprecopii.com
- adevarul.ro
- dilemaveche.ro

EDUCATIA IN FAMILIE

PROF. LUMINITA FILIP LICEUL TEORETIC "NICOLAE CARTOJAN" GIURGIU

Din punct de vedere etimologic termenul educatie poate fi dedus din termenii latinesci educo –educare (a alimenta, a hrani, a ingriji, a creste), ca si educo - educere (a duce, a conduce, a scoate din, a ridica, a inertia); ambele semnificatii initiale au sensuri apropiate de ceea ce intelegem astazi prin termenul educatie: cresterea, modelarea copilului (tanarului, hranirea (spirituala), conducerea prin cultura spre cultura, scoaterea din starea de natura si inaltarea la starea de cultura.

Cu intelesuri similare este utilizat la sfarsitul secolului al XVI-lea in Franta, extinzandu-se mai tarziu in Europa, devenind termenul utilizat curent pentru a denumi activitatea de formare, modelare, conducere a fiintei umane pentru a dobandi autonomie si independenta.

Educatia se constituie ca obiect de studiu al pedagogiei, ca stiinta care cerceteaza fenomenul educational cu toate implicatiile sale asupra devenirii fiintei umane.

De-a lungul timpului conceptiile asupra educatiei au evoluat, reflectand conceptia asupra valorii umane si in special a copilului si incercand sa surprinda esenta fenomenului educational din aceasta perspectiva.

Educatia are drept scop sa dea sufletului si corpului intreaga frumusete si perfectiune de care sunt susceptibile (Platon).

A educa inseamna a cultiva curatenia sufleteasca si buna - cuviinta a copiilor si tinerilor, a-l creste pe copil moral si in evlavie (Ioan Hrisostom).

Educatia urmareste realizarea intregii perfectiuni de care natura omului este capabila (Kant).

Educatia este dezvoltarea naturala, progresiva si sistematica a tuturor facultatilor (Pestalozzi).

Educatia este o operatie prin care un spirit formeaza alt spirit, si o inima formeaza o alta inima (J. Simon).

Educatia este actiunea generatiilor adulte asupra celor tinere, cu scopul de a le forma acestora din urma anumite stari fizice, intelectuale si mentale necesare vietii sociale (E. Durkheim) După părerea mea, familia are un rol extrem de important în conturarea personalității, deoarece fiecare dintre noi alegem un model de urmat din cadrul familiei noastre.

În primul rând, familia este una din cele mai vechi forme de comunitate umană, ce asigură menținerea continuității biologice și culturale a societății, satisfacerea nevoilor personale, asigurând sentimentul siguranței, iar rolul acesteia nu se mai poate rezuma doar la asigurarea condițiilor de viață pentru copil și la supravegherea acestuia, ci trebuie văzută ca primul factor în educația și instrucția copilului.

În al doilea rând, familia este prima școală a copilului, iar contribuția pe care o are poate favoriza sau îngreuna activitatea școlii. Astfel, familia îi dă copilului primele informații despre lumea înconjurătoare, primele norme și reguli de conduită, dar și mediul propice necesar satisfacerii trebuințelor și dorințelor sale.

Educatia este un fenomen social care a insotit istoria omenirii de la inceputurile ei si va continua sa existe de-a lungul existentei acesteia.

De-a lungul timpului conceptiile asupra educatiei au evoluat, reflectand conceptia asupra valorii umane si in special a copilului si incercand sa surprinda esenta fenomenului educational din aceasta perspectiva.

Educatia are drept scop sa dea sufletului si corpului intreaga frumusete si perfectiune de care sunt susceptibile (Platon).

Constatam in aceste definitii unghiuri diferite de vedere, punand in evidenta natura procesului, scopul, continutul sau laturile acestuia.

Ioan Cerghit identifica urmatoarele perspective de intelegere a acesteia :

* educatia ca proces - actiune de transformare in sens pozitiv si pe termen lung a flintei umane ;

* educatia ca actiune de conducere - dirijarea evolutiei individului spre stadiul de persoana formata, autonoma, responsabila;

Un factor nu m-ai puțin important în educarea copiilor și care influențează chiar și asupra dezvoltării fizice a copilului sunt „mesele luate împreună cu familia”. Familiile care mănâncă împreună, la aceeași masă și în același timp, de cel puțin patru ori pe săptămână au tendința de a consuma hrană mai sănătoasă.

Familia este grupul cel mai important din toate grupurile sociale deoarece ea influențează și modelează persoana umană. Cercetările care vin din psihanaliză, psihologia socială și sociologie susțin că familia este: adevăratul laborator de formare a persoanei.

EDUCATIA IN FAMILIE

PROF. FIRICEL MARIANA

Termenul „familie” provine din limba latină - „famulus” (servitor), care conform Dicționarului etimologic al limbii latine reprezenta „ansamblul sclavilor și al servitorilor care trăiau sub același acoperiș, iar apoi casa în întregime: pe de o parte stăpânul, pe de alta soția, copiii și servitorii” (cit. in. Bulgaru, M, p. 80). Prin extensie de sens, familia a ajuns să cuprindă agnati (rudele pe line paternă) și cognati (rudele pe linie maternă) și să devină sinonimă cu gens (comunitate formată din toate rudele de sânge), în limbaj comun, dar nu și în cel juridic. Putem spune deci, că familia este una dintre cele mai vechi și mai stabile forme de comunitate umană, asigurând evoluția și continuitatea vieții sociale. Familia reprezintă locul în care individul se dezvoltă, unde își petrece o mare parte din timp, unde devine practic ființă socială. Indiferent de organizarea familiei, de identitatea sa etnică, religioasă ori politică, aceasta se caracterizează prin dinamism și printr-o mobilitate continuă. Familia este un sistem dinamic, care cunoaște transformări permanente. Membrii ei se dezvoltă, evoluează împreună și adaugă elemente care îmbogățesc în permanență viața familială. Cu toate aceste schimbări însă, se poate spune că „instituția familiei rămâne stabilă” (Băran – Pescaru, A, 2004, p. 83). Rolul educației realizate în familie este acela de a dezvolta aptitudini de bază și competențe sociale în primii ani, ulterior copiii fiind preluați de către școală, pentru instruirea didactică. Familia pregătește și susține copilul din punct de vedere academic (în afara școlii), emoțional, comportamental, social, financiar. Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral, estetic ș.a. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectele casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să-i asigure copilului mijloacele materiale și de spațiu necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul din punct de vedere cognitiv. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicată substituirea copilului de la sarcinile școlare. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de ceea ce îi aparține.. Familia trebuie să aibă disciplina ei. Toate problemele se pot rezolva mai ușor într-un climat de prietenie și de înțelegere. În afara acestor elemente pe care copilul le preia în mod natural, prin imitație și contagiune, din familie, părinții trebuie să-și dezvolte și să-și asume în mod conștient o serie de abilități și responsabilități. Funcția de părinte presupune a veni în întâmpinarea nevoilor copilului pentru o dezvoltare normală, a acompania copilul și a-l dirija în dezvoltarea lui. Există câteva abilități de care părintele are nevoie pentru a putea fi un părinte bun (Killen, 1998 p. 143-159).

Abilitatea de a oferi copilului experiențe noi, de a-l stimula cognitiv și afectiv Dezvoltarea cognitivă a copilului are nevoie de experiențe care să-l stimuleze în acțiunea sa de învățare. Piaget aseamăna copilul cu un cercetător în fața universului, având marea șansă de a descoperi lumea în care există. Părintele trebuie să fie capabil să îngăduie copilului aceste experiențe care adesea pe el îl sperie, prin faptul că unele par a fi riscante, iar copilul nu conștientizează acest lucru. Datoria părintelui este de a-și stăpâni propria anxietate și de a asista cu răbdare copilul în experiențele și descoperirile lui. Atâta timp cât aceste activități nu sunt periculoase pentru copil, părintele trebuie să permită realizarea lor.

-Abilitatea de a avea o relație empatică cu copilul

Fiecare părinte trebuie să-și cunoască copilul, dincolo de cuvinte. Empatia este cea care-l ajută pe părinte pentru a identifica nevoile nerostite ale copiilor. Empatia are la bază trei elemente: abilitatea de a diferenția, identifica și numi gândurile și sentimentele celeilalte persoane, abilitatea de a prelua rolul altuia din punct de vedere mental și abilitatea de a răspunde în funcție de sentimentele celeilalte persoane. O bună capacitate empatică îl va face pe părinte să fie părtaș la jocul, bucuria, tristețea sau descoperirile copilului său.

-Abilitatea de a avea așteptări realiste față de comportamentul copilului

De modul în care părinții își percep copilul depinde atitudinea și comportamentul față de el. Așteptările față de copil sunt determinate de imaginea pe care părintele o are despre acesta. Adesea părinții nu observă calitățile reale ale copilului sau dificultățile pe care le întâmpină acesta datorită nivelului său de dezvoltare sau a unor condiții speciale.

Părintele care nu își percepe copilul în mod realist și își proiectează asupra lui propriile dorințe neîmplinite, va avea față de copil așteptări prea mari, nerealistice sau negative. Așteptările părinților influențează conduita acestora față de copil. Dacă așteptările sunt realiste, ele pot stimula copilul, provocându-l la dezvoltarea acelor trăsături pe care părintele le așteaptă și pot fi deci confirmate de evoluția copilului.

-Abilitatea de a pune limite copilului

Aceasta este probabil cea mai provocatoare funcție parentală și reprezintă abilitatea prin care se construiește în mintea copilului autoritatea părintelui. Un copil care nu își poate construi respectul pentru autoritatea părintelui este un copil care nu trăiește sentimentul de a fi protejat de un părinte. Din punctul de vedere al socializării copilului, putem spune că regulile și limitele îl ajută pe acesta să se adapteze mediului și grupului din care face parte

-Abilitatea de a răsplăti/valoriza copilul

Copiii au nevoie de încurajări și aprecieri. Una din cele mai importante funcții parentale, este aceea de a răspunde pozitiv, valorizând copilul pentru lucrurile bune pe care le face. Copiii care sunt stimulați adecvat fac progrese uimitoare într-o perioadă scurtă de timp. Se observă mai ales la copiii mici că, imediat ce realizează un lucru (de cele mai multe ori lipsit de importanță), caută aprecierea părintelui. Totodată, în momentul în care copilul este încurajat, acesta capătă și mai multă încredere în sine.

-Abilitatea de a-și înfrâna propriile dureri și porniri agresive fără a le proiecta în relația cu copilul. Pentru rolul de părinte, un anumit grad de toleranță la frustrare și conflict este foarte necesar. Părintele trebuie să-și mențină calmul în relația cu copilul, să-i explice de ce nu a făcut bine un lucru, ce i s-ar fi putut întâmpla, etc. În niciun caz nu trebuie să reacționeze agresiv.

Pe lângă abilitățile importante pentru "funcția" de părinte, fiecare familie își dezvoltă propria structură de repartizare a responsabilităților. Normele generale după care trebuie să se desfășoare procesul de creștere și de educare a copilului în familie impun responsabilități precise din partea părinților. Printre cele mai importante pot fi menționate următoarele (Irimescu, 2002):

-asigurarea subzistenței și a educației;

-educarea și dirijarea trebuințelor fiziologice;

-dezvoltarea aptitudinilor, a limbajului și stimularea exersării capacităților practice, cognitive, tehnice și sociale, care au rolul de a facilita securitatea personală și comportamentul autonom;

-orientarea spre lumea imediată a universului familial, spre comunicarea mai largă, spre societate, în așa fel încât copilul să fie pregătit să se confrunte cu marea varietate de situații și poziții sociale care vor interveni în viața de adult;

-transmisia principalelor scopuri sociale, valori culturale care definesc modelul cultural-normativ al societății, formarea motivației personale în raport cu scopurile parentale și sociale;

-dezvoltarea capacității de a întreține raporturi interpersonale și de a răspunde în mod adecvat sentimentelor altora;

-controlul libertății de comportament, limitarea „transgresiunilor” de la normal, corectarea erorilor, oferirea unor îndrumări și interpretări.

Nevoile de bază ale copilului în familie sunt:

-dragoste și securitate;

Această nevoie este permanentă în copilărie și foarte importantă în construirea atașamentului. De măsura în care va fi satisfăcută nevoia copilului de dragoste va depinde calitatea viitoarelor relații sociale ale adultului cu colegii, cu prietenii, cu propria familie. Această nevoie reprezintă condiția dezvoltării unei personalități sănătoase.

-de experiențe noi, de stimulare;

Prin stimulare și experimentare se condiționează dezvoltarea inteligenței copilului. Jocul și limbajul sunt cele mai importante activități ale copilului în sensul trăirii de experiențe noi. În joc, copilul explorează lumea, își dezvoltă mecanismele de coping (control) cu situațiile provocatoare ale realității. Prin aceste experiențe copilul își dezvoltă lumea lui internă care este o reflectare a celei externe, impregnată și colorată

cu sentimentele trăite în momentul în care a descoperit-o. Această lume internă ne face atât de deosebiți, unici în modul de a percepe și reacționa la situații, evenimente, persoane, obiecte ale realității.

-nevoia copilului de a fi apreciat și de a-i fi recunoscute capacitățile;

Încurajările adultului și exprimarea unor exigențe rezonabile față de copil sunt esențiale în socializarea copilului. Acest mod de răsplată îi formează copilului o stimă de sine pozitivă. Recunoașterea meritului copilului trebuie făcută vizând în special efortul depus de copil și nu rezultatul, atât pentru a încuraja copiii cu rezultate mai slabe, cât și pentru a preveni tendința copilului de a vâna cu orice preț rezultatul.

-nevoia de responsabilități;

Aceasta devine la o anumită vârstă o nevoie de bază a copilului. Prin satisfacerea sa, se dezvoltă autonomia copilului-nevoile de bază fiziologice ale copilului;

La vârsta mică, adultul răspunde în totalitate de cunoașterea și îndeplinirea lor. Ele sunt garanția supraviețuirii și a dezvoltării copilului. Greșelile pe care le fac adulții în satisfacerea acestor nevoi pot distorsiona dezvoltarea copilului. Consecințele sunt grave și sunt plătite atât de indivizi cât și de societate în ansamblu. Pentru copii, familia reprezintă mediul socio-educativ în care se realizează socializarea primară. Conținutul socializării primare se structurează în jurul unei dimensiuni cognitive și a unei dimensiuni afective (Stănculescu, 1996).

Dimensiunea cognitivă presupune însușirea limbajului precum și un prim mod de a înțelege lumea înconjurătoare;

Dimensiunea afectivă se referă la identificarea afectivă a copilului cu persoanele apropiate lui (părinți, rude, „altul semnificativ”). Această identificare emoțională are două consecințe majore: copilul adoptă imaginea acestui „altul semnificativ” cu privire la persoana sa, ajunge astfel la o anumită imagine despre sine și dobândește astfel primul „eu social”, prima identitate socială, iar pe de altă parte percepe lumea „filtrată” de părinți, ca fiind unica lume posibilă.

Familia îndeplinește și alte funcții educative, în afară de funcția de socializare. Funcțiile educative ale familiei au fost sintetizate după cum urmează:

-funcția instituțional formativă, realizată prin influențe directe de tipul răspunsuri la întrebări, explicații, informații, dar și indirect, prin mediul informațional din familie;

-funcția psihomorală, realizată prin modelele de conduită oferite de părinți, dar și prin discuțiile purtate cu copiii pe marginea anumitor conduite;

-funcția socio-integrativă, prin implicarea copiilor în activitatea familială, prin acordarea autonomiei de acțiune, dar și printr-un climat familial dominat de relații de încredere și sprijin reciproc, conlucrare între generații, în care maturitatea de gândire a adulților se îmbină cu entuziasmul și energia tinerilor;

-funcția cultural-integrativă, prin implicarea copiilor în viața culturală și prin mediul cultural al familiei (Mitrofan, 1991).

În concluzie, părinții realizează socializarea primară a copiilor lor, prin trei mijloace de influențare importante:

-reglarea directă a comportamentului copilului (de exemplu: încurajări, controlul efectuării temelor, supravegherea executării sarcinilor primite etc.);

-comunicarea cu copilul (schimbul de informații, comunicarea de opinii, confidențe, etc.);

-cooperarea, participarea la activități comune (vizite, ieșiri, jocuri, etc.).

Contribuția familiei la realizarea acestor sarcini poate fi foarte diferită, în funcție de caracteristicile particulare ale familiei respective. Una dintre cele mai importante preocupări ale familiei și un punct comun pe care îl are aceasta cu școala este orientarea școlară și profesională. Cei mai mulți părinți sunt bine intenționați în alegerea unei școli sau unei profesii pentru fiul sau fiica lor. Dar, de multe ori, intențiile pozitive sunt sursa greșelilor lor deoarece, acestea nu țin loc de competență și de pricepere.

În societatea actuală, aflată în modificări permanente de dinamică a relațiilor în familie, în care vechea structură a familiei nu mai reprezintă o majoritate, apărând tot mai multe structuri de familie alternativă (familii reconstituite în urma divorțurilor, familii monoparentale, copii proveniți din mai multe căsnicii etc). În aceste condiții, părinții se simt incompatibili cu modelele de identificare pentru copiii lor, motiv pentru care lasă în sarcina școlii întreaga responsabilitate.

EDUCAȚIA ECOLOGICĂ LA PREȘCOLARI

PROF. FIROANDA MARIANA-DIANA
LICEUL TEHNOLOGIC „DACIA” CARANSEBEȘ

Educația ecologică poate fi implementată încă din primii ani de școală, mai precis încă din grădiniță. Doar așa, putem pune bazele unei educații trainice privind protecția mediului înconjurător și a lumii în care trăim. Grădinița și școala pot avea un rol important în sensibilizarea factorilor care pot contribui la formarea copiilor și a opiniei publice cu privire la importanța realizării educației ecologice încă de timpuriu. Cred că afirmația „educația de succes pentru viitor va fi una ecologică, de cooperare și civică” este de dorit să o avem în vedere în planificarea activităților noastre viitoare.

În condițiile societății de astăzi, a desfășura activități ecologice eficiente nu este posibil decât dacă acestea sunt desfășurate în parteneriat și activitățile desfășurate de preșcolari depășesc granițele grădiniței. Deci, ca educatori, trebuie să determinăm nu numai sentimente de admirație față de frumusețile naturii, ci să le formăm unele reprezentări și noțiuni concrete asupra realității. Treptat, printr-o activitate permanentă, intensă și complexă, trebuie acționat ca acestea să devină convingeri, deprinderi de păstrare, de ocrotire a mediului înconjurător.

Dar simpla instruire la orele de curs nu asigură deplina realizare a obiectivelor urmărite. Este necesar să fac extinsă activitatea și în afara procesului de învățământ, prin „apropierea copilului tot mai mult de natură” (Lileu, 1991). Voi prezenta în continuare câteva tipuri de activități instructiv-educative curente prin care am realizat educația ecologică a micilor preșcolari în grădiniță.

Folosind observația spontană sau dirijată, am urmărit să formez copiilor o gândire intuitivă în raport cu natura, pentru a le dezvolta dragostea și respectul față de aceasta, dorința de a o ocroti. Prin intermediul observărilor, copiii dobândesc cunoștințe elementare despre unele fenomene din natură legate de succesiunea anotimpurilor (căderea frunzelor, ploaia, ceața, înghețarea apei, topirea zăpezilor, etc.).

Preșcolarii își largesc și își conturează cunoștințele despre animalele domestice, cunosc unele animale sălbatice cu modul lor specific de viață. Ei învață să deosebească animalele domestice de cele sălbatice, păsările migratoare de cele nemigratoare, animalele care aduc faloase omului de cele care pricinuesc daune. Pentru realizarea acestui scop, copiii trebuie puși în situația de a le observa.

Toate întrebările pe care le pun copiii dovedesc interesul de cunoaștere al acestora manifestat în toate ocaziile cu multă insistență și prin întrebări variate. Ocupându-se de creșterea animalelor sau de cultura plantelor, reconstituind condițiile de viață și de dezvoltare ale animalelor și plantelor, copilul poate să le observe continuu, zi de zi, ceea ce-l duce la generalizări, care încep cu conceptele.

Dar conceptul de evoluție trebuie urmărit de copii și la animale. Pentru aceasta copiii se pot preocupa de creșterea unor animale care pot fi crescute în grădiniță: păsări (canari, papagali, sticleți), pești (varietăți de pești roșii de acvariu), broască țestoasă de uscat sau de apă, mamifere (pisică, câine, iepure, hamsteri). În acest caz, se fac observații ca pentru eventualele plantele cultivate cu condiția ca animalele să fie crescute în cadrul grădiniței pentru a putea fi observate permanent.

Cunoașterea mediului ambiant se realizează și prin jocurile didactice, cu material din natură sau pe bază de ilustrații și jocurile didactice orale. Jucându-se, copilul cunoaște și descoperă lumea și viața. Prin jocuri, cunoașterea lumii devine accesibilă și atractivă pentru copii.

Lectura după imagini ca formă organizată de cunoaștere a mediului, este un alt tip de activitate prin care se poate realiza educația ecologică în grădinița de copii. De exemplu, prin intermediul activității cu tema „Pădurea, prietena omului” se pot îndruma copiii să observe fenomenul de defrișare a arborilor, dar și preocupările oamenilor de a planta în pepiniere diferiți arbori care vor reîmpăduri zonele defrișate.

Prin cunoașterea directă de către copii a fenomenului de defrișare, împădurire, reîmpădurire, plantare contribuim la formarea gândirii lor ecologice. Copiii știu că pădurea este „prietena” omului datorită marelui său rol de a reîmprospăta permanent aerul orașelor moderne.

Pe lângă activitățile arătate mai sus, prin care educatoarele pot realiza educația ecologică în grădiniță, mai sunt o multitudine din care amintesc: activități practice desfășurate de preșcolari în spațiile verzi din perimetrul grădinițelor, activitatea muzicală adaptată la tematica inspirată din frumusețile naturii poate influența copilul în direcția dorită, filmele artistice și documentare, emisiunile radio-tv, dedicate ecologiei,

revistele pentru copii – sunt un izvor important de informare și documentare privind natura, literatura pentru copii – inspirată din viața plantelor și animalelor, vizionarea de diafilme, etc.

Concluzionând, viața unei educatoare trebuie să fie ca o sămânță. Menirea noastră, a cadrelor didactice, este dăruirea, “multiplicarea” binelui, a dragostei, a credinței, a grijii față de Pământ, care de mii de ani este casa noastră. Un binecunoscut proverb spune: “cine seamănă vânt va culege furtună”. Împreună să sădim atunci în sufletele copiilor o sămânță de bunătate pentru ca în viitor oamenii să fie mai toleranți și mai atenți la cei din jur, să sădim o sămânță de credință că peste ani, chiar de este soare sau plouă, să nu uităm că Dumnezeu este scutul nostru de fiecare zi, să semănăm o sămânță de dragoste și frumos pentru ca în viitor să trăim în armonie. Sămânța semănată în sufletele copiilor va rodi peste ani. Datoria noastră, a educatorilor de azi și de mâine, este de a transmite atât copiilor, cât și comunității în care locuim următorul mesaj: „viitorul omenirii este în mâinile noastre”.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

FISTOS MADALINA ANDREEA

Familia joacă cel mai important rol în formarea și dezvoltarea armonioasă a unui copil. Părinții sunt primii educatori ai copilului, sunt persoanele care clădesc fundația comportamentului copilului. Începând cu primii ani de viață, copilul preia de la părinți gesturile, atitudinile, limbajul și alte comportamente ca: politețea, sociabilitatea, sârguința.

Părintele trebuie să aibă mare grijă la educația oferită copilului. Anii copilăriei vor influența pe termen lung felul de a fi a celui mic. Trebuie pus accent pe puterea exemplului. Copilul are nevoie de un model pozitiv din partea părinților și a celor din jur deoarece aceștia imită comportamentele adulților. Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra acestuia.

La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu unul din părinți. Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe).

În cei șapte ani de acasă copilul poate învăța: deprinderi de autoservire; ordine; igienă; curățenie și exprimarea propriilor nevoi; exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor; bune maniere; modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător; consecvență în realizarea unei sarcini; concentrare a atenției; perseverență în realizarea unei sarcini; alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție; altruismul; cooperarea. Un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele și nu va fi încrezător în forțele proprii. Critica permanentă a copilului duce la tulburări de comportament ce îl va influența negativ toată viața dacă nu va învăța să își gestioneze emoțiile și să își vindece traumele copilăriei.

„Diploma celor șapte ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinților.”(Valeria Mahok). De aceea este foarte importantă relația familiei cu copilul și modul în care acestuia îi sunt insuflă valorile morale.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE - CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

GRADINIȚA P.P. DUMBRAVA MINUNATA, ZALAU PROF. INV. PREȘCOLAR FIȚ PAULINA

Familia este considerată prima școală în care se pregătește copilul pentru viață, pentru societate.

Părinții, înaintea grădiniței și apoi paralel cu grădinița au menirea să cultive relații de echitate între oameni, cu devotament pentru societate.

În familie se pun bazele educației și cele ale comportamentului. Tot în familie se desfășoară munca de educație în spiritul socializării, a principiilor și a regulilor prestabilite.

Părinții au datoria de a promova la copii ascultare, respectul, devotamentul și dragostea.

Pregătirea omului de mâine se face pe drumul lung al cultivării simțului dreptății, al adevărului, părinții fiind un exemplu de disponibilitate proprie în folosul celorlalți.

Părinții copiilor de vârstă preșcolară au de asigurat copiilor nu numai condiții materiale pentru dezvoltarea lor psihofizică, ci și bazele trainice ale educației, morale și etice, temelie a viitoarei personalități a adulților ce se vor forma din copiii de azi.

Am încercat prin diferite procedee să fac părinții să rețină că responsabilitatea majoră pe care o au față de copii se răsfrânge în comportamentul și caracterul copilului de mâine:

- faptele de azi ale copiilor le prefigurează faptele lor de mâine,
- deprinderile și convingerile pe care le sădesc acum copiilor pe baza acestora vor acționa în viață ca adulți;

- comportamentul și atitudinea părinților devine o sursă de influență pentru copil.

Aceluiași cadru educațional, constituit de familie și de cămin, îi sunt proprii cultivarea dragostei față de frumos, privită ca un aspect al pregătirii copilului pentru însușirea frumosului ca bun gust față de obiectele din jurul său, de îmbrăcăminte, de ținută fizică, de cadrul natural din preajma locuinței, precum și ca frumusețe în comportare și cu relațiile cu cei din jurul său. Educarea copilului în spiritul ordinii, curățeniei, cu decență în înfățișarea fizică și cu demnitate în comportare, va avea roade mai târziu, în viață.

Copiii vin în grădiniță din familii care se deosebesc între ele, prin condițiile de trai, prin gradul de cultură al părinților, fapt care își imprimă pecetea asupra caracterului și conduitei copilului. De cele mai multe ori am reușit să-i cunosc bine pe părinți, prin copiii lor. Mi-am dat ușor seama în ce măsură părintele formează viitorul cetățean. Deducem că se produc încă abateri de la regulile morale, civice în unele familii. Cel mai frecvent se înregistrează acolo unde părinții consumă alcool. Unii copii observă acest fapt și le sesizează părinților, în felul lor, dar sincer.

Am rămas surprinsă că la o vârstă atât de mică copiii sunt capabili de observații făcute la adresa adulților, că se opun unor situații și de cele mai multe ori, spun, comunică educatoarelor.

Am încercat prin sfaturile date să nu zdruncin relația dintre copii și părinți, dar totodată i-am făcut pe părinți să înțeleagă că pe undeva se greșește în educația copilului lor. Exemplul pe care ei îl dau nu este bun. Cerând copiilor să se comporte civilizată, să respecte regulile de conviețuire socială, părinții au nevoie de un anumit suport, adică de ceea ce numim autoritate părintească. Autoritatea părintească se poate impune numai dacă există un suport moral bun, o experiență de viață civică. La acestea se adaugă și considerația de care se bucură în profesiunea sa în viața socială.

Știind că părintele educă nu numai prin îndemnul său, ci și prin exemplul personal ce-l oferă în jurul său, am intervenit de multe ori când am observat părinți care alegeau prietenii copiilor, părinți care sfătuiau băieții să nu se lase conduși de fetițe, deoarece accepția unei astfel de prietenii nu ar fi ”bărbătească”.

Am întâlnit multe cazuri de părinți care intrau în grădiniță fără să-și scoată căciula și fără să salute. N-am trecut cu vederea aceste cazuri și le-am explicat părinților în cauză că exemplul personal ne-ar scuti de observații repetate față de copil. Prin firea lucrurilor copilul trebuie să găsească în imediata sa apropiere realitatea concretă a persoanei de care sunt atașați, care să-i inspire conduita. Sigur că aceste exemple de conduită se corectează pe parcurs, se îmbogățesc, se modifică chiar. Intervine grădinița, școala, societatea, care contribuie la modelarea personalității copiilor. Dar prima etapă în acest proces de organizare și formare a membrului societății este reprezentată de identificarea cu personalitatea tatălui sau a mamei. Lipsit de un

model, de un exemplu cu care să se identifice în propriul cămin, copilul va găsi astfel de modele în afara acestora într-o persoană valoroasă pentru el: educatoarea, învățătoarea.

Din nefericire însă, adeseori, copilul lipsit de autoritatea părintească pozitivă și eficientă își va afla prieteni printre indivizii străzii. În acest caz, efectele negative pot fi prezise cu certitudine.

Grădinița prin metodele și procedeele pedagogice are datoria de a interveni direct, fără menajamente în caz de îndemnare greșită a copilului în familie. Toate îndemnările și intervențiile să aibă în vedere viitorul om ce ar putea altera atmosfera și în propriul său cămin și la locul de muncă în care va ajunge.

Am avut ocazia să analizez anumite situații în cazul copiilor” preferați”, atât acasă cât și la grădinița de educatoare.

Prin menajamente exagerate, prin atenție deosebită ce li se oferă acestor copii nu se obțin decât rezultate negative. Acești copii scoși de fapt din colectiv și antrenați pe panta unui individualism și egoism, vor „exploda” precis peste ani. Părinții, deși vin cu rugăminți și chiar pretenții care conving educatoarele că odrasla lor necesită grijă deosebită, trebuie să înțeleagă că au copii capabili să se descurce singuri. Acest ajutor va fi acordat și cu scopul de a-l convinge pe cel în cauză că sprijinul colectivului este de mare valoare, dar că și el poate acorda sprijin atunci când e cazul. În felul acesta nu vom crește niște izolați, ci niște oameni devotați, săritori la nevoie.

Influența părinților asupra formării copilului ca viitor om cu respect față de cei ce-l educă se simte încă din preșcolaritate. Nu de puține ori am întâlnit copii care nu respectau cerințele educatoarei sau care făceau aprecieri necuviincioase la adresa ei. Sigur, acest lucru m-a preocupat foarte mult. Am avut în vedere intervenția proaspătă pentru a nu lăsa această atitudine să devină o abatere gravă de la comportarea cuviincioasă față de adulți. Din investigații, am descoperit că acești copii vin din medii care au obiceiul de a ponegri șefii de la locul de muncă, autoritățile locale, etc, educatoarea sau învățătoarea fraților mai mici sau mai mari.

Copilul era obișnuit cu lipsa de respect. Am încercat să cunosc direct opiniile acestor părinți, să iau cunoștință de convingerile lor eronate, ca apoi să profit de unele situații ivite și să trec la măsuri pedagogice. Am descoperit că atunci când copilul povestea acasă despre activitatea de la grădiniță și de întâmplările zilei, tatăl îl sfătuia să nu asculte de educatoare, să nu stea

unde-l așază educatoarea, dacă nu spunea primul poezia, părintele acuza educatoarea și nu căuta cauza. Sigur, prin toate acestea copilul era pus în situația de a pierde încrederea în educatoare, de a deveni nepolitic, de a nu se supune cerințelor, de a reacționa greșit. Am cerut copilului să „explice” părinților cauza care a determinat educatoarea să ia o anumită atitudine, să ia unele măsuri care pot corecta greșelile săvârșite.

Deci, la copiii mici, cunoștințele morale este necesar să fie legate tot mai mult de fapte concrete privind comportarea și atitudinile practice ale adulților sau persoanelor ce-l încurajează.

“IMPORTANTA CELOR SAPTE ANI DE- ACASA”

**PROF. FITA EMILIA
G.P.N. CERBU – ALBOTA**

“Cei șapte ani de-acasă” care, în prezent, au devenit “cei șase ani de-acasă” sunt din ce în ce mai goi, mai lipsiți de sens, o expresie învechită și demodată. Părinții, încărcăți de grijile zilnice, au uitat cât de mult te bucurai când auzeai spunându-se : “Ce copil politicoș! Se vede că are cei șapte ani de-acasă!” De câțiva ani se observă o nepăsare și o lipsă de griji față de purtarea copiilor care, în mare măsură, este oglinda primilor ani petrecuți în familie. În ziua de astăzi, expresia a dispărut din uz, iar tupeul a luat locul curajului, obrăznicia se confundă cu istețimea, iar răsfățul cu dragostea. Nu este de mirare că întâlnim din ce în ce mai puțini copii politicoși și bine crescuți. Disciplina bunei conviețuiri lipsește sau mai bine zis a dispărut și din ce în ce mai mulți tineri au rămas corigenți la această materie și nu știu să trăiască decent, frumos și demn printre oameni. Acestea se învață pe parcursul întregii vieți, însă ceea ce nu se uită niciodată sunt “cei șapte ani de-acasă”. Politețea, buna-cuviință și bunele maniere sunt “lucruri” care se învață. Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici, apoi la grădiniță și abia apoi la școală. Fiecare copil este bine să știe că, dacă este politicoș și are conduită frumoasă cu cei din jur, ceilalți vor fi, la rândul lor, politicoși cu ei. Este bine de știut că a avea “cei șapte ani de-acasă” înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-cuviință pe tot parcursul zilei, a avea maniere frumoase în orice situație, cu toată lumea: cu părinții, frații, prietenii, colegii, vecinii, cu profesorii etc.

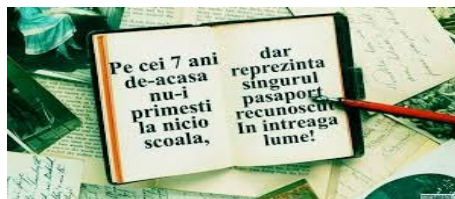
De aceea, părinții, bunicii, învățătorii și chiar profesorii, nu trebuie să uite că este necesar să-i învețe pe copii (oriunde și oricând) următoarele: Cum, când și pe cine salutăm?, Cum ne comportăm acasă, la școală, la cinematograful, în vizită?, Care este atitudinea care trebuie adoptată la masă?, Cum, când și de ce oferim cadouri?, Ce și cât vorbim?, Cum și când să fim recunoscători?, Când să zâmbim?, Cum ne ajutăm prietenii? etc. Dacă fiecare dintre noi nu ne-am mai pune întrebarea “ cine-i de vină pentru comportarea tinerilor de astăzi?”, ci am încerca să răspundem luând atitudine și lăsând indolența de o parte, am deveni adevărați formatori de oameni, de caractere și personalități. Nu este corect să dăm vina pe alții. Să nu acuzăm părinții care nu se ocupă de educația copiilor lor, pentru că, la rândul nostru, și noi suntem părinți. Să nu acuzăm nici dascălii care nu știu să-și stăpânească elevii, pentru că și noi poate ne-am numărat odată printre aceștia. Să ne amintim în orice moment că nemulțumirile noastre pot fi schimbate prin contribuția noastră, a tuturor: părinți, bunici, învățători, profesori. Noi toți, cu dragoste și stăruință, putem să-i redăm sensul expresiei “cei șapte ani de-acasă”. Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

BIBLIOGRAFIE:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
- 2.. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com
7. www.didactic.ro

CEI 7 ANI DE ACASA

PROF. INV. PRIMAR- FLAMA AURELIA VALERIA



Un copil care are cei șapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil, educat, politicos, care știe să spună „mulțumesc“ și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară. Copilul își însușește acest set de reguli încă din fragedă pruncie, prin exemple și argumente clare. Nu uita însă că purtarea copilului tău, definită uneori ca obraznică sau nepoliticoasă, nu este întotdeauna un lucru intenționat. Uneori, cei mici pur și simplu nu își dau seama că nu este bine să întrerupă două persoane care discută, că nu este frumos să se scobească în nas atunci când se află la școală sau că nu e un semn de bună creștere când comentează cu voce tare defectele fizice ale unei persoane.

Tu îi dai exemplul

Încă din primii ani de viață, cel mic poate învăța cu ajutorul tău ce înseamnă noțiunea de respect, mai ales dacă îl înveți să folosească des cuvinte precum „te rog“, „mulțumesc“, „bună ziua“, „mă scuzați“. Nu uita că tu îi dai prima exemplul. Învățându-l bunele maniere, când va crește, toate aceste lucruri de bun-simț i se vor părea normale și îi vor completa personalitatea. Știi și tu deja că politețea se învață treptat, tocmai de aceea e important să îi explici copilului tău de ce trebuie să fie respectuos: respectându-i pe alții va fi, la rândul său, respectat.

Pași mici pentru a deveni om mare

Tot în primii șapte ani de viață, îi poți oferi celui mic câteva pilde despre ce înseamnă recunoștința, începând cu un simplu „mulțumesc“ adresat bunicilor sau rudelor pentru cadourile pe care le-a primit de ziua lui de naștere și până la mici gesturi de apreciere pentru colegii de la grădiniță sau copiii cu care se joacă în parc. Învăță-l să fie deschis, să aibă o atitudine plăcută și să își exprime recunoștința față persoanele care l-au ajutat într-o anumită situație.

Bunele maniere sunt cartea lui de vizită

Chiar dacă nu înțelege imediat de ce trebuie să spună tot timpul „te rog“ sau „mulțumesc“, ori să salute și să răspundă la salut, pe măsură ce va crește, odorul tău își va da singur seama că bunele maniere îl ajută pe termen lung să relaționeze și să socializeze mai bine cu cei din jur. Ba chiar va atrage admirația celorlalți dacă știe cum să se comporte corect atunci când merge în vizită sau te însoțește la un eveniment important. Spune-i că bunele maniere nu sunt doar pentru zile mari, ci sunt importante în viața de zi cu zi, în orice situație.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE – FACTOR AL DEZVOLTĂRII PERSONALITĂȚII

PROF. INV. PREȘCOLAR FLOREA ALEXANDRA AURORA
COLEGIUL NAȚIONAL PEDAGOGIC „REGINA MARIA” DEVA

„De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea. Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.”

Antoine de Saint-Exupery

În educarea „puiului de om”, părinții, educatorii, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție. Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Considerând că “familia constituie un soi de personalitate colectivă, a cărei armonie generală influențează armonia fiecăreia dintre pări” (A. Berger) încercăm să extragem câteva dintre caracteristicile relațiilor de filiațiune care au importanță majoră în definirea personalității copilului.

Relatiile de filiațiune, având o determinare genetică, se desfășoară în trei niveluri: primar (părinți–copii), secundar (relații între frați) și terțiar (bunici-nepoți). Pe lângă componenta genetică, prin care sunt preluate de la antecesori o serie de trăsături și predispoziții psihice, și-a dovedit importanța cu totul excepțională, interacțiunea și comunicarea membrilor familiei pentru dezvoltarea generală a personalității copilului.

Familia oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socioafectiv necesar satisfacerii trebuințelor și dorințelor sale. “Pecetea pe care părinții o lasă asupra structurii și profilului spiritual-moral al personalității propriilor copii se menține toată viața” (M. Golu). În urma cercetărilor, s-a ajuns la concluzia că stimularea intelectuală în primii ani de viață, climatul emoțional stabil din mediul social apropiat (familie, de cele mai multe ori), încurajarea și suportul parental continuu, sunt factori determinanți în dezvoltarea personalității copilului.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental. Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu. Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare intervenție pentru copil (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau pe lângă copil (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate intervenții educative, ele devenind intervenții împreună cu copilul: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționale în funcție de care își structurează personalitatea.

Un proverb spune : „O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul.”

BIBLIOGRAFIE:

- BIRKH, HAYWARD S., Diferențele individualizate – Ed. Tehnica Bucuresti 1999;
- R.VINCENT, Cunoasterea copilului EDP Bucuresti 1972.

DEZVOLTAREA CREATIVITĂȚII COPIILOR IN PRIMII ANI DE VIAȚA

PROFESOR FLOREA CARMEN-LACRAMIOARA LICEUL TEHNOLOGIC „ELIE RADU”

Creativitatea este un atribut definitiv al omului modern, un instrument cognitiv vital care are nevoie de exercițiu. Activitățile creative sunt plăcute și sporesc sentimentul propriei valori a copilului.

Educabilitatea creativității este foarte importantă, implicându-se pe receptivitate și atitudine deschisă față de nou, dorința de a experimenta și valorifica noi ipoteze, bazate pe creație și pe dăruire necondiționată a părintelui față de copil.

În procesul de dezvoltare a creativității, rolul părintelui este decisiv. El trebuie să stimuleze copilul să-și dorească a crea, care constituie pentru copil nevoia de a trăi.

Studiile făcute în ultima vreme demonstrează că 98% dintre copiii între 4 și 5 ani s-au dovedit a fi geniali din punct de vedere al creativității, în timp ce la vârsta adultă rămâne doar 2% din acest potențial creativ.

În primii ani de viață copiii au o imaginație debordantă care ar trebui valorificată de către părinți prin diferite jocuri.

Părinții au sarcina de a-i lăsa pe cei mici să exploreze liber și să-i laude pentru eforturile depuse. Lăsați să se desfășoare liber, copiii vor face ceva minunat din nimic. Joaca dezvoltă imaginația.

Copiii explorează toate formele de artă. Într-o zi desenează, în alta modelează forme de plastilină, compun muzică sau se joacă de-a deghizările.

Părinții trebuie să-i susțină și tot timpul să-i încurajeze, să-i laude. Poate că părinților le place o anumită formă de artă, dar cel mai bine pentru copii este să nu ne manifestăm preferințele.

Arătându-le copiilor că au capacitatea și dreptul de a experimenta toate formele de artă, îi învățăm că pot să aleagă, îi învățăm să încerce lucruri noi.

Trebuie să sprijinim mai mult încercarea decât produsul. Dacă îi învățăm pe copii să exerseze experimentarea, îi învățăm să pășească în lume cu optimism și cu încredere în capacitatea lor de a o lua de la capăt.

Atitudinea educativă adoptată de părinți față de copii până la vârsta de șapte ani este una hotărâtoare deoarece copilul nu are valori proprii .

Atitudinea corespunzătoare este una fermă, care să-i explice limitele de educație pe care copilul trebuie să le respecte .

Părinții trebuie să le permită copilului să-și construiască propriul sistem de judecată, lăsându-l să experimenteze singur și apreciind, în același timp, ceea ce vine de la el însuși.

BIBLIOGRAFIE:

1. Julia Cameron în colaborare cu Emma Lively- Cum să cultivi creativitatea copiilor.Exerciții pentru stimularea inventivității și exprimării de sine, Editura Polirom, 2013
2. Anne Bacus-Creșterea copilului de la o zi la șase ani –Manualul părinților, Editura Teora, București

CEI 7 ANI DE ACASĂ

FLOREA GEORGIANA FLORENTINA

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale.

Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială - sintetizează psihologul.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din

procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASA

PROFESOR IOANA FLOREA ȘCOALA GIMNAZIALA EMIL RACoviȚA, BUCUREȘTI

Educația reprezintă un domeniu al interferențelor în care sunt implicați o multitudine de factori dintre care amintesc: familia, școala, comunitatea, sub toate laturile sale: socio-economică, etnică, religioasă etc.

Primul factor care contribuie la îngrijirea și educația pretimpurie și timpurie a copilului este familia. În sarcina ei cade dobândirea cunoștințelor și formarea deprinderilor de bază, necesare pentru o dezvoltare fizică, psihică și spirituală armonioasă a viitorului adult. Astăzi, când există atât de multe manuale și cursuri de *parenting*, unii părinți sunt debusolați de avalanșa de informații care tinde să facă din aceștia niște specialiști ce trebuie să respecte un program formalizat al uneia dintre cele mai vechi și mai firești „meserii“, aceea de părinte.

Sigur că un părinte are nevoie să se informeze în privința celor mai potrivite abordări care să ducă la creșterea și formarea pentru viață a copilului, dar oamenii s-au ocupat chiar de la apariția speciei noastre de acest aspect comun și celorlalte specii, de altfel. Nu erau foarte informați, dar aveau în față modele tradiționale de *parenting*, transmise din generație în generație, și educația copiilor se făcea firesc, familia îndeplinindu-și rolurile fără anxietate și efort deosebit. La începuturile omenirii, familia era principalul factor în educația copiilor. Oamenii simpli le transmiteau copiilor setul de cunoștințe pe care ei îl socoteau necesar pentru inserția lor socială, le formau deprinderi care să-i ajute în integrarea și interacțiunea cu ceilalți membri ai societății, contribuind la formarea de atitudini care să-i ajute pe tot parcursul vieții. Mai târziu, a apărut școala. La început, și multă vreme după aceea, aceasta era dedicată elitelor, *ad usum Delphini*. Marea masă a celor simpli și-au crescut și educat copiii în spiritul tradițiilor transmise de-a lungul vremii care și-au dovedit eficiența și eficacitatea, făcând din urmașii lor niște supraviețuitori. În timpurile moderne, învățământul a pătruns și în rândul maselor largi, tot mai mulți copii având acces la o educație instituționalizată. Oamenii au înțeles importanța educației făcute prin instituțiile specializate, prin școală mai ales, și au început treptat să desăvârșescă pregătirea pentru viață a copiilor prin această formă pusă la dispoziție, mai întâi prin biserici și mănăstiri, urmată de aceea oferită de stat, indiferent de statutul acestuia.

Astăzi, educația formală este un drept al fiecărui copil, pentru care statul garantează și contribuie substanțial. Există și alte forme de educație – nonformală, informală – care îl ajută pe cel aflat în formare și dezvoltare să devină o ființă autonomă, un membru al societății care să contribuie la propășirea acesteia, la dezvoltarea continuă, ascendentă a acesteia, în beneficiul propriu și al semenilor săi.

Cu toate acestea, rolul familiei rămâne unul foarte important în educația copilului și expresia *cei șapte ani de-acasă* este încărcată de aceleași semnificații ca la începuturile ei. Poate că nu mai sunt șapte ani, sunt mai puțini, dar sunt foarte importanți. Exemplul părinților, aflat permanent în fața copilului, valorile acesteia au o importanță covârșitoare pentru evoluția ulterioară a copilului. Cunoștințele de bază cu care pornește acesta în viață, înțelegerea mediului natural și social în care el se va dezvolta, a regulilor, a normelor de conviețuire, cunoașterea și exersarea rolurilor sociale, conștientizarea faptului că achizițiile intelectuale, morale și civice sunt baza personalității sale viitoare sunt, mai întâi, în responsabilitatea familiei, și numai după aceea în cea a școlii. Dacă familia și-a asumat și îndeplinit toate funcțiile sale, cu dragoste, înțelegere și simț de răspundere, copilul va fi preluat de școală cu o bază care va permite realizarea progreselor la care se așteaptă atât părinții, cât și societatea în ansamblul ei. Sădirea încrederii elevului în școală este, în aceeași măsură, rodul eforturilor educatorilor, dar și al familiei. Dacă familia va avea o atitudine reticentă față de școală, aceasta se va transmite și copilului, iar rezultatul va avea repercusiuni asupra comportamentului copilului, care va manifesta neîncredere și, uneori, respingere totală a tot ceea ce vine dinspre această instituție. Părinții care își cunosc rolul și se limitează la acesta, odată ce au încredințat școlii educația, reușesc să dezvolte la copiii lor o atitudine pozitivă față de învățătură, de profesori, de școală în general.

Relația dintre școală și familie trebuie să fie permanentă, cei doi factori colaborând strâns, indiferent de nivelul de școlarizare a elevului, la buna pregătire pentru viață a educabilului. Deschiderea va fi de ambele părți, nici școala nu va ignora familia, dar nici aceasta nu va pune toate nereușitele pe seama școlii, iar succesele și le va apropria. Școala va face primul pas către implicarea familiei în viața organizației,

pentru că este bine cunoscut faptul că aceasta își poate manifesta neîncrederea în actul instructiv-educativ, dacă nu este la curent cu toate eforturile depuse pentru realizarea unei educații de calitate. Un copil care, pe parcursul programului de școală capătă încredere în actul didactic, în el însuși și în profesorii săi, se va întoarce destul de reticent din mediul familial neîncrezător, iar dascălii săi va trebui să reia „bolovanul” lui Sisif. O familie încrezătoare în activitatea desfășurată de școală va întări încrederea copilului în aceasta și va da și profesorilor satisfacția că munca lor este susținută, apreciată, încurajată. Aceștia vor fi mai încrezători, mai creativi și mai dispuși la o muncă a cărei recunoaștere reprezintă însăși rațiunea lor de a fi în plan profesional, dar și uman.

Desigur, formele parteneriale școală – familie sunt cunoscute și folosite de multă vreme în învățământ. Ședințele și lectoratele cu părinții, participarea la serbările școlare, la *Ziua Porților Deschise*, excursiile, anumite lecții deschise de consiliere și dezvoltare personală, consultațiile săptămânale sunt forme care și-au dovedit viabilitatea în timp și pot fi folosite cu succes în continuare. Alături de acestea, destul de formalizate, pot fi găsite și altele, poate mai adaptate la ritmul atât de alert al vieții cotidiene careia îi supuși, deopotrivă, părinții și profesorii. Grupurile părinților de pe rețelele de socializare, facebookul școlii, cataloagele electronice existente în anumite unități de învățământ pot contribui la o colaborare și mai strânsă și mai eficientă între școală și familie.

În concluzie, familia dă „cei șapte ani de-acasă”, școala se poate baza pe aceștia pentru a le adăga încă mulți alții până la desăvârșirea personalității educabilului, în concordanță cu aspirațiile, valorile și credințele sale.

PROIECT DIDACTIC INTEGRAT

PROFESOR: FLORINCUȚA AIDA
GRĂDINIȚA:P.P.NR. 4, LUGOJ

NIVELUL: I

TEMA ANUALĂ DE ÎNVĂȚARE: “Cu ce și cum exprimăm ceea ce simțim?”

TEMA SĂPTĂMÂNII: “Alb și roșu mărțișor”

TEMA ZILEI:” Mărțișoare pentru mama”

DOMENII EXPERIENȚIALE:

D.Ș. – Joc logic

D.O.S. - Activitate practică : Lipire

ACTIVITĂȚI DE ÎNVĂȚARE:

• **Activități de dezvoltare personală (A.D.P.):**

Întâlnirea de dimineață :

1. Salutul
2. Prezența
- 3.Împărtășirea cu ceilalți
4. Activitatea de grup
- 5.Noutatea zilei

Tranziții: Cântec : “Cântecul acesta delicat”

• **Activități liber alese (A.L.A) Centre de interes :**

- 1.Artă : Colorare: “Mărțișor pentru mama”
- 2.Construcții : “Cutii pentru mărțișoare”
- 3.Știință : “ Colorează Șnurul mărțișorului folosind culorile adecvate”.

• **Activități pe domenii experiențiale (A.D.E.)**

D.Ș. – Joc logic : “ Mărțișoare pentru mama”

D.O.S. – Activitate practică : Lipire – “Mărțișor și felicitare pentru mama”

Tranziții : “Înspre baie ne-ndreptăm, să ne spălăm”

• **Activități liber alese (A.L.A.2)**

Jocuri distractive : “Cursa mărțișoarelor”/“Apă ,foc”

SCOPUL ACTIVITĂȚII:

- Consolidarea cunoștințelor despre formele geometrice.
- Dezvoltarea simțului estetic și exersarea unor deprinderi și priceperi.

OBIECTIVE OPERATIONALE:

A.D.P. - să discute cu colegii și cu educatoarea;

- să răspundă corect la întrebări, formulând răspunsuri clare și precise;

A.L.A1

Artă: -să păstreze poziția corectă la masa de lucru ,pentru o bună coordonare oculo-motorie;

-să coloreze fără a depăși, respectând indicațiile date de educatoare .

Construcții: - să redea prin îmbinarea pieselor Lego forma unei cutii ;

-să găsească utilitate construcțiilor realizate.

Științe: - să identifice și să utilizeze la rezolvarea fișei, culorile specifice mărțișorului;

A.D.E.

D.Ș. - să răspundă corect, coerent la întrebările educatoarei ;

- să utilizeze formele geometrice cunoscute la construirea unor obiecte din natură;

- să așeze mărțișorul în dreptul formei geometrice pe care o reprezintă;

D.O.S. – să recunoască materialul de lucru ;

- să respecte indicațiile date de educatoare privind modul de lucru ;

- să manifeste interes și satisfacție pe parcursul activității .

A.L.A.2 - să participe la jocurile desfășurate în grup;

- să respecte regulile jocului și partenerii de joc.

STRATEGII DIDACTICE :

Metode și procedee : conversația, explicația, demonstrația, exercițiul, munca individuală, metoda piramidei, Turul galeriei, jocul .

Mijloace didactice :

A.D.P. – panou pentru calendarul naturii, simboluri, ursulețul Martinel.

A.L.A.1 – fișe de muncă independentă, creioane colorate, Lego, casetofon.

A.D.E. – D.Ș. : trusa Logi2, jetoane, planșe, ecusoane, tablă marker.

- D.O.S. : tăvițe, lipici, șervețele umede, carton colorat, rame pentru fotografii, fotografii, buburuze din lemn, panou, casetofon.

A.L.A.2 – cutie cu mărtișoare, recompense .

Forme de organizare : colectiv dirijat, individual, pe grupe.

Sarcina didactică :

Recunoașterea formelor geometrice și asocierea lor cu diferite obiecte cunoscute de copii

Regulile jocului : Copiii vor alege ,din trusa Logi2, forme geometrice cunoscute din care vor alcătui diferite obiecte.

Elemente de joc: Surpriza ,deplasarea, mânuirea materialului, aplauzele.

Durata : o zi

Locul desfășurării : sala de grupă

Bibliografie : - Curriculum pentru învățământ preșcolar 3 – 6/7 ani, M.E.C.I., 2008

- Programa activităților instructiv-educative în grădinița de copii, Editura VHI Integral, București, 2000.

- Glava, Adina ; Pool, Maria; Tătaru, Lolica-Lenuța – “Educație timpurie”, Ghid Metodic pentru aplicarea Curriculumului Preșcolar, Editura Paralela 45, Pitesti, 2009.

SCENARIUL ZILEI

Întâlnirea de dimineață

1.Salutul : - Bună dimineața, dragi copii, mă bucur că vom petrece o nouă zi împreună cu jocuri, surprize și multă voie bună!

Fiecare copil se va așeza la locul lui pe scăunel.

2.Prezența : “ După ce ne-am adunat /Și frumos ne-am salutat ,/ Colegii ni i-am întâlnit ,/ Cine oare n-a venit?

3.Împărtășirea cu ceilalți: În cadrul acestei etape a întâlnirii de dimineață se anunță tema întâlnirii : “Ce știm despre mărtișor și ce sentimente ne trezește acest obicei?”

Educatorea va discuta cu copiii despre această temă

4. Activitatea de grup: Se va completa calendarul naturii ,cu ajutorul copiilor ,punându-se întrebări ajutătoare .

5.Noutatea zilei :

Apare in clasă Ursulețul Martinel care e foarte supărat că nu cunoaște formele geometrice și nu va putea oferi mărtișorul potrivit mamei și bunicii lui. Cere ajutorul copiilor.

Tranziție: De pe loc ne ridicăm/ Spre sectoare ne-ndreptă/ Ia uitati-vă voinici/ Ce surprize avem aici! Se trece la realizarea sarcinilor .

Tranziție : Ieșim din clasă unul în spatele celuilalt imitând șnurul mărtișorului.

Activitate integrată DȘ/DOS – Joc logic “Mărtișoare pentru mama”; Activitate practică: Lipire : “Mărtișor și felicitare pentru mama”

La finalul activității practice, lucrările vor fi puse la expoziție.

	CONȚINUTUL STIINȚIFIC	STRATEGII DIDACTICE			EVALUARE
		Metode si procedee	Mijloace didactice	Forme de organizare	
1.Moment organizatoric	Pentru buna desfășurare a activității se vor asigura următoarele:				
2.Captarea atenției	- aerisirea sălii de grupă; - distribuirea materialelor pe sectoare; - intrarea ordonată a copiilor în sala de grupă.	Conversația	Trusa Logi2, cutie cu măștișoare	Frontal	Stimularea interesului pentru activitate
3.Anunțarea temei	Ursulețul Martinel le va spune copiilor că le-a pregătit o surpriză. Se descoperă surpriza: cutie cu măștișoare, trusa Logi2	Conversația		Frontal	
4.Reactualizarea cunostințelor învățate		Conversația		Frontal Individual	
5.Dirijarea învățării	-Astăzi ne vom juca un joc care se numește "Măștișoare pentru mama"și apoi vom lipi"Măștișoare și felicitări".	Conversația Explicatia			
	Copiii vor recunoaște formele geometrice: cerc, pătrat, triunghi, dreptunghi	Conversatia Explicația Demonstrația	Trusa Logi2,	Frontal	
	-Penru a-l ajuta pe Martinel să învețe formele geometrice, astăzi ne vom juca un joc care se numește "Măștișoare pentru mama";	Exercițiul	Trusa Logi2,	Frontal	Aprecierea rezolvării corecte a sarcinilor date
	-Acest joc ne va arăta cine cunoaște mai bine formele geometrice. Va trebui să vorbim clar, corect, sa fiți atenți iar dacă cineva va greși să-l corecțați.	Exercițiul	Trusa Logi2,	Frontal	
	Explicarea și demonstrarea jocului :	Metoda Piramidei Exercitiul	Cutie cu măștișoare	Frontal Individual	
		Exercitiul	Fișă de lucru	Individual	

6.Asigurarea retenției și a transferului	Se explică și se demonstrează modul de desfășurare, precizând sarcinile și regulile de joc.	Conversația Explicatia Demonstratia		Individual	Aprecieria rezolvării corecte a sarcinii
7. Obținerea performanțelor	Un copil vine la mine să formeze diferite măștișoare din figuri geometrice. După ce va forma obiectul dorit, va explica ce a format și ce piese a folosit.				Observarea capacitatii de concentrare si a interesului
	Jocul de probă Se execută un joc de probă pentru a se verifica dacă regulile jocului au fost înțelese. Apoi se trece la jocul propriu-zis.	Conversația Turul galeriei	Expoziție de lucrări	Frontal	Aprecieri verbale
	Executarea jocului de către copii	Conversația Explicatia Jocul	Cutie cu măștișoare dulci	Frontal	Aprecieri stimulative, aplauze
	Pe parcursul jocului, voi urmări ca fiecare copil să rezolve sarcinile corect, să vorbească clar, corect, concis.	Conversația Explicatia Jocul	măștișor	Frontal Individual	Aprecieri stimulative, aplauze
7. Încheierea activității	Complicarea jocului: Copiii vor alege câte un măștișor din cutia adusă de Martinel și vor spune cu ce formă geometrică se aseamănă, apoi o vor așeza în Piramida măștișoarelor în dreptul formei geometrice corespunzătoare.	Conversația	Recompense	Frontal	Aprecieri verbale
	Copiii vor primi o fișă individuală de lucru în care vor lipi forma geometrică potrivită sub fiecare imagine.				
	Copiii vor trece la măsuțe pentru a lipi “Măștișoare și felicitări pentru mama “. Se va prezenta modelul educatoarei, după care se va explica și				

	<p>demonstra modul de lucru. Se vor executa câteva exerciții de încălzire a mâinilor ,după care se trece la realizarea lucrării.</p> <p>Pe parcursul desfășurării activității, copiii care întâmpină dificultăți în realizarea temei vor fi ajutați.</p> <p>Se va realiza prin metoda “Turul galeriei”, prin evaluarea lucrărilor expuse în cadrul unei expoziții.</p> <p>ALA2 Jocuri distractive: “Cursa măștișoarelor ”/“Apă, foc!” “Cursa măștișoarelor” Pentru acest joc, copiii vor fi așezați în cerc, pregătiți să plece în căutarea măștișoarelor. Vor primi diferite comenzi: copiii aleargă, copiii trec râul, copiii se scufundă, copiii s-au salvat etc. “Apă- foc!” Copiii se vor așeza pe scăunele în semicerc. Se stabilește spațiul de joc . Pe rând, câte un copil din grupă va ascunde un măștișor iar un coleg de-al lui va trebui să ghicească unde este ascuns măștișorul, fiind ghidat de colegi astfel: atunci când este departe de ascunzătoare, copiii vor striga: “Apă!”iar când se apropie, vor striga “Foc!”tot mai des până la descoperirea măștișorului. Copilul</p>				
--	---	--	--	--	--

	<p>care a ghicit va ascunde măștișorul în continuare.</p> <p>Martinel le mulțumește copiilor ca l-au primit la grupa lor și l-au învățat atât de multe lucruri și le promite că va mai veni la ei . Copiii vor primi recompensele din cutia găsită în timpul “cursei măștișoarelor”.</p>				
--	--	--	--	--	--

DUCATIA IN FAMILIE-CEI SAPTE ANI DE ACASA

**PROF. INV. PRESCOLAR FLUERASU GIORGIANA ROXANA
SCOALA GIMNAZIALA „THEODOR COSTESCU”,
DROBETA TURNU- SEVERIN, MEHEDINTI**

Educatia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia catre adaptarea copilului in societate.

Primul factor care formeaza persoana intr-o perspectiva multidirectionala este familia unde copilul isi petrece primii sapte ani din viata.

Copilul absoarbe din mediul apropiat, familial primele impresii, formandu-si conduite prin mimetism si contagiune directa.

Copilul va face sau va crede precum parintii sai, imitand comportamentele acestora. Baza formarii unui comportament corespunzator al copilului este relatia afectiva cu parintii. Dragostea cu care parintii isi inconjoara copilul ii permite acestuia sa se dezvolte, sa aiba incredere in fortele proprii. Copilul iubit de parinti se simte protejat, ingrijit iar siguranta ii ofera deschidere spre invatarea si asumarea regulilor de comportament -“cei 7 ani de acasa”.

Aceasta expresie defineste insa tot bagajul de cunostinte, deprinderi, comportamente si atitudini acumulate in primii sapte ani de viata. De foarte multe ori, in special in situatiile in care ne supara atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gandim ca nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei sapte ani de-acasa”. Replicam astfel considerand ca nu a primit o educatie potrivita ori nu si-a insusit diverse norme ori reguli de politete, in special. Aceasta perioada de timp este considerata „culmea achizitiilor”, este considerata una din perioadele de intensa dezvoltare psihica, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informatii, de memorare si de insusire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregatit sa primeasca informatii. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informatii, de catre cine si in ce mod.

Se numesc „cei sapte ani de-acasa” deoarece copilul isi petrece cel mai mult timp cu familia, in special pana la varsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influenta asupra lui.

Bebelusul este atasat de mama si de tata, iar comportamentele, limbajul sunt imitate si exprimate de catre copil in joaca lui si in comunicarea cu ceilalti. Ticurile verbale, reactia adultilor la diversi stimuli, modul de a raspunde la mediu le puteti observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi.

La varsta prescolara, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoana foarte apropiata. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu seman cu mama, am ochii ca ea si sunt frumoasa, asa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amandoi ca mancam tot ce ne da mami.” Astfel va exista o incercare de concordanta intre imaginea impusa de ceilalti si cea a cunoasterii de sine.

Nu este de-ajuns doar sa ne controlam limbajul si comportamentul in fata copilului, ci si exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamagire, tristete, etc), precum si a dorintelor si nevoilor. Bineinteles ca asta nu inseamna ca permanent vom fi stresati de cum vorbim, ne purtam ori reactionam la cei din jur, pentru ca ne va fi foarte greu si chiar ne vom simti obositi la un moment dat.

Insa va trebui sa ne impunem anumite restrictii, conduite si chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel incat copilul sa poata trage invataminte atat din situatiile si intamplarile frumoase din viata voastra, cat si din cele negative.

Este nevoie de insusirea responsabilitatii de a fi parinti, de a fi permanent constienti ca cel mic ne supravegheaza, ne analizeaza, interiorizeaza ceea ce facem noi, iar mai tarziu va exterioriza toate acestea in diverse situatii si va fi judecat, acceptat ori nu in societate.

Ce pot invata copiii in cei sapte ani?



- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igiena;
- curatenie si exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trairilor, sentimentelor si emotiilor atat pozitive, cat si negative;
- bune maniere si comportament;
- limbaj corect transmis (fara greseli de pronuntie, topica ori dezacord dintre partile de vorbire);
- modul de a relationa cu ceilalti si de a raspunde la diverse provocari ale mediului inconjurator (este certat de cineva, i se ia jucaria de catre alt copil, nu primeste cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);

- consecventa in realizarea unei sarcini;
- concentrare a atentiei;
- perseverenta in realizarea uneri sarcini;
- alegerea motivelor si motivatiilor atunci cand vrea sa faca ceva.

Unele din insusirile dobandite in aceasta perioada devin stabile pentru tot restul vietii:

- spiritul de competitie;
- altruismul;
- cooperarea;
- atitudinea pozitiva fata de diverse sarcini, etc.

Iar altele influenteaza dezvoltarea de mai tarziu – un copil criticat permanent, devalorizat si pedepsit destul de des se va adapta foarte greu intr-un grup, va avea tendinte de a incalca normele ori nu va fi increzator in fortele proprii.

Inainte de a judeca o persoana si de a-i pune o eticheta, ganditi-va ceva mai mult la ceea ce se ascunde in spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/ a de catre ceilalti.



EDUCAȚIA COPILOR IN CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: FOGOROȘ MIHAELA GRĂDINIȚA CU P.N. LUNCA CÂLNICULUI

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

EDUCAȚIA ADOLESCENTULUI ÎN FAMILIE

PROF. FOTEA ALINA EVANTHIA

Atunci când devii părinte, ai o mare responsabilitate. Totuși, nu trebuie să simți acest lucru ca o povară. Pentru ca educația să aibă eficiență există o soluție aplicabilă, eficientă, realizabilă. Această soluție sau condiție este ca părintele să lucreze zilnic la dezvoltarea sa pe toate planurile. Foarte important este ca el să înțeleagă și să vadă viața cu optimism, cu răbdare, cu toleranță, să nu între în panică la primul eșec în educarea copilului sau în alt domeniu, deoarece toate neajunsurile părintelui se vor reflecta în formarea copilului. De asemenea, orice succes al părintelui se va oglindi în creșterea copilului.

Care ar fi căile de urmat pentru a reuși să ne educăm eficient copiii?

1. **DISCUȚIA, EXPLICAREA, OBSERVAȚIA.** Cum facem o observație copilului pentru ca el să înțeleagă că a greșit fără să se supere și să reacționeze greșit?

Ar fi bine ca și atunci când îi facem o observație copilului, să fim calmi și să aplicăm metoda sandwichului, adică să scoatem mai întâi în evidență o calitate sau un lucru pozitiv pe care l-a făcut, pentru ca abia apoi să-i expunem ceea ce nu e tocmai lăudabil și, poate, să terminăm tot cu o calitate sau o laudă. Discuțiile cu ei au un rol foarte important, nu numai pentru ca ei să înțeleagă unde greșesc și pentru a nu mai repeta greșeala, ci sunt benefice și pentru că unii copii simt nevoia de a discuta cu părinții lor pe diferite subiecte. Uneori se simt excluși dacă nu le dai suficientă atenție, nu discuți mai mult cu ei, nu încerci să vezi ce e în sufletul lor.

Este bine ca, alături de profesori, părinții să-și găsească timp pentru a le cultiva copiilor încrederea în sine care este cea mai importantă în toate situațiile. Copilul trebuie ajutat să-și descopere talentele, pasiunile, veleitățile și nu trebuie bătut la cap să învețe continuu și să ia note mari neapărat. Odată descoperite anumite talente și pasiuni, va face performanță în acele domenii și va crește încrederea în sine. Odată căpătată această încredere, nimic nu le mai stă în cale, vor veni și notele mari la toate materiile și admirația celor din jur.

2. **TIMP LIBER PETRECUT ÎMPREUNĂ.** Copilul ar fi bine să participe la activitățile din familie pentru a învăța de la o mamă și de la un tată în continuă formare și în continuă perfecționare sau de la un profesor, de ce nu, cel mai util lucru: cum să-și împartă timpul și energia? Această abilitate este cheia succesului în viață. Fiecare om, dar chiar din adolescență, ar fi bine să învețe să valorizeze fiecare minut din viață pentru că nu trebuie irosit niciun moment. Ar trebui ca fiecare om să-și cunoască prioritățile și, în funcție de acest lucru, să-și dozeze timpul și energia pentru a face cât mai multe lucruri prin care să se ajute pe sine, dar și pe cei din jur. Dacă adolescentul își pierde timpul ineficient și nu conștientizează care sunt responsabilitățile sale, ajunge să fie foarte obosit, fără să fi făcut nimic valoros. Cu siguranță, trebuie respectată și perioada de odihnă, de distracție, de relaxare, de socializare, dar fiecare cu măsură.

3. **FINALITATEA.** Un alt aspect este că fiecare lucru pe care îl face un adolescent ar trebui făcut, având în vedere scopul, finalitatea. De exemplu, dacă nu-și face tema acasă și o copiază de la un coleg fără să priceapă de ce e făcută așa și chiar fără să înțeleagă scrisul, scriind-o greșit, nu a rezovat nimic. Este de dorit să fie deprinși să folosească timpul eficient, să își pună logica la lucru tot timpul, să nu lase lucrurile la întâmplare. Timpul este limitat, energia noastră este limitată, deci, de ce le-am irosi în zadar?

4. **SOCIALIZAREA** este un lucru important în viața adolescentului, dar trebuie să fie atent la cei din jur, la anturaj. Părintele trebuie să știe care sunt prietenii copilului, să-l sfătuiască, să-l susțină. Prietenii au o mare influență asupra tinerilor. Ar trebui să aibă aceleași preocupări, gusturi, pasiuni, să se susțină unii pe alții, să se bucure unii pentru ceilalți, să-și împărtășească temerile, tristețile, dar și realizările.

5. **FII POZITIV!** Cu toții, mari sau mici, ar trebui să ne introducem în vocabular cuvintele și expresiile: Am greșit!, Îmi pare rău!, Poți!, Cred în tine!, Sunt mândru de tine!, Mulțumesc!, Am nevoie de tine!, Am încredere în tine!, Te respect!, Te iubesc!.

6. **VIAȚA SPIRITUALĂ.** Încă din copilărie, copilul trebuie deprins cu participarea la viața spirituală, deoarece mai târziu îi va fi greu să înțeleagă legăturile sfinte cu Dumnezeu. Viața echilibrată include și participarea în fiecare duminică la Sfânta Liturghie, dar și în zilele de sărbătoare, pe cât posibil,

și ținerea posturilor de peste an, chiar de la șapte ani, și spovedania, și împărtășania. Legătura cu preotul duhovnic e foarte importantă, mai ales în adolescență când poate fi parte din educația lui, alături de părinte și școală. Preotul poate vorbi cu adolescentul, îl poate convinge de anumite lucruri de care părintele nu a reușit să-l convingă. Participarea la viața comunității creștine conduce tânărul pe o cale bună, având în jur oameni modești, smeriți, care țin la valori adevărate, nu la cele false.

Concluzia este că noi, părinții, suntem modele pentru copiii noștri și ar trebui să facem eforturi ca să ne ridicăm la nivelul așteptărilor lor și al așteptărilor noastre. Să ridicăm standardul zi de zi și să lucrăm la dezvoltarea noastră pentru a face față tuturor situațiilor. Ar trebui să ne cunoaștem și să ne înțelegem pe noi pentru ca apoi să-i înțelegem pe cei din jur și, mai ales, pe copiii noștri. Viața reușită este atunci când trăiești echilibrat, petrecându-ți timp de calitate, cu oameni de calitate în jur și cu o viață spirituală bogată.

”Când vei privi înapoi, veți constata că momentele cele mai semnificative ale vieții sunt acelea în care i-ați ajutat pe alții.” Henry Drummond

CEI ȘAPTE ANI DE ACASA

AUTOR: FRANȚI VIOLETA-DIDINA

Tuturor ne este cunoscută expresia „Cei șapte ani de acasă”, deoarece existența dar și lipsa lor marchează destinul fiecărui om.

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală/

Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Astfel, educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului dar și de protecția acestuia exercitând o influență adâncă încât urmele ei rămân uneori întipărite pentru toată viața. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor sale. Tot familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce este bine și ce este rău. Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoielii de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, dar și climatul socio-afectiv în care se exercită influențele educaționale reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

O mare grijă trebuie avută la procesul educativ al copilului. Acest proces trebuie condus cu grijă și multă afecțiune și să fie în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri care nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor să își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii din școală, care vor trebui să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ și să-i ajute pe copii în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei șapte ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume –OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE - CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROFESOR INVATAMANT PRIMAR: FRĂȚILA ANGELA MARIANA ȘCOALA GIMNAZIALA "ION BĂREAZU" MIHALȚ

"Cea mai eficientă educație pentru un copil, constă în joaca lui cu lucruri frumoase" Platon

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Cei 7 ani de acasă sunt esențiali pentru a pune baza unei educații corecte a copilului. Prin comportament, prin limbajul pe care-l utilizează, prin felul de a comunica cu semenii lui înțelegem cât de bine au fost explicate regulile de bune maniere. De multe ori mama este prea tolerantă la anumite situații, iar tata este prea dur. Copilul, însă, nu știe cum este corect să procedeze dacă și maturii au păreri împărțite. În acest sens, codul bunelor maniere vine în ajutor, atenționând că nu există două feluri de bune maniere și, dacă părinții ar cunoaște aceste reguli, cu siguranță am avea o societate mult mai cultă. Important este ca părinții să respecte cât mai mult formulele de politețe, regulile de bune maniere în familie, iar copiii îi vor imita cu precizie de 90%. Pentru ca un copil să deprindă aceste reguli mult mai ușor, trebuie să fie explicate pe etape. Dacă micuțul va cere o jucărie, trebuie obișnuit să spună, printre primele cuvinte, formulele de politețe: „te rog”, „poftim”, „mulțumesc”.

Pentru cei mai mulți dintre noi, expresia „cei 7 ani de-acasă“ este sinonimă cu un set de reguli de politețe și de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă, în sânul familiei, și care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în viața socială.

Un copil care are cei șapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil, educat, politicos, care știe să spună „mulțumesc“ și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară. Copilul își însușește acest set de reguli încă din fragedă pruncie, prin exemple și argumente clare. Să nu uităm însă că purtarea copilului, definită uneori ca obraznică sau nepoliticoasă, nu este întotdeauna un lucru intenționat. Uneori, cei mici pur și simplu nu își dau seama că nu este bine să întrerupă două persoane care discută, că nu este frumos să se scobească în nas atunci când se află la școală sau că nu e un semn de bună creștere când comentează cu voce tare defectele fizice ale unei persoane.

Cei 7 ani de acasa reprezinta o oglinda a educatiei pe care parintii o ofera copiilor in prima parte a copilarii. Specialistii sustin ca regulile de comportament si educatie oferite in primii 7 ani de viata ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educatia unui copil nu consta numai in a-l invata sa scrie, citeasca si a deveni un bun exemplu la scoala. Educatia se reflecta in toate domeniile de dezvoltare: sociala, psihologica, intelectual-cognitiva etc. Cei 7 ani de acasa sunt adesea caracterizati prin cat de manierat este copilul in interactiunile cu ceilalti.

10 reguli esentiale in educatia si cresterea copilului pana la 7 ani:

1. *Invata-l sa se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!*
2. *Stabileste si impune reguli si limite in comportamentul copilului!*
3. *Comunica cat mai mult cu el - comunicarea este secretul unei relatii solide intre parinti si copii; limiteaza timpul petrecut la televizor sau calculator si concentreaza-te in educatia lui pe arta conversatiei!*
4. *Invata-l sa iubeasca lectura si cartile - incepe inca de cand e bebelus citindu-i povesti, apoi, treptat, lasa-l pe el sa le exploreze pana cand invata sa citeasca si sa se bucure singur de ele!*
5. *Lasa-l sa se bucure de copilarie - nu incerca sa faci din el un geniu inainte de vreme; permite-i copilului sa socializeze, sa se distreze si relaxeze, dar mai ales sa se joace din plin.*
6. *Nu abuza in niciun fel de copil - fizic, emotional, verbal etc.; evita educatia cu "palma la fund" si concentreaza-te pe disciplina pozitiva!*
7. *Invata-l sa isi exprime emotii si sentimente; numai asa va reusi sa rezolve conflicte pe cale pasnica si sa-si controleze impulsurile sau sa renunte la agresivitate.*
8. *Invata-l sa spuna mereu adevarul! Si aceasta este o lectie pe care o invata cel mai bine de la tine! Copilul imita ceea ce vede si aude in jurul lui!*
9. *Petrece cat mai mult timp cu micutul tau! Fii un parinte implicat si devotat, iar cei 7 ani de acasa vor oglindi efortul si calitatea timpului petrecut cu el!*
10. *Iubeste-l neconditionat si arata-i zilnic asta! Iubeste-l indiferent de note, de cum arata, de performantele intelectuale, fizice sau de alta natura! Nu glumi pe seama lui, nu ii pune porecle si spune-i zilnic ca il iubesti. Demonstreaza-i acest lucru prin gesturi tandre - sarutari pe frunte, obrazori, imbratisari etc.*

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.
Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București. www.copii.ro
www.scribd.com

EDUCAȚIA COPILULUI ÎN PRIMII ANI DE VIAȚĂ

PROF. FRĂȚIMAN LĂCRĂMIOARA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIHAI DAVID” NEGREȘTI, VASLUI

Piatra de temelie a oricărei societăți civilizate este educația, care trebuie făcută copiilor încă din primii ani de viață, perioadă cunoscută ca *cei șapte ani de acasă*.

Din cele mai vechi timpuri, primii ani de viață sunt considerați cei mai importanți ani în formarea caracterului viitoarei personalități. Avem datoria de a insufla copiilor principii morale solide care își vor lăsa amprenta pe întreaga lor viață și de a clădi caractere puternice cu ajutorul *celor șapte ani de acasă*.

Mai demult *cei șapte ani de acasă* erau apanajul unei educații ce începea în familie și asigura integrarea copilului în societate și în colectivitate. Un copil care avea cei șapte ani de-acasă știa să salute, să spună *Mulțumesc* și *Te rog*, să nu vorbească neîntrebat.

Această expresie se folosește sporadic mai mult în contexte negative. „Nu are cei șapte ani de acasă”, e nepolitic, nu salută, nu ascultă. Astăzi, copiii care au părinți care știu că la baza formării unui comportament exemplar al copilului stă relația afectivă cu aceștia, vor câștiga încredere, se vor simți protejați și iubiți. Oferindu-le dragostea părintească, aceștia vor învăța la rândul lor să ofere respect și afecțiune.

Copiii trebuie învățați încă de mici să fie toleranți cu cei din jur, în special, cu ceilalți copii, să îi trateze frumos. Insuflându-le aceste valori, ei vor deveni adulți toleranți, iar discriminarea, care este cauza multor probleme în această lume, va produce mai puține victime.

Încă de mici, părinții ar trebui să îi învețe să dăruiască, sau cel puțin să accepte să împartă jucăriile cu ceilalți, să fie altruști. Copiii au tendința de a fi egoiști, de a nu-i lăsa pe alții să se joace cu ce este al lor. Este o mare greșeală să nu intervină și să le explice, ori de câte ori este necesar, că acest lucru este unul greșit. Dacă vor face asta în mod constant, ei vor înțelege că, fiind buni, darnici și afectuoși, își vor dezvolta personalitatea armonios și vor ajunge oameni de încredere. Asumarea greșelilor și prezentarea scuzelor sunt alte cerințe pe care copiii ar trebui să le urmeze.

Când copilul este implicat într-un conflict, nu ar trebui să fie subiectivi. Dacă el este cel care a greșit, trebuie să le atragă atenția și să-l mustre, chiar cu prețul orgoliului și eventual să ia măsuri pentru a nu se repeta.

Cei șapte ani de acasă au fost și vor rămâne întotdeauna principiul de viață cel mai important al umanității, constituind, întotdeauna, criteriul de bază în diferențierea civică, socială a indivizilor umani.

Bibliografie:

<https://www.scoalaargeseana.ro/didactica-magna/745-cei-sapte-ani-de-acasa>

<https://AnaBersan/sibiu100.ro/opinii/160607-cei-sapte-ani-de-acasa/>

Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002

Ionescu, M., *Educația în familie – repere și practici actuale*, Editura Cartea Universitară București, 2006.

SUNT UN PĂRINTE CU UN COPIL EDUCAT

PROF. FRĂȚIMAN VLĂDUȚ ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIHAI DAVID” NEGREȘTI, VASLUI

A fi un copil educat înseamnă să ai *cei șapte ani de acasă*. Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de-acasă.

Pentru ca un copil să fie manierat trebuie ca părinții să fie un model pentru el, începând să îl învețe lucrurile simple încă din primii ani de viață.

A-l învăța bunele maniere este un proces zilnic, care va dura în timp.

Pentru a avea un copil educat, părinții ar putea să respecte următoarele sfaturi:

- Să îi explice clar și pe înțelesul fiecăruia ce anume poate să facă sau nu.
- Să fie înțelegători și să accepte greșelile făcute din neștiință.
- Să nu îl critice în public, să nu îl umilească și să nu îl jignească față de străini, chiar dacă greșeala a fost destul de mare.
- Să îl învețe ce înseamnă asumarea greșelilor și faptul că, atunci când greșește față de cineva, trebuie să-i prezinte scuze.
- Să nu țipe la copii, altfel și ei vor adopta aceeași strategie. Este suficient să îi ia jucăria preferată și neapărat să îi explice de ce a făcut lucrul acesta.
- Să îl învețe să respecte pe cei mari, începând cu membrii familiei.
- Să nu recurgă la bătaie drept pedeapsă și nici să nu impună educația prin violență.
- Să îi ofere recompense din când în când pentru a-l stimula, însă acest lucru să nu devină un obicei, astfel încât să creadă că orice se face contra cost.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului.

Fiecare părinte este răspunzător de educația copilului și fiecare are obligația morală să o facă în cel mai bun mod cu putință.

Când toți vor înțelege și vor respecta aceste lucruri, educând copiii după principii și reguli, nu mânați de orgoliu și egoism, vor fi pe drumul de a forma o generație de oameni mai buni și o societate mai civilizată. Vor forma oameni despre care se va spune că au *cei șapte ani de acasă*.

Bibliografie:

<http://www.almanahonline.ro/ce-inseamna-cei-sapte-ani-de-acasa/>

<https://www.avantaje.ro/articol/cei-sapte-ani-de-acasa-568461>

Ionescu, M., *Educația în familie – repere și practici actuale*, Editura Cartea Universitară București, 2006.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR: FRIGEA IULIANA MARIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ, COM. CĂRBUNEȘTI

Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om. Tuturor ne este cunoscută expresia „Cei șapte ani de acasă”. Perioada optimă pentru educație și formarea caracterului psiho-social în viața fiecărui individ este reprezentată de copilărie.

Copilul primește primele sfaturi și noțiuni educative, își dezvoltă aptitudinile și își formează primele deprinderi de viață sănătoasă, în familie. „Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ. În educarea „puiului de om”, familia, grădinița, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție. Ca primă verigă a sistemului educativ, familia are responsabilități clare și diverse. Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ. Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului. Ea este prima instituție de educație morală și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară școală de omenie”. Pentru orice persoană (copil, adolescent, tânăr, adult), familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică cât și psihică, în orice perioadă a vieții. Aici se conturează concepția despre viață și conceptul de sine. Expresia „ai, respectiv, n-ai cei șapte ani de acasă” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui. Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire; - ordine; - igienă; - curățenie și exprimarea propriilor nevoi; - exteriorizarea trăirilor, a sentimentelor și a emoțiilor, pozitive și negative; - bune maniere și comportament în diverse situații;

- limbaj corect transmis;

- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);

- consecvența în realizarea unei sarcini; - concentrarea atenției; - perseverența în realizarea unei sarcini;

- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva. Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- spiritul de competiție;

- altruismul;

- cooperarea;

- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini,

Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre faptă și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acesteia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea), toate, însă, cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

Un proverb spune : „O vorbă bună, rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul”.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002 4. www.didactic.ro

UN COPIL POLITICOS

**DE PROF. FRÎNCU ANDREEA VIOLETA
GRĂDINIȚA CU P.N. NR.9 GIURGIU**

1. Sunt copil politicos

Și cu toți sunt respectuos.

Când primesc spun mulțumesc

Și-mi place să dăruiesc .

2. Toate acestea eu le știu

Și cuminte vreau să fiu,

Ca părinții mei iubiți

Să fie mulțimiți!

EDUCAȚIA COPILARIEI
SECȚIUNEA: ÎNVĂȚĂMÂNT GIMNAZIAL
DISCIPLINA: ISTORIE

PROFESOR FRÎNCU-PREDICA IOANA MARILENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ “MIRCEA CEL BĂTRÂN” GIURGIU

Diploma celor șapte ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinților (Valeria Mohok)

Educația copilăriei este cea care deschide drumul spre perioada adolescenței și apoi a maturității.

Educația care începe din fragedă pruncie mai poartă numele și de educația “celor șapte ani de acasă”. Aceasta reprezintă educația pe care părinții o acordă copiilor. Acasă este locul unde copilul trebuie să fie învățat cum să se comporte în societate, cu cine poate comunica și în ce mod, cum să își respecte semenii, care sunt actele pe care le poate accepta și cele de care trebuie să se ferească.

Învățăturile primite de la părinți sunt completate de cele acordate de ceilalți membri ai familiei, dar și de sistemul de învățământ prin educatori, învățători, profesori și alte personae care au aceste atribuții. Baza este însă realizată acasă, de către familie, care îl învață pe copil de la a mânca, merge, vorbi, până la a purta o discuție cu alte persoane.

Fiecare părinte devine oglinda tânărului pe care îl formează. Acesta vrea ca fiul sau fiica să fie un model de bună purtare în toate locurile prin care trece și în toate perioadele pe care le traversează. Nu este ușor să spunem că totul se formează în perioada celor 7 ani de acasă. Cred că această perioadă este doar punctul de plecare spre conturarea și dezvoltarea personalității tânărului.

Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, gândiți-vă ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/ a de către ceilalți. Aceste atitudini pot fi determinate de numeroși factori. Cu răbdare și perseverență se pot contura caracteristicile pozitive ale personalității copilului.

Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte la interviu pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni, etc. Așadar, cei șapte ani de-acasă ajută un adult să se integreze și să fie acceptat de societatea în care trăiește.

PLEDOARIE PENTRU „CEI 7 ANI DE ACASA”

PROF. INV. PRIMAR FRUNZA NICUȚA
PROF. INV. PRIMAR PADURARU MONICA
ȘCOALA GIMNAZIALA NR.7 GALAȚI

Spun unii că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede. Nu este așa: înainte copiii petreceau mult mai puțin cu părinții din cauza perioadei foarte scurte de după naștere (3 luni versus 2 ani), părinții lucrau tot 8 ore iar copiii erau duși la creșă sau grădiniță cu program prelungit.

Deosebirea e că atunci părinții își asumau acești 7 ani de acasă fără să urmeze cursuri de formare ca să învețe să fie părinți. Ei transmiteau din bagajul celor 7 ani de acasă proprii copiilor lor, conștienți că normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de părinți depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilării toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care tot părinții i-o dau. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă.

Se pot enumera generalizări. Printre principalele calități care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”. Exemplul personal al părinților e de preferat în locul „lecțiilor verbale”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Asta nu se obține de la început ci în timp, cu perseverență.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte.

Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celorlalți.

Comportamentul la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celeia care servește masa. Aceste deprinderi se formează de la o vârstă fragedă în condițiile în care familia se reunește măcar o dată pe zi la masă.

Recunoașterea greșelilor. „Iartă-mă” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune.

Empatie și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Evaluarea obiectivă a poziției sale în raport cu ceilalți. Trebuie să știe ce-i place, ce-i trebuie, ce poate fi un pericol, ce nu vrea să facă, etc.

Susținerea propriilor păreri și apărarea intereselor sale fără a deranja pe cei din jur.

Să folosească un limbaj politicos, să nu se alinte, să nu fie obraznic, dar să exprime ceea ce simte.

Implicare în ceea ce se întâmplă în jur.

Incepând de la salutul persoanelor cunoscute, continuând cu atenția acordată traficului, pietonilor, adică să nu meargă pe stradă cu căștile în urechi, trimițând sms-uri, izbindu-se de alți pietoni și ignorând culoarea roșie a semaforului, și finalizând cu a sări în ajutorul unei persoane care are nevoie de ajutor chiar dacă nu o cunoaște țin tot de cei 7 ani de acasă.

Acceptarea eșecului și automat, a-și focaliza frustrarea spre ceva constructiv, dar și să câștige cu eleganță (fără a-l umili pe cel care a pierdut)

Lucrurile astea se învață mai mult prin copierea părinților și a altor educatori, mai degrabă decât din predici și povești. Așa că e de maximă importanță ca părinții să fie un exemplu pentru cei mici.

Și e important, de asemenea ca independența copiilor să fie stimulată, pentru că, dacă în copilărie e mereu altcineva care să ia deciziile, copilul va tinde spre una din cele două extreme: ori va încerca totul, ca să-și afirme independența, ori va evita totul, dintr-un exces de prudență. Pe când, dacă e obișnuit de mic să înfrunte niște situații și să facă niște alegeri pe potrivă vârstei, îi va fi mult mai ușor să ia hotărâri în ceea ce-l privește.

Bineînțeles că toate exemplele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Bibliografie/webografie

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași

<http://www.itsybitsy.ro/cei-sapte-ani-de-acasa/>

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ – POLII DE REZISTENȚĂ AI EDUCAȚIEI COPILULUI

PROF. FANU IOANA-VALENTINA
LICEUL TEORETIC BUZIAȘ

”Copilăria este seismograful care anunță cutremurele intime de mai târziu; în funcție de ea, omul se comportă într-un anumit fel când e matur, și nu altfel.” Petre Salcudeanu

Datorită invenției psihologiei vestice suntem astăzi mult mai conștienți de influența pe care o are copilăria asupra reușitei de mai târziu în viață. Și capacitatea de a reuși pe plan exterior și aceea de a fi fericiți și împliniți sunt covârșitor influențate de împrejurările și condițiile primei copilării – „cei șapte ani de acasă”. Deși acum acceptăm acest punct de vedere ca pe un fapt de la sine înțeles, cu o sută de ani în urmă nu era deloc la fel. Înainte de această nouă perspectivă, felul în care se făcea educație nu constituia o prioritate, deoarece succesul în viață se atribuia eredității, statutului familiei, muncii asidue, religiei sau norocului. Astăzi ne confruntăm cu încercarea de a reinventa educația.

Aproape toți dascălii și în egală măsură părinții pun sub semnul întrebării atât vechile metode de educație, cât și pe cele noi. Nimic nu mai pare să meargă și problemele copiilor continuă să crească. Unii părinți cred că aceste probleme sunt rezultatul faptului că le permit și le oferă prea multe, în timp ce alții consideră că practicile învechite de educație. A treia categorie cred că aceste noi probleme au apărut ca urmare a schimbărilor negative din societate. Înainte de a ne asuma responsabilitatea de a le forma competențe și deprinderi pentru a-i transforma pe copiii de azi în adulții responsabili și plini de succes, devine din ce în ce mai evident faptul că rolul nostru de dascăli este numai acela de a educa ceea ce există deja, deoarece în fiecare copil se află sămânța reușitei.

Rolul părinților este cu certitudine acela de a le furniza un mediu sigur și hrănitor care să le dea copiilor șansa de a se dezvolta și de a-și exprima potențialul pe care îl au.

O parte din metodele tradiționale de educație și de abordare, care erau potrivite în trecut, nu mai pot fi aplicate copiilor de astăzi. Copiii zilelor noastre sunt altfel. Știu mult mai bine care le sunt sentimentele și astfel au o mai mare conștiință de sine. Având această conștiință, și nevoile lor sunt altele.

Fiecare generație face un pas înainte în rezolvarea problemelor din trecut. Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. Este adevărat că nu prea mai există „cei șapte ani de-acasă”, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie.

Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie „bună creștere”, nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, dascăli și părinți, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”. Se pot creiona, evident, generalizări.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

”Salutul”: Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

”Comportamentul în public”: Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

”Înțelegerea normelor sociale”: Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți

prin 72 afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

"Manierele la masă": O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

"Recunoașterea greșelilor": „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

"Tact și toleranță": Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența, în timp, între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Cu certitudine toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care teai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate. Așadar dacă vrem să avem copii sănătoși, competitivi și cooperanți trebuie să știm că nu trebuie să oferim copiilor noștri „mai mult”, ci poate „altceva”, adică timp de calitate petrecut împreună, ascultare, distracție, înțelegere și îndrumare.

Referindu-se la vârsta inocenței, Francesco Orestano afirma: „*Copilăria este șuvoiul de apă care izvorăște limpede și curat din adâncurile ființei și la care omenirea aleargă fără încetare să-și potolească setea idealurilor sale de dragoste, de bunătate, de frumusețe, de perfecțiune.*”

Bibliografie:

C. Cojocaru, *Creativitate și inovație*, Editura Științifică și Enciclopedică, București 1975;

J. Gray, *Copiii sunt din rai*, Editura Vremea, București, 2006.

AL. Roșca, *Creativitatea, Colecție, Orizonturi*, Editura Enciclopedică Română, București, 1972;

A. Munteanu, *Psihologia Copilului și a adolescentului*, Editura Augusta, 2003;

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASA, O OGLINDA A EDUCAȚIEI OFERITE DE PARINȚI

**PROF. INV. PRIMAR FARCAȘ RODICA MIOARA
COLEGIUL NAȚIONAL "ONISIFOR GHIBU" ORADEA**

"Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală". Albert Einstein

Educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în mare măsură viitorul adult. Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Aceasta perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- ✓ deprinderi de autoservire;
- ✓ ordine;
- ✓ igienă;
- ✓ curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- ✓ exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative;
- ✓ bune maniere și comportament;
- ✓ limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire);
- ✓ modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);
- ✓ consecvență în realizarea unei sarcini;
- ✓ concentrare a atenției;
- ✓ perseverență în realizarea unei sarcini;
- ✓ alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Părinții sunt modelele pe care copiii le văd încă de la naștere. Ei au o foarte mare influență asupra acestora în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi.

Familia înseamnă înțelegere, bucuria de a sta împreună în jurul bradului de Crăciun, de a fi cu toții în diferite ocazii, de a pleca în vacanțe, este locul unde ne simțim bine cu cei dragi, locul unde ne încercăm cu energie pozitivă pentru a rezista presiunilor din viața publică. Părinții trebuie să încurajeze copiii în exprimare, să-i corecteze, să le explice unele situații pe care nu le înțeleg și atunci aceștia vor progresa în dezvoltarea lor. Discuțiile cu copiii trebuie să decurgă în așa fel încât aceștia să se simtă membri importanți ai echipei pe care o formează familia. Copiii reacționează pozitiv și respectă încrederea, afecțiunea și fermitatea părinților. Nu trebuie să-i criticăm de față cu alții deoarece se simt umiliți și frustrați. Laudele și recompensele trebuie folosite cu măsură și nu în mod abuziv.

Noi, ca adulți, trebuie să le oferim copiilor puterea exemplului personal, să fim un model intelectual, moral și comportamental, să fim curajoși, îndrăzneți pentru a le stimula și lor curajul și îndrăzneala, să fim empatici, să-i iubim, să fim adaptabili pentru a-i putea ajuta când au nevoie, să fim răbdători, calmi, echilibrați pentru a le insufla și lor din liniștea noastră. Cheia unei relații statornice între membrii unei familii este ca fiecare să-l asculte pe celălalt, să coopereze.

Scriitoarea Sheryl Eberly îndeamnă părinții să își laude copiii atunci când se comportă manierat, întrucât acest fapt întărește dorința de progres: „Principiile care guvernează eticheta se bazează pe respectul pentru noi înșine și pentru cei din jurul nostru. Ele îl învață pe copil să-i trateze pe ceilalți cu bunătate,

înțelegere și să țină cont de sentimentele acestora. De asemenea, copilul va căpăta încrederea în sine pe care i-o va da faptul că știe ce și când trebuie făcut. Această încredere crește odata cu abilitatea copilului de a-i percepe pe cei din jur și de a lega relații care să îl mulțumească.”

Familia este și va rămâne prima școală a fiecărui copil. Cei șapte ani de acasă reprezintă bagajul cu care copilul pornește la drum în școala în care va învăța. Fiecare familie alege să acționeze așa cum consideră că este mai bine pentru cei apropiați, însă alegerile făcute nu sunt întotdeauna cele corecte. Locul părintelui nu poate fi ținut în copilărie de bunici, prieteni, alte rude sau psihologi. Aparent, copilului nu-i lipsește nimic, dar părinții trebuie să înțeleagă că cei mici au nevoie de ei în preajma lor pentru a se dezvolta armonios din punct de vedere emoțional, moral și intelectual. Cele materiale sunt necesare trupului, însă cele spirituale sunt mult mai de preț și sunt necesare sufletului care va rămâne mereu cu acel gol neumplut, cu acea suferință nealinată, lipsa părinților și dorul de aceștia.

Este o binecuvântare să fii părinte, dar și o misiune dificilă uneori, pentru că știi că de tine depinde în mare măsură formarea omului ce va să devină copilul pe care îl ții de mână pe drumul vieții.

Bibliografie:

- Voinea, Mihaela, *Sociologia familiei*, Editura Universității, 1993, București;
- Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998;
- Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002

REFERAT
”EDUCAȚIA ÎN FAMILIE, ÎN CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”
”DIN SUFLET PENTRU MAMA”



AUTOR REFERAT – FARCAȘ - PETIC VERONICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ RĂCĂCIUNI

”Educația în familie, în cei șapte ani de acasă”

”Din suflet pentru mama”

1. Educația – rol primordial în viața copiilor încă de la vârste fragede:

În ceea ce privește educația copiilor, primul rol le revine părinților deoarece ei i-au dorit și i-au conceput. Ceea ce copiii văd și aud în familie în primii șapte ani, în funcție de aceasta își vor forma comportamentul în societate de-a lungul anilor lor de trai. În primii șapte ani, copiii pun bazele morale și comportamentale și consolidează aceste valori urmând ca să le aplice în societate. Este indicat ca părinții să pună în practică în viața lor norme de conduită. Aceste norme de conduită vor pregăti copiii pentru un comportament sănătos și conștient în mediul școlar și social.

2. Educația în vorbirea noastră curentă și prin exemplul propriu de viață:

Auzim deseori cuvintele: ”Ce să ofere dacă nu are?”. De aceea este foarte important ca părinții să conștientizeze cât de important este ca să ofere copiilor lor educație nu atât prin cuvintele lor, cât prin comportamentul lor, educație prin ceea ce fac ei. Copiii dacă o vor vedea pe mama harnică, grijulie, iubitoare, răbdătoare, vor prelua aceste aspecte. Dacă nu vor vedea acestea în comportamentul ei, atunci vor învăța exact ceea ce vor vedea. Copiii au nevoie să o vadă pe mama vorbind frumos cu cei din jur, analizând situațiile tensionate cu calm etc.

3. Educația în familie, în cei șapte ani de acasă prin joc:

Fiecare părinte cunoaște dorința copiilor de a se juca. Astfel, părinții deseori le cumpără copiilor lor jucării, sperând astfel că ei se vor juca singuri și în acest fel ei vor fi fericiți. Cu toate acestea nu puține au fost cazurile în care copiii se plictiseau repede de jucării manifestând dorința de a juca un joc nou. În acest caz ar fi indicat ca mama să fie parteneră în joc cu copiii. În acest fel, copiii văzând-o pe mama alături vor avea posibilitatea de a-și dezvolta mai ușor imaginația, limbajul, motricitatea, deoarece mama va interveni în jocul copiilor prin idei noi. Deci pentru o dezvoltare armonioasă a copiilor este indicat ca mama să fie aproape de ei cât de mult timp se poate.

4. Analiza unor comportamente ale copiilor în cei șapte ani petrecuți în mediul familial: imitarea, identificarea și autoîntărirea:

În primii ani de viață, copiii își imită părinții. Ei sunt capabili, jucându-se să se identifice cu mama, tata și alte persoane. Este perioada în care mama prin joc poate tezi interesul copiilor spre treburile casnice. Imitarea poate fi descrisă ”drept o scurtătură în învățare”¹. Copiii sunt capabili să dobândească deprinderi fizice într-un mod rapid și eficient. În ceea ce privește identificarea, copiii în primul rând își iau ca model părinții. Dacă la școală fetelor li se cere să vorbească despre mama, iar băieților despre tata, vom observa că eu pot da foarte multe răspunsuri pozitive, deoarece au observat comportamentul lor, atitudinea lor în familie. În acești ani, copiii au nevoie de autoîntărire. Au nevoie să fie apreciați pentru felul în care se joacă, pentru felul în care își îndeplinesc atribuțiunile în mediul familial și școlar. Stimulii pozitivi cum ar fi încurajarea sau lauda, contribuie la creșterea stimei de sine ceea ce va contribui la succesul lor în viață și în carieră.

5. Canalul nonverbal și canalul verbal – repere în comunicarea părinților cu copiii în primii șapte ani de viață ai copiilor:

Știm cu toții că atunci când un copil se naște, el va avea de parcurs un drum lung de pregătire pentru a putea comunica cu părinții verbal. De aceea primul aspect la care voi face referire este comunicarea nonverbală. Părinții și în special mama, care se află mai mult timp alături de copii, comunică cu ei, până ce aceștia își vor forma un limbaj minim verbal, nonverbal. Mama comunică cu ei prin anumite gesturi de întărire a reacțiilor copilului (de exemplu – copilul în timp ce mănâncă, mama dă din cap aprobator, trimițând copilului semnalul că este fericită și mulțumită), privire, tonul vocii, dans etc.

Primele cuvinte se învață tot în familie, iar școala intervine prin scrierea semnelor grafice ale literelor și îmbogățirea limbajului verbal.

Îndemn pentru mame: ”A fi părinte înseamnă a fi totodată psiholog și profesor într-un mod cu totul special. Sunteți psihologul copilăriei deoarece aveți nevoie să înțelegeți cum funcționează mentalul copilului dumneavoastră. De asemenea, sunteți și cel mai influent profesor pe care îl va avea acest copil. Sunteți primul său educator. Lucrurile pe care îl învățați (chiar și cele de care nu sunteți conștientă că le învățați de la dumneavoastră) reprezintă lecțiile cele mai importante care depășesc ca valoare lecțiile școlare.²

-
1. Psihologia dezvoltării copilului – Psiholog Cătălin Luca, pag. 3
 2. Psihologia copilului – Totul se întâmplă înainte de 6 ani, Ana Savin, pag. 2

JOCUL ȘI „CEI ȘAPTE ANI DE ACASA”

FAȘIE CATALIN - IONICA ȘCOALA GIMNAZIALA NR. 1 REMETEA, JUD. BIHOR

Succesul în viață ține foarte mult de educația primită în primii ani de existență. Pe parcursul maturizării, educația poate suporta influențe pozitive sau negative, însă „cei șapte ani de acasă” marchează definitiv caracterul și personalitatea umană. Încă din primii ani de viață, ființa umană „practică”, imită mișcarea sub diferite forme, fără a conștientiza conexiunea cu sportul, începând cu mișcările grosiere de extensie / flexie / răsucire ale părților componente ale corpului, continuând cu târârea, mersul de-a bușilea, trecerea la mersul biped, cățărarea, escaladarea, ajungând până la descoperirea primelor forme ale alergării, săriturii și aruncării și combinându-le sub formă de joc.

Nu există calități fizice sau intelectuale care să nu poată fi dezvoltate prin intermediul jocurilor. Prin marea lor varietate, jocurile reprezintă un mijloc eficient de dezvoltare fizică, psihică și estetică, făcând parte din viața copilului și, de multe ori, acesta identificându-se în joc, se regăsește și trăiește prin el. Practicarea jocurilor educă, dezvoltă și perfecționează simțurile prin îmbunătățirea funcțiilor și a sensibilității analizatorilor tactili, vizuali, auditivi, kinestezici, de echilibru, coordonare și orientare în spațiu. Implicarea presupune responsabilitate, spirit colectiv, cinste, sinceritate. Jocul trezește și răscolește îndemânări, virtuți și sentimente morale, îl învață pe copil să lupte cu forțe unite pentru victorie, sprijinindu-și colegii la nevoie, acționând în spiritul echității. Copilul descoperă cum să suporte înfrângerea fără descurajare, să ia atitudine în cazul de lezare a demnității umane, față de minciună și necinste, împotriva acelor care nu-i prețuiesc îndeajuns pe ceilalți. Jocul transmite putere, respect, curaj și încredere. Spiritul de echipă impune subordonarea intereselor personale celor colective.

Jocul formează deprinderi organizatorice și dezvoltă capacitatea de autoorganizare, copiii asumându-și sarcini și obligații de care răspund în fața colectivului. Prin respectarea regulilor, se manifestă voința și autonomia copilului. Regula este legătura dintre morală și lege, abaterile ducând la accidentări, excludere sau pedeapsă. Regulile, scopurile urmărite, îl capacitează pe copil să se încadreze în grupul interesat. Prin joc, comportamentul se corelează cu esteticul, căci acesta îi sensibilizează pe copii, le formează gustul pentru frumos, capacitatea de a observa și de a înțelege mișcarea. Mișcarea sub forma jocului reprezintă cea mai simplă formă de organizare socială, în care avem: un colectiv cu aceleași interese, un conducător ales sau impus și considerat, de obicei, cel mai bun și reguli bine stabilite cărora li se supun de bunăvoie și luptă pentru a învinge în numele colectivului. În joc apar formele elementare de socializare, datorate interacțiunii cu ceilalți. Jocul conduce spre o poftă de mișcare, călind organismul, mărindu-i capacitatea de efort și adaptare la condițiile de mediu. Îmbinând în mod „fericit” mișcarea cu factorii naturali și cu măsurile de igienă, jocul fortifică sistemul locomotor și nervos și, totodată, mărește rezistența la îmbolnăviri: „mens sana in corpore sano”.

Există o strânsă legătură între mișcare, sănătate, senzația de libertate, putere, mulțumirea de a înfrânge un obstacol și senzația de control asupra emoțiilor. Copilul rezolvă contradicția dintre dorința și posibilitatea ce există pe plan intern, prin intermediul jocului creat de el. J. Piaget, cercetând fenomenul ludic, observă că, obligat să se adapteze lumii celor mari, copilul nu se adaptează la real, ci încearcă, prin joc, să adapteze realitatea la eul propriu, fără constrângeri și sancțiuni. Prin joc, copilul are posibilitatea de a fi, mai degrabă, un inițiator în propria sa lume, decât o persoană manipulată și constrânsă.

Educația, cu atât mai mult prin sport, nu subzistă ca „mersul pe bicicletă”, ci trebuie mereu supravegheată, întreținută și alimentată. Și eu sunt rezultatul educației și formării prin sport, visându-l și practicându-l de la o vârstă fragedă, jocurile copilăriei mele (trasul cu arcul, aruncatul cu minge / pietre / bulgări la țintă sau la distanță, prinsa, cățărutul în pomi, săriturile peste garduri și obstacole, șotronul, săritul peste „capră”, pac-pac etc.) determinând, de-a lungul timpului, dezvoltarea abilităților de natură fizică, psihică și de învățare prin descoperire. În prezent, sintagma „cei șapte ani de acasă”, pare ceva desuet. Modelele existente încă de la începutul vieții (o parte din personajele din desenele animate sau din cărțile copilăriei) au tentă de a modifica într-o direcție greșită valorile conceptuale corecte ale educației preșcolare. Ca urmare, copiii au nevoie în dezvoltarea lor de modele bine conturate, pozitive, care să le inspire o scară a valorilor.

Concluzionând, putem arăta că rolul jocului în educarea copilului este considerabil, el fiind numit, pe bună dreptate de unii autori, tipul fundamental de activitate al copilului. Ține de noi și de gradul nostru de implicare cum vor absolvi copiii noștri „cei șapte ani de acasă” la zi, la seral sau fără frecvență!

Bibliografie:

Pânișoară, Georgeta, Sălăvăstru, Dorina, Mitrofan, L., *Copilăria și adolescența: provocări actuale în psihologia educației și dezvoltării*, Ed. Polirom, Iași, 2016

Sălăvăstru, Dorina, *Psihologia educației*, Ed. Polirom, Iași, 2004

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE-ACASA

**PROF. INV. PREȘ. FAȘIE MIRELA
ȘC. GIM. "IOSIF VULCAN", HOLOD**

Pedagogia este știința care studiază fenomenul educațional cu toate implicațiile sale asupra formării personalității umane în vederea integrării sale în viața socială. Urmărind integrarea omului în societate, educația se preocupă, în aceeași măsură, de formarea personalității care va permite fiecărui om să asimileze în mod creator realizările sociale.

Atât educația cât și familia trebuie să urmărească același scop: formarea personalității copiilor în vederea integrării sale în viața socială. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează în primul rând în familie. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Asadar prima școală a copilului este familia. Ea este cea mai importantă dintre toate instituțiile educaționale. Căminul este locul în care trebuie să înceapă educația copilului. Aici este prima lui școală. Avându-i pe părinți drept învățători, aici copilul va învăța lecțiile care-i vor fi călăuză în viață – lecții despre respect, cinste, ascultare, autocontrol. Influențele educaționale ale familiei constituie o putere hotărâtoare spre bine sau spre rău.

Toți părinții au obligația instruirii copiilor din punct de vedere fizic și psihic. Educația primită de copil în această perioadă a vieții lui se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă. Va fi inefficient să atragem atenția copilului să nu mai țipe spre exemplu, dacă acesta aude frecvent certuri în familie. Deasemenea cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. Ultimii ani au adus cu ei o percepție nouă în privința influenței pe care o are familia asupra formării personalității copiilor. Deși s-a știut întotdeauna că familia ne influențează, acum descoperim că această influență este mai mare decât ne-am imaginat.

Ca adult, sesizezi uneori că, în situații-limită reacționezi cum nu te așteptai, sau de cele mai multe ori reacționezi după modelul care ți-a fost oferit în familie atâta timp cât ai trăit cu părinții. Modelul părinților se imprimă atât de tare în copii, încât, copilul adult ajuns, va reacționa așa cum a văzut la mama sau tatăl său (cuvinte, gesturi, expresii, comportamente). Drept urmare, pentru a ne educa corect copiii, trebuie mai întâi să ne educăm pe noi înșine, părinții.. Astfel vom fi un model moral bun de urmat de către proprii noștri copii. Este bine de știut ca și părintele să știe să-și asculte copilul și se explice de fiecare dată hotărârile pe care le ia și care îl privesc pe copil. Aplicând aceste lecții pot fi prevenite acele conflicte de mai târziu dintre voință și autoritate, care contribuie la apariția în mintea tinerilor a înstrăinării și supărării față de părinți și a împotrivirii lor față de orice autoritate. În primii ani de viață, este important ca părinții să dedice copiilor cât mai mult din timpul lor, să vorbească cu ei, să se joace, să „lucreze” împreună. Așa copilul va fi permanent supravegheat și nu va fi lăsat în voia lui.

De la o vârstă foarte timpurie, copiii pot înțelege ceea ce le este spus simplu și clar, cu blândețe și dragoste. Pe măsură ce copilul crește, părinții vor introduce reguli și regulamente ce vor fi stabilite, care vor fi respectate de către toți membrii familiei și care vor fi în felul acesta simplu și ușor adoptate de către copil. Există o dragoste oarbă, ce lasă copiilor „privilegiul” de a face ce vor ei; acest tip de atitudine conduce la primul pas spre deteriorarea relației părinți-copil de mai târziu.

Alteori e mai ușor pentru părinți să recurgă la pedepse ori abuzuri fizice decât să coopereze, să stabilească limite. Acest lucru se întâmplă datorită dezinformării și a lipsei răbdării. Stabilind limitele în relația cu copilul, acesta va înțelege că părintele respinge comportamentul negativ și nu îl respinge pe el. Regulile și limitele sunt importante fiindcă oferă părinților și copiilor sprijin și siguranță. Copiii acceptă adesea regulile dacă sunt clare și pe înțelesul lor și dacă sunt aplicate în mod consecvent. Prea multe reguli însă împiedică dezvoltarea copiilor. Deasemenea, atunci când părintele interzice ceva copilului, e bine să îi explice de ce nu are voie să facă un anumit lucru. E important ca copilul să înțeleagă.

De o importanță deosebită este și faptul ca părintele să se gândească serios și la alte modalități cu mult mai eficiente de a-și pedepsi copilul, în afara pedepsei fizice și anume izolarea copilului sau confiscarea unui lucru care îi place acestuia. Părintele poate să fixeze la copil comportamentul dorit oferindu-i recompense (o mângâiere pe cap, un pupic sau chiar un semn stabilit de comun acord cu copilul- a ridica degetul mare de la mână, „ceva bun” etc).

Îndrumarea pozitivă e mai plăcută și te ajută să îți atingi mai repede scopul decât cea negativă. Lăudând și acordând atenție copilului avem mai mult succes decât certându-l și pedepsindu-l. Dacă îndrumăm copilul în mod pozitiv, atunci acesta capătă o mai mare încredere în sine.

Este datoria părintelui să aducă pe băncile primelor clase copii sănătoși, viguroși pe care școala, prin aportul ei pe linia instrucției, dar desăvârșind și opera de educație inițiată în familie să îi transforme în personalități armonios dezvoltate, în cetățeni înzestrați cu spirit de răspundere, cu simțul datoriei și potențial creator.

Ca o concluzie, cei șapte ani de acasă sunt piatra de temelie a vieții viitoare. De acești ani depinde cum va fi integrat viitorul adult în societate, cum va fi agreat de cei din jur și cum își poate ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi.

Un adult care are „cei șapte ani de acasă” poate merge în viață deschis și cu un viitor sigur.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE-CEI ȘAPTE ANI DE ACASA

PROF. INV. PREȘC. FAUR MARILENA-FELICIA

Normele de conduită, politețea, regulile de bună purtare sunt „acel ceva ”care se învață încă din primii ani de viață și își spune cuvântul pe tot parcursul vieții... .

Familia este factorul educativ prioritar, în care se pun bazele deprinderilor și obișnuințelor elementare de comportare morală. Educația începe încă din familie- locul în care copilul își face pregătirea pentru viață și, evident, principalul reper din viața copilului. Familia promovează diferite valori, care sunt transmise celor mici, controlând modul în care personalitatea acestora se formează. De la părinte copilul va învăța ce e adevărul și minciuna, ce e bine și ce nu e bine, ce e corect și ce e nu e corect, care sunt comportamentele dorite și care sunt cele nedorite.

Perioada „celor șapte ani de acasă” constituie perioada marilor achiziții pentru copil, perioada în care „copilul-burețel”, asimilează toate informațiile oferite de cei din jur. Climatul familial- tot ce se întâmplă în familie- are un rol decisiv în evoluția și funcționarea optimă a copilului, pe parcursul tuturor etapelor de viață. Relațiile intrafamiliale, comportamentele membrilor familiei, reacțiile acestora în diferite momente ale vieții de zi cu zi, existența/absența unor reguli în cadrul familial, a disciplinei, a organizării, a comunicării, cooperării, interacțiunilor din cadrul familial, a suportului reciproc ș.a., constituie elemente esențiale în creșterea, dezvoltarea și evoluția optimă a copilului, ca viitor adult.

Educația primită acasă presupune că, până la vârsta de șapte ani, copilul demonstrează faptul că știe să salute, să folosească, în comunicare, formule de politețe („te rog”, „mulțumesc”, „cu plăcere ș.a.), să își aștepte rândul în diferite contexte, să răspundă la întrebările care îi sunt adresate și să interacționeze adecvat cu cei din jur- să nu întrerupă când altcineva vorbește, să se comporte cuviincios și cu respect și să folosească un limbaj corect și o tonalitate potrivită în comunicare. Apoi, un anumit grad de autonomie în ceea ce privește îngrijirea și igiena personală este necesar, de asemenea, alături de câteva responsabilități pe care copilul le poate îndeplini și care, cu siguranță, îi vor creștea încrederea în sine și îl vor face să se simtă util, important și apreciat. Și lista poate continua. Este necesar ca cel mic să înțeleagă că are atât drepturi, cât și responsabilități.

De ce sunt atât de importanți „cei șapte ani de acasă”... Pentru că aceștia au o contribuție majoră în adaptarea copilului, ca viitor adult, în societate și constituie o cale sigură spre dezvoltarea și funcționarea lui optimă, ca individ. Un copil deschis, sociabil, care deține un anumit set de valori, va deveni un adult împlinit, cu stimă de sine crescută, cu o imagine de sine pozitivă și încrezător în forțele proprii. Un adult responsabil care va fi cu ușurință acceptat de societate, îndrăgit de cei cu care relaționează și apreciat pentru munca și realizările sale.

Oamenii conviețuiesc împreună, interacționează unii cu ceilalți, funcționează împreună. În societate, relațiile interpersonale sunt esențiale. Fiecare individ este membru în cadrul unui grup - familie, școală, loc de muncă, cerc de prieteni ș.a. Avem responsabilități, avem drepturi, există reguli care trebuie respectate. Societatea funcționează într-un mod organizat, are anumite așteptări comportamentale, anumite norme și valori impuse. Așadar, în educarea copiilor, este extrem de importantă, adoptarea unei atitudini responsabile, aplicată cu consecvență, răbdare și afecțiune.

Astfel, vom putea evita să privim, neputincioși, „din afara careului”, comportamente nedorite și „cărți de vizită ” pe care am fi dorit să scrie, de fapt, „Am cei șapte ani de acasă...”.

VORBA DUCE MULT ADUCE

PROF. ÎNV. PRIMAR FAZACAȘ FLORINA DANIELA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „RADU TUDORAN”, COMUNA BLEJOI

Motto: „*Felul în care folosești cuvintele are efect asupra oricărui gen de relație pe care o ai.*”

Încă din prima zi de viață, copilul intră într-un proces continuu de formare care se desfășoară treptat în funcție de etapele de dezvoltare prin care acesta va trece. Prin urmare, educația începe de acasă, părinții având cel mai important rol în formarea și transmiterea ei și se continuă și se aprofundează de către educator sau profesor în domeniul educațional.

„Cei șapte ani de acasă” definesc în mare măsură caracterul copilului, deoarece aceasta nu e doar o expresie. Nici „Omul, cât trăiește, învață” nu e doar o expresie. La școală sunt desăvârșite studiile concrete, dar continuă și acasă și după șapte ani. Există mulți părinți, care consideră că educația copiilor este datoria exclusivă a școlii. Acasă este însă locul unde se pun cărămizile temeliei educației solide a copilului. Studiile arată că, copiii părinților implicați în educația lor de acasă sunt mult mai motivați să obțină rezultate bune și au o atitudine pozitivă la adresa școlii și a procesului educațional, iar ulterior se bucură de mai mult succes în viață.

Codul bunelor maniere implementate încă de acasă, influențează relațiile pe care copilul le va avea. Copiii trebuie învățați încă de mici să aibă principii care formează fundamentul tuturor manierelor. Voi exemplifica câteva moduri care definesc acest comportament.

➤ **RESPECTUL** – înseamnă a fi atent la celălalt și a-l înțelege exact așa cum este: în cultura lui, cu obiceiurile, cu slăbiciunile și cu deprinderile lui. A arăta respect înseamnă a-i trata pe oameni cu grijă și înțelegere.

➤ **CONSIDERAȚIA** – înseamnă pur și simplu a-ți pese de ceilalți. Înseamnă să te gândești la felul în care-i va afecta comportamentul tău.

➤ **SINCERITATEA** – înseamnă ceva mai mult decât a nu spune minciuni. Înseamnă a afla adevărul și a-l împărtăși. Iar dacă adevărul se dovedește dureros, să găsești o cale prin care să-l prezinți într-o lumină pozitivă, pe cât posibil.

Copiii trebuie să conștientizeze că indiferent care ar fi situația și unde se vor afla, dacă decid să se poarte cu respect, considerație și sinceritate, înseamnă că au ales calea corectă. Relațiile cu familia și prietenii vor fi unele bazate pe încredere și altruism. Și dacă uneori li se pare că respectul, considerația, sinceritatea le aduc avantaje celorlalte persoane, sigur acestea vor fi benefice și pentru ei.

Conversațiile lungi pe care copiii le vor avea în viitor, necesită alegerea unor cuvinte potrivite. Un rol important îl au expresiile feței și limbajul trupului. Dacă sunt mulțumiți de ceea ce spun, trebuie să se asigure că au un zâmbet pe față. Astfel, conduitele de bază au în spate „cuvinte magice”, cum ar fi: *Cu plăcere!, Scuză-mă!, Nu, mulțumesc!, Bună, ce mai faci?, Aș putea oare...*

„*Dacă ești mulțumit de ceea ce spui, asigură-te că ai un zâmbet pe față.*”

Bibliografie:

Crețu Tina „*Psihologia vârstelor*”, Ed. Polirom, București, 2009

Peggy Post „*Codul bunelor maniere*”, Ed. Corint Junior, București, 2005

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

ÎNV. FEDELES IOANA LICEUL „MIHAIL SADOVEANU”, BORCA-NEAMT

„Prețul omului stă în iscusința duhului său și în cinstea purtării sale” PROVERB ROMÂNESC

Lumea copilăriei e o lume minunată, o lume a inocenței, a purității, a dragostei, a frumuseții și credinței, a dorinței de cunoaștere.

Copilul e precum un copăcel - noi, cei care am fost odată copii, trebuie să-l îngrijim, căci e firav, plăpând, neștiutor, dornic de soare, însetat de ploaie și cu dorință de a da rod bogat, iar pentru toate acestea are nevoie de ocrotire.

Trebuie să fim grădinarii care vor turna câte un strop de înțelepciune la rădăcina „copiilor-copăcei” și ei vor crește sănătoși, jucăuși și bine educați, spre bucuria celor din jur.

Învățământul școlar se prezintă ca cea mai largă, modernă și adecvată măsură în serviciul copiilor, în vederea însoțirii lor pe drumul valorificării potențialului biopsihic de care dispune fiecare ființă umană.

Valorificarea potențialului creativ al copiilor și dezvoltarea generală a aptitudinilor intelectuale se realizează prin acțiuni de cooperare a factorilor educativi (familie, școală, societate). Însă, interesul scăzut, manifestat, în ultima vreme, de către tineri, pentru regulile politetii, pentru formele de exprimare ale buneii cuviințe ne fac să ne îndreptăm atenția spre această latură educativă, căci politețea e necesară în toate ceasurile vieții noastre. Ea trebuie să vină, în primul rând, dinăuntrul nostru, pentru a avea drept de manifestare exterioară.

Educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze. El trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar aceasta e răspunderea noastră, profesori și părinți deopotrivă. Să-i obișnuim de mici cu bunele maniere. Sunt cheia către succesul lor social.

Maria Montessori considera că în copil se manifestă și se dezvoltă „energii interioare” prin care copilul formează omul, adică „toată munca de formare o face copilul însuși”. Dar el n-ar putea construi omul fără ajutorul mediului și al adultului însuși. Însă, pentru că mediul, chiar și cel natural, este oferit și îngrijit de adulți, putem spune că se formează și se educă prin relația și acțiunea comună adult - copil, mijlocită de mediul educativ.

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitori prin formarea lui ca adult.

Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare socială, psihologică, intelectual-cognitivă. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane, ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos, „Nu are cei șapte ani de acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori norme de politețe.

Această expresie „Cei șapte ani de acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente, atitudini, acumulate în primii ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare, de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj.

Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îi vor ajuta, să devină un oameni respectoși și demni de respect la rândul lor.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca în relațiile cu cei din jur, decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Bibliografie:

- Vrăsmaș, E., 2002, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București;
- Emil, P., Iucu, R., 2002, *Educația preșcolară în România*, Polirom.
- Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
- www.didactic.ro

TIMPUL LIBER –VECTOR DE EDUCAȚIE ÎN FAMILIE

**PROF. INV. PREȘC. IONELA FEDMAȘU
GRĂDINIȚA CU P.P.NR.37 BRĂILA**

Timput liber se înscrie în schema celor trei 8 care alcătuiesc cele 24 de ore ale unei zile din viața omului modern: 8 ore de muncă, 8 ore de odihnă și 8 ore de timp liber. Timput liber este timput rămas între două constrângeri: timput de muncă și timput de odihnă, de somn.

Timput liber este timput care, după durată și după modul de întrebuițare nu este supus unor constrângeri sociale sau biologice, prin analogie, timput liber al elevului/preșcolarului este timput care îi rămâne la dispoziție între timput alocat programului școlar (inclusiv sarcinile extrașcolare aferente acestuia) și timput necesar somnului. În același sens trebuie să avem în vedere că:

- timput liber se distribuie nu numai zilnic, ci și săptămânal, lunar, semestrial, anual.
- timput liber este un timp pe care subiectul îl caută, și-l crează sau și-l rezervă.
- timput liber este timput pe care subiectul concret și în condiții concrete îl resimte ca liber, ca pe un drept.

Lumea în care trăim a produs și produce timp liber, mai mult, a transformat timput liber dint-o concesie sau un lux într-o necesitate și un principiu de funcționare a societății. În aceste condiții, timput liber are rolul de a restitui armonia și integralitatea persoanei, în consecință, timput liber trebuie să fie și un obiectiv al educației, precum și o cale prin care educația poate contribui a formarea personalității tânărului. Pe de o parte, timput nu este folosit întotdeauna pentru divertisment, ci și pentru completarea veniturilor obținute în timput de muncă, pentru formare sau reconversie profesională, pentru activități gospodărești, etc. Prin analogie și timput liber al elevului/preșcolarului va fi utilizat pentru recreere și divertisment, pentru muncă sau activități suplimentare de învățare.

Dacă în cazul adulților timput de muncă este factorul limitativ principal care condiționează durata și „orarul” timputului liber, la elevi și preșcolari principalul factor limitativ al timputului liber este timput programat de învățare în școală și grădiniță. În ultimii ani se observă o creștere a numărului copiilor care după programul de școală petrec alte ore la alternativele after school. Și numărul preșcolarilor înscriși la program prelungit este în creștere. În aceste condiții copiii petrec mai multe ore în spațiile instituțiilor școlare, desfășurând activități, lecții instructiv-educative sau extrașcolare decât acasă, cu membrii familiei. Instituția școlară, chiar dacă are profesori calificați, materiale didactice diferite, condiții de învățare excepționale nu poate înlocui familia și nu poate oferi cei 7 ani de acasă. Așa că de felul cum poate fi valorificat timput liber al elevilor și preșcolarilor trebuie să se ocupe familia. Ea trebuie să ofere resurse și momente de distracție, relaxare dar și de cunoaștere și exersare a regulilor de comportament civilizate, de integrare în societate, de manifestare a experiențelor socio-emoționale în situații diferite. Orice moment petrecut în familie, fie că este vorba de vizionarea unui film, de pregătirea cinei, o plimbare sau o activitate sportivă, poate fi și o experiență de învățare pentru copil, de relaționare a lui cu lumea din jur.

Pentru o mai bună conștientizare a timputului liber petrecut de părinți cu copilul propun un chestionar pentru aceștia. Timput liber la care se referă acest chestionar este doar pentru o zi.

1. Cât timp doarme copilul dumneavoastră în 24 de ore?
2. Cât timp petreceți într-o zi de week-end cu copilul?
3. Cât timp petrece copilul dumneavoastră în aer liber într-o zi de week-end?
4. Cât timp se uită la TV copilul într-o zi de week-end?
5. Cât timp folosește calculatorul într-o zi de week-end?
6. Cât timp petrece copilul mâncând într-o zi de week-end?
7. Cât timp petrece copilul cu frații, bunicii, rudele într-o zi de week-end?
8. Cât timp petrece copilul cu prietenii lui?
9. Cât timp petrece copilul cu activitățile lui preferate ?
10. Cât timp alocă pentru pictat/colorat/ „măzgălit”?
11. Cât timp petrece copilul cu activități extrașcolare(pian, sah, dans, etc) într-o zi de week-end?
12. Vă pedepsiți copilul în week-end? Dacă da, cât timp petrece copilul fiind pedepsit?

Dacă urmărim răspunsurile la acest chestionar, putem avea surprize. Ne putem da seama că petrecem din ce în ce mai puțin timp efectiv cu copiii, că îi implicăm din ce în ce mai puțin în viața reală și că relațiile încep să se deterioreze o dată cu înaintarea în vârstă a copiilor. Timpul e o resursă epuizabilă. De noi depinde cum îl petrecem.

EDUCATIA IN FAMILIE

PROF. FERA ELIZA

LICEUL SANITAR "ANTIM IVIREANU", RM-VL, VALCEA

Familia ca întreg, ca ansamblu de interacțiuni sănătoase reprezintă însă mai mult decât atât. Familia este un spațiu de educație, de înțelegere, de dezvoltare care depășește forța fiecărui membru component în parte: astfel, degeaba fiecare din părinți se comportă bine cu copilul dacă familia este disfuncțională, dacă există lipsă de coerență, de înțelegere, dacă nu există liniștea necesară construcției educației de succes pentru copil.

Familia ofera copilului primele informatii despre lumea ce-l inconjoara, primele norme si reguli de conduita, dar si climatul socioafectiv necesar satisfacerii trebuintelor si dorintelor sale. "Pecetea pe care parintii o lasa asupra structurii si profilului spiritual-moral al personalitatii propriilor copii se mentine toata viata" (M. Golu). Acest tip de relatie este hotaratoare in devenirea personalitatii nu numai prin faptul ca ea este primordiala si se mentine pe toata durata vietii (cu intensitati diferite), dar si prin faptul ca familia mediaza si conditioneaza comunicarea si interactiunea cu celelalte componente sociale, in special cu scoala.

Influentele educative pe care familia le exercita asupra copiilor se pot manifesta fie *direct*, prin actiuni mai mult sau mai putin dirijate, fie *indirect*, prin modele de conduita oferite de catre membrii familiei, precum si prin climatul psihosocial existent in familie. Modelele de conduita oferite de parinti-pe care copiii le preiau prin imitatie si invatare-precum si climatul socioafectiv in care se exercita influentele educationale ("cei sapte ani de acasa") constituie primul model social cu o influenta hotaratoare asupra copiilor privind formarea conceptiei lor despre viata, a modului de comportare si relationare in raport cu diferite norme si valori sociale. Este unanim recunoscut faptul ca strategiile educative la care se face apel in familie, mai mult sau mai putin constientizate, determina in mare masura dezvoltarea personalitatii, precum si rezultatele scolare a le coComportamentele educationale ale parintilor, chiar daca sunt bine intentionate, pot avea efecte negative asupra copiilor, din cauza neadecvarii lor, a particularitatilor de varsta si individuale, la situatii concrete de actiune, la sistemul de cerinte adresate copiilor, etc.

Severitatea exagerata – manifestata prin interdictii, prin brutalitate si prin privatiuni de tot felul – isi va lasa amprenta asupra personalitatii in formare a copilului. Astfel de parinti impun un regim de viata si, in special de invatatura, peste limitele de toleranta psihologica si psihofiziologica specifica varstei. Ei impun copiilor lor un volum mare de sarcini, interzic participarea la activitati recreative, la jocurile specifice varstei si utilizeaza frecvent pedepse care lezeaza demnitatea copiilor, chiar pedepse corporale. In afara programului scolar, copiii sunt pusi adeseori sa invete mai multe limbi straine, sa desfasoare activitati artistico-plastice, sportive, etc, chiar daca nu au aptitudini in acest domeniu.

Afirmand "facem totul ca sa scoatem din el un om deosebit" sau "trebuie sa faca ceea ce eu nu am facut pentru ca nu am avut conditiile necesare", parintii trebuie sa inteleaga ca dincolo de intentia buna, maniera concreta in care procedeaza, poate sa conduca la rezultate contrare celor scontate.

La randul lor, parintii superprotectori, care depun eforturi exagerate pentru a proteja copilul, pot constitui piedici in formarea si dezvoltarea personalitatii copilului. Acesti parinti considera ca scoala, viata in general, are o serie de cerinte care depasesc posibilitatile copilului sau copiii lor sunt fie "de o inteligenta rara", fie neajutorati, plapanzi, fragili, si de aceea trebuie menajati.

Pentru buna dezvoltare a copilului, pentru formarea unei personalități armonioase, căldura căminului părintesc, afecțiunea părinților, înțelegerea familială sunt esențiale. În creșterea, educarea și formarea acestuia este nevoie de mult tact, de o îmbinare corectă a înțelegerii și afecțiunii cu autoritatea părintească, astfel încât să lucreze disciplinat, dar cu plăcere, respectându-și și iubindu-și părinții. Dacă sunt neascultători sau greșesc uneori, să-i "pedepsim cu vorba", să le explicăm calm și cu fermitate ce au greșit, vorbindu-le ca unor "prieteni" care ne înțeleg și pe care-i iubim. Să nu insultăm, să nu lovim copilul care a greșit, el se va speria, nu ne va mai respecta, iar cu timpul se va obișnui cu bătaia, se va îndepărta sufletește de noi.

Atunci când copilul aduce note mari, să-l răsplătim cu multă afecțiune, bucurându-l cu laude, dar să nu condiționăm obținerea unor daruri, obiecte mult dorite, de rezultatele la învățătură și nici să nu exagerăm

răsplata, acordându-le prea multă independență de la o vârstă mică. Vom obține în acest fel modificarea în rău a comportării copiilor, care devin neascultători, încăpățânați, nestăpâniți.

“Meseria” de părinte este grea. De aceea trebuie să fim buni părinți, plini de afecțiune, pentru ca grija și eforturile noastre să fie răsplătite prin dragostea și bunele rezultate ale copilului armonios dezvoltat psihic și afectiv. Adevărata căldură familială se întâlnește în familiile în care părinții sunt în bune relații, se preocupă suficient, cu dragoste, dar și cu autoritate părintească de copiii lor, pentru care sunt și trebuie să rămână modele vii, exemple demne de urmat.

O mare importanță are și nivelul de instruire, bagajul de cunoștințe al părinților, pentru buna educare și pentru a putea ajuta în pregătirea lecțiilor acasă.

Să avem grijă să nu rezolvăm noi, părinții, temele copilului, ci doar să-l ajutăm, să-l îndrumăm prin explicații cât mai corecte și clare. Părinții care rezolvă singuri problemele, desenează sau scriu, care practic îl înlocuiesc în muncă fac o mare greșală: copilul rămâne dependent, nu se obișnuiește să judece și să lucreze singur, devine comod, răsfățat și, cu vârsta, va deveni leneș.

Prin menținerea unor legături permanente, strânse cu școala, cu învățătorul sau profesorul, ca și prin urmărirea cu atenție discretă a prietenilor pe care le leagă în timpul liber, intervenind la timp, ferm, dar blând, pentru a-l feri de exemple și comportări rele, părinții pot avea mai multă siguranță în educarea copilului lor, în conturarea, formarea, dezvoltarea personalității acestuia.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: FERARU DANIELA
GRĂDINIȚA NR.6 ALEXANDRIA, JUDEȚUL TELEORMAN

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere

sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**PROF. ÎNV. GIMNAZIAL FICA DANIELA-NICOLETA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „EPISCOP IACOV ANTONOVICI”
BÂRLAD, JUDEȚUL VASLUI**

„Cei șapte ani de acasă” se constituie într-o expresie de valoare, cu vechime în societatea românească. A avea cei șapte ani de acasă era apanajul unei educații ce provenea din familie și devenea condiția esențială pentru a pătrunde cu succes în școală și a reuși mai târziu în viață.

Ce construiește copilul în primii ani de viață și de ce este important să fi parcurs această etapă a celor „șapte ani?” Se va face referire doar la trei aspecte, și anume: la construcția unui sentiment de apartenență familială, la construcția unui sentiment de identitate individuală și la construcția unei structuri psihice interioare adaptate lumii exterioare și capabile să răspundă exigențelor acesteia.

Apartenența familială este esențială pentru construirea identității individuale. Transmiterea nu se poate realiza decât dacă există o disponibilitate pentru a comunica. Un copil care are cei șapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil, educat, politicos, care știe să spună „mulțumesc” și care are o conduită bună în orice situație, cât și în viața particulară.

„Cei șapte ani de acasă” sunt importanți în viața copilului, pentru că acesta va fi viitorul adult, dar mai ales pentru faptul că are și crește cu exemple din familie. Încă din primii ani de viață, cel mic poate învăța cu ajutorul părintelui ce înseamnă noțiunea de respect, mai ales cuvintele: „te rog, mulțumesc, bună ziua, mă scuzați”. Aceste cuvinte reprezintă pași mici pentru a deveni om mare. Bunele maniere sunt „cartea de vizită” a copilului, politețea se învață și la masă, ele pun baza unei educații.

Educația începe acasă, continuă la școală și influențează întreaga viață.

Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este, din această cauză, extrem de puternică și – din multe puncte de vedere – de neînlocuit.

Considerată în substanțialitatea efectelor pe care le produce, familia îndeplinește importante funcțiuni în procesul general al integrării copilului în mediul social, fapt care se reflectă asupra dezvoltării sale: creează o dependență absolută a copilului de membrii micro-grupului familial: din punct de vedere fizic, psihic, material; datorită profunzimii relațiilor de tip afectiv, impactul emoțional pe care îl exercită este maxim; familia oferă primele modele comportamentale, creează primele obișnuințe și deprinderi; familia creează o anumită matrice existențială, un stil comportamental care se imprimă asupra întregii evoluții a individului și care va genera, de asemenea, rezistență la schimbările ulterioare care se impun; influența educativă pe care o exercită familia este implicită, face parte integrantă din viață. Rolul părintelui în existența copilului este fundamental, dar numai în măsura în care el găsește forța și secretul de a lansa pe traiectoria vieții un individ rezistent, puternic, adaptabil, echilibrat.

Se spune că „profesia” de părinte este una din cele mai vechi profesii care se practică de către toți membrii comunității, însă puțini sunt cei care se străduiesc s-o învețe sistematic, să-și pună probleme și să încerce să le rezolve la nivelul perioadei actuale.

Această expresie „cei șapte ani de acasă” o auzim mai mereu, peste tot, fie în context pozitiv, fie negativ.

Anii pe care îi petreci în familie, alături de părinți, sunt primordiali. Educația pe care o primesc copiii în „cei șapte ani de acasă” se oglindește pe tot parcursul vieții. Părintele este dator a-i oferi copilului o educație bună, una de calitate, încă din primele zile de viață.

Pentru a avea un copil „bine-crescut”, este necesar ca părinții să fie un exemplu pozitiv pentru copiii lor, un bun model, pentru a-i obișnui cu bunele maniere, pornind de la lucrurile simple.

„Cei șapte ani de acasă” îi arătăm în societate, la școală, în familie, în diverse locuri, prin comportament, atitudine, reacțiile la diferite situații.

În concluzie, educația este cea mai de calitate „haină” pe care copilul o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. FILIMON ELENA IRINA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului pînă merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne referim la un copil bine crescut, care știe să respecte, care se comportă cuviincios atît cu cei de vîrsta lui, cît și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil maneriat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur. Dezvoltarea psihologică din primii ani de copilărie este cea care arată ce fel de adult va fi. Siguranța sau nesiguranța lui vor veni din cîtă dragoste au simțit în preajma lor atunci deoarece baza formării unui comportament corespunzător al copilului este reprezentată de relația afectivă cu părinții.

Astfel, familia joacă rolul cel mai important în formarea copilului, deoarece ea reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile fiziologice și sociale ale copilului.

Părinții sunt primii educatori din viața copilului, educația primită de acesta pînă la șapte ani fiind determinantă pentru dezvoltarea sa ulterioară. În cadrul familiei, se urmărește dezvoltarea fizică armonioasă, ceea ce înseamnă asigurarea unui program zilnic care trebuie să respecte orele de somn, activitate, joc, plimbare, masă. Însă, copilul nu are nevoie să îi fie satisfăcute doar nevoile fizice. Familia trebuie să reprezinte pentru copil "școala primilor ani de viață" în care se pun bazele viitoarei sale conștiințe, bazele trăsăturilor care îl vor defini ca persoană cu statut social.

Părinții reprezintă primii mentori reali din viața copilului, furnizându-i primele repere de orientare în lume, primele informații și învățături despre lucrurile și fenomenele din natură și din societate, primele norme și reguli de conduită. Părinții trebuie să fie conștienți de influența pe care o exercită în viața copilului și să înțeleagă că societate se schimbă, iar copilul trebuie să fie pregătit corepsunzător.

Începînd cu primii ani de viață, copilul preia de la părinți gesturi, atitudini, limbaj și exemple de comportamente pozitive. Pentru a descoperi toate aceste aspecte pozitive trebuie să existe un cod de conduită bazat pe egala respectare atît de către copii, cît și de către părinți.

Componenta afectivă, comunicarea și jocul cu copilul au un rol esențial în relația părinte-copil. Încă de la primele cuvinte, copilul simte nevoia de a transmite părinților întâmplările și trăirile sale. Dacă parintele va fi mereu ocupat, neatent și nu îl va asculta, acesta va căuta răspunsurile în altă parte sau se va izola.

Succesul relației părinte-copil depinde de iubirea necondiționată care presupune afecțiune, înțelegere, asigurare unor raporturi relaționale echilibrate. Rolul părintelui în existența și dezvoltarea copilului este fundamental. Strategiile educative ale familiei determină în mare măsură personalitatea, precum și rezultatele școlare ale copilului. Părinții reprezintă cheia capacității copiilor de a învăța și de a reuși în viață.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE – CEI ȘAPTE ANI DE ACASA

PROFESOR: FILIP ADELA – CRISTINA
LICEUL ECONOMIC "VIRGIL MADGEARU", CONSTANȚA

"Cei șapte ani de acasă" se constituie într-o expresie de valoare, cu vechime în societatea românească. A avea cei șapte ani de acasă este de fapt reflecția unei educații ce provine din familie în prima parte a copilăriei, până în momentul în care are loc primul contact cu școala și devine condiția esențială pentru a reuși mai târziu în viață.

Regulile de comportament oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definatorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă doar în a-l învăța să scrie, să citească sau să socotească. Acesta trebuie să fie capabil să interacționeze într-un mod armonios cu ceilalți membri ai societății, într-un cuvânt să știe să se comporte adecvat în societate.

Părinții reprezintă primul model în viață al copilului. În primii 7 ani, copiii învață să se comporte prin puterea exemplului. Dacă părintele traversează strada asigurându-se mai întâi, așa va proceda și copilul mai târziu. În schimb, dacă părintele folosește un limbaj vulgar, nu dă dovadă de respect față de cei din jur, exact așa va proceda și copilul când va lua contact cu societatea. Noi, în calitate de cadre didactice, putem doar să le atragem atenția elevilor asupra regulilor elementare de bun simț (să salutăm, să ne luăm la revedere, să mulțumim, să nu folosim un limbaj licențios etc.), dar nu putem lupta cu exemplele pe care aceștia le primesc în familie. De cele mai multe ori este suficient să cunoaștem părinții pentru a ne da seama care va fi comportamentul copilului pe viitor.

Copilul trebuie învățat încă de mic să respecte reguli, iar această acțiune trebuie să pornească din sânul familiei. Nu trebuie să-i fie interzise acțiunile neconforme regulilor într-un mod brutal sau să-i fie îngădit dreptul de a explora mediul din care face parte, dar trebuie să înțeleagă faptul că orice acțiune are consecințe plăcute sau mai puțin plăcute. De exemplu, dacă respecti, vei fi respectat. Copilul trebuie să înțeleagă faptul că va suporta consecințele propriilor acțiuni și dacă va sădi ploaie va culege furtună.

Trebuie discutat cu copilul în familie despre normele de conduită impuse de societatea din care face parte. Părintele este cel mai în măsură să-i explice cum este corect și indicat să se comporte în societate, ce reguli de igienă sau de circulație ar trebui să urmeze, copilul fiind astfel capabil să se ferească singur de pericole și mai ales să se comporte adecvat fiecărei situații din viața de zi cu zi.

Este foarte important ca părinții să-și arate mulțumirea în fața copiilor ori de câte ori acțiunile acestora sunt în conformitate cu normele impuse, îndemnându-i să se comporte în continuare la fel. Totodată, părinții nu ar trebui să cedeze la presiunile făcute de copil prin plâsete, țipete, urlete, etc., ci să-i explice acestuia că un astfel de comportament nu îl va ajuta să obțină ceea ce-și dorește. Copilul trebuie să înțeleagă faptul că viața nu este întotdeauna roz și că nu va primi de fiecare dată ceea ce își dorește. Va veni ziua când dorințele sale nu vor fi onorate sau când va trebui să dea ceva în schimbul obținerii lucrurilor dorite. Cunoscând aceste lucruri, nu va trăi șocul de a realiza că nu societatea se adaptează individului, ci individul societății.

Cei 7 ani de acasă își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume membru al unei societăți. După cum sunt educați copiii în familie, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Dacă nu își vor vedea părinții oferind o floare sau spunând o vorbă bună, șansele ca ei să facă aceste lucruri atunci când vor deveni adulți vor fi reduse. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

În concluzie, „Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat la școală.” (Albert Einstein)

IMPORTANTA CELOR SAPTE ANI DE ACASA

GRADINITA NR.178 PROF. FILIP CECILIA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului".

Dragostea părinților

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament". Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Vârstele

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

MODELE. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este ineficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

RECOMPENSA ȘI PEDEAPSA. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Bibliografie:

- “Cei 7 ani de acasă - Codul bunelor maniere pentru copii”, Michiela Poenaru, Ed. ePublishers, 2013;
- “Psihopedagogie”, Constantin Cucoș, Ed. Polirom, 2009; - “Laborator metodic”, Ed. Miniped, 2006;
- “Revista învățământului preșcolar”, 3-4/2010

“ CEI ȘAPTE ANI DE ACASA”

PROF. ÎNV. PRIMAR ȘI PREȘCOLAR FILIPESCU ELIZA- LOREDANA GRĂDINIȚA P.P. ȘI P.N „ PRIMII PAȘI” TIMIȘOARA

De-a lungul timpului expresia „ Cei șapte ani de acasă” au urmărit copilăria fiecărui copil. Aceasta prezintă perioada pe care copilul o petrece împreună cu familia lui. Membrii familiei încercând să ofere mai departe cunoștințele necesare pentru a-l ajuta pe copil să obțină un comportament adecvat în societate.

Copilul, din momentul în care se naște, pătrunde într-un mediu educațional. Familia este considerată ca fiind primul mediu educațional, cu care acesta intră în contact. El are ca scop formarea unor cunoștințe de bază și dezvoltarea emoțională a fiecărui copil în parte. Timpul pe care copilul îl petrece cu familia lui, este foarte important pentru dezvoltarea emoțională și comportamentală. Fiind primul mediu educațional cu care copilul se întâlnește, este esențial ca familia să îi ofere atât stabilitate și echilibru emoțional. Unii copii trăiesc în familii dezorganizate unde procesul de educare este stagnat.

Fiecare familie încearcă să îi ofere copilului o educație cât mai bună, în funcție de valorile și conceptele pe care aceasta le are. Părinții încearcă să le formeze un anumit caracter pe care ei îl consideră cel mai potrivit și care îi poate ajuta pe copii să se realizeze în viață. Fiecare părinte se implică într-un mod diferit în viața copiilor. Orice familie este influențată într-o măsură mai mică sau mare ce ceea ce se întâmplă în jurul ei, social, cât și economic. Aceste schimbări au un anumite efect asupra familiei și asupra modului în care membrii acesteia relaționează.

Fiecare părinte are propria concepție despre modul în care trebuie educat un copil, și felul în care acesta trebuie să asimileze anumite cunoștințe și deprinderi esențiale în viață. Părinții își manifestă dragostea față de proprii copii în mod diferit, iar modul în care le oferă copiilor diferite observații constructive legate de comportament. Pedagogii și psihologii au cercetat de-a lungul timpului modul în care părinții se raportează la copii, astfel au descoperit patru tipuri de parenting. Parentingul exigent încearcă să creeze o legătură între dragostea și controlul parental. Părinții care adoptă acest tip de parenting încearcă să stabilească un canal de comunicare deschis cu propriul copil. Ei își arată mereu dragostea față de copil și doresc să îi formeze acestuia un comportament exemplar.

Părinții înceacă să le stabilească copiilor standarde comportamentale în conformitate cu vârsta lor, pe care aceștia trebuie să le îndeplinească. Copiilor le este aproape impus un set de reguli, părinții reușind astfel să mențină un nivel de control asupra comportamentului propriilor copii. Copiii sunt obișnuiți să fie implicați direct în luarea decizilor alături de părinți, ei având mereu dreptul la expunerea propriilor idei. Părinții încearcă mereu să le ofere libertate copiilor, transformându-i în parteneri la educație, deoarece doresc să observe cum pot copiii lor să își exprime sentimentele, dar și modul în care reacționează la anumite situații problemă.

Parentingul autoritar este descris de cuvântul autoritate. Datorită faptului că acești copii sunt ținuti mereu sub observație și nu le este oferită libertatea de exprimare, devin foarte dependenți de părinți fiind aproape incapabili să poată lua o decizie singuri, simțind mereu nevoia să ceară ajutor din partea părinților. Comunicare există doar din partea părinților, copiii neavând dreptul la propria opinie. Dacă parentingul autoritar se axa mai mult pe control exercitat de părinte față de copil, parentingul permisiv prezintă un nivel ridicat al dragostei părintești și dozarea controlului. Părinții își exprimă dragostea față de copii, încercând să le ofere acestora mereu o stabilitate emoțională. Acest tip de parenting se axează mai mult pe afecțiune, iar controlul lipsește câteodată în totalitate.

Ultimul tip de parenting este cel neimplicat. Din acest tip de parenting lipsește atât afecțiunea cât și controlul parental. Părinții nu sunt interesați de educația pe care o primesc copiilor. Ei nu se implică nici emoțional, nici din punct de vedere autoritar în viața copiilor. Copilul nefiind sprijinit emoțional ajunge să

nu mai deține încredere în propria persoană. Deoarece și controlul parental lipsește nu se poate vorbi despre un anumit set de reguli pe care copilul ar trebui să le respecte. Copiii care sunt crescuți de părinți care prezintă acest tip de parenting ajung să fie extrem de nesiguri pe deciziile lor, iar dezvoltarea unei aptitudini sociale este aproape inexistentă, ei fiind mereu retrași și lipsiți de încredere.

Bonchiș (2011), sușinea că fiecare copil în parte este asemenea unei oglinzi care reprezintă universul familiar în care a crescut. Deși fiecare familie întâmpină probleme grele sau momente de încercare nu trebuie să uite cât este de importantă educația pe care o oferă copilului. Modul în care aceștia se implică activ în viața copiilor afectează pozitiv sau negativ personalitatea copiilor. Problemele pe care copii ajung să le întâmpine acasă vor deveni mai târziu un factor care va influența procesul educațional în care va intra.

Bibliografie:

1. Bonchiș Elena, (2011), „Familia și rolul ei în educarea copilului”, Editura Polirom.
2. Grodon Thomas, (2014), „Părintele eficient”, Editura Trei, București
3. Dobson James, (2002), „Creșterea copiilor”, Editura Noua Speranță, Timișoara
4. Vandra Attila, (2011), „Cum să ne educăm copiii?”, Editura Teora, București
5. Jacques Salome, (2008) „Mami, tati, mă auzi?”, Editura Curtea Veche, București
6. Gray John, (2001), „Copiii sunt din rai”, Editura Vremea, București

EDUCAȚIA ÎNCEPE DE ACASĂ

**PROF. FILIPIUC CAMELIA ELENA,
C.S.E.I. SUCEAVA**

Cel mai important factor în respectarea unor reguli sau principii în societate îl constituie *familia*. Din sânul acesteia începe și se dezvoltă continuu educația, apoi se consolidează prin dobândirea de noi cunoștințe la școală.

Familia, în orice societate, joacă rolul cel mai important în formarea și socializarea copilului, deoarece ea reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile fiziologice și sociale și împlinite etapele întregului său ciclu de creștere.

Părinții sunt primii educatori din viața copilului; ei reprezintă primii mentori reali în viața acestuia, furnizându-i primele repere de orientare în lume, primele informații și învățături despre lucrurile și fenomenele din natură și din societate, primele sfaturi, norme și reguli de conduită.

Creșterea și educarea copilului, ceea ce înseamnă „bun” pentru el, se află într-o dinamică permanentă de la o cultură la alta, de la o perioadă la alta.

Părinții trebuie să devină conștienți de influența pe care o exercită în viața copilului, să cunoască că educația dată propriului copil este diferită de cele precedente, că societatea viitoare va fi diferită de celelalte, iar copilul trebuie pregătit corespunzător.

Începând cu primii ani de viață, copilul preia de la părinți gesturi, atitudini, limbajul, exemple de comportament pozitive ca: sârguința, cinstea, politețea, sociabilitatea, inițiativa creatoare, dispoziția de colaborare. Toate acestea cer calm, înțelegere, răbdare, dragoste față de copil. Nu frica, nu teama trebuie să-l determine pe copil să facă fapte bune.

Cultivarea dragostei față de frumos se realizează tot în familie prin pregătirea bunului gust al copilului față de ținuta și locuința sa, precum și de frumusețea în comportare și relație cu cei din jur.

Totodată, părinții au o responsabilitate majoră, deoarece se fac direct răspunzători de primele repere în ceea ce privește: educația comportamentală și educația civică, de noțiunile de *bine* și *rău* pe care le stăpânește copilul și de modul în care se descurcă acesta în societate, deci lecțiile esențiale despre disciplină, valori și principii, pentru a se dezvolta frumos.

Copilul este învățat de către părinte noțiunile elementare încă din primele luni de viață, îi dă exemple de fapte ce reprezintă „binele” sau „răul”, îl învață anumite reguli de comportament care îl vor ajuta pe copil, pe viitor, să se integreze, să fie acceptat și laudat pentru educația primită.

În cazul în care copilul nu respectă aceste noțiuni elementare în societate și nu știe să se comporte într-un grup, nu copilul este învinuit pentru aceste comportamente, ci părinții acestuia, deoarece nu au știut să-i insuflă și să-i ofere educația celor 7 ani de acasă.

În momentul intrării la școală, copilul trebuie să aibă deja un bagaj de cunoștințe necesar pentru a interacționa bine cu cei din jur.

Astfel, pentru un copil de 3 ani trebuie să știe: să salute, să privească persoana cu care vorbește, să se spele pe mâini înainte și după masă, să stea cuminte în timpul mesei, să folosească tacâmurile, să spună „bună ziua”, „te rog frumos” și „mulțumesc”, iar un copil de 10 ani trebuie să știe: să poată conversa cu un adult, să cunoască bunele maniere în timpul mesei, să răspundă la telefon și să preia mesaje, să se autocontroleze în spații publice, să își păstreze curat în cameră, să fie punctual.

Pentru un adolescent de 15 ani este necesar: să inițieze o conversație și să își dorească să fie în compania adulților, să facă ordine din proprie inițiativă, să știe să respecte și să nu îi deranjeze pe cei din jur, să fie protector și darnic cu frații săi sau cu cei apropiați, să fie recunoscător față de părinți și alte persoane care merită acest comportament.

Orice experiență de viață, orice relație afectivă vor fi resimțite în funcție de bazele oferite de familie. Familia reprezintă pentru copil, structura socio-afectivă de bază, principala structură protectoare absolut necesară existenței lui.

CHEIA SUCCESULUI ÎN VIAȚĂ: EDUCAȚIA

**FIRU IULIANA-MARILENA,
PROFESOR DE LIMBA ȘI LITERATURA ROMANA/LIMBA ENGLEZA
LA LICEUL TEORETIC NOVACI, JUDEȚUL GORJ**

Succesul omului în viață, fie că discutăm despre reușita pe plan profesional sau personal este condiționat de educație. Dacă „Omul nu poate deveni om decât prin educație” (Kant), atunci putem spune că fără ea nu am avea nicicând simțul responsabilității zilei de mâine, nu am fi manierați, nu am avea deprinderea de a trăi împreună cu ceilalți. Educația ne dezvoltă capacitățile intelectuale, ne cultivă, indiferent de mediul din care provenim. Este adevărat că mediul influențează enorm dezvoltarea armonioasă a fiecărui individ, însă educația este văzută ca proces prin care indivizii învață cum să se desprindă de acest mediu, în caz că este unul degradant.

În general, omenirea înțelege bucuria unei zilei curente prin ochii nevinovați ai unui copil. Însă, vorbele frumoase nu valorează mai mult decât faptelor pe care el le săvârșește și trebuie să se dea dovadă de multă educație pentru ca să devenim oameni de bază în societate. Caracterul unui om depinde de primii ani de educație, de exemplele de bună purtare însușite de mici copii de la cei aropiați. Fără un echilibru continuu de la vârste fragede, mintea slabă a unui copil nevinovat se va apropia în timp ca un magnet de anturajul prost din jurul său. Poate că democrația prost înțeleasă de unii dintre noi, cărora părinții ne dau totul doar să nu simțim lipsurile, neștiind și neapreciind efortul lor, ne va dăuna în timp. Educația, în sens larg, ne poate conduce și spre ideea de conștientizare că munca cinstită și respectul față de noi înșine ne vor călăuzii pașii în viață.

Educația nu se formează în mediul on-line, acolo cel mult tinerii învață cu totul alte deprinderi față de ceea ce familia a oferit de-a lungul timpului. În termeni sociologici, este vorba despre de procesul de socializare, definit ca „proces interactiv de comunicare, presupunând dubla considerare a dezvoltării individuale și a influențelor sociale, respectiv modul personal de receptare și interpretare a mesajelor sociale și dinamica variabilă a intensității și a conținutului influențelor sociale”. Învățământul este văzut ca bază a patru „stâlpi”, ca patru componente de bază ale educației: deprinderea de a ști, de a face, de a trăi împreună cu ceilalți și deprinderea de a fi. Aceste patru roluri complementare ale educației nu pot fi disociate unele de altele, iar direcția către care converg este însăși emanciparea individului, privită drept capacitatea de a participa la o cetățenie deplină într-o societate deschisă și democratică. Primii ani ai educației se valorifică în mediul școlar, cel care are rolul de a forma indivizi adaptați și adaptabili la mediul social propriu unui cadru temporal și spațial.

Societățile europene actuale, diversificate din punct de vedere etnic și cultural, dar și din perspectiva identităților și a intereselor, sunt arena conviețuirii împreună cu alterități tot mai evidente și tot mai vocale. În aceste condiții, este necesar ca generațiile aflate în procesul socializării să deprindă abilități de bază care să permită o conviețuire pașnică cu grupuri care revendică diferența, fie ea etnică, culturală sau de interese. În fond, totul se rezumă la educație, indiferent din ce ramură o privim.

Tineretul trebuie să conștientizeze că educația trebuie să fie extinsă pe durata întregii vieți și că nevoia de educație trebuie să fie dezvoltată de dorința permanentă de cunoaștere. Trebuie să existe conștiința curată că niciodată nu se cunoaște destul pentru a face față provocărilor vieții, deci se poate spune că este pe deplin adevărată zicala „Omul cât trăiește învață”. Așadar, rezultatul educației trebuie să țină cont de considerentul „încearcă să nu fii un om de succes, ci un om de valoare”.

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASA

PROFESOR, MARIA FLONTA

Arta de a fi părinte este în același timp cea mai dificilă și cea mai ușoară menire a omului din această lume. Responsabilitatea care cade pe umerii părintelui este una imensă. El este modelul pe care copilul îl urmează, el îi oferă acestuia condiții de viață, securitate afectivă și educația de bază concretizată de cele mai multe ori în cei șapte ani de-acasă.

Expresia *cei șapte ani de acasă* este folosită în mod frecvent pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă psihologii spun că educația din primii ani de acasă de care au parte cei mici din partea familiei definește în bună măsură viitorul adult.

Iată o problemă care se pune tot mai des în discuție, iar această expresie începe să dispară în România, fiindcă educația din primii 7 ani ai vieții unui copil, nu mai poate fi ce a fost odată și această sintagmă tinde să își piardă valoarea dovedită de-a lungul timpului, fiindcă tot mai multe familii devin monoparentale, tot mai multe familii ajung emigrante și despărțite de copii, aceștia fiind lăsați în grija rudelor, care se ocupă tot mai greu de ei.

Este dovedit că la baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat și îngrijit, iar această idee de siguranță îi crează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Cei 7 ani de acasă sunt foarte importanți pentru a pune baza unei educații corecte a copilului. Dr. Lee Salk, psiholog pediatru spune că bunăstarea noastră fizică și psihică sunt în mare parte rezultatul afecțiunilor primite în copilărie. Accesele de furie, amenințarea cu fuga de acasă, comportamentul antisocial, sunt cereri voalate de a fi recunoscută prin iubire valoarea personală. Atunci când mama este prea tolerantă la anumite situații, iar tatăl este prea dur copilul nu știe cum este corect să procedeze dacă și maturii au păreri împărțite. Lucrurile acestea se învață mai mult prin copierea părinților și a altor educatori, mai degrabă decât din predici și povești. Asadar e de maximă importanță ca părinții să fie un exemplu pentru cei mici. Și e important, de asemenea ca independența copiilor să fie stimulată, deoarece dacă în copilărie e mereu altcineva care să-i ia deciziile, copilul va tinde spre una din cele două extreme, ori va încerca totul, ca să-și afirme independența, ori va evita totul, dintr-un exces de prudență. Pe când, dacă e obișnuit de mic să infrunte niște situații și să facă niște alegeri (evident, pe măsura lui, și controlate de adult) îi va fi mult mai ușor să ia hotărâri în ceea ce-l privește.

Comunicarea dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Sunt necesare momente zilnice de discuții ale părinților cu copiii lor despre preocupările zilnice și frământările lor. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă.

În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important. Jocurile în care părinții se lasă antrenati alături de copiii lor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să le organizeze corespunzător spațiul, să le dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulții și copiii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Interacțiunea socială din această perioadă de viață este esențială pentru dezvoltarea din punct de vedere biologic, psihic și social. Contactele umane și afecțiunea au rol deosebit în învățarea comportamentului uman. Familia este principalul agent al socializării. Ea este intermediarul între societatea globală și copil, locul în care se modelează principalele componente ale personalității. Deși familiile realizează funcții socializatoare comune, în realitate există numeroase diferențe între modul în care fiecare familie își socializează copiii. Aceste deosebiri sunt date de tipul de societate (tradițională sau modernă), de

categoriile socio-profesionale ale părinților, de rezidență. Calitatea educației primite în familie, acei „șapte ani de-acasă”, depind în deosebi de nivelul educației părinților și a membrilor familiei, care vin în contact cu copilul, în special sub aspect afectiv, moral, și comportamental. În familie învățăm să fim umani. Acasă înseamnă locul unde crești, te dezvolti și unde se pun bazele viitorului om. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Când spunem că un copil are „cei șapte ani de-acasă”, ne gândim la un copil bine crescut care știe să salute, să spună: „te rog!” și „multumesc!”, care știe să respecte și se comporte civilizată cu cei din jur.

În concluzie acești 7 ani de acasă sunt pentru unii, și pe bună dreptate, piatra de temelie a întregii existențe. De acești ani depinde de cum vei fi integrat în societate, cum vei fi agreat de cei din jur și pe ce drum alegi să mergi. Spunea Norman Vincent Peale că „Persoana care știe ce e viața privește dificultățile ca pe niște oportunități”.

IMPORTANTA CELOR „SAPTE ANI DE ACASA” IN VIITORUL ELEVILOR

**PROF. ÎNV. PRIMAR, FLOREA ELENA
LICEUL TEHNOLOGIC DIN IANCU JIANU**

Familia reprezintă locul în care individul se dezvoltă, unde își petrece o mare parte din timp, unde devine practic ființă socială. Familia este un sistem dinamic, care cunoaște transformări permanente. Membrii ei se dezvoltă, evoluează împreună și adaugă elemente care îmbogățesc în permanență viața familială.

O mare parte dintre cunostințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral, estetic ș.a. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectele casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să-i asigure copilului mijloacele materiale și de spațiu necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul din punct de vedere cognitiv. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicată substituirea copilului de la sarcinile școlare. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de ceea ce îi aparține.

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Bebelusul este atașat de mama și de tata, iar comportamentele, limbajul sunt imitate și exprimate de către copil în joaca lui și în comunicarea cu ceilalți. Ticurile verbale, reacția adulților la diverși stimuli, modul de a răspunde la mediu le puteți observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi.

La vârsta prescolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata.

Nu este de ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresati de cum vorbim, ne purtăm ori reactionăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți obosiți la un moment dat.

Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața voastră, cât și din cele negative.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE

EDUCATOARE: FLOREA IOANA GRĂDINIȚA MATEIAȘ BRÂNCOVEANU, FĂGĂRAȘ

În mare parte bazele educației celui mic sunt puse acasă de către părinții și familia acestuia, în general copilul trebuie să intre în colectivitate având ”cei șapte ani de acasă”.

Familia, putând fii numită și prima școală a vieții este cea care oferă copiilor primele cunoștințe, primele deprinderi dar și primele modele comportamentale, echivalentul psiho-afectiv-stimulativ necesar debutului socio-familial. Ca prima verigă a sistemului educativ familia are responsabilitati clare și diverse.

Întrebarea care se pune este, dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Realitatea ne-a dovedit că nu toate familiile sunt dispuse să-și îndeplinească consecvent responsabilitățile educative față de copii, acuzând lipsa de timp, grijile vieții zilnice, minimalizând rolul de factor educativ. Alte familii, deși doresc să asigure educația corespunzătoare copiilor le lipsesc pregătirea psihopedagogică, experiența.

În activitatea de educație în familie un rol important îl are „climatul” care este rezultatul raporturilor dintre membrii familiei. Aceste raporturi și caracterul lor pot forma „climatul pozitiv”(favorabil) sau „climatul negativ”(nefavorabil) educației, adică formarea copilului ca cetățean, ca om.

Raporturile dintre părinți și copiii acestora sunt raporturi educative, cu repercursiuni asupra formării lor, lucru de care ar trebui să fie conștienți toți părinții. Atitudinile, comportamentul nostru, vorbele noastre, ale părinților influențează atitudinile, comportamentul și modul de a fi al copiilor.

Voi enumera câteva din posibile atitudini și comportamente ale părinților și implicațiile lor în formarea profilului moral al copilului.

„Familia severă”- în anumite limite imprimă ordine, disciplină, seriozitate, asigură unitate și echilibrul familiei. Severitatea este necesară în raporturile educaționale din familie, dar cu măsură. Ce s-ar întâmpla în cazul în care părinții aplică copiilor pentru orice abatere pedepse corporale? Atunci copilul crește timorat cu gândul pedepsei, ascunde greșelile făcute, simte nevoia să mintă, se îndepărtează afectiv și efectiv de părinți și își caută înțelegerea și afectivitatea în alta parte. Așa se nasc „găștile “ și „bandele” de minori. Mai gravă este situația când părinții sunt împărțiți în „tabere”: unul sever și unul indulgent. Astfel se formează viitorul demagog, viitorul ipocrit, trăsături de personalitate pe care nu și le dorește nici un părinte pentru copilul sau.

„Familia permisivă” stă la polul opus al familiei severe, are un climat de „puf”. Asemenea copil va fi neajutorat, un egoist, un meschin, caci în familie îi este permis orice, el are numai drepturi, în timp ce părinții, doar datorii. Un asemenea copil se adaptează și se încadrează cu mari dificultăți în colectivele de grădiniță/școală sau mai târziu la locul de munca.

„Familia rigidă” prejudiciază maturizarea copiilor, generând lipsa de încredere în sine, teama de nereușită și sancțiune. Educatorul/ Învățătorul trebuie să intervină, după ce cunoaște situația reală, prin vizite la domiciliu, discuții cu părinții (în particular, nu în ședințe) sugerându-le cu discreție, tact și calm în ce mod și sub ce formă se poate atenua și echilibra severitatea.

„Familia libertină” creează o atmosfera lejeră, prezentând riscul de a întârzia sau împiedica maturizarea socială a copiilor datorită preocupării excesive a unui părinte sau a ambilor pentru ei înșiși. Educatorul/ Învățătorul trebuie să intervină pentru a dezvolta siguranța de sine în sensul obținerii unor rezultate bune la învățatură, capacitatea de decizie, spiritul de independență. Punerea fermă în gardă a părinților în legătură cu pericolul evoluției nefavorabile a copiilor este posibilă și necesară.

Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre faptă și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea) toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

SFATURI PENTRU PĂRINȚI ÎN PRACTICA REZOLVĂRII PROBLEMELOR DE MATEMATICĂ

PROF. FLOREAN ELISABETA-LICEUL TEHNOLOGIC
„ARHIMANDRIT CHIRIAC NICOLAU”-VÎNĂTORI-NEAMȚ

Rezolvarea problemelor de matematică poate fi privită ca o povară, un obstacol sau ca o provocare. Aceasta în contextul în care rezolvarea problemelor a devenit elementul central în învățarea matematicii. Aspectul mai special constă în faptul că raționamentul matematic pare să fie, după opinia specialiștilor, independent de învățare. Tot ceea ce putem să supunem învățării sunt strategiile care înlesnesc raționamentul, cunoștințele metacognitive. Rolul profesorului este acela de a le împărtăși elevilor, prin cele mai eficiente metode, și de a-i învăța algoritmi sau procedurile aferente. Problemele pot fi mult mai simplu de rezolvat dacă deținem aceste instrumente. Unele pot avea o mulțime de soluții bune, în timp ce altele pot deține doar o singură soluție. Ceea ce pentru un elev reprezintă o problemă serioasă, poate să nu fie deloc o problemă pentru un altul. Cunoștințele sunt definitorii pentru rezolvarea problemelor, deoarece informațiile reprezintă „motorul” care ne conduce spre soluție.

Pierre Vianin, în cartea sa *Ajutorul strategic pentru elevii cu dificultăți școlare. Cum să-i dai elevului cheia reușitei?*, propune o procedură de rezolvare care se desfășoară în cinci etape:

Lectura și înțelegerea datelor;

Reprezentarea situației problematice;

Rezolvarea efectivă a problemei;

Executarea operațiilor;

Evaluarea rezultatului obținut.

Primul pas, acela al lecturii și înțelegerii datelor, este de multe ori privit cu superficialitate. Mulți dintre elevi trec foarte repede peste această etapă, considerând că lectura este specifică altor discipline, iar caracteristica matematicii nu poate fi decât realizarea calculelor. În aceste condiții, primul impuls este acela de a trece la operarea cu numerele, înainte de a fi înțeles pe deplin conținutul sau "povestea" problemei. Pentru că înțelegerea sensurilor presupune un bun nivel al lecturii, putem spune că există o corelație între acesta din urmă și capacitatea de rezolvare a problemelor de matematică. Lecturarea datelor generează inferențe în mintea elevului. Lipsa acestora nu duce la soluții. Utilizarea cunoștințelor anterioare pentru a ajunge la noi informații, prin inferarea sensurilor, este un proces definitoriu în înțelegerea limbajului, fie că vorbim despre limbajul scris, fie despre cel oral.

Contrar aparențelor, elevii care trec foarte repede la rezolvarea problemelor, petrecând puțin timp citind enunțul acestora, nu sunt mai abili în rezolvarea lor și nu vor găsi mai repede soluțiile. Dimpotrivă, cei care consacră cea mai mare parte a timpului alocat problemei, citirii, înțelegerii și definirii ei, vor ajunge repede și precis la soluția dorită. Este o muncă de analiză și detaliere a datelor care îl ajută pe respondent să nu adopte algoritmi greșiți, să intre în labirinturi fără ieșire. Această muncă, mai puțin prolifică, îi va permite realizarea unei reprezentări personale a situației, în formă vizuală (o văd în minte) sau auditivă (am capacitatea de a reproduce fidel datele). Pentru a ajunge la acest stadiu e nevoie ca lecturarea conținutului să fie realizată de mai multe ori (de cel puțin două-trei ori), în funcție de complexitatea problemei, subtilitatea limbajului folosit, întinderea ei fizică. Fiecare lectură îmbogățește bagajul de informații aflat în slujba rezolvării problemei..

A doua etapă, de reprezentare a situației matematice, are un rol hotărâtor, dat fiind faptul că în funcție de corectitudinea și coerența ei, elevul va aborda rezolvarea problemei. Este etapa în care se clasifică informațiile în funcție de importanță și se clarifică contextul de desfășurare. Practica a arătat că elevii înțeleg mai bine conținutul unei probleme dacă mimează, simulează sau imaginează povestea. A transforma problema într-o "poveste", având intrigă (datele problemei) și o parte de mister (situația de rezolvat). Faptul că se pot pune în pielea personajului, în cel mai bun caz, într-o manieră dinamică, ușurează mult drumul spre rezolvare.

Al treilea pas este rezolvarea efectivă a problemei. Dacă problema este complet nouă, soluția va fi găsită mai greu, într-un timp mai lung. Procesele cognitive cele mai importante implicate în acest demers vor fi gândirea divergentă și creativitatea. Subiectul își va imagina o multitudine de soluții noi, originale.

Momentul în care apare soluția este numit în literatura de specialitate "momentul insight-ului". Deși el pare a fi o apariție bruscă, are la bază munca din etapele anterioare, fără de care nu are șansa să existe. Uneori, deși etapele anterioare sunt parcurse corect, nu se ajunge la un rezultat, ele negarantând apariția iluminării. Există situații când apariția soluției necesită o perioadă de "incubație", care constă în întreruperea lucrului o perioadă, iar la reluarea acestuia, soluția apare brusc.

Recomandarea pentru profesori este ca, încă din primele contexte de rezolvare a problemelor, să le formeze elevilor deprinderea de a rezolva conform acestui algoritm complex, dar absolut necesar pentru ușurința și calitatea rezolvării. Etapele principale ale rezolvării problemelor de matematică se învață de la clasele foarte mici. Dacă profesorul constată că un anumit elev sau chiar întreaga clasă nu și-a însușit acest element de bază, își va începe activitatea cu acest element de metacogniție, asigurându-se că, în timp, el va deveni automatism pentru toți elevii.

Totuși, dezvoltarea la elevi a intenției de a analiza procesul care a dus la rezolvarea problemei e foarte dificilă. Acest aspect e explicabil, într-o anumită măsură, prin cultura specifică a orelor de matematică în care, scopul rezolvării unei probleme este mai ales găsirea răspunsului, nu dezvoltarea capacităților de rezolvare a problemelor. Alocarea de timp pentru scrierea și discutarea proceselor pe care le-au utilizat pentru a rezolva probleme, îi poate ajuta pe elevi să-și modeleze propriile procese. Există multe cercetări în slujba ideii că elevii își dezvoltă capacitățile de rezolvare a problemelor lucrând în grupuri (Wegerif, 2002).

Capacitatea de rezolvare a problemelor este una dintre cele mai importante și apreciate capacități ale elevilor. Elevii care identifică probleme ce necesită a fi soluționate, explorează variante de soluții, utilizează strategii de gândire variate și folosesc procese metacognitive, sunt aproape "predestinați" să aibă succes la școală, la locul de muncă și în viață.

Bibliografie

ERIC Development Team. (1999). *Reflective thought, critical thinking*. ED 436 007. Washington, DC: USDE.

Langer, E. J. (1989). *Mindfulness*. New York: Merloyd Lawrence.

Vianin, P. (2011). *Ajutorul strategic pentru elevii cu dificultăți școlare. Cum să-i dai elevului cheia reușitei?*. Cluj-Napoca: Editura ASCR.

Wegerif, R. (2002). *Literature review in thinking skills, technology, and learning*. Bristol, England: NESTA, 2002.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR, FLORICAN MIRABELA CORINA COLEGIUL NAȚIONAL PEDAGOGIC "CARMEN SYLVA" TIMIȘOARA

Discutam deunăzi cu elevii mei de la școală, la o oră de educație civică despre meserii. O elevă de-a mea mă întreabă pe un ton dezarmant dacă a fi părinte este o meserie, deși ea deja știa răspunsul (pe care chiar ea l-a dat). Parcă am simțit și o ușoară indignare în vocea ei totodată, dar și o nelămurire: cum de nimeni nu s-a gândit la așa ceva până acum, în această eră modernă, în care orice e posibil. Bineînțeles, discuția a luat amploare, dacă este sau nu o meserie, dacă se fac cursuri sau traninguri pentru părinți, dacă îi învață cineva cum să se comporte cu copiii; de asemenea elevii și-au exprimat doleanțele ca părinții lor să fie mai înțelegători, că uneori nici ei-copiii nu îi înțeleg pe adulți, etc.

Am rămas cu acea întrebare în minte. Pe bună dreptate copila se întreba. Și eu mă gândeam că, da, nu te învață nimeni să fii părinte, nici nu faci o școală în acest sens. Și atunci cum de știi dacă e cel mai bine să faci una sau alta pentru propriul copil; sau dacă faci alegerile cele mai bune pentru el. Aceste întrebări au o importanță mare, dat fiind faptul că ești nevoit ca părinte să îți educi copilul. Practic, cu acești șapte ani de acasă, pornește în viață, ca să zic așa; acesta este debutul lui ca individ în societate.

Cu siguranță că mulți părinți s-au întrebat dacă au oferit cea mai bună și aleasă educație de acasă copiilor lor. Această se reflectă atunci cînd copilul interacționează social, la școală cu colegii sau cu doamna învățătoare. În principal, aceste norme minime de comportament social, atitudinal, emoțional se formează acasă, în familie. Însă și școala vine să completeze sau să întărească achizițiile de bază dobândite acasă.

Ei bine, ca dascăl al vremurilor noastre, sigur că, doar nu poți să predai doar limba și literatura română, matematică, muzică, educație civică, științe ale naturii, istorie, geografie sau alte discipline, ci trebuie să te preocupi permanent de managementul clasei, de relațiile dintre copii, de climatul educațional, afectiv al colectivului pe care îl coordonezi. Trebuie de fapt, să continui sau, mai de grabă să menții, să accentuezi și să adaugi ceea ce familia unui elev a început în cei șapte ani, care de fapt sînt șase în timpurile actuale, dat fiind faptul că elevii vin în clasa pregătitoare la școală la vârsta de șase ani, de regulă.

Mai ales cu generațiile de copii din vremurile noastre este greu să fii un dascăl modern, în trand cu jocurile, cu desenele animate, cu filmele, cu jucăriile și tehnologia care acaparează piața mondială. Trebuie să le ții piept tuturor, atât la școală, cât și acasă. De aceea consider că, în privința educației de bază pe care copilul o achiziționează acasă, în familie și pe care școala trebuie să o continue, dar mai ales trebuie să îl determine pe elev încă de la o vîrstă fragedă să distingă singur ceea ce este bine sau rău, potrivit sau nepotrivit să dobîndească un comportament, ca apoi să treacă la o treaptă superioară odată cu maturizarea elevului, să intervină autoeducația.

Este un drum lung, anevoios, în care părintele trebuie să impună copilului niște reguli, să stabilească niște limite, să îi inoculeze un sistem de norme, de valori morale, sociale, care să îl ajute să se dezvolte armonios, să se comporte civilizată, indiferent de situație. Drumul ideal este acela atunci când copilul este respectuos, educat, civilizată, ascultător, adaptat social, dar și echilibrat emoțional. Ei bine, în viața de zi cu zi se mai întîmplă lucrurile și diferit de ideal. Este vorba de situații în care părintele, din dorința de a-i oferi ce e mai bun, mai mult, calitativ- adică totul pentru copilului său și "uită" să se mai orească din a-i da oice. Atunci copilul, dacă are de toate, nu își mai dorește nimic, nu mai cere nimic, nu mai face nimic, nu mai depune nici un efort pentru a obține ceva, nu se mai străduiește să păstreze ceva. Și atunci, mă întreb dacă nu cumva ceea ce ste prea mult, de multe ori poate devni dăunător. Sigur că aceste atitudini ale părinților de a le oferi chiar și imposibilul copiilor lor au o justificare: aceea de a acopri golurile sau neajunsurile pe care părinții le-au avut în copilăria lor. Iar pentru compensa, atunci încearcă să le ofere mai mult decât li se cere. De regulă părinții oferă multe daruri materiale. Consider că ar trebui să fim mai profunzi ca oameni și să ne axăm mai mult pe partea afectivă și intelectuală. Uneori uităm că un copil are nevoie mai mult de afectivitate, timp, atenție.

Dacă se întîmplă ca un elev să se deprindă cu un comportament inadecvat în urma procsului de achiziție în cadrul celor șase sau șapte ani petrecuți în familie, probabil că uneori dorește să atragă atenția asupra sa, atenția adultului, dragostea sa, afectivitatea acestuia.

De aceea este foarte important timpul alocat copilului. Părintele trebuie să îi ofere un timp și un comportament de calitate, deoarece copilul preia comportamentul celor din familie. Ca părinte, trebuie să ai în vedere ce și cât trebuie să învețe copilul, ce și cât să facă el.

Este evident că este mai greu să înveți copilul să sară coarda, decât să îi pui la dispoziție un smartphone sau o tabletă, laptop sau orice dispozitiv modern. Din păcate, societatea actuală modernă ne solicită multe ore ca adult la job, atât timp, cât și energie. Și fiecare face asta ca să îi poată oferi tot confortul material propriului copil. De multe ori, părintele ajunge acasă epuizat de oboseală, cu nervii întinși la maxim, fără energie, dar cu conștiința că a făcut tot ce îi stă în putință ca să îi ofere copilului tot ceea ce are nevoie. Însă, poate de multe ori, copilul dorește să se joace sau să comunice cu părintele, nu pe calculator, de pildă.

De aceea trebuie să stabilim un echilibru între ceea ce îi este realmente necesar celui mic și ceea ce credem noi, adulți că îi trebuie. Astfel, copiii se sufocă, pe de o parte, iar pe de altă parte, din cauza faptului că au tot ce își doresc sau nu, ei pot dobândi un comportament negativ.

Iar integrarea socială va deveni anevoioasă, iar copilului îi faci mai mult rău, decât bine, din dorința disperată de a-i fi bine.

Așa cum idealul educațional o cere, formarea unei personalități creatoare, precum și dezvoltarea armonioasă din toate punctele de vedere în vederea devenirii unui adult capabil să se integreze cerințelor societății respective, haideți să-i lăsăm pe copii să fie creativi, să muncească pentru a obține ceva, să fie responsabili, să își exerseze funcțiile cognitive, să analizeze, să compare, să gândească, în general, să deprindă bunele maniere, să dobândească un comportament atitudinal demn de a deveni mai târziu un om integru.

Bibliografie:

1. Șchiopu Ursula, E. Verza, Psihologia vârstelor, E.D.P., București, 1995
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002

COMUNICAREA EFICIENTĂ ACASĂ ȘI ÎN SOCIETATE (STUDIU DE SPECIALITATE)

PROF. MELANIA FLOROIU-COMĂNESCU
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIRCEA CEL BĂTRÂN”, CURTEA DE ARGEȘ

Specialiștii sunt de părere că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Cei 7 ani de acasă constituie temelia educației pe care părinții le-o oferă copiilor .

Mediul familial este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar primii șapte ani de viață sunt esențiali în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să consolideze normele deja deprinse din familie

Educația copilului are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educational, el trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament pe care i le stabilesc părinții sau educatorii. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și să învețe bine la școală Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc.

Cei 7 ani de acasă sunt esențiali în dezvoltarea și evoluția ulterioară a copilului în viață. Un rol deosebit de important, la orice vârstă, îl are comunicarea. Între părinți și copii trebuie să existe comunicare. Actul de comunicare reprezintă procesul de transmitere a informațiilor de la un individ către un alt individ sau de la un grup social către un alt grup social. Comunicarea este o dimensiune fundamentală a existenței și a dezvoltării umane din cele mai vechi timpuri. Comunicarea permite schimbul de informații, este condiția esențială a vieții în societate, deoarece oamenii nu pot trăi izolați, iar copilul trebuie obișnuit de mic să comunice.

A comunica, a informa și a fi informați reprezintă trăsătura definitorie a existenței umane. De aceea, între părinți și copii trebuie să existe comunicare, între copii și educatorii lor, trebuie să existe comunicare. Reușita comunicării depinde de adecvarea conținutului și a formelor de exprimare a mesajului cu capacitatea de percepție, înțelegere a receptorului, cu starea sa sufletească. Copilul este vulnerabil, el trebuie să fie ajutat să-și exprime emoțiile, intențiile, ideile, fără inhibiții. Trebuie încurajat de către familie și de către educatorii lui să comunice, să se exteriorizeze. Comunicarea este o formă fundamentală de interacțiune psihosocială. Datorită diversității conținutului mesajelor, semnificația acestora este recepționată diferit de la un partener la celălalt. Deseori, mesajele sunt decodificate incorect din cauza unor factori externi sau interni, iar comunicarea nu se mai realizează. Atunci când comunicarea este absentă, reacțiile indivizilor au o formă neadecvată, iar când aceasta se realizează defectuos generează neînțelegeri. Mediul sau contextul poate influența calitatea comunicării. În perioada celor 7 ani de acasă, copilul este învățat să comunice, să aibă un comportament civilizată în societate.

La grădiniță sau la școală, în procesul instructiv-educativ comunicarea are un rol esențial, ea fiind orientată strict spre obținerea de performanțe școlare. Înainte de a ști să asimileze cunoștințe, elevul trebuie să știe să comunice eficient, iar acest lucru se realizează dacă este integrat activ în activități care presupun comunicare. Dascălul trebuie să își adapteze felul de a comunica la personalitatea fiecărui elev, să descopere interesele acestuia, să-l încurajeze să-și exprime gândurile, sentimentele, deoarece doar comunicând, elevii vor învăța să comunice. Competențele de comunicare sunt indispensabile în societatea contemporană. În clasele mici elevii învață să se exprime corect și coerent în limba română, să asculte, să înțeleagă și să producă mesaje orale și scrise în diferite contexte de comunicare.

Climatul comunicării trebuie să fie unul „deschis”, atmosfera sau condițiile în care sunt schimbate ideile, informațiile și sentimentele ne permite să determinăm în ce măsură aceasta este stimulată sau nu în cadrul grupului.

Educatorul trebuie să continue, alături de părinți, educația unui copil, educație care începe în perioada celor șapte ani de acasă.

Bibliografie:

Suport curs *Comunicare, imagine, stil în predare*, CCD Argeș, 2014

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

PROFESOR ÎNVAȚĂMANT PRIMAR, FOCA DANA ȘCOALA PRIMARA NR.3 FLONDORA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

PROF. FOCA SILVIU-FLORIN
SC. GIMN. NR.1 SĂNDULENI, BACĂU

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea.

Parintii reprezintă primii mentori reali în viața copilului, furnizându-i primele repere de orientare în lume, primele informații și învățături despre lucrurile și fenomenele din natură și din societate, primele sfaturi, norme și reguli de conduită. Creșterea și educarea copilului, ceea ce înseamnă "bun" pentru el, se află într-o dinamică permanentă de la o cultură la alta, de la o perioadă la alta. Parintii trebuie să devină conștienți de influența pe care o exercită în viața copilului, să cunoască că educația dată propriului copil este diferită de cele precedente, că societatea viitoare va fi diferită de celelalte, iar copilul trebuie pregătit corespunzător.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Bibliografie

1. <http://www.proiecteducational.ro/sites/default/files/carti/CEI%207%20ANI%20DE%20ACASA%202019%20VOLUMUL%20I%20PUBLICATIE%20ISBN%20CARTE.pdf>
2. <https://jurnalul.antena3.ro/viata-sanatoasa/sanatatea-copilului/cei-7-ani-de-acasa-317519.html>
3. <https://ro.scribd.com/document/355168130/Referat-Cei-7-Ani-de-Acasa>
4. <http://www.consultanta-psihologica.com/cei-sapte-ani-de-acasa/>
5. Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași.

COPILUL ȘI FAMILIA

**PROF. FODO DANIELA CLAUDIA,
COLEGIUL TEHNIC „C. D. NENITESCU”, BAIA MARE, MARAMUREȘ**

Tot ceea ce n-avem de la naștere și de care avem nevoie când suntem mari, ne este dat prin educație. Această educație ne vine de la natură, de la oameni sau de la lucruri. – Jean Jacques Rousseau

Familia a avut și are un rol important în viața copilului, o importanță fundamental fiind acordată relației mamă-copil. În viața fiecărui copil, familia reprezintă primul mediu de socializare caracterizat prin securitate afectivă, susținere, sprijin, cooperare, viață comună, aspirații și interese comune.

Caracteristicile familiei care influențează în mod fundamental dezvoltarea socială a copilului sunt:

-legătura biologică de bază a persoanei care îi conferă identitate și îl susține în dezvoltarea intelectuală, afectivă și morală;

-primul grup social în care copilul exersează comportamentele sociale și se descoperă pe sine;

-asigură climatul de securitate afectivă necesar dezvoltării armonioase și echilibrate a personalității;

-cadrul optim de dezvoltare a individualității și de valorizare a potențialului copilului.

Despărțirea copilului de familie poate duce la ruperea relației părinte-copil cu efecte ireversibile în dezvoltarea psihică a acestuia.

În viața oricărui individ, există mai multe perioade delicate, cum ar fi: mica copilărie, pubertatea, adolescența, în care copiii au cea mai mare nevoie de suportul părinților.

Dezvoltarea personalității copilului și a formării lui în conformitate cu idealul social și cel personal este influențată de diferențele de ordin economic, social, cultural care există între familii. Familia însă, în ciuda acestor diferențe, prezintă anumite însușiri comune. Condițiile de viață ale copilului sunt influențate de comportamentul părinților. Familia trebuie să aibă disciplina ei. Toate problemele se pot rezolva mai ușor într-un climat de prietenie și de înțelegere. În afara acestor elemente pe care copilul le preia în mod natural, prin imitație și contagiune, din familie, părinții trebuie să-și dezvolte și să-și asume în mod conștient o serie de abilități și responsabilități. Funcția de părinte presupune a veni în întâmpinarea nevoilor copilului pentru o dezvoltare normală, a acompania copilul și a-l dirija în dezvoltarea lui. Există câteva abilități de care părintele are nevoie pentru a putea fi un părinte bun.

- *Abilitatea de a da prioritate satisfacerii nevoilor de bază ale copilului*
- *Abilitatea de a oferi copilului experiențe noi, de a-l stimula cognitiv și afectiv*
- *Abilitatea de a avea o relație empatică cu copilul*
- *Abilitatea de a avea așteptări realiste față de comportamentul copilului*
- *Abilitatea de a pune limite copilului*
- *Abilitatea de a răsplăti/valoriza copilul*
- *Abilitatea de a-și înfrâna propriile dureri și porniri agresive fără a le proiecta în relația cu copilul*

Totodată, de la începutul vieții, ființa umană are extrem de multe nevoi, care trebuie satisfăcute pentru o bună dezvoltare a sa. În ceea ce-l privește pe copil, acesta în prima parte a vieții are efectivă nevoie de familie, care să-i ofere dragoste, atenție, să-l îngrijească, etc.

Nevoile de bază ale copilului în familie sunt:

- *dragoste și securitate;*
- *de experiențe noi, de stimulare;*
- *nevoia copilului de a fi apreciat și de a-i fi recunoscute capacitățile;*
- *nevoia de responsabilități;*
- *nevoile de bază fiziologice ale copilului;*

Familia îndeplinește și alte funcții educative, în afară de funcția de socializare. Funcțiile educative ale familiei au fost sintetizate după cum urmează:

• **funcția instituțional formativă**, realizată prin influențe directe de tipul răspunsuri la întrebări, explicații, informații, dar și indirect, prin mediul informațional din familie;

• **funcția psihomorală**, realizată prin modelele de conduită oferite de părinți, dar și prin discuțiile purtate cu copiii pe marginea anumitor conduite;

• **funcția socio-integrativă**, prin implicarea copiilor în activitatea familială, prin acordarea autonomiei de acțiune, dar și printr-un climat familial dominat de relații de încredere și sprijin reciproc, conlucrare între generații, în care maturitatea de gândire a adulților se îmbină cu entuziasmul și energia tinerilor;

• **funcția cultural-integrativă**, prin implicarea copiilor în viața culturală și prin mediul cultural al familiei,

Părinții realizează socializarea primară a copiilor lor, prin trei mijloace de influențare importante:

• **reglarea** directă a comportamentului copilului (de exemplu: încurajări, controlul efectuării temelor, supravegherea executării sarcinilor primite etc.);

• **comunicarea** cu copilul (schimbul de informații, comunicarea de opinii, confidențe, etc.);

• **cooperarea**, participarea la activități comune (vizite, ieșiri, jocuri, etc.).

Contribuția familiei la realizarea acestor sarcini poate fi foarte diferită, în funcție de caracteristicile particulare ale familiei respective.

În societatea actuală, aflată în modificări permanente de dinamică a relațiilor în familie, în care vechea structură a familiei nu mai reprezintă o majoritate, apărând tot mai multe structuri de familie alternativă (familii reconstituite în urma divorțurilor, familii monoparentale, copii proveniți din mai multe căsnicii etc), părinții se simt incompatibili cu modelele de identificare pentru copiii lor, motiv pentru care lasă în sarcina școlii întreaga responsabilitate.

Bibliografie

Ionescu, M., Negreanu, E., Educația în familie. Repere și practici actuale, Ed. Cartea

Mitrofan, I., Mitrofan, N., Familia de A la Z, Mic dicționar al vieții de familie, Editura Științifică, București, 1991

Stănciulescu, E., Sociologia educației familiale, vol. I, Editura Polirom, Iași, 1998

VARSTA PRESCOLARITATII

P.I.P.P. FRUNZARU VASILICA GRADINITA P.N. NR.4 TURNU MAGURELE

Spre deosebire de antepreșcolaritate care a fost perioada debutului personalității, a apariției unor elemente componente ale ei, fără ca între acestea să se stabilească încă relații, interdependențe, preșcolaritatea este perioada formării inițiale a personalității, perioada apariției primelor relații și atitudini ce constituie un nivel superior de organizare a vieții psihice a copilului. În locul dependenței copilului de impresiile externe, dominării lui de „câmpul său perceptiv”, în locul instabilității și fluctuației emoționale, în preșcolaritate vom întâlni detașarea, desprinderea copilului de câmpul perceptiv, o mai mare organizare și stabilizare a comportamentelor.

Lucrul acesta este posibil, după cum arăta A. N. Leontiev, datorită modificărilor esențiale care se produc în structura activității psihice. Elementele cele mai semnificative ale activității, care suferă modificări importante la această vârstă, le constituie motivele – ca factori stimulatori ai activității. La antepreșcolar motivele sunt mai ales de natură biologică, legăturile dintre ele fiind stabilite din afară, de către adult în chiar cursul desfășurării comportamentului; ele nu sunt ierarhizate, copilul neștiind care sunt esențiale și care neesențiale.

La vârsta preșcolarității „tabloul” copilului este total modificat față de antepreșcolar. Locul motivelor biologice este luat treptat de motivele și trebuințele sociale ale acestuia; legăturile dintre motive sunt generate nu de intervenția din afară a adultului, ci de propria interioritate a copilului; motivele se supun unui proces treptat de ierarhizare, subordonându-se unele altora. Ca urmare, comportamentele copilului încep să devină unitare, coerente.

Preșcolarul devine capabil de a se întrista atunci când este recompensat pe nedrept, apariția conduitei „bomboanei amare”, la care ne-am referit mai înainte, fiind semnificativă în acest sens. De asemenea, el poate efectua o activitate neinteresantă prin sine însuși la gândul că după aceea i se va permite să folosească o jucărie nouă. Îndeplinirea unei acțiuni de dragul alteia se realizează însă nu oricum, nu în orice condiții.

Cercetările experimentale au demonstrat că apariția unei asemenea conduite este posibilă numai atunci când elementul pentru care se efectuează acțiunea neinteresantă, în cazul nostru jucăria nouă, nu se află în câmpul perceptiv al copilului. Un preșcolar va fi capabil să așeze niște cuburi, după mărime, culoare în cutia lor, la gândul că se va juca cu o mașinuță nouă doar atunci când mașinuța nu se află în fața sa. Prezența ei împiedică să facă abstracție de ea; absența ei îl face să acționeze pentru ea, de dragul ei.

Dat fiind faptul că activitatea copilului este stimulată nu de motive izolate, care se înlocuiesc unele pe altele sau chiar se contrazic reciproc, ci de motive corelate, stabile, care se întăresc reciproc se pun bazele formării personalității – ca structură psihică relativ stabilă, invariabilă. Așadar, ierarhizarea și stabilizarea motivelor constituie condiția esențială a formării personalității preșcolarului, în lipsa lor, copilul regresând spre comportamentele reactive.

De un real folos în formarea personalității este jocul, mai ales cel bazat pe roluri, în care copilul asimilându-și rolul își asimilează implicit și relațiile interioare de comportament incluse în rolul respectiv.

BIBLOGRAFIE:

1. Bache H., Mateiaș A., Popescu E., Șerban F.- *“Pedagogie preșcolară .Manual pentru școlile normale”*, Ed. Didactica și Pedagogică București, 1994 .
2. Cerghit I., *„Didactica”*, Editura P.R.A., București, 1994
3. Eduard Claparède – *“ Psihologia copilului” și ”Pedagogie experimentală”*, Editura Didactică și Pedagogică București, 1975.

PRIMAVARA- ANOTIMP PLIN DE SIMBOLURI. MĂRȚIȘORUL

PROF. MARINELA FUFA
LICEUL TEHNOLOGIC PAMFIL ȘEICARU, CIOROGARLA, ILFOV

În simbolistica specială a acestui anotimp încărcat de tot ceea ce înseamnă revenirea la viață a naturii, debutul unui nou ciclu de evoluție cu situații inedite, surprinzătoare și totuși alături sufletului nostru an de an, zilele de 1 martie și 8 martie au o încărcătură specială.

Încărcătura simbolistică a primăverii, legende, mituri, obiceiuri, este începută de firul roșu-alb al mărțișorului.

Mărțișorul este strâns legat de tradiția românească: el se întâlnește în spațiul carpatic și în zonele limitrofe, la români și la unele populații învecinate. Obiceiul este cu mult anterior creștinismului, stând în legătură cu scenariul ritual al anului nou agrar, celebrat primăvara.

Mărțișorul este un mic obiect de podoabă legat de un șnur împletit dintr-un fir alb și unul roșu. Femeile și fetele primesc mărțișoare și le poartă pe durata lunii martie, ca semn al sosirii primăverii. Împreună cu mărțișorul se oferă adesea și flori timpurii de primăvară, cea mai reprezentativă fiind ghiocelul.

Este o sărbătoare tradițională românească a primăverii, a proștețimii, a bucuriei, a victoriei binelui împotriva răului. Cu această ocazie, tinerii, fetele, dar și femeile și bărbații, în funcție de zona geografică, primesc mici cadouri, sub formă de mărțișoare, legate cu un șnur alb-roșu, ce aduce, așa cum se spune în tradiția populară, noroc, bunăstare, sănătate, rolul lor fiind unul de protecție.

„Mărțișoarele jucau un rol important în victoria noului anotimp, cel călduros, asupra celui vechi, friguros, reprezentat de ultimele capricii ale Babelor. Rolul cel mai important îl avea torsada, cele două fire împletite care inițial erau alb și negru, așa cum erau și oile babii“, a menționat Marcel Lutic, de la Muzeul Etnografic al Moldovei.

Mărțișorul rămâne peste veacuri "funia anului", care aduna laolaltă săptămânile și lunile în cele două anotimpuri străvechi ale calendarului popular: vara și iarna, simbolizate de șnurul bicolor.

„Faptul că mărțișorul se regăsește și în România și în Bulgaria subliniază faptul că această practică se suprapune pe o arie de locuire traco-dacă“, a declarat prof.univ.dr. Otilia Hedeșan, antropolog de la Universitatea de Vest din Timișoara. Iar disputa româno-bulgară cu privire la paternitatea obiceiului devine neimportantă, pentru că simbolul a apărut pe când nu exista nici România, nici Bulgaria (vicepreședintele Fundației „Renașterea Daciei“, Vladimir Brilinsky).

În spiritul activităților de îndemânare, de dezvoltare a creativității și, de ce nu, a spiritului antreprenorial, realizăm an de an ateliere de creație care au avut ca punct de pornire realizarea de obiecte handmade și mărțișoare. Au participat elevi și chiar profesori prinși și ei de semnificația momentului și frumusețea realizărilor.

Un obicei specific românesc care surprinde plăcut fete, femei și (în zona Moldovei) chiar bărbați în primele zile de primăvară. "Voi sunteți simbolul primăverii, al dragostei mărturisite și nemărturisite, al voioșiei și al norocului... Zămislite din aur, din argint, din pietre prețioase sau din metale ieftine, voi aveți aceeași însemnătate, aduceți aceeași tainică bucurie, îmbujorați de emoții neînțelese, aceiași obrăjori de fetița, de fetișcană sau de femeie..."²⁴

Să purcedem, așadar, pe un drum imaginar, în lumea satului de odinioară, ca să descoperim de unde vine acest obicei încă atât de iubit de români!

Originile sărbătorii mărțișorului nu sunt cunoscute exact, dar prezența sa atât la Români cât și la Bulgari (sub numele de Martenița²⁵) este considerată ca fiind datorată substratului comun daco-tracic, anterior romanizării la primii și slavizării la ultimii, deși legende populare îi dau alte origini, care, la Bulgari, sunt legate de întemeierea primului lor hanat la Dunăre, în anul 681. Se mai consideră deasemenea că sărbătoarea mărțișorului a apărut pe vremea Imperiului Roman, când Anul Nou era sărbătorit în prima zi a primăverii, în luna lui Marte. Acesta nu era numai zeul războiului, ci și al fertilității și vegetației.

²⁴ *** *Ilustratiunea Romana* - 2 martie 1932

²⁵ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Marteni%C8%9BA>

Semnificația culorilor șnurului care însoțește mărțișorul este străveche. În acest sens, cele două culori erau considerate sacre, așa cum se înțelege și de la talismanele asemănătoare cu mărțișorul, descoperite de arheologi la Schela Cladovei, județul Mehedinți, datând de aproximativ opt milenii. Talismanele reprezintă niște pietricele vopsite în alb și roșu, ce erau purtate la gât. În teritoriul nord-dunărean al culturii Gumelnita s-a descoperit o construcție rectangulară de cult, ce are pereții ornamentați în interior cu motive pictate cu alb și roșu.

În concluzie, nu putem vorbi de primăvară fără a ne amintim, an de an, de Mărțișor, cel care face parte din suita celor mai vechi tradiții ale românilor.

În prezent, mărțișorul este purtat întreaga lună martie, după care este prins de ramurile unui pom fructifer. Se crede că aceasta va aduce belșug în casele oamenilor. Se zice că dacă cineva îți pune o dorință în timp ce atâră mărțișorul de pom, aceasta se va împlini numaidecât. La începutul lui aprilie, într-o mare parte a satelor României și Moldovei, pomii sunt împodobiți de mărțișoare.



Bibliografie

Ilustrațiunea Română- 2 martie 1932

Lumina, „Cele mai vechi mărțișoare erau făcute din lână albă și neagră“, 1 martie 2008, Oana Rusu,

Jurnalul Național Babele, 25 februarie 2005, Legende

Jurnalul Național, *Obicei citadin*, 27 februarie 2005, Carmen Anghel

România liberă, *Martisorul, talisman si podoaba*, 26 februarie 2010, Adrian Bucurescu,

www.wikipedia.ro, *Mituri ale Mărțișorului*

FAMILIA, LOCUL UNDE COPILU SE FORMEAZĂ

PROF. ÎNV. PREȘC. FURDUI MIRELA ELENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „NICODIM GANEA” BISTRA/GPN BISTRA

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea. Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Pedagogia este știința care studiază fenomenul educațional cu toate implicațiile sale asupra formării personalității umane în vederea integrării sale în viața socială.

Educația copilului de la naștere până la 7 ani, presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții, care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Relațiile care se stabilesc în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat și ajutor reciproc. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa nevoile copilului, progresele, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Este foarte important să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește și în care se pun cele mai valoroase baze ale formării sale. De aceea, este foarte important climatul care există în fiecare familie.

Educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: statutul socio-profesional al părinților, relația afectivă dintre copil și părinți, relațiile socio-emoționale din interiorul familiei, nivelul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Așadar, prima școală a copilului este familia. Ea este cea mai importantă dintre toate instituțiile educaționale. Căminul este locul în care trebuie să înceapă educația copilului și unde copilul să se simtă protejat și iubit.. Aici este prima lui școală. Avându-i pe părinți drept învățători, aici copilul poate avea parte de o dezvoltare optimă, se poate pregăti pentru viața de adult.

Pe măsură ce copilul crește, părintele trebuie să fie consecvent în hotărârile pe care le va lua. Părinții vor introduce reguli, care vor fi respectate de către toți membrii familiei și care vor fi în felul acesta simplu și ușor adoptate de către copil. Există o dragoste oarbă, ce lasă copiilor „privilegiul” de a face ce vor ei; acest tip de atitudine conduce la primul pas spre deteriorarea relației părinți-copil de mai târziu. Alteori e mai ușor pentru părinți, să recurgă la pedepse ori abuzuri fizice decât să coopereze, să stabilească limite. Acest lucru se întâmplă datorită dezinformării și a lipsei răbdării. Stabilind limitele în relația cu copilul, acesta va înțelege că părintele respinge comportamentul negativ și nu îl respinge pe el. Regulile și limitele sunt importante fiindcă oferă părinților și copiilor sprijin și siguranță. Copiii acceptă adesea regulile dacă sunt clare și pe înțelesul lor și dacă sunt aplicate în mod consecvent. Prea multe reguli însă împiedică dezvoltarea copiilor. Deasemenea, atunci când părintele interzice ceva copilului, e bine să îi explice de ce nu are voie să facă un anumit lucru. E important, ca copilul să înțeleagă de ce i se cere să respecte anumite reguli.

La această vârstă, copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

*

Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași. 1009 ȘAPTE PENTRU O SOCIETATE ARMONIOASĂ

„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

ED. FURTUNA RELI

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică.

Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚII ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE – BAZA DEZVOLTĂRII SĂNĂTOASE A COPIILOR

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR, FULGA ELENA LICEUL TEHNOLOGIC „JUSTINIAN MARINA”, BAILE OLANESTI

Familia este unul din cele mai importante elemente sau, mai bine spus, sisteme care contribuie la dezvoltarea unei persoane și la starea ei de sănătate. Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. Părinții furnizează „zestrea genetică”, iar familia creează condițiile dezvoltării fizice, emoționale, intelectuale și modelează caracterul copilului, simțul moral, estetic etc. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile alimentare și igienice, atitudinile față de viață, modelele sau obișnuințele de comportament, copiii le datorează educației primite în mediul familial. De aceea, familia este instituția fundamentală în toate societățile. Rolul familiei este foarte important în ceea ce privește dezvoltarea copilului, din punct de vedere fizic, intelectual, emoțional, moral sau caracterial și spiritual-estetic.

Fiecare om se naște cu o „zestre”, un dat genetic care, așa cum a demonstrat epigenetica, poate fi modificat de condițiile de mediu. De-a lungul vieții, fiecare persoană se construiește pe sine și este, la rândul ei, modelată de mediul social în care se dezvoltă. Această construcție și dezvoltare a personalității unui om nu este un scop în sine ci este o condiție a realizării acelei misiuni unice cu care se naște fiecare din noi.

În primii ani, care constituie perioada cea mai importantă de dezvoltare fizică și de construcție a personalității și inteligențelor, elementele reprezentând mediul social care contribuie la modelarea unei persoane sunt familia, școala, prietenii și colegii, comunitatea apropiată, modelele și valorile sociale și imaginea despre lume, ca ansamblu, care ajunge la conștiința persoanei prin intermediul culturii și diferitelor medii de informație la care are acces. Este totodată, perioada în care se construiește, sau nu, simțul coerenței și primele modele ale relațiilor cu ceilalți. Și totodată, perioada în care personalitatea, aflată în perioada de construcție, este supusă la primele teste. În ce privește dezvoltarea fizică a copilului, familia este cea care asigură mediul de viață, hrana, îmbrăcămintea, trebuie să îi ferească de pericole, să le asigure condiții și spațiu propice pentru joc, învățare, odihnă, mișcare și să le supravegheze și întrețină starea de sănătate optimă.

Familia stabilește regimul de viață al copilului care să îi asigure o dezvoltare optimă, îi formează primele deprinderi de igienă personală și socială și îl obișnuiește să utilizeze factorii naturali (apa, aerul, soarele) pentru bunăstarea organismului. Familia trebuie să se preocupe de dezvoltarea capacității motrice a copilului, prin asigurarea unor activități de joc fizic și mișcare sau sport în aer liber.

Familia ar trebui să se preocupe și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea trebuie să le dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea. Părinții trebuie să încerce să explice copiilor sensul unor fenomene și obiecte, pentru a le putea înțelege.

La vârsta școlară, familia ar trebui să dezvolte gustul copiilor pentru citit, pentru căutarea activă de informație, să îi îndrume spre cărțile și sursele de informație potrivite și să îi ajute să sistematizeze cunoștințele, să le dezvolte gustul pentru experimentare, inovație, comunicare proactivă, să îi învețe să rezolve probleme și să caute soluții, să le încurajeze creativitatea și multe altele.

Pe măsură ce copiii cresc, lecțiile emoționale pentru care sunt pregătiți și de care au nevoie se modifică. Lecțiile de empatie încep din prima copilărie cu părinții care se adaptează sentimentelor copilului lor. Chiar dacă unele aptitudini emoționale sunt întărite de educatori, prieteni, de-a lungul anilor, părinții își pot ajuta cel mai mult copiii, deprinzându-i cu toate formele de inteligență emoțională: să învețe să recunoască, să stăpânească și să-și domolească sentimentele; să aibă o reacție de empatie, să știe cum să trateze sentimentele ce apar în cadrul relațiilor interumane.

Raporturile dintre părinți și copiii acestora sunt raporturi educative, cu repercursiuni asupra formării lor, lucru de care ar trebui să fie conștienți toți părinții. Atitudinile, comportamentul nostru, vorbele noastre, ale părinților influențează atitudinile, comportamentul și modul de a fi al copiilor.

Educația în familie este deosebit de importantă deoarece familia este locul în care copiii primesc rădăcini pentru a crește și aripi pentru a zbura mai departe. În familie învață pentru prima dată ce este lumea, ce este bine și ce este rău, iar familia rămâne mereu prezentă în formarea lor din tot restul vieții. În primul

rând, educația din familie este extrem de importantă deoarece fundația pentru educație pe care o primesc pe tot parcursul vieții e pusă în primii ani din viață...

Părinții, copiii și comunitățile se influențează puternic unii pe alții. Mediul în care trăiesc părinții poate sprijini sau devia viețile lor, poate determina multe dintre valorile lor. De asemenea, părinții pot influența comunitatea și pot contribui la dezvoltarea valorilor comunității. Activitatea educativă ce se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Implicarea părinților joacă un rol important în cadrul intervenției școlare. Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor.

În educarea „puiului de om”, părinții, educatorii, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instruire.

Bibliografie

- 1 Ecaterina Adina Vrasmas – Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, 2002
2. Ionescu, M., Negreanu, E., Educația în familie. Repere și practici actuale, Ed. Cartea Universitară, București, 2006,

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE-ACASA

ÎNV. NICOLETA FULGER

Cei 7 ani de acasă ...îi observi când le lipsesc celor din jur. Un lucru e clar : normele de conduita se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde regulile de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala si alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Aceasta perioada de timp este considerată *culmea achizițiilor*, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Atât educația cât și familia trebuie să urmărească același scop: formarea personalității copiilor în vederea integrării sale în viața socială. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează în primul rând în familie. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Asadar prima școală a copilului este familia. Ea este cea mai importantă dintre toate instituțiile educaționale. Căminul este locul în care trebuie să înceapă educația copilului. Aici este prima lui școală. Avându-i pe părinți drept învățători, aici copilul va învăța lecțiile care-i vor fi călăuză în viață – lecții despre respect, cinste, ascultare, autocontrol. Influențele educaționale ale familiei constituie o putere hotărâtoare spre bine sau spre rău.

De la o vârstă foarte timpurie, copiii pot înțelege ceea ce le este spus simplu și clar, cu blândețe și dragoste. Pe măsură ce copilul crește, părinții vor introduce reguli și regulamente ce vor fi stabilite, care vor fi respectate de către toți membrii familiei și care vor fi în felul acesta simplu și ușor adoptate de către copil. Există o dragoste oarbă, ce lasă copiilor „privilegiul” de a face ce vor ei; acest tip de atitudine conduce la primul pas spre deteriorarea relației părinți-copil de mai târziu.

Este datoria părintelui să aducă pe băncile primelor clase copii sănătoși, viguroși pe care școala, prin aportul ei pe linia instrucției, dar desăvârșind și opera de educație inițiată în familie să îi transforme în personalități armonios dezvoltate, în cetățeni înzestrați cu spirit de răspundere, cu simțul datoriei și potențial creator.

Ca o concluzie, cei șapte ani de acasă sunt piatra de temelie a vieții viitoare. De acești ani depinde cum va fi integrat viitorul adult în societate, cum va fi agreat de cei din jur și cum își poate ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi.

Bibliografie:

1. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
2. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002

FAMILIA ȘI CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR FURTUNĂ-ZAHARIA ALINA
LICEUL TEHNOLOGIC „ALEXANDRU VLAHUȚĂ”
LOC. PODU TURCULUI, JUD. BACĂU

Cei 7 ani de acasă sunt hotărâtori în procesul de adaptare și integrare la viața socială. Familia este instituția primordială unde copilul dobândește cea dintâi școală a vieții. Alături de viața în familie, grădinița este cea de-a doua experiență a vieții în societate a copilului mic.

Pe lângă educația pe care o primesc în familie și activitatea din grădiniță constituie un factor important pentru copil, prin activitățile variate care îl vor pregăti pe copil pentru viitor. În această perioadă copiii învață prin imitare. Dacă până la venirea la grădiniță copiii vor să fie ca mama sau ca tata, după începerea vieții de preșcolar acesta vrea să fie ca doamna, vrea să fie ca personajul preferat din poveste, vrea să facă numai fapte bune deoarece a înțeles că doar așa poate să ajungă să facă ce își dorește în viață.

În această perioadă copilul învață bunele maniere. Dar pentru a-i obișnui cu bunele maniere trebuie ca însuși părinții să fie bune modele pentru copiii lor. Dar buna creștere nu se oprește aici, ci v-a continua pe toată perioada copilăriei și nu numai.

Primii ani sunt uneori decisivi în viața copilului, astfel că fiecare părinte își dorește să-i ofere copilului său cea mai bună educație, dar totodată și o situație materială bună. Dar pentru toate acestea părinții sunt nevoiți să facă anumite compromisuri fără să mai țină cont că primii ani din viața copiilor sunt foarte importanți în dezvoltarea psihologică a copiilor. De aceea este foarte important ca părinții să fie lângă copii, ținând cont de faptul că tot mai mulți copii din România trăiesc departe de părinții lor, lăsați în cele mai multe cazuri, în grija bunicilor sau a altor rude. Însă sunt și cazuri când copilul cel mai mare, de vârsta adolescenței, este și tată și mamă, având grijă de frații lui mai mici. Trebuie evidențiate consecințele psihologice care apar ca urmare a absenței unuia sau a ambilor părinți pe o perioadă mai lungă. Fiecare despărțire va fi traumatică și accentuată luând aspectul abandonului părinților față de propriii lor copii.

Absența unuia sau ambilor părinți poate conduce și la probleme școlare, copilul nu se mai concentrează, se închide în el sau devine neliniștit, se simte abandonat și lipsit de orice entuziasm. Acești copii abandonează uneori școala, nu are nimeni puterea sa-l controleze. Chiar dacă aceste lipsuri, ale părinților din viața copiilor sunt recompensate cu bani, apeluri telefonice și vizite, toate acestea nu țin loc de dragostea părintească, de căldura umană și de un sfat atunci când aceștia au nevoie.

Se creează sentimentul abandonului și este posibil ca odată ajunși la maturitate să abandoneze și ei pe copiii lor ca un fel de protest și ca răzbunare împotriva propriilor părinți. Starea psihică a copiilor ai căror părinți sunt plecați la muncă în străinătate este negativă, pentru că se simt triști, abandonați și nefericiți.

Pentru a preveni efectele negative ale despărțirii temporare uneori familiile apelează la consilierea psihologică, însă aceste cazuri sunt foarte puține. De aceea se recomandă evitarea plecării ambilor părinți în străinătate și de asemenea, înainte de aceasta, câteva întâlniri de consiliere care să stabilească relația dintre părinți după plecare și relația între părintele plecat și copil, pentru a evita unele probleme care pot apărea anterior.

Psihologii suțin că primii ani din dezvoltarea psihică și intelectuală a copiilor trebuie să fie alături de familie, colegi, prieteni și nu în ultimul rând școală și profesori.

Bibliografie:

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Ed. Polirom, Iași

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Ed. Curtea Veche, București

FAMILIA SUB PRESIUNEA INTERNETULUI

**PROF. FUSARU ANCA-VICTORIȚA,
ȘCOALA GIMNAZIALA „ZAHARIA BOIU”, SIGHIȘOARA**

Termenul „media” este, la origine, pluralul termenului latin „medium”, care înseamnă „mediu”, adică spațiu, mijloc, persoană, substanță etc., care facilitează transmiterea unui obiect, stare, informație, sau a altei realități. Jurnalele clasice, apoi radioul și televiziunea au devenit, pe rând, *media* datorită rolului lor principal și inițial de a transmite informații către un anumit public. De la apariția internetului, media menționate s-au „clasicizat”, internetul subsumând *noile media*.

Internetul a revoluționat accesul la informație prin democratizarea acesteia fără precedent și a lansat cu adevărat era informației. Lumea a devenit un „sat planetar” în care toată lumea (poate) cunoaște pe toată lumea și în care limitele vieții publice se largesc pe seama restrângerii limitelor vieții private. Dictonul recent, „Offline is the new luxury”, spune foarte mult. Se poate vorbi despre un colonialism digital constând din migrarea a tot mai multe dintre domeniile vieții spre internet doar pentru că este posibil acest lucru. Sorbirea realității de către expresiile ei informatice este promovată deopotrivă de agenții comerciali implicați în dezvoltarea de software și periferice, de state și de consumatorii de internet înșiși, care par să se definească și evalueze tot mai mult prin accesul la net.

Răspândirea internetului ține de domeniul incredibilului – este suficient să menționăm că zilnic se transmit peste 215 miliarde de emailuri, rețeaua de socializare Facebook are peste 2 miliarde de utilizatori zilnici și există țări în care numărul de telefoane mobile depășește numărul de locuitori.

Astăzi, economia cu toate ramurile ei, cultura și sfera vieții private sunt tributare internetului, cu evidente puncte tari. Rapiditatea și ușurința (deopotrivă în privința procedurilor și costurilor) accesului la informație facilitează dezvoltarea și inovarea. Modalitățile de plată electronică au dat un impuls suplimentar. Dincolo de acestea, însă, există puncte slabe, dezavantaje care sunt tot mai des evaluate și tind să pună tot acest progres sub semnul întrebării. În esență, alarmează pericolul dezvoltării unei noi umanități, întrucât este o umanitate care tinde să se dezumanizeze.

După ce au fost clamate calitățile internetului care, în special pe platformele forumurilor și ale rețelelor de socializare, au facilitat o largă comunicare directă, de natură să implice și persoane imobilizate, timide sau chiar nevrotice, au fost remarcate și tarele sistemului: superficialitatea și falsitatea „prietenilor”, lipsa de conținut consistent în comunicare (penuria de comuniune), precum și izolarea care nu scade, ci crește în jurul persoanelor care se refugiază în aceste relații. Criminalitatea în creștere este, de asemenea, o problemă a mediului virtual.

Dintre domeniile penetrate puternic de informatizare, educația este unul de frunte, deoarece tehnologia informației se pretează excelent la predarea și evaluarea de cunoștințe²⁶. Educație, însă, înseamnă mult mai mult decât cunoștințe acumulate și utilizate. Interacțiunea cu profesorul este esențială. Elevul nu este învățat, ci educat complex prin prezența unică și personală a dascălului și prin relația vie pe care o stabilește cu acesta.

Procesul informatizării învățământului merge, însă, tot mai mult spre înlocuirea dascălului cu computerul, oricare ar fi varianta acestuia: laptop, tabletă, sau orice va naște viitorul. Deocamdată, profesorul este asistat de computer, dar poate vom fi contemporani cu înlocuirea lui de către computer ca terminal al unor sisteme *web* educaționale. Elevul, la rândul său, este tot mai singur în fața unui aparat impersonal. Dacă facem referire strict la acumularea și verificarea noilor cunoștințe, viziune reduționistă cel mai des vehiculată, atunci procesul apare ca firesc, în logica progresului general²⁷.

Lucrurile s-ar echilibra, iar impactul diminuării relației personale din procesul de învățământ ar fi minimizat dacă familia ar oferi copilului și adolescentului afectivitate și atenția de care au nevoie. Din nefericire, însă, familiile au fost penetrate de noile media mai repede și mai eficient decât învățământul.

²⁶ Dealtfel, internetul este un copil al universităților americane.

²⁷ Totuși, chiar și aici eficiența este pusă în discuție de studii care demonstrează că atenția, puterea de concentrare, memoria, logica și motivarea pentru studiu a elevului de orice vârstă sunt grav afectate de relația prelungită cu „ecranul”.

Televizorul a adus, deja, foarte multe familii în situația în care nu mai comunică real. Urmărirea împreună a unui program tv nu implică o relaționare a membrilor familiei decât cu ochii în ecran, pe subiecte care nu privesc situația concretă din casă și din viața fiecăruia dintre cei prezenți. Interesul reciproc a scăzut dramatic. Lucrurile sunt atât de vechi, încât nici nu mai sunt sesizate în toată gravitatea lor. Copiii sunt așezați de la cea mai fragedă vârstă în fața aparatului tv „ca să stea cuminți”, adică doar ca să aibe părinții timp pentru altceva. Dependența de tehnologie este garantată în acest caz, deoarece la vârste mici nu există spirit critic, iar situația este asimilată ca normală și dezirabilă. Dacă există mai multe televizoare în casă, caz foarte des întâlnit, diferențele de vârstă și de interese îi izolează pe copii de părinți, fiecare bucurându-se de porția lui de fericire, de zona lui de evadare.

Internetul a mers pe aceeași direcție, complicând lucrurile dramatic. Sursă de informație incomparabil mai bogată decât televiziunea clasică, netul a izolat membrii familiilor mult mai eficient.

Jocurile video au născut dependențe specifice. După ce au intrat în rețea și au devenit jocuri on-line, cu coechipieri și adversari la distanță, dezvoltate pe sute de niveluri, cu criterii clare de performanță, i-au solicitat pe jucători tot mai mult. Astăzi, blochează oameni de toate vârstele ore în șir pe scaun în fața device-urilor. Dacă tinerii se bucură de jocuri, părinții au, la rândul lor, emisiuni și chiar jocuri pe care le accesează prin aplicațiile pentru telefoanele mobile inteligente (*smartphone*). Izolare, lipsa comunicării, relații limitate strict la aspectele funcționale minim necesare coabitării. Chiar și conversațiile directe din casă sunt adesea fragmentate de apelul telefonului din buzunar sau de pe bufet. Apelul nu este ignorat pentru a i se da prioritate relației cu cel fizic prezent, ci este preluat imediat, ca și cum ar fi mult mai important. Indiferent dacă cel „abandonat” în discuție este copil sau părinte, mesajul subliminal este același: nu ești mai important decât telefonul. Consecințele pe termen mediu și lung sunt incalculabile.

În acest context, copiii cresc ca niște copii părăsiți și dezvoltă comportamente specifice. Nu sunt educați, dar nu sunt nici măcar supravegheați. Numărul de ore petrecute la televizor și pe internet scapă de sub controlul părinților, la fel și calitatea jocurilor, site-urilor și emisiunilor urmărite. În ce privește relațiile virtuale, enigma este totală. Părinții devin anxioși în legătură cu evoluția propriilor copii și au reacții emoționale puternice, mergând până la violență fizică atunci când se confruntă cu eșecurile acestora. Copiii sunt mereu obosiți, demotivați, cu performanțe școlare slabe și o capacitate redusă de a stabili legături directe echilibrate cu cei din jur. Raporturile dintre generații, oricum problematice, pot fi compromise definitiv.

Relația virtuală, intermediată de tabletă, deși reală, este sărăcită. Aceste tip de relație se vede descarnată, lipsită de prezență fizică și de tot ce implică această prezență, cu riscurile ei, dar și cu o complexitate de trăiri care provoacă reacții ce duc, la rândul lor, la evoluția interlocutorilor în plan profund. Reacțiile pe care le suscită mediul virtual pot fi cel mult emoționale, dar nu afective. Calculatorul poate impresiona, dar nu va iubi niciodată. În fața lui, utilizatorul va rămâne „flămând” de tot ce este esențial uman. La vârsta copilăriei și adolescenței, consecințele sunt dezastruoase și adesea ireparabile. Dacă, dimpotrivă, există prezența reală a părinților, dar nu există relația, educația prin exemplu și confruntare complexă și rodnică nu se produce.

Progresul tehnic și informațional adus de răspândirea la nivel mondial a internetului este incontestabil. Am încercat, însă, să aducem în atenție câteva aspecte negative date de erodarea procesului de educație a copiilor mai ales în cadrul familiei. Există, pe lângă studii care pun în lumină aceste scăderi, și propuneri de soluții care să ducă la reabilitarea relațiilor în familie, fără a scoate cu totul din discuție recursul la calculator. „Detoxificarea digitală” este sprijinită prin programe concrete care urmăresc slăbirea legăturii cu „ecranul” în favoarea realității cotidiene. Deși recente și insuficient cunoscute, aceste programe aduc o rază de speranță.

Bibliografie

Larchet, Jean-Claude, *Captivi în internet*, Editura Sophia, București, 2018.

Gheorghe, Virgiliu, *Efectele televiziunii asupra minții umane*, Editura Evanghelistos, București, 2005.

Zorin, Konstantin V., *Dependența de computer, de jocuri, de nicotină*, Editura Sophia, București, 2014.

Drăgulinescu, Andrei, *Detoxificarea digitală*, în „Familia ortodoxă”, nr. 4 și 5/2018.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. FUȘTEI DIANA

Copilul imediat după naștere, începe să crească și să progreseze. Modificările corporale cantitative realizate de creștere nu pot fi considerate ca un progres real decât în cazul în care această creștere se asociază cu transformarea treptată a calităților psihice ale copilului prin îmbunătățirea lor.

Maria Montessori considera că în copil se manifestă și se dezvoltă „energii interioare” prin care copilul formează omul, adică „toată munca de formare o face copilul însuși”. Dar el n-ar putea construi omul fără ajutorul mediului și al adultului însuși. Însă, pentru că mediul, chiar și cel natural, este oferit și îngrijit de adulți, putem spune că copilul se formează și se educă prin relația și acțiunea comună adult - copil, mijlocită de mediul educativ.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței.

Putem să-l inițiem în științe, să facem experimente chimice în bucătărie, să-l ducem în toate orașele cunoașterii din lume și să-i cumpărăm mii de cărți. Dar dacă lecțiile esențiale nu sunt învățate, așa că nici asta nu va conta așa de mult.

Putem să-l învățăm să împartă jucăriile cu alții, să doneze, să fie tolerant. Însă nici asta nu e suficient.

Educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze. El trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar aceasta e răspunderea noastră, educatori și părinți deopotrivă. Să-i obișnuim de mici cu bunele maniere. Sunt cheia către succesul lor social.

Care sunt, de fapt, lecțiile esențiale din primii șapte ani de viață?

Răbdarea: când îl învățăm pe copil să aștepte liniștit, să amâne satisfacerea unei plăceri, să își urmeze scopul cu perseverență, să nu bată din picior pentru că „toate” i se cuvin doar lui, am pus o piatră extraordinară la temelie caracterului sau.

Bunătatea: una din primele lecții pe care i le-am dat fiului meu, și a prins, în parte pentru că a văzut exemplul în familie, în parte datorită firii lui sensibile, a fost să nu rădă niciodată de nimeni. L-am învățat să se poarte frumos cu copiii, mai ales față de cei cu nevoi speciale, să nu rădă, ci să poarte de grijă.

Să nu invidieze: cunoașteți adulți care reușesc să aibă o relație omenească cu cineva doar atunci când respectivul este... un pic mai prejos decât ei? Altfel, sunt roși de invidie. Noi, ca părinți, trebuie să fim cu luare aminte, să nu comparăm, să nu încurajăm excesiv spiritul de competiție. Cel mic e bine să învețe că își este suficient sieși exact așa cum este, iar darurile și avantajele altora nu-i vor știrbi din calitățile lui.

Bună cuviință: este una dintre lecțiile de la sine-înțelese pentru cei șapte ani de-acasă. Însă doar o mamă vă poate spune cât de dificil e ea de predat, cât de multă consecvență îți trebuie să îi predai copilului bune maniere, respect pentru oameni și bunurile lor și o purtare frumoasă în public. Din nou, pilda comportamentului părinților va vorbi mai mult decât o mie de cuvinte.

Să nu își urmărească doar propriul interes: de obicei ne învățăm copiii să facă orice ca să le fie bine, iar un astfel de sfat pare ciudat. Atunci când îl învățăm pe cel mic să vadă și folosul celui alt, să lucreze în echipă, să se bucure de binele celui de lângă el, într-un cuvânt, să fie altruist și empatic, i-am dat un dar neprețuit pentru toată viața! L-am învățat să semene sămânță de prieten!

Autocontrolul: este una dintre cele mai prețioase lecții. Ce bine-ar fi dacă toți am reuși să ne-o însușim. Eu recunosc că îmi lipsește: este unul din lucrurile pe care vreau să le consolidez în mine în următoarea perioadă. Visez la un corp mai suplu (dacă îmi voi controla pofta de mâncare), visez să fiu o mamă mai blândă pentru copiii mei (dacă îmi voi controla tonul și vocea), o gospodină mai organizată (dacă îmi voi controla obiceiul de a pierde vremea pe Facebook).

O gândire optimistă : iată încă o lecție care se prinde din „zbor”. Când în casă plutește optimismul, copilul va învăța să gândească pozitiv prin imitație. Reversul e valabil. Dacă ne lăsăm măcinați de gânduri rele, dacă suntem permanent îngrijorați și sumbri, la fel va deveni și puiul nostru în timp.

Lecțiile acestea enumerate mai sus nu le-am inventat eu. Le-am găsit scrise într-o carte veche, un text de mii de ani, foarte cunoscut, pe care am îndrăznit să îl parafrazez. Cartea este de fapt o scrisoare adresată Corintenilor, iar rândurile reprezintă o descriere a iubirii.

Ar fi fost de ajuns să spun că lecția esențială a celor șapte ani de-acasă este să îi învățăm pe copii ce e dragostea, dar pentru asta, nu-i așa, e nevoie de o viață întreagă.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
- 3.P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

CEI 7 ANI DE ACASĂ ȘI VALORI ESENȚIALE PENTRU SUCCESUL ÎN VIAȚĂ AL COPILULUI

PROF. ÎNV. PRIMAR GABOR ADRIANA GĂBIȚA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ CICĂNEȘTI
LOC.CICĂNEȘTI, JUD.ARGES

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există *cei de-acasă 7 ani*, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de părinți depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care părinții i-o dau. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „**șapte ani de-acasă**”.

Bunele maniere sunt cartea noastră de vizită: de felul în care ne comportăm - atât acasă, cât și în societate - depinde dacă legăm ușor noi prietenii, dacă ne integrăm în colectiv și, în cele din urmă, dacă avem sau nu succes în viață. Cei șapte ani de-acasă sunt esențiali în formarea caracterului unui copil, aceasta fiind perioada în care micuțul deprinde obiceiuri sănătoase și maniere elegante.

Politețea este *ceva* care se învață ușor, dacă se citește o carte despre bune maniere sau sunt observate comportamentele persoanelor politicoase din preajmă. Primele reguli de politețe se învață de la părinți și bunici. Apoi de la doamna educatoare, de la doamna învățătoare și de la toți profesorii întâlniți pe parcursul școlii. Toți acești oameni din preajma celui mic dau sfaturi. Și dau sfaturi zilnic ”Spune *Buna ziua* când te întâlnești cu cineva cunoscut!-spune mama;” *Nu vorbi cu gura plină!*” - spune bunica;” Pune-ți șervetel la gură când strănuți!” - spune tata;” Spune *te rog* când ceri ceva! “- spune doamna învățătoare și multe alte sfaturi.

Se pot creiona, evident, câțiva pași pe care trebuie să-i parcurgă copilul pentru a dovedi că e „bine crescut” :

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Punctualitatea. Este foarte importantă pentru toată lumea și necesară în absolut toate situațiile care cer acest lucru.

Ținuta vestimentară. Imbrăcămintea trebuie să fie curată, călcată și potrivită locului sau evenimentului la care participăm.

Comportamentul în public (la școală, pe stradă, în magazin, la spectacol). Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Comportamentul în mijloacele de transport. Politețea nu trebuie să lipsească în momentele de așteptare în stații sau în aglomerația din mijloacele de transport.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensalilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Despre cadouri. Cum se oferă și cum se primește un dar?

Bineînțeles că toate criteriile de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copiilor, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai celui mic au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența, dar și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Bibliografie

- Michiela Gîgă, *Cei șapte ani de acasă -Codul bunelor maniere pentru copii*, Editura Coresi, Bucuresti, 2000
- <https://www.desprecopii.com/>

DE CE AVEM NEVOIE DE CEI 7 ANI DE ACASA?

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: GÁBORA-MATE EVA GRÁDINIȚA CU P.P "PARFUM DE TEI" CLUJ-NAPOCA

Cei 7 de ani de acasă constă în imprimarea obișnuințelor atât bune sau rele în viitoarea personalitate al adultului.

Dezvoltarea copilului fizic, socio-afectiv este influențat de familie în primele 3 ani, după vârsta de 3 ani și de educația primită la grădiniță. Socializarea în primul rând este influențat de modelele primite de acasă și de nivelul la care este dezvoltat limbajul copilului. Dacă își poate exprima sentimentele, punctul de vedere. Are o perspectivă obiectivă despre capacitățile și comportamentele proprii. Știe să-ți împarte lucrurile, știe să ceară, știe să mulțumească, știe când s-a comportat bine și când nu, știe să salute, etc. știe să se compoarte în societate: știe să-și cere scuze, este răbdătoare, este atentă și la copiii din jur sau este preocupat doar de sine.

În primele ani 0-2 copilul face cunoștință cu lumea înconjurătoare, ceea ce este cel mai apropiat lui, familia. În acești 2 ani își cunoaște părinții și modelele de comportament ale acestora, pe care le și copiază instinctual. Tot în această perioadă relația dintre copil și părinți se realizează pe baza relației socio-afective. Copilul învață că este dependent de părinți, ei îl protejează, poate sau nu să aibă încredere în ei, se realizează o legătură strânsă și dependentă între ei. Consecvența în educarea copilului are succes dacă părinții știu să le impună limite de la această vârstă fragedă, deoarece în ultimele 6 luni până la vârsta de 2 ani încep să umble, să deschidă uși, sertare, fiind conduse de curiozitate. Tot în această perioadă își dezvoltă capacitatea de a ști oare ce poate deja să facă. (să deschidă ușa, să mănânce singur, să-și ia jos șosetele..) În principiu începe perioada de independență personală. Cu dezvoltarea vorbirii are posibilitatea de a se exprima, de a spune dorințele: ce vrea și ce nu vrea să facă.

Dacă un copil întră într-o grădiniță echilibrată emoțional are o mare șansă de a se dezvolta în echilibru, cu capacitatea de a înțelege reguli atât pentru siguranța personală, cât și pentru siguranța celor din jur. Modelul văzut acasă se proiectează asupra jocului. Se reflectă în jocul jucat de el nivelul înțelegerii, comunicării sau a problemelor dintre părinți, cât și relația dintre copil și părinți.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socioafectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

Educația în familie devine astfel un proces de pregătire pentru viață, prin întâmpinarea și rezolvarea problemelor de viață. În concluzie, trebuie spus că cei doi factori educativi, familia și grădinița, trebuie să aibă același scop – formarea personalității umane integrale și armonioase.

Mediul preșcolar îi oferă copilului un prim mediu socializator de tip organizațional:

- ✓ introduce în relațiile copilului cu adultul o anumită distanță socială;
- ✓ oferă copilului un cadru social, bazat pe anumite reguli de conviețuire cu ceilalți;
- ✓ creează copilului posibilitatea de a se compara cu cei de vârsta lui;
- ✓ îl familiarizează pe copil cu microgrupul social în cadrul căruia învață să devină partener, să joace unele roluri sociale;
- ✓ îl obișnuiește pe copil cu programul orar, cu programul de viață, cu schimbarea mediului de existență;
- ✓ stimulează dezvoltarea autonomiei personale și a independenței.

Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții. Acasă învață primele

deprinderi de viață sănătoasă, de conduită igienică individuală, colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al celor 7 ani de acasă.

BIBLIOGRAFIE:

1. Cerghit, I.; Radu, I.T.; Popescu, E.; Vlăsceanu, L., „ Didactica”, manual pentru clasa a X-a, școli normale, E.D.P., R.A., 1997;
2. Nicola, I., „ Pedagogie”, E.D.P., R.A., București, 1992;
3. Osterrieth, P., Copilul și familia. București, Editura Didactică și Pedagogică, 1973.
4. Soica, M., „ Pedagogie și psihologie”, Editura Gheorghe Alexandru, 2002;
5. Stern, H.H., Educația părinților în lume. București, Editura Didactică și Pedagogică, 1972.
6. Stoian, M., Abecedarul părinților, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1972;
7. Șerbănescu, D., Exemplul în educația copiilor, Editura științifică, București, 1967; 8. *** - „Tribuna învățământului”, 2000.

PARTENERIATUL ȘCOALA-FAMILIE-COMUNITATE

**PROF. INV. PRIMAR TABARCEA GABRIELA
ȘC. GIMNAZIALA DR. ALEXANDRU ȘAFRAN, BACĂU**

În ultimele decenii, parteneriatul școală-familie-comunitate a luat amploare în practica educațională. La nivelul politicilor educaționale continuă preocupările pentru a încuraja activitățile de parteneriat și participare socială a tuturor actorilor relevanți în planul educației.

În practică, conducerea școlilor, profesori, părinți, alte persoane și organizații din comunitate încearcă să creeze programe și practici proprii.

I. Implicarea parentală

Un parteneriat poate fi analizat din două perspective, în funcție de interesul pe care îl manifestă părțile implicate. O perspectivă este dată de relația stabilită între familie și școală. Această relație este susținută de demersul părinților de a alege școala pe care o va urma copilul și de menținerea legăturii părinților cu școala. O a doua perspectivă este dată de relația părinte – copil ca suport emoțional. În anii 1996, 2002, 2005, Joice Epstein a realizat un sumar al studiilor și politicilor parteneriale școală-familie-comunitate pentru a ilustra schimbările petrecute în acest domeniu. Între anii 1980-1990, studiile au început să clarifice termenul de “*implicare parentală*” recunoscând responsabilitățile împărțite între școală și familie în privința educației copiilor. Implicarea parentală este considerată “participarea activă și continuă a părintelui/părinților/tutorei în educația copiilor”.

Pentru mulți ani, echipa de cercetători condusă de Joice Epstein a inițiat studii pentru a identifica premisele și modalitățile pe care trebuie să le aibă în vedere școlile pentru a dezvolta și implementa programe de parteneriat. Au fost constatate șase tipuri fundamentale de implicare, fiecare putând fi operaționalizat prin practici diferite la nivelul școlilor:

1. Calitatea de părinte reprezintă un tip de abordare care presupune asistarea familiilor prin formarea abilităților necesare unui părinte, acordarea de suport pentru înțelegerea dezvoltării copilului și adolescentului și crearea condițiilor de acasă pentru a încuraja învățarea. Profesorii promovează sfaturile și implicarea părinților în rolul lor (asigurarea hranei, condițiilor pentru învățarea școlară, reușita în societate).

2. Comunicarea între casă și școală. Când părinții și profesorii comunică efectiv, se dezvoltă o relație pozitivă, problemele sunt mai ușor de rezolvat și elevii ajung la reușită școlară.

3. Voluntariatul. Acesta presupune încurajarea și implicarea părinților în acțiuni de voluntariat pentru rezolvarea problemelor specifice școlii și comunității sau în diverse activități legate de dezvoltarea programelor susținute de alți voluntari. Școala trebuie să valorifice calitățile și interesele fiecărui părinte.

4. Învățarea acasă implică familiile și elevii în activitățile de studiu. Elevii obțin rezultate bune la învățătură dacă sunt sprijiniți de părinți. Școala oferă sprijin în relaționarea părinților cu propriii copii și acest lucru este foarte important. Nu toți părinții sunt conștienți de ajutorul pe care aceștia pot să-l ofere propriilor copii.

5. Luarea deciziilor presupune un nivel superior de implicare în activitatea școlii, prin asumarea de către părinți a unei responsabilități directe în luarea deciziilor de conducere, activități de susținere, comitete, consilii și alte organisme ale părinților. Studiile recente arată că școlile care acceptă implicarea părinților în deciziile administrației au elevi cu performanțe mai mari. Implicarea părinților, ca indivizi sau ca reprezentanți ai altora, este importantă în colaborarea cu administrația.

6. Colaborarea cu comunitatea presupune coordonarea muncii și a resurselor afacerilor agențiilor și a altor grupuri din comunitate, astfel încât să îmbunătățească programele școlare, practicile familiale și educația elevilor. Ca parte a unei comunități mari, școala realizează importante obiective ale comunității. Pe de altă parte, comunitatea oferă o gamă largă de resurse pe care școala și familia le utilizează în educarea copiilor.

II. Parteneriatul comunitar pentru educație

În noile condiții ale schimbărilor în compoziția familiilor, creșterii economice, demografice, școlile au nevoie mai mult decât oricând să-și îmbunătățească modalitățile de lucru cu tinerii. Sistemul educațional întâmpină greutăți mari datorate sărăciei școlilor, problemelor emoționale și statutului social al familiilor.

Cu ocazia Seminarului Regional UNESCO pe tema “*Sprijinul comunității pentru educație și participarea în managementul educațional*” (UNESCO, 1991), s-au făcut precizări terminologice importante legate de aceste aspecte. Astfel, persoanele sau grupurile asociate cu o instituție în vederea dezvoltării, prin mijloace educaționale, a unei anumite zone geografice și de interes comun constituie comunitățile educaționale.

În funcție de zona geografică ce cuprinde școala, există *comunitate primară*, iar școala situată în afara zonei geografice respective formează *comunitatea secundară*.

Au fost identificate trei tipuri de obiective ale școlii care pot fi atinse cu ajutorul comunității:

1. **obiective economice** care se referă la mobilizarea sectoarelor sociale pentru a îmbunătăți condițiile din școli

2. **obiective educaționale** realizate prin organizarea factorilor sociali pentru a proteja tânăra generație

3. **obiective sociale** care se referă la o formă de armonie socială, astfel încât întreaga societate să sprijine și să participe la educație.

În același timp, implicarea școlii în cadrul parteneriatelor de dezvoltare comunitară produce reale schimbări în viața socială, economică și politică a societății.

III Beneficii și obstacole ale parteneriatului

În aproape o jumătate de secol de cercetări asupra implicării parentale cercetătorii au evidențiat faptul că implicarea părinților și a comunității are **efecte pozitive asupra elevilor în privința:**

- anumitor cunoștințe sau abilități pe domenii ca: limba maternă, științe sociale, geografie, istorie
- temelor pentru acasă
- atitudinilor față de școală (prezența la ore și motivație crescută pentru învățare)
- dezvoltării talentelor, a intereselor specifice
- alegerilor potrivite ale opțiunilor sau a planurilor de viitor.

Pe de altă parte, comunitatea asigură prin școli suport financiar elevilor. Ea poate oferi elevilor și familiilor lor o varietate de oportunități sociale, culturale și vocaționale.

Implicarea părinților și a comunității în școli include, dar nu se limitează la promovarea dezvoltării copiilor în mediul academic și socio-emoțional. Școala, profesorii, părinții și întreaga comunitate beneficiază de implicarea în parteneriat sub forma:

• **Beneficii pentru școli.** Școlile pot beneficia de suportul moral, informațional și economic al părinților și comunității. S-a demonstrat că în școlile unde există și se implică comunitatea ea constituie un suport pentru procesul de predare-învățare. Multe experiențe educaționale reușite rezultă din contactul direct cu comunitatea. Orice comunitate funcționează ca o societate în miniatură chiar dacă incompletă în anumite detalii. Dacă școala este preocupată de dezvoltarea copilului în societatea existentă, atunci comunitatea ca și componentă a societății, realizează relația copilului cu aceasta. De asemenea comunitățile constituie mediul și contextul social care întărește valorile cultura și învățarea în școală. Relațiile sincere și transparente cu comunitatea crește prestigiul școlii și oferă posibilități de a depista anumite probleme care le amenință.

Sprijinul părinților se poate materializa în activități concrete:

- a) Susținerea unor activități de igienizare, întreținere, renovare a școlii;
- b) Participarea la activități extrașcolare, acțiuni în folosul comunității;
- c) Asigurarea unor sponsorizări și a unor resurse necesare pentru derularea unor activități;
- d) Avansarea unor opinii sugestii, propuneri legate de îmbunătățirea activităților.

De asemenea autoritățile locale oferă suport școlilor sub forma:

- Asigurării unor resurse materiale și financiare pentru unitatea școlară;
- Trecerea în folosința școlii a unor terenuri agricole și spații/construcții;
- Participarea la organizarea și desfășurarea unor activități culturale și sportive.

Școlile care au dezvoltat parteneriate în cursul ultimilor ani au prezentat oportunitățile create de ONG-uri:

- Consilierea familiei, formarea unor formatori, formarea de mediatori și facilitatori;
- Sensibilizarea lumii economico-financiare și a reprezentanților mass-media în raport cu educația;
- Promovarea imaginii școlii în comunitatea locală;
- Promovarea principiului egalității șanselor educaționale la nivel comunitar, susținerea drepturilor tinerei generații, promovarea unor măsuri pentru protejarea minorilor;

- Asigurarea unor donații și sponsorizări pentru acțiuni ale școlii;
- **Beneficii pentru profesori** – implicarea părinților în activitatea școlară influențează dezvoltarea cunoștințelor personalului didactic referitoare la contextul social-economic al comunității din care face parte și școala; aceste cunoștințe generează implicarea întregului colectiv de cadre didactice și îmbunătățirea climatului din școală și din clasele de elevi;

- **Beneficii pentru părinți.** Părinții care se implică în activitatea școlară sunt mai motivați a găsi ocazii variate de a contribui la educația copiilor. Întâlnirile de la școală dă posibilitatea manifestării abilităților părinților, creează o relație pozitivă cu proprii copii și cu școala și contribuie la dezvoltarea conștiinței proprii valori și a încrederii în sine. De asemenea implicarea alături de ceilalți părinți din comunitate creează oportunități și rețele de implicare sporite, sedimentează relațiile sociale și poate crește sentimentul de control asupra mediului de viață.

- **Beneficii pentru comunități**

Scopul relațiilor dintre comunitate și școli este îmbunătățirea coeziunii comunității și obținerea sprijinului pentru proiectele comunității. Dacă familia și școala formează o echipă, școala devine o adevărată forță în societate. De aceeași părere sunt și specialiști care afirmă că **“școlile trebuie să devină mai sensibile, mai responsabile, centrate pe copil și să se afle în strânsă legătură cu comunitatea și familia.”** Școlile pot dezvolta servicii comunitare iar, prin educația oferită elevilor, oferă comunităților în viitor cetățeni bine educați, pregătiți să-și asume responsabilități ca membrii ai comunității.

Obstacole

O serie de pedagogi și sociologi au demonstrat că relațiile școlii cu partenerii din comunitate pot avea uneori și impact negativ prin :

- lacune în strategiile școlii în domeniul parteneriatului;
- comunicare inefficientă între școală și comunitatea locală;
- atitudini și comportamente inadecvate ale membrilor comunității școlare și/sau ale partenerilor;
- penuria de fonduri și presiunea timpului prezente atât la nivelul oamenilor școlii, cât și la cel al partenerilor din comunitate;
- lipsa unor structuri și mecanisme pentru comunicare și colaborare.

Concluzii

Pentru a oferi servicii educaționale de calitate copiilor și familiilor lor, școala și toți partenerii săi comunitari trebuie să depășească anumite bariere.

Școlile trebuie să-și deschidă porțile actorilor comunitari, iar agențiile de servicii trebuie să sprijine mai mult întreg procesul educațional.

Pregătirea profesorilor este o componentă esențială a dezvoltării și susținerii activităților de implicare parentală și comunitară.

Este important pentru comunitatea locală să aibă autoritate și autonomie în deciderea caracteristicilor și priorităților pe care organizațiile sale le au.

În ceea ce privește impactul pozitiv al parteneriatului, școală- familie-comunitate Țăranu A., M.(2009) subliniază că acesta:

- + ajută profesorii în munca lor;
- + perfecționează abilitățile școlare ale elevilor;
- + îmbunătățesc programele de studiu și climatul școlar;
- + îmbunătățesc abilitățile educaționale ale părinților;
- + dezvoltă abilitățile de lideri ale părinților;
- + conectează familiile cu membrii școlii și ai comunității;
- + stimulează serviciul comunității în folosul școlilor;
- + oferă servicii și suport familiilor;
- + creează un mediu mai sigur în școli.

BIBLIOGRAFIE

1. Cerghit I., „Creativitatea-trăsătură de bază a personalității profesorului”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1978
2. Pintilie M., „Metode moderne de învățare evaluare”, Editura Eurodidact, Cluj Napoca, 2009

CEI ȘAPTE ANI DE ACASA

PROF. INV. PRIMAR GĂINĂ MARETA ȘCOALA GIMNAZIALA BAUȚAR – STRUCTURA ȘCOALA GIMNAZIALĂ BUCOVA JUDEȚUL CARAȘ-SEVERIN

Pentru cei mai mulți dintre noi, expresia „cei 7 ani de-acasă“ este sinonimă cu un set de reguli de politețe și de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă în sânul familiei și care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în viața socială.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Un copil care are cei șapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil, educat, politicos, care știe să spună „mulțumesc“ și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară. Copilul își însușește acest set de reguli încă din fragedă pruncie, prin exemple și argumente clare. Încă din primii ani de viață cel mic poate învăța cu ajutorul părintelui ce înseamnă noțiunea de respect, mai ales dacă îl învață să folosească des cuvinte precum „te rog“, „mulțumesc“, „bună ziua“, „mă scuzați“. Învățându-l bunele maniere, când va crește, toate aceste lucruri de bun-simț i se vor părea normale și îi vor completa personalitatea. Politețea se dobândește treptat, tocmai de aceea e important să i se explice copilului de ce trebuie să fie respectuos: respectându-i pe alții va fi, la rândul său, respectat.

Chiar dacă nu înțelege imediat de ce trebuie să spună tot timpul „te rog“ sau „mulțumesc“, să salute și să răspundă la salut, pe măsură ce va crește, copilul își va da singur seama că bunele maniere îl ajută pe termen lung să relaționeze și să socializeze mai bine cu cei din jur. Ba chiar va atrage admirația celorlalți dacă știe cum să se comporte corect atunci când merge în vizită sau își însoțește părinții la un eveniment important. Orice copil trebuie să înțeleagă faptul că bunele maniere nu sunt doar pentru zile mari, evenimente, în prezența persoanelor străine etc., ci sunt importante în viața de zi cu zi, în orice situație.

Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte la interviul pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină. Așadar, cei șapte ani de-acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat. Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor, e foarte important ca micuțul să știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate. Bineînțeles, în cei șapte ani de-acasă intră și o componentă de altruism, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă, de cum să se îmbrace, să mănânce și să se poarte în anumite situații. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

În opinia psihologilor, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Bibliografie:

Sălăvăstru Dorina, *Psihologia educației*, Ed. Polirom, Iași, 2003

Vrășmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educația părinților*, Ed. Aramis, București, 2002

FAMILIA ȘI FUNCȚIA EI EDUCATIVĂ

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR GAIȚĂ ILEANA
G.P.N MOȘTENI- LOGREȘTI**

A vorbi astăzi despre familie înseamnă a o defini și analiza din perspectiva rolului ei în societate și a funcțiilor pe care le îndeplinește, a pătrunde în esența relațiilor dintre aceasta și societate și dintre membri care o compun, a evidenția valorile pe care le interiorizează și le transmite urmașilor.

În aria problematică de studiere a familiei rețin atenția aspectele referitoare la alegerea partenerului conjugal, numărul și educația descendenților, viața de familie și ciclurile ei, divorțialitatea, căsătoria ș.a. Ne oprim în cele ce urmează, asupra relației familie-societate.

Stabilirea obiectivelor politice sociale în domeniul populației și al familiei impune clarificarea valorilor care stau la baza societății în legătura cu numărul și nivelul calitativ al descendenților, cu nivelul bunăstării familiei și al societății. Elaborarea politicilor în domeniul populației și al familiei antrenează numeroase luări de poziție, dispute politice, etice și o multitudine de atitudini din partea indivizilor și a familiilor. Armonizarea măsurilor este o condiție esențială în satisfacerea intereselor indivizilor, ale familiilor și ale societății. O politică ce insistă doar pe aspecte cantitative poate să genereze o sporire a volumului populației, dar această creștere nu e însoțită și de o creștere similară a aspectelor calitative ale nivelului de trai. Poate exista și situația în care reducerea fertilității să genereze dificultăți grave pe termen lung referitoare la înlocuirea generațiilor chiar dacă nivelul bunăstării poate să crească pe termen scurt. Aspectele cantitative și calitative ale populației influențate de o decizie care rămâne întotdeauna individuală a familiei, reprezintă nu numai o problemă politică, și mai ales o realitate socială.

Un aspect cu totul deosebit în relația familiei - societate îl reprezintă educația. Ca acțiune exercitată de către generațiile adulte asupra copiilor, ea are ca scop să provoace la aceștia stară fizice, intelectuale și morale pe care societatea le așteaptă de la ei. Educația este o acțiune socială care începe în familie într-un proces mai amplu, cel de socializare se transformă nou – născuții din ființe biologice în ființe sociale. Acțiunea socială vizează cine realizează educația, asupra cui și care sunt obiectivele urmărite. Nu numai societățile se deosebesc unele față de altele, prin obiectivele educaționale specifice, și fiecare grup social se diferențiază de altu prin elementele ce țin de cultură, tradițiile, aspirațiile și așteptările grupului de la membri săi. Educația minoră realizată de familie și de biserică ș.a., se deosebește de cea formală, care se desfășoară într-un cadru instituțional (școala, de exemplu) cu o organizare riguroasă, după programe standardizate, atât prin modalitățile practice de realizare și conținuturile ei, cât și prin efectele sale. Problema ca : dependența nivelului de instrucție a copiilor de starea materială a familiei, sau de status-ul social al părinților, locul pe care îl ocupă absolventul unei instituții de învățământ în structura socială și în procesul de stratificare socială generată de educație, egalitatea / inegalitatea șanselor în educație, valoarea socială a diplomei sunt aspecte ce privesc educația din perspectivă socială, alta decât pedagogică.

O altă problemă de intersecție familie – societate este cea a conflictului între generații. Reproșurile sunt reciproce : părinții consideră actuala conduită și mentalitățile tinerilor (în special ale adolescenților) cam prea libertine, lipsite de respect pentru obiceiuri, tradiții, valorile morale ale societății, la rândul lor tinerii percep generația vârstnică și adultă ca fiind retrogradă și represivă. Există un disens axiologic între generații, dar și continuitate atunci când e vorba de probleme importante ca : necesitatea organizării sociale, rolul și utilitatea familiei, proiectele școlare și profesionale.

Un alt aspect al relației familie – societate este evidențiat indirect de raporturile părinți-copii, atât în procesul de socializare cât și al educației. Un aspect particular constituie ajutorul reciproc, uneori unilateral, în ceea ce privește sprijinul material pe care îl acordă părinții copiilor și invers. Acesta se diferențiază în funcție de mediul de rezidență de instrucție, de ocupație (urban, rural), gradul de dezvoltare economică a zonelor. Schimbările structurale în societatea românească după 1989 au avut o influență și asupra mentalităților.

Sunt elocvente în acest sens depășirile dinspre urban înspre rural a celor care încearcă să sprijine familia de proveniență din rural și disputele privind reconstituirea proprietății. Dependența materială față de părinți este o caracteristică a societății românești. Copilul este dependent material de părinți nu numai în perioada școlarității, dar și după întemeierea unei familii.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASA!

PROF. GAL CRISTINA-VIOLETA LICEUL TEHNOLOGIC AUREL VLAICU, ARAD

„Copilul nu este o jucărie, el este o cruce care trebuie purtată cu bucuria jertfei asumate, și de felul în care părinții duc această cruce, depinde calitatea de creștin adevărat a viitorului adult!” Danion Vasile

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

Cei șapte ani de acasă este o expresie care exprimă educația unei persoane. Spunem despre cineva că are „cei șapte ani de acasă” atunci când îi apreciem manierele și modalitatea respectuoasă de a-i trata pe cei din jurul său. Cei șapte ani de acasă au ajuns să reprezinte un cod moral pe care ar trebui să îl respecte toți cei care trăiesc în societate. În primul rând, „cei șapte ani de acasă” reprezintă educația pe care o acordă părinții copilului lor. Acasă este locul unde copilul trebuie să învețe cum să se poarte în societate, să își respecte semenii, care sunt actele acceptate și care sunt cele cărora nu trebuie să le dea curs. Peste învățăturile primite de la părinți vor veni apoi cele de la educatori, învățători, profesori. Baza însă este făcută în sânul familiei.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire
- ordine
- igienă
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative
- bune maniere și comportament
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire)
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)
- consecvență în realizarea unei sarcini
- concentrare a atenției
- perseverență în realizarea unei sarcini
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc., altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți. Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său, deoarece:

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

STRATEGII DE CONSILIERE PSIHOPEDAGOGICĂ A PĂRINȚILOR PENTRU “CEI 7 ANI DE ACASĂ”... MINUNAȚI!

**PROF. GALATANU DANUTA MARCELA
COLEGIUL TEHNIC „ANGHEL SALIGNY” BACAU**

„Cei șapte ani de acasă“ sunt anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții! E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri genetice, în educația copiilor, părinții sunt cei care dețin rolul principal.

Familia este o comunitate în care părinții trebuie să își crescă copiii cu atenție și responsabilitate. În acest mediu copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect.

Cei șapte ani de acasă- expresia definește bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Perioada este considerată “culmea achizițiilor”, una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj. Dar ATENȚIE, este foarte important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Se numesc “cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Bebelușul este atașat de mamă, de tată, de bunici iar în comportamentele, limbajul său îi imită pe adulți. Copilul este asemeni unei oglinzi.

Copilul preșcolar are nevoie de modele de identificare cu o persoană foarte apropiată. El se va identifica cu mama sau cu tata: “Eu semăn cu mama, sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori “Semăn cu tata, suntem puternici amândoi”.

Categoric părinții sunt modele pentru copil! Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. El realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Părinții trebuie să fie atenți la nevoile de afecțiune ale copilului.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului pentru că el înțelege lumea în mod diferit. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău.

Părinții trebuie să-i învețe pe copii cum să-și exprime emoții precum furia sau frica. Furia prin cuvinte de genul «sunt furios» și să spună apoi motivele. Furia nu trebuie exprimată prin acțiuni!

Nu este de-ajuns să ne controlăm limbajul, comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea sentimentelor (furie, dezamăgire, tristețe), a dorințelor și nevoilor. Trebuie să ne impunem restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața voastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Cea mai prețioasă recompensă nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată copilului când face o faptă bună. Este important să îl lăudăm ori de câte ori e nevoie. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi părinții să fie consecvenți în educarea copilului.

În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii!

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani? - deprinderi de autoservire, ordine, igienă, curățenie și exprimarea propriilor nevoi, exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor și negative, bune maniere și comportament, limbaj corect, modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la provocări ale mediului înconjurător, consecvența în realizarea unei sarcini, concentrarea atenției, alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini.

Altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Socializarea, asumarea responsabilităților și exprimarea emoțiilor sunt o parte dintre abilitățile pe care un copil trebuie să și le însușească în cei 7 ani de acasă.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie.

Educația primită în prezent în cei 7 ani de acasă diferă de cea de acum 30 de ani, dar psihologii susțin că este o evoluție firească și o adaptare la contextul sociocultural. Valorile s-au schimbat. Înainte se pune preț pe comportamentul de politețe, cum trebuie să bei sau să mănânci, iar acum sunt valorizate vigilența, asumarea responsabilităților și inițiativele, libera exprimare. Aceste diferențe se văd și generațiile trecute de prima tinerețe se simt ofensate de comportamentul adolescenților. Respectul de odinioară era, mai degrabă, o consecință a fricii, nu unul autentic. Respectul se câștigă, nu se impune!

Copilul de acum 20 de ani era mult mai constans. Acum are acces la o cantitate mai mare de informații iar gradul de socializare este mai mare. Când copilul ajunge la poziție de egalitate cu o persoană adultă, balanța se echilibrează sau se răstoarnă în favoarea lui.

Câteva reguli de bază pentru Cei 7 ani de acasă... MINUNAȚI:

1. Bunele maniere se predau prin puterea exemplului!
2. Comunicarea este secretul unei relații solide părinți-copii!
3. **Învăță-l să spună mereu adevărul!**
4. **Lasă-l să se bucure de copilărie !**
5. **Nu abuza în nici un fel de copil !**
6. **Petrece cât mai mult timp cu copilul tău! Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta!**

Vei fi surprins cât de inteligent este copilul tău la o vârstă fragedă!

Bibliografie

1. Harwood Robin L., Miller Scott A, Psihologia copilului, Ed. Polirom, 2014
2. William Dikel, Sănătatea mentală a elevului, Editura TRel, 2013
3. Helene Renaud, 8 metode eficiente pentru educarea copiilor, Editura Polirom, 2011

FAMILIA-FACTOR DETERMINANT IN EVOLUTIA COPILULUI

GALOS MARIANA-PROFESOR INVATAMANT PRESCOLAR GRADINITA UNIVERSITATII BABES-BOLYAI CLUJ-NAPOCA

Familia, inca din cele mai vechi timpuri, a insemnat un factor deosebit de important, a fost, este si va fi baza piramidei dezvoltarii viitoare a copilului. Influenta familiei in comunitate s-a facut simtita, oricare ar fi fost religia sau etnia membrilor ei.

Familia, educatia primita de copii, in „cei sapte ani de acasa” are menirea de a influenta factorul comportamental si emotional pentru integrare in cresa si gradinita, in societate.

Parintii, prin implicarea acestora, exercita un rol aparte, atat in plan intelectual, cat si din punct de vedere fizic, privind stimularea abilitatilor si aptitudinilor viitorului anteprescolar, respectiv prescolar.

Este foarte important ca in familia copilului sa existe armonie, intelegere, empatie; acestea vor influenta in mod direct personalitatea copilului, a viitorului adolescent si adult.

Copiii crescuti si educati in familii disciplinate si organizate, vor urma modelul acestora, vor reusi sa gestioneze mai usor anumite situatii conflictuale, vor fi capabili sa ia deciziile cele mai bune in anumite contexte sociale.

Cele doua dimensiuni importante ale dezvoltarii (dimensiunea cognitiva si dimensiunea afectiva) se infiripa in cadrul familiei, aici se gaseste mediul socio-afectiv favorabil realizarii cu succes a socializarii, integrarii, respectiv culturalizarii copilului pentru parcurgerea diferitelor etape ale vietii.

La grupa mica, la cea mijlocie si mare, constatam diferente intre copii, referitoare la volumul cunostintelor asimilate, deprinderilor insusite in perioada 0-3ani, care se manifesta in cadrul activitatilor integrate, respectiv domenii experientiale (DS-domeniul stiinte, DLC-domeniul limba si comunicare, DEC-domeniul estetic si creativ, DOS-domeniul om si societate, DPM-domeniul psiho-motric), ALA-activitati liber alese, ADP-activitati de dezvoltare personala.

In cadrul familiei se formeaza primele concepte referitoare la cunostintele privind mediul inconjurator, fenomenele care au loc in natura, obiectele casnice, rolul acestora, activitatile oamenilor, in functie de cele patru anotimpuri, profesii, animale domestice, salbatice, exotice, mijloace de transport, plante, diferite evenimente, etc).

Astfel, familia trebuie sa se implice in asigurarea bazei materiale si a mijloacelor necesare (jocuri educative, carti cu povesti, dvd-uri educative) care sa favorizeze insusirea corecta a cunostintelor si respectarea regulilor, a valorilor morale prin explicarea termenilor respectivi.

Comunicarea permanenta cu copilul, asumarea unor responsabilitati si respectarea unor reguli, stimularea pe plan cognitiv si afectiv, dezvoltarea inteligentei, empatiei, valorizarea copilului, asigurarea unei atmosfere relaxante, educative si distractive in acelasi timp, sunt cateva conditii de baza de care FAMILIA este bine sa tina cont in „cei sapte ani de acasa”.

Astfel, puiul de om educat, sustinut si stimulat in permanenta de membrii familiei, cu siguranta va fi pregatit sa raspunda cu succes viitoarelor provocari.

CEI SAPTE ANI DE ACASA

PROF. PT INV. PRIMAR GALU ELENASIMONA

Familia ofera copilului primele reguli de comportare si norme, primele informatii despre tot ce il inconjoara, precum si climatul socio-afectiv de care acesta are nevoie.

Odata cu nasterea, copilul intra in contact cu prima forma sociala si anume familia. Aici in familie reprezentantul social este mama, omul prin intermediul caruia copilul va cunoaste lumea in primii ani de viata.

Familia ofera modele de comportament, de comunicare, contribuind pregnant la socializarea copilului, contribuind la dezvoltarea constiintei si a conduitelor morale.

Ca mediu social, familia reprezinta locul in care are loc atat ingrijirea cat, mai ales, educarea copilului, educatia in familie precedand-o pe cea institutionala.

Copilul, in primii ani de viata este dependent de parinti, iar acestia nu trebuie sa fie preocupati doar de latura fizica a ingrijirii lui, ci, sa aiba in vedere educati psiho-sociala.

Cel mai important rol in evolutia psihica a copilului il au exemplele pozitive din familie, pentru ca, la aceasta varsta rolul exemplului este deosebit de important.

Desi are un rol foarte important in educarea sociala a copilului, familia este, in numeroase cazuri raspunzatoare de multe devieri. Familia se poate manifesta dezinteres, indiferenta, prin lipsa comunicarii intre membri familiei si copil, prin pedepse aspre, intr o perioada a vietii in care capacitatea de intelegere si autocontrolul nu sunt instalate definitiv.

Familia poate influenta negativ prin modele inadecvate de consumare a timpului petrecut de copil in afara scolii, astfel familiile in care unul din parinti e plecat in strainatate la munca sau, mai grav, ambii parinti, isi neglijeaza proprii copii, lasand pe seama educatorului considerand ca odata cu intrarea in scoala rolul lor in educatie s a micorat, gandire total eronata.

Modelele de conduita oferite de parinti au o influenta hotaratoare asupra copiilor privind formarea conceptiei lor despre viata, a modului de comportare si relationare in raport cu diferite norme si valori sociale.

Etalonul traditional: "cei 7 ani de a casa" nu trebuie deloc inlocuit pentru ca responsabilitatea formarii copilului revine familiei in proces continuu si constient cu scoala. Parintele trebuie sa inteleaga rolul de educator implicat si responsabil, sa inteleaga ca este cel dintai dascal al copilului sau si ca are un impact educational puternic asupra acestuia.

Educatia pe care o face scoala impreuna cu familia este un proces continuu si constient de participare directa a copilului.

Scoala si familia pot fi parteneri in educarea copiilor, fiecare consolidand informatiile si deprinderile oferite de celalalt.

"Pecetea pe care parintii o lasa asupra structurii si profilului spiritual-moral al personalitatii propriilor copii se mentine toata viata" (M. Golu).

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE- CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.133 SECTOR 4, BUCUREȘTI

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: GANCI NICOLETA ȘI SOLOMEI CRISTINA

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei.

Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rându-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte.

Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensalilor și a celui/celei care servește masă.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui.

Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu.

BIBLIOGRAFIE:

- Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași.

EDUCAȚIA EMOȚIONALĂ LA VÂRSTE MICI

PROF. IRINA GÂNGA
COLEGIUL TEHNIC FORESTIER, PIATRA-NEAMȚ

Studiile realizate la nivel mondial indică o inteligență emoțională tot mai scăzută a copiilor. Pe scurt, aceștia au devenit mai impulsivi și mai neascultători, mai îngrijorați și mai temători, mai singuri și mai triști, mai iritabili și mai violenți. Pe de o parte, de vină pentru degradarea trăsăturilor de caracter ale micuților este componenta economică. Părinții sunt nevoiți în prezent să muncească mai mult și mai greu pentru a menține un standard de viață decent și au prea puțin timp liber la dispoziție pentru a-l petrece cu copiii, iar din cauza mobilității duc lipsă de rude în apropiere, care să le preia o parte din îndatoriri. Pe de altă parte, expansiunea tehnologică are o amprentă esențială asupra evoluției inteligenței emoționale a copiilor. Ei trec printr-o experiență fără precedent în istoria omenirii, petrecându-și ore întregi din viață cu ochii lipiți de ecranul unui monitor, pierzându-și interesul de a se mai juca alături de alți copii.

Nimeni nu se naște cu o înțelegere rațională a emoțiilor proprii sau ale celorlalți. Astfel, copiii manifestă emoții însă nu știu ce simt, iar ceilalți nu sunt percepuți ca având emoții diferite de ale copilului. Ceea ce noi denumim „crize de furie”, de exemplu, derivă tocmai din faptul că cei mici au impresia că adulții ar trebui să le cunoască trăirile și să acționeze în concordanță cu ceea ce își doresc ei. Din acest motiv, este important să educăm copiii în direcția înțelegerii și manifestării emoțiilor proprii și pe ale celorlalți, pe tot parcursul dezvoltării psiho-emoționale.

La cei mai mici putem începe prin a observa cum se manifestă copilul și a deduce de aici ce simte, apoi putem verbaliza pentru ei ce simt (de ex.: „Tu acum simți frustrare pentru că dorești să ajungi la jucărie și nu poți” sau „Ești bucuros că mă vezi”, „Ești trist pentru că pleacă mama de acasă.” etc.).

Pe cei mai mari îi putem ajuta să înțeleagă ce au simțit atunci când au făcut ceva anume, să înțeleagă de unde a apărut acea emoție, din ce nevoie/dorință împlinită/neîmplinită și să îi ajutăm să își gestioneze intern mai bine emoțiile, având în același timp o manifestare exterioară mai utilă și mai echilibrată. Le putem propune să discutăm despre situațiile în care au trăit anumite emoții, să descrie situația, împreună cu acțiunile, gândurile și emoțiile lor și ale celor implicați, apoi să le propunem să găsim împreună noi moduri de a gestiona situațiile respective, mai utile.

Educația și disciplina bazate pe inteligență emoțională constau în îndrumarea copilului să înțeleagă ce simt el și cei din jurul său, în dezvoltarea abilităților de adaptare la situații sociale noi, în dezvoltarea unor resurse de gestionare a emoțiilor apărute în diverse situații, pe baza răspunsului părinților, a explicațiilor, îndrumărilor și modelelor acestora. În cazul copiilor este extrem de important să crească înțelegând de unde vin emoțiile lor (în ce mod anumite situații le activează anumite emoții), să le deosebească și să învețe să și le exprime corect (să le verbalizeze mai degrabă decât să le manifeste, să spunem, prin țipete). Apoi, pornind de la această bază, să ajungă să înțeleagă emoțiile celor din jur, chiar și consecințele emoționale ale acțiunilor lor asupra celorlalți.

Dezvoltarea inteligenței emoționale a copiilor este urmărită cu multă atenție de echipe de psihologi. Eliminarea emoțiilor este la fel de importantă ca și înlăturarea problemelor de natură fizică. Copilul trebuie învățat să-și stăpânească emoțiile fără a le alunga.

Un copil foarte emotiv trebuie ajutat să-și depășească teama, ranchiuna, furia, gelozia față de frații mai mari sau neînțelegerile cu părinții. Singurătatea poate avea aspecte teribile pentru omul în devenire, la fel și tristețea, frustrarea, culpabilitatea sau sentimentul de abandon.

Dascălul este dator a învăța să asculte emoțiile copiilor, să le dea posibilitatea de a și le exprima după propriul caracter, să strige, să râdă, să se elibereze de emoții. Există riscul ca unele refulări să se exprime prin acte de indisciplină și violență.

Profesorul va fi mereu atent la ameliorarea comunicării relaționale, va conduce la respectul de sine și de ceilalți, la ascultarea sinceră a expresiei nevoilor în orice comunicare. Astfel, relația între adult și copil se va țese prin răbdare, încredere, descoperire reciprocă și descoperirea valorilor individuale.

Iată câteva sugestii de **activități care facilitează exprimarea emoțională**:

♥ **Statuile emoțiilor** -câțiva elevi vor avea trei roluri: de sculptor, statuie și observator. Elevul care și-a ales rolul de sculptor alege un cartonaș cu o emoție, caută elevul cu rolul de statuie și va încerca să

modeleze statuia în funcție de emoția pe care trebuie să o reprezinte, modelându-i expresia facială, postura. Elevul care are rolul de observator va nota toate modalitățile prin care elevul sculptor încearcă să exprime emoția. Ceilalți elevi trebuie să identifice emoția exprimată de elevul cu rolul de statuie.

♥ **Sunetele emoțiilor** - fiecare elev va extrage câte un cartonaș cu o emoție și va încerca să o reprezinte printr-un sunet caracteristic, fără să folosească cuvinte. Cine va identifica primul emoția exprimată de un coleg va descrie o situație în care a simțit acea emoție, ce a gândit și cum s-a comportat.

♥ **Cele 10 activități plăcute** –fiecăe elev va face o listă de 10 activități plăcute care ne determină să ne simțim bine. Toate activitățile fiecărui elev se vor afișa în sala de clasă pentru ca elevii să conștientizeze modalitățile prin care ne putem îmbunătăți starea emoțională.

♥ **Comentariul de imagine** (poster, ilustrație, prezentare PPT) cu accent pe exprimarea de către copii a propriilor stări emoționale și pe urmărirea de către cadrul didactic a reacțiilor afective ale acestora.

♥ **Prezentarea unei persoane** - fiecare copil precizează calitatea pe care el o apreciază în mod deosebit la un anumit coleg, ales de el.

♥ **Jurnalul dublu** - elevul reprezintă prin desen, enunțuri, pe prima jumătate a paginii, ceea ce l-a impresionat în mod deosebit dintr-un text citit-audiat, iar pe cealaltă jumătate, în aceeași manieră, motivele care l-au determinat să se oprească asupra acelor impresii, stări sau trăiri.

♥ **Blazonul personal** - diagramă divizată în 4 secțiuni în care elevului i se cere să reprezinte prin simboluri, desene, enunțuri, aspecte relevante ale personalității acestuia: o faptă bună pe care a făcut-o, o faptă pe care ar fi încântat să o facă, pasiunea sa, hobby-urile pe care ar dori să le aibă.

♥ **Jocul de rol** - constând în relatarea în scris, de către fiecare copil, sub anonim, a unei fapte mai puțin laudabile, amestecarea biletelor strânse, extragerea de către fiecare a unui bilet, citirea acestuia cu voce tare și prezentarea opiniilor, sfaturilor, soluțiilor ; adresarea de învățător a unor întrebări de genul: „Ce ai simțit atunci când ai citit cazul extras?” „Ce ai simțit atunci când ai ascultat povestea ta?”

♥ **Galeria personajelor** - prezentare de postere, desene, în care elevii se reprezintă pe ei înșiși și spațiile lor existențiale.

♥ **Scrisoare către colegi cu început dat** - „Ce m-ar face fericit...”; în această scrisoare, elevul exprimă, fără a-și dezvălui numele, ceea ce așteaptă el de la colegii săi din punct de vedere atitudinal sau afectiv; scrisorile se citesc în fața clasei de învățător, apoi se încearcă găsirea de soluții constructive.

Fiecăe dascăl are posibilitatea să utilizeze diverse game de exerciții, prin intermediul cărora să răspundă nevoilor emoționale ale copilului și totodată să contribuie la **dezvoltarea autoevaluării pozitive, a respectului de sine, a sănătății mentale și emoționale a copilului.**

Bibliografie:

Psih. Oana VasIU – *Cum dezvoltăm inteligenta emoțională copiilor*, <https://sibiu100.ro>

Prof. Adina Iovanovici - *Inteligența emoțională și adaptarea la vârsta școlară mică*, <https://www.didactic.ro/>

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASA

PROFESOR: GARLA ALINA-JULIANA
LICEUL ECONOMIC "VIRGIL MADGEARU", CONSTANȚA

Este bine cunoscut faptul că „cei șapte ani de acasă” și bunele maniere sunt cartea noastră de vizită. Felul în care ne comportăm are o puternică influență asupra relațiilor cu familia, prietenii, colegii, și, în cele din urmă, de acest lucru depinde dacă avem sau nu succes în viață. De aceea, considerăm că, dacă vrem să creștem un copil amabil, elegant, manierat și, de ce nu, plin de șarm, dar în același timp echilibrat și cu stimă de sine crescută, primii șapte ani sunt esențiali în formarea caracterului său. Astfel, în această perioadă, copilul trebuie ajutat să deprindă obiceiuri sanatoase și maniere elegante, să învețe care sunt principiile și valorile după care va trebui să se ghideze în viață, în situații dintre cele mai diverse. Tot acum, descoperă cum să aibă grijă de corpul și de lucrurile lui, ce este recomandat să mănânce, cum să își ajute părinții și cum să se bucure de încrederea și aprecierea oamenilor cu care interacționează, dar și cum să aibă încredere în ei înșiși și să se prețuiască.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei șapte ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior, decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional printr-un copil „bine crescut” regăsim aspecte legate de politețe, printre care salutul, comportamentul în public, comportamentul cu prietenii, înțelegerea normelor sociale, manierele la masă, dar și recunoașterea greșelilor, tactul și toleranța în relația cu ceilalți.

Totuși, pe lângă aspectele legate de politețe, aș dori să aduc în discuție o latură importantă a educației din primii ani de viață, care ar trebui să îi preocupe pe părinți încă de când copiii lor învață să meargă de-a bușilea. Este vorba despre stima de sine.

Este foarte important să avem grijă ca cel mic să-și cultive încrederea în forțele proprii, ca mai târziu să fie capabil să-și asume responsabilități.

Încredere de sine reprezintă elementul principal în formarea independenței copilului, iar părinții sunt cei care trebuie să creeze un mediu propice pentru ca cel mic să-și exprime dorințele, sentimentele și să-și demonstreze capacitățile ori priceperile într-un mod sănătos.

Dacă nu îi vom da deloc ocazia să preia inițiativa în anumite situații, s-ar putea ca acesta să dezvolte o nesiguranță în acțiunile sale și să transfere luarea deciziilor către părinți, nu doar acum în perioada preșcolară, ci și mai târziu în adolescență sau chiar la maturitate.

Prin exemplul personal le cultivăm copiilor principiile de viață care-i vor ghida, mai târziu, în alegerile lor.

Dacă facem totul cu încredere și entuziasm, și cei mici vor încerca să preia acest comportament.

Dacă ne purtăm frumos cu toată lumea și oferim ajutor necondiționat, și cei mici vor încerca să facă la fel.

Dacă îi susținem îndeaproape, dar nu facem noi absolut totul, în găsirea unor răspunsuri sau soluții la întrebările ori problemele pe care le au, vor învăța nu numai să ceară sfatul cuiva, dar și să încerce singuri să treacă peste obstacole.

Dacă îi laudăm de fiecare dată când încearcă să facă un lucru sau au o idee ce merită apreciată și le oferim înțelegere și răbdare, și ei vor deveni cândva exact ca noi, fiindcă noi suntem exact oglindirea lor.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care ne-am străduit să le predăm copilului nostru au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

IMPORTANȚA CELOR ”ȘAPTE ANI DE-ACASĂ”

**PROF. ÎNV. PRIMAR- GAȘPAR-CHIODAN ADINA MONICA
LICEUL TEHNOLOGIC BERZOVIA**

În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită individuală și colectivă, acestea fiind componentele majore ale moralei elementare și constituie bagajul „celor 7 ani de acasă”. Prin activitățile pe care le desfășoară acasă, copilul împreună cu părintele, se consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. Tot acasă, alături de părinți, copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin joc, își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

De fiecare dată când auzim expresia ”cei șapte ani de acasă” ne ducem cu gândul la timpul petrecut de copil alături de părinții lui, dar întrebarea este dacă copiii din ziua de azi își desfășoară activitățile alături de părinți sau sunt lăsați mai mult singuri, petrecându-și o bună parte din zi în fața televizorului sau a altor forme de aparaturi digitale. În zilele noastre, din păcate, părinții preferă să aibă libertatea de a-și desfășura activitățile fie de la serviciu, fie cele de acasă, iar pe copii să-i lase cu ochii ațintiți asupra diferitelor ecrane ale telefoanelor sau a tabletelor. Mai mult de-atât, mulți copii sunt lăsați în grija bunicilor, a matusilor sau a vecinilor, iar ei sunt plecați în străinătate pentru a munci și a aduce copilului un trai decent. Dar niciodată nici banii și nici lucrurile materiale pe care le vor putea cumpăra mai târziu, nu vor putea înlocui lipsa de afecțiune pe care o resimte copilul.

Să nu uităm că un copil are nevoie de timpul petrecut alături de părinți, are nevoie de afecțiunea și comunicarea permanentă cu părintele. Această perioadă este cea mai importantă pentru ei, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diferite aptitudini, atitudini și comportamente. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta și ei în viitor.

Când spunem că un copil are ”cei 7 ani de acasă” ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună ”mulțumesc”, să zică ”te rog”, ”iartă-mă” dacă greșește, un copil care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții, care își respectă părinții și care se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jurul lui.

Copilăria este cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea caracterului psihosocial, familia fiind cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia. Dacă un copil este lipsit de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, va avea îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe și totodată va apărea acel sentiment de rușine. Părinții sunt cei care trebuie să își încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Tot în familie i se oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Odată ajuns la vârsta preșcolară, educația copilului se împarte între familie și educator, cel din urmă încercând să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile pe care le are și să-l ajute pe copil în înțelegerea unor lucruri. Consider că „cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult pe ceea ce devine copilul mai târziu.

EDUCAȚIA PRIMITĂ ÎN FAMILIE „CEI 7 ANI DE-ACASĂ”

PROF. GAVREA LUCIA
GRĂD. P.P. PARADISUL PITICILOR, DEJ/JUD. CLUJ

Familia are o influență deosebit de importantă asupra copiilor. Părinții furnizează „zestrea genetică”, iar familia creează condițiile dezvoltării fizice, emoționale, intelectuale și modelează caracterul copilului, simțul moral, estetic etc. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile alimentare și igienice, atitudinile față de viață, modelele sau obișnuințele de comportament, copiii le datorează educației primite în mediul familial.

În familie copilul își petrece o mare parte din timp, devine practic ființă social, aici, este locul unde se dezvoltă. Indiferent de organizarea familiei, de identitatea sa etnică, religioasă ori politică, aceasta se caracterizează prin dinamism și printr-o mobilitate continuă. Familia este un sistem dinamic, care cunoaște transformări permanente.

Rolul educației realizate în familie este acela de a dezvolta aptitudini de bază și competențe sociale în primii ani. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de ceea ce îi aparține.

Dezvoltarea personalității copilului și a formării lui în conformitate cu idealul social și cel personal este influențată de diferențele de ordin economic, social, cultural care există între familii. Există câteva abilități de care părintele are nevoie pentru a putea fi un părinte bun (Killen, 1998 p. 143-159):

- **Abilitatea de a da prioritate satisfacerii nevoilor de bază ale copilului;**
- **Abilitatea de a oferi copilului experiențe noi, de a-l stimula cognitiv și afectiv;**
- **Abilitatea de a avea o relație empatică cu copilul;**
- **Abilitatea de a avea așteptări realiste față de comportamentul copilului;**
- **Abilitatea de a pune limite copilului;**
- **Abilitatea de a răsplăti/valoriza copilul;**
- **Abilitatea de a-și înfrâna propriile dureri și porniri agresive fără a le proiecta în relația cu copilul.**

Totodată, de la începutul vieții, ființa umană are extrem de multe nevoi, care trebuie satisfăcute pentru o bună dezvoltare a sa. În ceea ce-l privește pe copil, acesta în prima parte a vieții are efectivă nevoie de familie, care să-i ofere dragoste, atenție, să-l îngrijească, etc

Nevoile de bază ale copilului în familie sunt:

- **dragoste și securitate;**
- **de experiențe noi, de stimulare;**
- **nevoia copilului de a fi apreciat și de a-i fi recunoscute capacitățile;**
- **nevoia de responsabilități;**
- **nevoile de bază fiziologice ale copilului.**

Cei șapte ani de acasă" este o expresie care exprimă educația unei persoane. Spunem despre cineva că are „cei șapte ani de acasă” atunci când îi apreciem manierele și modalitatea respectuoasă de a-i trata pe cei din jurul său. Cei șapte ani de acasă au ajuns să reprezinte un cod moral pe care ar trebui să îl respecte toți cei care trăiesc în societate.

În primul rând, „cei șapte ani de acasă” reprezintă educația pe care o acordă părinții copilului lor. Acasă este locul unde copilul trebuie să învețe cum să se poarte în societate, să își respecte semenii, care sunt acțiunile acceptate și care sunt cele cărora nu trebuie să le dea curs. Acestea sunt completate de educația și cunoștințele însușite la grădiniță și școală.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

**„Dacă toate astea fi-vor învățate,
Restul o să vină de la sine-apoi
Și-au să se-mplinească visurile toate
Ce le-ați pus într-înșii, mame scumpe, voi.”(NICOLAE LABIȘ)**

Deoarece societatea de azi oferă copiilor multe oportunități dar și influențe negative, aceștia devin mai excentrici, vulnerabili, ușor influențabili și, uneori, cu ostilitate spunem că tot mai rar întâlnim copii care au „cei șapte ani de acasă”.

BIBLIOGRAFIE:

1. Mitrofan, I., Mitrofan, N., *Familia de A la Z, Mic dictionar al vieții de familie*, Editura Științifică, București, 1991
2. Revista Învățământul preșcolar.

CEI SAPTE ANI DE ACASA

**ED. GAVRIL MARIA
GRADINITA NR.1 IVANESTI**

De fapt ce sunt cei 7 ani de acasa si cand este nevoie de acest lucru? Pana in clasa primara, cam pe la 7 ani, stam mai mult cu parintii, bunicii cu familia si cei apropiati in general. Cei din familie incearca sa te sfatuiasca si sa te educe cum stiu ei mai bine, ca tu sa poti intra in viata cu minim de lectii despre viata in general. Cum sa respecti bunicii, cum sa respecti familia si pe cei mai in varsta, mai departe la scoala respectul fata de profesori, colegi si cercul de prieteni pe care il ai. Respecta ca sa fii respectat este una dintre bunele vorbe din batrani, spuse de parintii nostri. Daca respecti pe cei din jur, te respecti pe tine si ai oportunitatea de a fi integrat mai bine in societate daca stii sa respecti pe cei din jurul tau, chiar si pe cei de aceeasi varsta cu tine. Acum, dupa cum am vazut in viata, sunt multe persoane care pur si simplu nu pot fi respectate, pentru ca nu stiu sa se comporte in lume si care probabil nu au cei 7 ani de acasa, care sa-i confere un echilibru si respect fata de cei din jur. Multi, datorita comportamentului ciudat fata de semenii lor, se autoizoleaza de cei din jur.

In rest acesti 7 ani de acasa sunt pentru unii, si pe buna dreptate, piatra de temelie a vietii pe viitor. De acesti ani depinde de cum vei fii integrat in societate, cum vei fii agreat de cei din jur si cum iti poti ordona viata si stilul de viata alaturi de cei dragi. La randul nostru, odata cu trecerea timpului, cand vom devenii mai intelepti, o sa dam si noi aceste sfaturi copiilor, nepotilor si celor dragi, ca si ei sa aiba la baza cei 7 ani de acasa. Aceasta perioada nu se refera doar la acele semne exterioare de respect caracterizate drept politete, ci la o intreaga suita de obiceiuri sanatoase pe care, daca un copil le va deprinde acum, le va practica ulterior pe parcursul intregii sale vietii. Copiii invata prin imitare. Exemplul nostru conteaza. Un copil manierat se va descurca mai bine in relatiile sociale si se va simti mai confortabil in prezenta celorlalti decat unul caruia ii lipsesc cei 7 ani de-acasa. Probabil ca cea mai buna modalitate de a-l obisnui cu bunele maniere este sa fim noi, parintii, un bun model pentru el. Incepem sa il invatam lucrurile simple inca de la varsta frageda: sa salute, sa spuna „te rog” si „multumesc”. Dar buna crestere nu trebuie sa se opreasca aici.

Va trebui sa stie ce se cuvine si ce nu la masa, intr-o vizita, la o petrecere si chiar intr-o discutie cu un prieten apropiat, cum sa se spele, sa manance, cand poate sa vorbeasca, sa invete sa-i asculte pe ceilalti, placerea de a face si a primi cadouri. Bunele maniere ii modeleaza comportamentul in societate si il invata ce inseamna respectul. Iar copiii respectuosi vor fi tratati cu respect. Educatia primita in cei sapte ani de acasa depinde de cativa factori: relatia afectiva dintre copil si parinti, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazeaza familia si pe care le transmite copilului. Sunt parinti care muncesc de dimineata pana seara pentru copiii lor, dar sunt total straini fata de nevoile reale ale acestora. Din dorinta de a le asigura copiilor tot ce lor le-a lipsit, parintii ii condamna la o viata inconjurata de lucruri scumpe si stralucitoare, dar fara adevarate valori. Cei 7 ani de acasa reprezinta o oglinda a educatiei pe care parintii o ofera copiilor in prima parte a copilariei.

Psihologii sustin ca nu exista o limita de varsta pana la care bunele maniere se pot invata, inasa, cu cat lectia bunei-cuviinte si a menajarii sensibilitatilor celor din jurul nostru este inceputa mai devreme, cu atat mai bine pentru constituirea zestrei educationale a copilului!

EDUCATIA IN FAMILIE- CEI 7 ANI DE ACASA, EDITIA 2020

PROF. INV. PRIMAR GAVRIL MIHAELA NICOLETA SCOALA GIMNAZIALA BORLESTI, NEAMT

Parintii, educatorii, scoala si societatea, in general, sunt mijloace importante de educatie si instructie.

Familia, prima scoala a vietii este cea care ofera copiilor primele cunostinte, primele deprinderi dar si primele modele comportamentale, echivalentul psiho-afectiv-stimulativ necesar debutului socio-familial.

Ca prima veriga a sistemului educativ familia are responsabilitati clare si diverse.

Intrebarea care se pune este, daca familia de astazi are timp pentru indeplinirea responsabilitatilor educative, daca este pregatita sa activeze constant ca un factor educativ.

Realitatea ne-a dovedit ca nu toate familiile sunt dispuse sa-si indeplineasca consecvent responsabilitatile educative fata de copii, acuzand lipsa de timp, grijile vietii zilnice, minimalizand rolul de factor educativ. Alte familii, desi doresc sa asigure educatia corespunzatoare copiilor le lipsesc pregatirea psihopedagogica, experienta.

Raporturile dintre parinti si copiii acestora sunt raporturi educative, cu repercursiuni asupra formarii lor, lucru de care ar trebui sa fie constienti toti parintii. Atitudinile, comportamentul nostru, vorbele noastre, ale parintilor influenteaza atitudinile, comportamentul si modul de a fi al copiilor.

Voi enumera cateva din posibile atitudini si comportamente ale parintilor si implicatiile lor in formarea profilului moral al copilului.

*„ Familia severa”-in anumite limite inprima ordine, disciplina, seriozitate, asigura unitate si echilibrul familiei. Severitatea este necesara in raporturile educationale din familie, dar cu masura. Ce s-ar intampla in cazul in care parintii aplica copiilor pentru orice abatere pedepse corporale? Atunci copilul creste timorat cu gandul pedepsei, ascunde greselile facute, simte nevoia sa minta, se indeparteaza afectiv si efectiv de parinti si isi cauta intelegerea si afectivitatea in alta parte. Asa se nasc, „gastile “ si „bandele” de minori. Mai grava este situatia cand parintii sunt impartiti in „tabere”:unul sever si unul indulgent. Astfel se formeaza viitorul demagog, viitorul ipocrit, trasaturi de personalitate pe care nu si le doreste nici un parinte pentru copilul sau.

*„ Familia permisiva” sta la polul opus al familiei severe, are un climat de „puf”. Asemenea copil va fi neajutorat, un egoist, un meschin, caci in familie ii este permis orice, el are numai drepturi, in timp ce parintii, doar datorii. Un asemenea copil se adapteaza si se incadreaza cu mari dificultati in colectivele de scoala sau mai tarziu la locul de munca.

*„ Familia rigida” prejudiciaza maturizarea copiilor, generand lipsa de incredere in sine, teama de nereusita si sanctiune. Invatatorul trebuie sa intervina, dupa ce cunoaste situatia reala, prin vizite la domiciliu, discutii cu parintii (in particular, nu in sedinte) sugerandu-le cu discrete, tact si calm in ce mod si sub ce forma se poate atenua si echilibra severitatea. Invatatorul trebuie sa fie postura sfatuitorului si nu a judecatorului.

*„ Familia libertina” creeaza o atmosfera lejera, prezentand riscul de a intarzia sau impiedica maturizarea sociala a copiilor datorita preocuparii excesive a unui parinte sau a ambilor pentru ei insisi. Invatatorul trebuie sa intervina pentru a dezvolta siguranta de sine in sensul obtinerii unor rezultate bune la invatatura, capacitatea de decizie, spiritul de independenta. Punerea ferma in garda a parintilor in legatura cu pericolul evolutiei nefavorabile a copiilor este posibila si necesara.

Parintii trebuie sa inteleaga bine relatie dintre fapta si masura ei educationala

Un proverb spune :„ O vorba buna rostita la timp, invioreaza sufletul copilului, precum si ploaia buna, cazuta la timp potrivit, invioreaza campul ”

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

BIBLIOGRAFIE: Colectia revistelor,, Tribuna Invatamantului, anii 2004-2005

FAMILIA – FACTOR DE BAZĂ ÎN DEZVOLTAREA PERSONALITĂȚII COPILULUI

PROF. INV. PRIMAR GAVRILĂ ALEXANDRINA LILIANA
LICEUL TEHNOLOGIC IZVOARELE, JUD. OLT

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Între factorii educației, familia a fost și este considerată ca factor principal în formarea personalității copilului.

De modul în care familia influențează dezvoltarea copilului în primii ani de viață depinde comportamentul socio-relațional al viitorului adult. Părinții trebuie să mediteze la rolul important pe care-l au în formarea personalității acestuia. Se spune, și pe bună dreptate, că familia este prima școală a copilului în care învață cum să se comporte în viață și în societate.

Acțiunile educative exercitate de părinți trebuie să fie continue, raționale, și să țină cont de dezvoltarea fizică și psihică a copilului.

În familie copilul se bucură de un climat afectiv sporit care-i conferă mai multă siguranță. Climatul de căldura din familie, preocuparea părinților de a le oferi copiilor condiții cât mai bune de viață constituie un factor important al educației. Relațiile care se stabilesc între părinți și copii sunt de atașament, de încredere reciprocă ceea ce face posibilă o bună comunicare între ei. Părinții trebuie să comunice permanent cu copiii și nu doar prin vorbe ci și prin componente neverbale, afectiv-emoționale, gesturi vizibile.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

- **Salutul.** Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

- **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

- **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

- **Înțelegerea normelor sociale.** Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

- **Manierele la masă.** O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celeia care servește masa.

- **Recunoașterea greșelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

• **Tact și toleranță.** Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cui va ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Toate aceste norme de conduită se învață în timp, cu încercări, eșecuri și reușite. Dar perseverând, cât și prin exemplul personal, eforturile părinților vor da rod. Să fie un exemplu pentru cei mici. Lucrurile acestea se învață și prin copierea educatorilor, prin urmare e de importanță maximă ca părinții și educatorii să fie un exemplu pentru cei mici.

Conceptul de “Cei 7 ani de acasă” nu mai are același înțeles ca pe vremuri, deoarece în cei 7 ani de acasă, adulții, de cele mai multe ori, încetează să le spună copiilor că respectul față de oamenii din jur nu mai reprezintă o valoare importantă pentru copii, toate sugestiile pe care cei mari le dau celor mici, nu fac decât să stopeze și să înlăture posibilitatea copilului să se implice emoțional într-un anumit aspect. Astfel, crescând, adultul va avea rețineri să-și facă așa repede prieteni, să râdă, să se bucure ca un copil, să treacă peste probleme, să se bucure de orice moment, așa cum o făcea când era mic .

Responsabilitatea care cade pe umerii părintelui este imensă. El este modelul pe care copilul îl urmează, el îi oferă acestuia condiții de viață, securitate afectivă, educația de bază .de modul cum părintele își îndeplinește rolul depinde viitorul copilului.

Atitudinea părinților în munca educativă este hotărâtoare pentru formarea viitoarei personalități. Familia trebuie să fie deschisă noului, să-l facă pe copil să pătrundă în noua civilizație înarmat cu multe cunoștințe.

Evoluția rapidă a vieții sociale de astăzi, face ca educația fără competență să nu fie educație. Părintele este primul educator al copilului. Dacă acesta nu-și ia rolul în serios vor exista lacune în educația copilului care-i va marca dezvoltarea personalității.

Există foarte multe materiale puse la dispoziția părinților, există cabinete de consiliere a părinților, de pregătire a acestora pentru „meseria” de părinte - educator. Pe plan național se derulează o serie de programe pentru educarea părinților. Aceste programe vin în sprijinul celor care întâmpină greutăți în educarea copiilor. Prin tematicile dezbătute se urmărește conștientizarea de către părinți a rolului pe care-l au în formarea personalității copiilor lor.

Trăim într-o lume modernă, iar părinții nu vor să-și marginalizeze copiii. Totuși trebuie să țină seama și de influențele negative ale lumii moderne. Computerul, desenele animate, televizorul, alimentele procesate folosite în exces duc la îmbolnăvirea copiilor de depresii și anxietate.

Bibliografie:

Stănciulescu E., Sociologia educației familiale vol. I, Ed. Polirom Iași, 1998;
Teodor Crețu – „Psihologia vârstelor”, Ed. Polirom, 2009

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

**PROF. INV. PRIMAR GAVRILEI MIHAELA,
LICEUL ECONOMOIC „NICOLAE IORGA”, PASCANI, JUD.IASI**

„Dacă cei șapte ani de acasă sunt compromiși, drumurile vieții vor avea numai bolovani și pietriș.”

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult. Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului.

Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF. INV. PRESC. GAVRIS FLORENTINA SIMONA
-G.P.N NR1 PIETROASA

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își

structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚI ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

FAMILIA ȘI ȘCOALA – FACTORI DETERMINANȚI ÎN DEZVOLTAREA PERSONALITĂȚII COPILULUI

GEANTĂ LILIANA ELENA
LICEUL TEORETIC „MIHAI VITEAZUL”, BĂILEȘTI, DOLJ

Educația în familie, cei șapte ani de-acasă, influențează puternic întreaga existență a individului. Părinții sunt modele pe care copiii, conștient sau inconștient, le văd cu ochii minții și le urmează. Marele pedagog John Locke, convins de puterea exemplului în familie, afirma „Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ce nu vreți să imite”.

Familia înseamnă înțelegere, bucuria de a sta împreună, de a fi cu toții în diferite ocazii, de a pleca în vacanțe. Ea este cea care mediază comunicarea cu celelalte componente sociale, în special cu școala. Școala este un factor care ajută copilul în desăvârșirea propriei personalități. Factorii determinanți în dezvoltarea personalității copilului sunt familia și școala.

Climatul educațional familial cuprinde ansamblul de stări psihice, modurile de relaționare interpersonală, atitudini ce caracterizează grupul familial o perioadă mare de timp. Acest climat poate fi pozitiv sau negativ. Școlarul are nevoie acasă de un mediu de viață în care să se simtă în siguranță. Într-un climat educativ bun părinții sunt calmi în raporturile cu copiii, fără a le satisface însă orice capriciu. Copilul simte că părinții se ocupă de el, că sunt interesați de necazurile și problemele lui, ca și de rezultatele școlare.

Familia este un cadru ferm de disciplină, în care și copiii și părinții împărtășesc același nivel de exigență. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de ceea ce îi aparține. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului, din următoarele puncte de vedere: fizic, intelectual, moral și estetic. Familia se preocupă de dezvoltarea fizică a copiilor. Ea asigură hrana și îmbrăcămintea copiilor, îi ferește de pericole, le lasă timp de joacă, le creează condiții cât mai bune de odihnă și se îngrijește de sănătatea lor. Un regim rațional de viață nu poate avea decât urmări pozitive asupra dezvoltării sale fizice.

Dezvoltarea intelectuală este cea mai importantă. În cadrul familiei copilul își însușește limbajul. Volumul, precizia vocabularului și corectitudinea exprimării copilului depind de munca depusă de părinți în această direcție. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului cele mai multe cunoștințe uzuale (ex: despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice etc.). Familia se preocupă și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea le dezvoltă spiritul de observație, memoria și gândirea. Părinții încearcă să explice copiilor sensul unor fenomene și obiecte pentru a le putea înțelege. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să-i asigure copilului cele necesare studiului: rechizite școlare, cărți de lectură, manuale școlare etc., cât și niște condiții bune de muncă și nu în ultimul rând liniște pentru a se putea concentra. Părinții trebuie să-și ajute copiii la învățatură; ajutorul trebuie limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să efectueze temele copiilor. Cu timpul, părinții se vor limita la controlarea temelor de casă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult; părintele este un exemplu pentru copil. Părinții le spun copiilor ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente. Aceste noțiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot în sens moral, familia îl îndrumă să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten.

Familia fundamentală pentru existența și formarea personalității elevului, ca mediu educativ determinant, dar și ca sursă de dezadaptare școlară și de comportament deviant al elevului, prin factori psiho-pedagogici, cu efect cauzal negativ. Modelele de conduită oferite de părinți pe care copiii le preiau prin imitație și învățare precum și climatul socio-afectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Strategiile

educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor socio- moral.

Familia este partenerul tradițional al școlii. Aceasta influențează atitudinea copilului față de învățatură, de aceea școlarizarea nu se poate realiza fără participarea activă a părinților.

Bibliografie:

Stănciulescu E., Sociologia educației familiale vol. I, Ed. Polirom Iași, 1998;

STILURILE PARENTALE ȘI CEI ȘAPTE ANI DE ACASA

PROF. GEMESCU MARIANA
LICEUL TEORETIC "NICOLAE CARTOJAN" GIURGIU

În ultimii ani, s-a conturat tot mai coerent un curent de educație familială și de creștere a copiilor asumat, conștient și informat. Este ceea ce se numește **parenting**, aducând sub umbrela acestui termen preluat din engleză cam orice înseamnă interes pentru o relație părinte-copil benefică ambelor părți. Dar ce înseamnă concret parentingul?

Cercetările în domeniul dezvoltării personale a copilului au dovedit că mediul în care cresc copiii, inclusiv modelul de parenting pe care îl primesc, joacă un rol mult mai important decât factorii genetici pentru determinarea modului în care copiii vor funcționa ca adulți. Ce se întâmplă în mintea și sufletul bebelușului și a copilului mic, cum gestionăm relațiile dintre frați și problemele adolescenților, cum abordăm problemele vieții de familie, dramele, traumele și bolile copilăriei sunt doar o parte dintre temele tratate în literatura de parenting. Adevărata provocare pentru părinți este astăzi aceea de a alege un model/stil de parenting adecvat timpurilor moderne, un model adaptat ritmului rapid în care ne trăim viețile, dar potrivit și personalității copilului.

Stilul de parenting este esențial în dezvoltarea copilului și în evoluția lui ca adult. De asemenea, stilul pe care alege un părinte să îl folosească în creșterea copilului va influența și va determina tipul de relație care se va dezvolta între ei. Un stil de parenting se formează din credințele pe care le are părintele despre nevoile copilului său și cum pot fi acestea satisfăcute. Prin urmare, fiecare părinte va folosi e o abordare proprie în modul de creștere a copilului.

Există patru stiluri de parenting. În general, părinții vor folosi o combinație din cele patru stiluri, însă unul va fi dominant.

1. Stilul autoritar

Părinții autoritari stabilesc reguli stricte și așteaptă să fie respectate fără nicio excepție. Atunci când copilul întreabă de ce trebuie să procedeze într-un fel anume i se dau răspunsuri de genul: "pentru că așa am spus eu" sau "fă cum am spus eu și nu comenta". Nu i se dă un motiv pentru care trebuie să urmeze acea regulă și nu există loc pentru negociere. Părintele autoritar va folosi pedeapsa dacă regulile nu sunt respectate. Părinții cu stil autoritar nu își lasă copilul să gândească singur, neavând încredere în el. Copiii nu sunt implicați în procesul de rezolvare a problemelor și de luare a deciziilor. De regulă, acești părinți au așteptări nerealiste de la copiii lor.

Copiii care sunt crescuți într-un stil autoritar au tendința de a respecta regulile în majoritatea timpului, sunt obedienți și au o stimă de sine scăzută. Uneori, ei devin ostili și agresivi din cauza pedepselor primite. Ca adulți, vor fi fie autoritari, fie submisivi.

2. Stilul democratic

Părinții cu stil democratic stabilesc reguli, însă nu la fel de stricte precum cei cu stilul autoritar, ci reguli logice, bazate pe nevoile copilului. Ei oferă un motiv copilului pentru aplicarea unei reguli și sunt dispuși să ia în considerare ce simte acesta – sunt atenți la nevoile emoționale ale copilului lor. Atunci când copilul încalcă o regulă, sunt discutate consecințele, astfel încât copiii pot învăța comportamente acceptându-le.

Copiii crescuți în acest mod sunt echilibrați emoțional, autonomi, fericiți și au succes în viață. Sunt capabili să evalueze corect riscurile într-o situație și să ia decizii benefice. Ei devin adulți responsabili, cu o stimă de sine crescută și se simt în siguranță să-și exprime opiniile.

3. Stilul permisiv

Părinții permisivi nu oferă prea multă disciplină, sunt indulgenți, cu puține cerințe la adresa copilului. Nu există, de regulă, consecințe atunci când copilul are un comportament inadecvat, având o atitudine de genul "copiii sunt copii". Acești părinți adoptă mai degrabă rolul de prieten decât de părinte. Ei își încurajează copiii să discute cu ei problemele, însă nu îi descurajează atunci când nu se comporta adecvat.

Copiii care cresc cu acest fel de educație vor dezvolta probleme de comportament, întrucât nu vor accepta autoritatea și regulile. Vor deveni adulți iresponsabili, egoiști, imaturi, cu o stimă de sine scăzută, cu probleme de relaționare și performanțe profesionale slabe.

4. Stilul neimplicat

Părinții cu stil de parenting neimplicat sunt neglijenți, nu oferă atenție, nu cer nimic și nu au așteptări, nu au o comunicare cu copilul lor. Foarte des acești părinți nu satisfac nevoile de bază ale copilului. De regulă la acest stil se încadrează părinții care au afecțiuni psihice, cei care suferă de dependențe de substanțe și alcool, cei care nu au niciun fel de cunoștințe despre creșterea și educarea unui copil sau cei care se simt copleșiți de problemele vieții. Părinții neimplicați nu știu mai nimic din ce se întâmplă în viața copilului lor.

Copiii crescuți de părinți neimplicați au o stimă de sine scăzută, performanțe școlare foarte slabe, dezechilibre psihice, probleme de relaționare, probleme cu legea și prezintă un risc crescut de dezvoltare a adicțiilor.

Bibliografie:

* R. Harwood, S. A. Miller, R. Vasta, Psihologia copilului, Ed. Polirom, Iași 2010.

EDUCAȚIA PENTRU COMBATEREA POLUĂRII

PROF. GEMESCU MIRCEA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 7 GIURGIU

Educația pentru combaterea poluării începe de-acasă?

De la ce vârstă le putem spune copiilor că e necesar să aibă grijă de natură și când pot înțelege ei noțiuni precum „mediu înconjurător”, „poluare” sau „reciclare”?

Educația ecologică începe din momentul în care un copil poate diferenția „ce e bun” de „ce e rău”, prin „rău” înțelegând inclusiv gunoaie, deșeuri, suferință a mediului. Odată ce copiii mici conștientizează că Pământul „suferă” atunci când oamenii aruncă deșeurile la întâmplare, începe ecoeducația. Pentru că sunt în formare, cei mici vor dezvolta mult mai ușor decât adulții comportamente pozitive față de mediul înconjurător, pe care le vor păstra pe tot parcursul vieții.

De ce contează atât de mult ecoeducația în copilăria timpurie?

Grija față de natură se va revărsa în multe alte comportamente ale copilului legate de mediu, precum grija față de spațiul proximal personal (de la cameră și bancă, până la ghiozdan și dulap) și cel comunitar (curtea școlii, stradă, parc, oraș etc). Un copil care internalizează din timp noțiuni și valori ecologice va deveni adultul responsabil și activ de mâine.

Există multe imagini care ilustrează Pământul ca o ființă vie. Pentru un copil va fi mai ușor să înțeleagă noțiunea de „Pământ”, dacă îl asociază cu o „față” zâmbitoare, cu o formă de viață care are preferințe și trăiri – de exemplu: „Pământului îi plac copacii, dar nu îi plac bateriile din jucării”.

*Cu toții stim ca cei mici sunt foarte curioși și dornici să exploreze lumea. Iar când vine vorba despre poluare, cel mai mare impact îl au **exemplele concrete, imaginile, poveștile sau situațiile** cu care ei intră în contact direct în viața cotidiană: fie că vorbim de solul din fața blocului care este poluat de deșeurile aruncate pe jos sau de aerul greu de respirat din cauza prafului.*

Rolul părinților este să-i sensibilizeze pe copii față de întreg mediul și problemele lui, să le arate cazuri concrete și să îi implice încă de mici în acțiuni de reducere a gradului de poluare. Spuneți-le celor mici de ce aerul este mai poluat în oraș comparativ cu aerul de la munte sau de ce este important să colecteze separat deșeurile.

Luați-i alături de voi când sortați deșeurile la containere și învățați-i cum să le depoziteze corect.

*Realizați împreună cu cei mici un **orar de ecologist** și, de fiecare dată când fac o acțiune în direcția reducerii poluării, premiați-i cu stickerele preferate sau cu ieșiri în natură. Veți vedea ca cei mici vor fi din ce în ce mai motivați și vor înțelege că, dacă protejăm natura, și natura va avea grijă de noi.*

Ce se întâmplă la școală?

*Școala ar trebui să consolideze educația ecologică realizată în cei „șapte ani de acasă” printr-o ofertă de experiențe curriculare și extracurriculare. În acest sens, Școala Gimnazială Nr. 7 Giurgiu propune elevilor săi opționalul **”Reciclăm și natura protejăm!”**, care este o continuare a proiectului european ERASMUS+ **”Don't throw, make it glow!”**. La acest proiect de reciclare creativă, coordonat de școala noastră au participat școli din Finlanda, Grecia, Italia și Malta. Una din activitățile prevăzute în cadrul acestui proiect a fost realizarea unui opțional transdisciplinar focalizat pe activitățile de protejare a mediului și structurat pe componentele AER, APĂ, SOL, POLUARE SONORĂ ȘI SCHIMBĂRI CLIMATICE. Echipei noastre i-a revinit tratarea temei **”Poluarea și protejarea APEI”**. Cursul este conceput ca un opțional transdisciplinar care valorifică oferta de cunoaștere a mai multor discipline: fizică, chimie, biologie, tehnologie, inclusiv limbi străine și IT.*

Această disciplină opțională dorește, prin cele cinci module enumerate mai sus, să demonstreze că multe cauze ale distrugerii mediului țin de comportamentul fiecăruia dintre noi și își propune informarea elevilor cu privire la producerea și consumarea (uneori risipitoare) de energie, propunând soluții simple, care se pot implementa direct de către ei în cadrul familiei, în mica gospodărie. De asemenea, întărește ideea că un mod de viață ECO – al individului este cel sănătos, este unul în perfectă concordanță cu principiile dezvoltării durabile a comunităților, înseamnând pentru toți o viață de calitate fără a compromite șansa generațiilor viitoare. Totodată, ne propunem și ateliere de reciclare creativă, în care elevii să realizeze produse din domenii variate cu materiale considerate practic deșeuri.

„COPILUL DE AZI – VIITORUL DE MAINE!” -CEI 7 ANI...DE-ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘC. GEORGESCU CRISTINA

„Eu sunt copilul! Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume”. („Child's Appeal”, Mamie Gene Cole)

Cu toții avem capacitatea de a crește copiii flexibili și conectați emoțional. Cu toate acestea, mulți dintre noi nu reușim, fiindcă suntem orbiti de concepții greșite despre ce înseamnă parentajul modern și de propriile limitări interioare.

Expresia „cei șapte ani de-acasă” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. Cu toate acestea, părintele trebuie să-și facă timp pentru copilul său, căci educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze, ci trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta e răspunderea familiei. Copilul trebuie obișnuit de mic cu bunele maniere, cheia către succesul lui social.

Ce trebuie să știe un copil „de acasă”? Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este ca părinții să fie un bun model pentru el. Copilul trebuie să învețe lucrurile simple încă de la vârste fragede: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc". Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici.

Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect. Așadar, cum îl înveți bunele maniere?

A-l învăța pe cel mic bunele maniere este un proces zilnic, care va dura în timp.

Pana la 3 ani, chiar dacă cel mic este năzuos, obraznic sau supărăcios, nu trebuie să confunzi comportamentul lui cu lipsa de maniere - este o etapă firească a dezvoltării sale. Pana la această vârstă nu te aștepta să cunoască și să respecte mai mult de una - două reguli de politețe. Desigur, nu este prea devreme să îl înveți să utilizeze formule ca "te rog", "mulțumesc", "bună ziua", "la revedere". Încurajează-l să le folosească nu doar cu străinii, ci și în familie.

Între 3 și 5 ani, cu puțină creativitate, îl poți ajuta pe micuțul tău de să înțeleagă de ce unele lucruri trebuie făcute într-un anumit fel. Joaca este cel mai simplu mod. Inventează jocuri în care el să fie actorul principal. Propune-i să fie gazdă și tu musafir. Va învăța cum să își trateze invitații: să le servească prajiturele sau, pur și simplu, să poarte o conversație politicoasă. Găsește și alte situații în care el să aibă diverse roluri: poate fi vânzător sau cumpărător într-un magazin, poate fi patron sau angajat, șofer sau prietenul unei persoane importante pe care el o admiră.

El se va distra, iar tu îți vei atinge scopul: cu fiecare rol jucat, micuțul va deveni tot mai conștient de modul în care acțiunile și cuvintele sale afectează sentimentele celor din jur.

Între 5 și 7 ani, odată ce încep să meargă la grădiniță, cei mici devin tot mai independenți. Pentru că nu vei fi tot timpul alături de el, va trebui să îi dezvolți mai mult capacitatea de a comunica cu cei din colectivitate, copiii și adulții. Acum ar trebui să cunoască și să respecte manierele de baza la masă, să poarte o conversație cu adulții, să știe cum să facă și cum să primească un compliment.

De acum înainte va participa mai activ la reuniunile de familie, la vizite, la aniversari. Poți începe să îi supraveghezi intervențiile în discuții și să îi explici că este politicos să îl lase pe celălalt să termine ce are

de spus. Folosește-te de exemple din viața de zi cu zi, de la gradiniță, de pe stradă. Când greșește, atrage-i atenția și amintește-i ce are de făcut.

Între 8 și 10 ani, este vârsta la care cei "7 ani de acasă" trebuie să se fixeze definitiv în comportamentul copilului. Metoda pe care o poți folosi este cea clasică, adică a unei continue repetiții. Dacă până acum i-ai mai trecut, uneori, cu vederea lipsa de bună cuviință, acum a venit momentul când trebuie să fii mai categoric. În unele cazuri poți recurge chiar la mici pedepse (îi interzici, de exemplu, televizorul, nu îl mai lași să iasă afară la joacă cu prietenii, etc.).

De asemenea, dacă într-o anumită împrejurare s-a comportat ireproșabil, merită o recompensă cât de mică. Dacă a greșit, nu îl critica de față cu alte persoane străine. La această vârstă se simte foarte stănjinit dacă i se face morala în public și va avea tendința să procedeze exact pe dos. Continuă să îi cultivi respectul pentru cei din jur.

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Bibliografie:

1. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
2. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
3. Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Măine, București.
4. Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

ȘCOALA GIMNAZIALA MORTENI PROF. GEORGESCU ELENA

Lumea actuală în care trăim este într-o continuă transformare.

În fața acestei lumi, copilul se impune printr-o reflectivitate cu totul aparte față de generațiile anterioare, ceea ce impune din partea factorilor educaționali ce intervin în educația copilului, noi forme adaptate la specificul lor, forme menite să stimuleze dezvoltarea psihosocială a copilului.

Copilul devine de la început un „recepționar”, deplin, interesat de tot ce-i aparține, sau vine în legătură cu el.

Educația copilului este strict dependentă de maturitatea noastră de înțelegere a micului univers, pe care copilul și-l formează încă de la primul contact cu lumea exterioară.

Nu trebuie uitat, sau negat marele adevăr care spune că, „copilul este copia părinților săi, atâta vreme cât se poate menține în umbra acestora, .

Exemplul părinților rămâne pilda unică în fața copilului, dar și mobilul cel mai interpretativ al său.

În mod normal, psihicul unui copil este influențat de condițiile lui de viață și de educația primită în casa părintească. Exemplele bune din viața familială vor influența în mare măsură comportarea lui psihică.

Educația copilului trebuie să fie astfel orientată, încât el, însușindu-și modurile de acțiune ale părinților, să se călăuzească după ele în practică.

Ambianța familială influențează temperamentul copilului. Dacă în casă este bună înțelegere și veselie, temperamentul copilului va lua un aspect calm și de bună dispoziție.

Părinții au obligația de a da sfaturi și exemple bune copilului lor. Trebuie să îi explice că satisfacerea dorințelor unui om se realizează proporțional cu meritele lui.

Până la 6-7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate, în principal prin educația primită de acasă, un anumit grad de autonomie: să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat, să aibă un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie. De asemenea, să aibă un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Numai printr-o bună cunoaștere a etapelor de dezvoltare somatică a copilului coroborată cu cea psihică și intelectuală, munca educațională (a părinților și a altor medii educaționale) devine o adevărată operă în șlefuirea noțiunii de „om, .

Expresia „Cei șapte ani de acasă”, este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația primită în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de acasă, deoarece copiii sunt incluși în învățământul preșcolar de la vârsta de 3 ani. Rămâne în schimb ideea de la baza acestei expresii și anume: normele de conduită se învață în familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior, decât să confirme și să consolideze normele deja desprinse din familie.

Bibliografie

Educarea copilului în familie- prof. dr.doc.M.Cajal

EDUCATIA INCEPE CU CEI 7 ANI DE ACASA

GEORGESCU IONELA, SCOALA GIMNAZIALA NR.80, BUCURESTI

Trecând peste realitatea că nu prea exista cei șapte ani de acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: „Normele de conduită se învață din familie”.

Părinții sunt primii educatori din viața copilului. Educația primită de acesta până la șapte ani determină dezvoltarea sa ulterioară.

Încă din primii ani de viață, copilul preia de la părinți gesturi, atitudini, limbaj, exemple de comportament pozitive precum : siguranța, cinstea, politețea, sociabilitatea, inițiative creatoare, dispoziția în colaborare. Toate acestea cer din partea părintelui calm, înțelegere, răbdare și dragoste față de copil. Teama sau frica nu trebuie să îl determine pe copil să facă fapte bune. Trebuie încurajată curiozitatea de a cerceta tot ce îl înconjoară.

În mediul familial copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient.

Școala și alte medii educaționale nu pot decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Intrarea sa în școală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze pas cu pas.

De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină.

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASA!

ȘCOALA GIMNAZIALA NICOLAE BALCESCU, ARAD PROF. GEORGESCU MARILENA-CAMELIA

MOTTO: *Natura ne aseamănă, educația ne deosebește- Confucius*

Educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Așadar, PRIMA ȘCOALĂ a copilului este FAMILIA. Ea este cea mai importantă dintre toate instituțiile educaționale.

Căminul este locul în care trebuie să înceapă educația copilului. Avându-i pe părinți drept învățători, aici copilul va învăța lecțiile care-i vor fi călăuză în viață – lecții despre respect, cinste, ascultare, autocontrol. Influențele educaționale ale familiei constituie o putere hotărâtoare spre bine sau spre rău. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Expresia *cei șapte ani de acasă* este utilizată pentru a descrie conduita unei persoane într-un anumit context, însă psihologii afirmă că educația din primii ani de acasă, de care micuții au parte în familie, definește în mod clar viitorul adult.

Bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini sunt asimilate într-un interval de timp care este numit *culmea achizițiilor*. Aceasta este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Prin educație parentală părinții se descoperă ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental. (Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist-Mihail Levine)

Toți părinții au obligația instruirii copiilor din punct de vedere fizic și psihic. Educația primită de copil în această perioadă a vieții lui se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă.

ȘCOALA ȘI FAMILIA – PARTENERI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

PROF. GEORGEȚU OTILIA COLEGIUL TEHNIC DE POȘTA ȘI TELECOMUNICAȚII “GHEORGHE AIRINEI”

Educația în familie, cei șapte ani de-acasă, influențează puternic întreaga existență a individului. Părinții sunt modele pe care copiii, conștient sau inconștient, le văd cu ochii minții și le urmează. Marele pedagog John Locke, convins de puterea exemplului în familie, afirma „Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ce nu vreți să imite”. Familia înseamnă înțelegere, bucuria de a sta împreună, de a fi cu toții în diferite ocazii, de a pleca în vacanțe. Ea este cea care mediază comunicarea cu celelalte componente sociale, în special cu școala. Școala este un factor care ajută copilul în desăvârșirea propriei personalități. Factorii determinanți în dezvoltarea personalității copilului sunt familiași școala. Climatul educațional familial cuprinde ansamblul de stări psihice, modurile de relaționare interpersonală, atitudini ce caracterizează grupul familial o perioadă mare de timp. Acest climat poate fi pozitiv sau negativ. Școlarul are nevoie acasă de un mediu de viață în care să se simtă în siguranță. Într-un climat educativ bun părinții sunt calmi în raporturile cu copiii, fără a le satisface însă orice capriciu. Copilul simte că părinții se ocupă de el, că sunt interesați de necazurile și problemele lui, ca și de rezultatele școlare. Familia este un cadru ferm de disciplină, în care și copiii și părinții împărtășesc același nivel de exigență. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de ceea ce îi aparține. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului, din următoarele puncte de vedere: fizic, intelectual, moral și estetic. Familia se preocupă de dezvoltarea fizică a copiilor. Ea asigură hrana și îmbrăcămintea copiilor, îi ferește de pericole, le lasă timp de joacă, le creează condiții cât mai bune de odihnă și se îngrijește de sănătatea lor. Un regim rațional de viață nu poate avea decât urmări pozitive asupra dezvoltării sale fizice. Dezvoltarea intelectuală este cea mai importantă. În cadrul familiei copilul își însușește limbajul. Volumul, precizia vocabularului și corectitudinea exprimării copilului depind de munca depusă de părinți în această direcție. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului cele mai multe cunoștințe uzuale (ex: despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice etc.). Familia se preocupă și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea le dezvoltă spiritul de observație, memoria și gândirea. Părinții încearcă să explice copiilor sensul unor fenomene și obiecte pentru a le putea înțelege. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie săi asigure copilului cele necesare studiului: rechizite școlare, cărți de lectură, manuale școlare etc., cât și niște condiții bune de muncă și nu în ultimul rând liniște pentru a se putea concentra. Părinții trebuie să-și ajute copiii la învățatură; ajutorul trebuie limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să efectueze temele copiilor. Cu timpul, părinții se vor limita la controlarea temelor de casă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult; părintele este un exemplu pentru copil. Părinții le spun copiilor ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente. Aceste noțiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot în sens moral, familia îl îndrumă să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten. Familia fundamentală pentru existența și formarea personalității elevului, ca mediu educativ determinant, dar și ca sursă de dezadaptare școlară și de comportament deviant al elevului, prin factori psiho-pedagogici, cu efect causal negativ. Modelele de conduită oferite depărinți pe care copiii le preiau prin imitație și învățare precum și climatul socio-afectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor socio-moral. Familia este partenerul tradițional al școlii. Aceasta influențează

atitudinea copilului față de învățatură, de aceea școlarizarea nu se poate realiza fără participarea activă a părinților.

Bibliografie:

1. Ecaterina Adina Vrasmas, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, 2002;
2. Stănciulescu E., Sociologia educației familiale vol. I, Ed. Polirom Iași, 1998.

EDUCATIA IN FAMILIE CEI SAPTE ANI DE ACASĂ

**PROF. PTR. INV. PRIMAR: GEORGIU OLGA CORNELIA
SC. GIMN. „OVIDIU HULEA”, AIUD**

Societatea noastră dezvoltă tot mai mult o imagine falsă despre ceea ce înseamnă educația corectă a copilului. Afisăm pe rețelele de socializare, ceva ce nu suntem și ne laudăm fără rost, cu ce nu avem. Din păcate cei care pierd cel mai mult din acest aspect, sunt fără precădere, copiii.

În „cei șapte ani de acasă”, ne așteptăm ca investiția în copil să fie „acasă”, pe când lucrurile stau diferit. Până la acea vârstă, copilul are deja contact cu toate celulele societății: familie primară, familie extinsă, vecini, credință, profesori, societate. Toate acestea contribuie la formarea unei individualități. Niciun părinte nu își dorește ca odrasla lui să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Ne dorim copii ai căror model să fie bun de urmat, în toate contextele sociale.

În acest sens, educația copilului trebuie să înceapă timpuriu, în jurul vârstei de 2-3 ani, când copilul înțelege și face conexiuni între ceea ce se desfășoară în jurul lui.

Primele maniere se pot învăța chiar prin joacă. Pornind de la faptul că cei mici întind jucăriile către părinții lor, este bine să le mulțumim de fiecare dată când le luăm. Așa vor deprinde acest obicei de a mulțumi când primesc ceva. Un alt pas pe care nu trebuie să-l uităm când ne învățăm micuții codul bunelor maniere este acela de a împărți jucăriile lui cu ceilalți parteneri de joacă. Acest lucru ar trebui să se realizeze de la o vârstă cât mai mică, pentru că în acest fel ne vom obișnui copilul cu ideea că este în regulă să-și împartă jucăriile, chiar dacă sunt momente când nu primește nimic în schimb. De la această vârstă se stabilesc reguli și limite, care trebuie să fie respectate! Acestea trebuie verbalizate și clarificate, explicate copilului.

Cea mai importantă educație a unui copil are loc în interiorul familiei. Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici. Apoi, învățăm de la doamna educatoare, de la doamna învățătoare și de la toți profesorii noștri. Toți acești oameni din jurul nostru ne dau sfaturi. Și noi le dăm mai departe copiilor noștri.

Câteva dintre lucrurile de bază în educația copilului sunt: salutul, să mulțumească, să ceară ceva politicos, să își împartă jucăriile cu alți copii, să nu vorbească pentru altcineva. Aceste deprinderi îl vor ajuta în primii ani de școală primară și mai apoi în perioada sa de adult. Cele mai mici detalii ale unei bune educații, se observă cu ușurință și prin ele copilul va castiga respectul celor din jur.

„Nu are cei 7 ani acasă”, replica deseori atunci când facem referire la un copil nepolitic, care nu și-a însușit regulile de comportament civilizată în societate. În primii ani de viață, copilul memorează și asimilează rapid informații, dezvoltându-și limbajul și gândirea. Un copil bine-crescut se va adapta mult mai ușor în societate. Părinții sunt modele pentru copiii lor. Atât timp cât aceștia respectă regulile de comportament civilizată, și copilului îi va fi mai ușor să le adopte. Nu are nicio relevanță să obligăm copilul să spună „mulțumesc”, dacă nu aude în casă acest cuvânt. Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu. Regulile trebuie să fie clare, echilibrate, iar copilul are nevoie să fie informat dinainte care sunt consecințele nerespectării lor. Orice comportament pozitiv trebuie întărit nu prin recompense materiale (jucării, dulciuri), ci prin exprimarea bucuriei și mulțumirii. În același timp, părinții trebuie să fie flexibili și să ierte micile greseli ale copilului, deoarece și ei mai gresesc uneori.

Omul cu cei 7 ani de acasă este un om modest, respectuos și corect, total manierat. Cel care nu are cei 7 ani de acasă e absolut opusul celui care îi are. Asadar, constatăm că disciplina și educația copilului reprezintă cartea de vizită a oricărui părinte.

EDUCAȚIA ECOLOGICĂ

PROF. ÎNV PRIMAR GHEBAN LILIANA
ȘCOALA GIMNAZIALA „I.D.SIRBU”, PETRILA

Educația ecologică presupune nu numai formarea unui comportament corect față de mediul ambiant dar și implicarea activă și chibzuită în procesul de adoptare a deciziilor de mediu.

După cum afirma încă Democrit cu mult înainte de începutul erei noastre *"Natura și educația sunt asemănătoare, căci educația îl transformă pe om și, prin această transformare, creează natura"*.

Principiile de bază ale educației ecologice:

- Educația ecologică este recunoscută drept cel mai efectiv remediu de instruire ecologică intensivă.
- Ea este considerată o componentă integrală a planificării de mediu și a managementului ecologic.
- Educația ecologică se referă la toate componentele mediului înconjurător: naturale sau artificiale (adică cele create de către om), personale și sociale, locale și globale, culturale și economice etc.
- Educația ecologică în mare măsură determină orizontul și evoluția gândirii științifice a personalității.
- Ea schimbă modalitățile estetice și etice de abordare și înțelegere a realității precum și motivele predominante de comportare a fiecărei persoane în parte.
- Educația ecologică avansată nu este doar o necesitate obligatorie a zilei de azi, ea este criteriul principal al stilului de viață durabil și unica modalitate de supraviețuire a omenirii în viitor.
- Pentru realizarea cu succes a educației ecologice este esențială îmbinarea efectivă a formelor de "educație de alternativă" cu formele de educație instituționalizată.

Implicarea. Disponibilitatea de a participa la administrarea durabilă a mediului provine atât din experiența practică, care poate fi legată de necesitatea fizică de a asigura hrana, apa, resurse energetice adecvate, cât și din anumite reacții la nivel intelectual și emoțional.

Deprinderi practice. Educația ecologică trebuie să ofere fiecăruia posibilități de dezvoltare a unor deprinderi, care să-i permită să se folosească cu grijă și într-o manieră durabilă de mediul înconjurător în activitatea sa diurnă.

Cerințe. Administrația publică locală și ONG-urile de mediu trebuie să identifice și să promoveze importanța indubitabilă a educației ecologice, ca cea mai esențială componentă a educației generale a copiilor, tineretului și adulților. Societatea trebuie să asigure resursele adecvate și instruirea necesare pentru implementarea efectivă a educației ecologice. Toate meseriile pot și trebuie să aibă reguli proprii, care să vizeze o atitudine grijulie față de mediu în cadrul domeniului lor de activitate, precum și să asigure respectarea strictă și implementarea corectă a acestora. Educația ecologică nu se face doar de la caz la caz. Este necesar ca toate instituțiile de educație și învățământ să aibă strategii proprii, pentru a combina educația formală cu cea ecologică. Toți educatorii (dar în acest rol vedem nu doar profesorii și liderii ONG-urilor de mediu) trebuie să fie pregătiți în mod corespunzător și să fie stimulați pentru a implementa și pentru a evalua educația ecologică. Părinții și membrii familiilor trebuie să participe activ, să încurajeze și să colaboreze multilateral în trezirea interesului pentru educația ecologică și calitatea mediului.

SUGESTII PRIVIND EDUCAȚIA ECOLOGICĂ A COPIILOR ȘI TINERETULUI

Grija față de mediu trebuie să fie o componentă esențială a dezvoltării morale, spirituale, sociale și culturale a generației tinere. În țările dezvoltate unul din criteriile de bază ale instituțiilor elitare este importantă pe care acestea o acordă educației ecologice. De la ce mai fragedă vârstă copiii trebuie familiarizați cu problemele de mediu, probleme cu care aceștia se vor confrunta neapărat în viitor. Pentru a dezvolta capacitatea copiilor de a lua decizii cât mai chibzuite și prietenoase mediului, în primul rând este nevoie de a dezvolta sistematic educația ecologică. Spre marea noastră regret nici până în prezent ecologia, ca obiect și educația ecologică, ca parte componentă a educației generale nu este inclusă în planurile de învățământ. Astfel, din strategia statală de mediu lipsește cadrul necesar pentru ca, copiii și tineretul să învețe despre mediu, despre principalele probleme ecologice locale, regionale ori globale și, deci, nu este asigurată posibilitatea de a-și crea o atitudine pozitivă și un atașament față de mediul natural în care se dezvoltă. Anume din aceste considerente sporește semnificativ rolul educațional al ONG-urilor de mediu, chemate să completeze neajunsurile strategiei statale în promovarea educației ecologice.

O strategie chibzuită și un plan de acțiune în aspectul promovării sistematice a educației ecologice vor fi benefice nu numai pentru mediu dar și pentru imaginea pozitivă a organizațiilor ce le realizează.

A proteja natura înseamnă:

- A cunoaște și respecta legile de existență și evoluție a ei;
- A nu deranja armonia multimilenară și puritatea inițială a tuturor componentelor naturali: roci, soluri, ape, aer, clima, flora și fauna;
- A admira și multiplica frumusețea tuturor peisajelor naturale;
- A nu polua aerul, apele și solurile;
- A iubi sincer și a ajuta să supraviețuiască toate ființele vii. Cât de firave ori puternice n-ar părea ele, toate au drept egal de a conviețui pe minunata planetă albastră;
- A pune frâu la timp egoismului sufletesc, specific multora, de a acapara tot ce este mai frumos din jur, ori de a transforma conform propriului gust tot ce ne pare că naturii nu i-a prea reușit;
- A fi conștient de faptul că a doborâ o pasăre, a vâna o fiară, a rupe o floare ori un ram este tot atât de dureros și la fel de josnic cum ar fi să insulti un bătrân. Și aceasta nu e doar o simplă analogie căci toate plantele și viețuitoarele sunt cu mult mai "vârstnice" pe Terra, comparativ cu noi, oamenii;
- A purta răspundere deplină pentru toate experiențele și încercările de a "desăvârși" creația naturii, inclusiv pentru speciile "imblânzite", clonate, mutante, transformate, rare, incluse în Cartea Roșie, precum și pentru cele deja dispărute;
- A nu distruge cuiburile păsărilor și lăcașele fiarelor;
- A nu lăsa grămezi de gunoi pe cele mai pitorești poteci de pădure, pe drumuri, în rauri, lacuri și izvoare;
- A nu lăsa inscripții pe tulpinile copacilor;
- A nu zugrăvi pèreții grotelor și cavernelor străvechi...

PROMOVAREA ACTIVITATILOR DIN INVATAAMANT CEI ȘAPTE ANI DE ACASA - ALIMENTAȚIA ȘI MIȘCAREA

PROF. GHEBAN NORA
COLEGIUL NAȚIONAL DE INFORMATICA „CARMEN SYLVA”
PETROȘANI

La baza vieții stau multiple prefaceri biochimice, ceea ce impune încorporarea din mediul înconjurător a anumitor substanțe. Acestea se găsesc în diverse produse naturale sau industriale care alcătuiesc hrana și care poartă denumirea genetică de alimente. În organismele vii alimentele îndeplinesc trei roluri esențiale: energetic, plastic și catalitic. Rolul energetic constă în furnizarea energiei care rezultă din transformarea substanțelor alimentare. Energia dobândită astfel se exprimă în calorii și stă la baza tuturor proceselor fiziologice de la clipit, respirație, digestie până la cele musculare și intelectuale. Rolul plastic al alimentelor constă în asigurarea substanțelor necesare la refacerea țesuturilor uzate sau distruse precum și la formarea țesuturilor noi implicate în creștere. Rolul catalitic constă în activitatea unor compuși chimici aflați în alimente care intervin direct în asimilarea și dezasimilarea substanțelor conținute în hrană.

Principalele substanțe alimentare sunt: proteinele, glucidele, vitaminele și sărurile minerale. Glucidele, grăsimile și proteinele sunt extrem de importante prin funcția lor plastică și de stimulare a unor funcții vitale și nu trebuie să lipsească din alimentație. Rol plastic mai au și grăsimile care formează depozite sub piele sau în diverse organe. Sărurile minerale au, de asemenea, rol plastic, calciul participând la formarea oaselor, iar fierul la sinteza hemoglobinei.

Vitaminele a căror prezență este indispensabilă desfășurării armonioase a tuturor proceselor metabolice îndeplinesc rol catalitic.

În tratamentul mai multor boli, alimentația joacă un rol extrem de important, regimul alimentar întrecând uneori ca importanță chiar medicamentele. Brânza de vaci, de exemplu, intervine activ în procesul de vindecare a hepatitei epidemice.

Alimentul este factorul de mediu înconjurător cu cea mai mare influență asupra organismului uman. De felul în care este înțeleasă această realitate, alimentele pot avea o funcție pozitivă în menținerea sănătății sau dimpotrivă, pot să expună la îmbolnăviri. O alimentație rațională asigură existența și capacitatea de adaptare la acțiunea în continuă schimbare a factorilor din mediul înconjurător.

Pentru acoperirea printr-o alimentație rațional organizată a tuturor nevoilor vitale ale organismului este necesar să se știe ce mâncăm, cât mâncăm, cum mâncăm și când mâncăm.

Alimentația trebuie să fie completă, adică să procure organismului proteine, glucide, săruri minerale și vitamine în anumite proporții. Cum nici un aliment nu conține toate aceste substanțe în proporțiile corespunzătoare nevoilor organismului este necesară o alimentație variată, care să cuprindă toate cele 8 grupe în care sunt împărțite alimente în funcție de valoarea lor biologică și de substanțele pe care le conțin.

Laptele și brânzeturile fac parte din prima grupa și constituie o sursă de proteine valoroase de calciu și vitamine, fiind deosebit de necesare copiilor pentru dezvoltarea organismului la vârsta creșterii și pentru consolidarea rezistenței la condițiile nefavorabile. Laptele este necesar dar nu suficient, el fiind sărac în unele elemente (fier, cupru, mangan), în timp ce brânzeturile grase, consumate în cantități mari, favorizează hipercolesterolemia.

Din grupa a-II-a face parte carnea, inclusiv cea de pește. Carnea este bogată în proteine valoroase și fier și are rol important în creștere. Stimulează activitatea nervoasă superioară.

Ouăle se află în grupa a-III-a. Conțin proteine de înaltă valoare biologică, numeroase vitamine în cantități mari și grăsimi de calitate. Galbenușul conține 2% colesterol.

În grupa a-IV-a sunt legumele și fructele, ele reprezentând principala sursă de vitamina C, conținând glucide, substanțe minerale și o mare cantitate de diverse substanțe aromatice. Nu pot acoperi necesarul energetic, fiind în același timp foarte sărace în proteine. Aceste alimente extrem de valoroase nu pot acoperi singure nevoile nutritive ale organismului uman.

Grupa a V-a aparține cerealelor și leguminoaselor uscate, care reprezintă cea mai importantă sursă energetică datorită glucidelor pe care le conțin. Sunt de asemenea și o sursă importantă de vitamine din

grupul B și C. Proteinele vegetale prezente în cereale și leguminoase uscate sunt inferioare calitativ în raport cu cele animale.

Produsele zaharoase (dulciurile) se află în grupa a VI-a. Sunt o excelentă sursă energetică care se eliberează rapid în timpul efortului. Nu conțin vitamine, iar abuzul de dulciuri provoacă tulburări de nutriție. Consumate între mese sau înainte de culcare favorizează apariția cariilor dentare.

Grupa a VII-a este a grăsimilor. Valoarea lor calorică este foarte ridicată. Sunt necesare în anotimpul rece și celor care depun efort fizic susținut. Grăsimile expun la obezitate. Grăsimile animale, spre deosebire de cele vegetale, sunt hipercolesterolemice.

Dincolo de o alimentație sănătoasă, echilibrată, istoria societății omenești consemnează prezența practicării exercițiilor fizice în viața socială a tuturor orânduirilor sociale.

Mișcarea și **alimentația** constituie factori de menținere a sănătății. Mărturii ale culturii popoarelor antice, exprimate prin grafică, pictură, sculptură, opere literare sau științifice, înfățișează omul armonios dezvoltat, puternic, agil, rezistent și îndemaneatic în mișcări, însușiri dobândite întotdeauna în urma practicării unui ansamblu de exerciții fizice, anume întocmit și exersat. Orientarea practicării exercițiilor fizice spre realizarea unor asemenea finalități este întâlnită de-a lungul tuturor stadiilor dezvoltării societății omenești, inclusiv în viața socială contemporană. Cu alte cuvinte întreaga evoluție a practicării exercițiilor fizice demonstrează că aceasta a constituit și constituie și în ziua de astăzi o activitate permanent orientată spre perfecționarea indicilor dezvoltării fizice a omului, a capacității de mișcare și nu în ultimul rând de menținere și întărire a sănătății.

BIBLIOGRAFIE:

1. „Și noi ce mai mâncăm?”, Gheorghe Mencinicopschi, editura Coreus, 2011
2. <http://www.dietetik.ro/alimentatie-si-miscare/1644.htm>
3. http://sanatatenaturala.3x.ro/rolul_alimentatiei_si_al_miscarii_in_mentinerea_sanatatii.htm

DE CE MINT COPIII?

GRUPA MIJLOCIE "STELUTELE" PROF. INVAT. PRESCOLAR GHENCEA RALUCA

Pentru orice părinte poate fi un motiv de dezamăgire și stress să găsească la el acasă un mic Pinocchio, mai ales pentru că, de multe ori, nu știe ce să facă pentru a pune capăt problemei.

- ❖ A spune minciuni face parte dintr-o etapă în creșterea copiilor?
- ❖ Care sunt consecințele?
- ❖ Ce putem face pentru ca ai noștri copii sau elevi să depășească această etapă și să valorizeze onestitatea?

- ❖ Care sunt cele mai bune strategii pentru a învinge această ispită?
- ❖ Trebuie să-l pedepsească? Ar fi de ajuns cu o mică "predică"?
- ❖ Până la ce vârstă se consideră normal să spună câte o minciunică?

Acestea și alte întrebări și le pun părinții destul de des.

Minciuna e legată de inteligență", explică doctorul Victoria Talwar, profesor la Universitatea McGill din Montreal și expert în comportamentul copiilor.

Deși considerăm sinceritatea ca virtute incontestabilă a copiilor mici, se pare că aceștia se pricep mai bine la mințit. Un copil care urmează să mintă trebuie să distingă adevărul, să conceapă o realitate alternativă și să fie în stare să „vândă” noua realitate altei persoane.

Prin urmare, a minți presupune atât o dezvoltare cognitivă avansată, cât și instrumente sociale de care sinceritatea pur și simplu nu are nevoie.

Majoritatea părinților își ascultă copiii mințind și se gândesc că sunt prea mici ca să înțeleagă ce este o minciună și faptul că e greșit să o spună.

Pur și simplu presupun că vor înceta când vor mai crește și vor învăța să facă aceste distincții. Talwar a descoperit însă că lucrurile stau exact invers: copiii care înțeleg devreme nuanțele între minciună și adevăr folosesc aceste cunoștințe în avantajul lor, fiind mai predispuși să mintă atunci când au ocazia.

A minti este o abilitate ca oricare alta și totii copiii învață să o folosească.

Minciuna, farsa, păcăleala, fabulația sunt noțiuni care exprimă în cele din urmă același lucru: un comportament în mod intenționat fals.

Minciuna este o conduită de eschivare, în general destinată să evite o mustrare. De multe ori, în mod inconștient, părinții își învață proprii copii să mintă, prin promisiunile zilnice care nu sunt îndeplinite. Dacă un copil va fi pus să mintă că unul dintre părinți nu este acasă, atunci când este căutat de o persoană nedorită, greșeala va fi dublă, el nu va fi învățat doar să mintă, ci este învățat că poate trece peste obligațiile sociale, recurgând la minciună. Copiii nu sunt naivi, proști, surzi sau orbi. Pe măsură ce se dezvoltă psihic, ei vor să știe totul și sunt de preferat discuțiile oneste, pe înțelesul lor, fără a ambala realitatea în minciuni.

Una din multele întrebări care se pot formula pe marginea acestui subiect este:

„La ce vârstă este un om capabil să spună prima minciună?”

Există convingerea că cel târziu la un an copilul prezintă comportamente înșelătoare, plânsul fiind primul mijloc de comunicare, dar și cel de care se folosește pentru a obține favoruri.

Medicii psihoterapeuți susțin că în jurul vârstei de 5 ani este posibil să ne confruntăm cu „perioada minciunii” din viața copilului. Limbajul este instrumentul prin care minciuna capătă consistența și mai mare. Nu se poate spune despre un copil că minte cu adevărat decât în momentul în care acesta devine conștient de faptul că, mințind, el induce o falsă convingere. Acum copilul și-a dobândit conștiința de sine, este capabil să facă diferența între adevăr și minciună, între real și imaginar, între obiect și reprezentarea lui mentală. Vârsta la care se întâmplă acest lucru poate varia de la 3/4 ani la 8/10 ani.

Primii pași ai formării deprinderii de a minți sunt:

➤ Își ghidează instinctele după principiul „așa vreau eu”. Copilul va încălca toate regulile unui joc fără a avea habar de semnificația gestului, fără a se ascunde.. Mai târziu, va trișa cu bună știință.

➤ Va improviza diferite povești, dezvoltându-și astfel imaginația și limbajul necesar pentru a fabula. E bine pentru început, este o perioadă normală, dar nu trebuie încurajat, ci ajutat să înțeleagă diferența dintre real și ireal, dintre realitate și imaginație.

➤ Ține un secret. Pe de o parte, este distractiv și instructiv, pe de altă parte, este riscant, putând degenera totul într-o minciună foarte gravă.

Prima minciună este un pas important în dezvoltarea conștiinței de sine.

Psihologii consideră că „fabulațiile” și „exagerările” micuților nu pot fi luate drept minciuni în adevăratul sens al cuvântului, atât timp cât ele se manifestă până la vârsta de 6 / 7 ani și nu ridică motive de îngrijorare. Copilul își testează limitele.

Prima minciună este un pas important în procesul de socializare.

Copilul învață să se adapteze la mediu, să se integreze în societate sau în grupurile cu care intră în contact. Apare așa- zisa „minciună socială” necesară pentru o bună conviețuire în societate. Copilul va învăța de la părinți sau din altă parte că uneori este mai bine să spui o minciună decât adevărul gol-goluț.

Se disting 3 etape mari ale minciunilor, în funcție de gradul de fabulație :

➤ **3-6 ani – perioada ludică**, cea în care micuțul nu face distincție între fabulația din jocuri sau povești și cea conținută într-o minciună reală.

➤ **6-8 ani- perioada combinată**, când descoperă că o parte din fantezismele ludice au corespondent și în viața de zi cu zi, fiind și momentul în care un copil, condus greșit sau lăsat intenționat,, de capul lui” face pasul către minciuna intenționată.

➤ **după 8 ani- perioada minciunilor elaborate**, când știu că ceea ce fac este rău, dar își urmăresc totuși scopul și mint pentru un folos oarecare.

Exista mai multe tipuri de minciuni la copiii de peste 6 ani. Minciunile pot fi impartite dupa motivul pentru care apar:

- **Minciuna utilitara-** este minciuna prin care copilul se asigura ca indeparteaza anumite consecinte care apar in mod natural din partea parintilor dupa un comportament indezirabil. Un exemplu clasic in acest caz este minciuna privind notele de la scoala. Copilul minte ca a luat o nota mai mare la o anumita materie sau ca invatatorul/ profesorul nu le-a adus lucrarile la matematica. Motivele pentru care el alege sa minta sunt evidente, in acest caz doreste sa evite o pedeapsa. Un alt motiv mai putin evident poate fi insa si dorinta de a nu da gres in fata parintilor, dorinta de a nu dezamagi.

- **Minciuna compensatorie-** acest tip de minciuna se refera la minciunile prin care copilul "infrumuseteza" realitatea din jurul sau, atribuie familiei sau parintilor valori sau calitati pe care acestia nu le au, isi atribuie merite scolare sau premii neobtinute. Este foarte important de stiut ca acest tip de minciuna se datoreaza in primul rand unui respect scazut de sine si unei nesigurante pe care copilul o simte din partea familiei, a mediului inconjurator. Acest tip de minciuna releveaza uneori tulburari psihopatologice mai marcante.

- **Mitomania-** este latura extrema a minciunii si se refera la acei copii care traiesc cel mai adesea in fantezie si nici macar ei nu isi mai pot da seama de distinctia intre minciuna si realitate. In cest caz minciuna isi atinge latura sa patologica si este necesara interventia unui specialist.

In cazul in care descoperim ca micutul nostru minte constant in anumite aspecte sau ca minciuna nu este ceva total ocazional, este foarte important sa avem in vedere consecintele pe care el le are din partea noastra datorita acestor minciuni. Este important ca micutul sa aiba consecinte constante daca minte, consecinte moralizatoare, dar este foarte important ca aceste consecinte sa nu fie excesive pentru ca astfel minciuna devine un cerc vicios (copilul alege sa minta pentru a ascunde o alta minciuna mai veche).

Este foarte importanta in acest caz si puterea exemplului. Daca noi ca adulti suntem nevoiti sau alegem sa mintim in anumite contexte, nu trebuie sa facem acest lucru in fata copilului, noi suntem exemplul lui cel mai demn de luat in seama.

Întrebând copiii asupra motivelor pentru care nu trebuie să mințim, Piaget a identificat trei stadii:

- până la șase ani, subiecții consideră că nu trebuie să mințim pentru că vor fi pedepsiți;
- de la șase la opt ani, subiecții consideră că nu trebuie să mințim fiindcă aceasta este o faptă rea;
- începând cu vârsta de zece ani, copiii răspund că minciuna dăunează afecțiunii și buneii înțelegeri.

Toti copiii mint, insa unii mint mai mult decat ceilalti. Exista si explicatii pentru „apetenta” diferita pentru minciuna, iar un observator atent ar putea "ghici" care copil este predispus sa minta mai mult. Diferenta majora consta in starea emotionala de bine a copilului. Copiii care sunt mincinosi cronici nu se simt bine cu ei insisi. Mintitul repetat si excesiv poate fi semnul unor probleme emotionale mai serioase care trebuie tratate diferit atat de parinti cat si de profesor, psiholog, etc.

Andre Berge, fără a intenționa o clasificare, enumeră următoarele cauze ale minciunii:

- nevoia de afecțiune,
- dorința de a fi lăudat și admirat,
- intenția de a obține anumite favoruri, nevoia de bani, dorința de a ieși de sub controlul și autoritatea părinților,
- plăcerea de a minți,
- unele confuzii,
- anturajul.

❖ Vrea sa scape de pedeapsa

În materie de minciuna, cei mici nu ezita să nege realitatea. Mai ales dacă încearcă să evite cearta sau pedeapsa. Argumentul forte? "Nu eu!" Ce părinte nu s-a confruntat deja cu o asemenea situație? Este inutil să-i explicăm că lucrurile nu stau așa, copilul o va ține pe-a lui. Cum reacționezi? Vei încerca degeaba să-l determini să-și recunoască vina copleșindu-l cu argumente: "Erai singur în camera atunci când a căzut vaza, deci tu ai spart-o sau chestionându-l: "Tu ai făcut asta?" Copilul va rămâne ferm pe poziție și, instinctiv, de teamă, îl va lua pe "Nui în brațe. Mai bine explică-i ca orice greșeală recunoscută este pe jumătate iertată. Și ca oricine își recunoaște greșeala înseamnă că are curaj, iar dacă ar proceda la fel, tu ai fi mandra de el și l-ai felicita. Învăta-l să-și repare greșeala: să-și ceară scuze față de prietenul care a fost acuzat pe nedrept în locul lui, să strângă cioburile vazei sparte etc.

❖ Pentru a nu dezamăgi sau pentru a le face pe plac părinților

* Pentru a ascunde o realitate jenantă În unele situații, minciuna îi permite copilului să ascundă o realitate de care îi este rusine: săracia, tata e somer sau alcoolic etc. De exemplu, îi spune colegii de clasă: "Si eu am mai multe perechi de pantofi frumoși, dar mama nu mă lasă să-i port la școală, ca să nu-i distrug. Cum reacționezi? Spune-i că înțelegi motivul pentru care minți, dar că, pe moment, nu-i poți oferi ce-și dorește și că vei face tot posibilul să-i cumperi și lui acel lucru la care visează. Explică-i că nu este nicio rusine că el nu are la fel de multe hainuțe sau jucării ca alți copii. Este o ocazie bună pentru a-i aminti că, deși nu-i poți oferi acum cutare lucru, faptul că îl iubești foarte mult este mai important decât orice.

❖ Ca să atragă atenția celorlalți

Pentru un copil care se simte singur sau ignorat, minciuna poate fi o modalitate de a atrage atenția celor din jur asupra sa. Câte minciuni nu spune copilul doar pentru a părea "interesant! Ca să-și facă mulți prieteni sau ca să impresioneze poate inventa, de exemplu, o meserie extraordinară. Ajutăți-l să devină conștient de faptul că el este interesant așa cum este, că multe din lucrurile pe care le face sunt interesante și că are numeroase calități: "Crezi că prietenii tăi vor veni mai degrabă să se joace cu tine dacă le spui că tatăl tău este aviator decât dacă le-ai spune că ai inventat un limbaj secret?"

❖ Îi imită pe cei mari

Adulții sunt cel mai bun exemplu pentru copii. Dacă cel mic a constatat că părinții săi nu au fost sinceri cu el într-o situație sau alta sau a observat că se mint unul pe celălalt, va privi minciuna ca pe o soluție salvatoare. Cum reacționezi? Copiii copiază comportamentul adulților. Dacă văd că mama sau tata spun o minciună ca să evite un conflict în familie, de exemplu, va face la fel. Asadar, trebuie să vă revizuiți voi, adulții, comportamentul. Să încetați să-l mai mințiți și să recunoașteți că ați greșit atunci când ați făcut acest lucru.

Proverbe și aforisme despre minciună

- Pata pe care o lasă o singură minciună nu poate fi ștersă de o sută de vorbe adevărate. (Abu Shakur Balkhi)
- Când cineva minți, fă-te că-l crezi. Atunci, el devine îndrăzneț, minți mai tare și se demască. (Arthur Schopenhauer)
- Minciuna e vacanța adevărului. (Lucian Blaga)
- Adevărul așteaptă. Numai minciuna e grăbită. (Alexandru Vlahuță)
- Dacă nu poți să accepți adevărul din exterior, ai să te împaci cu minciuna din interior. (Rabindranath Tagore)
- Fără sinceritate, nu faci nimic. Oricât de șiret și iscusit vei fi, oricât de bine știi să ticluiești și să sulemenești minciuna, ea rămâne tot minciună. Vei înșela un om, o generație, două. Dar timpul nu vei putea înșela. " (Alexandru Vlahuță)

Bibliografie

1. Zlate, M – Psihologia socială a grupurilor școlare, Editura Pedagogică, București, 1972
2. Zlate, M – Introducere în psihologie, Casa de Editură și presă “Șansa” București, 1994
3. Wallon, H – Evoluția psihologică a copilului, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1975
4. Salade, D – Dimensiunea educației, București, E.D.P, 1997
5. Școala Gălățeană nr. 176, aprilie 2010.

“CEI ȘAPTE ANI DE ACASA!”

PROF. INV. PRESC. GHEORGHE DANA
GRADINITA STEP BY STEP CU P.P. DUMBRAVA MINUNATA, PLOIESTI

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Se numesc “cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale.

Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

La vârsta prescolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama, cu tata sau cu educatorul.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire
- ordine
- igiena
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative
- bune maniere și comportament
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topica ori dezacord dintre partile de vorbire)
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)

- consecvența în realizarea unei sarcini
- concentrare a atenției
- perseverența în realizarea unei sarcini
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- spiritul de competiție
- altruismul
- cooperarea
- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, gândiți-vă ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/ă de către ceilalți.

Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

Educația primită în prezent în cei 7 ani de acasă diferă de cea de acum 30 de ani, dar psihologii susțin că este o evoluție firească și o adaptare la contextul sociocultural.

Asumarea responsabilităților este bine să înceapă tot în această perioadă. Învățați-vă copiii să-și strângă singuri jucăriile sau dați-le sarcini foarte simple, cum ar fi să ajute la așezarea mesei. Părinții foarte ocrotitori sau cei foarte critici le transmit copiilor mesaje greșite, cum că nu sunt în stare să facă anumite lucruri, fapt ce poate duce la apariția inhibițiilor. „Multe greșeli apar la primul copil. Părinții nu-l lasă să facă nimic, iar, în final, copilul ajunge să nu-și mai asume responsabilități“

Cei 7 ani de acasa inseamna mult mai mult decat se evoca intr-un simplu reproș cu trimitere la "acasa" al fiecaruia. Pentru ca, vrem sau nu, fiecare avem o rampa de lansare, iar aceasta inseamna copilaria, familia noastra.

Rezumand pe scurt, cei 7 ani de acasa inseamna mult mai mult si face referire la copilaria noastra, trairile noastre, experientele noastre, amintirile noastre, invataturile noastre si cu ce anume a ramas fiecare din toti acesti ani.

Bibliografie:

1. Cucuș Constantin, "Pedagogie", Editura Polirom, Iași, 2000
2. Radu Ion, „Psihologia educației și dezvoltării”, Editura Academiei, București, 1983
3. Radu Ion, „Psihologia școlară”, Editura Științifică, București, 1974.

LECȚII DE VIAȚĂ PE CARE COPILUL TREBUIE SĂ LE ÎNVEȚE ÎN CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**PROF. ÎNV. PRIMAR GHEORGHE GEORGETA AMALIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ “EROU SERGENT GRIGORE IOAN”,
COMUNA DUMBRĂVEȘTI, JUDEȚUL PRAHOVA**

Educația constituie piatra de temelie a unei societăți civilizate și trebuie făcută copiilor încă din primii ani de viață, cunoscuți ca „*cei șapte ani de acasă*”. Chiar dacă **primii ani de acasă au devenit, mai degrabă „primii 3 ani de acasă”, copilul începând să meargă la creșă/grădiniță unde este dat în grija unor pedagogi, totuși, există anumite deprinderi și norme pe care ar trebui să și le însușească de la părinți.**

Psihologii spun că educația din primii ani de viață de care copiii au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. De fapt, marele filozof grec Aristotel spunea: „Arată-mi un copil până la vârsta de 7 ani și îți voi spune cum va fi când va ajunge adult”. În acești ani trebuie insuflate copilului principii morale solide ce-și vor lăsa amprenta pe întreaga sa viață.

Iubirea, responsabilitatea, consecvența, comunicarea, acceptarea, gândirea rațională și toleranța reprezintă cele mai importante lecții pe care copiii le pot învăța de la părinții lor, lecții care îi pot ajuta să devină adulți încrezători în forțele proprii, capabili să-și gestioneze emoțiile, să se definească în relația cu ceilalți, să perceapă în mod rațional realitatea.

În plan psihologic, iubirea apare ca un atașament securizat în relația părinte-copil. Părintele trebuie să investească afecțiune și timp în relația cu propriul copil, acceptându-i individualitatea și răspunzând nevoilor acestuia. Astfel, în prima parte a vieții, copilul își va forma o bază de securitate absolut necesară pentru a se dezvolta armonios în plan intelectual (limbajul, gândirea, memoria), social (sociabilitatea) și valoric (spirit civic, responsabilitatea față de ceilalți, toleranța). Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci acesta va manifesta teamă de viitor sau îndoieli de sine, lipsa încrederii în propriile sale forțe, dar și rușine exagerată. Sistematic, familia trebuie să încurajeze copilul și să-l îndrume, asigurând un climat socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale. Așa copilul va câștiga încredere în el, simțindu-se protejat și iubit. Primind dragoste părintească, un copil va învăța la rândul său să ofere dragoste și afecțiune, va avea încredere în propria lui valoare, va fi sigur pe el și va avea stimă de sine.

A doua lecție de care părinții trebuie să țină seama este cea a responsabilității și a consecvenței. Părintele care va ști cum să-și controleze emoțiile, care va adopta un comportament consecvent în relația părinte-copil, va forma un copil independent care va ști să-și asume eșecul într-un mod adaptativ, dar și succesul în viața de adult, întrucât copilul învață imitând comportamentul părinților cum să-și gestioneze agenda emoțională și propriile acțiuni. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, constituie primul model social cu o influență hotărâtoare în formarea concepției despre viață a copiilor, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Astfel copilul trebuie învățat despre asumarea greșelilor, că, atunci când greșește față de cineva, trebuie să-i prezinte scuze, despre faptul că trebuie să fie sincer și să știe că și omisiunea este tot o minciună. Așa va învăța să fie onest și sincer. Părintele nu trebuie să devină subiectiv când copilul este implicat într-un conflict. Dacă el este cel care a greșit, trebuie să îi atragă atenția și să îl mustre, fără a adopta principiul care, din păcate, este des întâlnit în societatea zilelor noastre, în care chiar părinții dau ca sfat varianta „*dacă te-a lovit dă și tu*”. Conflictul se amplifică și poate degenera. Totodată, recomandat este ca părintele să nu recurgă la bătaie drept pedeapsă și nici să nu impună educația prin violență. Copilul va proceda la fel, pedepsindu-și adversarii sau încercând să-și impună punctul de vedere prin același mod.

Este necesar să impunem anumite restricții, conduite și moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața noastră, cât și din cele negative.

Copiii trebuie învățați să-i respecte pe cei mari, începând cu membrii familiei. Este știut faptul că bunicii au tendința de a-i răsfăța, permițându-le copiilor să se simtă egalii lor. O astfel de abordare este

greșită, transformând copilul într-un mic Goe. Recompensele trebuie folosite din când în când pentru a-i stimula, însă să nu devină un obicei, astfel încât să creadă că orice se face contra cost. Copilul trebuie să învețe că anumite lucruri se fac fără a aștepta vreo recompensă, acestea reprezentând obligații morale cu care fiecare om este dator față de cei din jur și față de societatea în care trăiește.

Capacitatea de a comunica este o altă trăsătură importantă a unui viitor adult. Comunicarea reprezintă calea cea mai eficientă de a ne exprima personalitatea. Prin cuvinte ne definim relația cu noi înșine (limbajul intern) și relația cu ceilalți (limbajul verbal și expresiv). Comunicarea dintre părinte și copil ajută la formarea imaginii de sine. „Cel mai important factor educațional e conversația din casa unde locuiește un copil.”- William Temple

Este bine ca părinții să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează fără a recurge la un „interogatoriu”. Adeseori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță/școală?”, răspunsul copilului să fie: „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. Pentru a obține o discuție pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Este nevoie ca părinții să-l ajute pe copil să-și exprime emoțiile fără teamă. În acest mod copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut. Foarte importante pentru copil sunt și activitățile pe care le desfășoară în familie, cu membrii acesteia în contexte diferite de viață. Acestea consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, la conviețuirea socială.

Lección acceptării și a toleranței reprezintă cheia relațiilor autentice. Copilul trebuie încurajat să accepte că oamenii sunt diferiți, că unele situații nu trebuie judecate. Dacă el va învăța valorile acceptării și toleranței, va dezvolta relații autentice atât cu propria individualitate, cât și cu ceilalți oameni, iar discriminarea, cauza multor probleme din această lume, va produce mai puține victime. Dăruind din ceea ce au, împărțind jucăriile cu alți copii, nu vor cunoaște egoismul. Părintele trebuie să intervină constant atunci când copilul evită ori refuză să facă asta explicându-i că este greșit, iar acesta va înțelege în cele din urmă că este normal să fii darnic și tolerant.

Lección gândirii raționale va forma un adult cu o bună capacitate decizională. Un copil care va fi încurajat să gândească critic, să perceapă rațional realitatea își va forma un sistem de valori autentic și adaptat cerințelor societății în care trăiește. În caz contrar, va deveni o persoană ușor influențabilă, simplu de manipulat, care va prelua fără discernământ „totul” societății.

Să fii părinte este o provocare! Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. Însă, clădirea unei societăți civilizate începe cu educația propriului copil, prin transmiterea celor mai bune principii morale. Fiecare părinte este răspunzător de asta și are obligația morală să o facă în cel mai bun mod cu putință. Prin urmare, atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății, cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „**șapte ani de-acasă**”.

BIBLIOGRAFIE

1. Vrasmas, E. A. (2002), *Consilierea și educația părinților*, București, Editura Aramis;
2. Ciofu, C. (1998). *Interacțiunea părinți-copii*, București, Editura Medicală Amaltea
3. Sălăvăstru, D. (2004). *Psihologia educației*, Iași, Editura Polirom;
4. www.copilul.ro
5. www.adevarul.ro

EDUCAȚIA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**PROF. INV. PREȘC. GHEORGHE MĂDĂLINA
GRĂDINIȚA CU P.P.NR.32 PLOIEȘTI, PRAHOVA**

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Măine, București.
- Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București.

- Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași.

ÎMPREUNĂ VOM REUȘI

PROF. ÎNV. PRIMAR CIUCĂ CAMELIA
PROF. ÎNV. PRIMAR GHEORGHEVICI DANIELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.7 – GALAȚI

Principalii factori care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații sunt școala și familia. Pentru o bună colaborare între acești doi factori este nevoie de multă comunicare din partea lor. Părinții nu au doar rol biologic și obligația de a-i hrăni sau îmbrăca pe copii ci și datoria morală de a contribui activ la educația acestora; această sarcină nu aparține în exclusivitate școlii.

Familia oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul social și afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale. Acest tip de relație este hotărâtoare și prin faptul că familia mediază și condiționează comunicarea cu celelalte componente sociale, în special cu școala. Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta prin modele de conduită oferite de membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în cadrul familiei. Este recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor social și moral. În urma cercetărilor s-a ajuns la concluzia că stimularea intelectuală în primii ani de viață, încurajarea și suportul parental sunt factori determinanți în dezvoltarea personalității copilului.

Școala și familia sunt cei doi poli de rezistență ai educației, care contribuie prin mijloace specifice la formarea copilului. Familia ocupă un loc aparte în sistemul instituțional al educației. Acțiunea ei pe întreaga perioadă a dezvoltării include și toate laturile formării personalității. Ea reprezintă unul din mediile de socializare și educare din cele mai complete datorită posibilităților ce le are de a-l introduce pe copil în cele mai variabile situații și de a acționa asupra lui prin cele mai complexe și firești mijloace.

“Pecetea pe care părinții o lasă asupra structurii și profilului spiritual-moral al personalității propriilor copii se menține toată viața.” (M. Golu).

După cei șase ani de-acasă, școala are un rol primordial în educația copiilor, alături de familie, dar și de întreaga societate, deoarece educația permanentă presupune o învățare pe tot parcursul vieții. Colaborarea între toți factorii educaționali, în primul rând între școală și familie, este stringentă. Școala nu și poate realiza pe deplin sarcinile, mai ales cu elevii care rămân în urmă la învățătură, dacă nu cunoaște condițiile familiale de muncă și de viață ale copiilor. Apoi o serie de aspecte ale comportamentului elevilor, absențe, disciplină, mod de reușită la învățătură, nu se pot cunoaște și rezolva în modul cel mai eficient fără contactul cu familia. Părinții nu pot cunoaște pe deplin psihologia copilului lor dacă nu află și modul lui de comportare în condițiile școlare. Activitatea de acasă este o continuare a activității pedagogice de la școală și invers. Întregul proces de educație și mai ales de instrucție se realizează atât la școală, cât și acasă. După cum spunea Maria Montessori, „Copilul care se naște nu intră într-o ambianță naturală, ci într-o civilizație”.

Școala colaborează cu familia în domeniul învățării elevului, în domeniul comportamentului, în domeniul dezvoltării lui fizice și intelectuale, morale și estetice, în domeniul deprinderilor și priceperilor de muncă, igienico-sanitare, în domeniul activităților libere, angajării copilului în diferite domenii de activitate în afară de clasă și școală. La ședințele cu părinții vorbim pe larg despre modul în care aceștia își pot ajuta copiii la învățarea lecțiilor, dar mai ales în controlul temelor de acasă. Totodată părinții trebuie să cunoască dacă copilul lor are o comportare corectă față de cadrele didactice și de colegii de clasă, dacă purtarea lui pe stradă și în alte locuri este una corespunzătoare. „A-ți învăța copiii să facă bine înseamnă a le lăsa moștenirea cea mai prețioasă” (Mantegazza).

Rolul familiei în educația copilului nu se termină la vârsta școlarizării. Este greșită concepția unor părinți de felul: „L-am dat la școală, să-l învețe dascălul”. Școala și dascălul nu pot suplini cu totul lipsa de preocupare a unui părinte. Efortul educativ își găsește eficiența dorită atunci când între cei doi factori, școală și familie, există o conlucrare în interesul comun al educării copilului.

Se constată că unele familii manifestă totală încredere în rolul pe care școala îl are asupra dezvoltării copilului, pe când altele sunt dezinteresate.

Parteneriatele dintre școală și familii pot:

- a. ajuta profesorii în munca lor;
- b. perfecționa abilitățile școlare ale elevilor;
- c. îmbunătăți programele de studiu și climatul școlar;
- d. îmbunătăți abilitățile educaționale ale părinților;
- e. dezvolta abilitățile de lideri ale părinților;
- f. conecta familiile cu membrii școlii.

În ceea ce privește relația școală-familie, se impun deschideri oferite părinților privind aspectele școlare, psihopedagogice, pe lângă aspectele medicale, juridice etc.

Un studiu realizat în ceea ce privește necesitatea colaborării școală-familie enumeră patru motive pentru care școala și familia se străduiesc să stabilească legături între ele:

1. părinții sunt juridic responsabili de educația copiilor lor;
2. învățământul nu este decât o parte din educația copilului; o bună parte a educației se petrece în afara școlii;
3. cercetările pun în evidență influența atitudinii parentale asupra rezultatelor școlare ale elevilor, în special asupra motivațiilor învățării, precum și faptul că unele comportamente ale părinților pot fi favorizate datorită dialogului cu școala;
4. grupurile sociale implicate în instituția școlară (în special părinții și profesorii) au dreptul să influențeze gestiunea școlară.

O modalitate reală și firească a colaborării cu școala este înfăptuită prin controlul copiilor de către părinți. În școală acest control se efectuează zilnic, la fiecare materie, există deci o preocupare constantă și sistematică pentru această problemă. Dar acasă? Unii părinți consideră că aceasta este sarcina școlii, iar alții se scuză că nu o fac, deoarece nu au competența necesară pentru a realiza un control de fond. În discuțiile noastre cu acești părinți noi trebuie să le explicăm că nimeni nu le poate pretinde un control asupra calității temelor și lecțiilor, dar unul asupra cantității acestora, asupra efectuării sau neefectuării lor, este absolut necesar, pentru a preveni situația obișnuinței de a nu le efectua.

Părinții au datoria să-și controleze copiii nu numai asupra modului în care își îndeplinesc obligațiile școlare, ci și asupra relațiilor pe care le au în afara școlii, cu alți copii, și, uneori, și cu adulții, pentru că acestea pot fi benigne, nepericuloase sau maligne, dăunătoare.

Ei trebuie să vadă în noi un prieten, un colaborator, un om adevărat, care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișeze. Așadar, e o sarcină a școlii să identifice situațiile-problemă din familiile copiilor, să dirijeze pe cât este posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în educarea copiilor. Educația în familie devine astfel un proces de pregătire pentru viață, prin întâmpinarea și rezolvarea problemelor de viață.

După John Dewey, „educația este un proces al vieții, și nu o pregătire pentru viață. Cred că școala trebuie să reprezinte viața actuală, viață tot atât de reală și de vitală pentru copil ca aceea pe care el o duce în familia lui, cu vecinii săi, în locurile lui de joacă”.

Fiecare copil este unic în felul lui, este o minune irepetabilă și ar fi păcat ca prin acțiunea noastră să uniformizăm aceste individualități. Personalitatea micului școlar este în formare, deoarece este rezultatul unei evoluții lungi, care are loc în primul rând în condițiile interacțiunii cu mediul social. Învățătorul este și va rămâne „izvorul viu” al unei vieți deloc ușoare, cu multe „cărări întortocheate” și are misiunea de a-i conduce pe copii spre „ținta reușitei”.

În condițiile social-economice actuale se manifestă două condiții contradictorii: părinții sunt îngrijorați de viitorul copiilor lor, dar în același timp, nu mai au timp și răbdare să acorde atenție problemelor acestora. Relația lor cu școala este ignorată sau evitată, acțiunile educative ale celor două instituții, școala și familia, desfășurându-se oarecum separat. Este o sarcină școlii, a personalului didactic, să identifice situațiile problematice, să dirijeze strategiile educative ale familiei în favoarea elevului și mai ales să conștientizeze faptul că relația de colaborare școală – familie este determinantă în obținerea performanțelor școlare.

A crește și a educa un copil este o operă care cere, înainte de toate, multă dragoste; aceasta nu înseamnă că ea nu impune și rațiune, bazată pe cunoștințe precise. Copilul pe care noi îl creștem și educăm nu este la fel cu toți ceilalți, el este unic pentru noi și de aceea educația pe care i-o dăm trebuie adaptată personalității lui. Ca și o plantă, copilul crește diferit în funcție de ambianța favorabilă sau defavorabilă a mediului familial. Această ambianță, acest climat, poate să-l ajute sau să-l împiedice să se dezvolte normal

și răspunderea o purtăm noi, educatorii și părinții lui. Copilul are nevoie să fie ajutat, apărat, călăuzit, are nevoie să se simtă important pentru cei din jurul său. Să conduci către maturitate o ființă umană nu este deloc simplu; eforturile, descurajările, slăbiciunile fac drumul greu. Dacă pe acest drum părinții și copiii vor găsi sprijin din partea noastră a educatorilor, mai târziu, peste ani, efortul ne va fi răsplătit. O ființă umană bine adaptată și flexibil adaptabilă nu doar va evolua în plan socio-cultural, integrându-se și manifestându-se, dar procesul va asigura și acel confort psihic care va determina noi rețoațiuni și implicări optimizator-dezvoltante.

Având în vedere că, în condițiile economice actuale, eșecul școlar depășește cadrul strict al învățământului și se impune ca o problemă stringentă a societății, cele două instituții fundamentale pentru educarea copilului- ȘCOALA ȘI FAMILIA- trebuie să-și concentreze eforturile, acordând astfel copilului interesul pe care acesta îl merită, știut fiind faptul că „cine începe bine, sfârșește frumos!”, acolo în COMUNITATEA din care face parte.

Bibliografie:

- Cercel Renata, *Pași în profesia didactică*, Ed. Universității, Oradea, 2004
- Sas Cecilia, *Activitatea și personalitatea cadrului didactic pentru ciclul primar*, Ed. Universității, Oradea, 2006
- xxx, *Îmbunătățirea parteneriatului dintre școală și comunitate- Ghid pentru Consiliile de Administrație*, București Centrul Educația 2000+, 2005

FAMILIA – FACTOR PRINCIPAL ÎN DEZVOLTAREA COPILULUI

PROF. ÎNV. PRIMAR GHEORGHITĂ CEZARINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIHAIL ANDREI” BUHUȘI

Între factorii educației, familia a fost și este considerată ca factor principal în formarea personalității copilului.

Loaisel afirmă că: „în familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume - omul de caracter”.

De modul în care familia influențează dezvoltarea copilului în primii ani de viață depinde comportamentul socio-relațional al viitorului adult. Părinții trebuie să mediteze la rolul important pe care-l au în formarea personalității acestuia. Se spune, și pe bună dreptate, că familia este prima școală a copilului în care învață cum să se comporte în viață și în societate.

Acțiunile educative exercitate de părinți trebuie să fie continue, raționale, și să țină cont de dezvoltarea fizică și psihică a copilului.

În familie copilul se bucură de un climat afectiv sporit care-i conferă mai multă siguranță. Climatul de căldura din familie, preocuparea părinților de a le oferi copiilor condiții cât mai bune de viață constituie un factor important al educației. Relațiile care se stabilesc între părinți și copii sunt de atașament, de încredere reciprocă ceea ce face posibilă o bună comunicare între ei. Părinții trebuie să comunice permanent cu copiii și nu doar prin vorbe ci și prin componente neverbale, afectiv-emoționale, gesturi vizibile.

Autoritatea în familie trebuie manifestată cu calm și cu măsură, exagerările fiind de multe ori dăunătoare. Există familii în care tatăl este autoritatea supremă, iar mama întărește acest lucru în fața copilului ori de câte ori acesta face ceva rău. În aceste familii, copilul este traumatizat, trăiește cu spaimă, cu teama de a fi pedepsit. De aceea consecințele nu întârzie să apară, punându-și amprenta asupra personalității copilului. El va deveni timid, izolat, fără încredere în forțele proprii. Mai târziu, când scapă de sub tutela părinților, se vor comporta diametral opus: vor fi agresivi, se vor revolta. În alte familii climatul afectiv exagerat face ca copilul să devină egoist, să simtă că lui trebuie să i se ofere totul de-a gata, el nu mai este supus unui efort fizic și intelectual. De aceea în relațiile dintre părinți și copii trebuie să existe un simț al măsurii. Părinții trebuie să cunoască foarte bine personalitatea copilului pentru a ști ce fel de atitudine să adopte în relațiile cu el. Ei trebuie să fie mereu consecvenți în ceea ce cer copilului și dorința acestuia.

Nu toți părinții manifestă înțelegere față de nevoile copilului. De mic, copilul simte nevoia să fie în centrul atenției. El vrea să fie ascultat atunci când relatează cum și-a petrecut o zi la grădiniță sau la joacă; să picteze împreună cu părinții ceea ce l-a impresionat; să asculte o poveste sau chiar să fie un mic actor alături de părinți. De multe ori părinții, pe motiv că sunt oboseți, nu dispun de timp pentru copii și le refuză aceste plăceri. În astfel de cazuri copilul se simte neglijat, respins și se închide într-o lume a lui. Părintele trebuie să lase deoparte problemele ce-l preocupă sau oboseala și tandru, surâzător să se apropie de sufletul copilului să-l facă să simtă că este și el o mică stea în constelația familiei.

Mijloacele cele mai accesibile pe care părinții le pot utiliza în munca educativă sunt jocul și jucăria.

Copilul trebuie lăsat să se joace cu jucării accesibile vârstei lui. În jocurile sale copilul preia sarcini ale adultului. Prin aceste jocuri copilul își îmbogățește bagajul de cunoștințe, își dezvoltă priceperi și deprinderi, învață să respecte niște reguli. Jocurile trebuie să fie îndrumate de un adult fără a stingheri spontaneitatea copilului. După expresia lui Pasos, familiile sunt „fabrici” care produc personalități umane. Familia este cea care îl introduce încet pe copil în viața de zi cu zi, îl pune în contact cu lumea înconjurătoare, îi oferă modele umane pe care copilul să le urmeze sau să le respingă. Familia este o rampă de lansare pentru copil. De la părinți, copilul învață primul abecedar al muncii. Tot părinții sunt cei care le dezvoltă voința, perseverența, spiritul de inițiativă, curajul - trăsături care marchează personalitatea copilului.

Atitudinea părinților în munca educativă este hotărâtoare pentru formarea viitoarei personalități. Familia trebuie să fie deschisă noului, să-l facă pe copil să pătrundă în noua civilizație înarmat cu multe cunoștințe.

Evoluția rapidă a vieții sociale de astăzi, face ca educația fără competență să nu fie educație. Părintele este primul educator al copilului. Dacă acesta nu-și ia rolul în serios vor exista lacune în educația copilului

care-i va marca dezvoltarea personalității.

Trăim într-o lume modernă, iar părinții nu vor să-și marginalizeze copiii. Totuși trebuie să țină seama și de influențele negative ale lumii moderne. Computerul, desenele animate, televizorul, alimentele procesate folosite în exces duc la îmbolnăvirea copiilor de depresii și anxietate.

De aceea trebuie să știe cum să dozeze folosirea acestora de către copii pentru ca influența acestora să nu se răsfrângă negativ în dezvoltarea personalității lor. Folosind alte mijloace mai plăcute și utile copiii pot beneficia în mod sănătos de o educație potrivită vârstei lor.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**PROF. IOANA GHEORGHÎȚA, COLEGIUL TEHNIC
"EMANUIL UNGUREANU", TIMIȘOARA**

Mama este primul dascăl al copilului. Ea îl învață primele cuvinte, îl ajută să-și formeze primele abilități, îi transmite primele sentimente de iubire, apartenență, protecție, etc.

Așa este în majoritatea situațiilor, dar există și excepții. Este cazul copiilor abandonați, orfani de mamă, cu mame needucogene sau alte situații în care mama nu asigură copilului ei educația specifică în primii ani de viață.

Ce presupune această educație? La intrarea copilului în grădiniță, acesta ar trebui să aibă o educație de bază, nu pentru a face mai ușoară activitatea cadrelor didactice din învățământul preșcolar, ci pentru a da șansa copilului la un start bun în viață, la formarea unui fundament solid pe care să fie puse deprinderile și cunoștințele specifice fiecărui nivel de școlarizare.

Educația de acasă trebuie să cuprindă elemente precum:

- **Pronunția cât mai corectă a cuvintelor de bază din vocabularul copilului**
- **Abilitatea de a mânca singur**
- **Elemente de igienă personală, precum spălarea mâinilor, utilizarea toaletei;**
- **Folosirea formulelor de politețe : Te rog! Mulțumesc!**
- **Program de somn și de masă**

Sunt mămici care fac o educație și mai specializată, familiarizând copilul încă din primii ani de viață cu muzica, desenul, lectura, limbile străine, sportul, drumețiile, lumea animalelor.

Poate o să spuneți că e prea mult pentru un părinte, mai ales că nu toți părinții dețin toate acele deprinderi și cunoștințe pentru a le putea transmite copilului său. Unii pot mai mult, alții mai puțin, La urma urmei, este foarte important exemplul personal în educația copilului. Nu este suficient să spui copilului că nu este frumos să înjuri, iar când te enervezi, emiți către copil sau către alte persoane, în prezența copilului, înjurături sau cuvinte obscene. Copilul va copia ce ai făcut, nu va proceda cum i-ai spus că ar trebui.

Sunt de părere că ar fi binevenite cursurile de formare pentru părinți chiar și cu eforturi financiare din partea statului. Această investiție s-ar întoarce înzecit în societate peste câțiva ani.

Am elevi, care susțin că nu merg la teatru pentru că nu le place. I-am întrebat la ce spectacole de teatru au fost și mi-au răspuns că nu au fost la niciun spectacol de teatru. Probabil că nu au avut ocazia. Sunt absolut convinsă, însă, că nici părinții, nu se uită la televizor, la emisiuni culturale, ci la cele de scandal, bârfe și știri negative, atitudine pe care o adoptă și copiii lor în relația cu colegii și profesorii.

În zilele noastre, părinții chiar cei care au o educație bună și ar avea ce transmite copilului lor, sunt puțin prezenți în viața acestuia, fiind acaparați cu munca și alte provocări ale vieții moderne. Copiii ajung să fie educați de televizor, smartphone, tabletă, etc. Nimeni nu se gândește la riscurile pe care le presupune o astfel de educație. Unii părinți apelează la bone. Ar fi foarte bine dacă ar exista măcar niște școli pentru bone sau măcar cursuri de weekend pe o perioadă de minim un an. Ar putea fi aceasta o soluție pentru educarea copiilor în cazul părinților prea ocupați.

Toți copiii merită să beneficieze de o educație bună în primii ani de viață!

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE – CEI ȘAPTE ANI DE ACASA

**PROF. ÎNV. PREȘC. GHERASIM ADELA
GRĂDINIȚA CU P.P. POIENIȚA, CLUJ-NAPOCA**

„Educația nu este pregătirea pentru viață, educația este viața însăși” – John Dewey

Și unde altundeva se poate începe această minunată călătorie decât în sânul familiei, acolo unde învățăm să facem primii pași și să rostim primele cuvinte. Toată lumea vorbește despre cei șapte ani de acasă, însă, adevărul este că, majoritatea părinților se așteaptă ca grădinița sau școala să le educe copilul, lor rămânându-le doar „datoria” de a-i răsfața, compensând astfel, lipsa timpului petrecut cu ei.

Familia e liantul dintre copii și lume, pentru că așa cum părinții se ocupă de îngrijirea lor fizică și emoțională, tot așa trebuie să aibă grijă și de dezvoltarea lor intelectuală și de modelarea caracterului copilului, educarea simțului estetic și de inculcarea normelor morale și a ceea ce, în limbaj colocvial, numim „bun simț”, „bune maniere” sau „cei șapte ani de acasă”.

Întrebarea care stă pe buzele tuturor este cum o generație de copii cu atâtea mijloace și materiale puse la dispoziție, este greu de stăpânit și majorității le lipsesc bunele maniere. Răspunsul este simplu: copiii din ziua de azi au mai multe drepturi, decât îndatoriri acest lucru fiind întărit, de cele mai multe ori, chiar de propriii părinți, care nu îi responsabilizează și încearcă să le rezolve ei toate lucrurile și micile probleme cu care copiii se confruntă. Deci, un prim pas în învățarea bunelor maniere este responsabilizarea copilului și împărțirea sarcinilor. Astfel, copilul, pe de o parte, capătă încredere în el și realizează că este o parte importantă din familie, având rolul lui stabilit (de exemplu, mama gătește, eu îi aduc o farfurie etc.), și pe de altă parte, își însușește unele comportamente sau reguli prin observarea comportamentului părinților (de exemplu, tata acum a deschis ușa și a lăsat-o pe mama să intre prima sau când ne-am întâlnit cu vecinii noștri, mama a salutat etc).

Copilul învață cel mai bine prin joc. De aceea, e foarte important ca părinții, nu doar să îi pună la dispoziție cât mai multe și variate materiale, ci, uneori, să participe la jocurile copilului. Toate activitățile le care părinții participă nu fac altceva decât să consolideze anumite deprinderi și abilități care contribuie la autonomia copilului. Treptat, copilul începe să se definească pe sine prin imitarea exemplului celor care, la început de drum le sunt model, adică părinții.

Desigur că, în portofoliul celor șapte ani de acasă, intră un cumul de comportamente, atitudini, limbaj, manifestări. Ceea ce este important este că în familie trebuie să se pună bazele unor norme de conduită care vor fi desfășurate și însușite pe tot parcursul vieții de la a saluta sau a arăta un anumit grad de politețe, la a avea un anumit grad de autonomie (să fie ordonat, să aibă grijă de igiena personală etc.), la a folosi un anumit limbaj care să-i permită să comunice eficient, la o anumită dezvoltare emoțională (să știe cum să-și gestioneze anumite emoții și sentimente) și până la capacitatea de relaționare socială (adaptare și integrare în mediile sociale din care face parte).

FAMILIA ȘI CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROFESOR GHERGHE FLORIN (LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ); ȘCOALA GIMNAZIALĂ PUIEȘTI, JUDEȚUL BUZĂU

Auzim de multe ori expresia ”cei șapte ani de acasă”, însă rareori aceia care o folosesc se gândesc la adevăratele sale semnificații. Sintagma aceasta face referire la educația primită de orice individ în primii săi ani de viață, adică acel ”bagaj” atât de necesar oricărui copil pentru adaptarea sa viitoare la rigorile societății. Individul care cunoaște și care aplică bunele maniere în societate se va integra mai bine și va fi acceptat mai repede de grupurile cu care va interacționa la un moment dat. În schimb, o persoană mai puțin manierată poate întâmpina probleme de adaptare, cel puțin la începutul unor relații.

Bagajul acesta de informații, gesturi și formule de politețe pe care un copil le învață încă din primii ani de viață reprezintă o zestre care provine, în mare măsură, de la familia lui. Pentru că -la vârste fragede- mama, tata, frații, bunicii și alți apropiați sunt modele pentru copilul care caută în jurul său un punct de sprijin. Mai departe, școala își pune și ea amprenta, dar ”bagajul” de bază este deja format. Specialiștii recomandă ca educarea celui mic să fie făcută cu blândețe, fără să-i fie solicitate copilului lucruri care îi pot depăși puterea de înțelegere specifică unei anumite vârste.

Încă din primii ani de viață, copilul împrumută de la părinții săi diferite gesturi, expresii ori exemple pozitive de comportament precum: politețea, cinstea, sociabilitatea sau creativitatea. Imprimarea unor asemenea calități necesită răbdare, înțelegere și dragoste din partea părinților. Nu teama trebuie să îl determine pe cel mic să facă fapte bune. Ca să aleagă binele, este indicat să existe un cod de conduită bazat pe egalitate, respectat atât de copil, cât și de părinți.

Este foarte important de reținut că bunele maniere se întipăresc cel mai bine prin puterea exemplului. Regulile de bază se pot învăța prin joacă, atunci când cel mic are doi-trei anișori, la această vârstă începând să înțeleagă ceea ce se petrece în jurul său. Realitatea zilelor noastre arată însă faptul că nu toate familiile sunt dispuse să își îndeplinească în mod consecvent responsabilitățile avute față de cei mici; unii părinți petrec mult timp la muncă, vin acasă obosiți, sunt copleșiți de grijile cotidiene și neglijează rolul lor de factor educațional. În alte situații, părinții sunt plecați în străinătate, iar bunicii nu îi pot înlocui în totalitate, oricât de mult s-ar strădui.

Deprinderea bunelor maniere este un proces de durată care prinde contur în fiecare zi. Cele mai potrivite ocazii pentru a-l îndruma pe cel mic în direcția corectă sunt întâmplările din sânul familiei. Părinții sunt modelele cele mai apropiate pentru copil. Degeaba i se va atrage atenția copilului asupra faptului că nu a spus ”Mulțumesc!” la vreun magazin, dacă în cadrul familiei nu aude acest cuvânt. Este inutil să i se ceară celui mic să nu mai țipe prin casă, atâta timp cât el asistă frecvent la certuri între părinți. Degeaba copilul este pedepsit pentru că a mințit la un moment dat, dacă el observă că părinții nu spun uneori adevărul. Se recomandă ca adulții să stabilească reguli echilibrate, să fie consecvenți în educarea copilului și -la fel de important- să nu uite că și ei pot face greșeli din când în când.

Modul în care părinții se manifestă în relația cu propriii copii influențează felul în care copilul se va raporta la societatea în care va trăi. Părinții prea autoritari vor forma tineri fără personalitate și fără inițiativă. Adulții care îi răsfăță excesiv pe copii vor forma tineri care nu învață, care nu muncesc, indivizi ce au convingerea că totul li se cuvine, că mama și tata sunt permanent obligați să le satisfacă toate capriciile. Părinții care oscilează între răsfăț și atitudinea severă vor forma un tânăr capricios, dezorientat și dificil în raporturile sociale. Așadar, în relațiile dintre părinți și copii, se recomandă un echilibru bazat pe o libertate asociată cu inteligență și cu o îndrumare atentă. Părinții inteligenți alimentează personalitatea, își învață copiii cum să gândească, dialoghează ca niște prieteni, îi pregătesc pe cei mici pentru unele eșecuri, le povestesc istorioare, le oferă oportunități și (poate cel mai bun lucru) nu renunță niciodată.

În concluzie, copiii cresc și se formează pentru viață într-un univers creat de către familie. Aceasta reprezintă mediul în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, iar primii ani de viață sunt esențiali în conturarea și în achiziția normelor specifice unui comportament social corect. ”Cei șapte ani de acasă” sunt ”cartea de vizită” care îl însoțește pe individ pentru tot restul vieții și reprezintă temelia socială a oricărui OM.

Bibliografie:

1. Silvia Dima - "Copilăria - fundament al personalității", Revista învățământ preșcolar;
2. Nancy Van Pelt - Secretele părintelui deplin, Ed. Viață și Sănătate, București, 2002.

CUM SA NE EDUCAM COPIII „SANATOS”

**PROF. INV. PRIMAR: GHERGHE SIMONA AURELIA
SC. GIMN. PETRE SERGESCU DR. TR. SEVERIN, MEHEDINTI**

Educatia primita in copilarie se reflecta din plin la maturitate, cand copilul iese de sub "fusta" parintilor este nevoit sa se descurce, ca adult, intr-o societate greu de inteles si cu oportunitati destul de limitate si foarte competitive. Din acest motiv, specialistii recomanda parintilor sa educe copilul mic astfel incat sa devina o persoana capabila sa gaseasca parghiile necesare pentru a-si croi drumul usor catre un viitor stralucit.

Copilul invata cele mai bune lectii de viata si principii de educatie din experienta si prin puterea exemplului. O metoda de a creste un copil capabil si descurcator, cu un viitor promitator in fata, este sa ii oferi posibilitatea de a explora cat mai multe activitati. Il ajuta sa extraga mai usor invataturile necesare pentru viitor.

Evenimentele si situatiile variate la care este partas in copilarie il ajuta sa devina o persoana responsabila si independenta. Sunt doua calitati obligatorii de care are nevoie copilul pentru a-si cladi un viitor promitator.

Secretul unei educatii rodnice este ca părintele să constientizeze și să satisfacă nevoile copilului, iar principala nevoie a copiilor este să fie iubiti. De aceea, părintii trebuie să învețe să își exteriorizeze dragostea, prin cuvinte și gesturi de afectiune. Pentru ca cei mici să devină mai târziu fiinte responsabile și să se simtă realizate, părintii trebuie să țină cont de patru dimensiuni ale procesului educativ: să le satisfacă nevoile emotionale; să îi pregătească pentru viață, formându-le deprinderile esențiale; să le asigure protecția fizică și emoțională; să îi ajute să își constientizeze și să își controleze mânia. Un copil căruia nu i se arată iubirea și prețuirea, mai târziu va fi anxios, depresiv și va avea un sentiment de inferioritate. Nu va putea, în societatea concurențială actuală, să țină ritmul cu ceilalți. Va fi labil emoțional și nu își va putea folosi toate resursele ființei la întregul potențial. Părintii trebuie să îi asigure permanent micutului „rezervorul emoțional”, care îl va ajuta să se dezvolte plenar.

“Cei șapte ani de acasă”, creșterea și îngrijirea copilului presupun, dincolo de iubire, multe momente în care părintele stimulează și coordonează achiziția de informație și cunoștințe de către copil. O parte din cele necesare unei vieți sociale sunt preluate de către copil din mediul sau familial, fără ca părintele să facă ceva în mod special. Astfel, copilul va învăța roluri sau modele comportamentale prin mimetism. Ce ne facem însă cu acești copii exploratori? Care au nevoie de experiențe personale pentru a atinge un maxim de potențial? Care ne “încearcă” și care eludează în permanentă limitele, pentru a avea propriile experiențe, și astfel, pentru a-și ajusta comportamentele în funcție de regulile celor din jur?

Încă din primele momente de viață, copilul începe să fie receptiv la reacțiile celor din jurul său, modificându-și comportamentul în funcție de răspunsul primit (va plânge mai des deoarece va primi îmbrățișări, de ex). Va încerca să ne seducă cu inocența sa, cu acele priviri, grimase care îi dau un farmec incontestabil. Cu toate acestea, treptat, vom considera necesar să “educăm” copilul. Să îi introducem reguli, să fim mai puțin permisivi cu acesta. Vom începe să avem așteptări de la el și ni se va părea foarte greu să îi restricționăm acțiunile.

Cea mai importantă idee este aceea că părintii (atat mama, cât și tata) trebuie să aibă un comportament constant. Hotărârile să fie luate împreună în ceea ce privește fiecare moment al vieții.

Studii recente susțin că pedepsirea copiilor nu face decât să înrăutățească un comportament negativ, pentru că pedepsele dezvoltă furie și o atitudine defensivă. Copiii învață, totuși, să mintă ca să nu fie prinși, să evite pedeapsa. De asemenea, pedepsele nu fac decât să-i îndepărteze pe copii de părinți și să scadă influența pe care adultul o are asupra copilului. Este mai ușor și la îndemână să pedepsești decât să găsești timpul și răbdarea necesare pentru a trata corect educația copilului.

Trebuie să permitem copilului să se "lovească de greutăți" și să-l ajutăm să se "ridice" atunci când este cazut la pământ! Dacă reușim să facem acest lucru, putem spune că micuțul va fi capabil să treacă prin toate experiențele neplăcute ale vieții cu fruntea sus și să-și croiască singur viitorul bun pe care orice părinte și-l dorește pentru copilul lui.

Greselile sunt firesti, iar copilul trebuie sa stie acest lucru. Cu toate acestea, nu inseamna ca ele trebuie promovate sau incurajate in comportamentul lui. Trebuie sa-I explicam copilului, ori de cate ori avem ocazia, ca este normal sa greseasca, dar ca astfel de actiuni au consecinte neplacute, pe care trebuie sa le infrunte responsabil.

Incurajeaza-l sa vada intotdeauna greselile ca oportunitati din care poate invata lectii importante de viata. Adesea, greselile atrag cu sine si esecurile, in fata carora copiii au tendinta de a claca. La maturitate copilul va trece printr-o multime de situatii neplacute si va infrunta foarte multe esecuri, pe care este bine sa le exploateze si sa le depaseasca cu fruntea sus. Pentru asta, trebuie sa invete din greseli si esecuri inca de mic.

Fundamentul educatiei unui copil descurcarea consta in deprinderea, inca din primii ani ai copilariei, a unor abilitati precum responsabilitatea, independenta, perseverenta, ambitia si motivatia.

EDUCATIA ÎN FAMILIE- CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF.ÎNV.PRIMAR- GHERGHELĂU COSMINA
ȘCOALA „SF.NICOLAE” -LIEȘTI, JUDEȚUL GALAȚI

Familia pe lângă școală reprezintă mediul în care copilul învață bunele maniere, crește și înflorește sub atenta supraveghere a părinților. Dragostea și atenția părinților sunt esențiale în dezvoltarea copiilor, primii trei ani de viață fiind foarte importanți. Activitățile desfășurate în familie reprezintă bazele vieții afective, mai ales în perioada nonverbală, fiind cea mai importantă perioadă pentru crearea atașamentului, cât și în perioada următoare de viață pentru crearea siguranței și încrederii pentru copil. Perioada celor șapte ani de acasă sunt foarte importanți pentru orice copil, părinții fiind sfătuiți, de către persoanele în măsură, să creeze un mediu familial blând, fără prea multe critici. De cele mai multe ori predomină corectatul comportamentului unui copil, uitându-se să se ofere copilului iubire (combustibilul ființei umane) și încurajare. Poate dacă ar exista un fel de școală a părinților, de pregătire a tinerelor cupluri care urmează să aibă un copil, să vedem dacă ele sunt pregătite din punct de vedere educațional, social, emoțional, al sănătății mamelor pentru ca acestea să poată să nască și să formeze cei 7 ani de viață unui copil, totul ar fi mai frumos. Dacă vrem să remodelăm ființa umană și să construim un alt nivel spiritual populației terrei ar trebui să se înceapă cu copiii, mai exact cu familia. Ar trebui la nivelul școlii să se înceapă să se lucreze cu părinții cum ar trebui să se comporte în familie, deoarece mama îi oferă copilului afectivitate și iubire, încredere și siguranță. În primii 7 ani dacă nu se sădesc bine semințele acestea vor pleca prost, acești primii 7 ani marchează viitorul copilului. Generozitatea, bunătatea ar trebui sădite foarte bine copilului, curajul și adevărul. Este foarte important să li se ofere aceste calități copiilor deoarece conștiința îi vor comanda mai departe. Pentru că trăim într-o societate în continuă schimbare, uneori nu mai sunt încurajate unele calități (bun simț, curaj, bunătate). Timiditatea copiilor are legătură cu mama deoarece ele sunt surse pozitive de energie, iubire și curaj, sănătatea mamei este esențială pentru bunăstarea copiilor. Comportamentele în familie sunt copiate de către copil, fiind repere pe care familia le transmite copiilor. Copiii sunt cadouri de la Dumnezeu cărora societatea ar trebui să le ofere valori. Pentru un copil dacă nu are încredere în el, poate suferi eșecuri catastrofale. Fiecare cuvânt, expresie a feței, gest sau acțiune a părinților, pe care copilul o vânează, îi transmite copilului un mesaj despre propria sa valoare și este trist că mulți părinți nu-și dau seama ce transmit. Exemplu: un copil de trei ani care îi aduce mamei un buchet de flori, mama în loc să-i spună mulțumesc, îl ceartă zicându-i de ce a rupt florile, de unde le-a rupt, etc. Mai important decât educația este fluxul de iubire care ar trebui să curgă și apoi reacțiile. Copiilor nu ar trebui să le tăiem aripile, trebuie să se înceapă să se dea valoare copilului, îmbracând cuvântul de critică „Nu”, trebuie să-l îmbracăm într-un drăjeu de iubire și înțelegere, dându-i o validare cu un final fericit. Copilul suferă dacă nu i se oferă iubire, închizându-se în el. Comunicarea trebuie să fie deschisă, să existe o legătură directă între faptă și răsplata. Exemplele de onestitate, de cinste au o mare importanță pentru copil, sunt crescuți sănătoși și corecți, acestea fiind calități care se transmit copiilor. Părinții ar trebui să respecte regulile pe care le impun copiilor, deoarece comportamentele văzute în familie sunt transmise copiilor. Este foarte important ca familia să înceapă să se responsabilizeze și să influențeze pozitiv viața copiilor lor. În această perioadă se formează unele traume în subconștient din cauza certurilor în familie, care de-a lungul vieții îl face pe copil să se închidă în el, devenind astfel o fire introvertită.

Iubirea față de ceilalți este foarte importantă pentru copil, care transmite mai departe înălțimea spirituală, credința în Dumnezeu fiind un reper de moralitate pentru întreaga societate.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE - CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**PROF. INV. PRES. GHERMAN MARIA VIORICA
GPP TURȚ
JUD. SATU MARE**

„Eu sunt copilul. Tu ții în mână destinul meu. Tu determini, în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume.” Child’s Appeal

Dacă din punct de vedere juridic, odată cu nașterea copilului, apar o serie de drepturi și obligații asociate statutului de parinte, din punct de vedere psihologic și psiho-pedagogic se pune problema în ce măsură proaspeții părinți sunt pregătiți pentru a adopta conduita parentală, cu cele mai bune efecte asupra procesului de creștere și educare a copilului. Deci, a fi părinte înseamnă să ai cunoștințe, deprinderi și capacitate de relaționare, valori la care să aderi și care să-ți regleze conduita, orientând-o într-o directivă predominant pozitivă, prosocială.

Familia îl pregătește pe copil pentru integrarea în grădiniță, orientându-l spre lumea cunoașterii, a activităților curente, inițiindu-l în deprinderi fundamentale. Fără o susținere afectivă, fără un ansamblu de activități, de achiziții și experiențe, întâlnirea copilului cu grădinița va fi cu atât mai violentă, iar procesul de instrucție și educație ar deveni inoperant. Se știe că familia reprezintă una din cele mai vechi forme de comunitate umana, ce asigură menținerea continuității biologice, culturale a societății, satisfacerea nevoilor personale, asigurând sentimentul siguranței, menținerii și dezvoltării personalității. Familia nu este numai primul adăpost al copilului, ci este și prima bază de lansare a lui în lume. Pentru a-și îndeplini acest rol familia trebuie să se deschidă lumii, oferind copilului posibilitatea de a pătrunde în ea. Familia este primul inițiator sociocultural al copilului.

Dezvoltarea copilului în familie se impune a fi apreciat deci prin atmosfera unică în felul ei a climatului afectiv și educativ pe care acest mediu i-l creează.

Nu întotdeauna părinții obișnuiesc să dea copiilor o educație asemanatoare aceleia pe care au primit-o la randul lor; uneori chiar se situează pe poziții contrare, dar în fond faptul exprimă o dependență de propriile lor experiențe din copilărie. Astfel, părinții ce în copilărie au cunoscut severitate excesivă, privațiuni sau neglijare totală au tendința de a-și răsfăța copilul sau copiii și, chiar cu prețul unor mari sacrificii, să le ofere mai mult decât este necesar unei dezvoltări normale, uitând să le imprime și acel atât de necesar “ simț al măsurii ” în toate. Dar, în esență, educația în familie nu trebuie considerată o operă de rutină, ci una de creație continuă căci ea este urmarea și desăvârșirea zămislirii. Și, tocmai pentru că este în mod real o operă de creație continuă, ambii părinți chiar dacă sunt apropiați sau diferiți ca structuri psihologice, trebuie să se aplece cu grijă asupra fiecăruia dintre copii, să încerce să distingă la fiecare ce este propriu în personalitatea sa și să-i modeleze în consens cu criteriile morale și culturale ale societății, dar și cu înclinațiile lor aflate în stare germinativă (“degetele de la o mână nu seamănă unul cu altul, așa și copii, dar la oricare te-ai lovit durerea este la fel de mare”- intelpeciunea specifică omului simplu).

În general, se recunoaște faptul că într-o familie mama reprezintă prin excelență afectul, iar tata autoritatea. Sigur, această distincție nu poate fi absolutizată, căci afecțiunea pe care mama o dă copilului nu exclude autoritatea, după cum severitatea mai accentuată a tatălui nu semnifică absența afecțiunii. Problema care apare este cea de echilibru prin care să se asigure copilului un mediu securizant favorabil dezvoltării sale armonioase.

Grija excesivă pentru unicul copil, fapt întâlnit adesea în familiile cu un singur copil sau care au trait nenorocirea pierderii unor copii, nu trebuie să conducă însă la creerea unui mediu artificial, nici la desființarea personalității acestuia, prin interzicerea oricărei inițiative de joc sau de “ evadare ” cu copiii de o vârstă, după cum nu trebuie să conducă nici la abandonarea regulilor de comportament. Căci copilul este în primul rând o ființă care dă semnificație cuvântului ”eu”, adică o ființă care vrea, care afirmă dreptul său de proprietate și care se proiectează în afară. Și, desigur, aceasta “ punere în valoare ” se face în mod diferit, de la copil la copil, dar răspunsul părinților trebuie să vină cu înțelepciune, fără brutalități sau represiuni

jignitoare ori laude nemeritate. Copilul este dotat cu o sensibilitate deosebită, el percepe ca un seismograf reacțiile părinților.

În cadrul familiei copilul își investește resursele sale emoționale și învață treptat prin contactul cu ceilalți membri ai constelației familiale să se controleze, exersând treptat întreaga gamă a sentimentelor. Psihologii și pedagogii vorbesc chiar de faptul că “ducem cu noi în viață o schema socio-afectivă întipărită în straturile de baza ale personalității, iar cheia modului nostru de a vedea, de a simți, de a intra în relațiile cu alte persoane poate fi găsită în particularitatea contactului nostru cu cei care au alcătuit familia noastră”.

“ Bucuria de a avea copii să o legăm de datoria de a-i forma ca oameni de valoare ”

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

PROF. INV. PRIMAR GHICOLESCU GENICA
ȘCOALA GIMNAZIALA “NICOLAE TITULESCU”
LOC. CALARAȘI, JUD. CALARAȘI

Dezvoltarea inteligenței emoționale, neglijată încă din primii ani.

“Încă din timpul grădiniței și al școlii primare, copiii sunt ghidați de sistemul de învățământ exclusiv către partea informațională și tehnică a lucrurilor. Această metodă dezvoltă, într-adevăr, funcțiile psihice sau intelectuale și cele motorii sau instinctive, însă dacă aceste funcții nu sunt bine coordonate de emoții, există riscul major ca acești indicatori de performanță să acționeze în cel mai bun caz, deficitar, iar în cel mai rău caz, haotic, respectiv distructiv. În sistemul românesc nu este inclus, cum de altfel, este util viitorului adult, dezvoltarea funcțiilor emoționale, respectiv: observarea, înțelegerea, toleranța, responsabilitatea proprie a stărilor sentimentale (iritarea, anxietatea, timiditatea, curajul, empatia, altruismul etc.)”, explică psihologul Alexandru Pleșea.

Prea mult accent pe științe reale, prea puțin accent pe artă.

“De altfel, în sistemul educațional autohton, balanța cognitiv vs. emoțional este înclinată net în favoarea inteligenței cognitive, dovadă fiind aflulul de materii care promovează științele reale și neglijarea materiilor care încurajează dezvoltarea creativității și a spiritului artistic în rândul copiilor. Muzica, desenul, chiar și educația civică, dirigența, religia etc. ar trebui să devină materii la fel de importante ca matematica, informatica, chimia sau fizica. Focusând întreaga lor educație către științe exacte riscăm să-i dezvoltăm dizarmonios pe copii, să nu știe să-și gestioneze emoțiile și, până la urmă, să nu știe să opereze în societatea reală, noțiunile din matematică, chimie sau alte materii asemănătoare. Totul se transformă într-un cerc vicios din care unui copil îi va fi foarte greu să iasă. Dincolo de bagajul de cunoștințe pe care vrem să le însușească, țelul unei societăți sănătoase este să formeze copii fericiți, care să se bucure de viață, de cele învățate, de familie, de prieteni. Formula corectă este îmbinarea armonioasă dintre inteligența cognitivă și cea emoțională”(Alexandru Pleșea).

Îi învățăm să spună, fără să simtă, “Mulțumesc” și “Bună ziua”.

“Copiii învață prin imitare. Îi observă pe adulții din jurul nostru și le imită gesturile, atitudinile, comportamentele. Când ei vor vedea adulți nefericiți, vor deduce faptul că acesta este modul corect de a trăi, iar fericirea nu este un obiectiv în viață. Din nefericire, noi, adulții, îi învățăm să spună, prin imitare, dar fără să simtă sau să dorească, să spună “Mulțumesc” sau “Bună ziua”. Conceptul de “Cei 7 ani de acasă” nu mai are același înțeles ca pe vremuri, deoarece în cei 7 ani de acasă, părinții îi educă în spiritul competiției cu orice preț, cu idei de genul “dacă pierzi, ești un ratat” sau “Băiatul vecinei a luat note mai mari ca tine”. Respectul față de oamenii din jur nu mai reprezintă o valoare atât de importantă pentru copiii noștri, deoarece noi, adulții, am încetat să le mai spunem asta. Astfel, toate sugestiile pe care cei mari le dau celor mici, nu fac decât să stopeze și să înlăture posibilitatea copilului să se implice emoțional într-un anumit aspect. Astfel, crescând, adultul va avea rețineri să-și facă așa repede prieteni, să râdă, să se bucure ca un copil, să treacă peste probleme, să se bucure de orice moment, așa cum o făcea când era mic”(Alexandru Pleșea).

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rându-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și

aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

ROLUL CELOR 7 ANI DE ACASA IN FORMAREA COPILULUI/ ADOLESCENTULUI

PROF. OLGA- IULIA GHINGA,
LICEUL TEHNOLOGIC DE INDUSTRIE ALIMENTARA ARAD

”Cei șapte ani de acasă” este o expresie a educației care cuprinde normele de conduită de bază pe care fiecare copil, adolescent, ulterior adult, trebuie să le cunoască și să le respecte.

În contextul actual nu putem discuta la propriu despre educația celor 7 ani de acasă. Copilul de la vârsta de 3 ani merge la grădiniță, apoi la școală, educația pe care o primește fiind un cumul al educației primite acasă, la grădiniță/ școală, în societate. Mediile educaționale au rolul de a consolida normele deprinse din familie.

Psihicul unui copil este influențat de condițiile de viață, de mediul în care se naște, crește, de educația primită în familie, psihicul fiind dependent de dezvoltarea sistemului nervos central.

Pornind de la premisa că fiecare părinte își dorește ca fiica sa/ fiul său să fie un exemplu de comportament în societate, la orice nivel (la școală, în mijloacele de transport, la teatru, în excursii, în vizite etc.), părintele trebuie să se comporte corect, să respecte normele de conduită atât acasă cât și în societate, să fie un exemplu de comportament.

De ce?

Pentru că în prima parte a copilăriei normele de conduită se deprind prin imitare și foarte puțin printr-o învățare conștientă. Copiii fac ceea ce văd că fac părinții. Astfel părinții sunt responsabili pentru comportamentul corect al copilului în societate, pentru respectarea normelor de conduită ale acestuia referitoare la:

- salut,
- punctualitate,
- corectitudine,
- sinceritate,
- susținerea unei conversații,
- respectul acordat celor din preajma sa,
- asumarea responsabilităților/ greșelilor,
- recunoașterea meritelor celor din jur,
- comportamentul la masă,
- capacitatea de a fi tolerant etc.

Comportamentul părinților, exemplul oferit, mediul familial pe care i-l oferă copilului au rolul de a-l pregăti pe copil pentru desprindere, pentru momentul în care va urma diferite medii educaționale, va interacționa cu diferite persoane, se va angaja sau își va alcătui propria familie.

Odată cu creșterea copilului, acesta va începe să își dezvolte deprinderi și norme de conduită în mod conștient, de aceea este de datoria părintelui să fie aproape de fiica sa/ fiul său, să intervină ori de câte ori este nevoie, să îi corecteze, să le repete permanent ce înseamnă norme de conduită referitoare la regulile de bun simț, igienă, respect, toleranță, responsabilitate, spirit civic etc. fără a-i știrbi din independență, din încrederea în sine.

Evident, aceasta presupune mult tact, răbdare, implicare, timp suficient acordat relației cu copilul. Dar cu siguranță va merita, pentru că atunci când părintele este implicat sută la sută în educația copilului, din primele zile, când îi stimulează copilului încrederea în sine, când îl apreciază pentru realizările sale mai mari sau mai mici, reușita acestuia în societate va fi garantată, părintele va putea să fie mândru de copilul său, de comportamentul acestuia în societate, de devenirea sa.

Un copil care va crește într-un mediu familial echilibrat va avea o viață echilibrată, va fi pozitiv, va avea un comportament corect, va avea capacitatea de a lua decizii.

Concluzie: E extrem de important ca părinții să constituie un exemplu pozitiv pentru copii, începând cu primele zile ale venirii acestora pe lume cât și pe parcursul întregii copilării.

"Familia este un factor important și de răspundere al educației. Părinții o conduc și răspund de ea în fața societății, a fericirii lor și a vieții copiilor." (A. S. Makarenko)

Bibliografie:

1. Robinson K., Aronica L., *Tu, copilul tău și școala*, Ed. Publică, București, 2018
2. Schaffer, H.R., *Introducere în psihologia copilului*, Ed. ASCR, Cluj Napoca, 2010
3. <https://www.desprecopii.com/info-id-16068-nm-Cei-7-ani-de-acasa-norme-si-valori-esentiale-pentru-succesul-viitorului-copilului.htm>

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**PROF. INV. PRIMAR GABOR ALINA TEODORA
SC. GIMN. „DR. BERNADY GYORGY”
TG. MURES, JUD. MURES**

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Comunicarea dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinții să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc., altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său, deoarece: „Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu).

ALEGEREA PROFESIEI DE DASCĂL

PROF. RALUCA GABOR

ȘCOALA GIMNAZIALA „DIMITRIE STURDZA” TECUCI, JUD. GALAȚI

Alegerea viitoarei meserii (în principiu, a facultății ce trebuie urmată) trebuie să fie considerată o decizie esențială în evoluția vieții fiecărei persoane. Dacă opțiunea este făcută având la bază doar motivația materială (un venit consistent și rapid), structura social economică a societății la acel moment sau dorințele unor părinți prea autoritari, de multe ori se ajunge la insatisfacție sau eșec profesional. Nu spunem că aceste aspecte nu trebuie luate în seamă, dar ele nu trebuie să fie dominante în hotărârea fiecăruia (oricum, la ritmul de schimbare a configurației socio-profesionale actuale, ele pot fi înșelătoare). E bine să alegem o specialitate care poate oferi posibilitatea de a lucra în mai multe domenii, care este indispensabilă dezvoltării anumitor ramuri economice, științifice, etc.

Opțiunea trebuie să se bazeze în primul rând pe o analizare critică a aptitudinilor, posibilităților, dorințelor personale, deoarece profesiunea aleasă trebuie să fie practică din plăcere. Alături de medic și preot, profesorul joacă un rol important în viața fiecăruia. Dacă primii doi au grijă de sufletul și trupul nostru și ne învață cum să le îngrijim, dascălul ne îndrumă în a acumula experiențe, cunoștințe, modelează gândirea, dezvoltă personalitatea, oferă exemple de viață și criterii de valoare morală. Din acest motiv, profesiunea de dascăl este una vocațională.

Marele matematician Grigore Moisil spunea că profesorul este cel care într-o anumită disciplină, știe în fiecare zi mai mult decât ieri, învățându-l pe altul ce știe el azi, îl pregătește pentru ce va afla mâine și care poate să fundeze ceea ce știe într-o anumită disciplină, pe ceea ce știe din celelalte discipline pe care aceasta se reazemă.

În cadrul pregătirii profesionale a unui profesor se îmbină două laturi: cea științifică și cea pedagogică. Este evident că un dascăl bun trebuie să fie o persoană cu o pregătire științifică bogată, bine fundamentată, net superioară nivelului la care se predă. Chiar dacă un profesor predă doar la gimnaziu, el trebuie să cunoască ceea ce se predă la orele de matematică în liceu pentru a pregăti corespunzător elevii făcând legătura dintre noțiunile predate de el și cele viitoare, asigurând continuitatea învățării. Considerăm că cea mai mare răspundere în formarea abilităților și gândirii matematice a elevilor o are profesorul de matematică din gimnaziu. El este primul profesor de specialitate care trebuie să-i facă pe copii să îndrăgească matematica și să-i inițieze cu răbdare în tainele acesteia. Pentru aceasta, el are menirea dificilă de a transpune noțiuni, greu de aprofundat în această etapă, într-un limbaj accesibil vârstei, fără a renunța la rigoarea matematică. Profesorul care predă doar la liceu trebuie să cunoască exact noțiunile predate în perioada gimnazială, acestea fiind fundamentul pe care va clădi și va dezvolta în continuare. De asemenea, este necesar ca el să fie familiarizat cu metodele specifice de abordare a matematicii în gimnaziu pentru a realiza o punte de legătură cu noile metode din liceu. Ținând cont de faptul că noțiunile din liceu devin din ce în ce mai abstracte (analiza matematică, în special), profesorul trebuie să creeze motivații puternice, să pună accentul pe caracterul interdisciplinar al matematicii, să încurajeze căutarea și cercetarea elevilor.

Dacă profesorul pune accentul pe latura problematică a matematicii, adică explică probleme care conduc la introducerea unor noțiuni noi sub forma precizată (de ce a apărut?, la ce folosește?, de ce așa?), se vor dezvolta motivațiile care stau la baza acestora. Cărțile de cultură matematică generală joacă aici un rol important. Spre deosebire de manualele, revistele, culegerile de matematică care au o formă conservatoare și rigidă, acestea prezintă rezultate matematice sub o formă mai plăcută, stabilesc mai ușor motivații și conexiuni cu alte domenii. Dintre aceste cărți, este bine să nu lipsească din bibliografia de studiu următoarele: Licuricii din adâncuri, Aventura geometriilor neeuclidiene, Istoria numărului pi (Florica T. Câmpan), Vraja geometriei demodate (Viorel Vodă), etc.

COLABORAREA ȘCOLII CU FAMILIA

IOSIF GABRIELA, PROFESOR PENTRU ÎNVAȚAMANT PRIMAR ȘCOALA GIMNAZIALA "EPISCOP DIONISIE ROMANO" BUZAU

Școala dorește ca părinții să fie implicați dar implicarea acestora depinde și de modul sau măsura în care aceștia sunt informați și solicitați. Din practica de zi cu zi se știe însă că nu toate școlile invită, informează sau includ în activitățile lor în mod activ pe toți părinții. Astfel, necunoscând politica și practica școlii, încrederea părinților în școală se construiește greu și se poate pierde ușor. „Cercetătorii au dovedit că foarte mulți părinți sunt de părere că *formele* pe care le îmbracă relația familia-școală reprezintă factorii determinanți ai unui mediu școlar primitiv. Școlile din ciclul primar au fost considerate mai primitive, din mai multe puncte de vedere, decât școlile de la celelalte niveluri de învățământ.” Credibilitatea poate fi obținută prin factori de ordin subiectiv (impresia de sinceritate) cât și de factori de ordin rațional (puterea argumentării, susținerea mesajului). Printre elementele credibilității se pot enumera: competențele pe care le are cadrul didactic în domeniul său, modul în care își expune argumentele, reputația pe care a dobândit-o în spațiul școlar, gradul de încredere pe care reușește să îl inspire, sinceritatea de care dă dovadă, sisteme de valori asemănătoare etc. Credibilitatea poate deschide poarta acceptării și colaborării și este un element de o importanță deosebită care trebuie obținut de ambele părți.

În implicarea celor două părți, fiecare parte testează încrederea și disponibilitatea spre comunicare. Comunicarea eficientă este un factor care contribuie la asigurarea încrederii și colaborării între cele două părți: familie și școală. Mesajul transmis dinspre școală este acela că școala are un țel comun cu familia și anume promovarea succesului școlar al elevului, realizabil prin:

- dezvoltarea unui parteneriat cu familiile elevilor;
- contribuția familiei care are un rol crucial în dezvoltarea copilului;
- cooperarea cu școala care aduce beneficii părinților, copiilor și școlii;
- descoperirea rapidă a problemelor și rezolvarea lor în timp util și competent;
- cunoașterea cu claritate a soluțiilor ce facilitează învățarea, integrarea școlară, socială, comportamentală și emoțională a elevilor.

Școala și familia trebuie să-și descopere și să contribuie la realizarea scopurilor comune. „Punctul central este reprezentat de *interesele elevului*. Pentru atingerea scopului, fiecare entitate își aduce propriul aport, asumându-și răspunderea, ceea ce reprezintă o condiție esențială. În această ecuație, elevul are un rol important, întrucât nu este omisă sau minimalizată participarea sa în educație.”

Practica școlară se confruntă deseori cu probleme în construcția unei colaborări eficiente. Christenson, 2002, distinge două tipuri de probleme: probleme de structură și probleme psihologice.

Problemele de structură pot fi:

- timp limitat pentru comunicare și înțelegere;
- comunicarea doar în situații de criză;
- timp insuficient acordat construirii încrederii;
- cunoștințe și deprinderi de colaborare limitate;
- sistem de comunicare absent sau insuficient de bine construit;
- lipsa de înțelegere a constrângerilor pe care le suportă ceilalți.

Problemele psihologice pot fi:

- lipsa de încredere în puterea influențării capacității de învățare a elevului prin parteneriat comun;
- etichetarea atitudinilor ce se construiesc între școală și familie;
- utilizarea unor comportamente de tip învingător-învingător, învingător- învingător, în cazul unor conflicte;
- convingerea faptului că perspectiva proprie și numai ea este corectă și cealaltă nu are cum să fie decât greșită;
- diferențele culturale, de ordin psihologic pot conduce la puncte de vedere diferite, ce se pot constitui în bariere în comunicare;
- lipsa empatiei de-o parte sau de ambele părți;
- limitarea ajutorului primit de copil doar din partea școlii sau doar din partea familiei;

-antecedente relaționale negative între familie și școală.

Consilierea psihopedagogică are ca obiective crearea unui sistem coerent de întărire a comportamentului intențional și crearea de scopuri în viață. Este un proces care implică o relație interpersonală între consilier și părinți/copii, care folosește metode de cunoaștere psihologică sistematică a personalității copiilor, metode de relaționare pe natură pedagogică pentru îmbunătățirea imaginii de sine și a comportamentului celor cu care lucrează. Consilierul creează oportunitatea cunoașterii, explorării, descoperirii, clarificării modalităților de a trăi o viață cât mai bună.

Într-un studiu care a avut ca *obiectiv general* identificarea calității implicării familiei în educația copilului și a calității relației pe care o are cu școala ca instituție dar și evoluția implicării familiei pentru o perioadă de 7 ani- 2012-2019- am demonstrat că părinții consideră, în general, că au o bună relație cu școala, cel mai mare procent l-a obținut, la cea mai bună formă de comunicare, participarea la ședințe. Părinții consideră că discuția ”față în față” este cea mai eficientă.

Tabelul 1: Care este cea mai bună formă de comunicare între școală și familie
2012

	Telefon	Bilete	Lectorate cu părinții	Consilierea individuală a părinților	Participarea la ședințe	Internet
Elevi	20, 9%	4, 7%	13, 95%	11, 62%	46, 51%	2, 32%
Părinți	23, 23%	6, 97%	11, 62%	13, 95%	44, 18%	0%

2019

	Telefon	Bilete	Lectorate cu părinții	Consilierea individuală a părinților	Participarea la ședințe	Internet
Elevi	39, 13%	0 %	6, 52%	13, 04%	46, 51%	2, 17%
Părinți	78, 04%	0%	34, 14%	7, 31%	60, 97%	21, 95%

La întrebarea ”Credeți că părinții voștri colaborează suficient de bine cu școala?” există mici diferențe dar procentul mare pentru buna colaborare cu școala este încurajator.

2012- Colaborarea familiei cu școala este considerată de elevi în procent mare ca fiind foarte bună (76, 74%). Coincide foarte bine cu procentul părinților care-și înțeleg copiii mereu. Buna colaborare cu școala creează posibilitatea înțelegerii din ambele părți a copiilor și a climatului școlar în care ei se dezvoltă, deci potrivirea de procente poate fi rezultatul acestui fapt. Părinții care se implică în viața de școlar a copiilor lor cunosc mai bine fenomenul și știu cum să-l aprecieze.

2019- Procentul pentru ”Da” (părinții colaborează cu familia) crește.

De modul cum comunică cele două părți depinde înțelegerea întregului tablou de comportamente pentru că „a cunoaște” înseamnă „a înțelege” pentru „a reacționa”.

Afecțiunea primită din ambele părți, atmosfera plină de înțelegere, emoțiile gestionate și înțelese pot ajuta nu numai copilul ci pe toți aceia care gravitează în jurul său. Sprijinul primit de familiile lor și de la cadrele școlii trebuie să contribuie la învățarea controlului propriilor emoții, motivații, a aptitudinilor sociale necesare unui om echilibrat.

Școala nu se ocupă doar cu achizițiile cognitive, deși, în programul școlar acestea domină. Formarea copiilor, cunoașterea rețelelor relațiilor afective sunt la îndemâna învățătorului pentru că acesta are avantajul de a lucra zilnic cu colectivul. El poate descoperi tendințele comportamentale individuale dar și manifestarea individualităților în rețeaua de grup. Cunoașterea mediului școlar și cel familial poate să creeze oportunități prin continuitate și prin contextul socio-cultural pe care îl creează.

Părinții, ca „profesioniști ai educației” trebuie să înțeleagă că meseria de părinte nu are vacanță, că e în avantajul lor și al copilului lor să fie prezenți în viața acestuia absolut oriunde acesta se află, mai ales în mediul care contribuie la „sculptarea” individualității lui pentru toată viața.

Bibliografie:

Christenson, L.S., (2002) „Families, educators, and the family-school partnership: Issues or opportunities for promoting children’s learning competence?” Paper prepared for the Invitational Conference: The Future of School Psychology, 14-16 noiembrie, Indianapolis, Indiana

Roman, Daniela, (2011), „Stiluri de parenting”, în vol. „Familia și rolul ei în educarea copilului”, coord. Elena Bonchiș, Iași, Editura Polirom

Sas, Cecilia, (2011), „Familia și rolul ei în educarea copilului”, Coord. Elena Bonchiș, Iași, Editura Polirom

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE – CEI 7 ANI DE ACASĂ !

GĂBUREANU MARIA GPN NR.1 SCHITU- FRUMOASA, JUDEȚUL BACĂU

„Noi, cei mari, uităm adesea că am fost copii.
Și lucrul acesta ar trebui să ni-l aducem aminte, mai ales
când ne găsim în fața copiilor.” (Alexandru Vlahuță)

Majoritatea dintre noi dorim la un moment dat să devenim părinți, acesta fiind cel mai nobil sentiment pe care îl poate dori un cuplu, o familie. Copilul dorit atât de mult în sânul familiei are nevoie de hrană, îngrijire, atenție, dragoste, educație. Cât sunt foarte mici copiii, ne preocupă mai mult starea lor de sănătate, modul de alimentație, ne impresionează primele gesturi, primele sunete, silabe emise, primele cuvinte adresate mamei sau tatălui, dar cu timpul ne va preocupa în mod deosebit comportamentul copilului. Fiecare dintre noi ne dorim ca acesta să fie ascultător, ordonat, cuminte. Pentru a avea un copil responsabil trebuie în primul rând să stabilim și să menținem o bună relație cu copiii noștri.

Unii dintre noi folosim **FORȚA** ca metodă pe care o cunoaștem și ne stă la îndemână. Dacă am fost tratați la rândul nostru cu violență, considerăm că și noi putem să ne educăm copilul cu această metodă, dar fără să ne dăm seama ce efecte negative are acest lucru asupra personalității copilului.

PENTRU CĂ.....

1. Obținem cu rapiditate supunere din partea copilului prin pedepse. Vă imaginați că efectele sunt de durată? NU!

2. El nu va învăța decât că trebuie să se ascundă cât mai bine pentru a nu fi descoperit de către părinți!

3. De cele mai multe ori pedeapsa nu are efect decât în prezența dumneavoastră, copilul nefiind convins de necesitatea respectării unei reguli dacă părintele nu-l vede și nu-l poate pedepsi.

Cei mai mulți dintre noi nu ne dăm seama că folosirea forței nu înseamnă neapărat violență fizică ci orice fel de constrângere la care sunt supuși copiii pentru impunerea unui comportament dorit de adulți.

Un abuz este orice acțiune a părinților care afectează puternic comportamentul unui copil, prin acumularea de sentimente negative în sufletul său, ca, nemulțumirea, mânia sau ura care conduc la ostilitate și teamă. Ceva din personalitatea copilului este distrus prin faptul că este stimulat să gândească negativ, și efectele vor afecta mai târziu viața sa de adult.

EXEMPLE:

ABUZUL PSIHIC: -se manifestă atunci când dați dovadă de violență verbală la fel de mare și cu consecințe la fel de mari pentru copil, atunci când îi spuneți suficient de des că „nu e bun de nimic” sau că e „prost”. Există șanse foarte mari ca acel copil să sfârșească prin a crede acest lucru și de a se comporta ca atare.

FOLOSIREA SENTIMENTULUI DE RUȘINE:

O formă de abuz care trece adesea neobservată este folosirea sentimentului de rușine. Rușinea are ca efect distrugerea imaginii despre sine a acestuia: copilul începe să creadă că este ceva în neregulă cu el, că într-adevăr el ca persoană este complet rău, sau lipsit de valoare.

ABUZUL EMOȚIONAL:

Refuzându-le căldura și afecțiunea de care aceștia au nevoie, vă puteți agresa emoțional copiii.

În asemenea condiții se pune următoarea întrebare: „Dar cum să-l învățăm disciplina?”

Disciplinați copilul prin CONVINGERE, NU prin CONSTRÂNGERE!

Stabiliți un plan de disciplină în care:

1. stabiliți care ar putea fi actele majore de indisciplină.
2. hotărâți regulile de comun acord cu copilul și cu ceilalți membri ai familiei.
3. stabiliți împreună, din timp, ce recompense vor urma purtărilor bune și ce sancțiuni purtărilor necorespunzătoare.
4. stabiliți reguli adecvate vârstei și purtării copilului, astfel încât să înțeleagă ce doriți de la el!

SFATURI UTILE:

1. Explicați copilului dumneavoastră regulile;
2. Cereți copilului să repete ce i-ați spus;
3. Respectați dumneavoastră înșivă regulile stabilite.
4. Explicați ce se întâmplă dacă nu respectă regula.
5. Evitați bătaia sau cearta.
6. Fiți consecvent.



Ca să nu fiți tentat să folosiți forța comițând un abuz împotriva copilului, atunci când sunteți stresați:

- nu lăsați propriile dumneavoastră frustrări să se întoarcă împotriva copilului.

-opriți-vă și luați o pauză; puteți să vă controlați înainte de a fi prea târziu!

-găsiți imediat ceva de făcut care să vă ajute să vă calmați (telefonați unui prieten, faceți duș, dați drumul la radio sau TV);

Folosind pedeapsa, provocați durere, îl jigniți pe copil.

Folosind abuzul, îl distrugeți fizic, psihic și emoțional pe copil.

DAR:

Folosind disciplina, îi ajutați pe copiii să se realizeze prin ei înșiși și să se simtă mândri atunci când fac ceea ce se cuvine...

Pentru a obține și a se bucura apoi de afecțiunea dumneavoastră, copilul va accepta să respecte regulile familiei, devenind astfel... disciplinat!

Iubirea dumneavoastră pentru el este darul cel mai de preț.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ – FUNDAMENTUL VIITORULUI MATOR

PROFESOR GAGIU ALINA DIANA
COLEGIUL NAȚIONAL „ION MINULESCU”, SLATINA

Primii ani din viață sunt cei mai importanți, deoarece pun bazele pentru succesul din viață. Dezvoltarea din copilărie este șansa unui copil de a se dezvolta la potențialul complet. Fiecare copil este dorit și are dreptul la un start bun în viață.

Chiar dacă primii 7 ani nu vor determina gradul de fericire pentru viață, creierul unui copil creează un fundament solid pentru modul în care comunică și interacționează cu lumea înconjurătoare procesând cât de repede li se răspunde. Până în clasa întâi sau a doua încep să se separe de părinți făcându-și prieteni; tânjesc după acceptarea semenilor și sunt pregătiți să discute despre sentimentele lor. Copiii de 7 ani pot să creeze semnificații profunde pentru informațiile din jurul lor; sunt capabili să vorbească în metafore, reflectând abilitatea de a gândi în linii mari.

Socializarea, asumarea responsabilităților și exprimarea emoțiilor sunt o parte dintre abilitățile pe care un copil trebuie să și le însușească în cei 7 ani de acasă.

Educația primită în prezent în cei 7 ani de acasă diferă de cea de acum 30 de ani, dar psihologii susțin că este o evoluție firească și o adaptare la contextul sociocultural. Valorile s-au schimbat. Înainte se pune preț pe comportamentul de politețe, cum trebuie să bei sau să mănânci, iar acum sunt valorizate vigilența, asumarea responsabilităților și inițiativele.

Libera exprimare este un comportament încurajat în prezent. Copilul de acum 20 de ani era mult mai compliant. Acum are acces la o cantitate mai mare de informație, iar gradul de socializare este mai mare. Respectul de odinioară era, mai degrabă, o consecință a fricii, nu unul autentic. Respectul se câștigă, nu se impune.

Dar pentru ca o societate să funcționeze la parametri normali, e nevoie ca fiecare individ în parte să se ghideze după un set de valori care implică respectul față de propria persoană, față de ceilalți, față de mediu sau față de comunitate.

Încercând să-și imagineze viitorul copiilor lor, părinții ar trebui să conștientizeze cât de important este rolul lor în prezent. Vorbindu-le celor mici, folosind cuvinte și expresii adaptate vârstei, oferindu-le exemple din aria lor de cunoaștere pentru a-i ajuta să înțeleagă anumite noțiuni sau fenomene, citindu-le sau citind ei înșiși pentru a induce pofta pentru lectură, ascultând muzică clasică, mergând la teatru pentru copii sau chiar la expoziții de artă, discutând cu copiii, ascultându-le problemele, explicându-le și, nu în ultimul rând, asigurându-i prin tot ceea ce fac de iubire necondiționată - părinții asigură un cămin propice dezvoltării armonioase a celor mici, dar și o relație solidă cu aceștia.

În acest fel, investind, în primul rând, timp în această relație, părinții îi pot învăța încă din primii ani valori ce le vor servi copiilor pe durata întregii vieți: respectul față de propria persoană și pentru cei din jur, onestitatea, corectitudinea, generozitatea, cultura muncii bine făcute și a efortului susținut, curajul sau spiritul civic – toate îi vor ajuta să devină adulții ce vor putea pune bazele unei societăți cu adevărat funcționale.

În ceea ce-i privește pe copii, spiritul civic înseamnă reguli și comportamente moral-civice pe care le respecti în acțiuni mici de zi cu zi (ca de exemplu: arunci gunoiul în coșul de gunoi, nu pe stradă) și mai ales în acțiuni mari (când acționezi și susții, prin ceea ce spui și faci, valorile în care crezi)“.

Dar cum cultivăm spiritul civic al copiilor și care ar fi vârsta potrivită când ei ar putea începe să înțeleagă chestiuni ce țin de societate și grup în sens larg? Valorile, regulile și comportamentele celor din jur modelează spiritul civic al copilului (comportamentul în familie, comportamentul în școală, comportamentul în grupul de prieteni, comportamentul în locuri publice, ajutorare, cooperare, competiție, toleranță, sprijin, voluntariat). De exemplu, înveți copilul despre cooperare și ajutorare, nu forțându-l să coopereze sau să ofere ajutor (astfel îl înveți că unii își impun voința asupra altora), ci ajutându-l și sprijinindu-l, cooperând cu el.

Trebuie să-i învățăm să-și strângă singuri jucăriile. Asumarea responsabilităților este bine să înceapă tot în această perioadă. Începem să le dăm sarcini foarte simple, cum ar fi să ajute la așezarea mesei. Părinții foarte ocrotitori sau cei foarte critici le transmit copiilor mesaje greșite, cum că nu sunt în stare să facă

anumite lucruri, fapt ce poate duce la apariția inhibițiilor. Multe greșeli apar la primul copil. Părinții nu-l lasă să facă nimic, iar, în final, copilul ajunge să nu-și mai asume responsabilități.

În primii 7 ani de viață, copilul ar trebui să-și însușească o serie de abilități sociale și emoționale. Abilitățile sociale presupun ca micuții să învețe să-i ajute pe ceilalți fără să aștepte o recompensă, să-i asculte, să le dea atenție și să rezolve conflictele într-un mod pozitiv, fără să se răzbune. Întrebați-vă copilul cum se simte atunci când este ajutat și spuneți-i că la fel de bine s-ar simți și cel pe care l-ar ajuta el. În plus, copiii trebuie să învețe să-și împartă experiențele și jucăriile cu alții. La fel de importante sunt și abilitățile emoționale. Părinții trebuie să-i învețe pe copii cum să-și exprime emoții precum furia sau frica. Nu le încurajați copiilor atitudinile nepotrivite. Dacă un copil vede că obține ceva prin faptul că este nepolitic, că nu cedează locul cuiva sau că se bagă în față la rând, va considera acest comportament ca fiind util pentru nevoile lui. De asemenea, părinții trebuie să fie atenți la nevoile de afecțiune ale copilului. Copiii își dezvoltă o serie de instrumente. Dacă au nevoie de atenție și nu o primesc atunci când sunt cumiți, vor începe să fie obraznici pentru a atrage atenția.

Copilul va rămâne cu creșterea pe care i-o dau părinții la început, cu obiceiurile cu care îl deprind aceștia.

EDUCAȚIA ȘI..., CEI 7 ANI DE ACASA”

**PROF. INV. PRIMAR GALAN CLAUDIA
ȘCOALA GIMNAZIALA,, PRINCIPESA ELENA BIBESCU”,
STRUCTURA ȘCOLARA ,,V.I.POPA”, BARLAD, JUD.VASLUI**

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală. Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie, școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude. Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilării toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „**sapte ani de-acasă**”. Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. **Jocurile** copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. **Înțelegerea normelor sociale.** Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect .

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

De unde învață copilul tău? **Răspunsul la aceasta întrebare difera în funcție de o serie de factori, majoritatea depinzând de conceptiile parintilor despre educatie, formare si parenting.** Indiferent de convingeri, experiente sau atitudini, scopurile tuturor parintilor converg inspre acelasi rezultat: cu totii ne dorim copii bine pregatiti, care sa-si gaseasca un loc cat mai bun intr-o lume din ce in ce mai competitiva in care orice cunostinta in plus poate face diferenta.

Unul dintre răspunsurile tradiționale cu privire la întrebarea de început este, evident, școala. Cu toate punctele sale slabe și cu toate acuzațiile care i se aduc, pe bună dreptate sau părtinitor uneori, școala rămâne principalul mijloc de educație formală a copilului tău. Și pentru mulți copii ea este singura modalitate de a-și depăși, odată, o condiție mizeră și singura speranță la o viață decentă.

Criticile care se aduc în prezent sistemului educației prin școală sunt multiple, iar explicația parțială pentru această stare de fapt este nevoia tot mai stringentă de reconsiderare a necesităților de învățare ale elevului. Elevii sunt primii care simt asta, constatând intuitiv că ceea ce învață la școală nu se regăsește decât în foarte mică măsură în viața lor reală, că materia le este prezentată într-o manieră anacronică și ușor desuetă pentru caracteristicile generației lor, când orice informație este la un click distanță. Părinții simt și ei același lucru, văzând condițiile actuale ale societății și activând ei înșiși pe o piață de muncă în care criteriile de acces și de succes nu mai au mare legătură cu nivelul de asimilare a materiilor predate în școală. Profesorii, cei cu chemare pentru profesie simt și ei asta, dureros, constrânși de obiectivele unei programe școlare nerealiste și neadaptate lumii în care trăim.

La fel de importantă mi se pare, în același timp, conștientizarea de către părinți că **educația nu înseamnă doar școală**. Școala este doar ”o” soluție. Una la îndemână, nicidecum suficientă și perfectibilă din toate punctele de vedere.

Probabil că învățământul românesc nu este încă deschis acestor tipuri de schimbări profunde, care, în pofida validității argumentelor și motivațiilor, au și ele criticii lor. Cu siguranță însă că ar fi posibil să ieșim din ermetismul metodelor de predare și să adaptăm conținuturile în așa fel încât să reflecte mai mult realitățile lumii noastre. Iar, ca părinți, ceea ce putem face e să susținem activitățile de educație informală care, timid, încep să-și facă apariția și în școlile copiilor noștri, să-i încurajăm pe copii, să propunem și să sprijinim noi inițiative de acest gen.

GOOD FAMILY UPBRINGING

GALBEAZA ALIS ELENA COLEGIUL NATIONAL “VASILE ALECSANDRI”, BACAU

Family upbringing is defined by the influence the parents have on their children, the main objective being to prepare them for life. The education from home is reflected in children’s ability to integrate into the society and, on a psychological level, in the way they manage problems. Also, the environment kids live in determines their artistic manifestation. So what is the perfect way to educate children.

From a social standpoint, family upbringing is essential for the healthy development of children. The family is the first social group to which a person belongs. Therefore, the family represents a safe environment in which a child can discover his abilities, discover the world and learn how to behave. Parents have the obligation to support their children in their “journey” and to teach them important values like respect, honesty, generosity, good manners and responsibility.

As for the psychological aspect, it is very important to a child to live in a harmonious climate. Whether we are aware or not, we involuntarily adopt specific behaviors from our parents. Consequently, we are inheriting both positive and negative traits. A family should be built on trust, tolerance and understanding, because a child who feels loved becomes the adult who also spread positivity and kindness. It has been proved that a more violent approach in education makes youngsters get distant and even causes mental problems.

Regarding the artistic perspective, children need to be encouraged by their parents in order to discover their talents and passions. They are the first persons who can appreciate their work and who can give them pieces of advice that are useful for their advance. This is why many adults are willing to be supportive and sign up their children in any activity that might be useful for their evolution. Too many activities are exhausting, though. Parents should be careful not to project their own lost dreams on their kids and also not to steal the joy of their childhood.

To sum up, family upbringing is the foundation of learning, because it shapes children’s social and artistic skills and determines the dominant characteristics that compose their psychological profile. Like Shinichi Suzuki said, “wrong education and upbringing produces ugly personalities, whereas a fine upbringing and good education will bring forth superior sense and feeling, as well as nobility and purity of mind”.

PARTENERIATUL DINTRE ȘCOALĂ ȘI FAMILIE

**PROF. ÎNV. PRIMAR STOICA MIHAELA,
PROF ÎNV PRIMAR GĂLBINAȘU ELENA,
ȘC GIMN "TUDOR ARGHEZI" NAVODARI**

Formarea și dezvoltarea personalității copilului este influențată de diferențele de ordin economic, social și cultural care există în fiecare familie. În ciuda acestor diferențe, familia prezintă totuși anumite însușiri comune. Condițiile de viață ale copiilor sunt influențate de comportamentul părinților. Ea, familia, trebuie să aibă disciplina ei, climatul trebuie să fie de prietenie și înțelegere.

Cei mai mulți părinți greșesc în educația copiilor din prea multă dragoste, deoarece buna intenție și buna credință nu țin loc de competență și de pricepere.

Aceste situații trebuie evitate. În cele din urmă, fiecare copil va trebui să aleagă singur calea pe care va trebui să meargă. De aceea, între școală și familie trebuie să existe o permanență colaborare, manifestată prin dezbateri, lectorate și activități de consiliere a părinților. Șansele de a influența un copil în mod pozitiv cresc dacă părinții ar dedica câteva ore în plus pentru a afla lucruri noi despre dezvoltarea și comportamentul tipic al copilului lor.

Comparativ cu școala tradițională, care despărțea principial educația școlară de cea familiară, în țările Uniunii Europene, se trece la o etapă nouă a colaborării școlii cu familia, în care accentul este pus pe angajamentul mutual clar stabilit între părinți și profesori, pe un contract parental privind copilul individual, contractul reprezentând un sistem de obligații reciproce.

În continuare, voi prezenta o modalitate de parteneriat familie – școală cu tema : " Protejarea naturii".

Scopul acestei activități a fost:

- conștientizarea părinților că viitorul începe în școală;
- asumarea de către elevi de roluri și responsabilități în viața socială;
- implicarea elevilor, cadrelor didactice și a părinților în activități extracurriculare;
- o mai bună cooperare între elevi, părinți, dascăli, comunitate și servicii sociale;
- valorificarea cunoștințelor dobândite de elevi în procesul de învățământ.

Activitatea s-a desfășurat pe grupe:

I. Cu elevii de 7-10 ani (clasele I-IV) s-au realizat următoarele activități:

1. „Moda eco – învață și responsabilizează pentru ecoul naturii” – oferirea unui spectacol agreabil, atractiv prin ineditul costumelor, prin cântec și dans. Costumele elevilor au fost realizate în prealabil de către părinți, cadre didactice și elevi.

2. Concurs de creații plastice cu tema „Și eu știu să protejiez natura”. Lucrările au fost realizate de către părinți împreună cu copiii. Creațiile plastice realizate au fost prezentate sub forma unei expoziții juriului, acesta premiind cele mai frumoase lucrări.

II. Cu elevii de 11-14 ani (clasele V-VIII) s-au realizat următoarele activități:

1. Prezentarea unei piese de teatru intitulată „Proces literar – vinovați sau nevinovați? Alcoolul, Tutunul și Cafeaua”. Recuzita elevilor a fost realizată de către părinți și elevi.

2. „Concurs de șah”. La concurs au participat 20 elevi. S-a jucat în sistem eliminatoriu.

Copiii au fost recompensați pentru munca depusă cu cadouri, constând în dulciuri, rechizite, fesuri și diplome.

La sfârșitul fiecărei activități, coordonatorul de proiect anunță tema pentru luna viitoare, pentru a da posibilitatea părinților de a reflecta și de a obține materiale bibliografice. Se vor distribui diferite fișe de observație, chestionare, se vor organiza expoziții cu produsele copiilor: afișe, desene, colaje precum și rezultatele participării la concursuri.

După modelul nostru, colegii (învățători, profesori) desfășoară activități în care antrenează cât mai mulți părinți în școală, dar și prezintă activități ale copiilor în comunitate.

După activitate, părinții și elevii au fost încântați, manifestându-și interesul pentru desfășurarea și în viitor a unor astfel de activități.

Ne dorim ca pe viitor să organizăm cât mai multe activități de acest gen și sperăm că rezultatul să fie cel așteptat de către noi.

Din acest proiect, părinții au înțeles că trebuie să ajute voluntar în activitatea didactică, să susțină motivația pozitivă a copilului pentru învățarea școlară, să fie un factor important în educarea copilului, să analizeze critic viața școlară și să intervină cu soluții, să fie mai puțin reticenți atunci când li se cere sprijin, inclusiv sprijinul material, sunt aspecte din viața copilului pe care nu le pot afla decât de la școală, aspecte fără de care nu-și pot forma o imagine corectă despre copilul lor. Uneori ei judecă superficial unele aspecte referitoare la activitatea din școală, datorită lipsei de informație sau informației incorecte.

În concluzie, trebuie spus că cei doi factori educativi, familia și școala, trebuie să aibă același scop: formarea personalității umane integrale și armonioase. Până la cuprinderea într-o unitate de învățământ, rolul primordial îl are familia. Odată cu intrarea în școală, ponderea se schimbă, rolul mai mare îl are școala, dar nici acțiunea educativă a părinților nu este de neglijat. Între acțiunile educative ale celor doi factori există mai degrabă un raport de complementaritate, decât de rivalitate, acțiunea fiecăruia venind să o completeze pe a celuilalt.

Căile perfecte colaborării constă în cunoașterea permanentă, de către școală și familie, a problemelor ridicate de creșterea copilului, apoi de perfecta sincronizare a criteriilor educative, de intransigența activă, practica unitară a tuturor.

Bibliografie:

1. Șerbănescu, D., „Exemplul în educația copiilor, Editura Științifică, București, 1967;
2. Stoian, M., „Abecedarul părinților”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1972;
3. Nica, I., Țopa, L., „Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I” Editura Didactică și Pedagogică, București, 1974;

SĂ CONSTRUIM ÎMPREUNĂ CEI 7 ANI DE ACASĂ ...

PROF. GARABEDIAN FLORINA CLAUDIA

Faptul ca aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist.

(Mihail Levine)

O temă greu de abordat în vremurile actuale, interesantă și (ne)prietenă cu unele concepte, concepții, ideologii sau alte doctrine care mai de care mai libertine sau care lasă copilul să se exprime ... după cum îl "taie" pe el gândirea încă de la cele mai fragede vârste.

Dacă am fi fost nevoiți să abordăm subiectul celor "7 ani de acasă" în urmă cu mai bine de 30 de ani, cred că am fi scris foarte puține rânduri, iar articolul ar fi sunat de maniera : un copil care este educat are cei 7 ani de acasă... Dar, din fericire (sau din păcate, cine știe) nu suntem la finalul anilor 80. Societatea a evoluat, iar evoluția înseamnă, printre altele, progres, bunăstare și altele. Ce legătură are cu cei 7 ani de acasă? Pâi are ! Pentru că o societate corect-dezvoltată, sănătoasă, normală și eficientă, se va dezvolta doar pe înțelegerea "conceptului anilor de acasă".

Rolul educației "timpurii", de fapt acea formă de imitare a părintelui de către copil, are rolul cel mai important în clădirea viitorului individ. Cărămizile care sunt puse la stabilimentul noului individ aflat în plină dezvoltare fizică și psihică, își vor afla soliditatea în timp, asemeni unei investiții care își va afla rentabilitatea la "scadență".

La o prima vedere, anii "ăștia, de acasă", nu ar trebui să fie prea complicați, în sensul că bunele maniere se cam contopesc cu ei. Doar că, o dată cu evoluția asta a societății, lucrurile sunt mult mai complicate. Acum vorbim de stres, anturaj, vicii, ispite... Câteva noțiuni despre care nu se prea vorbea în urmă cu mai mulți ani și de care individul ar trebui să se teamă. Dar, care individ? ... nou-născutul, bebelușul, cel care abia gângurește?... oare acești micuți sunt stresați, sunt prinși de vicii sau alte anturaje, aleargă după "foloase" și nu mai au energia de a socializa sau petrece timp cu familia?...nu sună prea bine, nu?

Cam tot ce ține de respect, maniere, salut, comportament în familie, public și prieteni, toleranță, diplomatie, înțelegerea normelor sociale, dar și recunoașterea greșelilor, mica făptură proaspăt venită pe lume, le copiază, iar în timp le "interpretează".

Pe la diferite universități de profil s-au făcut o serie de experimente cu bebeluși și pui de maimuțe, de vârste apropiate. Concluzia la care s-a ajuns a fost că până la o anumită vârstă toți imită. Ulterior, după vârsta de 2 ani, copilul a început să gândească, în timp ce puiul de maimuță în continuare imită. Așadar, ceea ce "vede" copilul în familie, de la vârsta de la care începe să gândească, îl va marca toată viața ... pozitiv sau negativ.

Salutul pe care îl observă atunci când părintele iese în societate, ajutorul acordat anumitor persoane, poziția dreaptă la masă, cu coatele pe lângă corp, dar și o atitudine politicoasă în relația cu persoanele în vârstă, toate sunt menite să arate micuțului, cum ar trebui să se comporte normal și firesc, dând dovadă de "cei 7 ani de acasă". Chiar dacă societatea tinde să se degradeze, noi, părinții și/sau profesorii ar trebui să nu lăsăm să se întâmple acest lucru. Riscul ca un copil să "imite" un părinte stresat sau abătut, este unul foarte mare, iar acest lucru va pune amprenta asupra lui, ceea ce nu ne dorim. De aceea este necesar să avem răspunsurile la cât mai multe întrebări, să fim în măsură să acordăm copilului nostru tot timpul de care el are nevoie. Pentru că un gest frumos, un ajutor neașteptat, un salut cordial sau un comportament exemplar în public al părintelui îi vor lăsa copilului o amintire plăcută despre cine sunt părinții lui. Oare de câte ori nu am recurs la fraza am văzut la mama sau la tata... Singurul și cel mai important dascăl al copilului până ajunge la școală, este părintele. Expresiile frumoase, limbajul civilizat, vocabularul complet, toate sunt "predate" în familie. Curățenia, ordinea și disciplina, văzute sau educate în familie, cu greu vor putea fi schimbate în viitor. Ceea ce părintele face, precum și modul în care el acționează vor fi "plagiate" de copil până la vârste destul de înaintate. De aceea se spune ca modul de viață al copilului până pe la 12-14 ani reflectă în tocmă personalitatea părinților.

Construcția celor 7 ani de acasă este anevoioasă și necesită timp îndelungat. Dar pentru ca vicisitudinile vieții să nu dărâme ceea ce ar putea fi un om de bază al societății, în primul rând noi, părinții,

ar trebui să fim cei care să ne educăm în acest sens, pentru a fi în măsură să ne educăm și urmașii. Un părinte fără ”prea mulți ani de acasă” va educa (probabil) un copil deosebit ... dar greu de stăpânit. Totuși, replica ”ce naște din pisică, tot șoareci mănâncă” mai poate fi și combătută, în sensul că nu o dată copii ai căror părinți nu au înțeles corect cum e cu ”anii de acasă”, au reușit să înțeleaga mult mai bine viața și să devină exemple de urmat. De aceea, ceea ce familia ne ”învață” ne ajută și în societate, școală, mediu. Dar ceea ce noi îi învățăm pe cei mici, poate ajuta, sau poate ”dărâma”. Așadar, scopul este să construim, dar nu oricum, ci cât mai corect.

Nu de alta, dar la ”scadență” să nu avem surpriza unei investiții nerentabile care să-și ceară dobânzile negative,

„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF. GAROafa IUNNIANA ȘC.GIM.,„MIRCEA CEL BATRAN”-GIURGIU

Educația este importantă pentru toată lumea. Primii pași în acest sens sunt făcuți în familie. Cei șapte ani în care primești educația elementară te vor defini ca om mai târziu. În viață trebuie să respecti un cod al bunelor maniere. Contribuția familiei, a școlii și a societății în educarea tinerei generații de la cea mai fragedă vârstă va conduce la calitatea educațională a generației adulte. O lume educată beneficiază de o societate de bună calitate în care se va putea exprima în mod optim pentru a obține cele mai bune rezultate în muncă, în viața personală și socială. Bunele maniere implementate în educația timpurie vor conduce către un comportament care va contribui la formarea noastră, la bucuria de a trăi printre oamenii civilizați. O purtare aleasă, corectă în familie, la școală, pe stradă. *“Dacă nu putem fi buni, măcar să încercăm să fim politicoși.”* (N.Steinhardt)

Toate aceste calități bune (blîndețea, bunătatea, toleranța, bunul simț, sinceritatea, înțelepciunea, înțelegerea, amabilitatea, politețea, etc...)sunt indispensabile unui copil bine crescut, unei persoane manierate. O asemenea persoană reprezintă un model pentru cei din jur pentru că își organizează viața după anumite reguli pe care le respectă întotdeauna.

Tu, trebuie să spui și să arăți cine ești, ce valori porți în conștiința ta, ce bogății și frumuseți ținuiesc în mintea ta, în simțirea ta. Prin această modalitate te înfățișezi lumii reprezentând comportamentul tău de fiecare zi.”

Un individ educat trebuie să respecte următoarele:

Acasă

- dimineata te scoli, te speli pe dinți, pe față, te piepteni și te îmbraci ordonat;
- nu trebuie să te ridici din pat în ultimul moment și să iei micul dejun în grabă;
- când pleci la școală salută-i pe membrii familiei și îmbrățișaz-o pe mama;
- ajută-ți mama să servească masa;
- dă-i o mână de ajutor în gospodărie, la spălutul vaselor, la ștersul prafului;
- poți să-ți ajuți părinții la cumpărături dacă magazinul alimentar este aproape de casa ta;
- respectă orele de odihnă ale membrilor din familie și a vecinilor, evitând să faci zgomote;
- cînd părinții au oaspeți, străduiește-te să lași o impresie bună ;
- respectă-ți bunicii, ajută-i, nu-i contrazice și ascultă-le cu atenție sfaturile;

La școală

- trebuie să fii un bun coleg, prieten cu cei din clasă;
- trebuie să-i protejezi pe cei mai mici cînd urci scările, permite-le să treacă primii;
- salută-ți colegii cînd ajungi la școală;
- nu trebuie să trîntești ușa cînd intri în sala de clasă și nici s-o închizi nepăsător, dacă vezi că în spatele tău este o persoană;
- respectă programul tău de școală;
- dacă se întâmplă să întârzi, cere-i scuze doamnei profesoare;
- poartă-te frumos în pauză, respectă-ți colegii, evită să faci gălăgie, să le vorbești urît;
- dacă doi sau mai mulți colegi se ceartă, încearcă să-i împaci, vorbindu-le frumos;
- dacă primești orice, nu uita să spui „mulțumesc”;
- adresează-te frumos, cere-ți scuze cand greșești și mulțumește ori de câte ori este cazul.

Pe stradă

- să avem aspect îngrijit (pieptănați, curați, îmbrăcați decent);
- se merge, nu se aleargă îmbrîncind trecătorii;
- dacă atingem din greșeală pe cineva să spunem politicos „Scuzati,, ; „Vă rog să mă iertati,, .
- să aruncăm hârtiile sau resturile menajere la coșul de gunoi ;
- să evităm privirea fixă, curioasă, a unei persoane care ne trezește interesul;
- să nu tragem cu urechea și să nu intervenim în discuțiile altor persoane;
- evitarea pieptenatului, fardatului, fumatului pe stradă;

- oricât de grăbiți am fi să nu mâncăm pe stradă sau să mergem cu mâncarea în mână;
- dacă suntem în grup să nu ocupăm tot trotuarul;

La masă

- așează-te la masa după ce ți-ai spălat mainile
- stai drept pe scaun, nu te legăna..
- ține-ți coatele lipite de corp și nu pe masă în timp ce mănânci
- mestecă cu gura închisă și nu plescăi
- nu vorbi cu gura plină.
- nu face zgomote nepoliticoase (sa-ti sufla nasul, sa-ti tragi nasul, sa rîgai)
- nu cauta și nu lua bucată cea mai mare.
- Spune,, te rog”daca doresti ceva de pe masa și nu ajungi, sa ti se dea, nu sa te intinzi dupa el
- nu folosi în veci tacâmul pe care l-ai lins, ca sa te servesti din platou sau din borcanul comun.

Folosește lingurița sau furculița pusă special pentru aceasta

Gesturi cu mâna

- nu vom gesticula cu mâinile.
- nu trebuie să ținem mâinile în buzunare.
- nu trebuie să batem nervos cu degetele în masă.
- nu vom arăta cu degetul un obiect sau o persoană.
- este cu desăvârșire interzis să ne pocnim degetele sau să le vârâm în nas
- nu vom încrucișa mâinile pe piept.
- nu vom pune mâinile în șolduri.
- vom duce mâna la gură atunci când tușim, strănutăm sau căscăm.
- nu vom rade în hohote zgomotos, lovindu-ne peste coapse.
- nu uita că esti mai simpatic când zîmbesti (să nu-ți etalezi zîmbetul chiar permanent).

Fiecare dintre noi dorim să fim mereu înconjurați de oameni educați care au cei șapte ani de acasă. Pentru a deveni un om în viață, noi trebuie să respectăm aceste noțiuni elementare de bună creștere. Toate acestea le moștenim de la bunici, părinți, formate în școală pentru a putea să ne aducem aportul pentru o societate de bună calitate. Fiecare dintre noi contribuim la formarea viitoarei generații, la moștenirea pe care dorim să o transmitem copiilor noștri.

Să fim mereu optimiști, exemplari în comportament, buni la suflet și astfel vom ajunge oameni manierați în viață!

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. INV. PRIMAR GARTAN DANIELA
SCOALA GIMNAZIALA COSESTI

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

PĂRINȚII SUNT MODELE

GAVRIL ANA-MARIA, GRĂDINIȚA P.P.NR 1 ORȘOVA

Un comportament corespunzător al copilului își are baza în relația relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului, el înțelegând lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău.. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său, apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltați mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Bibliografie:

Atkinson, R., L., Atkinson, R. C., Edward, E. Smith, Daryl J. Bem, (2002), Introducere în psihologie, Editura tehnică, București

Aebli, H., (1973), Didactica psihologică, EDP, București

Piaget, J., (2005); Psihologia copilului, Editura Cartier, București

EDUCAȚIE ÎN FAMILIE- CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ STILURI EDUCATIVE ÎN FAMILIE

PROF. CAMELIA GAVRIL
GRADINIȚA P.P. RIKI-PRIKI REȘIȚA

Societatea se confruntă cu o varietate de tendințe în ceea ce privește stilurile de educare a copiilor în familie. Mulți părinți susțin cu fermitate practicile autotitariste de creștere a copiilor, preluate de la părinții lor. Oricum, cu o asemenea abundență de sfaturi pentru creșterea copiilor disponibile tuturor, părinții copleșiți se află ei înșiși într-o stare de frustrare, pentru că aleg, selectează și testează un număr de metode variate și adesea contradictorii.

Părinții au adesea tendința de a amesteca stilurile educative. Sunt tentați să fie autoritariști când sunt frustrați, devin permisivi când sunt obosiți sau încearcă să compenseze prin abordări democratice. Scopul educației în familie este de a minimiza concepția preluată de părinți de la părinții lor și de a obține o filosofie de educare mai realistă și tolerantă.

Cercetările au demonstrat că există în principal 4 stiluri educative în familie, care corespund unui echilibru între dragoste și limite. Aceste patru stiluri sunt: de respingere/ neglizare, autoritarist, permisiv, democratic sau echilibrat. Dragostea și limitele permisivității sunt termeni ce descriu o orientare a disciplinei parentale. Părinții orientați către o „disciplină relațională” folosesc dragostea, ca stil parental de bază. Cei ce uzează de „disciplina acțiunii” folosesc limitele, ca stil parental esențial.

Stilurile parentale sunt definite ca maniera în care părinții își exprimă credințele despre cum trebuie să fie părinții buni sau cei răi.

1. **Stilul parental de respingere sau neglijare**- acest stil presupune atât dragoste scăzută cât și limite scăzute. Uneori este considerat ca „un stil parental indiferent”, datorită lipsei de implicare emoțională și de control asupra copilului.

2.1. Stilul parental autoritarist- presupune limite înalte și dragoste scăzută. Aceasta nu înseamnă că un părinte autoritar nu-și iubește copilul. Ei își iubesc copilul, dar punctele tari ale stilului lor sunt în disciplina acțiunii (fixarea de limite) și nu în disciplina relației (dragostea). Cei mai mulți dintre copiii cu părinți autoritari nu recunosc existența unor relații apropiate, calde cu părinții lor.

2.2. Stilul parental autoritar- înseamnă a lăsa copiii să fie ei înșiși și să învețe despre lumea înconjurătoare, în mod independent. Deși au ceva independență, părinții încă stabilesc limite și își controlează copiii, dar fac asta într-un mod iubitor și plin de afecțiune. Este puțin probabil ca acești copii să aibă o atitudine negativă față de viață.

3. Stilul parental permisiv- constă în dragoste ridicată (disciplina relațională) și limite scăzute (disciplina acțiunii). Părinții permisivi sunt total de acord cu nevoile de dezvoltare și emoționale ale copiilor lor, dar au dificultăți în stabilirea de limite ferme. De fapt, cea mai importantă caracteristică a lor este că sunt inconsecvenți.

4. Stilul parental democratic sau echilibrat- înseamnă atât dragoste ridicată, cât și limite înalte. Este bazat pe egalitate și încredere. Părinții și copiii sunt egali în termenii nevoii de demnitate și valorizare, dar nu în termenii de responsabilitate și de luare de decizii. Regula de aur – să îi tratezi pe alții așa cum ai fi vrut să te trateze ei pe tine- este esența stilului parental echilibrat sau democratic.

Bibliografie:

Adina Băran-Pescaru-, „Parteneriat în educație: familie-școală-comunitate”, Editura Aramis, 2004

IMPORTANȚA CELOR „7 ANI DE ACASĂ”

PROF. GAVRILĂ ALEXANDRA-MARIANA

Expresia „**cei șapte ani de-acasă**” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Profesorul psiholog Adina Mesaroș a explicat, pentru „Adevărul”, cum influențează primii ani din viață comportamentul viitor al copilului și, nu în puține cazuri, chiar a viitorului adult.

Există câteva abilități de care părintele are nevoie pentru a putea fi un părinte bun (Killen, 1998 p. 143-159).

- **Abilitatea de a da prioritate satisfacerii nevoilor de bază ale copilului**

Această abilitate presupune, în primul rând, cunoașterea nevoilor de bază ale copilului și apoi disponibilitatea părinților de a le satisface. Dacă părinții nu știu cât de important este să-i vorbească copilului, să-i lase acestuia timp pentru a-i răspunde, de a-l stimula tactil, de a-l lua în brațe sau a-i vorbi cu blândețe, putem spune că aceștia vor eșua în misiunea lor parentală.

- **Abilitatea de a oferi copilului experiențe noi, de a-l stimula cognitiv și afectiv**

Dezvoltarea cognitivă a copilului are nevoie de experiențe care să-l stimuleze în acțiunea sa de învățare. Piaget asemăna copilul cu un cercetător în fața universului, având marea șansă de a descoperi lumea în care există. Părintele trebuie să fie capabil să îngăduie copilului aceste experiențe care adesea pe el îl sperie, prin faptul că unele par a fi riscante, iar copilul nu conștientizează acest lucru. Datoria părintelui este de a-și stăpâni propria anxietate și de a asista cu răbdare copilul în experiențele și descoperirile lui. Atâta timp cât aceste activități nu sunt periculoase pentru copil, părintele trebuie să permită realizarea lor.

- **Abilitatea de a avea o relație empatică cu copilul**

Fiecare părinte trebuie să-și cunoască copilul, dincolo de cuvinte. Empatia este cea care-l ajută pe părinte pentru a identifica nevoile nerostite ale copiilor. Empatia are la bază trei elemente: abilitatea de a diferenția, identifica și numi gândurile și sentimentele celeilalte persoane, abilitatea de a prelua rolul altuia din punct de vedere mental și abilitatea de a răspunde în funcție de sentimentele celeilalte persoane. O bună capacitate empatică îl va face pe părinte să fie părtaș la jocul, bucuria, tristețea sau descoperirile copilului său.

- **Abilitatea de a avea așteptări realiste față de comportamentul copilului**

De modul în care părinții își percep copilul depind atitudinea și comportamentul față de el. Așteptările față de copil sunt determinate de imaginea pe care părintele o are despre acesta. Adesea părinții nu observă calitățile reale ale copilului sau dificultățile pe care le întâmpină acesta datorită nivelului său de dezvoltare sau a unor condiții speciale.

- **Abilitatea de a pune limite copilului**

Aceasta este probabil cea mai provocatoare funcție parentală și reprezintă abilitatea prin care se construiește în mintea copilului autoritatea părintelui. Un copil care nu își poate construi respectul pentru autoritatea părintelui este un copil care nu trăiește sentimentul de a fi protejat de un părinte.

- **Abilitatea de a răsplăti/valoriza copilul**

Copiii au nevoie de încurajări și aprecieri. Una din cele mai importante funcții parentale, este aceea de a răspunde pozitiv, valorizând copilul pentru lucrurile bune pe care le face. Copiii care sunt stimulați adecvat fac progrese uimitoare într-o perioadă scurtă de timp. Se observă mai ales la copiii mici că, imediat ce realizează un lucru (de cele mai multe ori lipsit de importanță), caută aprecierea părintelui. Totodată, în momentul în care copilul este încurajat, acesta capătă și mai multă încredere în sine.

- **Abilitatea de a-și înfrâna propriile dureri și porniri agresive fără a le proiecta în relația cu copilul**

Pentru rolul de părinte, un anumit grad de toleranță la frustrare și conflict este foarte necesar. Părintele trebuie să-și mențină calmul în relația cu copilul, să-i explice de ce nu a făcut bine un lucru, ce i s-ar fi putut întâmpla, etc. În niciun caz, nu trebuie să reacționeze agresiv.

Fiecare familie își dezvoltă propria structură de repartizare a responsabilităților. Normele generale după care trebuie să se desfășoare procesul de creștere și de educare a copilului în familie impun responsabilități precise din partea părinților. Printre cele mai importante pot fi menționate următoarele (Irimescu, 2002):

- asigurarea subzistenței și a educației;
- educarea și dirijarea trebuințelor fiziologice;
- dezvoltarea aptitudinilor, a limbajului și stimularea exersării capacităților practice, cognitive, tehnice și sociale, care au rolul de a facilita securitatea personală și comportamentul autonom;
- orientarea spre lumea imediată a universului familial, spre comunicarea mai largă, spre societate, în așa fel încât copilul să fie pregătit să se confrunte cu marea varietate de situații și poziții sociale care vor interveni în viața de adult;
- transmiterea principalelor scopuri sociale, valori culturale care definesc modelul cultural-normativ al societății, formarea motivației personale în raport cu scopurile parentale și sociale;
- dezvoltarea capacității de a întreține raporturi interpersonale și de a răspunde în mod adecvat sentimentelor altora;
- controlul libertății de comportament, limitarea „transgresiunilor” de la normal, corectarea erorilor, oferirea unor îndrumări și interpretări.

Totodată, de la începutul vieții, ființa umană are extrem de multe nevoi, care trebuie satisfăcute pentru o bună dezvoltare a sa. În ceea ce-l privește pe copil, acesta în prima parte a vieții are efectivă nevoie de familie, care să-i ofere dragoste, atenție, să-l îngrijească, etc.

Bibliografie

1. Sălăvăstru, D., (2004) „, *Psihologia educației*”, Editura Polirom, Iași
2. Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*”, Editura Curtea Veche, București.
3. <https://www.genesis.ro/ro/revista-didactica-genesis/>

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE- CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. GAVRILĂ CLAUDIA-ANDRA
ȘCOALA GIMN." DOAMNA NICA" VALEA MĂRULUI, GALAȚI

Familia are un rol foarte important în dezvoltarea copiilor atât din punct de vedere intelectual, cât și fizic, moral și estetic. Părinții sunt cei care de cele mai multe ori asigură hrana și celelalte elemente necesare copiilor: hăinuțe, cărți, rechizite, jucării, ceea ce îi determină pe cei mici să înțeleagă că au datoria să împlinească așteptările pe care le au adulții de la ei.

Mai mult decât atât, păriții au datoria de a le forma copiilor conștiința, caracterul, voința, personalitatea și simțul responsabil, dinaintea ca cei mici să ajungă pe băncile școlilor. În educarea copiilor, un rol foarte mare îl are stabilirea unor relații juste între membrii familiei. Ceea ce trebuie să caracterizeze relațiile dintre părinți și copii este stima reciprocă dintre membrii familiei, dragostea părintească rațională față de copii, consecvența și unitatea cerințelor pe care le formulează părinții și ceilalți membri ai familiei față de copii, exemplul personal pe care îl dau cei mari prin atitudinile și faptele lor, încât devin pentru copii un exemplu de urmat. Desigur, părinții își iubesc copiii, le poartă grija, muncesc pentru ei și participă la toate bucuriile și suferințele lor. Dar această dragoste nu trebuie să fie oarbă. Părinții care se manifestă astfel față de copiii lor, îi scutesc de orice efort, le satisfac toate capriciile, nu se bucură de nici un fel de respect și autoritate în fața acestora.

Severitatea exagerată – manifestată prin interdicții, prin brutalitate și prin privațiuni de tot felul – își va lăsa amprenta asupra personalității în formare a copilului. Astfel de părinți impun un regim de viață și, în special de învățare, peste limitele de toleranță psihologică și psihofiziologică specifică vârstei. Ei impun copiilor lor un volum mare de sarcini, interzic participarea la activități recreative, la jocurile specifice vârstei și utilizează frecvent pedepse care lezează demnitatea copiilor, chiar pedepse corporale. În afara programului școlar, copiii sunt puși adeseori să învețe mai multe limbi străine, să desfășoare activități artistico-plastice, sportive, etc, chiar dacă nu au aptitudini în acest domeniu.

Afirmând "facem totul ca să scoatem din el un om deosebit" sau "trebuie să facă ceea ce eu nu am făcut pentru că nu am avut condițiile necesare", părinții trebuie să înțeleagă că dincolo de intenția bună, maniera concretă în care procedează, poate să conducă la rezultate contrare celor scontate.

La rândul lor, părinții superprotectori, care depun eforturi exagerate pentru a proteja copilul, pot constitui piedici în formarea și dezvoltarea personalității copilului. Acești părinți consideră că școala, viața în general, are o serie de cerințe care depășesc posibilitățile copilului sau copiii lor sunt fie "de o inteligență rară", fie neajutorati, plapanzi, fragili, și de aceea trebuie menajați. Apar astfel atitudini de îngâmfare, de supraevaluare a propriilor posibilități, dar și atitudini de subevaluare a copiilor, precum și slabe posibilități de adaptare la situații noi.

Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului. Școala eficientă realizează un parteneriat cu elevul, prin valorizarea și respectarea identității sale cu familia, prin recunoașterea importanței acesteia și atragerea în procesul didactic și cu toate resursele educative ale societății pe care le identifică și le folosește activ. Este nevoie să se dezvolte un nou concept care să întărească schimbarea în relațiile școală-familie. Acest concept este parteneriatul educațional care este forma de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educațional.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE - CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROFESOR DE LIMBA FRANCEZĂ GAVRILĂ CORALIA, COLEGIUL TEHNIC „ION MINCU”, FOCȘANI

Educația celor șapte ani de acasă, cuprinde totalitatea regulilor de comportament pe care este necesar să le dobândească viitorul elev înainte de a merge la școală, pentru ca, apoi să demonstreze că și le însușește. În perioada preșcolară se pun bazele personalității copilului, iar mai târziu aceasta se va consolida.

Fiind vorba despre un timp anterior contactului său cu școala, mediul care își pune amprenta în mod decisiv asupra educației sale este familia. În acest spațiu, copilul învață să mulțumească ori de câte ori i se oferă un serviciu, să roage și nu să impună cuiva să-l ajute, să salute atunci când întâlnește pe cineva, să se comporte civilizată indiferent de circumstanțe, să manifeste înțelegere și chiar compasiune, atunci când situația în care se află, cere acest gen de atitudine.

Mulți părinți consideră că școala este responsabilă în exclusivitate de educația copilului, de succesul sau de insuccesul acestuia. Nu este de neglijat rolul consolidării aptitudinilor și deprinderilor sale, însă temelia acestora o constituie eforturile repetate ale unor persoane apropiate fizic și afectiv de viitorul adult, în cadrul familiei sale. Acesta este mediul care trebuie să creeze confortul fizic și emoțional necesar unei dezvoltări armonioase și durabile.

Dorința noastră, a tuturor părinților, este aceea de a avea copii împliniți din toate punctele de vedere: emoțional, social, profesional. La prima vedere pare simplu, însă atingerea acestor obiective cere o muncă susținută timp îndelungat. Este cea mai nobilă și satisfăcătoare activitate pe care o poate întreprinde cineva. Și, chiar dacă familia, în totalitatea ei o realizează, responsabilitatea pentru succes sau insucces îi revine, cu precădere, mamei. Între ea și propriul copil există o relație specială, apropiată, unică, în primul rând sub aspect fizic. Ea este cea care i-a transmis trăirile atât pozitive cât și negative, încă înainte de naștere. De aceea, tot ei îi aparține rolul de a-și continua misiunea asumată, aceea de suport fizic, emoțional și intelectual de-a lungul vieții.

Perioada primilor ani ai copilăriei este deosebit de importantă, mama fiind prezentă alături de cel mic prin oferirea unui timp de calitate în care își dăruiește dragostea necondiționat. Calitatea acestui timp petrecut împreună se măsoară în conținutul activităților desfășurate nu din datorie, ci din pasiune. În primii șapte ani, tot ce învață copilul se bazează pe imitație. De aceea, el are nevoie de un model. Și acesta este, în primul rând mama. De la primele silabe, gesturi și atitudini până la adoptarea unui întreg comportament care îi va contura personalitatea, ea este modelul cel mai apropiat.

Rolul părinților, cu precădere al mamei este acela de a-l ajuta să înțeleagă ceea ce vede și simte. Aceasta se realizează prin intermediul jocului. Așa învață despre formele și culorile obiectelor, materialele din care sunt confecționate, temperatura pe care o au. Tot astfel, prin joacă, află despre etica de bază, conduita de viață. Asemenea unei flori care își deschide petalele, sub influența razelor calde ale soarelui, descoperindu-și frumusețea, la fel și copilul își va deschide sufletul inocent spre a primi învățătura izvorâtă dintr-o inimă blândă și iubitoare, cum este cea a mamei. În felul acesta își va putea descoperi frumusețea educației dobândite. Astfel, salutul sau un loc oferit unei persoane nu i se va părea o dovadă de slăbiciune, de umilință, ci o acțiune normală în interacțiunea cu ceilalți.

Dimpotrivă, dacă mama are un comportament aspru și aplică metode coercitive pentru a transmite copilului anumite valori, acesta fie nu și le va însuși, fie o va face de teama pedepsei, dar nu va fi o atitudine durabilă, adoptată în urma unei convingeri personale.

Pe fondul educației primilor șapte ani, dascălii vor ajuta la integrarea elevului în societate, pentru a deveni un element de bază al acesteia, dar răspunderea principală rămâne a celei de bază a omeniirii, familia.

BIBLIOGRAFIE

1. Colceag, F., Alexandru, F., *Copilul tău este un geniu!*, Editura Tikaboo România, București, 2016
2. Ionescu, M., *Educația în familie-repere și practici actuale*, Editura Cartea Universitară, București, 2006

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

PROFESOR: GAVRILĂ GEORGIANA
LICEUL TEHNOLOGIC BĂLTENI, JUDEȚUL GORJ

Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om. Tuturor ne este cunoscută expresia „Cei șapte ani de acasă”. Perioada optimă pentru educație și formarea caracterului psiho-social în viața fiecărui individ este reprezentată de copilărie. Copilul primește primele sfaturi și noțiuni educative, își dezvoltă aptitudinile și își formează primele deprinderi de viață sănătoasă, în familie. „Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ. În educarea „**puiului de om**”, familia, grădinița, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție. Ca primă verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse. Pedagogia este știința care studiază fenomenul educațional cu toate implicațiile sale asupra formării personalității umane în vederea integrării sale în viața socială. Urmărind integrarea omului în societate, educația se preocupă, în aceeași măsură, de formarea personalității care va permite fiecărui om să asimileze în mod creator realizările sociale. Atât educația cât și familia trebuie să urmărească același scop: formarea personalității copiilor în vederea integrării sale în viața socială. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează în primul rând în familie. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă. Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Așadar prima școală a copilului este familia. Ea este cea mai importantă dintre toate instituțiile educaționale.

Căminul este locul în care trebuie să înceapă educația copilului. Aici este prima lui școală. Avându-i pe părinți drept învățători, aici copilul va învăța lecțiile care-i vor fi călăuză în viață – lecții despre respect, cinste, ascultare, autocontrol. Influențele educaționale ale familiei constituie o putere hotărâtoare spre bine sau spre rău. Toți părinții au obligația instruirii copiilor din punct de vedere fizic și psihic. Educația primită de copil în această perioadă a vieții lui se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă. Va fi inefficient să atragem atenția copilului să nu mai țipe spre exemplu, dacă acesta aude frecvent certuri în familie. De asemenea cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. Ultimii ani au adus cu ei o percepție nouă în privința influenței pe care o are familia asupra formării personalității copiilor. Deși s-a știut întotdeauna că familia ne influențează, acum descoperim că această influență este mai mare decât ne-am imaginat. Ca adult, sesizezi uneori că, în situații-limită reacționezi cum nu te așteptai, sau de cele mai multe ori reacționezi după modelul care ți-a fost oferit în familie atâta timp cât ai trăit cu părinții.

Modelul părinților se imprimă atât de tare în copii, încât, copilul adult ajuns, va reacționa așa cum a văzut la mama sau tatăl său (cuvinte, gesturi, expresii, comportamente). Drept urmare, pentru a ne educa corect copiii, trebuie mai întâi să ne educăm pe noi înșine, părinții.. Astfel vom fi un model moral bun de urmat de către proprii noștri copii. Este bine de știut ca și părintele să știe să-și asculte copilul și se explice de fiecare dată hotărârile pe care le ia și care îl privesc pe copil. Aplicând aceste lecții pot fi prevenite acele conflicte de mai târziu dintre voință și autoritate, care contribuie la apariția în mintea tinerilor a înstrăinării și supărării față de părinți și a împotrivirii lor față de orice autoritate. În primii ani de viață, este important ca părinții să dedice copiilor cât mai mult din timpul lor, să vorbească cu ei, să se joace, să „lucreze” împreună. Așa copilul va fi permanent supravegheat și nu va fi lăsat în voia lui.

De la o vârstă foarte timpurie, copiii pot înțelege ceea ce le este spus simplu și clar, cu blândețe și dragoste. Pe măsură ce copilul crește, părinții vor introduce reguli și regulamente ce vor fi stabilite, care vor fi respectate de către toți membrii familiei și care vor fi în felul acesta simplu și ușor adoptate de către copil. Există o dragoste oarbă, ce lasă copiilor „privilegiul” de a face ce vor ei; acest tip de atitudine conduce la primul pas spre deteriorarea relației părinti-copil de mai târziu. Alteori e mai ușor pentru părinți să recurgă la pedepse ori abuzuri fizice decât să coopereze, să stabilească limite. Acest lucru se întâmplă

datorită dezinformării și a lipsei răbdării. Stabilind limitele în relația cu copilul, acesta va înțelege că părintele respinge comportamentul negativ și nu îl respinge pe el. Regulile și limitele sunt importante fiindcă oferă părinților și copiilor sprijin și siguranță. Copiii acceptă adesea regulile dacă sunt clare și pe înțelesul lor și dacă sunt aplicate în mod consecvent. Prea multe reguli însă împiedică dezvoltarea copiilor. Deasemenea, atunci când părintele interzice ceva copilului, e bine să îi explice de ce nu are voie să facă un anumit lucru. E important ca copilul să înțeleagă. Îndrumarea pozitivă e mai plăcută și te ajută să îți atingi mai repede scopul decât cea negativă. Lăudând și acordând atenție copilului avem mai mult succes decât certându-l și pedepsindu-l. Dacă îndrumăm copilul în mod pozitiv, atunci acesta capătă o mai mare încredere în sine. Este datoria părintelui să aducă pe băncile primelor clase copii sănătoși, viguroși pe care școala, prin aportul ei pe linia instrucției, dar desăvârșind și opera de educație inițiată în familie să îi transforme în personalități armonios dezvoltate, în cetățeni înzestrați cu spirit de răspundere, cu simțul datoriei și potențial creator.

Ca o concluzie, cei șapte ani de acasă sunt piatra de temelie a vieții viitoare. De acești ani depinde cum va fi integrat viitorul adult în societate, cum va fi agreat de cei din jur și cum își poate ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi. Un adult care are „cei șapte ani de acasă” poate merge în viață deschis și cu un viitor sigur.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. www.didactic.ro

CEI ȘAPTE ANI DE ACASA

PROF. INV. PRIMAR, GAVRILESCU VOICA
ȘCOALA GIMNAZIALA „ION MUCELEANU”, FANTANA MARE,
SUCEAVA

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definatori prin formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un exemplu la școală.

Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare socială, psihologică, intelectual-cognitivă. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane, ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos „, Nu are cei șapte ani de acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori norme de politețe.

Această expresie „Cei șapte ani de acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente, atitudini, acumulate în primii ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare, de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj.

Mai putem spune ca educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii șapte ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îi vor ajuta, să devină un oameni respectoși și demni de respect la rândul lor.

Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne imaginăm un copil bine crescut care știe să salute, să spună „mulțumesc” „, te rog”, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Mai putem adăuga că educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca în relațiile cu cei din jur, de cât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă. Dar educația primită în cei șapte ani de viață depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinte, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Cei șapte ani de acasă cuprind și o anumită învățătură pentru viață. Pentru mulți, cultura înseamnă acumularea unui bagaj de cunoștințe teoretice în diferite domenii în care pot prinde un post de răspundere în cadrul societății. Am întâlnit persoane renumite prin cultura lor și care m-au dezamăgit datorită viciilor pe care le afixau în public sub pretextul că lor le este permis orice. Când cultura nu te ajută să pui frâu viciilor, să-ți pui ordine în viață, să respecti pe aproapele tău indiferent de poziția socială sau culturală, într-un cuvânt să fii om, la ce-ți folosesc cunoștințele? Cultură fără morală? Cultura, în întregul ei înseamnă acumularea unor cunoștințe prin care îți întărești puterile fizice și psihice spre a stăpâni ființa umana, în totalitatea ei și a încerca să o dirijezi spre a atinge cotele cele mai înalte ale desăvârșirii, ale sfințeniei.

FAMILIA ȘI ȘCOALA – PARTENERI IN EDUCAȚIA COPILULUI

PR. PROF. GAVRILOIU CONSTANTIN SORIN
LICEUL TEORETIC RADU VLADESCU, PATARLAGELE, BUZAU

Motto:

„Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum nici faptul că aveți un pian, nu vă face pianist.”

Mihail Levine

Familia este prima instanță educativă care are o influență extrem de puternică asupra individului. Pentru a fi un părinte bun, nu există un standard care trebuie îndeplinit, însă ignorarea propriului copil și a problemelor sale nu țin de atitudinea unui părinte model. Părinții au un rol important în formarea socială a copilului și în asigurarea unui echilibru emoțional și afectiv.

Factorii de bază care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații sunt școala și familia. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, sentimentelor. Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

Un educator responsabil este conștient de valoarea intervenției sale, cât și de dificultățile pe care ea le comportă. El știe, de asemenea, că în sfera educării, a formării personalității copilului nu se pot oferi formule miraculoase care să-l conducă cu lejeritate pe un drum prestabilit, la capătul căruia să îl aștepte rezultatele anticipate. Viitorul oricărei națiuni, al oricărei societăți depinde de atenția care se dă creșterii și educării copiilor, cei denumiți în mod sugestiv “primăvara vieții”. Grija pentru educație trebuie să fie punctul primordial al oricărei societăți.

Tendința societății actuale este de a se baza în mod special pe grupul mic format din mamă, tată și copii. Părinții au un rol foarte important, contribuind la viitorul statut de adult al copilului. Mulți autori privesc nucleul familial ca un mediu artificial în care copilul se dezvoltă și se pregătește pentru viața adevărată, protejat fiind de toate influențele din exterior, însă acest

lucru nu este posibil deoarece tentațiile *nu se opresc la ușa casei* ele influențează vrând nevrând noul adult în devenire, și asta deoarece viața copilului oricât de mic ar fi el nu este o pseudoviața. Rolul protector al părinților se desfășoară atât în casă cât și în afara ei. Menținând presiunile externe la un nivel compatibil cu gradul de rezistență a copilului și amplificând mijloacele de acțiune ale acestuia în proporție inversă cu eficacitatea lor obiectivă familia permite copilului să traiască cu adevărat și să aibă explicațiile de care are nevoie. S-a ajuns la concluzia că părinții sunt cu adevărat consacrați copilului lor.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică *cei șapte ani de acasă*. Uneori, părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație. Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și lectorate cu părinții.

De-a lungul vremii, s-au alcătuit destule „coduri de maniere elegante”, care au devenit colecții de gesturi formale, multe dintre ele condamnate de schimbarea relațiilor umane. Și, totuși, comportarea morală este necesară în toate ceasurile vieții noastre. Ea trebuie să vină, în primul rând, dinăuntrul nostru, pentru a avea drept de manifestare exterioară. Din acel „dinăuntru” moral, unde, de fapt, se constituie, se alcătuieste adevărata comportare, căreia poporul nostru îi spune „bună – cuviință” ori „bun - simț” și care exprimă de fapt respect față de omul de lângă tine, față de oameni, în genere, fără de care nu poate fi concepută demnitatea umană.

Părinții trebuie să vadă în școală un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișăm. Asadar, e o sarcină a școlii să identifice situațiile problemă, din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil

strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în educarea copiilor.

EDUCAȚIA COPILOR IN FAMILIE ȘI LA ȘCOALA

PROF. INV. PRIMAR GAVRILOIU OTILIA
LICEUL TEOREIC RADU VLADESCU, PATARLAGELE, BUZAU

Factorii care stau la baza desăvârșirii educației copilului sunt școala și familia.

Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, sentimente. Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

Arta educației este cea mai frumoasă artă. Pictorul și sculptorul fac figuri, dar fără viață. Educatorul modelează un chip cu viață. Copilul este un aluat pe care trebuie să îl modelăm cu multă dragoste și responsabilitate pentru a crea persoane capabile să se integreze într-o societate complexă și sperăm, mai bună.

Un educator responsabil este conștient de valoarea intervenției sale, cât și de dificultățile pe care ea le comportă. El știe, de asemenea, că în sfera educării, a formării personalității copilului, nu se pot oferi formule miraculoase care să-l conducă cu lejeritate pe un drum prestabilit, la capătul căruia să îl aștepte rezultatele anticipate. Viitorul oricărei națiuni, al oricărei societăți depinde de atenția care se dă creșterii și educării copiilor, cei denumiți în mod sugestiv “primăvara vieții”. Grija pentru educație trebuie să fie punctul primordial al oricărei societăți.

Necesitatea fundamentală a unei educații a copiilor rezultă din faptul că prin intermediul lor se poate reconstrui o societate, dar în același timp una din marile probleme ale unei societăți în reconstrucție o reprezintă tocmai educația copiilor. Iată de ce o societate, care nu se preocupă de educarea copiilor este o societate fără viitor.

Părinții, copiii și comunitățile se influențează puternic unii pe alții. Mediul în care trăiesc părinții poate sprijini sau devia viețile lor, poate determina multe dintre valorile lor. De asemenea, părinții pot influența comunitatea și pot contribui la dezvoltarea valorilor comunității. Activitatea educativă ce se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Implicarea părinților joacă un rol important în cadrul intervenției școlare. Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurându-i copilului cele necesare studiului.

De-a lungul vremii, s-au alcătuit destule *coduri de maniere elegante*, care au devenit colecții de gesturi formale, multe dintre ele condamnate de schimbarea relațiilor umane. Și, totuși, comportarea morală este necesară în toate ceasurile vieții noastre. Ea trebuie să vină, în primul rând, dinăuntru nostru, pentru a avea drept de manifestare exterioară. Din acel „dinăuntru” moral, unde, de fapt, se constituie, se alcătuieste adevărata comportare, căreia poporul nostru îi spune „bună – cuviință” ori „bun - simț” și care exprimă de fapt respect față de omul de lângă tine, față de oameni, în genere, fără de care nu poate fi concepută demnitatea umană.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică „cei șapte ani de acasă”. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație. Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și lectorate cu părinții. Aceste momente care sunt ale legăturilor noastre multiple cu semenii, cu părinții și educatorii, cu colegii și chiar necunoscuții pe care îi întâlnim în calea noastră, și toate aceste relații se cer desăvârșite, firește, în cadrul unor norme de bună comportare, singurele care pot asigura dorita armonie și râvnitul echilibru al existenței sociale.

Viața dovedește că o educație bună, cât și capacitatea de a te comporta cu oamenii, asigură jumătate din succesul reușitei. Dacă *ziua bună se cunoaște de dimineață* tot de atunci încep să se contureze și cerințele comportării cuviincioase. Dacă elevii noștri vor ști să aplice în practică (la școală, în familie, pe stradă, la spectacol, în vacanțe sau oriunde altundeva) toate normele de comportare învățate, atunci ne vom declara mulțumiți de efortul depus.

Învățând manierele de comportare civilizată elevii vor deprinde instrumentele de care au nevoie pentru a se descurca mult mai ușor în împrejurări complicate. Vor învăța cum să se comporte într-o mulțime de situații și vor căpăta încredere pentru a face față altora noi. Folosind și profitând de aceste reguli ale conduitei morale își vor dezvolta un simț al respectului de sine și încredere în propria persoană. Morala, în special, îl ridică pe copil din stadiul vegetativ în cel al valorilor umane.

Rămâne la latitudinea și priceperea învățătorilor ca aceste activități să devină viabile, să contribuie efectiv la dezvoltarea personalității fiecărui copil și la educarea pentru o bună conviețuire în grupurile de apartenență și de referință. Merită orice efort, dacă ne gândim la efectele în timp și de durată pe care le poate avea această sarcină, dar și la amprenta pe care o lasă activitatea și personalitatea învățătorului, în viața oricărui individ.

Viața socială n-ar fi posibilă fără respectarea unor norme prin care sunt reglementate relațiile sociale, comportarea oamenilor. Morala cuprinde principii și norme referitoare la comportarea omului fata de semenii, fata de instituțiile sociale și față de sine. În relațiile concrete ale omului cu semenii săi, cu familia, cu grupul social căruia aparține cu colegii de serviciu, se află izvorul adevărat al oricărei morale. Procesul de formare a convingerilor morale este îndelungat, lent, sinuos. Educația conștiinței morale se realizează și prin cultivarea sentimentelor. Ele intră ca un element component în structura convingerilor morale. O idee, o normă de comportare, o cerință socială, care își asociază o atitudine emoțională pozitivă, mobilizează și dinamizează pe om la acțiune.

Succesul educării conștiinței și conduitei morale la vârsta copilăriei, nu vine de la sine, ci, este rezultatul muncii stăruitoare, migăloasă, desfășurată cu pasiune și responsabilitate.

„Dumnezeu a dat fiecăruia minte, ca astfel, uitându-se la tot ce-l înconjoară, să înțeleagă ceea ce trebuie”. (Sf. Ioan Gură de Aur).

FAMILIA, MEDIUL PRIORITAR PENTRU CRESTEREA SI EDUCAREA COPILOR

**GEORGESCU ADRIANA, PROF. ÎNV. PRIMAR
LICEUL SANITAR "ANTIM IVIREANU", RM. VALCEA**

Copilul este o ființă cu însușiri calitative diferite de cele ale adultului și are în mod legitim dreptul de a ocupa o poziție privilegiată și de a se bucura de un „tratament” specific. Sănătatea, dezvoltarea și educația copilului trebuie să fie în centrul preocupărilor familiei.

Prin caracterul său stabil și coerent familia este mediul educogen primar, cu valențe formative esențiale pentru dezvoltarea normală a copilului. Apartenența copilului la familie este condiționată de siguranța afectiv materială și afectiv esențială pentru dezvoltarea psihică, îndeosebi în etapele timpurii ale evoluției acestuia. Din această cauză separarea copilului de familie poate determina perturbări grave ale echilibrului lui biopsihic.

Familia este cel mai adecvat mediu de structurare intelectuală, afectivă și volitivă a personalității copiilor, climatul și atmosfera familială devenind cadrul de ambianță materială, spirituală și afectivă în care se vor forma copiii. De aceea eventualele carențe materiale ale mediului și climatului familial, influențează în mod negativ dezvoltarea psihocomportamentală a copiilor.

În prezent, familia ca unitate socială s-a modificat foarte mult atât la nivel structural, cât și la nivel atitudinal în sensul creșterii ratei divorțurilor și a tensiunilor și conflictelor intrafamiliale. Situația existentă pe plan familial se poate răsfrânge negativ asupra maturizării fizio-psihice, fiziologice și sociale a copiilor lăsând sechele în structura psihică și de personalitate a acestora. În familiile de astăzi, legăturile sunt mai puțin durabile, pe considerentul că oamenii nu mai acceptă să conviețuiască împreună dacă nu se înțeleg bine, nici măcar de dragul unui copil, față de care au anumite responsabilități.

Se vorbește tot mai mult despre existența unei adevărate „crize” a familiei moderne. Această stare critică poate fi determinată de inversarea rolurilor soț-soție, de dispariția unor roluri tradiționale, de problemele materiale, sau de absența părinților din cadrul căminului pentru îndeplinirea sarcinilor socio-profesionale, ceea ce determină o mai slabă preocupare a lor, pentru educația copiilor.

Conform Convenției ONU cu privire la drepturile copilului, acesta „trebuie să crească într-un mediu familial, într-o atmosferă de fercire, dragoste și înțelegere” pentru a-și dezvolta complet și armonios personalitatea. Este recunoscut faptul că în cadrul familiei copilul își dezvoltă simțul identității. O relație pozitivă și consistentă cu părinții, în care aceștia reușesc să vină în întâmpinarea nevoilor copilului, îl ajută să capete siguranța interioară, să-și cunoască și să-și înțeleagă propriul trecut, să devină autonom.

Familia este primul mediu în care copilul experimentează relații și el va dezvolta relații în afara acestui mediu pornind de la modelele pe care le-a preluat de aici. De aceea un copil are nevoie de legături emoționale stabile, de sentimentul apartenenței necondiționate la un grup de persoane (în esență familia sa), de un mediu securizat care să-i permită experiențe normale de viață.

Când vorbim de familie, ne referim în primul rând la părinți, dar un loc foarte important îl are în viața copilului familia externă, formată în mod tradițional din bunici și rude până la gradul al IV-lea. Familia extinsă îl ajută pe copil să-și cunoască rădăcinile, să-și întregească experiențele de viață de familie, să dezvolte relații multiple și complexe. De aceea este foarte important pentru fiecare copil să își cunoască rudele și să se bucure de relații personale cu acestea. În plus, familia extinsă este principala relație de suport pentru părinți. În special bunicii pot fi un sprijin real pentru părinți și, de multe ori, reprezintă principala resursă pentru prevenirea separării. Toți copiii au nevoie și dreptul de a fi îngrijiți și crescuți de părinții lor într-o manieră competentă.

Familia rămâne grupul social vital în asigurarea îngrijirii, protecției și educației copilului. În contextul schimbărilor sociale se constată o diversificare a modelelor familiale: frecvența crescândă a coabitărilor (concubinaje), creșterea numărului divorțurilor, a familiilor cu un singur părinte, opțiunea unor femei de a avea un copil în afara căsniciei, noile forme coexistând cu modelul „clasic” al familiei conjugale.

Într-o lume în care toate instituțiile și toate tipurile de raporturi sociale se schimbă în ritm accelerat, familia nu poate rămâne neschimbată și nu trebuie absolutizat un model sau altul de organizare familială.

Toate aceste schimbări nu trebuie interpretate ca o criză a familiei, ci mai repede ca adaptări ale conduitei individuale la schimbările demografice, economice și materiale care afectează societățile în ansamblul lor.

Dezvoltarea personalității copilului este rezultatul unui ansamblu de factori: familiali, școlari, comunitari. Factorii familiali sunt ca proximitate și importanță cei mai importanți în dezvoltarea unei personalități armonioase, în securitatea fizică, afectivă și materială a copilului. Indiferent de modul de organizare, mediul familial întemeiat pe un sistem de interacțiuni afective intense este apt de a reacționa la trebuințele copilului, de a participa și favoriza elaborarea personalității, a imaginii sale de sine și despre lume.

Familia este cea mai în măsură să răspundă nevoilor copilului, afectiv cea mai adecvată trebuințelor lui pentru că numai aceste relații afective și sentimente de dragoste îl fac pe părinte să înțeleagă și să intuiască copilul și starea lui de copilărie. În familie își poate satisface nevoile sale primare, își poate manifesta frustrările inevitabile, temperate de dragostea părinților. În familie copilul poate să-și investească toate resursele emoționale și să învețe să și le controleze pentru că aici ar trebui să fie în mod sigur un mediu mai ales afectiv – garanție pentru o dezvoltare armonioasă.

Dacă copilul este singur la părinți el tinde să fie mofturos, egoist, capricios datorită părinților care doresc să-i facă toate poftele. În familiile cu mai mulți copii afectiunea părinților se îndreaptă către toți copiii. Părinții trebuie să aibă o autoritate asupra copilului. Aceasta autoritate nu trebuie obținută cu ajutorul pedepselor sau a violenței și nici printr-un exces de bunătate și satisfacerea oricărei dorințe. Adevărata autoritate derivă din exigența părinților față de comportarea copiilor, îmbinată cu respectul față de aceștia. Copilul trebuie să simtă iubirea pe care părinții i-o poartă, dar este necesar să știe că nu-i vor îngădui orice capriciu.

Dragostea este astfel nu numai cheagul familiei, ci și calea cea mai eficientă a educației, dar numai dacă ea e potrivită și cu măsură. Nu în ultimul rând pentru a fi un bun mediu educativ, familia trebuie să aibă o situație economică aptă să satisfacă trebuințele de prim ordin ale membrilor săi. Educarea unui copil nu este un lucru atât de ușor. Unii părinți, având concepții învechite, cred că ei știu cel mai bine să-ți educe copilul, neacceptând sfaturi din exterior. În prezent există o multțime de cărți, filme și emisiuni special realizate pentru îndrumarea pedagogică a părinților

BIBLIOGRAFIE:

1. Ioan N., Pedagogie, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1994
2. Miron Ionescu, Ioan Radu, "Didactica Modernă", Editura Dacia, Cluj- Napoca, 2004
3. Nicola, Ioan –Tratat de pedagogie școlară, Editura Aramis
4. www.didactic.ro

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR, GEORGESCU GIANINA
ȘCOALA GIMNAZIALA NR. 46

Cei care ar trebui să fie primul model al copiilor sunt părinții, apoi educatorii și învățătorii.

Mama și tata sunt cele mai frumoase cuvinte indiferent în ce limbă, iar sentimentul de a fi părinte este unic. Suntem cele mai mari exemple din viața copiilor noștri iar personalitatea celor mici se formează în primii doi-trei ani de viață, iar acest proces de “modelare” continuă este generat de atitudinea noastră. Îmi place să cred că noi toți constentizăm perfect aceste lucruri chiar și atunci când în tumultul vieții cotidiene suntem prea obosiți, stresați, prinși... De aceea e foarte important ce facem, cum facem, ce și cum spunem. Pentru copilul tău, tu ești primul model, pe care el îl urmează. Sistemul de valori, felul de a se comporta în societate, părerile, ideile, toate se construiesc cărămidă cu cărămidă, de la vârste foarte mici. Să nu uităm că cel mai important “dar” pe care-l putem oferi copiilor noștri este dragostea necondiționată. Copiii au mereu nevoie să fie apreciați, laudați, încurajați și nu în ultimul rând, iubiți. Dacă ei nu simt asta din partea noastră sau dacă nu simt că pentru noi, viața lor reprezintă cel mai important lucru, vor deveni frustrați mai târziu și le va lipsi încrederea în sine toată viața.

Așadar, comportamentul părinților este decisiv în evoluția copiilor. A fi sincer și cinstit cu propriul copil este un lucru imperativ. Împarte o parte din gânduri și din ceea ce va înconjoară cu el. Dacă lucrurile nu merg cum trebuie pentru voi, nu vă temeți să comunicați aceste lucruri și copiilor. Sinceritatea și acțiunea “deschisă” față de copii le va oferi senzația de a văda și latura noastră umană. Mi se întâmplă de multe ori să mă simt obosit, fără chef, chiar și depășit de situație. Vin seara târziu acasă, după serviciu, și mă simt stoarsă de energie și fiecare își dorește altceva. Respir adânc, îmi strâng copiii în brațe și-l pup apăsător pe fiecare dintre ei... Și totuși am puterea să le spun că am avut o zi plină, poate grea și ei, ai mei, mă înțeleg.

Absolut tot ce comunicăm în casă, în familie, de față cu copilul îl formează și îl influențează pe micuț cu mult mai mult decât ne putem noi imagina. Astfel, un părinte cu o gândire și cu o atitudine optimistă îi va insufla de mic copilului capacitatea de a vedea partea plină a paharului, ceea ce îl va ajuta mult în viață. Să învățăm să apreciem ceea ce avem, să petrecem mai mult timp cu ei, să-i iubim și să-i sprijinim necondiționat.

Înainte de toate trebuie să-i învățăm care sunt regulile de comportare esențiale, atât la școală, cât și în afara ei.

Salutul este primul semn al politetății. Salutăm orice persoană cunoscută! Indiferent de locul în care o întâlnim;

♣ Băieții salută primii fetele; copiii și persoanele mai tinere salută persoanele mai în vârstă;

♣ Când intrăm într-o încăpăre, îi salutăm pe cei aflați deja acolo; A saluta este o dovadă de politețe.

A aștepta să fii salutat dovedește impolitețe.

Cum și când salutăm? ☺ Întotdeauna salutăm când suntem salutați, iar salutul trebuie să fie însoțit de un zâmbet; ☹ Nu salutăm o persoană stand cu spatele la ea și răspundem la salut cu bunăvoință, cu respect; ☹ Este politicos ca băieții să-și scoată căciula/ șapca de pe cap, când salută; ☹ Salutăm cu: “Bună dimineața”(pană la ora 11), “Bună ziua”(după ora 11, până la lasarea serii), “Bună seară”(după lasarea serii);

Politețea față de membrii familiei Acasă suntem înconjurați de multă dragoste și căldură sufletească. Așadar, atenție: • Nu răspundem obraznic părinților, bunicii sau fraților. • Ascultăm întotdeauna de sfaturile celor mai mari. • Dacă facem vreo poză și suntem certati, ne cerem scuze și ne străduim să nu repetăm boacana. • Pentru nici un motiv nu ne supăram pe părinți sau pe bunici. Să nu uităm că ei ne doresc numai binele.

Să nu uităm de vecini!!! Buna-cuviință ne cere: ♦ Să nu-i deranjăm pe vecini în timpul orelor de odihnă făcând gălăgie, jucându-va zgomotos; ♦ Să nu ascultăm muzica dând sonorul foarte tare; ♦ Să nu aruncăm hârtii, ambalaje sau altele asemenea în curtea vecinului; ♦ Să vorbim politicos și să evităm să ne certăm vreodată cu vecinii; ♦ Pe vecini trebuie să îi ajutăm, în limita posibilităților;

La școală ?! În timpul orelor de curs - Intrăm în clasă imediat ce clopotelul anunță sfârșitul recreației; - Pastrăm liniștea, suntem atenți la lecție și nu vorbim cu colegii în timpul orei; - Nu intrerupem învățătorul/

profesorul; - Daca vrem sa intrebam ceva, ridicam mana; În timpul recreațiilor - Pastram curatenia si evitam sa producem vreo stricaciune; - Nu ne incaieram, nu ne imbrancim, nu punem piedici colegilor, cautand sa ne amuzam; - Nu fluieram, nu tipam, nu vorbim urat; - Pentru nici un motiv nu facem glume pe seama colegilor bolnavi sau care sufera de vreo infirmitate;

Dascălii noștri Daca acasă scăpările ne sunt trecute cu vederea mai usor, la școală, impolitetea devine o problemă foarte serioasa. Deci, față de dascălii nostri ne purtăm cu multa grijă:

☺ Îi salutam cand îi întâlnim;

☺ Le vorbim politicos; ne adresam întotdeauna cu “Dumneavoastră”;

☺ Ori de cate ori cerem ceva, spunem “Vă rog”; Politicoși trebuie sa fim si cu celelalte persoane din școală: cu doamna secretara, cu doamna de serviciu etc.

Cuvinte magice “Te rog!” “Multumesc!” “Felicitari!” “Te rog sa ma ierti!”

CEI 7 ANI DE ACASA

PROF.INV. PRESC. SOARE GEORGIANA-VERGINICA

Familia, in orice societate, joaca rolul cel mai important in formarea si socializareacopilului, deoarece ea reprezinta cadrul fundamental in interiorul caruia sunt satisfacutenevoile fiziologice si sociale si implinite etapele intregului sau ciclu de crestere .Parintii sunt primii educatori din viata copilului, educatia primita de acesta pana lasapte ani, fiind determinanta pentru dezvoltarea sa ulterioara, fiind, in primul rand, cadrul existentei biofizice al dezvoltarii copilului, principalul obiectiv al familiei trebuie sa fie, pastrarea sanatatii, cresterea normal si calirea organismului. Un anumit regim igienico-sanitar necesar dezvoltarii fizice armonioase, inseamna asigurarea unui program zilnic caretrebuie sa respecte orele de somn, activitate, joc, plimbare, masa.

Dar copilul nu are nevoie numai de adapost, hrana si haine, familia si caminul reprezinta pentru copil si "scoala primilor ani " in care se pun bazele viitoarei sale constiinte, ale tuturor trasaturilor care il vordefini ca om intreg, ca persoana cu statut social .Parintii reprezinta primii mentori reali in viata copilului, furnizandu-i primele reperedede orientare in lume, primele informatii si invataturi despre lucrurile si fenomenele din naturasi din societate, primele sfaturi, norme si reguli de conduita.

Cresterea si educarea copilului, ceea ce inseamna "bun " pentru el, se afla intr -o dinamica permanenta de la o cultura la alta, de la o perioada la alta. Parintii trebuie sa devina constienti de influenta pe care o exercita inviata copilului, sa cunoasca ca educatia data propriului copil este diferita de cele precedente, ca societatea viitoare va fi diferita de celelalte, iar copilul trebuie pregatit corespunzator .Incepand cu primii ani de viata, copilul preia de la parinti gesturi, atitudini, limbajul, exemple de comportament pozitive ca : sarguinta, cinstea, politetea, sociabilitatea, initiative creatoare, dispozitia de colaborare. Toate acestea cer calm, intelegere, rabdare, dragoste fata de copil. Nu frica, nu teama trebuie sa-l determine pe copil sa faca fapte bune. Pentru a descoperi binele trebuie sa existe un cod de conduit bazat pe egala respectare atat decopil cat si de parinti .

Dragostea de "bine ", de adevar, are nevoie mai ales de actiune, de descoperire a virtutilor de catre copil. Gresesc acei parinti, care ii interzic copiilor de aapuca, de a desface jucariile, de a le pipai, a le privi si chiar de a le izbi. Activismul precumsi curiozitatea acuta de a cerceta tot ce-l inconjoara trebuie stimulate, incurajate, intelegandcopilul ca pe o fiinta autonoma. Cultivarea dragostei fata de frumos se realizeaza tot in familie prin pregatirea bunului gust al copilului fata de tinuta si locuinta sa, precum sic ea de frumusetea in comportare sirelatie cu cei din jur .Orice experienta de viata, orice relatie afectiva vor fi resimtite in functie de bazeleoferite de familie .

Familia reprezinta pentru copil, structura socio-afectiva de baza, principal structura protectoare absolute necesara existentei lui.

Educatia primita in familie

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

GERMAN LARISA-EUGENIA

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Profesorul psiholog Adina Mesaroș a explicat, pentru „Adevărul”, cum influențează primii ani din viață comportamentul viitor al copilului și, nu în puține cazuri, chiar a viitorului adult.

Potrivit psihologului, primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. „Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil”, explică specialistul, precizând că această satisfacere a nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi.

Nevoile bebelușului și felul în care mama le tratează, importante în dezvoltarea copilului

Psihologul spune că acea dorință permanentă - manifestată la vârsta de câteva luni - de a fi luat în brațe reprezintă o altă nevoie a copilului și nicidecum un moft, motiv pentru care ea trebuie satisfăcută, nu refuzată celui mic. „El încă nu poate merge, iar nevoia lui de explorare este foarte mare. Fiind în brațe, mama se mișcă, el, copilul, poate exploara tot ceea ce îl înconjoară”, punctează psihologul.

În jurul vârstei de 9 luni apare nevoia de autonomie, care - din nou - trebuie satisfăcută, spune Adina Mesaroș, cu condiția de a asigura un mediu sigur pentru cel mic. „Dacă un copil umblă la dulap, soluția nu este să legi ușile dulapului, cum fac multe mămici, pentru că atunci el va fi în permanență tentat să vadă ce e acolo. Cel mai bine este să îl lași să vadă ce este acolo, pentru că în acest fel, data viitoare nu i se va părea interesant”, explică ea.

La dezvoltarea armonioasă a copilului contribuie și banalul joc „cucu-bau”, care ajută la perceperea permanenței obiectului (conștientizarea faptului că un obiect există chiar dacă el nu îl vede, abilitate care se dezvoltă în jurul vârstei de un an).

Tot acum, se dezvoltă limbajul, psihologul subliniind că este foarte important ca mama să vorbească în permanență cu copilul și să-i citească povești, pentru că el învață prin imitație. Referitor la obiceiul adulților de a vorbi „pe limba bebelușilor” în preajma celor mici, Adina Mesaroș spune că nu trebuie neapărat eliminat acest obicei, însă pentru a-l ajuta pe copil să progreseze din punctul de vedere al limbajului, trebuie dublat cu expresii corecte. „Spre exemplu, putem spune «hai să păpăm», dar să adăugăm imediat și «hai să mâncăm»”, explică ea.

Între 1 și 3 ani, este foarte important ca micuțul să aibă în jurul lui foarte mulți stimuli, în special jucării, și este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap părinților. „Să zicem că trage de fața de masă. El nu face asta pentru a trage acea față de masă, ci pentru a ajunge la ceva ce este pe masă și la care nu ajunge. O face, deci, pentru a-și rezolva o problemă”, exemplifică psihologul.

Crizele de personalitate - o etapă normală. Cum le gestionăm

După vârsta de un an apar și crizele de personalitate, care se manifestă, de regulă, în locurile publice. „Copilul este egocentric și știe că, dacă va face o criză, mama îi va satisface dorința. Foarte important pentru părinți este să încerce să controleze această criză (încercăm, spre exemplu, să-l ținem, pentru a preveni lovirea) și să-i explice, calm, că nu va primi acea jucărie sau acea bomboană pentru care face criza”, spune psihologul.

Specialistul atrage atenția că, după ce trec de un an și jumătate, doi, aceste crize se transformă în „simptomele” unui copil răsfățat, pe termen lung.

Între 1 și 3 ani, apare și conștientizarea identității sexuale, iar între 3 și 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală și socială. Tot acum, se dezvoltă și dexteritatea, chiar dacă asta înseamnă pereți desenați cu creioanele colorate.

„Și aici, este mai bine să-i dai un colț, în care poate să scrie pe pereți liniștit, ba chiar să-l și lauzi pentru asta”, recomandă psihologul.

Între 5 și 6 ani, copiilor începe să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, și perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate.

Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prim imitație, reguli de politețe. „Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit”, explică psihologul.

Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învață și formulele de adresare. „Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulți copii care ajung chiar și în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învățat să spună tuturor «tu»”.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială - sintetizează psihologul

SUPRADOTATII

PROF. GHELDI FILIS SCOALA GIMNAZIALA NR 12 "B.P.HASDEU" CONSTANTA

Supradotarea este o manifestare umana deosebita, cu multiple fatete, având ca element comun **exceptionalitatea** și fiind realizata prin combinarea fericita a unor capacitati intelectuale si aptitudini cu anumite trasaturi de personalitate.

Supradotarea reprezinta un grad superior mediei conventionale de dezvoltare a aptitudinilor generale sau specifice, care necesita experiente de învățare diferențiate prin volum și profunzime de experientele obisnuite furnizate de scoala.

În literatura de specialitate exista tot mai multe preocupari orientate spre identificarea, inventarierea și clasificarea caracteristicilor psihocomportamentale ale indivizilor dotati și talentati. Prezentam în continuare o sinteza a caracteristicilor specifice copiilor supradotati, vizând **personalitatea**:

- **perseverenta;**
- **spirit de initiativa;**
- **calitati carismatice;**
- **optimism;**
- **sentimentul de a fi diferit de colegii de vârsta;**
- **tendinta de dominare în relatiile cu colegii;**
- **voluntarism;**
- **dorinta de dezbatere.**

În mod obișnuit, programele de îmbunătățire a inteligenței au fost aplicate pe persoane și copii cu dificultăți sau defavorizate socio-cultural și care-și îmbunătățesc, după finalizarea programului, nivelul intelectual. S-a observat creșterea cu până la 15 puncte a IQ fără a se urma vreun program de îmbunătățire cognitivă, ci doar prin schimbarea cadrului familial al copilului (Alonso și Benito, 1994-apud Yolanda Benito, 2003). Nu în sensul că inteligența lui „a crescut”, ci că pur și simplu fusese inhibat și, într-un cadru socio-afectiv mai adecvat, aceasta a ieșit la lumină. Multe dintre rezultatele programelor folosite pentru copiii defavorizați socio-cultural apar în urma atenției speciale primite de acești copii (efectul „Pygmalion”).

Gagné (1989 ; 1991) a demonstrat că aceste metode nu sunt fiabile față de standardele psihometrice, și deci nu prezintă o alternativă realistă la procedeele de identificare formale. Informarea adițională, în cadrul orelor de evaluare, poate fi utilă, după cum am spus deja, completând-o cu alte procedee. Există exemple de personalități faimoase ca Einstein, Edison etc. care, în copilăria lor, au obținut fără îndoială un IQ mai mic decât media, fiind lenți și având o capacitate verbală limitată (Coriat, 1990-apud Yolanda Benito, 2003). Probabil, dacă ar fi fost examinați din copilărie cu ajutorul a multiple procedee și instrumente, s-ar fi putut ajunge la descoperirea unei dotări excepționale în inteligența practică. Totuși, există preșcolari cu o astfel de capacitate extraordinar de bine dezvoltată, dar care se află în contrast cu economia lor de limbaj, lipsită de înțelegere și raționament .

Supradotatii (se apreciaza ca) poseda un sistem nervos central ce le permite indeplinirea unor sarcini complexe ce se bazeaza pe abstractie intelectuala deosebita si imaginatie creatoare. Aceste insusiri sunt completate de interesul pentru activitate perseverenta si motivatie corespunzatoare.

Bibliografie:

1. Mihai Jigau Copiii supradotati, **Editura:** Societatea Stiinta si Tehnica, **Anul aparitiei:** 1994
2. **Benito, Yolanda**, 2002, Copiii Supradotați (Educație, Dezvoltare Emoțională și Adaptare Socială), Editura Polirom, Iași.

FAMILIA ȘI CEI „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF. GHENCIU MARIANA
ȘCOALA GIMNAZIALA „DIMITRIE GRECESCU”,
DROBETA TR. SEVERIN, JUD. MEHEDINȚI

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, o perioadă de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Educația începe încă din prima zi de viață a copilului și este un proces continuu care se desfășoară treptat și în strânsă legătură cu etapele de dezvoltare ale acestuia. Prin urmare, educația începe acasă, părinții având cel mai important rol în transmiterea ei și se continuă/aprofundează de către educator/profesor în domeniul educațional.

Când vine vorba despre educație, tendința este de a privi înspre școală și cadre didactice ca factori principali de influență, însă specialiștii în educație sunt de părere că rolul părinților de a-i forma și influența pe copii este la fel de important precum cel al instituțiilor de învățământ. În acest context, apare o întrebare legitimă: care sunt acele valori pe care părinții ar fi bine să le transmită copiilor și pe care școala să continue să le dezvolte la rândul ei?

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Încercând să-și imagineze viitorul copiilor lor, părinții ar trebui să conștientizeze cât de important este rolul lor în prezent. Vorbindu-le celor mici, folosind cuvinte și expresii adaptate vârstei, oferindu-le exemple din aria lor de cunoaștere pentru a-i ajuta să înțeleagă anumite noțiuni sau fenomene, citindu-le sau citind ei înșiși pentru a induce pofta pentru lectură, ascultând muzică clasică, mergând la teatru pentru copii sau chiar la expoziții de artă, discutând cu copiii, ascultându-le problemele, explicându-le și, nu în ultimul rând, asigurându-i prin tot ceea ce fac de iubire necondiționată - părinții asigură un cămin propice dezvoltării armonioase a celor mici, dar și o relație solidă cu aceștia. În acest fel, investind, în primul rând, timp în această relație, părinții îi pot învăța încă din primii ani valori ce le vor servi copiilor pe durata întregii vieți: respectul față de propria persoană și pentru cei din jur, onestitatea, corectitudinea, generozitatea, cultura muncii bine făcute și a efortului susținut, curajul sau spiritul civic – toate îi vor ajuta să devină adulți ce vor putea pune bazele unei societăți cu adevărat funcționale.

În ceea ce-i privește pe copii, spiritul civic înseamnă reguli și comportamente moral-civice pe care le respectă în acțiuni mici de zi cu zi (ca de exemplu: arunci gunoiul în coșul de gunoi, nu pe stradă) și mai ales în acțiuni mari (când acționezi și susții, prin ceea ce spui și faci, valorile în care crezi). Valorile, regulile și comportamentele celor din jur modelează spiritul civic al copilului (comportamentul în familie, comportamentul în școală, comportamentul în grupul de prieteni, comportamentul în locuri publice, ajutorare, cooperare, competiție, toleranță, sprijin, voluntariat). De exemplu, înveți copilul despre cooperare și ajutorare, nu forțându-l să coopereze sau să ofere ajutor (astfel îl înveți că unii își impun voința asupra altora), ci ajutându-l și sprijinindu-l, cooperând cu el.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Specialiștii sunt de părere că părinții implicați în educația copiilor vor primi din partea acestora rezultate satisfăcătoare și o atitudine pozitivă în ceea ce privește procesul educațional. Pentru a iniția acest proces și mai ales pentru a menține viu acest proces, părinții trebuie să fie foarte atenți la comportamentele copiilor și să intervină încă de la bun început în educarea acestora. Din păcate, mulți părinți, din motive subiective, trec cu vederea anumite stări nepotrivite, purtări urâte ale copiilor, considerându-le „trecătoare”, normale, inofensive sau puerile. Aceste scuze ale părinților care acoperă dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copiilor, au drept consecință afectarea procesului educațional. De cele mai multe ori, părinții sunt de părere că ceea ce ei trec cu vederea, corectează educatorul/profesorul și astfel ușor-ușor, procesul de educație al copilului se îngreunează și devine din ce în ce mai dificil de modelat. Pe de altă parte „generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury). Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți.

„Cei șapte ani de acasă” se referă tocmai la modul în care părinții își pun amprenta asupra copiilor în acești primi ani de viață și care este definitivă pentru devenirea lor ulterioară ca adulți. Este nevoie de însusirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți de importanța rolului pe care îl au în formarea caracterului și conduitei lor.

PARINȚI EDUCAȚI, COPII CAȘTIGAȚI

**PROF. GHEORGHE ANGELICA MARIA,
GR. RAZA DE SOARE, TARGOVIȘTE**

Copiii pot fi drăgălași, dar și obositori. Educarea copiilor poate fi o plăcere, dar poate fi și dificilă. Un părinte poate fi mai bun decât altul, dar toți părinții au nevoie de sfaturi și sprijin.

Părinții consideră în general educația ca dificilă atunci când copilul prezintă un comportament care pentru ei este inacceptabil sau atunci când copilul nu îndeplinește cererile pe care părintele le adresează. În asemenea situații părinții se supără, sunt iritați sau se simt neputincioși. În unele cazuri părinții ajung chiar să-și "urască" copilul din cauza comportamentului său inacceptabil.

Relația cu copiii se caracterizează printr-un schimb de experiență: părinții influențează copiii și invers. Dacă părintele își "urăște" propriul copil, atunci copilul se "urăște" pe sine. Dacă părintele are o impresie negativă despre copilul său și spune ca nu se așteaptă la "nimic bun" de la el, atunci copilul își va crea aceeași impresie negativă despre sine și într-adevăr nu va ieși nimic bun. Astfel poate lua naștere o spirală negativă. Părinții au probleme (se simt neputincioși, frustrați, dezamăgiți, incapabili să gestioneze situația), iar dezvoltarea copilului este amenințată (copilul prezintă probleme de comportament, probleme emoționale etc.). Informațiile despre educație și sprijinul ce trebuie acordat copiilor pot duce la prevenirea problemelor ulterioare de educație și pot duce la rezultate pozitive atât pentru părinți cât și pentru copii / tinerii respectivi în dezvoltarea lor.

În ultimul deceniu s-a dezvoltat un număr impresionant de metode și programe pentru părinți având ca scop informarea sistematică și specifică în domeniul educației copiilor. La aceste informații pot avea acces toți părinții, însă numai aceia care văd într-adevăr problema pe care o au în educarea propriului copil fac ceva în acest sens. De cele mai multe ori părinții nu văd și nu știu că au o problemă în modul în care fac educație, crezând în sinea lor că ceea ce fac este bine. Pentru aceasta atunci când o persoană specializată intră în contact cu copilul observă neregulile strecurate și încearcă să realizeze o bună relație între părinte și copil, deoarece aceasta este condiția unei dezvoltări sănătoase și armonioase a copilului.

Odată ce copilul merge la grădiniță, prima treaptă în educație, părintele începe să-și dea seama că tot ceea ce a făcut până în acel moment nu a fost suficient, deoarece la întâlnirile cu cadrul didactic acesta îi expune situația în care se află. Din acel moment începe adevărata educație, controlată și corectă.

Părintele este îndrumat să ofere copilului mai multă atenție pozitivă, mai multe aprecieri pozitive, mai multe recompense atunci când merită pentru că astfel acordă încredere copilului că ceea ce face este bine; să-și laude copilul pentru faptele bune pe care le face acesta, fiindcă atmosfera din casă este mult mai plăcută și oferă copilului o imagine pozitivă față de sine însuși.

Această moalitate de educație pornește de la ideea că fiecare copil simte nevoia de a i se acorda atenție, respectiv atenție individuală. Atenția acordată întărește procesul de însușire a comportamentului pozitiv. A ignora înseamnă a nu acorda atenție unui comportament neadecvat și ca urmare acesta "se stinge", iar părintele trebuie să rămână consecvent în decizia sa și să nu cedeze deoarece acest comportament va duce la neînțelegerea regulilor și limitelor. Reacțiile inconsecvente față de comportamentul copiilor au ca rezultat confuzia. Aceasta îl determină pe copil să se simtă nesigur și să pună la îndoială consecvența părinților. O astfel de reacție de inconsecvență din partea părinților poate fi, în unele cazuri, motivul problemelor de comportament ale copilului.

Mulți părinți nu sunt atenți, însă, decât atunci când copiii lor se comportă într-un mod nedorit. Un copil care aude adesea că ceea ce face nu este bine își creează o imagine negativă despre sine (mai ales dacă nu este niciodată laudat pentru lucrurile bune). Unui asemenea copil îi lipsește încrederea necesară în sine și va fi considerat probabil obraznic deoarece nu i se acordă atenție decât atunci când are un comportament nedorit.

În concluzie, rolul părinților este foarte important. Ei pot influența comportamentul copiilor lor reacționând pozitiv la comportament pozitiv și fiind categorici ori de câte ori copilul face un lucru care nu este acceptabil.

Bibliografie:

- Bunescu, G, Alecu, G, Badea, D, Educația părinților, Strategii și programe, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1997
- Vrăsmaș, E, Intervenția socio- educațională ca sprijin pentru părinți, Ed. Aramis, 2008

CEI 7 ANI DE ACASĂ

**PROF. DR. GHEORGHE ELENA,
ȘCOALA GIMNAZIALA "G.E.PALADE" BUZAU**

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ EDIȚIA 2020

ELISABETA GHEORGHE, LICEUL CU PROGRAM SPORTIV BRĂILA

Platon definea educația ca fiind „arta de a forma bunele deprinderi sau de a dezvolta aptitudinile native pentru virtute ale acelor care dispun de ele”. Aristotel, în lucrarea sa „Politica”, considera că „educația trebuie să fie un obiect al supravegherii publice, iar nu particulare”.

Educația copilul este un proces educațional prin care învățăm copilul să își cultive și perfecționeze abilitățile de comunicare, de exprimare a sentimentelor, de a căpăta cunoștințe noi, de a relaționa cu alți copii și cu alți adulți. Procesul de educație al copilului este esențial pentru formarea sa ca adult echilibrat, fericit și mai târziu, util societății.

Se știe că educația are un rol esențial în dezvoltarea economico-socială sustenabilă pe termen lung. Importanța educației este demonstrată în orice moment și în orice domeniu al vieții sociale și personale. În acest fel, destinul fiecărui individ, grup și fiecărei societăți în ansamblul său depinde de calitatea educației.

Astăzi, vorbim despre cineva ca fiind bine educat (sau bine crescut) sau prost educat (prost crescut, lipsit de educație). Din punct de vedere pedagogic, educația privită ca rezultat implică o judecată de valoare referitoare atât la calitatea educației, cât și a individului.

I. Cerghit identifica următoarele perspective de înțelegere a educației:

- **educația ca proces** – acțiunea de transformare în sens pozitiv și pe termen lung a ființei umane
- **educația ca acțiune de conducere** – dirijarea evoluției individului spre stadiul de persoană formată, autonomă și responsabilă
- **educația ca acțiune socială** - activitatea planificată ce se desfășoară pe baza unui proiect social care comportă un model de personalitate
- **educația ca inter-relație umană** – efort comun și conștient între educator și educat
- **educația ca ansamblu de influențe** – acțiuni deliberate sau nu, care într-un fel sau altul contribuie la formarea omului

Învățământul modern de astăzi, vorbește despre o **Școala incluzivă** – este denumirea instituției școlare din învățământul public de masă unde au acces toți copiii unei comunități, indiferent de mediul de proveniență, unde sunt integrați într-o formă sau alta și copiii cu CES în educație, care are la baza programului activităților didactice un curriculum specific (individualizat și adaptat) și unde participarea personalului didactic la activitățile educative din clasă se bazează pe un parteneriat activ între profesori, profesori de sprijin/suport, specialiști în educație specială și părinți. Pornind de la această realitate, în literatura de specialitate se vorbește și despre

clase incluzive în care pot fi integrați un număr limitat de copii cu cerințe educative speciale (de regulă între 1 și 4 copii cu CES) în baza Legii 84/1995, art.41, alineatul 2.

Mai vorbim și despre un **Curriculum**-ul adaptat. Acesta se referă la adaptarea conținuturilor, metodelor, mijloacelor și tehnicilor de lucru în cadrul activităților instructiv-educative. Adaptarea conținuturilor are în vedere atât volumul de cunoștințe, dar mai ales particularitățile copiilor cu C.E.S. Adaptarea curriculară se poate realiza prin:

- extensie (în cazul în care potențialul intelectual nu este afectat – de exemplu, copiii cu deficiențe vizuale sau fizice), adică prin introducerea unor activități suplimentare de compensare – recuperare, simplificare și mixtă (Popovici D.V., 1999);
- selectarea unor obiective din curriculum-ul general adresat copiilor normali, care pot fi atinse de copiii cu C.E.S. în activități individuale variate;
- accesibilizarea conținutului curriculum-ului;
- selectarea unor metode și procedee didactice și a unor mijloace de învățământ preponderent intuitive care să ajute elevul cu C.E.S. să înțeleagă și să interiorizeze conținuturile predate în clasă.

Bibliografie:

1. Cerghit, I., Metode de învățământ, Iași, Editura Polirom, 2006;
2. Cerghit, I., Sisteme de instruire alternative și complementare, structuri, stiluri și strategii, Iași, Editura Polirom, 2008;
3. Ciolan, L., Învățarea integrată. Fundamente pentru un curriculum transdisciplinar, Iași, Editura Polirom, 2008;

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ EDIȚIA 2020

**GHEORGHE IONEL DANIEL,
LICEUL TEORETIC PANAIT CERNA, BRAILA**

Educația este un concept-cheie, un concept fundamental pentru pedagogie.

Educația poate fi concepută într-un mod mai larg ca o întâlnire între individ și societate, întreaga viață socială poate fi marcată de acest schimb permanent (Ph. Combart).

Un asemenea transfer neîntrerupt de informații de la societate la individ, ce se produce în virtutea relațiilor funcționale de subordonare ce se stabilesc între un element și sistemul din care face parte, acoperă o sferă ce depășește cu mult pe cea a educației. Dacă prin esența ei, educația se referă un transfer de valori de la societate la individ, diferențierea și delimitarea sa reclamă cu necesitate sublinierea acelor caracteristici care îi conferă o relativă autonomie în comparație cu celelalte fenomene care mijlocesc acest transfer.

Dreptul la învățătură este reglementat în art.32 din Constituția României și constituie cea mai importantă parte a dreptului la educație, fiind principalul mijloc de formare și perfecționare a forței de muncă, de educație și de civilizație. Statul asigură cetățenilor României drepturi egale de acces la toate nivelurile și formele de învățământ preuniversitar și superior, precum și la învățarea pe tot parcursul vieții, fără nicio formă de discriminare.

Rolul educației realizate în familie este acela de a dezvolta aptitudini de bază și competențe sociale în primii ani, ulterior copiii fiind preluați de către școală, pentru instruirea didactică. Familia pregătește și susține copilul din punct de vedere academic (în afara școlii) emoțional, comportamental, social, financiar.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral, estetic ș.a. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectele casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să-i asigure copilului mijloacele materiale și de spațiu necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul din punct de vedere cognitiv. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicată substituirea copilului de la sarcinile școlare. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de ceea ce îi aparține.

Dezvoltarea personalității copilului și a formării lui în conformitate cu idealul social și cel personal este influențată de diferențele de ordin economic, social, cultural care există între familii. Familia însă, în ciuda acestor diferențe, prezintă anumite însușiri comune. Condițiile de viață ale copilului sunt influențate de comportamentul părinților. Familia trebuie să aibe disciplina ei. Toate problemele se pot rezolva mai ușor într-un climat de prietenie și de înțelegere. În afara acestor elemente pe care copilul le preia în mod natural, prin imitație și contagiune, din familie, părinții trebuie să-și dezvolte și să-și asume în mod conștient o serie abilități și responsabilități.

Sistemul educativ este dependent de mediul înconjurător, de practicile educative învățate de părinți, de comportamentul față de școală, de practicile sociale asimilate din instituțiile școlare. A învăța nu este pur și simplu un proces psihologic și biologic, și nu face diferențiere între persoanele din diferite pături sociale. Învățarea este un proces continuu, care este determinat de relațiile sociale de producție. În prezent, abilitățile și capacitățile unei persoane au o mai mare importanță decât asimilarea unei cantități mari de cunoștințe, care nu aduc nici un rod societății.

Bibliografie:

1. Cerghit, I., Metode de învățământ, Iași, Editura Polirom, 2006;
2. Cerghit, I., Sisteme de instruire alternative și complementare, structuri, stiluri și strategii, Iași, Editura Polirom, 2008;
3. Ciolan, L., Învățarea integrată. Fundamente pentru un curriculum transdisciplinar, Iași, Editura Polirom, 2008;
4. Ionescu, M., Radu, I., Didactica modernă, Cluj-Napoca, Editura Dacia, 1995;

EDUCATIA IN FAMILIE – CEI SAPTE ANI DE ACASA

EDUCATOARE: GHEORGHITA IONELIA ȘCOALA GIMNAZIALĂ: „ANTON PANN” BRĂILA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

Copiii trebuie să învețe că toate comportamentele noastre au consecințe asupra celorlalți și de aceea pe unele dintre ele le modificăm. În cadrul interacțiunilor sociale (copii-adulți, copii-copii), copiii își dezvoltă anumite abilități de relaționare și învață noi comportamente. Ei au nevoie permanentă de ghidare din partea adulților în ceea ce privește recunoașterea și respectarea regulilor de comportament în diferite situații sociale. Regulile au rolul de a preveni apariția unor probleme de comportament. Focalizarea pe ceea ce face bine copilul este mult mai eficientă în dobândirea comportamentelor sociale adecvate și în estomparea comportamentelor problematice, decât utilizarea pedepselor. În grădinița de copii, formarea grupei de preșcolari reprezintă actul fondator al socializării ulterioare a preșcolarului. Fiecare grupă reprezintă un context social complex, iar o bună adaptare la cerințele grădiniței presupune înțelegerea rolului educatoarei, a așteptărilor din partea acesteia, înțelegerea relației cu ceilalți copii și adaptarea la o serie de reguli. Studiile de psihologie educațională arată că instrucțiunile educatoarei și modalitățile de predare, utilizarea unor strategii de modificare comportamentală adecvată modelează tipul și frecvența interacțiunilor dintre copii. Pentru o bună educație a copilului este necesară colaborarea familiei cu grădinița. Apreciem că buna cunoaștere a ceea ce copilul trebuie să primească și primește concret din partea familiei, conjugată cu o muncă metodică pe baze științifice, din grădiniță, în condițiile unei bune colaborări permanente dintre familie și grădiniță, a unei îndrumări suficiente a familiei, reprezintă pârghii de bază în formarea personalității preșcolarului. De reținut că: faptele de astăzi ale copiilor reprezintă o prefigurare certă a celor de mâine; deprinderile și convingerile "creionate" acum constituie baza modului de acțiune în viitor; atitudinile și comportamentele adulților cu care vin în contact (îndeosebi ale părinților) vor fi primele modele copiate cu fidelitate de către copii.

Primii pași în învățarea codului bunelor maniere pentru copii:

Bunele maniere sunt mai puțin întâlnite la copiii sub vârsta de 7 ani, pentru că, de cele mai multe ori, le este greu să își imagineze că lumea nu se învârtă în jurul lor. Însă educația în acest sens ar trebui să înceapă de la o vârstă fragedă, 2-3 ani, când copilul înțelege și face conexiuni între ceea ce se desfășoară în jurul lui.

Primele maniere se pot învăța chiar prin joacă. Pornind de la faptul că cei mici întind jucăriile către părinții lor, este bine să le mulțumiți de fiecare dată când le luați. Așa vor deprinde acest obicei de a mulțumi când primesc ceva. Un alt pas pe care nu trebuie să-l uitați când vă învățați micuții codul bunelor maniere este acela de a împărți jucăriile lui cu ceilalți parteneri de joacă. Acest lucru ar trebui să se realizeze de la o vârstă cât mai mică, pentru că în acest fel vă veți obișnui copilul cu ideea că este în regulă să-și împartă jucăriile, chiar dacă sunt momente când nu primește nimic în schimb.

Nu uitați să stabiliți reguli și limite, care trebuie să fie respectate!

Încă de când sunt în fașă este important să le impuneți câteva reguli. Așa cum mereu ați decis ca nu îl țineți prea mult în brațe pentru a nu se obișnui, că nu va adormi în patul dvs. pentru a nu-și face un obicei din asta, este la fel de important ca și atunci când crește să fiți pe poziție cu regulile și limitele. Numai că de data aceasta ele nu mai trebuie să fie tacite, ci verbalizate și clarificate.

IMPORTANTA RELATIILOR POZITIVE DINTRE PARINTI SI COPIII

PROF. GHEORGHIU CATI ȘCOALA GIMNAZIALA „ȘTEFAN OCTAVIAN IOSIF” LOCALITATEA TECUCI, JUDEȚUL GALAȚI

Să fii părinte este un job cu implicare 100%. Totodată acest job nu este lipsit de provocări.

Viața familiilor moderne poate fi foarte stresantă și pot apărea presiuni din ambele părți: atât din partea părinților cât și a copiilor. De aceea, pentru a avea rezultatele dorite de la copiii lor, părinții trebuie să construiască relații pozitive puternice cu aceștia.

Această relație ajută la dezvoltarea fizică, emoțională și socială a copilului. Este o legătură unică pe care atât copilul cât și părintele trebuie să și-o dorească și de care ambii trebuie să se bucure.

Această relație stă la baza personalității copilului, ghidează comportamentul acestuia și îi influențează alegerile în viață. Totodată influențează poziția lui socială și sănătatea fizică, mentală și emoțională. Printre beneficiile unei astfel de relații pozitive între părinți și copiii lor, se numără:

- Copiii care cresc cu un atașament real și sănătos față de părinții lor au mai multe șanse de a dezvolta relații sănătoase și satisfăcătoare cu alte persoane de-a lungul vieții;
- Copiii învață să-și stăpânească emoțiile sub stres și în situații dificile;
- Promovează dezvoltarea mentală, lingvistică și emoțională a unui copil;
- Ajută copilul să etaleze comportamente sociale optimiste și încrezătoare;
- Implicarea sănătoasă a părinților în viața de zi cu zi a copilului pune baze solide pentru dezvoltarea de abilități sociale și academice;
- Un atașament sigur și sincer ajută copilul să-și dezvolte abilități puternice necesare în rezolvarea de probleme.

Nu există soluții sau direcții clare care să ne îndrume în construirea de relații pozitive. Stilul fiecăruia se schimbă și se adaptează pe măsură ce copiii cresc. Totuși, sunt câteva indicii care te pot ghida în construirea unei relații pozitive cu copilul sau copiii tăi:

- a) Tratează fiecare interacțiune cu copilul tău ca pe o posibilitate/oportunitate de a petrece timp cu el. Fii cald în exprimare, oferă-i contact vizual, zâmbește și încurajează interacțiunea;
- b) Copiii au nevoie de structură și ghidare. Așa că stabilește limite, reguli și consecințe. Vorbește cu copilul/copiii tău/tăi despre ce așteptări ai de la el/ei și asigură-te că au înțeles;
- c) Ascultă și empatizează cu copilul tău, identifică-i emoțiile, arată-i că îl înțelegi și spune-i că ești acolo ori de câte ori are probleme;
- d) Ajută-l să-și rezolve problemele, dar nu le rezolva în locul lui. Fii un model bun și învață-l ce trebuie să facă.

Pentru a întări relația cu copilul tău, iată câteva sfaturi:

- Spune-i că îl iubești în fiecare zi, indiferent de vârstă;
- Jucați-vă împreună – jocul e un instrument extrem de puternic în dezvoltarea de abilități – de limbaj, sociale, emoționale și creativitatea;
- Fii disponibil, fă-ți timp să vorbești cu copilul tău fără a te lăsa distras sau antrenat în altceva chiar și pentru 10 minute pe zi pot face o mare diferență în dezvoltarea de obiceiuri de comunicare de calitate;
- Petrece timp de calitate cu copilul tău – luați masa împreună și inițiază conversații fără tehnologie pe timpul mesei;
- Ascultă și empatizează – respect mutual;
- Petrece timp separat cu fiecare copil în parte – îi ajuți astfel să-și crească stima de sine și realizează că sunt valorizați, apreciați.

PARINTII – MAI MULT DECAT STIM / CREDEM / GANDIM

PROF. GHEORGHIU COSMIN ȘCOALA GIMNAZIALA „ȘTEFAN OCTAVIAN IOSIF” LOCALITATEA TECUCI, JUDEȚUL GALAȚI

Vrem nu vrem, de când ne naștem până ne mutăm la casa noastră, părinții sunt mereu acolo pentru a ne ajuta să ne dezvoltăm în adulții de mâine.

Dar câți dintre noi recunosc impactul, mai mare sau mai mic, pe care aceștia l-au avut și încă îl au asupra noastră?

Relația între un copil și părinții lui este una care afectează dezvoltarea fizică, socială și emoțională a copilului. Pe tot parcursul dezvoltării lui, copilul învață să rezolve probleme/ modul în care aceștia învață cum să rezolve problemele le poate modela sănătatea și siguranța lor și a oamenilor care îi înconjoară.

Asa cum bine spunea Erma Bombeck, „Copiii ne fac viața importantă”, așa că „dacă vrei ca al tău copil să fie inteligent citește-i povești. Dacă vrei să fie și mai inteligent citește-i și mai multe povești” adaugă Albert Einstein.

Cititul pentru minte este ca exercițiul pentru corp. Ne dă libertatea de a cerceta și încerca întinderea spațiului, timpului, istoriei și oferă o privire mai profundă a ideilor, conceptelor, emoțiilor și corpului de cunoaștere. Într-o lume în care informația este noua monedă de schimb, cititul este cea mai bună sursă de învățare continuă și cunoaștere.

În toate demersurile pe care le întreprindem ca părinți trebuie să luăm în calcul ce fel de adult vrem să devină. Mulți dintre părinți își doresc pentru copilul/copiii lui/lor:

- Echilibru emoțional / financiar;
- Să fie tolerant, curajos, flexibil și empatic;
- Să fie fericit / mulțumit față de propria lui viață;
- Să știe să-și rezolve problemele;
- Să știe să ia decizii;
- Să arate compasiune și respect față de el, față de ceilalți și față de mediu;
- Să dezvolte relații sănătoase și echilibrate.

Toate aceste dorințe acoperă nevoile de bază ale unui om pentru a deveni un adult responsabil – relaționare, nevoia de a fi apreciat și cea de a putea lua propriile decizii.

Pentru a putea acoperi toate aceste nevoi, trebuie avute în vedere următoarele principii care răspund unui parenting pozitiv:

1. Obrăznicia este modul unui copil de a-ți comunica că o nevoie nu este îndeplinită;
2. Validează eforturile copilului tău;
3. Oferă copilului tău respectul de care ai vrea să te bucuri și tu din partea lui;
4. Nu-ți pedepsi copilul pentru sentimentele lui;
5. Arată-i încredere în abilitățile lui;
6. Țineți minte: Cu cât se simt mai rău cu atât vor fi mai obraznici.

“DE UNDE SUNT EU? SUNT DIN COPILARIA MEA. SUNT DIN COPILĂRIA MEA CA DINTR-O ȚARĂ.”

**GHERASIM ANDREEA – MIHAELA
GRADINITA NR. 218, BUCUREȘTI**

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Până la vârsta de 2-3 ani copilul nu cunoaște decât propriile nevoi. Dar chiar și așa, copilului trebuie să îi fie impuse limite pentru a conștientiza ce înseamnă amânarea sau așteptarea îndeplinirii dorințelor. Tot la această vârstă se pun bazele formulelor de politețe: „Bună ziua!”, „Mulțumesc!”, „Te rog!”, „La revedere!”, „Noapte bună!”.

Între 5-7 ani, copilul devine tot mai independent, este capabil să împartă jucăriile, începe să își dezvolte simțul binelui și al răului, apreciază comportamentul adultului față de ceea ce face el, apreciază recompensele și simte frustrare față de pedepse. Această perioadă este ideală pentru construirea în personalitatea copilului bunele maniere. Un copil manierat, va fi un adult care va ști ce este respectul, va ști să îl ofere și automat să îl primească din partea celorlalți. Până la 6-7 ani un copil trebuie să aibă în principal, un grad ridicat de autonomie: să știe să își lege șireturile, să se îmbrace, să se spele și să fie ordonat. De asemenea capacitatea de a purta un dialog trebuie să fie formată și exersată ori de câte ori părintele are ocazia.

Educația în familie influențează puternic întreaga existență a oricărui individ. Părinții sunt modele pe care copiii, conștient sau inconștient le văd cu ochii minții și le urmează. Tot familia este cea care oferă sentimentul siguranței, ajutând la depășirea obstacolelor inerente ale vieții, educând copiii să devină persoane responsabile, adaptate timpului prezent. În familie copiii învață aptitudinile fundamentale cum sunt vorbitul, îngrijirea, îmbrăcatul, ascultarea de cei mai în vârstă, protejarea celor mici (mai concret, conviețuirea cu persoane de vârste diferite), împărțirea hranei și a darurilor cu cei din jur, participarea la diverse jocuri colective respectând reguli, distingerea la nivel primar a ceea ce este bine de ce este rău conform normelor comunității căreia îi aparține etc.

Cumulate, toate acestea formează o socializare primară, premergătoare socializării secundare, care se petrece ceva mai târziu la grădiniță, școală, în grupul de prieteni sau la locul de muncă. Socializarea secundară oferă posibilitatea dobândirii unor cunoștințe și competențe mai specializate. Este lesne de înțeles că dacă socializarea primară s-a făcut satisfăcător, atunci și cea secundară va fi mult mai rodnică, căci va dispune de o bază solidă pe care se vor așeza cunoștințe viitoare. În caz contrar este nevoie de un efort mult mai mare pentru a corecta și umple lipsurile în educație.

În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult. După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne

comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

„CEI 7 ANI DE ACASA”

PROF. GHERASIMESCU IONELA

Acești ani, în număr de șapte, petrecuți acasă sau la bunici nu mai reprezintă deseori un etalon al educației ci doar o formă de a spune atunci când un adolescent, un tânăr sau un copil face ceva neadecvat în societate. De ceva timp a devenit o replică, un pic dură, dar destul de convingătoare pe care o folosim mereu atunci când observăm persoane în jurul nostru ce deranjează prin comportamentul sau limbajul lor. „Cei 7 ani de acasă” sunt rezultatul educației primite, acumulate sau desăvârșite care onorează sau nu, dar care reușește să ofere o imagine frumoasă, dacă aceștia există.

„Cei 7 ani de acasă”, reprezintă un set de conduite, de exemple de bună purtare și de însușirea de noi modele de viață pe care orice copil îl dobândește în familie. Practic, așa ar fi normal dar realitatea contemporană arată multe feluri prin care mulți dintre „cei bine educați și crescuți” se mândresc afișând încălcarea acestor norme. Aceste persoane autodenumite „șmechere” construiesc un grup „o gașcă” care pun la zid disciplina, regulile de politețe dar și pe pe cei care le respecta. Aproape, că e dificil să-i ai pe cei 7 ani de acasă, e ca și cum îți asumi un risc, destul de mare, să nu fi ca ceilalți, să fii luat de „prost” sau să fii exclus. Din acest motiv, importanța acestor ani e vizibilă și cere un consum enorm de energie și de dăruire din partea părinților și a celor care educa căci astfel peste tot pe unde stăm, lucrăm și respirăm devine o consecință a lipsei de educație. Dacă facem un exercițiu de imaginație și ne-am analiza după o zi petrecută la serviciu, în trafic, în mijloacele de transport, am observa ca vom fi plini de năduf, de nervi sau dimpotrivă încântați caci am vazut, sau auzit ceva ce ne-a schimbat ziua.

Eu am observat mereu că faptele celor din jur ne influențeaza ziua și viața și e păcat de faptul că e risipită pe nervi și cam rar pe momente frumoase. Una dintre cele mai importante virtuți în acest caz e răbdarea și apoi perseverența. Sunt necesari ani de răbdare și bunavoință ca cei mici să perceapă și să înțeleagă ceea ce sunt învățați acum.

Rezultatul pașilor mici în educație se va vedea în adultul de mâine iar munca multor oameni care a contribuit la educația acestuia va fi evidentă în acțiunile sale și în ceea ce auzim adesea: „Ce bine educat e!” sau „Îi are pe cei 7 ani de acasa!”.

„CEI ȘAPTE ANI DE ACASA”- RESPONSABILITATEA PĂRINȚILOR

PROF. INV. PREȘCOLAR: GHERGHEL CRISTIANA RALUCA
G.P.N. CAIANU MIC. JUD. BISTRIȚA-NASAUD

„Diploma celor șapte ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinților.” Valeria Mahok

De multe ori, cu precădere în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Spunem, astfel considerând că nu a primit o educație potrivită, ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe. Copilul este pregătit să primească informații chiar din primele luni de viață. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Se numesc „cei șapte ani de-acasă”, deoarece copilul petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui și asupra dezvoltării lui ca și persoană.

Familia reprezintă unul din cele mai importante elemente sau, mai bine spus, sisteme care contribuie la dezvoltarea unei persoane și la starea ei de sănătate.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. Părinții transmit „zestrea genetică”, iar familia creează condițiile dezvoltării fizice, emoționale, intelectuale și modelează caracterul copilului și simțul moral al acestuia. O mare parte dintre cunoștințele generale despre natură, societate, deprinderile alimentare și igienice, atitudinile față de viață, modelele sau obișnuințele de comportament, copiii le datorează educației primite în sânul familiei. De aceea, putem spune că familia este instituția fundamentală în toate societățile, și piatra de temelie în formarea copilului ca om.

Rolul familiei este foarte important în ceea ce privește dezvoltarea copilului, din punct de vedere fizic, intelectual, emoțional, moral și spiritual-estetic. Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie *direct*, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie *indirect*, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți, copiii le preiau prin imitație (în primele luni de viață), prin învățare-precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale („cei șapte ani de-acasă”) reprezintă primul model social cu o influență decisivă asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Este recunoscut faptul ca strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor sociomoral și formarea lui ca om în societate.

BIBLIOGRAFIE:

G. BERGER, Omul modern și educația sa - EDP București 1973;
R. VINCENT, Cunoașterea copilului EDP București 1972.

EDUCATIEA IN FAMILIE CEI ȘAPTE ANI DE ACASA

SCRIITOR: GHERGHISAN ANCA UNITATEA DE INVATARE: SCOALA GIMNAZIALA "COSTACHE NEGRI" COM NERGI

În ziua de astăzi este foarte greu a găsi copiii cu cei 7 ani de acasă, mulți dintre ei nu pot face diferența dintre părinți și alte persoane. Noile generații sunt din ce în ce mai libere și unele libertăți creează haos, nu se mai poate diferenția dintre ce e bine și ce e rău.

După părerea mea ar trebui să se poată face diferențierea cu ce e bine și ce e rău încă din sânul familiei, să se învețe unele reguli și unele saluturi de politete cum ar fi:

Reguli

1. să ascuți pe cineva când îți vorbește
2. să nu vorbești cu gura plină
3. să te speli pe mâini după ce ai fost la toaletă...sau când vii de undeva
4. să spui adevărul
5. să nu fii agresiv
6. să dai bună ziua/la revedere
7. să îți asumi responsabilitatea pt ce faci
8. să respecti pe cei din jur
9. să nu scuipi pe stradă
10. să nu vorbești urit
11. să nu te întinzi pe masă când măninci
12. să nu te urci cu picioarele încălțate în pat
13. să respecti proprietatea personală și a celorlalți (să nu strici/distrugi)
14. să spui mulțumesc
15. să te speli pe dinți seară/dimineata
16. să nu te scobesti în dinți/ori alte părți... când vb cu cineva/public (**autor: Michelle-USA**)

Saluturi de politete

1. Buna ziua!

2. Buna dimineța !

Deși formele de salut sunt vechi de când lumea, salutul în sine are în mimică, în compoziția corpului sau în ținuta o infinitate de nuanțe care-l modifică sau îi completează sensul. Un simplu salut poate demonstra cui, de pildă, în ce măsură îl stimezi, dacă știi să-i adaugi un mic gest.

Formule de salut când întâlnim pe cineva

Dacă întâlnim rude, prieteni, sau cunoștințe apropiate, vom da Bună ziua! chiar dacă nu ne oprim pentru o conversație.

Dacă întâlnim alte persoane, formula obișnuită va fi Bună ziua! sau Bună seara! la care adăugăm obligatoriu Doamnă sau Domnule.

Nu este necesar să spunem numele persoanei pe care o întâlnim. Dacă este vorba despre un director al unei mari companii sau despre un ofițer, aceștia se pot adresa subalternilor pronunțându-le numele, gest ce va echivala cu un compliment.

Se vor evita formulele de tipul: Hello! sau Ciao! sau Adio! permise doar adolescenților.

Formulele de salut când ne despărțim de cineva

Când ne despărțim de cineva, formulele de salut sunt: La revedere!, O seară bună!, Noapte bună!

Strangerea mainii

Strangerea mainii se practică mai ales când cele două persoane care se întâlnesc urmează să se oprească și să stea puțin de vorba. Este o formă de salut care datează din antichitate și care este încărcată de un simbolism profund. Să saluti pe cineva strângându-i mâna este un semn de mare stimă.

Mana pe care o strangem este cea dreapta. aceasta regula dateaza din vremea cand, in mana dreapta tineai o arma, iar cand intindeai mana gola insemna ca doreai pace. Anumite comunitati, de exemplu cercetasii(scouts) isi strang mana stanga.

Persoana care intinde mana prima este domna, persoana mai in varsta sau superiorul. Tot persoanei de rang superior ii revine initiativa formulei de salut.

Daca din necunostinta acestei reguli, tanarul este primul care intinde mana, sa o refuzi este un afront.

Cel mai ocupat dintre oamenii de satat nu terebuie sa refuze sa stranga mana celui mai pisalog dintre solicitati. Sa refuzi o mana intinsa este o sactiune de o gravitate exceptionala.

Pentru a strange mana cuiva, un barbata se va ridica. Doamnele nu trebuie sa se ridice decat petru a da mana unei persoane mai in varsta sau pe pe care s-o onoreze in mod specila.

Se spune ca modil in care strangi mana celuiilat iti dezvalui firea, nu trebuie sa avem o mana moale sau una care o zdrobeste pe a celuiilat. Nu apucam dor varful degetelor,

se va evita strangerea mainii pe deasupra alteia, in cruce, gestul fiind total lipsit de elegenata. ordinea prioritatilor este urmatoarea: domanele intre ele, doamnele si domni, domnii intre ei.

Strangerea mainii poate insemna si altceva decat salutul. se strrange mana si petru a marca incheierea unei afaceri, petru a sublinia condoleante, felicitari, o rugaminete, o multumire sau o scuza.(CODUL BUNELOR MANIERE)

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE - CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR: GHERLE DIANA FLORINA G.P.P. NR. 23, ORADEA

"Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală". Albert Einstein

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței.

Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia. Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebă ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează.

Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Foarte importante pentru copilul preșcolar sunt și activitățile pe care le vor face în afara celor de la grădiniță, mai exact în familie, cu membrii familiei și în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile individuale și de vârstă ale copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, săi organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite

spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: “Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori “Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne dă mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine. Nu este de ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți oboseți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața voastră, cât și din cele negative.

Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate. Ce pot învăța copiii în cei șapte ani? - deprinderi de autoservire - ordine - igienă - curățenie și exprimarea propriilor nevoi - exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative - bune maniere și comportament - limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire) - modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc) - consecvență în realizarea unei sarcini - concentrare a atenției - perseverență în realizarea unei sarcini - alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc., altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe.

Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu.

În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea

adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei.

Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței.

Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia.

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său, deoarece: „*Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.*” (Eugen Heroveanu)

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com
7. www.didactic.ro

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE- CEI ȘAPTE ANI DE ACASA EDIȚIA 2020

**PROF. INV. PRIMAR GHERMAN ANTOANETA-ROXANA
ȘCOALA GIMNAZIALA "MIHAIL SADOVEANU" FALTICENI**

Familia are o importanță majoră în educația copiilor, deoarece aceasta oferă copilului primele informații despre tot ceea ce îl înconjoară. Tot în familie se învață primele reguli și norme de conduită. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respect, politețe, cinste, sinceritate, decență. Rolul educativ al familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, sentimente. Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic.

Părinții sunt primii dascăli ai copiilor lor. Copiii își iubesc părinții foarte mult. Admirația lor pentru părinți este mare, idolatrizându-i chiar, așa că, micuțul este oglinda fiecărui părinte. Aceștia sunt cei care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Ei lasă asupra copiilor o amprentă puternică asupra personalității acestora.

Familia poate influența direct sau indirect educația copiilor. Direct, prin acțiuni dirijate și indirect, prin modelul de conduită oferit. Copiii imită tot ceea ce văd în jurul lor, comportament, stare. Cel mai important rol în evoluția psihică a copilului îl au exemplele pozitive din familie. Familia este mediul esențial care influențează dezvoltarea și destinul copilului prin securizare materială, dragoste și educație.

Părinții ar trebui să încurajeze și să sprijine copiii pentru ca ei să aibă încredere în forțele lor și să se simtă importanți, să manifeste o autoritate părintească rațională, umană, justă; nici dragoste exagerată, nici exigență exagerată, brutală, nici părinți toleranți și indulgenți, nici părinți tirani. O severitate exagerată poate inhiba copilul, iar acest lucru va pune o amprentă asupra personalității lui.

Copiii, în primii ani de viață sunt dependenți de părinți, atât material, cât și emoțional. În educarea copiilor, important este să se stabilească relații juste între membrii familiei. Copiii trebuie antrenați, în funcție de particularitățile de vârstă, la viața și munca variată a familiei, evitându-se situațiile de a li se oferi totul de-a gata în satisfacerea trebuințelor lor. Familia înseamnă înțelegere, fericirea de a fi împreună, de a fi cu toții la evenimente importante.

În consecință, scopul principal al familiei este crearea unui mediu familial afectiv, confortabil și protector pentru o dezvoltare armonioasă a copiilor.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

1. Bunescu Ghe., Alecu G., Badea D. – Educația părinților. Strategii și programe, E.D.P., București, 1997

CEI SAPTE ANI DE ACASA

PROF. INV. PRIMAR GHERMAN CONSTANTIN
ȘCOALA GIMNAZIALA FRUMOASA, COMUNA BALCANI, BACAU

Educația începe încă din prima zi de viață a copilului și este un proces continuu care se desfășoară treptat și în strânsă legătură cu etapele de dezvoltare ale acestuia. Prin urmare, educația începe acasă, părinții având cel mai important rol în transmiterea ei și se continuă și se aprofundează de către educator sau profesor în domeniul educațional.

„Cei șapte ani de acasă” definesc în mare măsură caracterul copilului, deoarece aceasta nu e doar o expresie. Nici „Omul, cât trăiește, învață” nu e doar o expresie. La școală sunt desăvârșite studiile concrete, dar continuă și acasă și după șapte ani. Există mulți părinți, care consideră că educația copiilor este datorită exclusivă a școlii. Acasă este însă locul unde se pun cărămizile temeliei educației solide a copilului.

Studiile arată că, copiii părinților implicați în educația lor de acasă sunt mult mai motivați să obțină rezultate bune și au o atitudine pozitivă la adresa școlii și a procesului educațional, iar ulterior se bucură de mai mult succes în viață.

Interesul copilului pe termen scurt este atenția și grija, iar pe termen lung este acela de a crește într-un mediu familial stabil, sigur, sănătos și iubitor. Astfel, majoritatea părinților au tendința de a pune interesele copiilor ca prioritate, ignorând alte aspecte ale vieții de cuplu. Bineînțeles că o fac cu intenții bune - ei cred că este cel mai bun lucru pe care îl pot face, dar aceasta este o greșeală, din păcate. Cea mai bună modalitate de a ajuta dezvoltarea copilului este să se concentreze asupra armoniei relațiilor, a familiei, a căsătoriei. Nici o ocupație, dezvoltare, laudă nu merită nimic dacă nu are copilul o viață de familie echilibrată. În plus, vor învăța copilului un lucru foarte important care îi va fi benefic ulterior. Astfel, dacă va obține modelul potrivit și îl va urma, va avea mai multe șanse de o viață fericită, de încredere în sine, de auto-stimă și de o relație echilibrată. Merită să menționăm încă o dată că, dacă oferim doar această condiție pentru copil, am făcut deja multe pentru a deveni o personalitate fericită și echilibrată.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială - sintetizează psihologul.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București.
R.Vincent, Cunoașterea copilului EDP Bucuresti 1972.
A.Cosmovici, Psihologie generala, Ed.Polirom, Iasi, 1996

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASA

PROF. EDUC. GHERMAN CRISTINA

Copilăria reprezintă cea mai importantă perioadă din viața omului pentru că este acea perioadă în care acesta are ocazia să-și formeze caracterul psiho-social. Cea care răspunde nevoilor copiilor și care este responsabilă de protecția acestuia este familia, pentru că prezintă principalul factor de influență asupra copilului. Această influență rămâne întipărită pentru toată viața în profilul moral-spiritual al copilului.

Direct sau indirect, copiilor le sunt transmise experiențele prin care au trecut părinții lor atunci când aceștia au fost copii. „Modul în care aceștia au fost iubiți sau admirați, pedepsiți sau neglijați în copilărie, își pune amprenta asupra modului în care părinții își tratează copiii” (Pânișoară, G., p. 15).

Părinții dau dovadă de o grijă responsabilă atunci când sunt fermi în stabilirea unor limite și reguli, acestea fiind însoțite de afecțiune și căldură sufletească. Toate acestea duc la formarea unor personalități puternice care îl ajută pe copil să înțeleagă atât ce înseamnă regula, cât și ce înseamnă dragostea. Copiii reușesc să combine aceste două aspecte atunci când li se oferă cuvinte de apreciere pentru faptele bune pe care ei le fac.

Pentru ca părinții să contribuie la formarea „celor 7 ani de acasă” a copiilor într-un mod sănătos, aceștia trebuie să țină cont de faptul că cei mici au anumite nevoi pe care doar părinții le pot satisface. Renaud și Gagne vin cu o serie de nevoi pe care părinții trebuie să le satisfacă și o dată satisfăcute acestea duc la dezvoltarea echilibrată a copilului:

- nevoia de a se simți în siguranță;
- nevoia de a fi apreciat de părinți;
- nevoia de a simți mulțumirea părinților;
- nevoia de a fi admirat de părinți;
- nevoia de a fi acceptat de părinți.

Atât timp părinții acordă *respect* copiilor lor, aceste nevoi sunt satisfăcute, iar copiii înțeleg mai bine așteptările pe care le au părinții de la ei.

Datorită faptului că părintele respectă copilul și el învață, la rândul său, că trebuie să acorde respecte celor din jurul lui, iar adulții trebuie să țină cont de măsura în care vârsta îi permite să înțeleagă asumarea unor reguli. Georgeta Pânișoară vine cu o serie de sugestii care îi ajută pe părinți să satisfacă nevoile copiilor și care ajută la dezvoltarea unei personalități puternice a acestora:

1. Procesul de schimbare se face cu răbdare și calm, într-un moment de liniște al familiei, nu în plin conflict;
2. Alcătuirea unei liste cu comportamente dezirabile. Acest fapt duce la o claritate a aspectului care trebuie schimbat în comportamentul copilului și astfel, părintele își stabilește un obiectiv clar;
3. Caracterul se formează treptat. Nu putem schimba 10 comportamente de-odată. Ne rezumăm doar la 1-2 comportamente;
4. Regulile pe care dorim să le aplicăm trebuie explicate copilului în mod clar;
5. Trebuie ca părintele să explice copilului de ce trebuie să se comporte astfel, folosind un limbaj pozitiv, oferind exemple pozitive referitoare la cum va progresa el, ce comportamente laudabile va avea și cum va fi mântu atât de el cât și de părinte;
6. Copilul trebuie întrebat dacă dorește să-și adopte un astfel de comportament pentru a-și asuma regula;
7. Feedback-ul pozitiv contează atunci când observăm un comportament dezirabil, transmitându-l prin laude și evidențieri pozitive ale comportamentului.

În acest fel, se pot întâmpla două lucruri pozitive. Atât părinții, cât și copiii vor remarca schimbări pozitive, având motive de bucurie. Astfel copilul se va obișnui cu o abordare pozitivă, cu un feedback pozitiv și cu un „tratament uman din partea semenilor”. (Pânișoară, G., p. 20)

Bibliografie

1. Pânișoară G., (coord.), (2011). *Psihologia copilului modern*. Ed. Polirom, Iași.

Webografie

1. www.didactic.ro

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR GHIDIU ALEXANDRA CLAUDIA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare intervenție pentru copil (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau pe lângă copil (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate intervenții educative, ele devenind intervenții împreună cu copilul: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Mâine, București.
Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE-CEI ȘAPTE ANI DE ACASA

PROF. INV. PRIMAR-GHIGHEANA CARMEN FLORENTINA
ȘCOALA GIMNAZIALA „DORA DALLES” BUCȘANI-DAMBOVIȚA

Ca mediu social, familia reprezintă locul în care copilul este îngrijit, educat, educația în familie precedând-o pe cea instituțională. Copilul, în primii ani de viață este dependent de părinți, iar aceștia nu trebuie să fie preocupați doar de sănătatea lui fizică, ci să aibă în vedere și educația psiho-socială. Primele impresii despre lume și viață, despre fenomene din natură și societate, copilul le primește din familie. Astfel, prin comunicarea continuă cu membrii familiei, el își însușește limbajul, care cu timpul devine un puternic instrument al dezvoltării sale psihice. Părinții vor fi atenți la felul cum pronunță copiii cuvintele, le vor corecta vorbirea, le vor îmbogați vocabularul, îi vor învăța să se exprime corect și coerent. În familie copiii își însușesc primele cunoștințe, își formează primele reprezentări și dobândesc experiențe morale. Părinții îi învață de timpuriu pe copii să înțeleagă ce este "bine" și ce este "rău", ce este "permis" și ce este "interzis". Pentru unele fapte și acțiuni, copiii sunt încurajați și laudați, iar pentru altele sunt dojeniți de către părinți.

Procesul educării morale a copilului este de lungă durată, deși începe încă din familie. Deprinderile de comportare civilizată, atitudinile copilului față de alții exprimă de fapt atmosfera morală în care el a fost crescut în familie, sfaturile și îndemnul pe care le-a primit de la părinți, exemplul personal pe care i l-au dat prin atitudinile și faptele lor de conduită. Unii părinți nu înțeleg că adesea copilul este incorect nu pentru că ar vrea să se abată de la reguli, ci pentru că nu știe cum trebuie să se comporte, nu dispune de experiența morală necesară, nu cunoaște cerințele față de comportarea lui.

În educarea copiilor, un rol foarte mare îl are stabilirea unor relații corecte între membrii familiei. Relațiile dintre părinți și copii trebuie caracterizate printr-o stimă reciprocă, dragostea părintească rațională față de copii, consecvența și unitatea cerințelor pe care le formulează părinții și ceilalți membri ai familiei față de copii, exemplul personal pe care îl dau cei mari prin atitudinile și faptele lor, încât devin pentru copii un exemplu de urmat. Desigur, părinții își iubesc copiii, le poartă de grijă, muncesc pentru ei și participă la toate bucuriile și supărările lor. Dar această dragoste nu trebuie să fie oarbă. Părinții care se manifestă astfel față de copiii lor, îi scutesc de orice efort, le satisfac toate capriciile, nu se bucură de niciun fel de respect și autoritate în fața acestora.

Experiența educației în familie arată că acolo unde copiii sunt scutiți de orice fel de griji și eforturi, ei devin egoiști, nu-și iubesc cu adevărat părinții, se înstrăinează de ei și nu le dau o mână de ajutor atunci când se întâmplă să treacă prin unele încercări.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire
- ordine - igienă - curățenie și exprimarea propriilor nevoi
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative
- bune maniere și comportament
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire)
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)

- consecvență în realizarea unei sarcini
- concentrare a atenției
- perseverență în realizarea unei sarcini
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc., altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți. Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

**PROF. INV. PREȘCOLAR GHIMBAȘ MAURA,
G.P.N. CRICOV VALEA LUNGĂ DÂMBOVIȚA**

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Foarte importante pentru copilul preșcolar sunt și activitățile pe care le vor face în afara celor de la grădiniță, mai exact în familie, cu membrii familiei și în contexte diferite de viață. Părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță.

Respectul față de oamenii din jur nu mai reprezintă o valoare atât de importantă pentru copiii noștri, deoarece noi, adulții, am încetat să le mai spunem asta.

Încă din primii ani de viață, cel mic poate învăța cu ajutorul adultului ce înseamnă noțiunea de respect, mai ales dacă îl înveți să folosească des cuvinte precum „te rog“, „mulțumesc“, „bună ziua“, „mă scuzați“. Învățându-l bunele maniere, când va crește, toate aceste lucruri de bun-simț i se vor părea normale și îi vor completa personalitatea.

Tot în primii șapte ani de viață, îi putem oferi celui mic câteva sfaturi despre ce înseamnă recunoștința, începând cu un simplu „mulțumesc“ adresat bunicilor sau rudelor pentru cadourile pe care le-a primit de ziua lui de naștere și până la mici gesturi de apreciere pentru colegii de la grădiniță sau copiii cu care se joacă în parc.

Chiar dacă nu înțelege imediat de ce trebuie să spună tot timpul „te rog“ sau „mulțumesc“, ori să salute și să răspundă la salut, pe măsură ce va crește, copilul își va da singur seama că bunele maniere îl ajută pe termen lung să relaționeze și să socializeze mai bine cu cei din jur. Ba chiar va atrage admirația celorlalți dacă știe cum să se comporte corect atunci când merge în vizită sau te însoțește la un eveniment important. Spune-i că bunele maniere nu sunt doar pentru zile mari, ci sunt importante în viața de zi cu zi, în orice situație.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASA

PROF. INV. PRIMAR GHINESCU FLORICA
ȘCOALA PRIMARA FENEȘ/ȘCOALA GIMNAZIALA ARMENIȘ
JUD.CARAȘ-SEVERIN

Cei șapte ani de acasă reprezintă un cod moral pentru membrii unei societăți. În înțeles obișnuit înseamnă educația dată de părinți privind cum să se poarte în societate, respectul semenilor respectiv actele acceptate și cele care nu sunt acceptate într-un grup.

Această sintagmă poate fi privită din cel puțin două părți diferite: cel al părintelui și cel al omului de la cateră deci un al doilea părinte și consider că nu e puțin spus. Mai greu e atunci când ești de ambele părți deci și părinte și profesor.

Privind calitățile de cultivat copilului un prim obiectiv îl constituie încrederea în ceilalți, lipsa ei duce la greutatea de a interacționa social. Interacțiunea zilnică cu copilul vorbin-du-i la nivelul ochilor .Aceasta poate crea siguranța, cultivată în ritualuri zilnice, admirarea micilor reușite .Privirea ochi în ochi poate fi considerată atât o calitate cât și un defect al copilului cât și al profesorului.Astfel îi cultivăm încrederea în sine, în puterile lui.

Copiii care învață să aibe răbdare sunt capabili de a persevera, au șanse mult mai mari în viață..Responsabilitatea înțeleasă că angajamentele se respectă. un prim exemplu îl poate constitui nevoia de îmbrățișare la final de oră ce o manifestă copiii de clasă pregătitoare și nu numai.Dintre stimulentele de la grădiniță este poate cel de care se despart cel mai greu .Oare de ce ?

Poate că e cam mult spus empatie la această mică vârstă, dar de câte ori fie în mijlocul lor în sala de clasă sau de grupă, fie în apropierea lor acasă am rămas complet dezarmați de un răspuns de genul : „Nu mai plânge că voi plânge și eu “ sau „Nu ;tiu de ce plângi dar dacă te ajută plângem împreună “ Empatia determină dezvoltarea competenței sociale a persoanei., succes în relații interumane trebuind să recunoască emoțiile unei persoane și să le răspundă adecvat

Chiar dacă până la șapte ani, copilul este prin definiție egocentric se pot folosi întrebări-cheie de tipul : „Cum te-ai simți dacă ți s-ar fi întâmplat ție ? “ Și nu de puține ori colțul buzelor se lasă periculos de dezamăgitor în jos dar în următoarele minute o sinceră părere de rău îi ia locul.E dezarmant și nu știm ce să facem dar fiecare copil e unic și de această dată părintele e atot știutor .

Privind inteligența emoțiilor primate ca abilitatea de a identifica, folosi, înțelege și de a gestiona emoțiile în mod constructive și pozitiv .Copilul de mic recunoaște propria stare emoțională uneori în felul său le folosește pentru a relaționa cu alte persoane, urmărind chiar să atragă simpatia.

Chiar dacă la o vârstă atât de fragedă nu se poate vorbi de caractere formate, ci în curs de formare, putem să-i complimentăm onestitatea, felul de a fii politicoși sau coportarea civilizată. Ascultați copilul și tratază-l cu respect, arată-i că face parte din familie, apreciază-i munca, calitatea sa, laudă-i eforturile observă-i rezultatele din ambele ipostaze părinte și profesor .

Copiii sunt definiți în funcție de defecte și calități și acest lucru nu trebuie să ducă la o critică excesivă, ce trebuie să fie înlocuită cu oferirea unui feedback constructiv, prin oferirea unor soluții concrete de pus în practică alături de adult și nu verdict pentru personalitatea sa Altfel spus trebuie să descoperim partea plină a paharului

Așadar trăsăturile umane trebuie privite din mai multe perspective .La această vârstă o mare problemă o reprezintă încăpățânarea ce din perspectiva părintelui trebuie privită ca hotărâre sau motivație puternică și atunci e benefică pentru talentele înnăscute mai ales la copiii supradotați intelectual .

O altă trăsătură umană care nu este doar negativă este timiditatea înțeleasă uneori ca prudență, frica de ridicol o au dezvoltată și copiii la vârste mici Fiecare copil e unic și împreună dascăl și părinte putem face minuni, dar, doar în echipă.

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASA

PROF. GHERGHEL DANIELA
ȘCOALA PRIMARA CIHEI

După cum bine știm cu toții, expresia "cei șapte ani de-acasă" este folosită pentru a descrie educația unei persoane. Astfel, spunem despre cineva că are cei șapte ani de-acasă în mod apreciativ cu privire la comportamentul, manierele sale sau cu privire la atitudinea respectuoasă cu care îi tratează pe cei din jurul său. Putem chiar afirma că perioada preșcolară reprezintă rampa de lansare a individului în societate, ghidându-l astfel mai bine sau mai puțin bine spre conviețuirea în cadrul corpului social.

Filozoful John Locke sustine că ființa umană se naște "tabula rasa", fără nicio capacitate de înțelegere sau cunoaștere. El afirma că oamenii au puține limite biologice impuse, iar comportamentul și abilitățile, calitățile sunt rezultatul învățării din cadrul procesului de socializare. Fără a diminua importanța eredității, trebuie precizat că în viața noastră și, mai ales în primii ani de viață, contactul cu ceilalți membri ai societății este vital. Reiese însuși din expresia în sine faptul că această primă doză de educație o asimilează copilul petrecându-și primii ani din viață aproape integral în prezența părinților, fiind dependent absolut. Astfel, începând cu primele luni din viață copilul experimentează percepția unui univers restrâns, dominat sau chiar compus exclusiv din relația sa cu cei doi părinți. În această primă perioadă crucială bebelușul va observa și ulterior va imita limbajul și comportamentul părinților săi, fiind piatra de temelie a personalității individului. Părinții vor putea observa astfel din relaționarea copilului cu alte persoane însuși reflexia comportamentului lor.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere. Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltați mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente

majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Din nefericire, în ziua de azi se vorbește mai mult despre lipsa celor 7 ani de acasă decât de existența lor : absența părinților în prima parte a vieții copilului ca și consecință a prioritizării –de cele mai multe ori involuntară- a carierei, dar și a neimplicării suficiente și dezinteresului față de importanța amprentării bunelor maniere în personalității infantului duc la un aport insuficient de deprinderi necesare unui comportament social optim. Iar aici, conchizând, țin să evidențiez că totuși există o plasă de salvare în favoarea copiilor mai puțin educați, iar această plasă suntem noi- cadrele didactice. Grădinița, școala sau alte medii educaționale pot ulterior să confirme, să consolideze sau să încerce să stimuleze formarea deprinderilor celor șapte ani de-acasă.

ROLUL PĂRINȚILOR ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR CORINA GHIRAN
LICEUL TEORETIC „IOAN BUTEANU „
ȘOMCUTA MARE, MARAMUREȘ

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei: căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelie unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Nimic nu poate fi mai îmbucurător, din perspectiva de părinte, decât să auzi: „Ce bine crescut e acest copil!”. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la grădiniță, la restaurant, la teatru sau în vizită la rude. Și da, rezultatul este frumos atunci când părinții conștientizează că educația unui copil „cade” în sarcina lor.

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată. Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

În primele etape ale vieții, educarea copilului este o responsabilitate a familiei. În mod firesc, părinții sunt primii educatori ai acestuia. Vine apoi rândul profesioniștilor din grădinițe și școli să se ocupe de educarea și formarea copiilor printr-o metodologie și un curriculum specific vârstei acestora. Trăsăturile morale precum hărnicia, cinstea, sinceritatea și bunătatea sunt formate în familie, iar mediul școlar completează educația primită de copii în mediul familial, astfel formând un tot unitar, care lucrează împreună pentru un scop bine definit.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

BIBLIOGRAFIE:

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.
G.Sion, (2003) ”*Psihologia vârstelor*”, ed.Fundației România de Măine, București, 2003

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

PROF. GHITA NELUTA

ȘCOALA GIMNAZIALA „MIHAI VITEAZUL”, ALEXANDRIA

Copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste fragede dar rămâne ideea de la baza expresiei cei șapte ani de-acasă : normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Indiferent de convingeri, experiențe sau atitudini, scopurile tuturor părinților converg spre același rezultat: cu toții ne dorim copii bine pregătiți, care să-și găsească un loc cât mai bun într-o lume din ce în ce mai competitivă, în care orice cunoștință în plus poate face diferența. Fie că este vorba despre viața de familie sau de educația de la grădiniță sau de la școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau interdicțiile pe care le stabilesc părinții sau educatorii. Educația informală și nonformală au rolul lor în acest proces, alături de școală, care reprezintă principalul mijloc de educație formală a copilului.

Regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect. În desăvârșirea propriei educații, copilul este ajutat de școală și familie. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, sentimentelor. Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala influențează personalitatea copilului, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ.

Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Mediul în care trăiesc părinții poate modela viețile lor, poate determina multe dintre valorile lor. Activitatea educativă ce se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului. Implicarea părinților joacă un rol important în cadrul intervenției școlare. Acțiunile la care participă părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși.

Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale și este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurându-i copilului cele necesare studiului. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament : respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică „ cei șapte ani de acasă ”. Rezultatele școlare și integrarea fericită în colectiv sunt două consecințe sigure ale bunelor maniere la școală.

Familia este principalul agent al socializării, ea fiind intermediarul între societatea globală și copil, locul în care se modelează principalele componente ale personalității. Deși familiile realizează funcții socializatoare comune, există în realitate numeroase diferențe în modul în care fiecare familie își socializează copiii. Aceste deosebiri sunt date de tipul de societate (tradițională sau modernă), de categoriile socio-profesionale ale părinților, de rezidență. Calitatea educației primite în familie – acei „ șapte ani de acasă ”- depinde îndeosebi de nivelul de educație al părinților și al celorlalți membri ai familiei ce vin în contact cu copilul, în special sub aspect moral, comportamental.

Fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur .

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

1. Bunescu Ghe., Alecu G., Badea D. – Educația părinților . Strategii și programe, E.D.P., București, 1997;
2. Ecaterina Adina Vrasmas – Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, 2002;

PAȘI MICI PENTRU A DEVENI OM MARE- CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR GHIUȘ OLIVIA MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 ONEȘTI

„Cei șapte ani de acasă” este o expresie care duce cu gândul la educația unei persoane. Spunem despre cineva că are „cei șapte ani de acasă” atunci când îi apreciem manierele și modalitatea respectuoasă de a-i trata pe cei din jurul său. Cei șapte ani de acasă au ajuns să reprezinte un *cod moral* pe care ar trebui să îl știe și să îl respecte toți cei care trăiesc într-o societate.

În primul rând, „cei șapte ani de acasă” reprezintă educația pe care o acordă părinții copilului lor. Acasă este locul unde orice copil trebuie să învețe cum să se poarte în societate, să își respecte semenii, care sunt faptele acceptate și care sunt cele cărora nu trebuie să le dea curs. Peste învățăturile primite de la părinți vor veni apoi cele de la educatori, învățători, profesori. Baza însă este făcută în sânul familiei.

În orice societate, familia joacă rolul cel mai important în formarea și socializarea copilului, deoarece ea reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile fiziologice și sociale și împlinite etapele întregului său ciclu de creștere. Părinții sunt primii educatori din viața copilului, educația primită de acesta până la șapte ani, fiind determinantă pentru dezvoltarea sa ulterioară, fiind, în primul rând, cadrul existenței biofizice al dezvoltării copilului, principalul obiectiv al familiei trebuie să fie, păstrarea sănătății, creșterea normală și călirea organismului. Un anumit regim igienico-sanitar necesar dezvoltării fizice armonioase, înseamnă asigurarea unui program zilnic care trebuie să respecte orele de somn, activitate, joc, plimbare, masa. Părinții reprezintă primii mentori reali în viața copilului, furnizându-i primele repere de orientare în lume, primele informații și învățături despre lucrurile și fenomenele din natură și din societate, primele sfaturi, norme și reguli de conduită.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim: salutul, comportamentul în public, comportamentul cu prietenii, înțelegerea normelor sociale, manierele la masă, recunoașterea greșelilor, tact și toleranță.

Expresia „bună creștere” nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Bineînțeles, în cei șapte ani de-acasă intră și o componentă de altruism, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă, de cum să se îmbrace, să mănânce și să se poarte în anumite situații. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om.

Școala este un alt factor important în educația copilului. Printr-o colaborare permanentă între familie și școală se poate obține o educație de calitate. Lipsa de colaborare duce spre eșec și, din păcate, cel care suportă consecințele este copilul. Dascălii sunt chemați să cizeleze ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea problemelor. Copiii cresc și se formează în viață pe o temelie pe care au creat-o părinții, pedagogii fiind cei ce înalță ulterior ziduri.

„CEI 7 ANI DE ACASĂ – BAZA TEMELIEI BUNEI CREȘTERI,,

**GICĂ MIHAELA RODICA - PROF.INV.PREȘC.
GRĂD. 233, BUCUREȘTI**

„Cei șapte ani de acasă” este o expresie care exprimă educația unei persoane. Spunem despre cineva că are „cei șapte ani de acasă” atunci când îi apreciem manierele și modalitatea respectuoasă de a-i trata pe cei din jurul său.

Consider că educația în familie este deosebit de importantă deoarece familia este locul în care copiii primesc rădăcini pentru a crește și aripi pentru a zbura mai departe. În familie învățăm pentru prima dată ce este lumea, ce este bine și ce este rău.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulți copii care ajung chiar și în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învățat să spună tuturor «tu». „Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația copilului are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau de interdicțiile pe care i le stabilesc părinții sau educatorii.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR GIGICĂ NICOLETA
G.P.P. STELUȚELE MĂRII CONSTANȚA**

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală, la educația pe care copilul o primește de la părinți. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Aceasta expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Aceasta perioada de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Bebelușul este atașat de mama și de tata, iar comportamentele, limbajul sunt imitate și exprimate de către copil în joaca lui și în comunicarea cu ceilalți. Ticurile verbale, reacția adulților la diverși stimuli, modul de a răspunde la mediu le puteți observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi.

Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne da mami.” Astfel vă există o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtam ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți oboseți la un moment dat. Însă vă trebuie să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața voastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative;
- bune maniere și comportament;
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topica ori dezacord dintre părțile de vorbire);
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);
- consecvența în realizarea unei sarcini;
- concentrare a atenției;
- perseverența în realizarea unei sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în aceasta perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- spiritul de competiție;
- altruismul;
- cooperarea;
- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încalca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

10 reguli esențiale în educația și creșterea copilului până la 7 ani:

1. Învață-l să se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!
2. Stabilește și impune reguli și limite în comportamentul copilului!
3. Comunica cât mai mult cu el - comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!
4. Învață-l să iubească lectura și cărțile - începe încă de când e bebeluș citindu-i povesti, apoi, treptat, lasă-l pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele!
5. Lasă-l să se bucure de copilărie - nu încercă să faci din el un geniu înainte de vreme; permite-i copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.
6. Nu abuza în niciun fel de copil - fizic, emoțional, verbal etc.; evita educația cu "palma la fund" și concentrează-te pe disciplina pozitivă!
7. Învață-l să își exprime emoții și sentimente; numai așa vă reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.
8. Învață-l să spună mereu adevărul! Și aceasta este o lecție pe care o învață cel mai bine de la tine! Copilul imita ceea ce vede și aude în jurul lui!
9. Petrece cât mai mult timp cu micuțul tău! Fii un părinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!
10. Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta! Iubește-l indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de alta natură! Nu glumi pe seama lui, nu îi pune porecle și spune-i zilnic că îl iubești. Demonstrează-i acest lucru prin gesturi tandre - sărutări pe frunte, obrăjori, îmbrățișări etc.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.
www.copilul.ro

PĂRINȚII – MODELE PENTRU COPII

PROF. GÎLCĂ GABRIELA LICEUL "ALEXANDRU CEL BUN", BOTOȘANI

Pentru a putea fi buni educatori trebuie să ne amintim de propria noastră copilărie, să reținem sentimentele copilului de atunci, care se păstrează intacte și, în loc să îndepărtăm acel copil, să-l scoatem la iveală, să-l actualizăm.

Educația reprezintă centrarea pe copil, care trebuie să devină deschis la nou, creativ, adaptabil, comunicativ, cooperant și tolerant, integrat, responsabil, competent, demn, împlinit și fericit. Se poate ajunge la aceste finalități prin educare integrată, parteneriat educațional, motivare individualizată și pregătirea continuă a elevului pentru viață. Modelul oferit în general de adulți este copiat întocmai de copil, înainte ca acesta să înțeleagă semnificația sa educativă.

În ceea ce privește familia, se diferențiază trei grupe de greșeli educative ale părinților: grija excesivă, severitatea excesivă, indiferența.

În familiile cu părinți hiperprotectori, copiii sunt neliniștiți, fricoși, dependenți, greu adaptabili. O altă categorie de atitudini greșite din punct de vedere educativ aparține părinților inconsecvenți, oscilanți în comportament, care trec de la asprimea exagerată la exces de protecție, îngăduință și răsfăț. Școlarii proveniți din asemenea familii au deficiențe în comportare, tulburări de echilibru emoțional, afectiv și chiar manifestări neurotice, care le îngreunează adaptarea la colectivul clasei.

Unii părinți țin neapărat să-și vadă realizate, prin copii, propriile lor aspirații, dorind chiar să le impună o anumită profesie. În conflict cu posibilitățile lui de efort, școlarul este astfel supus unor suprasolicitări care pot avea repercusiuni de natură psihică sau care pot să nască sentimente de culpabilitate, opoziție, lipsă de inițiativă sau dorința de a fugi. La fel de grav este și dezinteresul față de educația copiilor. Asemenea situații se evidențiază cu ușurință, în special în familiile cu părinți recăsătoriți, vitregi.

Pentru copil, în universul familiei, tatăl reprezintă puterea, autoritatea și siguranța, iar mama, un teritoriu de refugiu, de înțelegere, de ajutor pe care el, copilul, le așteaptă. Un tată prea exigent și o mamă prea indulgentă sunt un cuplu care nu poate asigura o bună educație copilului. În astfel de situații, în subconștientul copilului se naște ideea unei opoziții tată-mamă.

Atunci când ambii părinți sunt exagerat de severi, climatul educativ va fi aspru. Copilul va avea stări de neîncredere, de riposte impulsive față de ceilalți, va fi gata mereu de apărare sau se va lăsa pedepsit pentru orice.

Copilul nu este o mașină, un ceas, un televizor care, dacă nu funcționează, îl lovești, îl repari, schimbi o piesă sau cumperi alt obiect. El are suflet, trebuie să se dezvolte din toate punctele de vedere, să răzbată în viață până ce ajunge om în toată firea, "să se poată descurca" singur, dar nu la întâmplare.

Familia poate să contribuie la dezvoltarea imaginației creatoare a copilului prin următoarele modalități: îndrumarea jocurilor de copii; sprijinirea copilului în observarea fenomenelor naturii, a lumii înconjurătoare; ascultarea și discutarea poveștilor, povestirilor și basmelor; sprijinul acordat copilului la învățătură. Părinții trebuie să le stimuleze copiilor efortul, spontaneitatea, fantezia, inițiativa, independența, încrederea în sine și asumarea riscului creator.

Părinții ar trebui:

- să-și cunoască bine copilul, observându-l și antrenându-l de mic în activități, ținând cont de posibilitățile lui psiho-fizice;
- să asigure copilului în casă un spațiu al lui, un loc în care să se poată odihni, juca, în care să poată experimenta, citi și visa sub supravegherea părinților;
- să-i permită să se antreneze în activități extrașcolare pentru a-și satisface trebuințele de activare și de cunoaștere;
- să-l sprijine în menținerea unui echilibru între efortul și timpul consacrat pentru pregătirea școlară și timpul economisit în activitățile de tip "pasiune";
- să-i ofere exemple și modele ale unor tineri adulți contemporani, ale unor cunoscuți din școala lor, tineri care s-au afirmat prin învățătură în primul rând, dar care nu și-au abandonat tendințele sau pasiunile lor creative;

- să continue munca educativă sprijinind concret copilul în depășirea dificultăților.

Formele educative trebuie să fie simple, multiple, corespunzătoare, pentru a forma copii calmi într-o viață zbuciumată, copii fericiți în plină mișcare. Metoda cea mai adecvată este dialogul cu copilul, care poate avea loc în orice împrejurare: la plimbare, în excursie, la joacă, la muncă, la spectacol.

Copilului îi place să i se acorde multă atenție, astfel el putându-se afirma. Un rol important îl au anturajele în care, pe lângă joacă, poartă discuții libere, se destăinuie, își spune părerile, vorbește despre el. Se știe că îl reconfortează, dar nu trebuie să se desfășoare la întâmplare.

Părinții trebuie să fie conștienți că singura investiție de valoare, niciodată falimentară, pe care o familie o poate face pentru copil este investiția pentru mintea și sufletul acestuia.

Bibliografie:

1. Bonchiș, E., 2011, *Familia și rolul ei în educarea copilului*, Editura Polirom, Iași
2. Cosmovici, A., Iacob, L., 1998, *Psihologie școlară*, Editura Polirom, Iași
3. Mihăilescu, I., 2004, *Rolul familiei în dezvoltarea copilului*, Editura Cartea Universitară, f.l.
4. Mitrofan, I., Mitrofan, N., 1991, *Familia de la A ...la Z*, Editura Științifică, București
5. Osterrieth, P., trad. de Urmă, C-tin, 1973, *Copilul și familia*, Editura Didactică și Pedagogică, București

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

**PROF. INV. PRIMAR, GÎNDEA LILIANA
ȘC. GIMNAZIALĂ, COM. VĂRBILĂU**

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei șapte ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASA

POF. GIOL ANIȘOARA

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Potrivit unor psihologi, primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. „Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil”, satisfacerea nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi. Nevoile bebelușului și felul în care mama le tratează, importante în dezvoltarea copilului. Copilul învață prin imitare, el copie comportamentul membrilor familiei Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit

În toate familiile în care există copii trebuie să existe reguli bine definite, pe înțelesul copiilor. Aceste reguli trebuie respectate de toată familia. Copilul trebuie să folosească cuvintele magice precum “ Mulțumesc”, “ Te rog “, ” Iartă-ma”, “ îmi pare rău”și formulele de adresare. „Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulți copii care ajung chiar și în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învățat să spună tuturor «tu»“.

Dacă în familie sunt doi copii nu trebuie făcută diferență, trebuie tratați la fel astfel încât copilul mare să nu se simtă respins, uitat, abandonat. Dacă un copil are aceste sentimente el va avea un comportament de respingere în societate, la școală, va încălca regulile, va abandona învățatul și va încerca să atragă atenția asupra sa prin altfel de fapte .

În ultimul deceniu adulții au pus accent pe partea materială, preferând să asigure copiilor confortul material și petrecând cât mai puțin timp cu copii. În urma acestor acțiuni ale părinților, copii nu știu să socializeze datorită noilor tehnologii(telefoane mobile, tablete, Pc uri) consideră ca au doar drepturi fără responsabilități nu mai acordă atenție detaliilor.

Copii au trei nevoi de bază, de colaborare, de control și coordonare. Dacă toate aceste nevoi sunt satisfăcute atunci va crește un adolescent responsabil și un adult capabil.

Copilul are nevoie de apreciere, are nevoie să exploreze, să încerce lucruri noi, trebuie ajutat și încurajat în toate acțiunile sale dar trebuie să i se explice și asumarea consecințelor faptelor sale pe înțelesul lor Copilul este egocentric și știe că, dacă va face o criză, mama îi va satisface dorința. Foarte important pentru părinți este să încerce să controleze această criză (încercăm, spre exemplu, să-l ținem, pentru a preveni lovirea) și să-i explice, calm, că nu va primi acea jucărie sau acea bomboană pentru care face criza”.

După 5 ani înțeleg regulile Între 5 și 6 ani, copiilor începe să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, și perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate.

Ce trebuie să știe un copil „de acasă“ Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială .

CEI 7 ANI DE ACASA - ANII DE AUR AI EDUCAȚIEI UNUI COPIL

PROF.ÎNV. PRIMAR GIORGIUȚI CRISTINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ DOBRA

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect.

Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă. Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne

comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „**sapte ani de-acasă**”.

BIBLIOGRAFIE

Alfie, Kohn 2019, Parenting necondiționat, librăria virtuală <https://www.totuldesprename.ro/tu-mama/psihologie/parenting-neconditionat-alfie-kohn>

Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași.

EDUCAȚIA PRIMITĂ ÎN FAMILIE

PROF. GÎRJOB ELENA
ȘCOALA GIMNAZIALA „I.G.DUCA” PETROSANI

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc „cei 7 ani de acasă”.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală, adică, să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

În sistemul educațional libertatea individuală este greșit înțeleasă de către elevi neavând ca efect micșorarea gradului de violență din școală, ci dimpotrivă pe fondul acestei libertăți greșit înțeleasă și exprimată, școala poate reprezenta o sursă a unor forme de violență.

Dacă anterior violența școlară nu se manifesta decât ocazional, între elevi sau dinspre cadrul didactic spre elevi, acum remarcăm o violență sporită de la an la an, atât între elevi, cât și dinspre elevi spre cadrele didactice.

Pentru a putea preîntâmpina și dezarma un comportament violent în școală trebuie mai întâi să clarificăm câteva generalizări.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil trebuie să știe să răspundă la întrebări, să poarte o discuție simplă, să nu întrerupă un dialog între alte persoane.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte.

Înțelegerea normelor sociale. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea unor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci un sentiment de respect și demnitate, o manifestare a unui comportament civilizată.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi.

Există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența și exemplul personal, asta în primul rând.

Bibliografie:

- Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București.
Institutul de Științe ale Educației, “Violența în școală”, București, 2005

<https://www.desprecopii.com/info-id-16068-nm-Cei-7-ani-de-acasa-norme-si-valori-esentiale-pentru-succesul-viitorului-copilului.htm>

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

GIRNEATA SANDA, ȘCOALA GIMNAZIALA „DIMITRIE GUSTI”, NEREJU, VRANCEA

„Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Copilul trăiește faptele părinților (care-i vor servi de model) și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute conștient decât de copii foarte inteligenți, ele sunt percepute mai totdeauna de inconștientul care le emite apoi conștientului în situații similare de viață cu cele în care au fost date. Felul în care un copil percepe și stochează în inconștient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetlui destinul (și numai un miracol îl poate schimba” spunea Eric Berne).

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul, în care se manifestă, experiența esențială de viață, socializare și de cultură a copilului.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de trei ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui. Bebelușul este atașat de mama și de tata, iar comportamentele, limbajul sunt imitate și exprimate de către copil în joaca lui și în comunicarea cu ceilalți. Ticurile verbale, reacția adulților la diverși stimuli, modul de a răspunde la mediu le puteți observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi.

La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi, că mâncăm tot ce ne dă mami”. Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc.), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți oboseți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața noastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani de viață, însă, pe măsură ce copilul crește, nevoile sale de educație capătă alte valențe. Copilul este tentat să își asume din ce în ce mai multă autonomie, are nevoie de separarea fizică de părinții săi. El are nevoie de explorarea unor noi medii, în care actorii să fie atât adulți, dar mai ales, copii de-o vârstă. Alăturarea egalilor de vârstă îl susține pe copil în demersul său explorator, în dezvoltarea sa integrată, în exersarea rolurilor și regulilor sociale.

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească, ci și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă, etc.

Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile lui.

În educația și creșterea copilului până la șapte ani există anumite reguli esențiale:

- învață-l să se poarte frumos: bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului;
- stabilește și limite în comportamentul copilului;
- comunică cât mai mult cu el - comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii: limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației;
- învață-l să iubească lectura și cărțile - începe încă de când e bebeluș citindu-i povești, apoi, treptat, lasă-l pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele;
- lasă-l să se bucure de copilarie - nu încerca să faci din el un geniu înainte de vreme; permite-i copilului să socializeze, să se distreze și să se relaxeze, dar mai ales să se joace din plin;
- nu abuza în nici un fel de copil - fizic, emotional, verbal etc.: evită educația cu „palma la fund” și concentrează-te pe disciplina pozitivă;
- învață-l să își exprime emoții și sentimente: numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate;
- învață-l să spună mereu adevărul: și aceasta este o lecție pe care o învață eel mai bine de la tine; copilul imită ceea ce vede și aude în jurul lui;
- petrece cât mai mult timp cu micuțul tău: fii un părinte implicat și devotat, iar cei șapte ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el;
- iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta: iubește-l indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură; nu glumi pe seama lui, nu îi pune porecle și spune-i zilnic că îl iubești; demonstrează-i acest lucru prin gesturi tandre - sărutări pe frunte, obrăjori, îmbrățișări etc.

Iată, ce pot învăța copiii în cei șapte ani: deprinderi de autoservire; ordine; igienă; curățenie și exprimarea propriilor nevoi; exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative; bune maniere și comportament; limbaj corect transmis; modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător; concentrare a atenției; consecvență și perseverență în realizarea unei sarcini; alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc. Iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu - un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, gândiți-vă ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți.

„Noi cei mari, uităm adesea că am fost copii. Și lucrul acesta ar trebui să ni-l aducem aminte, mai ales când ne găsim în fața copiilor.” Alexandru Vlahuță -

„Omul își poate lua cunoștințele numai de la un om. Așa bazinul se umple cu apă, focul se aprinde cu foc, iar sufletul se modelează datorită sufletului altui om.” Rabindranath Tagore -

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE – CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

GRADINIȚA “CIUPERCUȚA”, BUCUREȘTI ALICE ILEANA GÎȚAN

Expresia „cei șapte ani de-acasă” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială - sintetizează psihologul.

Considerând că “familia constituie un soi de personalitate colectivă, a carei armonie generală influențează armonia fiecăreia dintre părți” (A. Berger) vom încerca să extragem câteva dintre caracteristicile relațiilor de filiație care au importanța majoră în definirea personalității copilului. Relațiile de filiație, având o determinare genetică, se desfășoară în trei niveluri: primar (părinți – copii), secundar (relații între frați) și terțiar (bunici -nepoti). Pe lângă componenta genetică, prin care sunt preluate de la antecesori o serie de trăsături și predispoziții psihice, și-a dovedit importanța cu totul excepțională, interacțiunea și comunicarea membrilor familiei pentru dezvoltarea generală a personalității copilului. Familia oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socioafectiv necesar satisfacerii trebuințelor și dorințelor sale. “Pecetea pe care părintii o lasă asupra structurii și profilului spiritual-moral al personalității propriilor copii se menține toată viața” (M. Golu). Acest tip de relație este hotărâtoare în devenirea personalității nu numai prin faptul că ea este primordială și se menține pe toată durata vieții (cu intensități diferite), dar și prin faptul că familia mediază și condiționează comunicarea și interacțiunea cu celelalte componente sociale, în special cu școala.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți-pe care copiii le preiau prin imitație și învățare-precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educationale (“cei șapte ani de acasă”) constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin constientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare a copiilor, comportamentul lor sociomoral.

În accepțiunea generală, un copil „bine crescut”, se presupune că are însușite din familie anumite comportamente, conduită și deprinderi, cum ar fi, salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii,

Modul de comportare în public. Un copil „bine crescut” va ști să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își va aștepta rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Recunoașterea greșelilor făcute. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune ci de respect.

Înțelegerea normelor și regulilor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Modul de comportare cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și multă voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolurile de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, a exersa și testa comportamente corecte. Un copil

„bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor preferate de ei sau de către prietenii lor.

Codul bunele maniere la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celei care servește masa, precum și utilizarea corespunzătoare a tacâmurilor.

Tactul și toleranță, fac parte din comportamentul unui copil „bine crescut”. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă. Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Bibliografie

- G. BERGER, Omul modern și educația sa - EDP București 1973;
M. GOLU, Dinamica personalității, Ed. Geneze București 1993.

MAMA – ICOANA VIE

PROF. GIULAN CARMEN ȘCOALA GIMNAZIALĂ UTVIN

”Mama este începutul tuturor începuturilor.” (Grigore Vieru)

Mama e începutul tuturor începuturilor, e izvorul vieții, de la ea pornește viața și-n brațele ei renaște speranța .

Atunci când ridicăm spre cer primul strigăt de viață, mama e la căpătâiul nostru și ne surâde cald. Atunci când febra ne arde greu sau când poznele cu urmări dureroase ne țin pironiți în pat, mama e acolo, cu buzele-i calde pe fruntea noastră.

Și ne-ntrebăm, atunci: Oare mai există în această lume cineva care să ne iubească mai mult?

Există doar două ființe divine în această lume, care ne iubesc mai presus decât orice, Mama și Dumnezeu.

Mama este cea care se jertfește pentru ca noi să fim bine, să ne simțim în siguranță, ea este cea care ne hrănește, care ne învață primii pași, primele cuvinte. Putem noi, vreodată să-i răsplătim truda, sacrificiul și iubirea cu care ne înconjoară zilnic, pe parcursul vieții, suntem noi conștienți de efortul supraomnesc de care dă dovadă o mamă ca să își știe copilul bine ?

Mama! Ce cuvânt înălțător ! Primul nostru cuvânt ! Ce sentiment de dragoste ne învăluie sufletul și un chip sfânt ne apare în fața ochilor atunci când îl rostim ! O privire caldă și ocrotitoare ne urmărește fiecare pas al vieții, făcând-o astfel sigură pentru noi, să sorbim fără grijă din pântecul ei fermecat, cu sufletul împăcat și cu siguranță că orice greșală va fi imediat îndreptată. Atunci când ne simțim nesiguri, când ne este frică și nu avem lângă noi ajutor de nădejdie, când ne este foame, când ne este frig, când simțim nevoia ca cineva să ne îngrijească rănilor sufletești și trupești, când avem nevoie de ocrotire și de iubire, când suntem singuri și ne este teamă, vrem ca lângă noi să se afle mama, să ne ocrotească și să ne ofere ceea ce nu mai ea poate în modul cel mai sincer și cel mai curat: dragostea . Orice frunză se află ocrotită în copacul ei, orice rază dorește să știe că soarele o are în grijă, cum orice copil își dorește mama alături.

Mama este ființa căreia îi suntem datori cu un respect profund, căreia îi mulțumim pentru faptul că ne-a adus pe lume și că alături de Dumnezeu a contribuit la existența noastră, dăruindu-ne cel mai frumos cadou pe care îl putem primi cu inima deschisă: viața. Tot ceea ce avem și tot ceea ce vom avea, viitorul, prezentul și trecutul îl datorăm mamei, celui mai bun prieten pe care îl avem alături în clipe grele.

Primul zâmbet, primul pas, primul cuvânt, o carte de povești frumoase, copilăria cu toate tainele ei sunt strâns legate de aceeași persoană care descrie cu ajutorul cuvintelor pare ireală.

Legătura puternică și indestructibilă creată încă din pântecul mamei nu poate fi ruptă de nimeni și nimic, chiar dacă uneori, din diverse motive unii mai uită că își datorează viață și întreaga existență mamei, în timp fiecare om revine acasă având un gând bun și amintindu-și cu nostalgie de chipul blând al mamei.

În luna martie, când sărbătorim Ziua Mamei, în prag de primăvară să îi aducem o floare, un gând bun și recunoștința noastră pentru tot ce a făcut pentru noi.

” Numai popoarele care au mame vrednice progresa; când la un popor a decăzut maternitatea, la nimic nu folosește cealaltă educație” spunea Pr. Dumitru Irina, oare câtă dreptate și înțelepciune există în aceste vorbe, dacă ne uităm astăzi și vedem atâția copii abandonați, copii cu probleme fizice și psihice, incapabili să crească și să se dezvolte armonios deoarece multe femei în timpurile acestea uită să fie mame, trebuie să aibă grijă de carieră, să fie independente și uită că banii nu pot ține locul unei mame, o bunică, o bonă nu pot înlocui prezența mamei. Trăim timpuri ciudate, scara valorilor s-a modificat, dar pentru a răzbi trebuie să ne întoarcem la valorile morale și de bază, în care educația primilor ani de viață și exemplul mamei să primeze.

Poetul Grigore Vieru spunea despre mamă : ” Cea mai veche carte din lume este o mamă, cea mai frumoasă carte din lume este o mamă”, măcar în această zi să îi acordăm locul ce i se cuvine în societate și cu recunoștință și respect să îi urăm ” La Mulți Ani!”

FAMILIA, PRIMA ȘCOALĂ A COPILULUI

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR GIUREA SORINA G.P.N. STÂLPU, JUDEȚUL BUZĂU

Motto: „Educația nu înseamnă pregătire pentru viață; educația este viața însăși. - John Dewey”

Familia este cea care oferă copilului primele elemente de educație, modelele comportamentale, suportul psiho-afectiv stimulativ necesar debutului socio-familial al acestuia.

În perioada celor șapte ani, copilul se află în perioada celei mai mari plasticități a sistemului nervos, fapt ce oferă familiei posibilitatea producerii prin educație a primelor modificări care dau direcția dezvoltării și formării personalității sale. Învățarea este mai ușoară când el este motivat, adică simte plăcere și interes pentru ceea ce asimilează, simte afecțiune pentru persoana de la care învață, simte că este iubit, prețuit, respectat și protejat. Raporturile dintre părinți și copii sunt raporturi educative, cu repercusiuni directe asupra formării lor, comportamentul părinților influențează atitudinile, comportamentul și modul de a fi al acestora.

Deci, părinții sunt primii profesori ai copilului, ei încep educarea acestuia în mediul familial. De cele mai multe ori, comportamentul parental este inspirat din propria experiență de viață, perpetuând astfel atât modelele pozitive cât și pe cele negative. Mediul în care trăiește și se dezvoltă copilul, nivelul de educație al părinților, valorile morale care îi sunt transmise, își pun amprenta asupra viitorului său.

Fiecare familie are stilul ei educativ, care este, în principal, dependent de stilul parental, de modelele familiale personale, de propria experiență de viață. Acest fapt poate conduce la o unitate armonică sau dizarmonică între stilurile personale de educație ale celor doi părinți.

„Modelul permisiv” se caracterizează prin nivelul scăzut al controlului, asociat identificării părintelui cu stările emoționale ale copilului. Acestuia îi sunt impuse puține norme de conduită și responsabilități, iar modul în care el răspunde așteptărilor parentale este supus unui control slab. Părinții se străduiesc să răspundă și să înțeleagă nevoile copilului.

„Modelul autoritar” asociază un nivel înalt al controlului cu o slabă susținere a activității copilului. Acestuia i se impun principii și reguli de conduită inviolabile. Autoritatea, tradiția, munca, ordinea, disciplina sunt valorile pe care părinții le transmit sistematic.

Din combinația celor două modele, rezultă „modelul autorizat”, care îmbină controlul sistematic cu un nivel înalt al suportului parental. Părinții formulează reguli și controlează respectarea lor, însă fără a le impune. Ei sunt deschiși în relațiile cu copiii, le explică rațiunile pentru care regula a fost formulată, de ce trebuie respectată, situațiile în care ea se aplică, stimulând totodată autonomia copilului în gândire și în comportament. Astfel, copilul se bucură de respect, îi crește stima de sine și, implicit, stima pentru autoritatea părintească, iar regulile vor fi acceptate și respectate.

O condiție esențială în formarea și dezvoltarea armonioasă a copilului o constituie calitatea climatului educațional existent în familie. Mediul familial poate să exercite o influență pozitivă sau negativă care să-și puna amprenta pentru tot restul vieții sale.

Deci, climatul familial poate facilita sau diminua influențele educaționale și transformarea acestora în achiziții psiho-comportamentale la nivelul personalității copilului. Acest climat poate fi pozitiv, echilibrat, constituind o premisă importantă a maturizării intelectuale și afective a copilului sau negativ, caracterizat prin dezechilibre emoționale, tensiune, violență, conflicte între membrii familiei.

Într-o familie în care domnește o atmosferă de stimă reciprocă, care manifestă stabilitate, iar membrii ei se declară satisfăcuți de rezultatele interacțiunilor, copilul ocupă un loc central.

Famiile dezorganizate au în mod caracteristic tiparul de comunicare afectat, echilibrul familiei este sever tulburat de existența conflictelor. În situațiile în care între soți intervin tensiuni, interacțiunile părinți-copii au mult de suferit. Într-o familie dezbinată, în care raporturile între soț și soție s-au destrămat sau sunt pe cale să se distrugă, copilul, conștientizând drama, începe să-și pună tot felul de întrebări, cărora nu le găsește un răspuns, este chinat de perspectivele sumbre pe care le întrevede. Treptat, el își pierde încrederea în ceea ce reprezintă dragostea, securitatea, liniștea, care sunt esențiale pentru dezvoltarea sa psiho-fizică armonioasă.

Dar, când într-o familie relațiile dintre părinți sunt iremediabil compromise, este de preferat ca aceștia să recurgă la separare ca singura soluție de eliminare a acestui factor de stres, în ciuda faptului că va exista o adaptare dificilă a copiilor la noile condiții de viață, la noua configurație a familiei în care unul dintre părinți va lipsi.

În concluzie, familia, ca primă verigă a lanțului educativ, este cea care trebuie să ofere copilului primele modele comportamentale, precum și suportul psiho-afectiv necesar formării viitorului adult responsabil de mâine. „Familia este un factor important și de răspundere al educației. Părinții o conduc și răspund de ea în fața societății, a fericirii lor și a vieții copiilor.” (A.S.Makarenko)

BIBLIOGRAFIE:

1. Bunescu, Gheorghe, Alecu, Gabriela, Badea, Dan, Educația părinților, strategii și programe, Ed. Didactica și Pedagogică, București, 1997;
2. Ciofu, Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Ed. Medicală Almatea, București, 1998;
3. Vrasmas, Adina, Ecaterina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, Bucuresti, 2002

BAZA EDUCAȚIEI ÎN CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. GIURGIU ELENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.2 VICOVU DE SUS SUCEAVA

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil”, această satisfacere a nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi. Nevoile bebelușului și felul în care mama le tratează, sunt importante în dezvoltarea copilului. Acea dorință permanentă - manifestată la vârsta de câteva luni - de a fi luat în brațe reprezintă o altă nevoie a copilului și nicidecum un moft, motiv pentru care ea trebuie satisfăcută, nu refuzată celui mic. El încă nu poate merge, iar nevoia lui de explorare este foarte mare. Fiind în brațe, mama se mișcă, el, copilul, poate explora tot ceea ce îl înconjoară. În jurul vârstei de 9 luni apare nevoia de autonomie, care - din nou – trebuie satisfăcută cu condiția de a asigura un mediu sigur pentru cel mic. Dacă un copil umblă la dulap, soluția nu este să legi ușile dulapului, cum fac multe mămici, pentru că atunci el va fi în permanență tentat să vadă ce e acolo. Cel mai bine este să îl lași să vadă ce este acolo, pentru că în acest fel, data viitoare nu i se va părea interesant. La dezvoltarea armonioasă a copilului contribuie și banalul joc „cucu-bau”, care ajută la perceperea permanenței obiectului (conștientizarea faptului că un obiect există chiar dacă el nu îl vede, abilitate care se dezvoltă în jurul vârstei de un an). Tot acum, se dezvoltă limbajul, este foarte important ca mama să vorbească în permanență cu copilul și să-i citească povești, pentru că el învață prin imitație. Referitor la obiceiul adulților de a vorbi „pe limba bebelușilor” în preajma celor mici, nu trebuie neapărat eliminat acest obicei, însă pentru a-l ajuta pe copil să progreseze din punctul de vedere al limbajului, trebuie dublat cu expresii corecte. „Spre exemplu, putem spune «hai să păpăm», dar să adăugăm imediat și «hai să mâncăm»”. Între 1 și 3 ani, este foarte important ca micuțul să aibă în jurul lui foarte mulți stimuli, în special jucării, și este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap părinților. Să zicem că trage de fața de masă. El nu face asta pentru a trage acea față de masă, ci pentru a ajunge la ceva ce este pe masă și la care nu ajunge. O face, deci, pentru a-și rezolva o problemă.

Crizele de personalitate - o etapă normală. Cum le gestionăm

După vârsta de un an apar și crizele de personalitate, care se manifestă, de regulă, în locurile publice. „Copilul este egocentric și știe că, dacă va face o criză, mama îi va satisface dorința. Foarte important pentru părinți este să încerce să controleze această criză (încercăm, spre exemplu, să-l ținem, pentru a preveni lovirea) și să-i explice, calm, că nu va primi acea jucărie sau acea bomboană pentru care face criza”, . După ce trec de un an și jumătate, doi, aceste crize se transformă în „simptomele” unui copil răsfățat, pe termen lung. Între 1 și 3 ani, apare și conștientizarea identității sexuale, iar între 3 și 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală și socială. Tot acum, se dezvoltă și dexteritatea, chiar dacă asta înseamnă pereți desenați cu creioanele colorate. „Și aici, este mai bine să-i dai un colț, în care poate să scrie pe pereți liniștit, ba chiar să-l și lauzi pentru asta”. După 5 ani înțeleg regulile Între 5 și 6 ani, copiii încep să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, și perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate.

Politețea - oglinda familiei .

Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz

își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit.

Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învață și formulele de adresare. „Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulți copii care ajung chiar și în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învățat să spună tuturor «tu»“.

Ce trebuie să știe un copil „de acasă“.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Când vorbim despre cei **7 ani de acasă** ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei **7 ani de acasă** ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei **7 ani de acasă**. Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia. Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoielei de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale. Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere. În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**“. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult. După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme. „**Cei 7 ani de acasă**“ își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

CEI 7 ANI DE ACASĂ- ABORDĂRI DE ACTUALITATE

PROF.ÎNVĂȚĂMÂNT.PREȘCOLAR: GÎZEA LOREDANA GRĂDINIȚA PP STELUȚELE MĂRII CONSTANȚA

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Creșterea și educarea copiilor nu ar trebui să fie despre ierarhie. *"Eu sunt mai mare, deci eu știu ce e bine și tu să faci cum zic eu. Punct!"*. Da, de cele mai multe ori adultul știe, dar copilul are nevoie să învețe "ce" și "de ce" și nu o poate face cu *"d-aiă, că așa zic eu!"*. Mai mult, are nevoie să aleagă singur, atunci și acolo unde se poate, în funcție de vârsta și de nivelul lui de dezvoltare, tocmai pentru a învăța să ia decizii, nu să ajungă adult-marionetă.

Manifestarea iubirii necondiționate presupune că indiferent de acțiunea și comportamentul copilului, el este la fel de iubit iar adultul își manifestă iubirea față de el. Acest lucru NU înseamnă că aprobăm toate comportamentele copilului, chiar dimpotrivă, intervenim de fiecare dată când este necesar expicându-i alternativa pozitivă.

Manifestarea iubirii necondiționate înseamnă că nu îl amenințăm, manipulăm sau glumim pe ideea iubirii noastre față de el. De exemplu: *"pentru că ai făcut cutare lucru nu te mai iubesc", "nu te mai iubesc pentru că m-ai supărat" sau "dacă te mai comporți așa nu te mai iubesc."* Dacă ne manifestăm iubirea și aprecierea față de copil doar atunci când acesta a făcut ceva de lăudat, de apreciat, în general comportamente măsurabile și dezirabile, punem o foarte mare presiune pe copil deoarece este imposibil ca acesta să facă numai lucruri dezirabile de către noi, adulții. Pe lângă faptul că va trăi cu povara de a încerca să se ridice mereu la așteptări, consecința va fi că atunci când va face greșeli (inevitabil) va considera că este un copil rău ce nu merită iubirea părintelui, își va pierde încrederea în el și va începe să ascundă lucrurile greșite pe care le-a făcut, din teama că va pierde iubirea persoanei dragi.

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura persoalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă“. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-

au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

BIBLIOGRAFIE

Curriculum 2019

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**PROF. INV. PREȘCOLAR GLIGA EUGENIA MARIANA
G.P.N. RĂSTOLIȚA, JUD. MUREȘ**

Pentru cei mai mulți dintre noi, expresia „cei 7 ani de-acasă“ este sinonimă cu un set de reguli de politețe și de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă, în sânul familiei, și care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în viața socială.

Un copil care are cei șapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil, educat, politicos, care știe să spună „mulțumesc“ și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară. Copilul își însușește acest set de reguli încă din fragedă pruncie, prin exemple și argumente clare.

Puterea exemplului. Încă din primii ani de viață, cel mic poate învăța, cu ajutor, ce înseamnă noțiunea de respect, mai ales dacă e învățat să folosească des cuvinte precum „te rog“, „mulțumesc“, „bună ziua“, „mă scuzați“. Să nu uităm că familia dă prima exemplul. Învățându-l bunele maniere, când va crește, toate aceste lucruri de bun-simț i se vor părea normale și îi vor completa personalitatea. Știm deja că politețea se învață treptat, tocmai de aceea e important să i se explice copilului de ce trebuie să fie respectuos: respectându-i pe alții va fi, la rândul său, respectat.

Pași mici pentru a deveni om mare. Tot în primii șapte ani de viață, i se poți oferi celui mic câteva pilde despre ce înseamnă recunoștința, începând cu un simplu „mulțumesc“ adresat bunicilor sau rudelor pentru cadourile pe care le-a primit de ziua lui de naștere și până la mici gesturi de apreciere pentru colegii de la grădiniță sau copiii cu care se joacă în parc. Să-l învățăm să fie deschis, să aibă o atitudine plăcută și să își exprime recunoștința față persoanele care l-au ajutat într-o anumită situație.

Bunele maniere sunt cartea lui de vizită. Chiar dacă nu înțelege imediat de ce trebuie să spună tot timpul „te rog“ sau „mulțumesc“, ori să salute și să răspundă la salut, pe măsură ce va crește, copilul își va da singur seama că bunele maniere îl ajută pe termen lung să relaționeze și să socializeze mai bine cu cei din jur. Ba chiar va atrage admirația celorlalți dacă știe cum să se comporte corect atunci când merge în vizită sau ne însoțește la un eveniment important. Să-i spunem că bunele maniere nu sunt doar pentru zile mari, ci sunt importante în viața de zi cu zi, în orice situație.

Politețea se învață și la masă. Regulile de politețe pe care cel mic trebuie să le stăpânească sunt legate inclusiv de mesele în familie. În aceste momente, trebuie să i se explice că nu este frumos să stea cu coatele pe masă, pentru a nu-i deranja pe cei de lângă el, că nu este o priveriște prea plăcută atunci când mănâncă cu gura deschisă, că nu este politicos să se joace cu alimentele și să le arunce în toate direcțiile și că nu e nevoie să bată cu tacâmurile de nerăbdare, oricât de foame i-ar fi în acea clipă.

Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte la interviul pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină. Așadar, cei șapte ani de-acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat. Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor, e foarte important ca micuțul să știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate. Bineînțeles, în cei șapte ani de-acasă intră și o componentă de altruism, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă, de cum să se îmbrace, să mănânce și să se poarte în anumite situații. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om.

CUM PORNIM DE ACASA, ASA SUNTEM IN VIITOR.

PROF. GLIGOR LENUȚA FLORICA ȘCOALA GIMNAZIALĂ IACOBINI, JUDEȚUL ARAD

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. În primii șapte ani de viață, copilul dovedește mare sensibilitate, receptivitate și mobilitate. Potențialul afectiv-volițional este în creștere, înclinațiile și aptitudinile se conturează în această etapă. Copilul dovedește și o mare putere de acumulare și asimilare de cunoștințe.

Pornind de la particularitățile ontogenetice ale copilului, familia și grădinița trebuie să-i asigure condiții favorabile de creștere și dezvoltare, în funcție de disponibilitățile individuale. Cei care nu beneficiază în familie de condiții favorabile dezvoltării lor, au șanse de recuperare, dacă frecventează grădinița. Aici procesul instructiv-educativ se desfășoară în funcție de particularitățile de vârstă și se urmărește dezvoltarea armonioasă psihofizică, se stimulează gândirea și inteligența, se formează deprinderile de bază. Mai importante în această etapă sunt: deprinderile igienico-sanitare (de autoservire), de comportare civilizată și politețe, deprinderile de ordine și curățenie. Copiii sunt antrenați în jocuri și activități care se desfășoară cu toată grupa și individual, folosindu-se metode și procedee specifice fiecărei vârste.

Deprinderile, odată formate, îl scutesc pe copil de alte solicitări, care mai târziu, ar necesita un consum mai mare de energie și de timp necesar realizării acestora.

Deprinderile care se pot forma la vârstă antepreșcolară și preșcolară (în familie și grădiniță), deprinderi care, uneori poartă denumirea de "bune deprinderi" sau "cei șapte ani de-acasă"... Ele reprezintă forma cea mai simplă a învățării de către copii a unor mișcări complexe și atitudini care vor influența comportamentul lor viitor punând o amprentă pe copilul respectiv.

Lipsa bunelor deprinderi face posibilă instalarea unor rele. Bunăoara, copilului căruia nu i s-au format deprinderile de autoservire la timpul potrivit, așteaptă totul de la familie, de la părinți.

De aici și necesitatea ca în familie, ca și în grădiniță, să se insiste pentru formarea deprinderilor de bază, până ce acestea se transformă în obișnuințe.

Deprinderea este un complex de acțiuni automatizate, bazate pe sisteme de legături nervoase temporare denumite "stereotipuri dinamice". "La om, orice acțiune se însușește pe calea învățării ca proces conștient". Este, așadar, un moment al activității și un, efect al învățării. Pentru formarea deprinderilor, este nevoie de voință și de timp, de concentrare mai mare din partea copilului, la ceea ce are el de făcut, ca, apoi, printr-un exercițiu susținut, să se ajungă la automatizarea mișcărilor și exercitarea lor într-o anumită succesiune. Acest proces presupune concentrarea tuturor acțiunilor, precum și eliminarea mișcărilor de prisos.

Pentru a se ajunge la automatizarea mișcărilor, acestea se repetă de mai multe ori, iar pe măsură ce se formează deprinderile, se cere prelungirea treptată a intervalelor dintre exerciții.

În această perioadă deosebit de importantă este atitudinea consecventă de care trebuie să dea dovadă părinții, personalul educativ din creșe, educatoarele. De exemplu, dacă, în situații similare, odată i se cere copilului să realizeze un lucru și altădată nu, dacă unul din adulți îi cere să îndeplinească "ceva" și altul îi cere "altceva", sau dacă unul îi indică o cale și altul una opusă, procesul este îngreunat și deprinderea nu se formează la timp.

În procesul educativ-formativ al copiilor de 3-7 ani se pot distinge trei grupe de baza de deprinderi, ca: deprinderi igienico-sanitare (de autoservire); deprinderi de ordine și curățenie; deprinderi de comportare civilizată și de politețe, deprinderi de a respecta și a fi respectat.

Pentru formarea acestora trebuie pornit de la faptul ca exigențele cresc treptat în raport invers cu aportul adultului, fapt care contribuie la dezvoltarea îndemânării și spiritului de independentă ale copilului. De cele mai multe ori părinții preocupați de problemele profesionale și gospodărești, dimineța, preferă să-l îmbrace pe copil, deși nu au timpul necesar, în loc să-l lase să se îmbrace singur. Mai târziu, degeaba îi va reproșa comoditatea.

De fapt, este vina adulților dacă copilul nu și-a format deprinderile elementare igienico-sanitare la vârstă preșcolară. Părinții pot să le acorde timpul necesar în zilele când sunt acasă dimineața, în zilele de sâmbătă și duminică, sau în zilele de concedii: dacă sunt adulți în familie (bunici, surori mai mari) se pot ocupa ei de formarea acestor deprinderi. Copilul trebuie să fie trezit cu 10-15 minute mai devreme și să fie pus să efectueze anumite operații de autoservire. Fiecare deprindere se compune dintr-o serie de operații, care vor fi repetate pe rând până devin acte și mișcări clare, automatizate și rapide.

Formarea oricărei deprinderi, și mai ales a celor igienico-sanitare, necesită din partea părinților și a educatoarelor, răbdare și mai ales un echilibru nuanțat între severitate, "toleranță" și timp. Familia are rolul cel mai important în formarea deprinderilor. Trebuie să-i repete copilului de mai multe ori ce are de făcut. "Nici o altă instituție, oricât de calificată, nu este atât de direct sensibilă la exprimarea trebuințelor, la manifestarea slăbiciunilor sau potențialului de dezvoltare al copilului, fiindcă nici o altă instituție nu cuprinde ființe legate de copil în mod atât de direct și atât de vital ca tatăl și mama... Familia ne apare mai curând ca un fel de mecanism reglator care permite copilului, în ciuda sărăciei sale aparente de mijloace, să trăiască o viață reală și uimitor de intensă, viața lui proprie".

Colaborarea familie-creșă sau familie-grădiniță, în procesul de educare a copilului, are un rol deosebit, în special, în formarea deprinderilor igienice. Copilul își petrece cea mai mare parte din timp în familie, care exercită o influență deosebită asupra sa. Pe măsura ce copilul crește, asupra lui acționează tot mai mulți factori educativi : creșă – grădiniță - școală, care continuă și perfecționează educația începută în familie ; uneori, acestea o corectează sau o îmbogățesc. La copiii instituționalizați în leagăne și creșe se constată că nu au formate deprinderi igienice. În acest caz, trebuie ca educatoarele să lucreze cu fiecare copil până la formarea deprinderilor respective.

Pentru reușita deplină, familia are obligația să țină permanent legătura cu unitățile în care sunt instituționalizați copiii și să sprijine munca depusă de factorii educativi din aceste unități. Pentru a asigura unitatea sistemului de cerințe este necesar ca asistentele și educatoarele să cunoască condițiile de viață ale fiecărui copil în familie, iar, la rândul ei, familia să cunoască preocupările pedagogice ale creșei și grădiniței.

Procedându-se în felul acesta, reușita muncii educative este deplină.!"

Pentru formarea și consolidarea oricărei deprinderi este necesar ca părinții să țină seama de particularitățile de vârstă și individuale ale copiilor, precum și de cele psihofizice. Căile și modalitățile de educare trebuie adaptate vârstei și puterii de înțelegere a acestora.

Întrucât formarea și consolidarea deprinderilor se realizează în timp, este bine ca părinții să insiste până la transformarea acestora în obișnuințe. Pe întreaga perioadă se va manifesta unitatea de vederi în cerințe, perseverență, răbdare, înțelegere, dar și exigență. Procedând astfel, copilul, de mic, se deprinde cu o bună purtare. Aceasta este "cartea de vizită a familiei".

„7 ANI” - CEI MAI IMPORTANTI ANI DIN VIAȚĂ

PROF. GLIGOR NICOLAIE DANIEL
LICEUL TEHNOLOGIC „FRANCISC NEUMAN” ARAD

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE- ACASĂ!

PROF. INV. PREȘC. GLODEAN IULIA
ȘCOALA GIMNAZIALA VALEA VIȘEULUI
GRADINIȚA BISTRA, MARAMUREȘ

Cei doi părinți, deși implicați în aceeași măsură în procesul de educație, au roluri diferite mama asigură căldura afectivă, iar tatăl reprezintă autoritatea. Mama contribuie la atmosfera intra-familială și la asigurarea securității afective, iar tatăl la comunicarea socio-familială și respectarea normelor, dar amândoi părinții asigură sentimentul de confort și securitate. Ambii sunt răspunzători de situația copilului în cadrul familiei, de optimizarea vieții de familie, îmbinând sau încercând să imbine cele două aspecte: atitudinea afectuoasă a mamei cu autoritatea sau exigența rațională a tatălui.

Există familii în care sunt diferențe de opinii în ceea ce privește creșterea și educarea copilului, în care nu există unitate de cerințe și consecvența în atitudini, o viața de familie frământată de tensiuni, lipsită de afecțiune, cu conflicte ce pot genera acte de opoziție sau chiar de violență ducе inevitabil la reacții de inadaptare, frustrări, la stări de dezechilibru afectiv ale copilului.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

✚ Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

✚ Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

✚ Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

✚ Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

✚ Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

✚ Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

✚ Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Construcția celor „7 ani de acasă” este un proces îndelungat, proces în care avem nevoie de parteneri. Atunci când construim împreună trebuie să fim conștienți de importanța fiecăruia dintre noi, de ce anume ne leagă, cine suntem „noi” și cine suntem fiecare dintre noi.

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total. Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihnește în a șaptea și o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toți ai casei

sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire și bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald și ocrotitor al copilului.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veșnic neastâmpărat suie voinicește treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este dor de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învăță respectul dacă este respectat. Nu se împrietenește cu minciuna dacă nu este mințit. Iubește familia pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înțelege și solidaritatea dacă cei dragi îl învață că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere. Învăță că lacrimile nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător. Și învață un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii singur.

Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la gropa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învață că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învață să mulțumească și să ceară iertare când a greșit.

Dar așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul marelui Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...oameni. Spre fiecare „, boțul” luminos întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea întru împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăzelii și ale căutării.

Și pentru că lumina înseamnă și culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictați în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă și *verde* și să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii *roșii* din lanurile *galbene* și să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica ființă pe malul mării *albastre* și nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea și dorința de a cuprinde cu mintea și cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învățăm că după *violetul* și indigo-ul nopții vine *oranjul* strălucitor al dimineții care ne luminează sufletele.

Și dacă tot ne jucăm cu 7 de ce să nu-i amintim și pe cei 7 pitici care o ocrotesc și o iubesc pe Albă ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveștilor e minunat alături de Mofturilă, de Zăpăcilă, sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt...rilă! E lumea copilăriei! Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufletelul mic și lipește genele mângâiate de moș Ene.

Și uite așa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărților și a școlii. „Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” .”

BIBLIOGRAFIE

4. Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
5. Jean Chevalier, Alain Gheerbrant- Dicționar de simboluri
6. Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
7. Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

ȘCOALA DE ACASĂ

PROF. GLODEANU GABRIELA

ȘCOALA GIMNAZIALA DARMANEȘTI, JUD. DAMBOVITA

Soarele de dimineață strălucește pe cer și mângăie prin geam fața tinerei Mihaela.

Mihaela este studentă la Facultatea de informatică a Universității din București. A dorit foarte mult să devină informatician, așa că s-a pregătît intens zilnic, după un program stric.

Este o dimineața frumoasă, de aceea mai zăbovește puțin în pat înainte de a se ridica pentru a începe programul zilnic. După ce se trezește și aruncă câteva priviri pe fereastră, mai apoi pune din nou capul pe pernă și fără să își dea seama adoarme.

În fața ochilor ca într-un film încep să se deruleze imagini cu o fetița mica îmbrăcată în rochița albă care mergea grabită cu mama ei de mână către grădinița din localitate, acolo unde își întâlnește primii ei, prieteni-colegi, unde va învăța primele taine din lumea poveștilor, scrisului și cititului, apoi se derulează imagini cu prima zi de școală, unde alături de mama sa o întâlnește pe doamna învățătoare lângă care va sta 4 ani.

Cei patru ani de școală din învățământul primar au ajutat-o să deprindă tainele: cititului, scrisului, socotitului și pictatului. A doua mamică a ei a fost doamna învățătoare, mama de la școală, cea care a continuat și desăvârșit ceea ce mama în cei șapte ani a învățat-o pe Mihaela.

Mama a învățat-o să fi respectuasă cu cei din casă, să fie altruistă, bună, blândă, curajoasă, să accepte pe cei din jurul ei, cinstită, astfel mama a pus bazele a ceea ce ea, Mihaela trebuia să facă în următorii ani. Mihaela a învățat să respecte copiii, educatoarea, învățătoarea, profesorii, să prețuiască învățăturile pe care le-a primit în școală, pe care le-a pus în aplicare în cadrul examenelor și care au ajutat-o să devină fata de acum.

În fața ochilor s-au derulat imagini ale deselor întâlniri ale ei cu colegii în locurile de joacă, concursuri sportive, artistice, olimpiade școlare unde a obținut premii pe care le-a are expuse în vitrina de acasă. Își aduce aminte sfaturile și încurajările mamei. Sfaturile mamei le-a urmat întocmai, și a avut de fiecare dată succes. Așa a procedat și cu sfaturile cadrelor didactice pe care le-a urmat în viața de elev.

Ușa camerei deschide în liniștea dimineții și mama o invita la micul dejun, unde alături de ea va fi și tatăl său. Se trezește, și lasă în urmă amintiri pe care nu le poate șterge din memoria ei niciodată. Încetîșor, cu glas blând și rar î-i povestește mamei mica sa aventură din vis, aventură din copilărie, alături de ea, mama sufletului său, pe care o consideră cea mai puternică femeie din lume, educatorul, învățătorul, profesorul său preferat. Alături de mama sa deapănă mici amintiri, întâmplări amuzante din copilărie pe care nu le poate uita.

Crede cu tărie că deși a fost un vis ceea ce s-a derulat în fața ochilor preț de câteva minute reprezintă copilăria sa fericită, asemănătoare cu cea descrisă de povestitorul Ion Creanga în cartea sa amintirile sale.

După câteva minute de depănat amintiri alături de mama sa pleacă împreună cu ea către bucătărie pentru a lua micul dejun, unde printre zâmbete sunt continuate povestirile cu amintiri frumoase pe care nici una: mamă sau fiică nu le pot uita. După micul dejun se despart pentru a putea realiza treburile zilnice, fiecare păstrând în memorie clipele fericite petrecute alături, cu bucurii, dar și tristeți.

Ar dori să nu se mai trezească din visul său, pentru că acolo este o lume magică care îi dă putere. Școala celor șapte ani de acasă este pentru ea reprezentă locul unde a învățat pentru prima dată cum să fie bună, altruistă, să fie cinstită, să fie fericită. Este o mare bucurie să își depene amintiri din trecut, pentru că acestea îi dau puterea să mergă pe drumul vieții și o întăresc.

COLABORAREA EDUCATORI-PĂRINȚI ÎN FOLOSUL COPILULUI

**PROF. INV. PRIMAR GOGA POMPILIA ADRIANA
ȘCOALA GIMNAZIALA "ȘTEFAN CEL MARE"
CETATEA DE BALTA JUD. ALBA**

Obiectul acțiunii educative exercitată de școală și familie este copilul. Relațiile interpersonale între educatori și părinți au un caracter social. Ele se definesc în funcție de statutul și rolul pe care-l au pedagogii și părinții în cadrul activității educative. Cadrul didactic este acela care imprimă un mod sau altul de manifestare a acestei relații. Acesta trebuie să mediteze asupra situațiilor intervenite pe care să le discute cu părinții elevilor, asupra tonului discuției, atmosferei în care se va desfășoara discuția.

„O eroare de tact care se petrece în relația educator - părinte constă în adoptarea de către educator a unei atitudini de comunicare și de reproș în unele cazuri. Părintele este invitat la școală, i se comunică pe un ton grav rezultatele la învățătură ale copilului și i se dau informații asupra conduitei. Părintele ascultă fără a fi convins. Conduita de comunicare a educatorului duce la îndepărtarea de școală a părinților și a elevilor și constituie câteodată o barieră în calea funcționării normale a relației școală – familie” (V. Popeangă, 1970, p.57).

O modalitate eficientă pentru educația copilului în procesul colaborării dintre educatori și părinți este aceea a unui schimb de opinii, de informații despre copii. Promovând cu părinții un dialog despre copil, educatorul atașează mult mai ușor pe părinți de școală și de activitatea desfășurată în cadrul ei. Educatorul va folosi dialogul, pentru a urmări să obțină de la părinți informații despre copil, să le cunoască opiniile despre comportamentul lui. Educatorul îi va informa pe părinți despre conduita școlară a copilului și despre rezultatele la învățătură. Luând forma unui dialog, relația educatori - părinți dobândește resurse educative pentru elevi. Dacă educatorul expune conduita unui elev în plen cu un ton autoritar, moralizator, unii dintre părinți se vor izola, se vor îndepărta. Educatorul trebuie să se apropie cu tact de părinții care nu sunt obiectivi în aprecierile făcute asupra copiilor. El are obligația morală să-i asculte pe părinți și să le solicite informații despre copil. Primele date pe care educatorul le va comunica părintelui trebuie să-l bucure pe acesta, să se refere la acțiunile pozitive ale copilului, la posibilitățile lui de dezvoltare. Pe un ton adecvat, îi va comunica, dacă este cazul, informații despre unele insuccese ale copilului sau despre abaterile pe care le-a săvârșit. Pe părinți îi interesează viitorul copilului și ei sunt sensibili la tot ce se referă la posibilitățile de dezvoltare ale elevului. Prezintă părinților aceste posibilități, precum și mijloace de realizare, apropiem pe părinți de școală.

Colaborarea dintre educatori și părinți are valoare și pentru activitatea educatorului. Cunoașterea de către profesori a cauzelor familiale care determină eșecul școlar al elevului, a dificultăților pe care el le întâmpină în pregătirea unor lecții va ușura activitatea școlii în utilizarea mijloacelor adecvate pentru educarea copiilor. Relația de interdependență și interacțiune școală - familie se manifestă într-o formă instituțională: comitetul de părinți.

Comitetul de părinți participă la organizarea unor activități mai ample: excursii, manifestări cultural-sportive ale elevilor, expoziții școlare, etc. Comitetul de părinți compus din cetățeni cu un nivel cultural - pedagogic mai ridicat și cu o conduită familială și cetățenească exemplară, ia parte la acțiunea de întărire a capacității educative a unor familii. Participarea unor membri ai comitetului de părinți la convorbirile organizate de diriginți cu părinții, la vizitele făcute de diriginți în familie și expunerea unor probleme educative de către părinți în fața celorlalți părinți constituie un act de inițiere pedagogică a părinților. Funcția educativă constă în ajutorul dat școlii pentru școlarizarea contingentelor de copii, participarea la manifestările extrașcolare ale elevilor, supravegherea conduitei lor extrașcolare, expuneri în fața elevilor cu prilejul unor zile festive, dezbaterile problemelor pedagogice ivite într-o clasă sau în școală. Colectivitatea socială participă la acțiunea educativă organizată de școală. În multe școli însă, activitatea comitetului de părinți este restrânsă la planul organizatoric - administrativ.

Atunci când relația familie-școală nu funcționează, unitatea procesului educativ nu este asigurată și cooperarea școlii cu familia suferă pe diverse planuri ale activității școlare. Dificultățile și barierele care apar în mecanismul cooperării școlii cu familia împiedică buna desfășurare a relațiilor dintre cei doi factori, influențând în sens negativ activitatea școlară a copiilor. Dintre factorii care blochează relația școală -

familie pot fi amintiți: subiectivismul părinților, nivelul pedagogic scăzut al unor familii, o concepție personală despre educație.

Cadrele didactice au de învins subiectivismul părinților în aprecierile pe care aceștia le fac asupra copiilor. Înțelegând greșit aprecierile care se fac asupra copiilor lor, unii părinți se îndepărtează de școală, creând o atmosferă de neîncredere și suspiciune în jurul profesorilor. Pentru a evita astfel de situații este necesar ca profesorii să abordeze cu mult tact discuția cu părinții care nu răspund invitațiilor de a vizita școala și privesc cu indiferență acțiunea formativă a școlii.

ASPECTE ALE IMPLICĂRII ȘCOLII ȘI FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA MORALĂ A ELEVULUI

**PROF. CORNELIA GOGESCU
PROF. VALENTIN GOGESCU
ȘCOALA MĂRCEȘTI**

Privită drept dimensiunea cea mai profundă a activității de formare și dezvoltare a personalității umane, educația morală este organizată și realizată funcție de valorile etice. De asemenea, educația morală pune în valoare BINELE moral, din punct de vedere filozofic, individual, civic, politic, religios, juridic, economic.

Moralitatea - caracteristică definitivă a omului – constituie o necesitate a educației, ale cărei obiective sunt definite pe direcțiile formării conștiinței morale și a conduitei morale. Educația morală urmărește punerea în evidență, prin acțiune, a valorilor morale ale societății contemporane.

Principiile educației morale vizează normele, valorile, regulile avute în vedere într-o proiectare și realizare a conținuturilor, precum și strategiile specifice. Potrivit profesorului S. Cristea, aceste principii pot fi definite drept principii generale ale educației morale: principiul corespondenței pedagogice dintre teoria morală și practica morală; principiul valorificării resurselor și a disponibilităților pozitive ale personalității umane în vederea eliminării celor negative; principiul unității și al continuității axiologice între toate formele de proiectare, realizare și dezvoltare a educației morale; principiul diferențierii educației morale în funcție de determinările sale particulare (vârstă, domeniul socio-profesional, context educațional) și individuale (structura fiecărei personalități).

În ceea ce privește formarea și dezvoltarea conștiinței morale, trebuie să ne raportăm la noțiunile și reprezentările morale, ideile și concepțiile morale, sentimentele, atitudinile, convingerile morale, aspirațiile și idealul moral – laturi ale personalității morale (Albulescu, 2008 – apud C. Cucos). În scopul transformării elementelor moralei sociale în componente ale moralității, este imperios necesar ca elevii să înțeleagă, să cunoască notele definitorii, sensul și cerințele - practic, conținutul obiectiv transformat de societate în propriul sistem moral.

Formarea conduitei morale vizează deprinderile și obișnuințele de comportare morală, precum și trăsăturile pozitive de caracter. Ea se manifestă prin automatizarea răspunsurilor și a întrebărilor și transformarea acestora în deprinderi și obișnuințe.

Atunci când ne referim la formarea conduitei morale, avem în vedere deprinderile, obișnuințele, voința, caracterul – care se pot forma și dezvolta prin intervenție specializată, utilizând strategii adecvate laturilor vizate, funcție de particularitățile de vârstă și individuale. Exemplele sunt numeroase, la îndemâna oricui – exemplul moral, explicația, analiza de caz și decizia în grup, povestirea, supravegherea îndeaproape, exerciții diverse (de tipul rugămintii, al avertismentului sau chiar al interdicției), aprecierea, aprobarea (acordul, lauda, recompensa), dezaprobarea (somația, admonestarea, observația, mustrea, pedeapsa morală), convorbirea, dezbateră, conferința ș.a. (potrivit C. Cucos și I. Nicola).

Fiind subiect al relațiilor morale practice, elevul are o anumită experiență morală, situându-se pe o anumită treaptă a dezvoltării sale ontogenetice. Influențele ulterioare, acțiunile morale sunt cu atât mai eficiente cu cât experiența morală și capacitățile intelectuale ale elevului se află la un nivel ridicat.

În cadrul societății contemporane aflate într-o permanentă și rapidă prefacere, familia și rolul acesteia au traversat numeroase transformări semnificative. În ultimele decenii, au fost realizate numeroase cercetări privind rolul complex și responsabilitățile educative ale familiei în societate. De ce? Pentru că noi toți ne dorim de la copilul nostru să dea dovadă că: este cuminte, disciplinat, ascultător, „cel mai bun”, „să nu sufere/ să nu-i lipsească nimic”, să dea dovadă că are „cei șapte ani de acasă”. Dar, pentru a dovedi că aceste „competențe” sunt atinse, trebuie să conștientizăm ce am făcut noi, ca părinți, pentru el. Trebuie să fim responsabili, să avem „grijă” de acest „bun”, să investim nu numai în hrană, îmbrăcăminte, jucării, casă, ci, în special, să-i oferim o securitate afectivă și o educație corespunzătoare, în special o educație morală corectă și sănătoasă, prin formarea conștiinței și a conduitei morale.

Cu toții știm să ne educăm copiii, evident, dar ce presupune o educație corespunzătoare? Cum știm să ne comportăm cu copiii? Să fim indulgenți sau autoritari? Indiferenți sau protectori? Să abordăm tipul democratic?

Cunoaștem faptul că școala și familia reprezintă mediile în care toți factorii implicați investesc energii, speranțe, iar atenția către elev înseamnă toată atenția asupra trebuințelor sale - același lucru putându-se afirma și despre familie: spațiile de activitate trebuie proiectate, realizate, verificate permanent, funcție de elasticitatea și evoluția societății.

Problema moralității a constituit dintotdeauna o problemă controversată a personalității elevilor, iar pe tema caracterului unui elev, avem în vedere aspecte legate de ceea ce gândește și simte față de cineva sau ceva (atitudinea) și ceea ce face într-o anumită situație (comportamentul).

Atât familia, cât și școala trebuie să aibă în vedere formarea conștiinței și a conduitei morale, întrucât orice copil le poate dobândi, condiția fiind să știe și să simtă ceea ce este moral sau imoral. Aceste deprinderi se pot forma numai prin exerciții consecutive.

În concluzie, dacă dorim să formăm unui copil anumite trăsături de caracter, este strict necesar să avem în vedere în egală măsură ceea ce simte, ce gândește și ce face.

BIBLIOGRAFIE

- CABIN, PHILIPPE, DORTIER, JEAN-FRANÇOIS – *Comunicarea*, Collegium, Editura Polirom, 2010;
- CRISTEA, SORIN – *Fundamentele pedagogiei*, Collegium, Editura Polirom, 2010;
- CUCOȘ, CONSTANTIN – *Pedagogie*, Ediția a III-a revăzută și adăugită, Collegium, Editura Polirom, 2014;
- NICOLA, IOAN – *Pedagogie*, Editura Didactică și Pedagogică, R.A., București, 1992;
- TELLERI, FAUSTO – *Pedagogia familiei*, Editura Didactică și Pedagogică, R.A., 2003;

BUNELE MANIERE – CARTEA DE VIZITĂ A TUTUROR

PROF. ÎNV. PRIMAR GOGOAȘE MIHAELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1, SAT STĂNILEȘTI, JUD. VASLUI

Bunele maniere ale unui om reprezintă oglinda în care își arată portretul. Goethe

Expresia „*cei șapte ani de acasă*“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane (bunele maniere) într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Chiar dacă nu înțelege imediat de ce trebuie să spună tot timpul „*te rog*“ sau „*mulțumesc*“, ori să salute și să răspundă la salut, pe măsură ce va crește, el își va da singur seama că bunele maniere îl ajută pe termen lung să relaționeze și să socializeze mai bine cu cei din jur. Ba chiar va atrage admirația celorlalți dacă știe cum să se comporte corect atunci când merge în vizită sau participă la un eveniment important.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc *cei șapte ani de acasă*.

Părinții joacă cel mai important rol în formarea copiilor, creșterea și dezvoltarea lor ca personalități. Familia este o puternică influență asupra a ceea ce devenim, asupra modului în care ne vedem pe noi înșine, asupra a tot ce ne influențează pe noi. Copilul trebuie să învețe normele morale, etice din familie deoarece ea este baza fundamentală a formării de sine.

Când spunem că un copil are *cei șapte ani de acasă* ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoiele de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Bunele maniere sau *cei șapte ani de-acasă* își pun accentul cel mai mult în ceea ce un copil devine *mare lucru* mai târziu și anume acela să fii *om*. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există *cei șapte ani de acasă*, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii, normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Și



după cum spunea Clarence Thomas „, *Bunele manire vor deschide uși care rămân închise pentru cea mai bună educație.*”

Bibliografie:

<https://www.desprecopii.com/info-id-16068-nm-Cei-7-ani-de-acasa-norme-si-valori-esentiale-pentru-succesul-viitorului-copilului.htm>

<http://www.itsybitsy.ro/cei-sapte-ani-de-acasa/>

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

EDUCAȚIA ȘI CEI 7 ANI DE ACASĂ

**PROFESOR: GOGOI DANIELA IULIANA
LICEUL TEHNOLOGIC „ANGHEL SALIGNY”
ROȘIORII DE VEDE, TELEORMAN**

"Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat înșcoală".

Albert Einstein

Ce sunt cei 7 ani de acasă ?

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Pentru cei mai mulți dintre noi, expresia „cei 7 ani de-acasă” este sinonimă cu un set de reguli de politețe și de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă, în sânul familiei, și care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în viața socială.

Un copil care are cei șapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil, educat, politicos, care știe să spună „mulțumesc” și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară. Copilul își însușește acest set de reguli încă din fragedă pruncie, prin exemple și argumente clare. Nu uita însă că purtarea copilului tău, definită uneori ca obraznică sau nepoliticoasă, nu este întotdeauna un lucru

intenționat. Uneori, cei mici pur și simplu nu își dau seama că nu este bine să întrerupă două persoane care discută, că nu este frumos să se scobească în nas atunci când se află la școală sau că nu e un semn de bună creștere când comentează cu voce tare defectele fizice ale unei persoane. Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este

organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Foarte importante pentru copilul preșcolar sunt și activitățile pe care le vor face în afara celor de la grădiniță, mai exact în familie, cu membrii familiei și în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile individuale și de vârstă ale copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Câteva exemple de activități pe care părinții le pot propune copiilor și care nu necesită o pregătire minuțioasă ar putea fi în natură: să alerge, să se joace cu mingea, „De-a v-ași ascunselea”, „De-a Baba-Oarba” etc. - să-i lase să se plimbe desculți (în condiții de siguranță pentru sănătatea lui), să simtă iarba,

pământul, nisipul, apa etc. - să-i încurajeze să asculte foșnetul frunzelor, ciripitul păsărelor, șuieratul vântului, susurul apelor etc. - să-i implice în culesul frunzelor, fructelor, al florilor, să vorbească despre cum se folosesc, despre gustul lor ș.a. ; acasă, să ajute la tot felul de activități gospodărești, să-și atribuie diferite roluri și să intre în jocul copilului, să numere tot felul de obiecte ce-i înconjoară etc. Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: “Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori “Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne dă mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine. Nu este de ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur,

pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți obosiți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața voastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc., altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți.

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său, deoarece:

Bibliografie:

1. *Educația timpurie în România*, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.
3. Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
4. Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.
5. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002

AMPRENTA EDUCATIEI ASUPRA FORMARII PERSONALITATII COPILULUI . ROLUL FAMILIEI IN EDUCATIE .

**PROFESOR INVATAMANT PRIMAR, ELENA GOGU
SCOALA GIMNAZIALA NR.71
BUCURESTI**

Privit din perspectiva educatiei, binele este una dintre valorile umane pe care aceasta doreste sa o promoveze. Este un "bine" prin care se incearca asigurarea unui bun mers al omenirii. Cand insa ne raportam la firea omeneasca, la individ ca membru al acestei omeniri, "binele" unuia poate insemna raul cuiva. Asa se intampla si in familii, intre parinti si copii unde se mizeaza puternic promovarea "binelui" deoarece este unul dintre punctele forte pe care un copil le detine.

Un parinte isi incurajeaza copilul, il intareste cand acesta face un bine, de exemplu o tema bine facuta care ii aduce aprecierea profesorului, a colegilor si poate chiar o nota buna. Aprobarea parintelui pentru faptele bune incurajeaza copilul in adoptarea unui comportament in conformitate cu cerintele societatii.

Totusi, exista o eroare tipica, atunci cand parintele reactioneaza la greseala copilului prin retragerea afectiunii. Copilul poate gresi spunand o minciuna sau fiind agresiv cu un altul chiar sub ochii parintelui, insa acesta reactioneaza asa incat sa intre o spaima in copil, cu teama ca va ramane singur sau va simti rusine.

Spontaneitatea, libertatea si bucuria autentica sunt strans legate intre ele. In lumea in care traim doar copiii (si alte cateva exceptii) ne mai pot oferi un exemplu despre ceea ce inseamna cu adevarat spontaneitate. Ei au propria abilitate de a simti si a gandi, iar aceasta spontaneitate se manifesta in ceea ce spun sau gandesc, in sentimentele exprimate pe fetele lor. Aceste lucruri ii fac pe copii sa placa profund oricui ii observa.

Urmeaza "procesul educativ" in care familia si societatea actioneaza asupra copilului si incep sa-i interzica din ce in ce mai mult spontaneitatea in cuvintele, trairile si comportamentul sau. In acest fel, copilul este presat sa renunte la a-si construi un Eu autentic.

O mare atentie trebuie distribuita in formarea unui comportament, fapt ce are nevoie de mult exercitiu si practica, copilul trebuie indrumat astfel incat sa inteleaga natura binelui si faptul ca prin gandirea lui poate face rau altui copil sau altei persoane mai in varsta. E nevoie de o multitudine de contexte in care copilul sa fie observat si indrumat in modul in care se va raporta la ceilalti. Pedepsa trebuie sa fie inexistentă sau cat mai redusa, la modul attentionarii, copilul trebuie sa inteleaga ca prin comportamentul sau produce efecte ce se pot intoarce spre el poate, exact in felul in care le-a produs. Copilul trebuie sa fie motivat sa mearga intr-o anumita directie, prezentandu-i-se beneficiile acelu act pozitiv.

Copiii care sunt crescuti intr-un climat prohibitiv, cei care aud des "nu-i voie", "fii cuminte", cei carora le este inhibata personalitatea si initiativa, cei care traiesc cu teama de pedeapsa sau li se repeta ca nu sunt buni de nimic, vor deveni adulti care vor sta cuminti "in banca lor", vor dori putine lucruri de la viata, se vor multumi cu mediocritatea, atat in plan profesional, fizic,

Majoritatea parintilor nu au un plan de educatie sau nu stiu despre importanta educatiei in formarea personalitatii, iar cel mai adesea isi disciplineaza copiii in functie de propria dispozitie. Acest aspect al vietii lor penalizeaza extrem de mult formarea propriilor copii, produc confuzie si vor transmite aceleasi obiceiuri de la o generatie la alta. Trebuie sa existe reguli si o viziune clara asupra modului in care anumite principii sunt aplicate sau neaplicate in prezent pentru ca acestea vor crea universul copiilor lor: comportament, mentalitate, viziune, opinii, aspiratii.

Educatia se realizeaza in diverse medii si forme, dar cu precadere in cadrul institutionalizat al gradinitei si scolii. In primul rand, scoala (gradinita) este cadrul in care copiilor li se ofera lumina cunoasterii, hrana necesara pentru dezvoltarea mintii. Scoala ii furnizeaza elevului de orice varsta un set vast de achizitii, dar si competente si deprinderi care il pregatesc pentru viata si pentru invatarea continua. Cu fiecare domeniu, copilul isi largeste orizontul de cunoastere si dobandeste o viziune mai cuprinzatoare despre lume. Prin aceasta devine un membru mai bun al propriei familii si implicit al societatii.

In al doilea rand, gradinita si scoala ofera si o educatie morala, raportata la un cod etic a carui valabilitate s-a confirmat in timp. Modelele cu care elevul se intalneste pe parcursul formarii sale ca personalitate il influenteaza si il conduc la constituirea propriului cod de valori. Ajuns la maturitate, el va sti sa transmita generatiei viitoare mostenirea culturala pe care a primit-o.

Este adevarat ca educatia cunoaste transformari in timp, ca se schimba unele principii si metode, ca se diversifica factorii implicati. Gradinita si scoala ofera unui copil cunoastere, indiferent de notele pe care acesta le detine, modele si idealuri, in concluzie institutia ii face mai buni pe copii, indiferent de mediul in care se manifesta: familia sau societatea.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASA STUDIU

PROF. DR. FLORIN GOLBAN
LICEUL TEHNOLOGIC ION I.C. BRĂȚIANU, TIMIȘOARA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

În concluzie, până la vârsta preșcolară sau școlară responsabilitatea educației copilului revine părinților. De felul în care ei înțeleg să se preocupe de buna creștere și educarea acestuia oferindu-se înainte de toate, pe sine ca exemplu depinde consistența celor șapte ani de acasă.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

www.copilul.ro

www.desprecopii.com

www.itsybitsy.ro

IMPORTANȚA CELOR "7 ANI DE ACASA" STUDIU

PROF. MILORANCA GOLBAN,
LICEUL TEORETIC „DAVID VONIGA” GIROC

Motto:

"Copiii vor face în viață cele văzute la părinți." Ioan Gura de Aur

Copilăria este vârsta cu un statut special față de celelalte vârste. În această etapă copilul este dependent de cei mari, incapabil să se ajute singur, o ființă slabă trupește și fragilă sufletește. Cel dintâi care întinde mâinile spre el este părintele.

Să fii părinte este o provocare. Zi de zi trebuie să înveți cum să gestionezi noile situații, cum să-ți educi mai frumos copiii, cum să faci ca, de fiecare dată, ziua de mâine să fie mai specială, cum să-ți modelezi copiii, în așa fel încât politețea, bunul simț, bunătatea, toleranța, răbdarea, etc. să fie virtuți dobândite pentru tot restul vieții.

Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului, din următoarele puncte de vedere: fizic, intelectual, moral și estetic.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la imitare și învățare, după modelul dat de părinți. Educația pe care copilul o primește de la părinți, în primii 7 de viață, își pune amprenta pentru întreaga viață. Normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil care știe să salute, să rostească acele cuvinte pe care noi, dascălii, le numim "magice", și-anume: "mulțumesc", "te rog", "iartă-mă", etc., care se comportă politicos cu cei de vârsta lui, dar mai cu seamă cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în diferite medii ale societății. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur, decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Printre principalele aspecte care alcătuiesc "tabloul" unui copil „bine crescut” regăsim:

▶ *Salutul.* Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

▶ *Comportamentul în public.* Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rându-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

▶ *Comportamentul cu prietenii.* Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

▶ *Înțelegerea normelor sociale.* Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

▶ *Manierele la masă.* O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

▶ *Recunoașterea greșelilor.* „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

► *Tact și toleranță.* Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale.

În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”.

Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui.

În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult, ca om pentru viitor.

În concluzie, consider că a avea cei șapte ani de acasă este un lucru de bun simț, dar și un lucru ce ne poate marca întreaga viață, de aceea sper ca familiile să conștientizeze acest lucru și să facă ceea ce este necesar în acest sens pentru copiii lor.

BIBLIOGRAFIE

7. Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.
8. Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
9. Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.
10. www.copilul.ro
11. www.desprecopii.com
12. www.itsybitsy.ro

INFLUENȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASA IN DEZVOLTAREA COMPETENȚELOR SOCIO-EMOȚIONALE ALE VIITORULUI ADULT

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR GOLIȚĂ ANDREEA

Procesul de integrare în societate începe în familie din timpul copilăriei mici, când intervin primele contacte sociale și experiențe de viață (socializarea primară sau socializare de bază), și continuă de-a lungul vieții omului, odată cu dobândirea unor statusuri și roluri succesive (socializare continuă sau secundară).

Primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului sunt dezvoltate în familie (deprinderi igienice, de alimentație sănătoasă), acestea constituind suportul dezvoltării ulterioare și punându-și amprenta asupra întregii personalități. Tot în familie, copilul își însușește limbajul. Volumul, calitatea vocabularului, corectitudinea exprimării depind de modelele oferite de părinți, de felul în care aceștia interacționează și îi solicită pe copii. În familie se formează cele mai importante valori pozitive ce se vor manifesta în comportamentul copilului: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, ordinea, răbdarea etc. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult, părinții oferind copilului exemple de comportamente în diferite contexte. De la părinți, cei mici vor învăța să aprecieze ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente.

Cercetările și studiile efectuate pe populații școlare diferite, din țări și regiuni diferite, confirmă că grijile, depresia, anxietatea scad performanțele școlare (Petrea, Irina 2012, pag 22). Problemele cele mai importante apar atunci când stresul și anxietatea copiilor au legătură cu familia.

Copilul are nevoie să știe că, uneori, e normal să aibă emoții negative cărora trebuie să le facă față în mod pozitiv., să nu reacționeze exagerat în situații neplăcute și să înțeleagă că nu e sarcina altor persoane să îi rezolve problemele. Un mediul familial pozitiv are o influență benefică asupra dezvoltării copilului din punct de vedere socio emoțional.

Activitatea educativă din grădiniță nu poate fi izolată, separată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului și mai ales, de cea din familie. Educația trebuie să se manifeste permanent ca o acțiune coerentă, complexă și unitară a grădiniței și familiei.

La intrarea în grădiniță, părinții sunt cei care dețin toate informațiile legate de copil: stare de sănătate, obiceiuri alimentare, particularități de învățare, mod de comportare, probleme în dezvoltare informațiile legate de copil: stare de sănătate, obiceiuri alimentare, particularități de învățare, mod de comportare, probleme în dezvoltare .

Vârsta de 3 ani, ca și debut al preșcolarității, atrage după sine o diversificare și o îmbogățire a stărilor afective. Mediul de apartenență al copilului lărgindu-se (familie, grădiniță, mediul stradal) se va amplifica și lumea sa interioară, iar eforturile de adaptare la cerințele noi sociale vor spori. Adesea, situațiile sociale diverse în care copilul este implicat devin surse de neliniște și nervozitate din cauza ineditului. Ne aflăm într-o etapă de *instabilitate a trăirilor afective*, cu explozii emoționale, adică treceri bruște de la o stare pozitivă la una negativă și invers. Întreaga dezvoltare afectivă este pusă pe seama procesului *identificării*. Modelele umane cele mai apropiate fiind cele parentale, copilul se străduiește inițial să se identifice cu cei doi părinți ai săi. Cercul persoanelor cu care se identifică lărgindu-se, educatoarea devine una dintre acestea, cu rezonanță puternică pentru copii, câmpul afectiv îmbogățindu-se astfel cu noi trăiri.

Contradicția dintre trebuința de autonomie și interdicțiile impuse de adult nasc trăiri emoționale care îmbracă forma *crizei de opoziție* manifestată printr-un evantai de rivalități față de cei mari. În consecință, satisfacerea trebuinței de independență va declanșa conduite pozitive, după cum blocarea ei va genera stări emoționale negative.

În preșcolaritate se înfiripă trecerea spre sentimente, ca stări afective stabile și generalizate. Astfel, vor apărea unele *sentimente morale* precum rușinea (când este muștră pentru ceea ce contravine normelor de conduită), mulțumirea atunci când este lăudat pentru o faptă bună, atașamentul și dragostea către frați, prietenia (preferința de a se juca cu anumiți copii). Dacă la 3 ani copilul cunoaște starea de vinovăție și la 4 ani pe cea de mândrie, la 6 ani apare *criza de prestigiu*, cu precădere în situația unor muștrări publice. *Sindromul bomboanei amare* – rușinea în urma unei recompense nemeritate, o bucurie plină de neliniște –

pledează pentru socializarea proceselor afective, evidențiind atitudinea critică față de propriul comportament într-un context social

După 4-5 ani reușitele de autocontrol (stăpânirea de sine), dublate de creșterea încrederii în forțele proprii pe fondul achizițiilor făcute în plan psihomotor și cognitiv, determină reacții de mulțumire de sine și chiar mândrie. Se conturează o dispoziție de fond mai calmă și receptivă cu manifestarea rezistenței la frustrare și amânare și diminuarea negativismului brutal și a minciunii intenționate ca forme de protest (Glava, A., 2002, pag 21).

Astfel copiii ce au deprins atitudini și comportamente sociale, au învățat să își exprime adecvat emoțiile sau au dezvoltat o strategie de rezolvare a conflictelor prin interacțiunile cu ceilalți copii, se integrează mai ușor la școală, leagă mai ușor prietenii când intră într-un mediu nou și mai apoi ca adolescent, au deja puse bazele integrării sociale.

Bibliografie

Glava, A., Glava, . *Introducere în pedagogia preșcolară*, Cluj-Napoca, Editura Dacia, 2002;
Petrea, Irina, *Și tu poți fi supernanny*, Ed. Trei, București, 2012;

EDUCAȚIA IN CEI 7 ANI DE ACASA ȘI INFLUENȚA EI ASUPRA CONDUITEI COPILULUI

PROF. GONGANAU IULIANA
ȘCOALA GIMNAZIALA NR 1, BUDEASA – ARGEȘ

*Limba este tezaurul cel mai prețios pe care îl
moștenesc copiii de la părinți, depozitul cel mai sacru
lăsat de generațiile trecute și care merită să fie
păstrat cu sfințenie de generațiile care îl primesc.*
(Alecsandri, Vasile, 2009: 314)

Succesul educației depinde de o multitudine de factori multinivelari ai procesului educației precum: factori materiali și spirituali, factori organizaționali elaborate expliciți ori implicați, riguros ori conjuncturali. Limba maternă reprezintă principalul mijloc de comunicare scrisă sau orală și este întâiul mare poem al poporului, permițând oamenilor transmiterea cunoștințelor de la generații la generații, permițând „alegerea și cursivitatea expresiunii“ devenind astfel „un element esențial, un criteriu al culturii“. Până la intrarea în mediul școlar, copilul crează cuvinte noi de la cele pe care le cunoaște din mediul familial fără a fi adecvate situațiilor de comunicare. El cunoaște și diferențiază cuvintele după anumite criterii: însușiri, ființe sau obiecte, semnificații verbale. Comunicarea devine din ce în ce mai riguroasă cu creșterea lui, procesele intelectuale sunt organizate ceea ce conferă un stil propriu comunicării copilului. Astfel, se dezvoltă o serie de calități ale cunoașterii: atenția și observarea amănunțelor, comparația, exprimarea în mod desfășurat, după planuri de idei sau în funcție de imaginație; își dezvoltă gândirea și își exprimă emoțiile, este învățat să cunoască elemente socio-culturale, valori etice și estetice. Chiar dacă nu le percepe astfel, copilul se comportă, la început, prin imitarea adulților din familie, apoi conștientizează, treptat, obiecte/realitatea din jur .

Raporturile interfuncționale dintre procesele psihice conferă o structură dinamică specifică, prin care se deosebește o perioadă de vârstă de alta, sub aspect psihic și fizic, ca expresie a legității și relației interne dintre procesele psihice aflate la un moment dat la un anumit nivel de dezvoltare²⁸. Percepția, memoria, imaginația, gândirea se desfășoară în situații concrete și în contextul acțiunilor practice, obiectuale. Este o perioadă de intensă dezvoltare a reprezentărilor, concomitent cu dezvoltarea accentuată a limbajului, ce exercită un rol reglator asupra reprezentărilor, dezvoltând capacitatea lor de combinare. Reprezentările au un caracter situativ și sunt încărcate de elemente concrete particulare, au o capacitate de reactualizare și implicare evidentă. Prin intermediul lor se dezvoltă înțelegerea concretă, raportarea situațiilor asemănătoare în timp și spațiu, sesizarea diferențelor, a disonanțelor de percepție etc.

Educația din familie nu ar fi suficientă fără educația primită la școală. Mediul familial și mediul pre-/școlar se află în strânsă legătură.

Mediul familial este primul mediu educativ cu care copilul ia contact. Aici socializează pentru prima dată, aici face primele lucruri de bază și utile, aici își manifestă și dezvoltă intensitatea emoțiilor învățând să le controleze într-o oarecare măsură. El este dependent membrii grupului familial care îi transmit, în mod direct sau indirect, modele de comportament ce se imprimă asupra înrtegerii lui evoluții.

În contextul socio-cultural și istoric educația din familie a fost și este cunoscută sub denumirea „cei șapte ani de acasă„. Acești „cei șapte ani de acasă„ reprezintă standardele subiective ale fiecărei familii, ce încearcă să dea o bună creștere copilului. Este o sintagmă echivalentă, mereu, cu „bună creștere, „deși aceasta nu se regăsește la toți copiii. *Cei șapte ani de acasă* vizează principalele cerințe/ principii: * salutul, * comportamentul în public, cu prietenii ori cu membrii familiei, * manierele la masă, * înțelegerea și respectarea normelor sociale, *toleranță și tact, * recunoașterea greșelilor etc.

Dezvoltarea psihică, intelectuală și morală a copilului depinde de modul cum știe adultul să-l susțină în a-și edifica propriul destin.

²⁸ Chircev,A- *Psihologie pedagogică*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1962

Indiferent de convingeri, experiente sau atitudini, scopurile tuturor parintilor converg inspre acelasi rezultat: cu totii ne dorim copii bine pregătiti, care să-si gaseasca un loc cat mai bun intr-o lume din ce in ce mai competitiva in care orice cunostinta in plus poate face diferenta. Unul dintre răspunsurile tradiționale cu privire la întrebarea de început este, evident, școala. Cu toate punctele sale slabe și cu toate acuzațiile care i se aduc, pe bună dreptate sau pãrtinitor uneori, școala rămâne principalul mijloc de educație formală a copilului tău. Și pentru mulți copii ea este singura modalitate de a-și depăși, odată, o condiție mizeră și singura .

Educația, sub orice formă, trebuie să existe și fiecare copil are ritmul propriu de evoluție.

Bibliografie:

1. **Chircev, A-** *Psihologie pedagogică*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2010
2. **Ciupercă C,** *Familia între tradiție și schimbare*, Editura Economică, 2002
3. **Păiș, M și Ezechil L.**–*Laborator preșcolar*, Editura Miniped, București, 2017

VALENȚELE EDUCAȚIEI PRIMITE ÎN FAMILIE

PROF. GORA NICOLETA-LUMINIȚA
ȘC. GIMN. „NICOLAE IORGA” BACAU

A avea cei șapte ani de acasă înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-cuviință tot timpul, în orice situație, cu toată lumea: cu părinții, cu profesorii, cu colegii, cu prietenii, cu vecinii.

Termenul „familie” provine din limba latină – „famulus” (servitor) – care conform Dicționarului etimologic al limbii latine reprezenta „ansamblul sclavilor și al servitorilo care trăiau sub același acoperiș”. Prin extensie de sens, familia a ajuns să cuprindă *agnati* (rudele pe linie paternă) și *cognati* (rudele pe linie maternă) și să devină sinonimă cu *gens* (comunitate formată din toate rudele de sânge).

Familia reprezintă locul în care individul în care se dezvoltă, unde își petrece o mare parte din timp, unde devine practic ființă socială. Indiferent de organizarea familiei, de identitatea sa etnică, religioasă ori politică, aceasta se caracterizează prin dinamism și printr-o mobilitate continuă. Familia este un sistem dinamic, care cunoaște transformări permanente. Membrii ei se dezvoltă, evoluează împreună și adugă elemente care îmbogățesc în permanență viața familială.

Valențele educației primite în familie constau în dezvoltarea aptitudinilor de bază și a competențelor sociale în primii ani, ulterior copiii fiind preluați de către grădiniță/școală, pentru instruirea didactică. Familia pregătește și susține copilul din punct de vedere academic (în afara școlii), emoțional, comportamental, social, financiar.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, copilul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral, estetic. Familia oferă copilului 90% din cunoștințele uzuale – despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectele casnice. Familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să-i sigure copilului mijloacele materiale și de spațiu necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul din punct de vedere cognitiv. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicată substituirea copilului de la sarcinile școlare. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de ceea ce îi aparține.

Condițiile de viață ale copilului sunt influențate de comportamentul părinților. Familia trebuie să aibă disciplina ei. Toate problemele se pot rezolva mai ușor într-un climat de prietenie și de înțelegere. În afara acestor elemente pe care copilul le preia în mod natural, prin imitație și contagiune, din familie, părinții trebuie să-și asume în mod conștient o serie de abilități și responsabilități:

- ✓ Abilitatea de a da prioritate satisfacerii nevoilor de bază ale copilului.
- ✓ Abilitatea de a oferi copilului experiențe noi, de a-l stimula cognitiv și afectiv.
- ✓ Abilitatea de a avea o relație empatică cu copilul.
- ✓ Abilitatea de a avea așteptări realiste față de comportamentul copilului.
- ✓ Abilitatea de a pune limite copilului.
- ✓ Abilitatea de a răsplăti/valoriza copilul.
- ✓ Abilitatea de a-și înfrâna propriile dureri și porniri agresive fără a le proiecta în relația cu copilul.

Grație practicării acestor abilități, părinții răspund nevoilor de bază ale copilului:

- ✚ Dragoste și securitate.
- ✚ De experiențe noi de stimulare.
- ✚ Nevoia copilului de a fi apreciat și de a-i fi recunoscute capacitățile.
- ✚ Nevoia de responsabilități.

Educația primită în familie constă în învățarea copiilor a relațiilor interumane, a importanței interacționării cu ceilalți, a respectării anumitor norme sociale, a aprecierii mediului înconjurător. De asemenea, este foarte important, ca familia să-l încurajeze pe copil să-și exprime părerile într-o manieră liberă și lipsită de presiune!

Bibliografie:

1. Mitrofan, I., 1991, *Familia de la A la Z*, Editura Științifică, București.
2. Poenaru, M., 1991, *Cei șapte ani de acasă*, Editura Coresi, București.
3. Stănciulescu, E., 2002, *Sociologia educației familiale*, Editura Polirom, Iași.

ROLUL PĂRINȚILOR ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

PROF. GORCEA MIHAELA MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ION AGARBICEANU”, CLUJ-NAPOCA

Familia reprezintă mediul natural firesc, cel mai apropiat și util pentru formarea și dezvoltarea personalității copilului și tânărului. De la naștere și până în momentul în care poate lua singur deciziile, copilul este supus influențelor familiale. În perioada copilăriei, principalul mediu de formare al copilului este familia. Mediul familial ocupă un loc central în evoluția copilului, de la imaturitate și până la maturitate. Un copil se simte cu adevărat în largul său, doar atunci când este el însuși. Și este așa, numai când se află într-un cadru familial unde este obișnuit cu membrii familiei, cu mediul său de viață, cu condițiile sale și cu lucrurile sale. În perioada preșcolară, copilul depinde foarte mult de părinții săi, astfel că tot ei sunt cei care conduc copilul spre ceea ce cred ei că e mai bine pentru el. Aproape toate acțiunile de viață ale unui copil sunt realizate neîncetat de influența formativă a părinților. Această influență a părinților asupra copilului este foarte puternică, deoarece se sprijină pe afectivitatea naturală dintre aceștia. Un copil se atașează prima dată de părinții lui, de aceea absența lor sau lipsa de afectivitate, precum și indiferența lor, pot duce la tulburări grave de caracter. Părinții sunt primele și cele mai importante persoane cu un rol deosebit în formarea personalității copilului.

În relațiile cu părinții, copilul cunoaște primele relații umane. Dragostea părintească se referă la schimbul afectiv între părinți și copii. Dacă această dragoste este absentă, sau insuficientă, copilul devine nefericit, închis în sine, rezervat, trist, de multe ori simțindu-se abandonat. Pe de altă parte, când dragostea aceasta este în exces sau se prezintă într-o formă exagerată, ea devine nocivă, iar copilul își însușește roluri necorespunzătoare: devine mult prea alintat, schimbându-se rolurile între acesta și părinți, devine mult prea încrezător, închipuindu-și că părinții lui sunt și eroii lui. Părinții, au sarcina de a asigura dezvoltarea morală și fizică a copilului. De aceștia nu depinde doar maturizarea psihică a copilului, ci și felul în care îl educă pe copil, cum îi dirijează viața afectivă și cum va evolua copilul pe viitor. În acest sens, părinții sunt cei care pregătesc copilul pentru viață. În cadrul familiei se formează principalele deprinderi, primele principii de viață și cunoștințe asupra realității. În copilărie, cea mai importantă este relația dintre dezvoltarea limbajului și mediul familial, prin care copilului i se dezvoltă gândirea. Pe lângă ceea ce îi oferă școala, mass-media, biblioteca, grupul de joacă, se adaugă și ceea ce primește de la părinți și anume, socializarea sau comunicarea care este un element foarte important.

Părinții au datoria să dăruiască în primul rând dragoste, iubire și înțelegere, însă în anumite circumstanțe ei trebuie să-și impună autoritatea părintească. De aceea părinții sunt de multe ori supuși la o multitudine de teste din partea copiilor, pentru a vedea dacă părinții le acordă sau nu libertate totală sau o libertate cu anumite limite și reguli clare. Ca părinte, dăruiești în primul rând dragoste și înțelegere, dar fără autoritate în unele situații, nu se rezolvă nicio problemă. Atitudinea părinților este ceea ce contează la final, pentru că ea stărnește consecințe asupra formării personalității copilului. Copilul fiind foarte receptiv la influențele pozitive și negative care se exercită asupra lui, acesta are nevoie să fie pregătit și modelat, în mare măsură, în interiorul familiei sale, în special, de părinții acestuia, care îl ajută să cunoască atât un univers afectiv, cât și unul social. Atunci când se pune mare accent pe copil, ne gândim că acesta se formează în timpul maturizării sale, iar maturizarea sa are loc când i se oferă o educație adecvată.

Un copil are nevoie de un limbaj de iubire, de răbdare, are nevoie de încurajări și cuvinte de mângâiere, precum și de un timp acordat lui.

Pe de altă parte, la fel de importantă ca și implicarea este și cunoașterea individuală a copiilor, în care se urmărește manifestarea lor în societate, în familie, la școală. Educația oferită acasă se cunoaște foarte bine în societate, cât și la școală. Aici, ne referim cu precădere la *cei șapte ani de acasă*. Această expresie depinde foarte mult de părinți, dar și de copii. Se referă la normele de comportament în familie și în societate. Sintagma „*cei șapte ani de acasă*” exprimă educația pe care copilul o primește de la părinți, se referă la copilul acela bine-crescut, deci la asimilarea unor norme de viață morale, sănătoase și a bunelor deprinderi. Principalele deprinderi pe care un copil le poate dobândi sunt deprinderi de ordine, deprinderi

de curățenie, deprinderi de politețe, deprinderi de comportare civilizată, deprinderi igienico-sanitare, deprinderi de disciplină, etc. Pentru a se forma aceste deprinderi la un copil este necesar din partea părinților un echilibru între răbdare, severitate, toleranță și timp. Deși educația pe care le-o oferă părinții copiilor o să li se pară fără niciun progres la început sau cel puțin, fiind un progres lent, trebuie să se conștientizeze faptul că progresele lor se adâncesc tot mai mult pe măsură ce cresc. Oglinda aceasta a educației pe care o oferă părinții copiilor o constituie comportamentul copiilor în public. Condiția care stă la baza unui comportament adecvat în public o reprezintă repetarea în mod constant a ceea ce are de făcut un copil.

Un copil se adaptează cu ușurință în societate doar prin cunoașterea regulilor morale, prin dobândirea bunelor maniere și mai ales, prin educație. În cei șapte ani de acasă se primește o educație care depinde foarte mult de relația afectivă dintre copil și părinți, de valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Acesta este pregătit și dorește să primească informații cu privire la călătoria lui pe pământ, dar ce contează este și mediul în care sunt transmise aceste informații, persoana care le transmite și modul în care sunt transmise.

Părinții adevărați sunt cei care oferă copilului în primul rând afecțiune, cei care știu să îi asculte toate frământările, cei care comunică în permanență cu copilul și au un dialog direct cu acesta, cei care se dăruiesc cu tot ceea ce au ei mai bun pentru a fi exemple pentru copiii lor, iar în ultimă instanță devin prietenii lor cei mai apropiați. Un aspect extrem de important pentru un copil este acela ca adultul să devină ca el, să vadă lumea prin ochii lui de copil, iar dacă părinții reușesc acest lucru l-au cucerit pentru totdeauna și se pot considera părinți fericiți

Atunci când îți îndeplinești sarcinile de părinte cu multă responsabilitate și ești un exemplu viu pentru propriul copil, atunci cu siguranță că viitorul copilului va fi unul luminos.

Bibliografie

1. Bătrînu Emilia, *Educația în familie*, Editura Politică, București, 1980.
2. Bocoș Mușata-Dacia, *Instruirea interactivă. Repere axiologice și metodologice*, Editura Polirom, București, 2013.
3. Dolean I., Dolean, D., *Meseria de părinte*, Editura Aramis, Print srl, București, 2002.
4. Elena Macavei „, *Pedagogie*”, Editura Didactică și Pedagogică R.A, București, 1997
5. Ionescu, Miron, Bocoș, Mușata, *Tratat de didactică modernă*, Editura Paralela 45, București, 2009.
6. Mușu I., Taflan, A., *Terapia educațională integrată*, Editura Pro Humanitas, București, 1997
7. Stan, Emil, *Autoritate și educație*, Editura Polirom, Iași, 2018.

„IMPLICAREA FAMILIEI IN EDUCAȚIA COPILOR”

PROF. GORCEA VASILE GHEORGHE
ȘCOALA PROFESIONALĂ SPECIALĂ „SAMUS”, CLUJ-NAPOCA

Familia reprezintă unul dintre factorii importanți în procesul educațional, de aceea este foarte importantă legătura care se stabilește între școală și familie. În educația copiilor părinții se pot implica în diferite moduri: ajutându-i să ia decizii potrivite, ajutându-i la teme sau păstrând contactul cu școala. De aceea un factor important în evoluția și succesul copiilor este iubirea oferită de părinți propriilor copii. Pe lângă dragostea părintească la fel de important este și respectul, precum și grija părintească. Impletite ca într-un lanț frumos, toate aceste verigi vor crea o atmosferă frumoasă și caldă în sânul fiecărei familii și va aduce o stare de mulțumire și o satisfacție deosebită. Părinții au datoria să se implice în educarea copiilor și se pot implica în educația copiilor lor și încă cu rezultate foarte bune, încă de timpuriu, chiar din perioada grădiniței. De aceea educația timpurie este influențată de bagajul cultural al părinților și de felul în care aceștia se implică în educarea copiilor lor. Limbajul părinților, comportamentul acestora influențează foarte mult limbajul și comportamentul copiilor, deoarece, forma de vorbire este expresia unei structuri sociale. De aceea dezvoltarea copilului într-un mod armonios este influențată în sens pozitiv de interacțiunea familială.

Familia este instituția de bază a societății care se preocupă de educația omului, însă de educația oamenilor se ocupă și alte persoane, instituții și organizații sociale, dar influențele educative exercitate de acestea sunt mai puțin organizate decât cele care provin din familie și școală. Familia manifestă o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. Încă din sânul familiei, copiii își însușesc o mare parte din cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice și mai ales obișnuințele de comportament. Tocmai de aceea copiii datorează educației primite în familie – utilizarea în limbajul comun, a expresiei: "A avea cei șapte ani de acasă. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când facem afirmația că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, bine educat care știe să fie politicos, să salute, să spună mulțumesc, te rog frumos, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. O educație sănătoasă, bunele maniere, regulile morale sunt cheia succesului către adaptarea copilului în societate. Un copil bine educat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Cea mai bună perioadă a vieții, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social o reprezintă perioada copilăriei. De aceea familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Fiecare om are anumite principii care îl ghidează în viață, atunci când are de luat diverse decizii, iar principiile personale, ideile despre bine și rău, se bazează atât pe valori proprii cât și pe o serie de valori universale, adoptate de majoritate. Inițial copilul, tânărul află și discernе între diferitele valori cu ajutorul părinților, prietenilor, profesorilor. Instituțiile din societate (familia, media, școala, mediul politic etc.) au toate anumite standarde și se așteaptă ca oamenii să le urmeze.

Cultura este un alt element generator de valori etice. Fie că este vorba de comunitatea etnică din care provii, de cea religioasă sau de colegii de clasă, tu te identifici cu acest grup, te leagă de ei interese, principii și valori comune. Cultura ne învață în diferite contexte ce e bine și ce e rău. Pe lângă valorile etice, cultura ne învață și despre frumusețe, în toate formele ei, despre valorile estetice din toate ramurile artei, din tradițiile populare, din specificul fiecărui popor și cele interculturale. Indiferent dacă părinții vor sau nu să transmită copilului valorile și credințele lor, el va absorbi o parte din ele prin simplu fapt că trăiește împreună cu ei. El va participa la ritualurile și tradițiile familiei și se va gândi la semnificația lor. Părinții nu trebuie să-și impună opiniile personale, ci să-și prezinte credințele într-un mod onest, clar și care să fie pe măsura vârstei și gradului de maturitate al copilului. Ei trebuie să adopte o atitudine deschisă, să încurajeze întrebările copilului și dorința lui de a se informa, decât să încerce să forțeze asimilarea valorilor lor de către copil. Dacă valorile părintelui sunt bine argumentate și dacă el crede cu adevărat în ele, copilul

va adopta multe dintre ele. Familia este mediul social în care se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, precum și grija față de lucrurile încredințate. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult; părintele este un exemplu pentru copil. Părinții le spun copiilor ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente. Aceste noțiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și al celor din jur. Tot în sens moral, familia îl îndrumă să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten. Un aspect important al educației copiilor este aspectul moral religios și orice părinte ar trebui să se implice cu mare seriozitate în această latură a educației.

BIBLIOGRAFIE

- *Dolean I., Dolean, D., Meseria de părinte, Editura Aramis, Print srl, București, 2002.
- *Golu, M. „Fundamentele psihologiei”, Editura Fundației România de Măine, București, 2000.
- * Ionescu, Miron, Bocoș, Mușata (coordonatori), Tratat de didactică modernă, Editura Paralela 45, București, 2009.
- *Negovan, V. ., Introducere în psihologia educației”, Editura Curtea Veche, București, 2003.
- *Sălăvăstru, D. ., Psihologia educației”, Editura Polirom, Iași, 2004.

„EDUCAȚIA ÎN FAMILIE - CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: GORGAN ERIKA

Educația este o acțiune specific umană, o intervenție sau direcționare, o categorie fundamentală a pedagogiei.

Platon definea educația ca fiind „arta de a forma bunele deprinderi sau de a dezvolta aptitudinile native pentru virtute ale acelor care dispun de ele.”

Johann Amos Comenius, în lucrarea sa „Didactica magna”, considera că la naștere, natura înzestrează copilul numai cu „semințele științei, ale moralității și religiozității”, ele devin un bun al fiecărui om numai prin educație. Rezultă că în concepția sa, educația este o activitate de stimulare a acestor „semințe”, și implicit, de conducere a procesului de umanizare, omul ”nu poate deveni om decât dacă este educat”.

Dezvoltarea personalității copilului este rezultatul unui ansamblu de factori: familiali, școlari, comunitari. Factorii familiali sunt ca proximitate și importanță cei mai importanți în dezvoltarea unei personalități armonioase, deoarece copilul interacționează mai întâi cu membrii familiei abia apoi cu alți membri ai societății.

Când vorbim despre “cei șapte ani de acasă” ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea comportamentului și personalității copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are “cei șapte ani de acasă” ne gândim la un copil bine crescut, care se comportă cuviincios cu cei din jurul lui, care știe să folosească formulele de politețe.

Educația, regulile morale și bunele maniere sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat este mult mai apreciat de cei din jur decât unul cărui îi lipsesc „cei șapte ani de acasă”.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor șapte ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui.

„Cei șapte ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

În concluzie, “cei șapte ani de-acasă” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod, rolul principal revenind familiei.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASA

PROF. INV. PRIMAR GORUN MIRELA
COLEGIUL NAȚIONAL „GEORGE COȘBUC” MOTRU-GORJ

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier, Alain Gheerbrant-Dicționar de simboluri)

Așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul mărețului Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare „, boțul” luminos întinde mânuțele și își revărsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea întru împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăzelii și ale căutării.

Și pentru că lumina înseamnă și culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictați în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mățăsoasă și **verde** și să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii **roșii** din lanurile **galbene** și să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica ființă pe malul mării **albastre** și nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea și dorința de a cuprinde cu mintea și cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învățăm că după **violetul** și **indigo**-ul nopții vine **oranjul** strălucitor al dimineții care ne luminează sufletele.

Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om.

Tuturor ne este cunoscută expresia „Cei șapte ani de acasă”. Perioada optimă pentru educație și formarea caracterului psiho-social în viața fiecărui individ este reprezentată de copilărie. Copilul primește primele sfaturi și noțiuni educative, își dezvoltă aptitudinile și își formează primele deprinderi de viață sănătoasă, în familie.

„Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

În educarea „**puiului de om**”, familia, grădinița, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție.

Ca primă verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

Ea este *prima instituție de educație morală* și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară *școală de omenie*”.

Pentru orice persoană (copil, adolescent, tânăr, adult), familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică cât și psihică, în orice perioadă a vieții. Aici se conturează concepția despre viață și conceptul de sine.

Expresia „ai, respectiv, n-ai cei șapte ani de acasă” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igienă;
- curăţenie şi exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor şi emoţiilor, pozitive şi negative;
- bune maniere şi comportament în diverse situaţii;
- limbaj corect transmis;
- modul de a relaţiona cu ceilalţi şi de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primeşte cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);

- consecvenţa în realizarea unei sarcini;
- concentrarea atenţiei;
- perseverenţa în realizarea unei sarcini;
- alegerea motivelor şi motivaţiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însuşirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieţii:

- spiritul de competiţie;
- altruismul;
- cooperarea;
- atitudinea pozitivă faţă de diverse sarcini, etc.

Părinţii trebuie să înţeleagă bine relaţia dintre faptă şi măsura ei educaţională. În climatul educaţional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea şi blândeţea, afectivitatea şi sobrietatea) toate însă cu măsură şi la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

Un proverb spune : „*O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum şi ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul*”.

Bibliografie:

1. Educaţia timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaş Ecaterina Adina, Consilierea şi educaţia părinţilor, Editura Aramis, Bucureşti, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educaţia preşcolară în România, Polirom, 2002
4. www.didactic.ro

CEI 7 ANI DE ACASA NORME SI VALORI ESENTIALE PENTRU SUCCESUL VIITORULUI COPILULUI

SCOALA GIMNAZIALA SOCOND PROF. INV. PRIMAR GOSTE MIRELA

Este adevarat ca nu prea mai exista cei 7 ani de-acasa, deoarece copiii sunt inclusi în diverse forme educationale inca de la varste mult mai fragede, ramane ideea de la baza acestei expresii: normele de conduita se invata din familie. Scoala si alte medii educationale nu pot ulterior decat sa confirme si sa consolideze normele deja deprinse din familie.

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilării toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „**sapte ani de-acasă**”.

Educatia primita in familie

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rându-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Eu cred că se acorda mult prea multa importanța unui concept ce datează din străbuni. În primul rând, termenul e expirat...se considera că până la 7 ani copilul stătea acasă, eventual cu mama, iar la 7 ani pleca la școală, se desprindea de familie. Ceea ce acum nu mai este cazul. De la 3 ani e la grădiniță și de la 6 la școală.

Apoi, în cei 7 ani se „predau” lecții grele de educație care pregăteau copilul pentru acel prag de desprindere. Multe energii, timp, nervi și frustrări copilărești se derulau...părinții țineau mult la acea educație, copiii o înghiteau pe nemestecate. Astăzi, 7 ani de acasă simbolizează un anumit standard, minim dar cumva obligatoriu, în care trebuie să se încadreze odraslele noastre. Care se încapatanează să accepte încadrarea și au dureri dorsale privitor la dorințele noastre. E drept, și părinții s-au adaptat, mulți au renunțat la standardele astea, de voie sau de nevoie, dar a rămas așa, o umbră de parfum de trecut, un fel de deziderat și, de ce să nu recunoaștem, un fel de termen de comparație.

Cert este că educația trebuie să existe, doar că fiecare copil are ritmul său de evoluție, iar obligativitatea a devenit nițel desuetă, așa că la 7 ani unii copii sunt de pus în rama iar alții...mai puțin. Cred însă că nu trebuie să mai facem comparații la vârsta de 7 ani.

Educația copilului are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulilele de comportament sau de interdicții pe care i le stabilesc părinții sau educatorii.

Importanța educației informale și nonformale a copiilor

De unde învață copilul tău?

Răspunsul la această întrebare diferă în funcție de o serie de factori, majoritatea depinzând de concepțiile părinților despre educație, formare și parenting. Indiferent de convingeri, experiențe sau atitudini, scopurile tuturor părinților converg înspre același rezultat: cu toții ne dorim copii bine pregătiți, care să-și găsească un loc cât mai bun într-o lume din ce în ce mai competitivă în care orice cunoștință în plus poate face diferența. Unul dintre răspunsurile tradiționale cu privire la întrebarea de început este, evident, școala.

Cu toate punctele sale slabe și cu toate acuzațiile care i se aduc, pe bună dreptate sau părtinitor uneori, școala rămâne principalul mijloc de educație formală a copilului tău. Și pentru mulți copii ea este singura modalitate de a-și depăși, odată, o condiție mizeră și singura speranță la o viață decentă citeste mai departe aici.

FAMILIA, PRIMA NOASTRA "ȘCOALA"

GRAD ADRIANA MARINELA - ȘCOALA GIMNAZIALA SACEL-MM

Evoluția societății umane arată că familia biologic constituită este locul cel mai potrivit unde viața ia naștere și se perpetuează, că este în egală măsură mediul propice în care se formează personalitatea umană. Tot în familie se realizează acea unitate de gândire, trăire și simțire pentru generațiile care se succed. Contribuie decisiv la acest aspect structura genetică comună și conștiința apartenenței de neam, din care vor rezulta până la urmă afinitatea și comuniunea etnică. Pe același principiu al comuniunii se bazează și Biserica.

Indiferent că este vorba de Biserică sau familie, comuniunea care stă la temelia lor se realizează în baza unei legități universale valabile, demonstrată convingător de marele nostru savant Nicolae C. Paulescu în cartea sa "Fiziologie filosofică", care spune că „legea generală care guvernează omenirea este legea iubirii”. Că lucrurile stau așa o arată evoluția societății omenești de-a lungul istoriei sale zbuciumate care, în pofida cataclismelor istorice, războaielor, foametei sau molimelor devastatoare, a mers înainte și s-a dezvoltat. Fundamentul acestei evoluții a fost familia, care s-a dovedit a fi, de-a lungul istoriei umanității, cea mai solidă și redutabilă structură socială. De aici și agresiunea fățișă împotriva ei din partea celor care nu văd cu ochi buni acest dat natural ce o definește atât de bine sub aspect cultural, spiritual, național și identitar.

Familia și Biserica, factori importanți în domeniul educației

Dacă sub aspect social și jurisdicțional familia zilelor noastre este supusă unor încercări de relativizare a rostului și rolului ei în viața socială, prin definiții ambigue și interpretabile (vezi articolul 48 din Constituția României), ea va găsi întotdeauna, pe lângă tradiția și cultura specifică poporului nostru, un sprijin de nădejde, canonic și dogmatic, în Biserica Ortodoxă, o altă redută a conștiinței și identității noastre naționale. Biserica creștină (și nu numai) include familia printre valorile sale fundamentale, recunoscută mai ales în Noul Testament, binecuvântând-o și invocând-o mereu în ritualurile sale. Ea merge până acolo încât consideră comuniunea familială ca fiind de fapt o mică biserică sau biserică de acasă, cum afirmă Patriarhul României într-una din cuvântările sale.

Este vorba, fără îndoială, de familia formată din bărbat și femeie, capabilă nu numai să dea naștere în mod natural și firesc copiilor, perpetuând astfel viața, dar și să asigure acel mediu prielnic din punct de vedere economic și educațional în care copilul să se dezvolte armonios și echilibrat. Subliniem mediul prielnic, pentru că viața a demonstrat că oricare altă alternativă la familia tradițională, fie ea monoparentală, reconstituită, adoptivă, sau, mai nou, familie adoptivă formată din persoane de același sex, la care se poate adăuga și instituționalizarea, creează pe termen scurt, sau mai târziu, grave probleme emoționale și comportamentale, de cele mai multe ori cu impact negativ asupra copilului.

Biblia, scrierile patristice și în general literatura ecleziastică creștină nu numai că face apologia familiei prin Taina căsătoriei, dar o așază la loc de mare cinste, asemănând-o Bisericii lui Hristos. În cadrul acestei abordări, o preocupare aparte a avut-o Sfântul Ioan Gură de Aur (347-407), care a reușit să creioneze într-o manieră magistrală relațiile din familie, subliniind cum se cuvine rolul bărbatului, al femeii și al copilului, relația de comuniune bazată pe dragoste și reciprocitate ce trebuie să prevaleze în rândul membrilor de familie. El este primul apologet al creștinismului care ridică familia la rang de biserică.

Tata și mama, primii educatori

La om, spre deosebire de celelalte viețuitoare ale pământului, situația este diferită, pentru că și dezvoltarea și maturarea sistemului nervos sunt mai lente, definitivându-se spre vârsta de șapte ani, pentru că aici, spre deosebire de alte forme de viață, este vorba de limbaj și rațiune (homo sapiens) și coordonare și abilitate neuromotorie fină (homo faber). Prin urmare, achizițiile neuromotorii, de limbaj și psihocomportamentale fiind mai lente, ființa umană va avea nevoie de îngrijire, protecție și ambient biparental ca suport material, psihoafectiv și moral comportamental pentru o perioadă mai lungă. Așa de pildă, controlul sfincterelor se obține la vârsta de un an, mersul și limbajul la vârsta de doi ani, conturarea personalității și apartenenței de sex la vârsta de trei ani, ca apoi memoria, capacitatea de a raționa și judeca să apară spre vârsta de cinci ani, așa încât la vârsta de șapte ani putem vorbi de o ființă rațională capabilă

de a se adapta, integra și comporta de o manieră minimală, dar suficientă pentru a-i asigura un grad minim de independență.

Pe acest fundal, procesul instructiv educativ, adaptat desigur etapelor evolutive ale dezvoltării și maturării neuropsihice, nu poate fi înțeles decât în cadrul familiei în care copilul vede lumina zilei. Acest început își are valoarea sa de necontestat în conturarea personalității umane. Desigur, acest proces nu se supune și nici nu trebuie să se supună nici unei rigori pedagogice, el se derulează în virtutea unor tendințe ancestrale izvorâte din instinctul parental care nu are nevoie de nici un fel de școală, așa încât pretențiile psihologiei și pedagogiei moderne de a pătrunde cu norme la acest nivel sunt nu numai iluzorii, ci par de-a dreptul hazlii.

E unanim constatat de psihologi că bazele educației se pun în familie atunci când ei afirmă: „În familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume – omul de caracter”.

Iată așadar că primii educatori și formatori în viața copilului sunt propriii lui părinți, sub influența cărora se dezvoltă personalitatea copilului. La aceasta concură mobilitatea extrem de activă a copilului, limbajul care devine principala formă de comunicare, atenția vie, percepția extrem de acută, reacțiile spontane, neașteptate, undeva la limita între instinct și conștient și desigur manifestările emoționale de plăcere - neplăcere, acceptare - respingere, veselie exuberantă - supărare până la lacrimi, pe principiul „totul sau nimic”. Dominantă la această etapă este dorința nestăvilită de a se juca, jocul reprezentând pentru copil acea lume mirifică în care se regăsește și la care trebuie să participe. „Fie-vă dragi copiii, apropiați-vă de ei și veți vedea că nu-s sălbatici. Între copii trebuie să fii și tu copil”, spunea marele povestitor al copilăriei, Ion Creangă.

Copilul, o lume nouă

O altă caracteristică remarcabilă a copilăriei este instabilitatea emoțională. Alternarea stărilor de bucurie și tristețe, răs în hohote cu plâns sfâșietor, este frecventă ca stare emoțională, iar trecerea de la o stare la alta este extrem de facilă. În acest context, spectrul emoțional, ca și universul cunoașterii, se lărgeste foarte mult, încât spre vârsta de patru ani emoțiile iau forma sentimentelor manifeste, atitudinilor și chiar judecăților morale pe care le face în virtutea a ceea ce i s-a oferit copilului sau pe care acesta le-a experimentat în familie. Această adevărată stare de spirit a copilului este surprinsă foarte bine de Paulo Coelho când spune: „La această vârstă copilul se bucură fără motiv, nu stă o clipă locului și obține prin perseverență tot ceea ce își dorește”.

Privite lucrurile prin prisma evoluției individuale, se poate spune cu deplin temei că familia este de fapt o adevărată școală a emoțiilor, pentru că orice senzație pe care copilul o încearcă este urmată de o reacție emotivă. Important este ca aceste reacții emotive să fie din categoria celor pozitive și să se suprapună nevoilor educaționale ale copilului în creștere și dezvoltare.

Bibliografie:

- Bunescu Gh, Alecu G, Badea D, Educația părinților. Strategii și programe, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1997
- Cosma T, Ședințele cu părinții în gimnaziu. Idei suport pentru diriginți, Editura Polirom, Iași, 2001
- Lascuș V, Părinți și profesiunea copiilor, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1981
- Sălăgean D, Pintilie D, Pintilie M, Suporturi tematice în activitatea dirigintelui, Editura Eurodidact, Cluj Napoca, 2005
- www.didactic.ro

EDUCATIA IN FAMILIE CEI SAPTE ANI DE ACASA IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

**PROF. INV.PRESCOLAR: GRAD VICTORIA CAMELIA
GRADINITA CU PN. NR 3 JIBOU, JUDETUL SALAJ**



“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă). În felul acesta,

copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura persoalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚII ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

Expresia "Cei șapte ani de-acasă" definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată "culmea achizițiilor", este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București. Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI 7 ANI DE ACASA

PROF. INV. PRIMAR GRAJDAN MARIANA-CARMEN
ȘCOALA GIMNAZIALA NR. 11 BUZAU

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Tinerii părinți știu că această formulă, des folosită în vremea copilăriei lor, nu s-a referit niciodată la faptul că un copil și-a petrecut primii șapte ani din viață lângă părinții lui, ci la învățătura pe care a primit-o de la ei, ea fiind rezultatul conștiinței că părinții sunt primii și cei mai importanți educatori din viața unui copil. Deprinderile de comportament, atitudinile față de ei înșiși, față de ceilalți și față de muncă, formate în acești ani, vor sta la baza caracterului viitoarei personalități. Vor contribui sau nu, depinde de trăsăturile care au fost cultivate în copilărie, la reușita în viață a omului în formare, care este copilul.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne

comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANTA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

**PROF. INV. PRIMAR GRAMA ANA-MARIA
SCOALA GIMNAZIALA "ION BREAZU" MIHALT**

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educationale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educationale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Mâine, București.
Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași.

BAZA EDUCAȚIEI ÎN CEI 7 ANI DE ACASĂ

ÎNV. GRAMA DANIELA-GIORGIANA ȘCOALA GIMNAZIALĂ PUIEȘTI, JUDEȚUL BUZĂU

Diploma celor 7 ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinților. Valeria Mahok

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei.

Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult.

Tot jocurile sunt principala ocazie de a învăța, exersa și testa comportamente corecte.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiwa ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. .

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

BIBLIOGRAFIE:

1. Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București.
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. www.didactic.ro

CEI SAPTE ANI DE-ACASA

PROF. INV. PRIMAR -GRAMA MILICA- SCOALA GIMNAZIALA CIOLANESTI

Reguli de politețe și bună purtare pe care noi nu le-am învățat în cei 7 ani de-acasă, din motive tehnice, dar e bine să ne învățăm copiii și nepoții: nu stai cu ochii pe telefonul mobil când se vorbește cu tine și îl închizi când intri într-o sală de spectacole.

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Bebelusul este atașat de mama și de tata, iar comportamentele, limbajul sunt imitate și exprimate de către copil în joaca lui și în comunicarea cu ceilalți. Ticurile verbale, reacția adulților la diverși stimuli, modul de a răspunde la mediu le puteți observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi. La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne dă mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți oboșiți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața voastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai tarziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative;
- bune maniere și comportament;
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire);
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);
- consecvența în realizarea unei sarcini;
- concentrare a atenției;
- perseverența în realizarea unei sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- spiritul de competiție;
- altruismul;
- cooperarea;
- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, gândiți-vă ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți.

Aș vrea să închei referindu-mă la faptul că cei șapte ani de acasă sînt asociați bazei unei educații pentru că ei ar trebui să producă un model stabil de relație și de siguranță, iar această relație să fie mediată prin cuvinte. Am pierdut cu toții aceste cuvinte, lipsesc din obișnuința noastră în a cerceta ce ni se întîmplă și ce se întîmplă cu copilul. Părinții preferă pedeapsa, tăcerea, oprobriul, reproșul sau orice altceva, mai puțin cuvintele. Cînd le recomand părinților să le vorbească acestor copii și să îi invite și pe ei să vorbească despre ceea ce s-a întîmplat, aceștia sînt foarte surprinși. Dar efectul cuvintelor este neîntîrziat și produce o reacție imediată a copilului. Pentru că dacă ne gîndim la o semnificație a celor șapte ani de acasă, aceasta constă în a-l învăța pe copil să creeze legături.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI DIN FAMILIE

PROFESOR GRĂMADĂ ANA- MARIA ȘCOALA GIMNAZIALA SCAESTI, JUDEȚUL DOLJ

„Copilăria este șuvoiul de apă care izvorăște limpede și curat din adâncurile ființei și la care omenirea aleargă fără încetare să-și potolească setea idealurilor sale de dragoste, de bunătate, de frumusețe, de perfecțiune.” – Francesco Orestano

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASA

PROF. INV. PRIMAR: GREC MIHAELA ADELA
ȘCOALA GIMNAZIALA „MIHAI VELICIU”, ȘEPREUȘ

Un proverb spune :

„O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul”.

Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om.

Tuturor ne este cunoscută expresia „Cei șapte ani de acasă”, aceasta fiind o perioadă optimă pentru educație și formarea caracterului psiho-social, în viața fiecărui individ este reprezentată de copilărie. Copilul primește primele sfaturi și noțiuni educative, își dezvoltă aptitudinile și își formează primele deprinderi de viață sănătoasă, în familie.

„Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

În educarea „**puiului de om**”, familia, grădinița, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție.

Ca primă verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

Ea este *prima instituție de educație morală* și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară școală de omenie”.

Pentru orice persoană, familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică cât și psihică, în orice perioadă a vieții. Aici se conturează concepția despre viață și conceptul de sine.

Expresia „ai/n-ai cei șapte ani de acasă” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Se numesc “cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative;
- bune maniere și comportament în diverse situații;
- limbaj corect transmis;
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);
- consecvența în realizarea unei sarcini;
- concentrarea atenției;
- perseverența în realizarea unei sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- spiritul de competiție;
- altruismul;
- cooperarea;
- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre faptă și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea) toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. www.didactic.ro

CEI 7 ANI DE ACASA

PROF. INV. PRIMAR: GRECU ALINA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

Dragostea părinților

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Vârstele

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații

în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

MODELE. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

RECOMPENSA ȘI PEDEAPSA. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Sfatul psihologului

În opinia psihologului Oana-Maria Udrea, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE „CEI ȘAPTE ANI DE-ACASA!”

**PROF. GRECU GIANINA, LICEUL TEHNOLOGIC „NICOLAE TECLU”
COPȘA MICĂ**

Familia... Ce aș putea să mai spun despre familie când foarte multe articole s-au scris în acest sens?

Putem sintetiza câteva păreri. Astfel, Anthony Giddens²⁹ definește familia ca “un grup de persoane legate direct prin relații de rudenie, ai cărei adulți își asumă responsabilitatea pentru creșterea copiilor”, iar A. Berge vorbește de „un soi de personalitate colectivă a cărei armonie generală influențează armonia fiecăreia dintre părți”.

Termenul de familie provine din latină „famulus” și înseamnă servitor. *Dicționarul etimologic al limbii latine* definește familia drept „ansamblul sclavilor și al servitorilor care trăiau sub același acoperiș, iar apoi casa în întregime: pe de o parte stăpânul, pe de alta soția, copiii și servitorii” (M. Bulgaru, p. 80).

Familia ocupă un loc aparte în sufletul fiecărui individ. Ea reprezintă o primă aventură la care participă individul, o primă inițiere pe traseul vieții ce suferă modificări în același timp cu înaintarea în vârstă a acestuia. Individul-copil se dezvoltă până devine adult, în schimb, familia rămâne aceeași, „instituția familiei rămâne stabilă” (A. Băran Pescaru, 2004, p. 83).

Cei șapte ani de-acasă sunt definatorii în conturarea personalității fiecărui copil. Mâna mamei îl ghidează ca să nu cadă și să facă primii pași, iar când reușește să meargă, să alerge, întreaga familie se bucură de reușita lui. Tot mama este aceea care-l învață pe copil primele cuvinte uzuale, fără de care comunicarea nu s-ar putea realiza. În felul acesta, copilul își formează anumite aptitudini, competențe sociale cu care intră în societate.

Familia exercită o influență mare asupra copiilor din punct de vedere moral, intelectual și fizic. După ce a mai crescut, el învață primele cunoștințe de igienă pentru a-și menține sănătatea corporală. Face cunoștință cu mediul înconjurător: plante, animale, obiecte. La toate acestea se adaugă și o alimentație sănătoasă. Fiecare grijă a membrilor familiei contribuie la formarea sănătoasă a copilului din punct de vedere psihic, fizic și social.

Ajuns la grădiniță, apoi la școală, modul în care copilul percepe colectivitatea se datorează în primul rând familiei. Un climat prietenos, de înțelegere reciprocă îl ferește de frustrări și nemulțumiri. Totul se rezumă la câteva trăsături morale pe care familia le-a imprimat în cei șapte ani de - acasă. În acest sens, putem vorbi de: generozitate, încredere în propriile forțe, spiritul de competitivitate, curiozitate, sinceritate, decență, responsabilitate.

Pentru a crește frumos copilul are nevoie de sprijin atât material, cât și spiritual. Părintele trebuie să-i ofere protecție necondiționată, dar fără a transforma copilul într-un răsfățat, un fel de „Goe” al societății în mijlocul căreia se dezvoltă. Ar fi bine ca visurile atât ale părintelui, cât și ale copilului să fie cât mai aproape de realitate, să nu atingă absurdul.

Se știe că înainte de a intra în contact cu adevăratele lucruri, copilul le descoperă prin intermediul jucăriilor. În felul acesta, copilul va recunoaște animalele domestice, sălbatice sau diverse obiecte reprezentate în miniatură prin jucării. Apoi, pentru a căpăta independență și stăpânire de sine părintele ar trebui să-i ofere experiențe noi în lumea reală, dincolo de pereții unei camere. Plimbările zilnice, excursiile tematice, joaca cu alți copii în parcul de distracții, toate au un impact emoțional puternic asupra copilului. Comunicând cu alți copii de vârsta lui, își poate învinge teama de necunoscut. A dăruii și altor copii din jucăriile sale este o primă formă de generozitate ce se poate amplifica în timp.

O altă modalitate de a-i lărgi sfera de cunoaștere a copilului este de a intra în contact de la o vârstă cât mai fragedă cu cartea. La ora actuală pe piață există atâtea cărți atractive, frumos colorate pe care copilul le acceptă cu foarte mare ușurință. Nu cred că am văzut un copil de doi-trei ani care să nu vrea să răsfoiască paginile cartonate ale unei cărți! La această vârstă totul înseamnă joc – recunoașterea culorilor, animalelor, legumelor, fructelor, formelor geometrice făcându-se cu tact și bună dispoziție.

²⁹ Anthony Giddens, *Sociologie*, București, Editura BICC ALL, 2000, file: ///C :/Users /Acasa /Downloads/ Sociologie _ Anthony_Giddens.pdf

Ajuns în mediul școlar cu toate aceste experiențe dobândite în familie, copilul se va descurca foarte bine. Rezultatele școlare vor reflecta efortul din mediul familial. Noutatea se va transforma în familiar, lărgindu-i-se sfera de cunoaștere, crescându-i nivelul de înțelegere a unor trăiri exterioare și interioare.

Părintele trebuie să-i îndepărteze și anumite anxietăți, având o relație empatică cu copilul. El ar fi bine să descopere cu răbdare, fără să folosească un ton ridicat, nevoile copilului, chiar dacă acesta refuză să comunice. În sânul familiei, copilul trebuie să simtă dragoste, sprijin, satisfacerea nevoilor într-un mod responsabil.

Un comportament sănătos are la bază o educație sănătoasă, realistă, de impunere a unor limite fără a afecta starea emoțională a copilului. Cei șapte ani de - acasă sunt definatorii în conturarea personalității adultului de mai târziu. Imaginea părinților îl urmează peste tot, chiar și adult fiind. Acesta este motivul pentru care părintele ar trebui să fie un model de conduită morală, demn de urmat.

BIBLIOGRAFIE:

- Anthony Giddens, *Sociologie*, Bucuresti, Editura BICC ALL, 2000.
- Mitrofan, Iolanda. Mitrofan, Nicolae, *Familia de la A...la Z*, București, Editura Științifică, 1991.

EDUCAȚIA ȘI CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROFESOR: GRIGORAȘ ANA
LICEUL TEHNOLOGIC ECONOMIC "V. MADGEARU", IAȘI

Vârsta celor "7 ani de acasă" sunt anii de aur ai educației unui copil. Înconjurat de protecția și afecțiunea părinților, copilul învață bazele disciplinei, a încrederii în forțele proprii, învață primele noțiuni despre respect și despre socializare. În cei 7 ani, copilul învață ceea ce este încrederea, ordinea, respectul și buna purtare. Perioada celor 7 ani de acasă – este considerată a fi perioada cu impact esențial asupra modului în care copilul percepe lumea și valorile umane ale societății din care face parte. Rolul părinților este esențial în acești ani- ei sunt cei care pun bazele sistemului de norme și valori pe care adultul de mâine își va clădi viața. În contextul actual cei 7 ani de acasă "nu mai există", deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste fragede, rămânând doar ideea de bază că normele de conduită se învață în familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Educația copilului are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță și școală, copilul trebuie învățat să respecte regulile de comportament sau interdicțiile pe care i le stabilesc părinții sau educatorii. Fiecare părinte are o serie de reguli și încearcă să le aplice când este vorba despre educația copilului său.

Pentru reușita educației unui copil: - regulile trebuie să fie clare și să fie explicate acestuia. El trebuie să știe ce este permis și ce nu.

- regulile trebuie să fie cât mai concrete și nu evazive;

- regulile trebuie să fie constante pentru a asigura o constantă în principii. Menținerea regulilor dă copilului un sentiment de siguranță.

- regulile trebuie să fie coerente. Copilul învață de la părinți, părinții sunt exemplu, modele pentru copil și de aceea trebuie să aibă și să respecte – și ei la rândul lor- niște reguli de viață și comportament.

- regulile trebuie să fie consecvente. Când consecințele încălcării regulilor impuse vor fi logice și rezonabile, copilul își va dezvolta simțul responsabilității.

Pentru ca, el, copilul, să poată deveni un adult echilibrat și sigur pe propriile sentimente, merită a se ține cont de trei sfaturi utile:

- copilul trebuie ajutat să-și identifice propriile sentimente dezvoltându-i inteligența emoțională;

- interacțiunea pozitivă cu copilul îl ajută să își dezvolte abilitățile de auto-reflecție care conduc spre inteligența emoțională;

- crearea feedback-ului pozitiv, de susținere.

Inteligența emoțională este arta prin care ne putem învăța copilul să își cunoască și să își identifice sentimentele.

Bibliografie

1. Creșterea copilului, Educație psihologie, Cei 7 ani de acasă, Ed. ALL, 2016
2. Dr. Tanya Byron, Educă-ți pozitiv copilul, Ed. Aramis, 2018
3. Dr. Elisa Medhus, Învață-ți copilul să gândească singur, Ed.Libris, 2017

ROLUL PĂRINȚILOR ÎN DEZVOLTAREA ARMONIOASĂ A COPILULUI

PROF. INV. PRIMAR. GRIGORAȘ ADELA- MIHAELA
ȘCOALA GIMNAZIALA „IRACLIE PORUMBESCU”,
FRATAUTII-NOI, SUCEAVA

Motto: „Copiii trebuie crescuți pentru ei, nu pentru părinți.” - Nicolae Iorga

Pestalozzi afirma că „ceasul nașterii copilului este ceasul începutului educației sale”. Acum, mai mult ca niciodată, auzim frecvent cât de importanți sunt pentru viitorul unui copil „Cei șapte ani de acasă”.

Rolul de educatori este atribuit părinților. Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său. Să fii părinte este o meserie grea, dar ea îți aduce cele mai multe satisfacții, este o mare responsabilitate, dar în același timp o mare cinste.

Climatul de căldură din familie, preocuparea părinților de a le oferi copiilor condiții cât mai bune de viață constituie un factor important al educației. Relațiile care se stabilesc între părinți și copii sunt de atașament, de încredere reciprocă ceea ce face posibilă o bună comunicare între ei. Părinții trebuie să comunice permanent cu copiii și nu doar prin vorbe ci și prin componente nonverbale, afectiv-emoționale, gesturi vizibile. O privire încruntată din partea părinților îl poate face pe copil să se izoleze, să se teamă, în schimb o privire caldă, tandră care însoțește mesajul verbal îl face pe copil să capete mai multă încredere în el. Copilul face multe năzdrăvănii, însă părinții trebuie să știe când și cum să-l oprească atunci când efectul acestora dăunează atât lui cât și celor din jur.

Părintele este un model de viață pentru copil. J. Look spunea: „Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ceea ce nu vreți să imite”. Dacă pui laolaltă un grup de părinți și copii într-o cameră, într-o oră vei fi capabil să îți dai seama care copil aparține fiecăruia. Zicala veche „așchi nu sare departe de trunchi” se potrivește cel mai bine în acest context. Adevărul este că întotdeauna copiii învață cum să se poarte și să facă față situațiilor din viață în primul rând de la părinții lor.

O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament copilul le datorează educației primite în familie. Când copiii sunt mici, este plăcerea lor să își imite părinții și să le facă pe plac: să își pună vasele-n chiuvetă, să se spele pe dinți, să spună „te rog” și „mulțumesc”, iar părinții răsplătesc acest comportament. Când copiii cresc și încep să interacționeze cu cei din jur, ei devin oglinzi ale comportamentului pe care îl văd acasă. Nu mai este vorba acum să le facă pe plac părinților pentru a primi o răsplată, ci ține de buna creștere și educația primită.

Copiii își privesc părinții cât muncesc și își dezvoltă etica față de muncă de la ei. Dacă vrem ca propriul copil să aibă succes în viață, este important să îi arătăm în primul rând că cheia spre succes este munca din greu, dedicarea și perseverența. Să fii un exemplu pentru copilul tău nu necesită folosirea cuvintelor. Lecțiile pe care le oferim copiilor prin exemple concrete sunt mult mai bune decât cele pe care i le predici, dar nu le respecti.

Copiii au nevoie să vadă niște modele în fiecare zi în toate aspectele vieții. Cel mai bun lucru pe care îl putem face pentru copilul nostru este să recunoști în fața lui când greșești, să îți ceri scuze și să spui „nu știu” atunci când nu știi ceva. În acest fel, copiii realizează că și adulții fac greșeli și că nu le știu pe toate, ceea ce îi ajută să se accepte pe ei înșiși așa cum sunt atunci când vor face greșeli în viață.

Rolul părintelui în existența copilului este fundamental, dar numai în măsura în care el găsește forța și secretul de a lansa pe traiectoria vieții un individ rezistent, puternic, adaptabil, echilibrat, bun și, prin aceasta, predispus la o anume fericire.

Se spune că „profesia” de părinte este una din cele mai vechi profesii care se practică de către toți membrii comunității, însă puțini sunt cei care se străduiesc s-o învețe sistematic, să-și pună probleme și să încerce să le rezolve la nivelul perioadei actuale.

BIBLIOGRAFIE

Mucchielli, A., *Arta de a comunica*, Editura Polirom, București, 2005

Crețu, R. Z., *Evaluarea personalității*, Editura Polirom, București, 2005

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE - CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**PROFESOR ÎNVĂȚĂMANT PRESCOLAR: GRIGORE ALINA GABRIELA
GRADINITA CU P.P. „LUMINIȚA”-LOCALITATEA LUMINA,
JUD.CONȘTANȚA**

"Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală" Albert Einstein

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași
Ciofu Carmen, (1998) *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea

ROLUL SI IMPORTANTA FAMILIEI IM EDUCATIA COPILOR PRESCOLARI

EDUCATOARE GRIGORE ANA SCOALA GIMNAZIALA NR 1 ZANESTI, JUD. NEAMT

*Motto: „Nu nașterea ca atare te face tată,
Nu purtarea în pânțece te face mamă,
Ci buna creștere pe care o dai copiilor. (Sf.Ioan Gură de aur)*

În educarea „puiului de om”, părinții educatorii, școala și societatea, în general sunt mijloace importante în educație și instrucție. Ca primă verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și precise. Familia este nucleul de bază în care copilul se formează ca om, având un rol decisiv în formarea viitorului social și spiritual al copilului pentru că știm că „există evenimente care-și pun pecetea asupra mentalității individului” respectiv al copilului.

Factorii care influențează azi mediul educativ sunt: noua concepție care se cristalizează asupra educației ca serviciu social și extinderea mass-media.

Părinții trebuie să-și întărească fundamentarea relațiilor pe baza dragostei lor față de proprii copii și pe dorința lor ca aceștia să aibă performanțe și succes în viață. În relațiile dintre părinți și copii trebuie să primeze un climat afectiv pozitiv favorabil și nu unul negativ nefavorabil educației, adică să primeze formarea personalității preșcolarului ca om.

Felul în care părinții se raportează la copii afectează în mod dramatic modul în care copilul se va raporta la societate. Părinți severi vor forma un tânăr fără personalitate, voință, inițiativă; părinți care-l vor răsfăța vor avea un copil care nu învață, nu muncește dar, pretinde mereu; părinții care denotă inconsecvență educativă, care oscilează între răsfăț și severitate, vor forma un copil dezorientat, încăpățânat, capricios și dificil în raporturile sociale.

Educația copiilor presupune întâi de toate desăvârșirea propriei educații, a sentimentelor noastre, părinții trebuie să se străduiască să dea dovadă de moralitate ireproșabilă, de integritate și educație aleasă, fiind formatorii unei generații, ca astfel preșcolarii să-i aibă ca model.

Comportamentul plin de afecțiune al mamei este liantul care leagă formarea sentimentului comunității sociale, favorizând comunicarea, colaborarea, afecțiunea, altruismul. Baza acestui sentiment o constituie relațiile cu mama, afecțiunea reciprocă dintre mamă și copil.

Comportamentele copiilor se învață prin observarea unor modele în familie sau societate. Într-un studiu de specialitate sau făcut cercetării asupra preșcolarului supus unui mediu agresiv prin vizionarea unui material violent, iată cum au reacționat aceștia: „Într-o grădiniță o parte din preșcolarii au asistat la un spectacol dat de un actor care tot timpul se comporta violent, agresând o păpușă mare din plastic. Observându-se copii în zilele următoare s-a constatat că aceștia se comportau mult mai agresiv cu jucăriile și păpușile lor în comparație cu ceilalți care nu participaseră la spectacolul respectiv. După opt luni 40% din copii se comportau agresiv rezultând astfel influența mediului asupra copilului acesta marcându-l pe perioadă îndelungată însă el va suferi mai puțin dacă are sprijinul familiei

simțindu-se în siguranță căpătându-și încrederea în părinții.

De aceea atitudinile și comportamentele părinților influențează formarea profilului moral al copilului. Responsabilitatea unui părinte este uriașă în ceea ce privește educația copilului-neadaptarea socială, delicvența, depresia, dependența și chiar sinuciderea au ca substrat lipsa educației familiale sănătoase.

Iată câteva ipostaze ale familiei în educarea preșcolarului:

1. Familia severă imprimă ordine, seriozitate, asigură unitate și echilibru familial. Severitatea este necesară dar cu măsură și multă blândețe astfel încât copilul să nu se simtă timorat cu gândul la pedepse, pentru că preșcolarul va căuta afectivitate în altă parte.

2. Familia permisivă stă la polul opus al familiei severe, are un climat de „puf”, un astfel de copil va deveni neajutorat, un egoist pentru că în familie îi este permis orice, el are numai drepturi, în timp ce părinții doar datorii.

Este un copil care se va adapta greu la școală și în viitor la locul de muncă.

3.Familia rigidă prejudiciază maturizarea copiilor, generând lipsă de încredere în sine, teama de nereușită și sancțiune.

4.Familia libertină creează o atmosferă legeră, prezentând riscul de a întârzia sau împiedica maturizarea socială a copiilor datorită preocupării excesive a unui părinte sau a ambilor pentru ei înșiși.

De aceea, părinți trebuie să înțeleagă că în climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestea (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea, larghețea și strictețea), toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

În concluzie rolul familiei și influenței acesteia în educația copiilor este primordială: „Familia reprezintă matricea primordială a culturii omenești. Aici se trezesc și încep să se dezvolte puterile latente ale sufletului personal(sinele), aici începe copilul să iubească (pe cine și cum?), să creadă, și să se sacrifice, aici se alcătuiesc primele temelii ale caracterului său; aici se descoperă în sufletul copilului sursele principale ale fericirii sau nefericirii lui viitoare, aici devine copilul un om mic, din care mai apoi se dezvoltă o mare personalitate sau invers. După cum spune un proverb: „O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună căzută la timp potrivit, înviorează câmpul”.

BENEFICIILE PARTENERIATULUI ACTIV ȘCOALA-FAMILIE-COMUNITATE

GRIGORE FLORINA LIMBA ȘI LITERATURA ROMANA LICEUL TEORETIC "MARIN COMAN" – GALAȚI

În lumea de astăzi, este deja un truism să afirmi că reușitele sau eșecurile din viața școlară și socială a unui elev sunt responsabilitatea exclusivă a școlii, după cum acestea nu sunt în totalitate nici consecința educației parentale. Educația reprezintă, incontestabil, un proces al cărui succes depinde de colaborarea dintre cele două părți implicate.

Instituția de învățământ trebuie să facă tot ce-i stă în putință pentru valorizarea maximă a fiecărui individ, prin stimularea intelectuală adecvată a elevilor, prin crearea cadrului propice de manifestare și afirmare a aptitudinilor, atitudinilor și trăsăturilor lor de personalitate. Școlile care duc la bun sfârșit mult mai eficient această responsabilitate se consideră pe ele însele și elevii lor ca parte a sistemului social, ce include familiile și comunitățile. Reacția școlii, ca instituție de educație, formare și orientare, la mobilitatea socială și economică, trebuie să fie de adaptare a conținutului, structurii și a funcțiilor sale, de creare de premise favorabile pentru elevi care să le permită integrarea socială rapidă.

Când școlile, familiile și comunitățile acționează împreună ca parteneri, beneficiari sunt elevii. Colaborarea dintre școală și familie presupune nu numai o informare reciprocă cu privire la tot ceea ce ține de orientarea copilului, ci și pregătirea părinților pentru toate problemele ce le comportă această acțiune. O bună colaborare între familie și școală se poate realiza prin parteneriate. Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de sprijin care începe să funcționeze și să-și dovedească eficiența.

Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi, căci ele nu mai sunt de mult considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o componentă a strategiei de relații publice. Parteneriatele dintre școli, familii și comunitate contribuie semnificativ la eficientizarea demersului didactic, pentru că ajută profesorii în munca lor, iar aceștia au conștiința apartenenței la o comunitate mai largă de la care obține constant feed-back, atât în sensul criticii constructive, cât și în acela al susținerii. Ele pot perfecționa abilitățile școlare ale elevilor și îmbunătățesc programele de studiu, precum și climatul școlar. De asemenea, parteneriatele școală-comunitate au un rol important în ameliorarea abilităților educaționale ale părinților, dezvoltându-le abilitățile de lideri și creează contexte de socializare care pot conecta familiile cu membrii școlii și ai comunității, dar și între ele. Aceste parteneriate sunt benefice și pentru că au capacitatea de a stimula serviciul comunității în folosul școlilor, de a oferi servicii și suport familiilor și, mai cu seamă, de a crea un mediu mai sigur în școli. Așadar, este de la sine înțeles că parteneriatul școală-familie este investit astăzi cu noi valențe.

În lucrarea *Management educațional pentru directorii unităților de învățământ*, Mariana Dragomir precizează faptul că, în relația cu școala, părintele parcurge șapte etape, adică își asumă următoarele roluri:

1. părintele „învață“, se informează asupra modului de conducere și organizare a procesului instructiv-educativ;
2. părintele ajută, sprijină școala în realizarea unor proiecte și activități;
3. părintele devine un suport al imaginii pozitive despre școală, înțelege importanța școlii în formarea copilului său și are o atitudine pozitivă față de școală;
4. părintele devine o sursă de informație complementară, furnizează dirigintelui sau învățătorului informații despre comportamentul copilului în familie, despre problemele afective și de sănătate ale acestuia;
5. părintele devine o sursă educațională, contribuie la educația propriului copil, îl ajută și îl sprijină în activitatea zilnică de acumulare de cunoștințe;
6. părintele ca profesor – oferă cadre de referință pentru raportarea valorică a copiilor săi;

7. părintele – inițiator al schimbărilor din școală, are dreptul și chiar obligația să solicite adaptarea școlii la cerințele societății actuale – părintele poate să propună unele schimbări care să contribuie la dezvoltarea individuală sau colectivă a copilului.

În consecință, deși pare greu de transpus în practică, parteneriatul școală-părinți-comunitate reprezintă cheia unei educații capabile să își atingă obiectivele, căci « Rădăcinile educației sunt amare, dar fructele ei sunt dulci. » (Aristotel)

BIBLIOGRAFIE

1. Agabrian, Mircea, Millea, Vlad (2005), Parteneriate școală-familie-comunitate. Studiu de caz, Institutul European, Iași;

2. Bonchiș, Elena, Familia și rolul ei în educarea copilului, Editura Polirom, București, 2011

SITOGRAFIE:

1. <http://www.psyvolution.ro/342-legatura-scoala-%E2%80%93-familie-%E2%80%93-comunitate-factor-hotarator-in-asigurarea-reusitei-scolare>

2. <http://fatitimp.blogspot.ro/2013/01/dezvoltarea-copilului-rolul-familiei.html>

3. <http://www.asociatia-profesorilor.ro/relatia-scoala-comunitate.html>

4. <https://genesis.ro/ro/revista-didactica-genesis>

IMPORTANTA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASA

PROF. GRIGORE GHEORGHE MARIUS
ȘCOALA GIMNAZIALA PATROAIA-VALE

Cei șapte ani de acasă“ sunt considerați a fi anii în care copilul își însușește deprinderile și educația necesară vieții în lume. Este normal ca părinți să-și dorească să aibă copii sănătoși, frumoși și bine educați. Niciun părinte nu-și dorește ca proprii copii să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Fiecare părinte ar vrea ca propriu fiul sau fiica să dea dovada de bună purtare în societate, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Când vorbim despre cei „7 ani de acasă” ne referim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea comportamentului și a personalității copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei „7 ani de acasă” ne gândim la un copil care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă respectuos cu cei de vârsta lui și cu adulții, într-un cuvânt un copil bine crescut.

Educația, bunele comportamente, regulile morale sunt cheia de realizare a copilului în societate. Un copil educat se va descurca mult mai bine cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei „7 ani de acasă”.

Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: legătura afectivă dintre copil și părinți, specificul de progres a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le incredintează copilului.

Radacina formării unui comportament corespunzător al copilului este legătura afectivă cu părinții.

Iubirea cu care părinții își învaluesc copilul îi permite acestuia să evolueze, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte ocrotit, îngrijit, iar această siguranță îi asigură deschiderea spre asumarea și învățarea regulilor de comportament. Educația trebuie însușită etapelor de dezvoltare a copilului.

Părinții sunt exemple pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai exprime zgomotos prin casă dacă el aude frecvent certuri în familie. Sau este inutil să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc când este ajutat dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai valoroasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și fericirii pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăcurajam ori de câte ori da dovada de bună creștere.

Exprimarea afectivă este eficientă și în administrarea pedepsei. Decepția, întristarea părintelui, ignorarea sunt consecințe mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinții trebuie să informeze clar copilul ce are voie să facă și ce nu, să realizeze reguli concrete, echilibrate și să îi spună ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Este esențial ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie amabil. În același timp, părinții trebuie să fie îngaduitori și să admită greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc câteodată, darămite copiii.

Reguli importante în educația și dezvoltarea copilului până la 7 ani:

- Comunica cât mai mult cu el;
- Învăta-l să se comporte frumos;
- Stabilește și impune limite și reguli;
- Învăta-l să iubească cartile și lectura;
- lasă-l să simtă bucuria copilăriei;
- Învăta-l să își manifeste starea afectivă;
- Învăta-l să fie mereu corect;
- Petrece cât mai mult timp cu propriu fiu;
- Iubește-l necondiționat și demonstrează-i zilnic asta!

Copiii care nu își însușesc de mici o conduită conform vârstei, vor fi înalțurați de colegi, vor fi rai și se vor afla în continuu dezacord cu cei din jurul său.

ROLUL FAMILIEI ÎN DEZVOLTAREA PERSONALITĂȚII COPILULUI

PROF. INV. PRIMAR GRIGORE SONIA
ȘCOALA GIMNAZIALA "SF. APOSTOL ANDREI" BUZAU

“Primul profesor al copilului este însuși părintele!”

Familia reprezintă locul în care individul se dezvoltă, unde își petrece o mare parte din timp, unde devine practic ființă socială. Indiferent de organizarea familiei, de identitatea sa etnică, religioasă ori politică, aceasta este un sistem dinamic, care cunoaște transformări permanente. Membrii ei se dezvoltă, evoluează împreună și adaugă elemente care îmbogățesc în permanență viața familială.

Procesul construirii personalității începe din primele zile ale copilăriei și continuă toată viața omului. Ca ființă socială prin excelență, omul nu poate exista decât în cadrul relațiilor sociale, iar ansamblul acestor relații sociale, așa cum a fost preluat, interiorizat și sedimentat de către fiecare individ în parte, constituie însăși *esența personalității*. Omul nu se naște cu personalitate, ci devine personalitate. La naștere el este un candidat pentru dobândirea acestui atribut, dobândire care se realizează în timp sub influența multor factori.

Rolul educației realizate în familie este acela de a dezvolta aptitudini de bază și competențe sociale în primii ani, ulterior copiii fiind preluați de către școală, pentru instruirea didactică. Familia pregătește și susține copilul din punct de vedere academic (în afara școlii), emoțional, comportamental, social, financiar.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie *direct*, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie *indirect*, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psiho-social existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți - pe care copiii le preiau prin imitație și învățare - precum și climatul socio-afectiv în care se exercită influențele educaționale („cei șapte ani de acasă”) constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, copilul le datorează educației primite în familie.

Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral, estetic. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectele casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să-i asigure copilului mijloacele materiale și de spațiu necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul din punct de vedere cognitiv. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicată substituirea copilului de la sarcinile școlare. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politetea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de ceea ce îi aparține.

În același timp, pentru dezvoltarea *inteligenței emoționale* a copilului, viața de familie constituie prima lui școală. În acest mediu, oarecum protejat, copilul ar trebui să învețe să se cunoască, învață cum să simtă față de ceea ce i se întâmplă și cum reacționează ceilalți la sentimentele lui; experimentează și recunoaște o gamă de sentimente și învață ce posibilități de reacție există, învață să își exprime speranțele și temerile. Tot în familie, copilul își formează primele atitudini față de lumea din jur, de care vor depinde atât reușita lui școlară cât și, mai târziu, cea de viață. Toate acestea nu se realizează doar prin interacțiunea dintre copil și părinți sau din spusele și actele părinților față de copii, ci și prin intermediul modelelor pe care, în primul rând, părinții și ceilalți membri ai familiei (extinse) le oferă. Unii părinți sunt profesori emoționali talentați, alții, din nefericire cei mai mulți, nu. Există numeroase studii care arată că felul în care părinții își tratează copiii, fie că este vorba de o disciplinare aspră sau de înțelegere, de reacții empaticе, de indiferență sau de căldură, are consecințe profunde și de durată pentru viața emoțională a copilului.

Impactul părinților asupra dezvoltării emoționale apare încă din perioada pre-natală (intrauterină) și este cel mai puternic în primii ani de viață. Există studii care au demonstrat faptul că reușita școlară nu poate fi previzibilă în funcție de anumite fapte ale copilului sau de capacitatea precoce de a citi sau socoti, ci de înclinațiile emoționale și sociale:

- siguranța de sine și interesul;
- să știe ce tip de comportament se așteaptă din partea lui și cum să își stăpânească impulsurile greșite;
- să fie capabil să aștepte, să urmeze indicații și să apeleze la ajutorul părinților sau profesorului;
- să-și exprime nevoile atunci când se află în compania altor copii sau adulților.

În activitatea de educație în familie un rol important îl are "climatul" care este rezultatul raporturilor dintre membrii familiei. Aceste raporturi și caracterul lor pot forma „climatul pozitiv” (*favorabil*) sau „climatul negativ” (*nefavorabil*) educației, adică formarea copilului ca cetățean, ca om.

Raporturile dintre părinți și copiii acestora sunt raporturi educative, cu repercursiuni asupra formării lor, lucru de care ar trebui să fie conștienți toți părinții. Atitudinile, comportamentul, limbajul părinților influențează atitudinile, comportamentul și modul de a fi al copiilor.

Când cei doi părinți au atitudini diferite față de copil, are de suferit formarea personalității copilului. Relațiile afectuoase dintre părinți și dintre aceștia și copii au efecte pozitive. Rezultatele cele mai bune sunt obținute de copii ai căror părinți au o atitudine hotărâtă, exercită un control echilibrat și constant și manifestă atenție față de autonomia copilului.

Există câteva abilități de care părintele are nevoie pentru a putea fi un părinte bun:

- *Abilitatea de a da prioritate satisfacerii nevoilor de bază ale copilului*

Această abilitate presupune, în primul rând, cunoașterea nevoilor de bază ale copilului și apoi disponibilitatea părinților de a le satisface.

- *Abilitatea de a oferi copilului experiențe noi, de a-l stimula cognitiv și afectiv*

Dezvoltarea cognitivă a copilului are nevoie de experiențe care să-l stimuleze în acțiunea sa de învățare. Piaget aseamăna copilul cu un cercetător în fața universului, având marea șansă de a descoperi lumea în care există.

- *Abilitatea de a avea o relație empatică cu copilul*

Fiecare părinte trebuie să-și cunoască copilul, dincolo de cuvinte. Empatia este cea care-l ajută pe părinte pentru a identifica nevoile nerostite ale copiilor.

- *Abilitatea de a avea așteptări realiste față de comportamentul copilului*

Dacă așteptările sunt realiste, ele pot stimula copilul, provocându-l la dezvoltarea acelor trăsături pe care părintele le așteaptă și pot fi deci confirmate de evoluția copilului. Exigențele prea mici conduc la nedezvoltarea capacității de rezolvare a problemelor și la iresponsabilitate. În momentul în care așteptările sunt prea mari, copilului i se va dezvolta teama de eșec, pentru că va ști că nu poate ajunge acolo unde își dorește părintele.

- *Abilitatea de a pune limite copilului*

Din punctul de vedere al socializării copilului, putem spune că regulile și limitele îl ajută pe acesta să se adapteze mediului și grupului din care face parte. Există însă o barieră fragilă între a spune „nu” cu autoritate și a restricționa cu agresivitate. Alegerea de către părinte a celei de-a doua variante poate conduce la un copil rebel, lipsit de respect pentru norme și reguli sau din contră, la unul extrem de timid și foarte temător.

- *Abilitatea de a răsplăti/valoriza copilul*

Una din cele mai importante funcții parentale, este aceea de a răspunde pozitiv, valorizând copilul pentru lucrurile bune pe care le face. Copiii care sunt stimulați adecvat fac progrese uimitoare într-o perioadă scurtă de timp. Totodată, în momentul în care copilul este încurajat, acesta capătă și mai multă încredere în sine.

- *Abilitatea de a-și înfrâna propriile dureri și porniri agresive fără a le proiecta în relația cu copilul*

Pentru rolul de părinte, un anumit grad de toleranță la frustrare și conflict este foarte necesar. Părintele trebuie să-și mențină calmul în relația cu copilul, să-i explice de ce nu a făcut bine un lucru, ce i s-ar fi putut întâmpla, etc. În niciun caz nu trebuie să reacționeze agresiv.

Iată câteva mesaje ale unei educații pozitive utile părinților:

- Copiii nu învață să ierte, dacă nu există cineva care să ierte.
- Copiii nu învață să-și dezvolte răbdarea sau să amâne primirea unei răsplăți, dacă totul le vine de-a gata, imediat ce doresc ceva.
- Copiii nu învață să coopereze, dacă întotdeauna totul merge așa cum vor ei.
- Copiii nu învață să fie creativi, dacă nu sunt lăsați să facă nimic.

- Copiii nu învață ce este mila și respectul, dacă nu simt și ei durere.
- Copiii nu învață să fie curajoși și optimiști, dacă nu se confruntă cu greul.
- Copiii nu învață să se corecteze singuri, dacă nu au dificultăți, eșecuri sau nu fac greșeli.
- Copiii nu-și pot dezvolta perseverența și puterea, dacă totul este ușor.
- Copiii nu-și pot dezvolta independența, dacă nu trec prin experiența excluderii sau a respingerii.

BIBLIOGRAFIE:

- Sălăvăstru, D., *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași, 2004.
- Stănciulescu, E., *Sociologia educației familiale*, vol. I, Editura Polirom, Iași, 1998

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

ÎNV. GROSARU MADALINA ELENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ SCUTELNICI, SCUTELNICI
JUD. BUZAU

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece

timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚII ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;

- ordine;

- igienă;

- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;

- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative;

- bune maniere și comportament în diverse situații;

- limbaj corect transmis;

- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);

- consecvența în realizarea unei sarcini;

- concentrarea atenției;

- perseverența în realizarea unei sarcini;

- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- spiritul de competiție;
- altruismul;
- cooperarea;
- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. www.didactic.ro

DEZVOLTAREA EMOȚIONALĂ LA VÂRSTA PREȘCOLARĂ

**PROF. INV. PREȘCOLAR GROSARU NICOLETA
ȘCOALA GIMNAZIALA „ION CREANGA”BUZAU**

În perioada copilăriei influențele educative sunt hotărâtoare. Vârstele mici constituie baza dezvoltării personalității, preocuparea educației de a interveni cât mai devreme în formarea și dezvoltarea copilului. Vârsta preșcolară constituie o perioadă destul de lungă în care se produc însemnate schimbări în viața afectivă a copilului.

Emoțiile și sentimentele preșcolarului însoțesc toate manifestările lui, fie că este vorba de jocuri, de cântece, de activități educative, fie de îndeplinirea sarcinilor primite de la adulți. Ele ocupă un loc important în viața copilului și exercită o puternică influență asupra conduitei lui. Emoția este o trăire a unei persoane față de un eveniment important pentru aceasta. Emoțiile pot fi pozitive și negative. Cele pozitive apar atunci când ceea ce o persoană își dorește corespunde cu ceea ce i se întâmplă (bucurie, mulțumire) iar cele negative atunci când există o contradicție între ceea ce i se întâmplă sau ceea ce obține o persoană și așteptările ei (tristețe, nemulțumire, dezamăgire, îngrijorare, furie, etc). Odată cu creșterea, datorită maturizării pe de o parte, și socializării pe de altă parte, din al treilea an de viață, copiii încep să prezinte semne de rușine, jenă, mândrie și vinovăție. Pe măsură ce copilul dobândește controlul asupra comportamentului, emoțiile sunt exprimate prin modalități tot mai subtile, aceasta învățând să reacționeze în conduite aprobate social.

Pentru a favoriza o bună adaptare socială și menținerea unei bune sănătăți mentale copii trebuie să învețe să recunoască ce simt pentru a putea vorbi despre emoția pe care o au(acest lucru fiind posibil în măsura în care copilul a început să aibă un grad de conștientizare), trebuie să învețe cum să facă o disociere între sentimentele interne și exprimarea externă și nu în ultimul rând să învețe să identifice emoția unei persoane din expresia ei exterioară pentru a putea în felul acesta să răspundă corespunzător.

Dezvoltarea emoțională în ansamblul ei trebuie raportată în perioada preșcolară la procesul identificării. În jurul vârstei de 3 ani, identificarea se manifestă prin creșterea stărilor afective difuze în care copilul plânge cu lacrimi și râde cu hohote, în exploziile lui de afecțiune, de abandon sau de mânie, după care se simte vinovat. În toate aceste împrejurări exprimarea spontană este treptat influențată de conduitele admise și respinse din viața de toate zilele.

Între 4 și 5 ani, identificarea este mai avansată. La vârsta de 6 ani termenii utilizați pentru descrierea emoțiilor cresc în diversitate și cantitate. Copiii devin capabili să poarte discuții cu alții despre emoțiile lor interne sau pot să asculte ce spun alții despre emoțiile lor. Abilitățile emoționale înseamnă:

- A înțelege(a identifica cauza emoțiilor) .
- A exprima(a identifica propriile emoții, emoțiile altora, a recunoaște și a le transmite mai departe verbal și nonverbal, a diferenția starea emoțională de exprimarea ei externă, a empatiza).

- A regla emoțiile(a folosi strategii de reglare a emoțiilor).

Cadrele didactice, alături de părinți sunt cele care contribuie la dezvoltarea abilităților emoționale ale copiilor prin următoarele modalități:

- prin reacțiile avute la emoțiile exprimate de copii;
- prin discuții despre emoții;
- prin experimentarea propriilor emoții față de ei.

Exprimarea adecvată a emoțiilor este foarte importantă în cadrul interacțiunilor sociale, deoarece contribuie la menținerea lor. Preșcolarii denumesc expresii faciale cu mai multă precizie decât descriu cauzele și consecințele emoțiilor. Cadrele didactice trebuie să încurajeze în permanență copiii să utilizeze cuvinte și expresii ce denumesc stări emoționale. Când un copil trăiește o emoție puternică trebuie întrebat cum se simte, copiii vor învăța astfel că este normal să experimenteze diverse emoții și să vorbească despre ele. În copilăria timpurie, poate exista o corespondență 1 la 1 între trăirea emoțională și exprimarea emoțională, în sensul că majoritatea copiilor exprimă exact ceea ce simt. Pe de altă parte, în această perioadă pot apărea diferențe individuale datorate temperamentului. Pe măsură ce copiii cresc, experimentarea lor emoțională este din ce în ce mai tare afectată de valorile culturale și de stereotipurile de gen.

Educatorea trebuie să ajute copiii să atașeze etichete verbale emoțiilor, să înțeleagă emoțiile altora și modul în care fiecare emoție afectează gândirea celorlalți. Înțelegerea emoțiilor celorlalți este importantă deoarece copiii se bazează pe ea pentru a-și ghida comportamentul lor în acțiunile sociale și a discuta despre emoțiile celorlalți. Abilitatea de a înțelege și descrie emoțiile celorlalți este necesară pentru manifestarea empatiei. Empatia contribuie la reducerea sau inhibarea comportamentelor antisociale.

Frecvența cu care copiii au fost implicați în limbajul emoțional are influență pe termen lung, favorizând dezvoltarea unor abilități mai bune legate de înțelegerea emoțiilor. Atragerea atenției copiilor la aspectele particulare ale comportamentului uman face posibilă dezvoltarea unei sensibilități față de diversele expresii emoționale, cunoștințele despre cauzele și consecințele comportamentului emoțional fiind mult mai bogate.

Bibliografie:

- Cosmovici, Andrei, Iacob, Luminița „Psihologie școlară”, Editura „POLIROM”, Iași, 2008;
- Roco Mihaela, „Creativitate și inteligență emoțională”, Editura „POLIROM”, Iasi, 2001

LECȚIE DE VIAȚĂ – CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMANTUL PREȘCOLAR, GROSU LUMINIȚA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ACADEMICIAN ALEXANDRU ZUB” VARFU CAMPULUI, JUDEȚUL BOTOȘANI

Motto: „Diploma celor șapte ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinților”.

Valeria Mahok

Educația pe care copilul o primește în primii șapte ani de viață de la părinții săi este foarte importantă pentru formarea personalității și comportamentului acestuia. Copilăria este perioada cea mai prielnică a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este responsabilă de trebuințele elementare ale copilului, de protecția acestuia. Educația pe care părinții o dau copiilor în cei șapte ani de viață se infiltrează foarte adânc, iar urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestora.

Rolul cel mai frumos este acela de părinte, dar în același timp și mai greu, fiindcă este modelul de urmat al copilului său, el este sigur că ceea ce face tatăl sau mama este corect. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt foarte importante pentru adaptarea unui copil în societate. Un copil care a primit o educație sănătoasă în familie, este un copil manierat care se va descurca mult mai ușor și bine în relațiile cu persoanele din jurul lor, față de copiii lipsiți de cei șapte ani de acasă.

În familie copilul ar trebui să învețe să fie politicos, ascultător, răbdător, blând, bun, iubitor, curajos, să nu își urmărească propriile interese, să nu fie invidios, violent, să vorbească frumos, să salute, să mulțumească etc. Părintele îl va învăța pe copil să fie răbdător, să nu bată din picior atunci când își dorește ceva, să aștepte în liniște. Îl poate învăța ușor prin exemplu personal să devină bun, să aibă respect față de oameni și bunurile lor, să aibă o purtare frumoasă în public, să se bucure de binele celui de lângă el, să fie sensibil, să împartă jucăriile cu alții, să doneze, să fie tolerant. Copilul trebuie învățat de mic să aibă în permanență pe buzele sale „cuvintele magice”: „ Vă rog să mă iertați! ” „, Te rog să mă scuzi! ”, atunci când greșesc, să mulțumească atunci când vor primi un dar, o laudă, un sfat, o jucărie, etc. Aceste cuvinte minunate ar trebuie folosite în familie, în grădiniță, școală, societate, de cei mici și de cei mari. Părintele nu trebuie să-și învețe copilul să vorbească de rău pe nimeni, să nu critice, să se laude singuri cu faptele lor, să-i lase pe ceilalți să o facă atunci când este cazul.

Majoritatea părinților sunt ferm convinși că sunt modele perfecte pentru copiii săi, dar din cauza faptului că sunt foarte ocupați, nu au timp suficient pentru educația acestora, preferând să le ofere ce vor ei, chiar dacă nu ar fi necesar, să-i lase uitați să joace pe tabletă, cu telefonul sau să privească la televizor. Nefiind supravegheați, copiii pot urmări desene animate violente. Ca urmare, copiii vor accepta un comportament violent și vor fi mai autoritari față de ceilalți. Mai târziu părintele poate regreta pentru faptele sale.

Copiii au nevoie de securitate afectivă, de căldură părintească pentru a se împlini din punct de vedere afectiv, intelectual, moral, social. Pentru a educa sau pentru a corecta un comportament trebuie mai întâi să știi a asculta și a relaționa cu copilul. Atunci când oferim copilului nostru o îmbrățișare nu trebuie să grăbim momentul. Vom lăsa copilul să aleagă când ne dă drumul din brațele sale. Nu putem ști câtă nevoie are de acea îmbrățișare. Îi face foarte bine să ne simtă aproape și să își poată reîncărca sufletul cu iubire, bucurie, încredere.

Preșcolarii trebuie să aibă parte de un climat familial în care să fie în siguranță și o comunicare bună între tată, mamă și copii. Comunicarea dintre părinți și copiii lor este foarte importantă, indiferent de vârsta copilului. Așadar o datorie majoră a părinților este aceea de a trata cu multă seriozitate problemele pe care copiii lor le ridică în această perioadă. Este indicat ca tot timpul părinții să fie prietenoși cu copiii lor, să nu-i judece, să nu fie comparați, nici învățați să se compare cu alți copii, ci numai cu ei însuși.

În multe situații, copilul va răspunde la atitudinea luată de părinții lor prin anumite comportamente, în funcție de mediul pe care acesta îl are în familia sa. Este foarte important mediul familial, copilul este agresiv, dacă locul în care el trăiește este unul agresiv, dacă acasă copilul are un mediu armonios, liniștit, copilul va adapta un comportament pașnic, bun.

Importante sunt și discuțiile pe care părinții le poartă cu fiii sau fiicele lor. Ei trebuie ascultați, să încerce să nu-și certe copiii atunci când aceștia pun întrebări care-i pot deranja pe cei din jur, ci să le explice ce ar fi corect să spună.

Cu multă răbdare, iubire, înțelepciune, orice părinte, bunic, educator va fi capabil să obțină o frumoasă și eficientă comunicare între ei și copilași.

Bibliografie:

DRĂGAN, I., VELICU, A. ,, Impactul publicității asupra părinților și copiilor”, Editura Vanemonde, București, 2007;

GOLU, M. ,, Fundamentele psihologiei”, Editura Fundației România de Mâine, București, 2000;

MITROFAN, I, MITROFAN, N. ,, Familia de la Z”, Editura Științifică, București;

SLĂVESCU, D. ,, Psihologia educației”, Editura Polirom, Iași, 2004.

CODUL BUNELOR MANIERE PENTRU COPII

PROF. ÎNV. PRIMAR GROZA CARMEN ȘC GIM."AL.I.CUZA" –DORHOI

“ Când nu ai cei șapte ani de acasă nicio școală nu te mai educă!”

Pentru că primii șapte ani sunt esențiali în formarea caracterului său, copilul trebuie ajutat să deprindă obiceiuri sănătoase și maniere elegante. Acum, micuțul învață care sunt principiile și valorile după care va trebui să se ghideze în viață, în situații dintre cele mai diverse. Tot acum descoperă cum să aibă grijă de corpul și de lucrurile lui, ce este recomandat să mănânce, cum să își ajute părinții și cum să se bucure de încrederea și aprecierea oamenilor cu care interacționează.

Cea mai importantă educație a unui copil are loc în interiorul familiei. Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici. Apoi, învățăm de la doamna educatoare, de la doamna învățătoare și de la toți profesorii noștri. Toți acești oameni din jurul nostru ne dau sfaturi. Și noi le dăm mai departe copiilor noștri.

Disciplina și educația copilului reprezintă cartea de vizită a oricărui părinte.

Vreți să aveți un copil care să se poarte civilizată, trebuie în primul rând să țineți cont de faptul că spontaneitatea, energia și impulsivitatea le influențează acțiunile și cuvintele. De asemenea, mulți copii preiau cuvinte sau acțiuni de la oamenii din jur. De aceea este bine să acordați o atenție deosebită inclusiv manierelor dvs. și anturajului.

Primele maniere se pot învăța chiar prin joacă. Pornind de la faptul că cei mici întind jucăriile către părinții lor, este bine să le mulțumiți de fiecare dată când le luați. Așa vor deprinde acest obicei de a mulțumi când primesc ceva. Un alt pas pe care nu trebuie să-l uitați când vă învățați micuții codul bunelor maniere este acela de a împărți jucăriile lui cu ceilalți parteneri de joacă. Acest lucru ar trebui să se realizeze de la o vârstă cât mai mică, pentru că în acest fel vă veți obișnui copilul cu ideea că este în regulă să-și împartă jucăriile, chiar dacă sunt momente când nu primește nimic în schimb.

Nu uitați să stabiliți reguli și limite, care trebuie să fie respectate!

Codul bunelor maniere pentru copii în societate:

• **Salutul și mulțumirea**

Învățați-l să mulțumească în diverse contexte și unor persoane diferite. Îi puteți spune că „Mulțumesc” poate fi spus persoanei care ți-a deschis ușa și te-a lăsat să intri, vânzătorului de la magazin care ți-a dat restul sau produsul de pe raft, unui alt copil care te-a lăsat să te joci cu jucăria lui etc. Explicați faptul că a mulțumi ține nu numai de educație, ci și de respectul pe care îl arăți celui alt.

Învățați-l să salute persoanele pe care le întâlnește. În cazul în care cineva cunoscut trece pe lângă el și pare a nu-l observa, este bine să îl salute cu voce tare sau să întindă o mână către el. Gestul acesta o va trezi din gânduri pe respectiva persoană și va aprecia buna intenție a copilului. De asemenea, băieții trebuie să știe că ei sunt cei care salută fetele primii.

• **Codul bunelor maniere pentru copii la masă**

Nu de puține ori, copiii mai mici devin năzdrăvani tocmai când ajung să fie puși la masă. De aceea este indicat să le explicați câteva reguli de bună creștere atunci când se mănâncă în familie sau la altcineva. În primul rând orice joacă trebuie să înceteze atunci când mâncăm. Folosirea tacâmurilor este obligatorie.

• **Comportamentul în mijloacele de transport în comun**

Și în mijloacele de transport în comun, un copil trebuie să dea dovadă de politețe și de bună creștere. Îl veți educa să ofere locul său unui bătrân sau unei persoane infirme. O altă regulă de bună creștere este aceea de a nu arunca nimic pe jos și să ținem asupra noastră gunoiul până când coborâm din mijlocul de transport în comun, pentru a-l arunca la cel mai apropiat coș de gunoi.

• **Comportamentul în locurile publice**

În locurile publice nu se vorbește tare și nici nu este indicat să te manifesti agresiv. Învățați-l că șoptitul într-o sală cu alți oameni, precum și gestul de a spune ceva la urechea unei alte persoane, atunci când se află și o a treia persoană în apropiere, nu este deloc politicos.

• **Comportamentul față de adulții implicați într-o conversație**

Una dintre primele bune maniere pe care părinții îi învață pe copii este să nu îi întrerupă pe ceilalți atunci când vorbesc la telefon, sau poartă un dialog cu alte persoane. Este și prima regulă de comportament pe care cei mici au tendința să o uite.

- **Codul bunelor maniere pentru copii atunci când se află în vizită**

Iată câteva reguli esențiale pe care ar fi bine să le explicați copilul înainte de a primi vizita unor oaspeți:

-Să salute; să comunice cu invitații; să mulțumească dacă a primit ceva în dar.

-La plecare, un semn de bună creștere este să își ia la revedere de la toți invitații și să le mulțumească pentru vizită.

- **Bunele maniere atunci când copilul este musafir**

Explicați-i celui mic faptul că atunci când va merge în vizită, nu va avea voie să alerge prin casă. De asemenea, că doar la el acasă poate căuta prin sertare, dulăpioare sau prin alte locuri. Învațați-l să ceară voie atunci când vrea să vadă sau să atingă un lucru aflat în casa în care se află și să nu deschidă un sertar sau un dulap decât dacă gazda i-a spus să facă acest lucru.

- **Codul bunelor maniere pentru copii la școală**

Chiar dacă este înconjurat de elevi de vârsta lui și se poate simți mai liber, un copil cu bune maniere ar trebui să fie învățat să evite să vorbească urât sau să necăjească alți elevi. O atenție deosebită trebuie acordată comportamentului copilului față de învățător sau profesor, precum și față de celelalte persoane care lucrează în școală.

În primă instanță copilul dvs. trebuie să știe să salute colegii atunci când intră în clasă; să salute profesorul (ridicându-se în picioare); să nu vorbească niciodată neîntrebat, mai ales în timpul orei de curs; să ceară permisiunea înainte de a manevra un obiect străin sau de a merge la toaletă; să înapoieze obiectele împrumutate și să mulțumească pentru permisiunea de a le folosi; să vorbească numai după ce altcineva își încheie discursul; să țină ușa deschisă pentru o persoană care intră în sala de clasă, mai ales dacă aceasta are mâinile ocupate; să respecte proprietatea altora și să nu își însușească bunuri care nu îi aparțin; să spună "te/vă rog frumos" și "îți/vă mulțumesc"; să păstreze liniștea în timpul orei, să nu se agite în bancă și să mențină o postură decentă (cu spatele drept și antebrațele sprijinite de marginea băncii); să nu folosească cuvinte jignitoare, să fie amabil, atent și să urmeze întocmai indicațiile profesorilor; să își îngrijească banca, scaunul și dulăpiorul personal (fără să le murdărească de pix sau cerneală); să se comporte decent în recreații, fără violență și acte de vandalism; să fie politicos cu colegii, dar mai ales cu cadrul didactic.

Rezultatele școlare și integrarea fericită în colectiv sunt două consecințe sigure ale bunelor maniere la școală.

MAMI, HAI LA GRĂDINIȚĂ!

**PROF. GHITEA ALINA- DIANA
PROF. INV. PRESCOLAR**

LICEUL TEHNOLOGIC „RETEZAT”URICANI, JUD. HUNEDOARA

În societate, familia constituie factorul principal al formării și socializării copilului, acesta dezvoltându-se pozitiv din punct de vedere psihologic și social atunci când e crescut în familie, în special de către ambii părinți. Comportamentele sociale de bază sunt însușite de copil prin simpla observare și imitare a celor din jur. Locul în care copiii își formează conduitele sociale de bază este familia.

Intrarea în grădiniță este pentru copilul preșcolar un eveniment social important, iar procesul adaptării la noua situație nu este tocmai ușor.

Nu cred că există, undeva, prin lumea asta mare, vreo mămică care să nu aibă emoții în momentul în care își duce copilul pentru prima dată la grădiniță!

Întrebările încep să curgă... Oare îi va plăcea? Cum se va înțelege cu educatoarea, cu ceilalți copii? Se va acomoda noului program, va respecta regulile grupului?...Ce aş putea face pentru puiul de om ca să se simtă în largul lui în colectivitatea care îi va deveni a doua casă?

Dacă copilul nostru vede că mama este neliniștită în momentul în care pășim pe ușă, atunci, el se gândește că în acel loc se va întâmpla ceva rău, pentru că mama este îngrijorată, astfel că cel mai important lucru este să nu plece de lângă ea. Mama este singura care îl va putea ocroti în cazul în care ceva rău se întâmplă Așadar, grijile trebuie lăsate acasă!

Un copil de 4 ani, de obicei, nu are probleme în momentul în care merge la grădiniță, însă lucrurile nu stau la fel când este vorba de un copil de 2 ani sau 3 ani, care este foarte atașat de părinții lui și despărțirea, chiar și pentru câteva ore, va fi una dificilă. La început, poate nu îi va simți lipsa, însă, după un anumit timp va începe să îi caute compania și dacă mămica lui nu este acolo, el se va simți părăsit și nimeni și nimic nu îl va putea liniști. A doua zi nu va mai dori să meargă la grădiniță.

Psihologii recomandă ca, pentru câteva zile, părinții să mergă împreună cu copilul la grădiniță. Să fie lăsat să se joace câteva ore, apoi luat acasă, iar în următoarea zi programul de ședere la grădiniță se prelungește cu o oră. Astfel ajutăm copilul să se acomodeze în acest loc nou, să se obișnuiască cu educatoarea și cu ceilalți copii, să aibă încredere în forțele lui, dar și în ceilalți copii cu care își petrece timpul.

Se consideră că un copil are o adaptare bună atunci când se desparte ușor de persoana care îl aduce la grădiniță, manifestă curiozitate față de mediul în care intră și se simte relaxat, stabilind ușor relații cu educatoarea și cu ceilalți copii.

Rolul cadrului didactic este esențial întrucât educatoarea este principalul intermediar între preșcolar și lumea nouă: educatoarea este privilegiată din plin de atenția copilului și, ca atare, intră în zona socializării principale.

Educatoarea trebuie să fie o persoană căreia să-i placă copiii, să constituie un model de adult atât pentru copil cât și pentru părinții acestuia. O altă calitate a educatoarei trebuie să fie atitudinea sa pozitivă față de familie, în sensul că trebuie să vadă întotdeauna copilul în contextul familiei, să cunoască situația familiei și influențele ei asupra copilului.

Întreaga activitate desfășurată în cadrul grădiniței are ca scop principal socializarea preșcolarului. Acest lucru nu permite discontinuități, astfel încât programul zilnic trebuie bine conceput în mod științific, bine structurat, încât să permită exercitarea influenței educative în:

- relaționarea cu colegii în activitățile liber-creative,
- participarea activă, dar disciplinată la activitățile frontal-dirijate,
- cooperarea cu grupa și subordonarea copilului grupei, în jocul liber, în cadrul activităților complementare, sunt tot atâtea momente când se realizează influența educatoarei și a colectivului în sensul educării sociale.

În cadrul grădiniței trebuie să-i oferim preșcolarului un motiv intern, generator de conduita socială, constituind o ambianță reală în care să manifeste atitudini sociale.

Cea mai bună metodă de a afla acasă ce se întâmplă la grădiniță este jocul de rol. Atribuind rolul de educatoare copilului, iar păpușile sunt copiii de la grădiniță, se poate cunoaște cam ce se petrece zilnic la grădiniță. Dacă copilul nu are dispoziția necesară de a spune cum e în palatul fermecat, părintele poate recurge la alte metode, prin întrebări de genul:

- Ce ți-a plăcut astăzi să faci?
- Cu cine te-ai jucat?
- Ce regulă a fost mai greu de respectat?
- Care a fost lucrul cel mai distractiv/supărător petrecut astăzi?
- Care dintre colegi ar putea să îți țină locul educatoarei?

Din copilărie se pun bazele bunelor obiceiuri de mai târziu. E bine să se discute cu copilul despre cum își petrece ziua, ce prieteni are, cum se simte în compania celor din jur. Astfel și părintele poate fi liniștit, știind programul celui mic, metodele cu care se lucrează cu acesta. Totul devine o normalitate benefică și peste ani, în adolescență, când este foarte important să i se cunoască prietenii, problemele sau prioritățile.

„Să nu îi educăm pe copiii noștri pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari și nimic nu ne permite să știm cum ar fi lumea lor. Atunci să îi învățăm să se adapteze”- M Montesori

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

EDUCATOARE: GHÎTESCU ALINA-MARIA GRADINIȚA CU PROGRAM NORMAL ILEANA, BUZAU

Familia a fost și este un mediu de generare și regenerare a resursei umane. Ea constituie mediul natural al copilului, exercitând o influență esențială asupra dezvoltării acestuia.

Familia mai poate fi definită ca fiind:

- un grup care își are originea în căsătorie, fiind alcătuită din soț, soție și copii născuți din unirea lor;
- are caracteristicile unui grup: are obiceiuri, tradiții și reguli de educație, care creează o anumită atmosferă familială;
- presupune roluri și relații de interacțiune și intercomunicare;
- este o adevărată personalitate colectivă.

Perioada preșcolară și școlară mică reprezintă temelia dezvoltării personalității copilului, punându-se bazele viitorului adult și membru al societății.

O generație sănătoasă fizic și psihic se naște în contextul unui climat familial propice. Iubirea, maturitatea emoțională, comunicarea empatică, responsabilitatea, spiritualitatea înaltă sunt doar câteva dintre elementele acestui climat, constituind premise ale dezvoltării copiilor.

Perioada celor „șapte ani de acasă” este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații/

Îi numim „cei șapte ani de acasă”, deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Bebelușul este atașat de mama și de tata, iar comportamentele, limbajul sunt imitate și exprimate de către copil în joaca lui și în comunicarea cu ceilalți. Ticurile verbale, reacția adulților la diverși stimuli, modul de a răspunde la mediu le puteți observa la copilul vostru, asemenea unei oglinzi.

La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata. Astfel va exista o încercare de concordantă între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Este important ca să ne controlăm atât limbajul și comportamentul în fața copilului, exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), cât și a dorințelor și nevoilor.

Pentru o dezvoltare armonioasă a copilului este bine să acordăm atenție și să-l ajutăm să se dezvolte pe toate laturile personalității.

BIBLIOGRAFIE

- Bonchiș E. „, Familia și rolul ei în educarea copilului”, editura Polirom, Iași, 2011.

FAMILIA - PRIMUL EDUCATOR

ROLUL FAMILIEI ÎN ACTIVITATEA DE ÎNVĂȚARE

PROF. GILCA CLAUDIU
LICEUL TEHNOLOGIC "CONSTANTIN BRANCUȘI" PITEȘTI

Alături de școală și organizațiile de tineret, familia este unul din factorii care se preocupă de educația omului. De educația oamenilor se ocupă și alte persoane, instituții și organizații sociale, dar influențele educative exercitate de acestea sunt mai puțin organizate decât cele ale familiei, școlii și organizațiilor de tineret.

Din perspectiva sociologică, familia este instituția fundamentală în toate societățile. Familia este un "grup social relativ permanent de indivizi legați între ei prin origine, căsătorie sau adopțiune". În societatea românească, suntem familiarizați cu anumite versiuni ale familiei: familia nucleu și familia extinsă.

Prin definiție, *familia* este nucleul elementar realizat prin căsătorie, care unește soții și pe descendenții acestora (copiii) prin raporturi strânse de ordin biologic, economic și spiritual.

De-a lungul timpului viața în familie s-a schimbat, dar continuă să exercite o mare influență asupra vieții private a copiilor și tinerilor.

Familiiile asigură sentimentul siguranței și îi ajută să depășească obstacolele, inerente vieții, este punctul lor de sprijin, educându-i să devină persoane responsabile, adaptate timpului în care trăiesc.

Acest nucleu este determinat, în primul rând prin condițiile economice, materiale, de hrană, îmbrăcăminte, locuință, de organizarea unui ritm al vieții, de nivel cultural și comportamental, de integrarea socială prin care își pune desigur amprenta pe existența și dezvoltarea copilului, a elevului, în mod hotărâtor.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. (Utilizarea în limbajul comun a expresiei: "A avea cei șapte ani de acasă").

Educația în familie, cei șapte ani de-acasă, influențează puternic întreaga existență a individului, indiferent dacă el recunoaște sau nu. Părinții sunt modele pe care copiii, conștient sau inconștient, le văd cu ochii minții și le urmează.

Familia înseamnă înțelegere, bucuria de a sta împreună, de a fi cu toții în diferite ocazii, de a pleca în vacanțe. Ea este cea care mediază comunicarea cu celelalte componente sociale, în special cu școala. Școala este un factor care ajută copilul în desăvârșirea propriei personalități.

Factorii determinanți în dezvoltarea personalității copilului sunt școala și familia.

În cadrul familiei moderne se produc unele mutații, care constau în înlocuirea familiei formată din trei generații cu familia formată din două generații. De aici putem concluda că bunicii participă din ce în ce mai puțin la educația nepoților.

Alte influențe sociale pot fi considerate migrația de la sat la oraș și urbanizarea satelor. Astfel cresc posibilitățile de folosire a mijloacelor audio-vizuale, contactul cu tehnica, preocupările culturale și sportive, și rezultă o schimbare în mentalitatea familiei.

Nivelul de trai scăzut obligă ambii părinți să își găsească cel puțin un loc de muncă pentru a putea asigura un trai decent copiilor. În asemenea condiții supravegherea copiilor este limitată, sau este încredințată altor persoane sau instituții sociale (ex: creșa, grădinița, etc).

Un caz aparte îl constituie familiile în care unul dintre părinți este șomer. Implicit, celălalt părinte se ocupă mai mult de copii, dar problema majoră a acestei familii este asigurarea celor necesare pentru un trai modest. Situația familiilor în care ambii părinți sunt fără loc de muncă este critică, deoarece cu două ajutoare de șomaj de abia se poate asigura hrana, neputându-se vorbi nici măcar despre un trai modest.

Climatul educațional familial cuprinde ansamblul de stări psihice, modurile de relaționare interpersonală, atitudini ce caracterizează grupul familial o perioadă mare de timp. Acest climat poate fi pozitiv sau negativ. Școlarul are nevoie acasă de un mediu de viață în care să se simtă în siguranță. Într-un climat educativ bun părinții sunt calmi în raporturile cu copiii, fără a le satisface orice capriciu. Copilul simte că părinții se ocupă de el, că sunt interesați de necazurile și problemele lui, ca și de rezultatele școlare. Familia este un cadru ferm de disciplină, în care și copiii și părinții împărtășesc același nivel de exigență.

Climatul familial negativ este caracterizat prin lipsa de autoritate a mamei, rolul de părinte nu este îndeplinit cu calm și consecvență, părinții ajung deseori la divergențe în legătură cu disciplinarea copilului, copilului i se aplică pedepse corporale, este amenințat și admonestat.

Cauzele nerealizării școlare (eșecul școlar sau insuccesul școlar) sau a subrealizării determinate de condițiile de mediu familial sunt:

Atitudinea de neacceptare a dorințelor copilului de către părinți (include respingerea, supraprotecția acestuia și întreruperea sistematică a copilului în timpul jocului. Copilul respins este brutal, singuratic, necomunicativ, certăreț, etc.);

Atitudine severă față de copil (climat hiperautoritar), copilul devine apatic, indiferent, protestează, se revoltă. Se conturează trei tipuri de copii: *copilul-pitic*-considerat ființă lipsită de valoare, care trebuie să fie mereu certată, *copilul-marionetă*-care trebuie să fie foarte cuminte, să corespundă exigențelor părinților și *copilul-sălbatic*, care are porniri neapărat urâte și de aceea trebuie „dresat” ;

Familia este matrice de viață fundamentală pentru existența și formarea personalității elevului, ca mediu educativ determinant, dar și ca sursă de dezadaptare școlară și de comportament deviant al elevului, prin factori psiho-pedagogici, cu efect causal negativ.

Ca o concluzie, modelele de conduită oferite de părinți-pe care copiii le preiau prin imitație și învățare-precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor sociomoral. Familia este partenerul tradițional al școlii. Aceasta influențează atitudinea copilului față de învățătură, de aceea școlarizarea nu se poate realiza fără participarea activă a părinților.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE, FACTOR AL DEZVOLTĂRII PERSONALITĂȚII

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: GILMEANU CRISTINA
G.P.P. "CEI ȘAPTE PITICI" BUZAU

Lumea contemporană, nu numai prin ritmul rapid impus schimbării, ci și prin complexitatea ei, prin noutățile pe care le realizează și le prognozează, pune în fața oamenilor de toate vârstele, noi și noi probleme de ordin economic, cultural, științific, etc. Acestei societăți trebuie să-i facă față copilul de astăzi și familia sa. Educația, sub toate formele ei, este chemată să găsească soluții prin care omul să se adapteze rapid și eficient la societatea viitorului. Cunoașterea particularităților dezvoltării personalității, a factorilor care contribuie la desăvârșirea acesteia, a problemelor pe care le ridică ea, contribuie în mare măsură la găsirea unor soluții adecvate.

Pe lângă componenta genetică, prin care sunt preluate de la antecesorii o serie de trăsături și predispoziții psihice, și-a dovedit importanța cu totul excepțională, interacțiunea și comunicarea membrilor familiei pentru dezvoltarea generală a personalității copilului. Familia oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socioafectiv necesar satisfacerii trebuințelor și dorințelor sale. "Pecetea pe care părinții o lasă asupra structurii și profilului spiritual-moral al personalității propriilor copii se menține toată viața" (M. Golu). Acest tip de relație este hotărâtoare în devenirea personalității nu numai prin faptul că ea este primordială și se menține pe toată durata vieții (cu intensități diferite), dar și prin faptul că familia mediază și condiționează comunicarea și interacțiunea cu celelalte componente sociale, în special cu școala.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie *direct*, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie *indirect*, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți – pe care copiii le preiau prin imitație și învățare – precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educationale ("cei șapte ani de acasă") constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin constientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor sociomoral.

În urma cercetărilor, s-a ajuns la concluzia că *stimularea intelectuală* în primii ani de viață, *climatul emoțional stabil* din mediul social apropiat (familie, de cele mai multe ori), *încurajarea și suportul parental continuu*, sunt factori determinanți în dezvoltarea personalității copilului. Astfel, Fraser 1959 – a constatat, în urma unui studiu efectuat pe copii de 12 ani, că există o corelație pozitivă puternică între coeficienții de inteligență (QI) înalți și nivelul încurajării parentale, atmosfera familială generală și numărul cărților citite în familie.

Comportamentele educationale ale părinților, chiar dacă sunt bine intenționate, pot avea efecte negative asupra copiilor, din cauza neadecvării lor, a particularităților de vârstă și individuale, la situații concrete de acțiune, la sistemul de cerințe adresate copiilor, etc.

În condițiile social-economice actuale, se manifestă două tendințe contradictorii: părinții sunt îngrijorați de viitorul copiilor lor, dar în același timp nu mai au timp și răbdare să acorde atenție problemelor acestora. Relația lor cu școala este ignorată sau evitată, acțiunile educative ale celor două instituții exercitându-se oarecum paralel.

Este o sarcină a școlii, a personalului didactic, să identifice situațiile problematice din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative ale acestora în favoarea elevului și mai ales să constientizeze faptul că relația de colaborare școală-familie este determinantă în obținerea performanțelor școlare.

BIBLIOGRAFIE:

G. BERGER, Omul modern și educația sa - EDP București 1973;

A. BIRKH, HAYWARD S., Diferențele individualizate – Ed. Tehnica București 1999;

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASA

SCOALA GIMNAZIALA NR. 1 GAISENI PROFESOR MATEESCU GINA

Copilăria înseamnă vocea blândă a mamei care ne răspunde la toate întrebările, fără să obosească, mirosul îmbietor al prăjiturilor pregătite de bunica cu atâta bucurie și glasul cald al bunicului care are în fiecare zi câte o poveste fascinantă cu eroi și prințese din toate timpurile. Este vârsta la care supărările nu durează mai mult de câteva minute, iar orice dorință arzătoare se poate îndeplini cu un simplu „te rog”, fără ca cei mici să știe cât efort e necesar pentru ca dorințele să devină realitate.

Cei șapte ani de acasă reprezintă temelia educației unui copil, pregătirea lui emoțională și socială pentru drumul lung pe care urmează să pornească. Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta și asupra dezvoltării sale motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

În acest timp copiii împrumută obiceiuri din familie, analizează cu atenție ceea ce se întâmplă în jurul lor, încearcă să imite comportamente și să utilizeze expresii pe care le aud frecvent.

În cei șapte ani, copilul are nevoie să exploreze, să descopere cât mai multe lucruri noi, să primească lămuriri ori de câte ori e cazul, să fie ascultat și implicat în activitățile cotidiene în măsura în care le poate îndeplini. E bine ca încă de pe acum copilul să fie responsabil, atent și să aibă posibilitatea să ia anumite decizii și să i se permit să spună și NU atunci când simte.

Copiii învață pe adulți că nu e o rușine nici să plângi, nici să râzi. Că nu e nevoie să îți ascunzi sentimentele dacă vrei să rămâi un om bun, sincer și liniștit și că trebuie să perseverezi în a rezolva diverse probleme, la fel cum copiii învață să meargă în picioare și nu renunță până nu reușesc.

Dacă un copil trăiește într-un mediu agitat, în care oamenii se ceartă frecvent, sunt mai mereu posaci, el va dezvolta o serie de frustrări care îi vor schimba întregul curs al vieții. Copilul are nevoie să fie înconjurat de oameni veseli, liniștiți, care emană iubire, înțelegere și siguranță. Are nevoie să i se vorbească despre ce înseamnă să fii politicos, cum să te descurci singur în anumite situații, să i se citească povești, iar odată cu creșterea lui să fie obișnuit cu rutina.

Cei șapte ani de acasă au o importanță majoră și datorită faptului că momentele care ne-au marcat în această perioadă rămân întipărite în mintea noastră pe tot parcursul vieții și ne însoțesc la orice pas. Copilăria mi-a oferit zile de vară cu pepene roșu, bomboane de ciocolată și ore petrecute cu prietenii cei mai buni și zile de iarnă când mama cocea cartofi pe plită, iar tata construia cazemate. Mi-a amprentat sufletul cu zambetele calde ale celor dragi pe care le primeam în schimbul boacânelor, cu amintirile celor care mi-au stat alături la orice pas și cu credința că o voce blândă, dar sigură pe ea va aduce biruința mai aproape.

Așadar, până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

EDUCATIA IN FAMILIE CEI 7 ANI DE ACASA, EDITIA 2020

STAVARACHE GINA PROF INV.PRESCOLAR, ȘCOALA GIMNZIALA NR 1 GAISENI

Pentru cei mai mulți dintre noi, cei 7 ani de acasă reprezintă un set de reguli de politețe și principii de viață esențiale, pe care copilul le învață în cadrul familiei.

Cei șapte ani de acasă reprezintă cheia succesului adaptării copilului în societate. Un copil manierat, respectuos care cunoaște limitele bunului simț va fi acceptat mult mai ușor într-un grup sau într-un colectiv.

Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani.

La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci pahare pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat un pahar de pe masă și l-a aruncat pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe pahare a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta.

Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsam să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

În jurul vârstei de 3-5 ani, copilul începe să împartă jucăriile, să înțeleagă diferența dintre bine și rău, observă comportamentele adulților atunci când săvârșește fapte bune sau rele (mă ignoră sau îmi dă atenție), apreciază recompensele dar conștientizează și semnificația pedepsei.

În această etapă de dezvoltare, se învață și bunele maniere, ce se cuvine și ce nu, la masă, la grădiniță, în parc etc. Învățarea bunelor maniere este, însă, un proces de durată, părinții căutând cele mai bune momente pentru a-l îndruma pe copil în direcția corectă.

Socializarea copilului cu persoane din exteriorul familiei îi vor crea acestuia noi situații de învățare și cunoaștere. Astfel, el va învăța, prin descoperire, dar și prin imitarea comportamentelor adulților, cum trebuie să se comporte în vizită, la cumpărături, la medic sau în orice altă situație.

Între 5 și 7 ani copilul va deveni tot mai independent, poate să dezvolte singur o conversație cu adulții, își expune punctul de vedere, răspunde la telefon. Copilul trebuie încurajat să comunice, să se exprime, să termine ce are de spus.

Ce trebuie să știe un copil „de acasă“

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad

de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile, emoțiile și gradul de relaționare emoțională .

TEMELIA FOLCLORULUI LA GRADINITA

**P.I.P. GINGIOVEANU COSMINA-ELENA
SCOALA GIMNAZIALA „MIHAI EMINESCU”
CRAIOVA, DOLJ**



Moto: "Tradiția este suma valorilor învechite."

Kazimierz Brandys

În calitate de educatori suntem obligați să facem din creația noastră populară o carte de vizită cu care să batem la porțile cunoașterii și cu care vom fi primiți și apreciați fars îndoială oriunde în lume. În furtunile veacului obiceiurile și tradițiile strămoșești au rămas neclintite păstrând valori autentice ale culturii populare tradiționale. Copiii se lasă îndrumați și pot fi modelați în așa fel încât pe fondul lor afectiv să se așeze elementele cunoașterii artistice care vor imprima gândirii lor anumite nuanțe, ce vor îmbogăți substanța viitoarei activități individuale și sociale.

Începând cu obiceiurile prilejuite de fiecare eveniment important din viața poporului, continuând cu frumoasele costume pe care le îmbracă în aceste împrejurări și terminând cu cântecele, dansurile și strigaturile nelipsite de la aceste datini, izvorul lor este nesecat pentru cel ce vrea să le cunoască și să le adune în mănunchi pentru a le darui din nou.

Valorificând frumusețea tradițiilor și obiceiurilor populare în cadrul serbarilor cu prescolarii reușim să înfrumusețăm viața copiilor, îi ajutam să cunoască tradițiile românești și rolul important pe care-l au în viața oamenilor din cele mai vechi timpuri, modul cum aceste tradiții au dăinuit peste timp. Prin conținutul serbarilor îi ajutam pe copii să înțeleagă mesajul și conținutul acestor obiceiuri populare, adaptându-le particularităților de vârstă și aptitudinilor artistice individuale. Cu acest prilej introducem copiii într-o lume frumoasă a cântecului, dansului, poeziei, poveștilor, glumelor, proverbelor, zicatorilor și strigaturilor a unor evenimente tradiționale - Crăciunul, Pastele, Mos Nicolae, etc - copiii având posibilitatea să cunoască frumusețea și bogăția folclorului, diversitatea tradițiilor și obiceiurilor românești, armonia limbii române.

Textele cântecelor și poeziilor, a colindelor, plugusorului, sorcovii, transmit urările de bine în legătură cu unele îndeletniciri străvechi ale românilor: uratul, semănatul, pastoritul. Cu aceste ocazii copiii își îmbogățesc vocabularul cu expresii populare, proverbe, zicatori, strigături, patrund în tainele limbii materne și în comorile înțelepciunii populare.

1. LA HANUL ANCUTEI

Este o scenetă ce scoate în evidență înțelepciunea populară – prin proverbe și zicatori, umorul specific romanului - în cele mai diverse situații, toate acestea sintetizate în vers și cânt



LEGENDA BRADULUI

Este o sceneta ce pune accent pe sarbatoarea Nasterii Domului si pe legenda bradului si cum acesta a fost binecuvantat de Maica Domnului ca niciodata sa nu isi piarda frunzele.

2. COLINDELE

Sub raportul maiestriei artistice a versului si a melodiei, colindele ocupa un loc de seama in creatia poporului nostru. Ele formeaza un tot unitar cu doinele, baladele populare si cantecele de vitejie, cu basmele, ghicitorile, proverbele si zicatorile. Venind din lumea obstilor satesti, colindele pastreaza, fara indoiala, unele din ele mai vechi realizari poetice romanesti. Ele exprima, sub forma poeziei populare florile alese ale simtamintelor noastre crestinești in fata tainei celei din veac ascunse, precum si binefacerile ce s-au revarsat asupra omenirii prin intruparea Fiului lui Dumnezeu.



3. PLUGUSORUL

Plugusorul este un obicei general, practicat de romani cu prilejul Anului Nou. Obicei agrar, cu adanci radacini in spiritualitatea romaneasca, plugusorul este o colinda; o colinda agrara declamata, cu elemente teatrale, avand ca subiect munca depusa pentru obtinerea painii. Plugul, ornat cu hartie colorata, panglici, servete, flori, pe care se puna, eventual, si un brad, era o prezenta nelipsita in cadrul acestei colinde.



BIBLIOGRAFIE:

1. Ion Apostol Popescu : "Studiu de folclor si arta populara"
2. Revista "Invatamantul prescolar" 1-2 2000
3. Antologie de texte literare 1993
4. <http://www.crestinortodox.ro/datini-obiceiuri-superstitii>

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: GIOGA ELENA - LUMINIȚA
G.P.N.NR.2 BERBEȘTI, VÂLCEA

După cum bine se știe, familia reprezintă factorul primordial în educarea unui copil și educația începe în familie, de aceea legătura dintre grădiniță/școală și mediul familial va trebui să se întrepătrundă.

O educație adevărată, reală se fundamentează în familie, iar apoi ea se continuă în grădiniță și școală. În primul rând ea se realizează prin puterea exemplului și abia apoi prin cea a cuvântului. Tot ceea ce se săvârșește sub privirea copilului are efect mai puternic decât frazele moralizatoare.

Responsabilitatea dezvoltării copilului în primele etape ale vieții revine în primul rând familiei sale. Chiar și atunci când instituția școlară oferă programe foarte bune, ea nu poate contracara experiențele negative acumulate de copil în familia sa. Pe de altă parte, ceea ce învață copilul în instituția școlară pierde din importanță și eficiență, rezultatele fiind considerabil scăzute dacă părinții nu întăresc și nu valorifică programul educativ desfășurat în grădiniță.

Familia este prima instituție de educație morală și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență.

În cadrul familial se desprind disciplina și spiritul de inițiativă și se cultivă sentimentul demnității, dreptății, iubirii, respectul și ajutorul, sentimentul sacrificiului, care sunt elemente de bază ale vieții sociale. Primul factor care formează persoana într-o perspectivă multidirecțională este familia. Aceasta are menirea de a-l introduce pe copil în valorile grupului de referință, dar și de formare a primelor conduit. Familia trebuie mai mult să formeze decât să informeze. Copilul învață din mediul apropiat familial primele impresii, ei vor face, sau vor crede precum părinții imitând comportamentele acestora. **Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om.** Dacă în familie, nu doar s-a vorbit despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect, toleranță, ci copilul a și simțit cum e să fii iubit, a fost obișnuit să manifeste dragoste față de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă, să spună adevărul, știind că va fi tratat cu încredință, să aprecieze binele și frumosul, acest copil va crește iubitor, politicos, tolerant, responsabil.

Societatea în care trăim este într-o permanentă schimbare și presupune ca atât părinții cât și educatoarele să aibă în vedere mijloacele pe care le folosesc pentru a putea colabora cât mai eficient cu copiii, ei fiind foarte vulnerabili la această vârstă și influențele negative existând pretutindeni.

BIBLIOGRAFIE:

- Golu Mihai, *Dinamica personalității*, Editura Geneze București, 1993.
- Șchiopu Ursula, Verza Emil, *Psihologia vârstelor*, Editura Didactică și pedagogică, București, 1981; Tomșa Gh.
- Stănciulescu, E., *Sociologia educației familiale*, vol. I, Editura Polirom, Iași, 1998

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

**PROF. ÎNV. PREȘC. GÎRBOAN MARCELA MARIANA
COLEGIUL NAȚIONAL „MIRCEA ELIADE”REȘIȚA**

Înscrierea copiilor la grădiniță la 3 ani ar trebui să fie obligatorie, pentru că în acest fel toți copiii ar fi educați. Chiar dacă în primii ani de viață educația familiei ar fi precară, frecventând grădinița ar recupera o bună parte din comportamente, iar „educația celor 7 ani de acasă” s-ar completa. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui. „Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ. Din păcate, tot mai mulți copii sunt crescuți în medii ostile, de către mamă sau bunică, uneori de tată, mama fiind plecată la muncă în străinătate.

La prima ședință cu părinții pe care o fac toamna, le prezint părinților itemii fișei de evaluare inițială. Surprinderea e foarte mare din partea acestora atunci când constată că de fapt copilul lor nu a învățat de acasă cele mai normale deprinderi și obiceiuri. Sunt foarte mândri că copilul butonează telefonul mobil sau tableta, dar nu au deprinderi de autoservire, ordine, igienă, curățenie și exprimarea propriilor nevoi, exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative, bune maniere și comportament în diverse situații, limbaj corect transmis, modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte), consecvența și perseverența în realizarea unei sarcini, concentrarea atenției, alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Secretul unei educații rodnice este ca părintele să conștientizeze și să satisfacă nevoile copilului, iar principala nevoie a copiilor este să fie iubiți. De aceea, părinții trebuie să învețe să își exteriorizeze dragostea, prin cuvinte și gesturi de afecțiune. Pentru ca cei mici să devină mai târziu ființe responsabile și să se simtă realizate, părinții trebuie să țină cont de patru dimensiuni ale procesului educativ: să le satisfacă nevoile emoționale; să îi pregătească pentru viață, formându-le deprinderile esențiale; să le asigure protecția fizică și emoțională; să îi ajute să își conștientizeze și să își controleze mânia. Un copil căruia nu i se arată iubirea și prețuirea, mai târziu va fi anxios, depresiv și va avea un sentiment de inferioritate. Nu va putea, în societatea concurențială actuală, să țină ritmul cu ceilalți. Va fi labil emoțional și nu își va putea folosi toate resursele ființei la întregul potențial. Părinții trebuie să îi asigure permanent micuțului „rezervorul emoțional”, care îl va ajuta să se dezvolte plenar.

„Cei șapte ani de acasă”, creșterea și îngrijirea copilului presupun, dincolo de iubire, multe momente în care părintele stimulează și coordonează achiziția de informație și cunoștințe de către copil. O parte din cele necesare unei vieți sociale sunt preluate de către copil din mediul său familial, fără ca părintele să facă ceva în mod special. Astfel, copilul va învăța roluri sau modele comportamentale prin mimetism. Ce ne facem însă cu acești copii exploratori, care au nevoie de experiențe personale pentru a atinge un maxim de potențial, care ne „încearcă” și care eludează în permanență limitele, pentru a avea propriile experiențe, și astfel, pentru a-și ajusta comportamentele în funcție de regulile celor din jur?

Greșelile sunt firești, iar copilul trebuie să știe acest lucru. Cu toate acestea, nu înseamnă că ele trebuie promovate sau încurajate în comportamentul lui. Trebuie să-i explicăm copilului, ori de câte ori avem ocazia, că este normal să greșească, dar că astfel de acțiuni au consecințe neplăcute, pe care trebuie să le înfrunte responsabil.

Încurajează-l să vadă întotdeauna greșelile ca oportunități din care poate învăța lecții importante de viață. Adesea, greșelile atrag cu sine și eșecurile, în fața cărora copiii au tendința de a claca. La maturitate copilul va trece printr-o mulțime de situații neplăcute și va înfrunta foarte multe eșecuri, pe care este bine

să le exploateze și să le depășească cu fruntea sus. Pentru asta, trebuie să învețe din greșeli și eșecuri încă de mic.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul „taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești”, iar prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți oboseți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața voastră, cât și din cele negative. Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc. Iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încalca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, gândiți-vă ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptate de către ceilalți.

Bibliografie:

1. Gheorghe Schwartz, Gabriela Kelemen, Olga D. Moldovan, „Psihologia copilului”, Editura Universității „Aurel Vlaicu”, Arad, 2009
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, „Consilierea și educația părinților”, Editura Aramis, București, 2002

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR GÎRLONȚA CARMEN GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT „DUMBRAVA MINUNATĂ”, MEDIAȘ

Expresia „cei șapte ani de acasă” avea în vedere perioada de timp până la care copilul intra într-o formă de învățământ obligatoriu, timp în care era necesar să deprindă anumite reguli de comportament pentru a se adapta noilor cerințe. Era educația realizată în familie, care depunea tot efortul în acest sens.

Astăzi, a avea *cei șapte ani de acasă* se referă, cu preponderență, la bunele maniere pe care le are un copil sau nu le are: dacă salută, folosește formule de politețe, își cere scuze dacă a greșit, interacționează pozitiv cu cei din jur etc. Acest lucru nu se realizează în șapte ani efectiv, ci într-o perioadă mai lungă sau mai scurtă și în funcție de valorile promovate de fiecare familie. Copiii învață prin imitație, dacă părintele va fi un model bun, copilul preia în esența lui comportamentul acestuia.

Astăzi copilul intră în școală în jurul vârsei de șase ani, ar trebui să învețe mai repede aceste lucruri?...poate! Astăzi tot mai mulți copii frecventeză de timpuriu, creșele și grădinițele, petrec cea mai mare parte a timpului alături de alte persoane decât părinții lor. Au aceștia timp să deprindă de la părinții lor toate bunele comportări? Sau educatorii îi pot influența într-o așa mare măsură precum părinții?

Deci, copiii au mai puțin timp de petrecut cu părinții lor, aceștia, desigur, se străduiesc să-i învețe cum să se comporte, dar se întâlnește de multe ori o dârzenie din partea copilului care nu vrea nici în ruptul capului să salute, să ceară frumos un lucru, practic se împotrivesc autorității și valorilor propuse de părinți. Este oare un mod al copilului se a se revolta împotriva stilului permisiv, inconsecvent al părintelui sau înlocuirii afecțiunii și timpului copilului, cu valori materiale? Poate...

Și totuși, bunele maniere se deprind într-o familie în care părinții sunt implicați, sunt prezenți, copilul are șansa să-și observe părintele în ipostaze de viață diverse, reacțiile pe care le are, relațiile cu ceilalți oameni.

Deci, întâi noi adulții, să avem bunele maniere la noi, în permanență, gândindu-ne că niște *ochi mici* absorb modul nostru de a ne comporta. Modelul părinților este decisiv. Un educator bun îl poate influența într-o măsură mai mare sau mai mică, dar nu decisiv și independent.

Din punct de vedere personal, în momentul actual, *a avea cei șapte ani de-acasă* reprezintă pe lângă bunele maniere, care vor veni de la sine în contextul în care părinții sunt consecvenți în cerințele lor față de copii și în comportamentul lor propriu, înseamnă a sprijini copilul să devină independent, încrezător, echilibrat, capabil să-și spună opiniile, chiar dacă sunt diferite de ale celor din jur și le respectă totodată pe acestea, este implicat în a-i ajuta pe ceilalți mai mult decât a obține beneficii pentru sine.

Singurul mod de evoluție a societății actuale este promovarea valorilor autentice, în primul rând în familie și oferirea de modele responsabile tinerei generații.

În încheiere propun învățarea bunelor maniere, cum altfel decât prin cânt și joc, activitatea de bază a copilului în această perioadă:

Un copil politicos
E cu lumea cuviincios
El salută pe oricine
C-așa e frumos și bine.

După ce m-am deșteptat
Și am coborât din pat
Merg la mama și la tata
Și le zic: „Bună dimineața”

Când mă duc eu la plimbare
Și-ntâlnesc un om în cale
Mă gândesc ce-am de făcut

„Bună ziua", îl salut.

Cu copiii când vorbesc
Și de ei mă despărțesc,
Le dau mâna cu plăcere
Și le zic la revedere.

Când e patul așezat
Și sunt gata de culcat
Spun atuncea tuturor
„Noapte bună"; Somn ușor".

(Copilul politicos)
https://gr11f5a.ucoz.org/publ/educa355ia_timpurie/grupa_pregatitoare/copilul_politicos_quot/25-1-0-9

„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: GÎTLAN ADRIANA
GRĂDINIȚA NR.1, BALOTEȘTI
JUD. ILFOV**

"Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală". Albert Einstein

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Aceasta expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații de către cine și în ce mod.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Bebelușul este atașat de mama și de tata, iar comportamentele, limbajul sunt imitate și exprimate de către copil în joaca lui și în comunicarea cu ceilalți. Ticurile verbale, reacția adulților la diverși stimuli, modul de a răspunde la mediu le puteți observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi.

La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne dă mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți oboseți la un moment dat.

Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața voastră, cât și din cele negative.

Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire, ordine, igiena, curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative;
- bune maniere și comportament;
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție topică ori dezacord dintre părțile de vorbire);
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);
- consecvență în realizarea unei sarcini;
- concentrare a atenției;

- perseverență în realizarea unei sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- spiritul de competiție
- altruismul;
- cooperarea;
- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu, un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele, ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o eticheta, ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA LIMBAJULUI SOCIAL IN DEZVOLTAREA PERSONALA

PROFESOR: GIURANIUC GABRIELA-DOINA COLEGIUL TEHNIC DE INDUSTRIE ALIMENTARA SUCEAVA

MOTO: „Căminul face omul. Educația primită în cămin nu influențează numai spiritual și manierele, ci și caracterul.” (Samuel Smiles)

Educația este un proces foarte complex care începe din primele luni de viață și durează toată viața. Cu alte cuvinte atât cât trăim învățăm. Marele actor Radu Beligan spunea „Ca să ai avere intelectuală trebuie să rămâi elev toată viața!” Este foarte adevărat că educația primită în familie în cei „șapte ani de acasă” este foarte importantă și-și pune amprenta asupra individului pentru tot restul vieții și, de altfel nu-i primești la nicio școală, dar reprezintă singura „diploma” recunoscută în întreaga lume. Această educație este una bazată în principal pe legi scrise și nescrise și e moștenită de la părinți prin puterea modelului care, la rândul lor i-au avut mentori pe părinți lor. În funcție de evoluția individului și de puterea de adaptare a acestuia la evoluția societății și a puterii de influență ce o are societatea asupra lui, fiecare individ își formează propriul cod de conduită morală și socială. În cea mai mare parte a istoriei omenirii a existat un cod de bune maniere transmis oral, într-o formă rudimentară și care varia mult de la o regiune la alta.

„Bunele maniere formează o parte din limbajul social, prin care ne adresăm celor din jur și prin care ei ne reperează ca oameni aleși, manierați sau dimpotrivă, bădărani și vrednici de dispreț.” (Marin Gh. Ciobanu, *Sănătatea optima de-a lungul vieții*, vol. 3, Editura Accent Print Suceava, 2005, pagina 260).

Din cele mai vechi timpuri elitele au încercat să-și demonstreze superioritatea prin diverse metode prin adoptarea unui cod specific de comportament. Prima carte cu reguli de conduită în societate a fost scrisă acum aproximativ 4500 de ani în Egiptul antic de către edilul Ptah-hotep. În antichitatea greco-romană se puneau un accent deosebit pe modul de exprimare și pe gestică în public. Confucius considera că nu există virtute fără politețe, iar în Japonia salutul a devenit o adevărată artă.

Abia în Europa Evului Mediu s-a conștientizat importanța bunelor maniere și începând cu secolul al XIII-lea au început să apară ghiduri pentru un comportament civilizată. Primii au fost italienii prin „*De quinquaginta curilatitibus ad mensam*”, semnată de Bonvesin della Riva (1240-1315), care într-un poem scris în latină și lombardă concentrează cincizeci de reguli de respectat la masă. Un alt exemplu de ghid privind comportamentul în societate este cel scris în 1384 de către Francisc Eiximenis, un teolog din Catalonia. Au început prin a oferi reguli de comportament în timpul mesei și au ajuns să ofere indicii în fiecare moment al vieții. Termenul de etichetă cu sensul de reguli convenționale de comportare politicoasă, folosite în viața de toate zilele, a apărut la curtea regelui Franței Ludovic al XIV-lea unde grădinarul regal a pus tablite (etichete), prin care se solicita ca vizitatorii să nu calce florile. Aceste norme de comportament civilizată au fost mult timp apanajul curții regale și aristocrației, dar odată cu dezvoltarea burgheziei acestea au început să se generalizeze. Apariția idealului de *gentilom* transformat apoi în *gentlemen* și *lady* au impus un standard de comportament la nivelul civilizației occidentale.

Putem înțelege foarte ușor importanța deosebită acordată acestor norme sociale dacă ne gândim că omul este un animal social. Tot ceea ce se face este de la oameni, cu oameni și pentru oameni. Pentru a ușura comunicarea și a evita neînțelegerile și suspiciunile, normele de comportament ofera o bază solidă de pornire pentru derularea unui dialog, legarea unei prietenii, încheierea unei tranzacții sau pur și simplu pentru a duce o viață plăcută.

Codul de conduită socială cuprinde numeroase aspecte: o atitudine generală politicoasă, punctuală și servilabilă; utilizarea anumitor cuvinte și expresii obligatorii: mulțumesc, buna ziua etc.; respect față de lege și proprietate; o igienă corporală minimală și respectarea ordinii și curățeniei; evitarea limbajului ofensator și a unei gestici agresive; respect față de părinți, superiori, persoane în vârstă; acceptarea propriilor responsabilități și o atitudine de independență.

Școala este unul dintre cele mai complexe medii sociale și de aceea respectarea normelor de comportament capătă în acest mediu o dimensiune aparte. În cadrul școlii se învață, se joacă, se mănâncă, se muncește și se organizează competiții. Toate aceste activități diverse și fundamentale umane sunt efectuate prin cooperare între categorii diverse ca vârstă, profesie, poziție socială etc. Școala este un microcosmos în

care copiii se maturizează pentru viață. Lecțiile se desfășoară pe fundalul respectării regulilor de comportament social și astfel copiii sunt educați să devină adulți responsabili, autonomi și civilizați. De aceea, pe lângă codul de conduită morală și socială existent în societate, majoritatea școlilor au un regulament intern și un cod vestimentar.

În cei douăzeci de ani de predare am observat comportamentul multor elevi cu vârsta cuprinsă între 14-19 ani. Astfel am observat că acei elevi care nu respectă un minim de reguli de conduită morală sunt izolați de colectiv. Ei suferă și se dezchilibrează din punct de vedere emotional pierzându-și stima de sine. Grupul de elevi dintr-o clasă imită foarte bine societatea. Sunt elevi bogați, săraci, deștepți, mai puțin inteligenți, îngâmfați, nerecunoscători, religioși, răutăcioși, binevoitori, etc. Fiecare elev trebuie să-și găsească propria metodă de a se comporta cu ceilalți elevi pentru a se integra și pentru a se înțelege. Modul cum se comportă nu-i influențează numai pe cei din jur, ci mai ales pe el. Elevul care este plăcut de colegii lui se simte confortabil în propria piele, are încredere în el și vine cu drag la școală. Pentru a reuși trebuie să cunoască și să aplice un set de reguli de conduită morală dobândite în cei „șapte ani de acasă”. Copilul care este educat din familie să aibă bun simț, să-i respecte pe ceilalți și să empatizeze cu celălalt reușește să se adapteze ușor la grup relaționând aproape cu toți din grup, îi crește stima de sine, este încrezător în tot ceea ce face, devine curajoș, își formează și exprimă un punct de vedere și împune respect celorlalți.

Ca profesor diriginte la orele de consiliere și orientare școlară prin diferitele teme abordate încerc să omogenizez clasa ajutându-i pe cei care au mai puține maniere să-și însușească cât mai multe și să le aplice în viața de zi cu zi. Cu toții cunoaștem acest tip de lecții care au rolul lor foarte important, dar eu am ajuns la concluzia că nu este suficient.

Acum trei ani mi-a fost încredințată o clasă de profesională formată din elevi care au fost respinși de peste tot. Am fost extrem de speriată, așa că mi-am făcut un plan simplu, dar care a dat roade. De bun început i-am tratat cu mult respect fără să fac diferențe între ei și dându-le multă iubire, înțelegere, dar și corectând greșelile, însă cu blândețe și fermitate în același timp. Am observat că obțineam mult mai multe rezultate pozitive, dacă îi laudam pentru cel mai mic efort depus, decât să-i cert mult pentru ceea ce greșeau. Astfel le creștea încrederea în ei și prindeau curajul de a se afirma, de a avea un punct de vedere și de a veni cu drag la școală. Vorbe precum „știu că puteți, doar să vreți...”, „sunteți copii deștepți și vreau să și demonstrați asta”, „vreau să vă demonstrați în primul rând vouă că puteți” etc. au avut un rol foarte important. Un alt pas a fost acela de a vorbi cu fiecare profesor de la clasă și am stabilit cu aceștia că la orice abatere cât de mică să mă înștiințeze pe loc. Astfel, dacă eram în școală veneam în clasă imediat și luam măsurile ce se impuneau. De cele mai multe ori îi sunam pe părinți sau reușeam să-i liniștesc doar prin simpla prezență. Un alt pas a fost acela de a colabora foarte strâns cu părinții, acolo unde s-a putut. Când trebuia să informez un părinte despre ceva rău făcut de copilul său aveam grijă să-i dau vestea cu blândețe și să-l sfătuiesc ce trebuie să facă și cum să-l pedepsească pentru a fi în același gând și pentru a-i demonstra că nu este altă cale. Până la mijlocul semestrului întâi în clasa a IX-a cu ajutorul colegilor am reușit să-i determin să fie atenți la ore și să aibă o atitudine civilizată, apoi restul a venit de la sine. Astăzi sunt în clasa a XI-a și sunt mândri de ei și mai ales ei sunt mândri de ceea ce au realizat. Mai mulți colegi au susținut inspecții pentru obținerea gradelor didactice și au fost foarte lăudați ceea ce i-a făcut pe elevi să capete încredere în ei. Unii elevi s-au hotărât să-și continue studiile, mai ales că i-au încurajat și agenții economici la care au făcut practică. Aceștia chiar le-au propus să-i susțină angajându-i după terminarea școlii profesionale și ajutându-i să-și continue studiile.

Efortul a fost unul mare, uneori mi-am neglijat familia, am pus mult suflet, dar am fost și răsplătită. Am ajuns la concluzia că acești copiii, cărora li s-a spus mereu că sunt cei mai răi și au fost alungați de peste tot aveau nevoie de iubire necondiționată, răbdare și fermitate. Însă mai mult decât orice aveau nevoie să fie tratați corect fără a fi mereu comparați cu ceilalți. Am reușit să-i învățăm bunele maniere, respectul și să fie civilizați prin puterea exemplului și mai ales prin empatie. Astfel le-am demonstrat că-i înțelegem, dar și ei trebuie să empatizeze cu ceilalți, adică cu profesorii, colegii, părinții. Treptat am descoperit copii extrem de sensibili, muncitori și doritori de afirmare. Au devenit una dintre cele mai plăcute și mai liniștite clase. Astăzi profesorii merg cu drag la ore la clasa lor.

Îmi va părea foarte rău când vor termina. A fost o experiență grea, dar plină de învățăminte.

CODUL BUNELOR MANIERE PENTRU COPII

SCOALA GIMNAZIALA SAMARINESTI GRADINITA LARGA, GORJ PROF. INV. PRESCOLAR: GIURCAU ALINA

Cea mai importantă educație a unui copil are loc în interiorul familiei, de aceea este important să îi învățăm pe cei mici, încă de la cele mai fragede vârste, reguli de comportament în societate, precum și cu ceilalți membri ai familiei.

Capacitatea prin care reușești să îi transmiți copilului tău bunele maniere reprezintă până la urmă și o carte de vizită a modului în care îl educi ca părinte.

1. Codul bunelor maniere pentru copii: **salutul**

Un părinte ar trebui să își învețe copilul că este deosebit de important să salute orice persoană cunoscută pe care o întâlnește. De asemenea, băieții trebuie să știe că ei sunt cei care acordă salutul fetelor, la fel cum și bărbații salută primii femeile.

2. Codul bunelor maniere pentru copii: **punctualitatea**

O altă regulă importantă pe care cei mici ar trebui să o deprindă este și punctualitatea, deoarece prin acest mod ne respectăm pe noi, dar și pe ceilalți. Pregătirea pentru școală de exemplu ar trebui să se desfășoare într-un interval de timp suficient încât să ajungem înainte de începerea orelor cu circa 5-10 minute. Când vine vorba de vizite, lucrurile se schimbă puțin. Nu este politicos să mergem în vizită înainte de ora fixată, nici măcar cu 5 minute.

3. Codul bunelor maniere pentru copii: **la masă**

Nu de puține ori, copiii mai mici devin năzdrăvani tocmai când ajung să fie puși la masă. De aceea este indicat să le explicăm câteva reguli de bună creștere atunci când mâncăm în familie sau la altcineva. În primul rând orice joacă trebuie să înceteze atunci când mâncăm. De asemenea, coatele nu se așază pe masă, ci eventual doar antebrațele pe marginea mesei. Folosirea tacâmurilor este obligatorie. De asemenea, din felia de pâine nu mușcăm, ci rupem cu amândouă mâinile bucați potrivite. La masă nu vorbim cu gura plină.

4. Codul bunelor maniere pentru copii: **pe stradă**

O primă regulă foarte importantă este să traversăm numai pe culoarea verde a semaforului și numai prin locurile marcate corespunzător. De asemenea, pe stradă copiii trebuie să învețe că nu au voie să arunce gunoaipe pe trotuar, ci numai în coșurile special amenajate. La fel ca un adult, nici copilul nu ar trebui să mănânce pe stradă, însă dacă situația o impune atunci este permis.

5. Codul bunelor maniere pentru copii: **mijloacele de transport în comun**

Și în mijloacele de transport în comun, un copil trebuie să dea dovadă de politețe și de bună creștere atunci când oferă locul său unui bătrân sau unei persoane infirme. O altă regulă de bună creștere spune să nu aruncăm nimic pe jos și să ținem asupra noastră gunoiul până când coborâm din mijlocul de transport în comun pentru a-l arunca la cel mai apropiat coș de gunoi. De asemenea, într-un autobuz sau tramvai este politicos să nu vorbim tare.

6. Codul bunelor maniere pentru copii: **la școală**

În aceeași manieră politicoasă ar trebui să se comporte un copil și atunci când se află la școală. Chiar dacă este înconjurat de elevi de vârsta lui și se poate simți mai liber, un copil cu bune maniere ar trebui să fie învățat să evite să vorbească urât sau să necăjească alți elevi. O atenție deosebită trebuie acordată comportamentului copilului față de învățător sau profesor, precum și față de celelalte persoane care lucrează în școală.

7. Codul bunelor maniere pentru copii: **"vă rog" și "mulțumesc"**

Dacă dorim să avem cu adevărat niște copii educați, trebuie să ne asigurăm de fiecare dată că cei mici spun "vă rog" și "mulțumesc". Odată ce deprind încă de la vârste fragede aceste formule de politețe, există mari șanse să se comporte în aceeași manieră și atunci când vor deveni adulți.

Bibliografie:

Cei șapte ani de acasă, Silvia Dima

Cartea bunelor maniere, Ed. Flamingo

Cum să ne creștem copiii bine, Elena Popescu, Ed. Booklet, 2006

CEI ȘAPTE ANI DE ACASA

PROF. GIURIADE CATALIN BENONI
LICEUL TEHNOLOGIC ȚARA MOTILOR ALBAC, JUD. ALBA

Dacă ne referim la *cei șapte ani de acasă* ne imaginăm educația primită de copil în familie, formarea sa comportamentală până ca acesta să meargă la școală. Expresia *a avea cei șapte ani de acasă* se referă la buna creștere a viitorului elev care salută, mulțumește, se comportă civilizată cu cei din jur. Integrarea copilului în societate depinde de educația bună primită în familie, de bunele maniere dobândite sau de regulile etice învățate. Astfel, un copil cu *cei șapte ani de acasă* va fi mult mai bine acceptat de societate decât unul lipsit de bun simț și de maniere. Totuși, educația timpurie primită acasă depinde de relația afectivă dintre copil și părinți, de ritmul de dezvoltare al fiecărui copil, de valorile în care familia crede și pe care aceasta le transmite tânărului.

Fundamentul formării comportamentului corespunzător al copilului este relația afectivă a acestuia cu părinții. Afectiunea părintească îi permite copilului să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată la vârsta copilului. În funcție de vârstă, acesta înțelege lumea în mod diferit. La 2 ani copilul nu conștientizează binele și răul. Este recomandat să fixăm limite, deoarece copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe, cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație. Între 3 și 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său, apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

Tot acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, își va dezvolta mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai utilă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, cu atât mai mult copiii.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE – CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF.INV. PRIMAR: GLIGOR ALEXANDRA CRISTINA
LICEUL TEHNOLOGIC DE TURISM ȘI ALIMENTAȚIE
ARIEȘENI, ALBA

Prima școală a copilului este familia care are responsabilități clare și diverse. Ea este cea mai importantă dintre toate instituțiile educaționale. Căminul este locul în care trebuie să înceapă educația copilului. Aici este prima lui școală. Avându-i pe părinți drept învățători, aici copilul va învăța lecțiile care-i vor fi călăuză în viață – lecții despre respect, cinste, ascultare, autocontrol. Influențele educaționale ale familiei constituie o putere hotărâtoare spre bine sau spre rău.

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

Mai putem spune ca educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii șapte ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îi vor ajuta, să devină un oameni respectoși și demni de respect la rândul lor. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului, așa precum spunea psihologul Oana Maria Udrea.

În cei 7 ani de acasă copiii pot învăța: deprinderi de autoservire; ordine; igienă; curățenie și exprimarea propriilor nevoi; exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative; bune maniere și comportament în diverse situații; limbaj corect transmis; modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc); consecvența în realizarea unei sarcini; concentrarea atenției; perseverența în realizarea unei sarcini; alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție; altruismul; cooperarea; atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Ca o concluzie, cei șapte ani de acasă sunt piatra de temelie a vieții viitoare. De acești ani depinde cum va fi integrat viitorul adult în societate, cum va fi agreat de cei din jur și cum își poate ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi.

Bibliografie:

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București

Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002

*** (2008) – Ghid de bune practice pentru educația timpurie a copiilor între 3 la 6/7 ani, MEC, București;

<http://fatitimp.blogspot.com/2013/01/dezvoltarea-copilului-rolul-familiei.html>

CEI SAPTE ANI DE ACASA SI IMPORTANTA LOR

IONELA-CRISTINA GLONT
PROF. CONS. SC. C.J.R.A.E VALCEA
SCOALA GIMNAZIALA "ANTON PANN" RM. VALCEA

*Pentru a avea bun simț, nu ai nevoie de studii superioare, ci de cei șapte ani de acasă.
(Valeria Mahok)*

Totul pleacă de la cei 7 ani de acasă...

1. Să fii **respectuos** și **manierat**
2. Să stii să **comuniți**: să stii să asculti și să stii cât și când să vorbești
3. Să **saluți**
4. Să stii să **dăruiești**
5. Să ai **încredere**
6. Să iti **pese**.
7. Să înveți că viața este o **călătorie** pe care e bine să o faci cu bucurie și entuziasm. (Anghel, 2013)

Wilhelm Stekel, medic și psihanalist austriac, s-a ocupat îndeaproape de psihanaliza copiilor și a adolescenților, realizând astfel o carte dedicată părinților, intitulată "*Recomandări psihanalitice pentru mamă*". Medicul susținea că sănătatea unui copil sunt determinate cel mai mult de mediul în care trăiește, și în special de cel familial. Psihanalistul afirmă că "educația unui copil începe în prima zi de viață", iar mulți părinți nu înțeleg această regulă importantă în formarea unui copil, mulți dintre părinți răsfrâng peste măsura copilul, sau din contra neglijând copilul, nefiind atenți la nevoile sale, considerând că educația începe în momentul în care copilul mic începe să vorbească și adultul se poate face înțeles. Sau unii părinți lasând tot ce ține de educație pe seama școlii.

Părinții trebuie să știe că cei mai importanți educatori din viața copilului lor sunt chiar ei însuși, fiind un exemplu viu și concret pentru cei mici. Modul de a reacționa, comportamentul, atitudinea față de ei înșiși și față de alții, față de școală, față de muncă se formează în primii ani de viață, și sunt de obicei copiate de la adulții din preajmă lor, în special de la părinți, bunici și alte persoane semnificate din viața lor. Formarea realizată în acești primii ani vor sta la baza personalității lor viitoare. Perioada copilăriei mici și mijlocii este extrem de importantă deoarece studiile arată că în acești ani se formează personalitatea pe tot restul vieții. Rolul educației realizate în cadrul familiei este în primul rând de a dezvolta aptitudini de bază și competențe sociale în primii ani de viață ai copilului, începând chiar de la naștere. Familia are rolul de a pregăti copilul și a-l susține din mai multe puncte de vedere: emoțional social, comportamental, academic, financiar.

Părinții nu trebuie să vada educația ca un drasaj, așa cum din păcate este greșit înțeleasă de mulți, celebrul psihanalist francez Françoise Dolto afirmă faptul că educația nu are nimic în comun cu dresajul, cu comportamentul pe care încercăm să-l impunem copilului. Ci educația înseamnă este respectul față de sine însuși, respect pe care încercăm să îl inoculăm copilului prin exemplul respectului pe care adultul îl are pentru el. Acest tip de educație, bazat pe respect ajută copilul să aibă încredere în sine, îi da siguranța că orice ar face, va fi întotdeauna iubit, chiar dacă uneori mai este și certat. În opoziție, lipsa respectului atrage neîncrederea în sine, sentimente de inferioritate, care pot avea urmări negative în comportament.

Trebuie să subliniem importanța integrării copilului în cadrul familiei ca ființă umană și părinții să nu se comporte cu el ca și cum s-ar purta cu o păpușă, căci este o ființă care face parte din familie, nu e o marionetă trasă de ațe. Astfel, trebuie să le arătăm copiilor că îi respectăm din plin și ținem cont de părerea și nevoile lor. Psihanalist francez Françoise Dolto spune că: "*În fața copilului nu trebuie să facem nimic din ceea ce nu am face în fața unui oaspete de seamă.*"

Acasă copilul va învăța ce este siguranța sau nesiguranța, încrederea în sine, va învăța bunele maniere, va învăța respectul. Dezvoltarea psihologică a copilului din primii ani este foarte importantă pentru viitorul adult care va deveni. Interacțiunea socială, modul în care salută, cere ceva, mananca, critica sau ajută, răspunde politicos sau intrerupe într-una se învăța în familie. Acestea nu se pot învăța la grădiniță sau la

scoală. Educatorii, învățătorii, profesorii pot aminti, face referiri despre ele, dar este nevoie de exemplul părinților pentru ca micuții să le învețe și să le practice în viața de zi cu zi.

Concluzionând, ne dam seama că expresia "Cei șapte ani de-acasă" definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii ani de viață, perioada copilăriei mici și mijlocii fiind considerată chiar "culmea achizițiilor", fiind o perioadă intensă pentru dezvoltare psihică, copilul acumulând în acești ani foarte multe informații, etc.

Parteneriatul familiei cu grădinița sau școala are un impact pozitiv asupra dezvoltării academice a copilului. Conclucarea familiei cu grădinița sau școala îi ajută pe copii să fie mult mai civilizați, încrezători, implicați în activitatea școlară și cu rezultate academice bune. Chiar dacă în zilele noastre părinții stau mai mult plecați la serviciu, iar copiii petrec mai mult timp la școală, părinții pot recupera timpul despartit de copii seara și în weekend-uri, petrecând un timp înalt calitativ oferindu-le copiilor atenția și valorizarea de care aceștia au nevoie pentru o bună dezvoltare psiho-emotională. De asemenea este indicat ca părinții să își petreacă vacanțele împreună cu copiii, și orice moment liber să îl investească în copii, învățându-i pe aceștia deprinderi sociale, bune maniere și alte aptitudini importante pentru viitor, fără să uite că cel mai important model sunt chiar ei înșiși.

Bibliografie

1. Cretu, T. (2005). *Psihologia copilului - Program universitar de formare a profesorilor pentru învățământul primar*. Ministerul Educației și Cercetării
2. Schiopu, U., Verza, E. (1997). *Psihologia Varstelor. Ciclurile Vieții*, Editura Didactică și Pedagogică, București
3. Stekel, W. (2012). *Recomandări psihanalitice pentru mame*, Editura Trei, București
4. Anghel, C. (2013). *Totul pleacă de la cei 7 ani*, accesat pe 2 martie la adresa web: <http://www.catalinanghel.com/totul-pleca-de-la-cei-7-ani-de-acasa/>
5. Ardușatan, C., *Cei 7 ani de acasă*, website accesat la data de 2 martie la adresa: <https://www.la-psiholog.ro/cabinet-de-psihologie-si-psihoterapie-ardusatan-cecilia/cei-7-ani-de-acasa>
6. Șerban, A., *De ce sunt importanți cei "7 ani de acasă"*, accesat pe 2 martie la adresa : <https://www.libertateapentru femei.ro/articol/sunt-importanti-ani-acasa-cum-compensa-lipsa-153827>

ROLUL FAMILIEI SI A COMUNITAȚII IN ACTIVITĂȚILE EXTRACURRICULARE DIN GRĂDINIȚA

**PROF. INV. PREȘC. GODICIU-RUNCAN ILEANA-MARIA
PROF. SALADE ELENA IZABELA
G.P.P. NR. 3 SEBEȘ, JUD. ALBA**

Activitățile extracurriculare sunt definite ca fiind acele activități care se desfășoară atât în grupă, în grădiniță, în timpul sau după programul obișnuit (de exemplu serbările, concursurile, spectacolele de teatru din unitate), cât și în afara sălii de grupă, în comunitate (vizite, excursii, activități cu școala, biserica, alte instituții).

Aceste activități au, pe de o parte, rol educativ, venind în completarea obiectivelor procesului instructiv-educativ, dar și unul de relaxare. Activitățile extracurriculare se desfășoară într-un context informal, fiind implicați în desfășurarea evenimentelor atât copiii și educatoarele, cât și alte persoane: părinți, specialiști din diverse domenii.

Educația timpurie se focalizează pe dezvoltarea globală a copiilor, atât intelectuală, cât și socială, emoțională și fizică. Denumită și „vârsta de aur a copilăriei”, vârsta preșcolară se caracterizează prin multiple achiziții pe plan intelectual, fizic și comportamental. Odată cu intrarea în grădiniță copilul vine în contact cu o multitudine de necunoscute, el deschide un cutău al comorilor pe care, plin de curiozitate, îl cercetează și și-l însușește. Copilul își satisface curiozitatea prin joc, prin acțiunea directă cu obiectele, în această perioadă are loc dezvoltarea puternică a limbajului, se pun bazele operațiilor gândirii (sinteză, analiză, abstractizare, generalizare, comparație) prin acțiune nemijlocită cu obiectele se dezvoltă memoria, atenția, imaginația și, în același timp copilul, prin faptul că intră într-o colectivitate, își dezvoltă abilități și atitudini care îi vor fi utile mai târziu, la școală: sentimente de prietenie, respect, atitudinea de cooperare, de apartenență la un grup, spiritul de învingător.

Un rol important în dezvoltarea holistică a preșcolarului le revine acestor activități extracurriculare. Activitățile extracurriculare sunt îndrăgite de copii, deoarece au loc într-un cadru mai puțin riguros. Astfel ei se manifestă și socializează mai ușor și mai liber, achiziționând cunoștințe și formându-și deprinderi utile în viață, devin mai curajoși, mai încrezători, mai sociabili, învață reguli de conduită, dobândesc un limbaj expresiv și mai elevat, se educa inter și multicultural.

Printre activitățile extracurriculare pe care le putem desfășura la grupă se numără: serbări cu diferite ocazii (Crăciun, Ziua copilului, sfârșit de an școlar), concursuri, vizite la diferite instituții din localitate (școala, biserica, brutăria, spitalul, farmacia, magazinul, autogara, biblioteca, librăria, etc.), excursii, activități de voluntariat (Săptămâna fructelor și legumelor donate, Shoebox, cadoul din cutia de pantofi, donații de carte, ecologizare), alte evenimente cu părinții (concerte, spectacole, picnicuri, jocuri, activități practice și plastice).

Serbările sunt prilej pentru copii de a se costuma în personaje din povești și, într-un decor de basm, de a interpreta cu entuziasm versuri pentru familie și învață să își păstreze calmul, concursurile evaluează cunoștințele și îi ajută să persevereze pentru a obține punctajul cel mai mare, în cadrul vizitelor observă pe viu cum se fabrică pâinea, lactatele, mașinile, observă cabinetul medical, farmacia, biserica, fabrica, intră în contact direct cu profesorii și elevii din școală, cu medicul, farmacistul, preotul, cu alți oameni, în excursii descoperă natura, învățând să o respecte și să o protejeze, în activitățile de voluntariat învață să fie mai buni, mai altruști și mai darnici, iar în timpul atelierelor cu părinții învață cum să colaboreze cu cei mari pentru a obține un rezultat. Întâlnind diverși oameni, cu diferite culturi și provenind din diferite medii sociale, copiii învață ce înseamnă diversitatea și învață să o accepte. Spre exemplu serbările pot fi un mijloc prin care copiii să fie introduși în lumea altor popoare, sau să-și facă cunoscută propria cultură. Interpretând cântece, jocuri, poezii, mici scenete despre obiceiurile și tradițiile lor, purtând costume naționale, copiii vor învăța să aibă încredere în ei, în ceea ce sunt, vor învăța să-și promoveze cultura și identitatea socială, etnică, religioasă, dar și să observe și să accepte alte forme de manifestare culturală. În acest sens amintesc o serbare de anul trecut în care copiii au pregătit o suită de dansuri populare: “Hora moldovenească”, “Sârba oltenească”, “Bătuta din Oaș” – Maramureș, “Hațegana”, “Învărtirea” și “Jiana” – Ardeal. Tot cu această

ocazie copii au pregătit un colaj de cântece populare din diferite regiuni ale țării: “Trandafir de la Moldova”, “M-a făcut mama oltean”, “După pui de moroșan”, “Ardealul”, “Hai să-ntindem hora mare” și o prezentare de modă cu costume populare din zonă (românești, săsești, ungurești).

Un pion important al acestor activități extracurriculare sunt părinții. În prezent se încearcă, timid, trecerea de la concepția că partenerii părinți sunt doar beneficiari ai unui parteneriat, la cea prin care aceștia devin „parteneri cunoscători” și chiar furnizori de educație. Teoria partenerului cunoscător își are originea în Statele Unite ale Americii, iar în prezent, încet-încet, tinde să devină și la noi o realitate. Părinții sunt încurajați să ia parte la diferite proiecte sau evenimente din unitate, să se implice direct în activitățile din grădiniță ale celor mici, să devină, așa cum este normal, factor activ de educație. Că sunt însoțitori în excursii și vizite, că repetă poeziile cu cei mici, că pregătesc costumul pentru serbare, că donează fructe sau jucării, sau pur și simplu participă la confecționarea unei felicitări în cadrul unei atelier de creație, părintele devine un partener concret al educatoarei în educația micilor preșcolari. Parteneriatul efectiv cu familia și responsabilizarea acesteia față de educația copiilor, precum și implicarea comunității în activitatea și decizia educativă, precum și raportarea educației la valorile culturale diverse reprezintă două obiective ale programelor de educație timpurie.

Un alt partener al educatorului cu rol activ în activitățile extracurriculare din grădiniță este comunitatea. Parteneriatele dintre grădiniță și instituții din comunitate se concretizează, în general, prin:

- vizite la întreprinderi, biblioteci, muzee, poliție, biserică, florărie, piață, unde specialiștii le împărtășesc copiilor din tainele meseriei lor și unde copiii intră în contact cu angajații și observă procese tehnologice, clădiri, birouri, acțiuni, discută cu oamenii, comunică cu ei, învață să asculte, să aștepte rândul sau să dialogheze în mod civilizată;

- activități comune grădiniță - școală: vizite reciproce, discuții cu elevii, părinții, învățătoarea,
- activități sportive și practice, plimbări, excursii comune, lecții predate de profesori, discuții între cadrele didactice;

- spectacole de teatru, pantomimă, muzică sau dans prezentate de profesioniști;
- sesiuni demonstrative susținute de specialiști (experimente ale farmacistului, lectură demonstrativă a bibliotecarului, lecție de muzică a pianistului....)

Beneficiile activităților extracurriculare sunt multiple. Ele contribuie la dezvoltarea personalității celor mici, devin instrument de sprijin al educatoarei prin care aceasta reușește să transmită, să consolideze și să evalueze cunoștințele din toate domeniile, de la cel al limbii și comunicării, al științelor sau al societății să formeze deprinderi, să le formeze copiilor atitudini pozitive față de ceilalți, să atingă astfel obiectivele propuse într-un cadru variat, flexibil, deschis, prietenos, ce le facilitează copiilor participarea activă și dezvoltarea, să îi pregătească pe cei mici pentru viață.

Bibliografie:

- Marcu, Vasile; Orțan, Florica; Deac, Adina Emilia - *Managementul activităților extracurriculare*, Ed. Universității Oradea, Oradea, 2003;
- <http://ccdmures.ro/cmsmadesimple/uploads/file/rev8sp/invp/invp10.pdf>;
- <http://ccdmures.ro/cmsmadesimple/uploads/file/rev8sp/invp/invp10.pdf>.

EDUCAȚIA DIN PARTEA PĂRINȚILOR – CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**EDUCATOARE: PROF. GODJA ANTONELA-PETRONELA
UNITATEA: GRADINIȚA “PALATUL FERMECAT” REȘIȚA**

O greșeală tot mai frecventă pe care o fac părinții zilelor noastre, este aceea că uită faptul că copiii lor vor crește. Pentru acești părinți copiii lor sunt niște jucării, de care se amuză, și le fac toate plăcerile fără să le ceară nimic în schimb. Aceasta este calea care duce la formarea copiilor răsfățați, care consideră că li se cuvine totul fără să aibă nicio obligație și în fața căroro părinții nu mai au nicio autoritate încă de la vârste mici. Prin această atitudine părinții, în loc să-și formeze copii și să-i pregătească pentru viață, îi deformează creându-le o falsă imagine asupra lumii. Ei vor crede, pe bună dreptate, că nu au decât drepturi, că totul li se cuvine, că toți ceilalți oameni au menirea să-i servească pe ei deoarece în familia lor așa s-a întâmplat. În momentul în care pătrund într-o colectivitate (grădiniță, școală, colectiv de muncă) constată că lucrurile nu stau deloc așa. Ceilalți oameni nu sunt dispuși să aibă aceeași atitudine ca și familia lor, pretind respect, toleranță, lucruri pe care ei nu le cunosc și de aici apar problemele de adaptare. În general, acest tip de copii răsfățați sunt egoiști și nu sunt prea simpatizați de colectivele în care ajung. Pe lângă atitudinea greșită pe care o au față de ceilalți oameni, ei au o atitudine greșită și față de muncă. Ei se trezesc oameni mari, dar nepregătiți să-și asume un rol în societate deoarece nu au fost învățați să facă nimic. Sunt părinți care se laudă că nu îi pun pe copii lor să facă nimic, că nu le cer decât să învețe.

Primul lucru pe care un părinte trebuie să-l aibă în minte este Acela că într-o zi copilul lui va fi om mare și trebuie să fie capabil să-și câștige singur existența. A nu-l pune să facă nimic, în idea că îl vei face om învățat, este o greșeală deoarece părintele nu are de unde ști care va fi drumul copilului în viață și dacă va avea chemare pentru carte. De aceea, de la vârste foarte mici trebuie să-și implice copilul în activitate, adică să-l învețe să facă lucruri potrivite cu vârsta lui (de la a-și aduna jucăriile, a se îmbrăca, a-și așeza hăinuțele la loc, a face cumpărături, până la a-și ajuta părinții în gospodărie). În acest fel, copilul va respecta munca iar, dacă va fi atras de învățatură respectul față de munca fizică îl va ajuta și în munca intelectuală. Dacă părinții nu-i pun să facă nimic și le dau de înțeles copiilor că fac acest lucru pentru că îi iubesc și deci munca este un rău îi apără, acești copii vor ajunge să disprețuiască munca fizică, cel puțin, dacă nu și pe cea intelectuală. Omul prin însăși natura sa are nevoie de activitate. Dacă vă iubiți copiii, cultivați-le de mici dragostea și respectul pentru muncă. Nu vor fi doar bine pregătiți să desfășoare o activitate, dar vor fi și mai responsabili, mai încrezători în forțele proprii deoarece au constatat singuri că au putut duce la bun sfârșit o activitate.

Omul este o ființă social care trebuie să învețe să-și respecte semenii

În zilele noastre vedem, pe toate posturile de televiziune, așa-zisele VIP-urile pline de aroganță și tupeu, cu puțină cultură și talent în domeniul lor, dar cu multe pretenții, știri și talk-show-uri unde curg râuri de venin la adresa unora sau altora. Filmele pe care le vedem la posturile de televiziune au cu precădere eroi psihopați sau criminali, oamenii obișnuiți, cu viața lor „banală” nemaifiind interesați pentru producătorii de filme. În concluzie, pentru mijloacele de comunicare în masă, care sunt cei mai puternici formatori de opinie, oamenii care fac fapte bune nu sunt interesați, nu aduc audiență, deci rar apar pe ecrane. În aceste condiții, îi aleg pe părinții care se îndoiesc că ar fi necesar sau util să formeze copiilor lor trăsături pozitive față de ceilalți oameni, cum ar fi :respect, toleranță, altruism, cinste, sinceritate...

Se zice că lumea este o oglindă. Dacă îi zâmbești, îți zâmbește și ea. Dacă vrei să fii respectat trebuie să respecti.

Respectul față de altul trebuie să înceapă cu aparent banalul salut. A saluta o persoană pe care o cunoști este un prim semn de respect dar și o punte de comunicare între oameni. Deprinderea de a saluta se formează prin exercițiile repetate, pe care părinții le fac cu copiii lor de câte ori întâlnesc o cunoștință. Dacă această deprindere nu este formată de mic, omul mare singur și-o va forma mai greu, iar persoanele cunoscute nu-l vor privi cu prea multă simpatie dacă trece pe lângă ele fără să zică nimic și îl vor considera mândru sau arogant. Deci dacă deprinderea de a saluta este o punte în comunicarea dintre oameni, lipsa acesteia este un blocaj.

Respectul față de ceilalți reiese și din modul în care ne adresăm și ne comportăm cu ceilalți. Câteva exemple de comportament respectuos ar fi: într-un autobuz o persoană mai tânără oferă locul unei persoane mai în vârstă, ajută pe altul să urce sau să coboare, lasă să treacă înaintea sa, răspunde politicos la o întrebare care îi este adresată, etc. Acest mod de comportare este plăcut oamenilor din jur și cel care se comportă astfel va fi acceptat și simpatizat de ceilalți. Simpatia celor din jur crează o stare de bine oricărui om, deci este în folosul lui să se comporte ca atare.

Pentru ca un părinte să-și poată influența copilul în sensul dorit de el, trebuie să-și păstreze respectul acestuia. În acest caz, el este o autoritate pentru copilul lui și tot ce vine de la el este sfânt, este adevărat, fără nicio urmă de îndoială.

Copilul nu știe ce este binele și ce este răul, el învață pe parcursul vieții. Caracterul se construiește așa cum construiești o casă, iar el va fi mai puternic dacă are o temelie solidă. Temelia caracterului unui om se construiește în copilărie prin cultivarea acelor trăsături care îi vor permite, mai târziu, să se orienteze spre cele trei valori fundamentale: adevărul, binele și frumosul.

TITLU STUDIU: RADACINILE EDUCATIEI

AUTOR: GODZA JUDIT

PROF INV. PRIMAR LA LICEUL REFORMAT „WESSELENYI” ZALAU

Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte la interviul pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină. Așadar, cei șapte ani de-acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat. Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor, e foarte important ca micuțul să știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate. Bineînțeles, în cei șapte ani de-acasă intră și o componentă de altruism, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă, de cum să se îmbrace, să mănânce și să se poarte în anumite situații. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om.

Copilul își însușește acest set de reguli încă din fragedă pruncie, prin exemple și argumente clare. Un copil care are cei șapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil, educat, politicos, care știe să spună „mulțumesc” și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară. Învățându-l bunele maniere, când va crește, toate aceste lucruri de bun-simț i se vor părea normale și îi vor completa personalitatea. Tot în primii șapte ani de viață, se pot oferi celui mic câteva pilde despre ce înseamnă recunoștința, începând cu un simplu „mulțumesc” adresat bunicilor sau rudelor pentru cadourile pe care le-a primit de ziua lui de naștere și până la mici gesturi de apreciere pentru colegii de la grădiniță sau copiii cu care se joacă în parc. Chiar dacă nu înțelege imediat de ce trebuie să spună tot timpul „te rog” sau „mulțumesc”, ori să salute și să răspundă la salut, pe măsură ce va crește, își va da singur seama că bunele maniere îl ajută pe termen lung să relaționeze și să socializeze mai bine cu cei din jur. Ba chiar va atrage admirația celorlalți dacă știe cum să se comporte corect atunci când merge în vizită sau la un eveniment important. Trebuie să știe că bunele maniere nu sunt doar pentru zile mari, ci sunt importante în viața de zi cu zi, în orice situație. Pentru copii puterea exemplului este foarte importantă la vârsta de 3-7 ani. Pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prim imitație, reguli de politețe. Sunt lucruri care se învață implicit, spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal, sau dacă va vedea că părinții o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit. Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învață și formulele de adresare. Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulți copii care ajung chiar și în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învățat să spună tuturor «tu». Între 5 și 6 ani, copiilor începe să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, și perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate. Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Regulile de politețe pe care cel mic trebuie să le stăpânească sunt legate inclusiv de mesele în familie. În aceste momente, trebuie să învețe că nu este frumos să stea cu coatele pe masă, pentru a nu-i deranja pe cei de lângă el, că nu este o privesc prea plăcută atunci când mănâncă cu gura deschisă, că nu este politicos să se joace cu alimentele și să le arunce în toate direcțiile și că nu e nevoie să bată cu tacâmurile de nerăbdare, oricât de foame i-ar fi în acea clipă.

“Respectă ca să fii respectat” este una dintre bunele vorbe din bătrâni, spuse de părinții noștri. Dacă respecti pe cei din jur, te respecti pe tine și ai oportunitatea de a fi integrat mai bine în societate dacă știi să respecti pe cei din jurul tău, chiar și pe cei de aceeași vârstă cu tine. Până în clasa primară se stă mai mult

cu părinții, bunicii cu familia și cei apropiați în general. Acești ani trebuie să fie exploatați cu atenție și multă răbdare ca societatea să nu aibă de suferit peste 20 de ani. Viața de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților.

Acești 7 ani de acasă sunt piatra de temelie a vieții pe viitor. De acești ani depinde cum va fi integrat în societate, cum va fi agreat de cei din jur și bineînțeles își poate ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi. La rândul fiecăruia dintre noi - odată cu trecerea timpului, când devenim mai înțelepți, o să dăm și noi aceste sfaturi copiilor, nepoților și celor dragi, ca și ei să aibă la bază cei 7 ani de acasă, să poată merge în viață deschis și cu un viitor sigur.

Bibliografie:

1. Ciofu Carmen, (1998), Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea.
2. Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Măine, București.
3. Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București.
4. Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași.

STUDIUL DE SPECIALITATE CEI 7 ANI DE ACASA SI ISTORIA

PROF. GOGATA ANCA, LICEUL TEHNOLOGIC BAIA DE FIER

Istoria are un rol foarte important în dezvoltarea unui popor, deoarece ea constituie premiza principală care accelerează progresul economic. Baza vieții unei societăți este regăsită în paginile istoriei. Ea dă dovada unei experiențe nemaipomenite de dezvoltare multilaterală a strămoșilor.

Se spune că fără trecut nu poate exista nici viitor. Dezvoltarea este un ansamblu de acțiuni care favorizează apariția unor condiții mai bune existenței umane. Istoria este o carte a vieții, a înțelepciunii care ne ajută să ne îmbogățim bagajul intelectual. Nu trebuie să ignorăm trecutul, deoarece el ne deschide ochii luminându-ne drumul spre viitor.

Istoria este cea care dă identitate unui popor. Este precum o oglindă care reflectă într-un moment trecutul națiunilor, împreună cu succesul, cu necazurile, cu suferințele, cu eșecurile și cu victoriile lor. Istoria reînvie trecutul și îi poartă pe cititori în acele vremuri.

Definită ca o colecție de scrieri în care sunt consemnate evenimentele din trecut, istoria, este o sursă de informații pentru cei care vor să învețe despre oamenii care au trăit în veacurile apuse. Istoria este un izvor de învățăminte, este o sursă din care se poate dobândi experiență pentru că este rezultatul experiențelor acumulate ale trecutului.

Studiind împrejurările și situațiile în care s-au aflat generațiile din trecut, se poate beneficia de experiența acestora. Pascal spune referitor la acest lucru că „... popoarele primitive sunt numai acelea care nu-și cunosc trecutul.”

Un alt avantaj important pe care-l oferă studiul istoriei este acela că ne învață anumite lecții, prezentul fiind legat de trecut și de aceea istoria ajută în stabilirea unui mod de a trăi în viitor mai ușor și fără eforturi. Sentimentul legăturii dintre prezent și trecut ne ajută să învățăm și să dobândim experiență din trecut. Se spune că: „Pentru tineri ea are avantajul de a-i face să ajungă mai repede la nivelul propriului lor timp. Le deschide porțile și le permite să înțeleagă mai bine lucrurile care au dominat și care mai domină încă în lume. În acest fel ei pot să învețe să facă diferența dintre lucrurile de care ar trebui să se ferească și lucrurile care merită să fie păstrate.”

„Istoria se repetă” este o zicală bine cunoscută care face referire la numeroase momente din trecutul popoarelor, astfel ca ele să rămână ca învățăminte și avertismente pentru generațiile viitoare. Cu toate acestea, este bine de știut că nu toate evenimentele care vor avea loc vor fi exact ca cele din trecut. Dar, în ceea ce privește asemănările dintre evenimentele și întâmplările istorice, vom observa că ceea ce ne ușurează luarea deciziilor sunt experiențele și învățămintele dobândite din istorie. Astfel, când ne confruntăm cu o anumită problemă, putem fi capabili să o rezolvăm într-un mod potrivit, inspirându-ne din evenimentele asemănătoare ale trecutului.

Iată că istoria ne inspiră. Totuși este nevoie să atragem atenția asupra faptului că trebuie să avem grijă ce învățăm din istorie și de la ce istorici învățăm. Trebuie să facem unele investigații necesare ținând cont de anumite reguli și criterii, pentru că altfel, viața noastră va deveni un teren pentru tot felul de experiențe care ar putea cauza confuzie și dezordine.

Folosindu-se de mijloace adecvate precum videoproiectoarele, lecturile tematice, fișele de lucru, scurte momente artistice cu dramatizări tematice, elevii pot asimila informațiile mult mai ușor, pot deveni interesați de istorie ca obiect de studiu și pot intenționa să devină ei înșiși continuatori ai investigațiilor istorice.

Istoria este, de fapt, o poveste cu multe capitole extraordinare dacă este povestită cu măiestrie didactică de profesor, uzând de toată dăruirea și priceperea sa prezentând elevilor date și fapte despre originea poporului nostru, îi ajută să învețe din cine ne tragem, cum au trăit strămoșii noștri, cu cine au avut războaie, cum s-a format poporul român, cu cine și ce fel de relații au avut înaintașii, modalitățile lor de rezolvare a problemelor apărute în timp.

În concluzie, literatura de specialitate se dovedește deosebit de utilă tinerilor, fiindcă, dincolo de partea formativă, oferă soluții și sugestii pentru problemele unor comunități și societăți care au cunoscut experiențe similare, iar rolul acesteia este de a oferi cititorilor o cultură solidă, o bază bună de cunoaștere a realităților lumii înconjurătoare, conturându-i o imagine amplă și profundă asupra vieții.

Bibliografie

1. Frunză, Virgil-Teoria și metodologia curriculum-ului, Editura Muntenia, Constanța, 2003
2. Giurescu, C., Constantin- „Istoria românilor de la începuturi până azi, „ Ed. Cugetarea – Georgescu Delafras S.A., București, 2011
3. Ștefan Păun, Didactica istoriei, Editura Corint, București, 2007

EDUCAȚIA ȘI CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. INV. PRIMAR GOGONEL FLORENTINA ALINA

"Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală". Albert Einstein

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduit se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect.

Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea școlii are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la școală, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la școală, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al școlii și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între învățătoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a școlii. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la școală, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita învățătoarei informații despre cum decurge o zi la școală, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc..

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la școală, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfatice, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinții să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la școală?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Foarte importante pentru copilul școlar sunt și activitățile pe care le vor face în afara celor de la școală, mai exact în familie, cu membrii familiei și în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul învățătoarei, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la școală. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile individuale și de vârstă ale copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze

corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulții și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

La vârsta școlară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: “Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori “Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne dă mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți oboseți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața voastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire, ordine, igienă, curățenie și exprimarea propriilor nevoi, exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative, bune maniere și comportament, limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire), modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc), consecvență în realizarea unei sarcini, concentrare a atenției, perseverență în realizarea unei sarcini, alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc., altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți.

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său, deoarece: „Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

ROLUL CELOR ȘAPTE ANI DE-ACASA IN COMPORTAMENTUL COPILULUI

PROF. GOICEA ADRIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ȘERBAN-VODĂ”, BUCUREȘTI

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește toate cunoștințele, deprinderile, comportamentele și atitudinile acumulate în primii șapte ani de viață. Aceasta perioadă este considerată una din perioadele de dezvoltare psihică intensă, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini și limbaj. Este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii acesteia au cea mai mare influență asupra lui. Comportamentele, limbajul părinților sunt imitate și exprimate de către copil în joaca lui și în comunicarea cu ceilalți. Ticurile verbale, modul de a răspunde la mediu se pot observa la copil, asemeni unei oglinzi. Copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata și astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine. Este necesară controlarea de către părinți a limbajului și comportamentului în fața copilului, precum și exprimarea diverselor sentimente, dorințe și nevoi. Aceasta nu înseamnă că părinții trebuie să fie permanent stresați de modul în care vorbesc, se comportă sau reacționează la cei din jur, pentru că devine obositor la un moment dat. Dar va trebui să își impună anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată învăța atât din situațiile frumoase din viața lor, cât și din cele negative. Părinții trebuie să fie conștienți că cel mic supraveghează, analizează, interiorizează ceea ce fac, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat sau nu în societate. În cei șapte ani de-acasă copiii capătă deprinderi de autoservire, ordine, igienă, curățenie și exprimarea propriilor nevoi.

Ei învață exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative, bune maniere și modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte).

Copiii își cultivă astfel consecvența în realizarea unei sarcini, concentrarea a atenției, perseverența, alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva. Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competitivitate, altruismul, cooperarea.

Experiențele negative influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendința de a încălca normele sau nu va fi încrezător în forțele proprii. Ceea ce se înțelege, în mod tradițional, printr-un copil „bine crescut” implică o serie de aspecte. Salutul este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa fluturării mâinii și continuând pe urmă, firească, cu „bună ziua”. Atunci când se află în public, un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină conversația și își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește. Jocurile copilăriei sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazine sau la medic, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celorlalți. Copilul trebuie să învețe că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, de defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi și că toleranța este necesară în orice relație.

Există uneori devieri de la tipul de comportament pe care părinții doresc să-l însușească copilului lor, precum și zile în care totul pare să fie în zadar și că toate lecțiile predate copilului au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența și exemplul personal.

Este important, de asemenea, ca independența copiilor să fie stimulată. Dacă în copilărie altcineva lua mereu deciziile, copilul va tinde spre una din cele două extreme: ori va încerca totul, ca să-și afirme

independența, ori va evita totul, dintr-un exces de prudență. Dacă este obișnuit de mic să înfrunte situații diverse și să facă alegeri (evident, pe măsura lui, și controlate de adult) îi va fi mai ușor să ia hotărâri în ceea ce-l privește. Felul în care i se vorbește și felul în care este ascultat, îl va învăța cum să facă, la rândul lui, acest lucru, de o manieră pe cât posibil politicoasă. Părinții au o responsabilitate majoră deoarece de ei depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. A fi bine-crescut nu înseamnă neapărat același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „**șapte ani de-acasă**”.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

1. Bunescu Ghe., Alecu G., Badea D. – Educația părinților . Strategii și programe, E.D.P., București
2. Nica I., Țopa L. – Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I, E.D.P., București, 1974;

BUCHETELE PENTRU MAMA ACTIVITATE EXTRACURRICULARA

GOINA LOREDANA

Scopul: Confecționarea unui buchet de flori pentru a-l dăruia mamei;
Recitarea unor poezii cu tematica „8 martie-Ziua femeii”
Dansul florilor colorate.

Obiective:

- O1: să decoreze buchețele cu flori colorate;
- O2: să recite poezii cu tematica „8 martie-Ziua femeii”;
- O3: să danseze Dansul florilor.

Desfășurarea activității:

Copiii vor confecționa și vor decora câte un buchetel de flori pentru a-l oferi cadou mamei.
Educatorea va filma și va edita un video cu copiii răspunzând la întrebări despre mama:



- Cum se numește mămică ta?
- Dacă ar fi o floare, ce ar fi?
- Ce îi place mamei tale să facă? Etc.

Tot pe video se va desfășura Dansul Florilor Colorate. Copiii vor purta costume colorate și vor dansa în sincron special pentru mama.

Mamele vor primi cadou de la copiii lor un buchetel de flori confecționat, o diploma „CEA MAI BUNĂ MAMĂ” și video-ul surpriză.



EDUCAȚIA ÎN FAMILIE - CEI ȘAPTE ANI DE ACASA

GOLDIȘ IOANA ȘCOALA GIMNAZIALA NR.1 PIETROASA

Educația copilului are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament pe care i le stabilesc părinții ori educatorii. Fiecare părinte are o serie de reguli și încearcă să le aplice când este vorba despre educația copilului său.

De unde învață copilul tău?

Răspunsul la această întrebare diferă în funcție de o serie de factori, majoritatea depinzând de concepțiile părinților despre educație și formare. Indiferent de convingeri, experiențe sau atitudini, scopurile tuturor părinților converg înspre același rezultat: cu toții ne dorim copii bine pregătiți, care să-și găsească un loc cât mai bun într-o lume din ce în ce mai competitivă.

Unul dintre răspunsurile la această întrebare este, evident, școala. Școala rămâne principalul mijloc de educație formală a copilului și pentru mulți copii ea este singura speranță de a duce o viață mai bună, decentă. De la trei ani copilul este în grădiniță și de la șase ani la școală, unde primește o educație care îl pregătește pentru viață.

Astăzi **7 ani de acasă** simbolizează un anumit standard, minim, dar cumva obligatoriu, în care trebuie să se încadreze copiii noștri. Cei 7 ani de acasă ar trebui să urmărească:

- Copilul să știe ce-i place, ce-i trebuie, ce nu vrea să facă, ce este un pericol etc
- Să își susțină părerile și să-și apere interesele într-un mod în care să nu-i deranjeze pe cei din jur
- Să evite situațiile periculoase și să poată oferi un ajutor la timp cuiva
- Să știe că în viață vor exista și momente neplăcute, în care vor pierde și să știe să treacă peste ele
- Să fie atent și implicat în ceea ce se întâmplă în jurul lui

Aceste lucruri se învață mai mult prin copierea părinților și a altor educatori, așa că, este de maximă importanță ca părinții să fie un exemplu pozitiv pentru cei mici. Felul cum este tratat, cum i se vorbește, în care este ascultat, îl va învăța să facă și el, la rândul lui, asta.

Psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adultului.

Ce trebuie să știe un copil **de acasă** –din prisma psihologului:

- Până la 6-7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate-în principal, prin educația primită **acasă** un anumit grad de autonomie(să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Familia are un rol extrem de important, este cea care creionează caracterul și personalitatea copilului, este primul etalon după care ne este modelată personalitatea, în bine sau în rău.

Educația în familie, cei 7 ani de acasă, influențează puternic întreaga existență a individului, indiferent dacă el recunoaște sau nu. Părinții sunt modele pe care copiii, conștient sau inconștient, le văd cu ochii minții și le urmează.

ȘAPTE ANI DE ACASA

PROF GOLEA FLORENTINA, ȘCOALA D STURDZA TECUCI, GALAȚI

Studiile arată că șansele copilului de a crește, de a se dezvolta și de a obține rezultate mai bune cresc pe măsură ce părinții sunt mai implicați în educația copilului.

„Ceea ce fac părinții cu copiii acasă de-a lungul procesului de educație este mai important decât orice alt factor...” Desforges 2003

Părinții și familiile au cea mai mare influență asupra atitudinilor, comportamentului și reușitelor copilului.

Cercetări recente asupra dezvoltării creierului uman au demonstrat ca părinții sunt într-adevăr primii profesori ai copiilor lor. În primii ani de viață ai copilului - tot ceea ce părinții fac sau nu fac în mod obișnuit se va regăsi mai târziu și în obiceiurile copiilor. De exemplu, copilul cărui părinte se citește în mod curent povesti va dovedi mai târziu un interes mai mare pentru citit.

După primii trei ani de viață, creierul copilului ajunge până la 90% din greutatea unui creier de adult, așa că nu-i de mirare că în acești ani copilul își dezvoltă capacitatea de învățare.

Atunci când părinții le vorbesc, le cântă sau le citesc copiilor, creierul este realmente "pe recepție", adică se creează legături noi între celulele nervoase, iar legăturile vechi se întăresc. Acest proces de dezvoltare a creierului trebuie susținut nu numai printr-o alimentație adecvată copiilor ci și printr-o bună stimulare a simțurilor (auz, văz etc.).

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău.

Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei.

Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Care sunt, de fapt, lecțiile esențiale din primii șapte ani de viață?

Răbdarea: când îl învățăm pe copil să aștepte liniștit, să amâne satisfacerea unei plăceri, să își urmeze scopul cu perseverență, să nu bată din picior pentru că „toate” i se cuvîin doar lui, am pus o piatră extraordinară la temelie caracterului sau.

Bunătaea: să nu râdă niciodată de nimeni, să se poarte frumos cu copiii, mai ales față de cei cu nevoi speciale, să nu râdă, ci să poarte de grijă.

Să nu invidieze: să nu comparăm, să nu încurajăm excesiv spiritul de competiție. Cel mic e bine să învețe că își este suficient sieși exact așa cum este, iar darurile și avantajele altora nu-i vor știrbi din calitățile lui.

Bună cuviință: este una dintre lecțiile de la sine-înțelese pentru cei șapte ani de-acasă. Însă doar o mamă vă poate spune cât de dificil e ea de predat, cât de multă consecvență îți trebuie să îi predai copilului bune maniere, respect pentru oameni și bunurile lor și o purtare frumoasă în public.

Să nu își urmărească doar propriul interes: Atunci când îl învățăm pe cel mic să vadă și folosul celuilalt, să lucreze în echipă, să se bucure de binele celui de lângă el, într-un cuvânt, să fie altruist și empatic, i-am dat un dar neprețuit pentru toată viața! L-am învățat să semene sămânță de prieten!

Autocontrolul: este una dintre cele mai prețioase lecții. Ce bine-ar fi dacă toți am reuși să ne-o însușim.

O gândire optimistă : iată încă o lecție care se prinde din „zbor”. Când în casă plutește optimismul, copilul va învăța să gândească pozitiv prin imitație.

Cei 7 ani de acasă, reprezintă temelia omului ce am fost destinați să devenim, pe ea clădindu-se valorile, atitudinile, caracterul care ne reprezintă.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ ȘI IMPACTUL LOR ASUPRA DEZVOLTĂRII PERSONALITĂȚII COPIILOR

**PROF. GOLEA-SAVIN RALUCA
CȘEI ” DUMITRU CIUMĂGEANU”
TIMIȘOARA**

”Educația este cea mai puternică armă pe care o putem folosi pentru a schimba lumea”, spunea Nelson Mandela.

Plecând de la această frumoasă remarcă a acestui om care a luptat împotriva rasismului și a săraciei, cred cu tărie în puterea educației sub toate formele sale și a rolului ei hotărâtor în dezvoltarea personalității fiecăruia dintre noi.

Ca profesor de psihopedagogie specială, mă confrunt la clasă cu o diversitate de elevi care provin din medii sociale diferite. Lucrez cu copii care provin din familii în care relațiile dintre părinți sunt armonioase, copii din familii dezorganizate sau copii care trăiesc în familii abuzive.

Educația copilului începe în familie, ea este primul și unul dintre factorii decisivi în evoluția ulterioară a acestuia. În familie se impun primele reguli, se transmit valori morale, se formează caractere sănătoase, se învață ce este iubirea, respectul și toleranța.

Școala vine și consolidează, într-un parteneriat strâns cu familia, personalitatea copilului, având un important aport în integrarea socio-profesională a acestuia.

Însă puterea educației nu este nelimitată. Nu poate suplini un climat familial abuziv sau rolul pe care părinții îl au în ceea ce privește evoluția sănătoasă a unui copil.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Cred cu tărie în puterea și rolul educației primite atât în cadrul formal al școlii, cât și în mediul familial al copiilor, care să încununeze devenirea acestora în oameni responsabili și adaptați sociali și care la rândul lor să fie capabili să transmită mai departe valori morale sănătoase.

„Familia este un factor important și de răspundere al educației. Părinții o conduc și răspund de ea în fața societății, a fericirii lor și a vieții copiilor.” A. S.Makarenko

FAMILIA - MATRICE DE VIAȚĂ FUNDAMENTALĂ

PROF. INV. PRIMAR GOLOGAN CRISTINA
ȘCOALA GIMNAZIALA „ LUCIAN GRIGORESCU" MEDGIDIA

Familia reprezintă mediul în care copilul învață și exersează comportamentele sociale, să se descopere pe sine și pe cei din jur, se familiarizează cu sistemul valorilor sociale și culturale. Mediul familial ocupă un loc central în multitudinea factorilor determinanți ai evoluției copilului.

Copilul nu este un adult în miniatură, ci este un „candidat la maturizare“ (H. Pierot), deosebit de receptiv la influențele pozitive sau negative care se exercită asupra lui. De aceea, copilul trebuie socializat și modelat, iar fundamentarea personalității se realizează, în mare măsură, în interiorul familiei care concentrează primul său univers afectiv, social și cultural. Trăsăturile și coordonatele personalității copilului se construiesc în relație cu mediul social, cu situațiile pe care trebuie să le trăiască în familie, atitudinile părinților având o influență importantă asupra personalității copilului în devenirea sa ca adult.

Educația din familie a copilului se va continua cu cea din grădiniță. Uneori, între cele două medii educative, există diferențe majore de reguli, valori, cultură etc. În această situație, copilul este supus adaptărilor și readaptărilor repetate, care îl marchează profund: se instalează o stare de confuzie internă, copilul neștiind ce reguli să-și asume, care valori sunt acceptate social. Mai mult chiar, putem vorbi și despre o traumă emoțională, copilul simțindu-se vinovat dacă va adera la valorile grădiniței, în defavoarea valorilor familie (sau invers).

Familia este una din cele mai vechi forme de comunitate umană ce asigură menținerea continuității biologice, culturale a societății, satisfacerea nevoilor personale, asigurând sentimentul siguranței, menținerii și dezvoltării personalității. Rolul familiei nu se mai poate rezuma la asigurarea condițiilor de viață pentru copil, la asigurarea supravegherii acestuia, ci trebuie văzută ca primul factor în educația și instrucția copilului și un continuator al cerințelor impuse de practica educațională instituționalizată .

Familia este prima școală a copilului și contribuția pe care o are la educația acestuia poate favoriza sau îngreuna activitatea școlii. Din perspectiva sociologică, familia este instituția fundamentală în toate societățile. Familia este un "grup social relativ permanent de indivizi legați între ei prin origine, căsătorie sau adopțiune". Familia îi dă copilului primele informații despre lumea înconjurătoare, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar satisfacerii trebuințelor și dorințelor sale. „Omul devine om numai prin educație, dar educația la rândul ei trebuie să sesieze să urmeze mersul naturii, oricât de departe ne-ar conduce” - Pestalozzi

Strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor socio-moral.

Familia este partenerul tradițional al școlii deoarece influențează atitudinea copilului față de învățatură, motiv pentru care școlarizarea nu se poate realiza fără participarea activă a părinților.

Alături de școală și organizațiile de tineret, familia este unul din factorii care se preocupă de educația omului. De educația oamenilor se ocupă și alte persoane, instituții și organizații sociale, dar influențele educative exercitate de acestea sunt mai puțin organizate decât cele ale familiei, școlii și organizațiilor de tineret.

Din perspectiva sociologică, familia este instituția fundamentală în toate societățile. Familia este un "grup social relativ permanent de indivizi legați între ei prin origine, căsătorie sau adopțiune". În societatea românească, suntem familiarizați cu anumite versiuni ale familiei: familia nucleu și familia extinsă.

Prin definiție, familia este nucleul elementar realizat prin căsătorie, care unește soții și pedescendenții acestora(copiii) prin raporturi strânse de ordin biologic, economic și spiritual. De-a lungul timpului viața în familie s-a schimbat, dar continuă să exercite o mare influență asupra vieții private a copiilor și tinerilor.

Famiile asigură sentimentul siguranței și îi ajută să depășească obstacolele, inerente vieții, este punctul lor de sprijin, educându-i să devină persoane responsabile, adaptate timpului în care trăiesc.

Acest nucleu este determinat, în primul rând prin condițiile economice, materiale, de hrană, îmbrăcăminte, locuință, de organizarea unui ritm al vieții, de nivel cultural și comportamental, de integrarea socială prin care își pune desigur amprenta pe existența și dezvoltarea copilului, a elevului, în mod hotărâtor.

Bibliografie:

<https://ro.scribd.com/doc/103144691/Rolul-familiei-in-formarea-personalității-copilului>

https://www.academia.edu/36791450/FAMILIA_-

PRIMUL_EDUCATOR_ROLUL_FAMILIEI_ÎN_ACTIVITATEA_DE_ÎNVĂȚARE

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE – CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ EDIȚIA 2020

PROFESOR ÎNVĂȚĂMANT PREȘCOLAR: GORCEA VALENTINA CORNELIA GRĂDINIȚA CU PROGRAM NORMAL CIPĂU, JUD. MUREȘ

„Cei șapte ani de-acasă” este o expresie ce poate fi asimilată cu o educație ca la carte. Deși nu cred că există vreo rețetă specifică pentru o educație timpurie, dat fiind faptul că aceasta se dezvoltă treptat și continuu pe baza unei relații distinctive copil-părinte, ea există și reprezintă un instrument esențial în creșterea și dezvoltarea copilului.

„Cei șapte ani de-acasă” se constituie într-o expresie de valoare, cu vechime în societatea românească. A avea cei șapte ani de-acasă era apanajul unei educații ce provenea din familie și devenea condiția esențială pentru a pătrunde cu succes în școală și a reuși mai târziu în viață.

Cred în puterea exemplului personal și în răgazul pe care îl acordăm exclusiv copiilor noștri încă mici, deoarece acesta este primul lor pas înspre societate, pas în care îi putem însoți și oferi direcții de orientare și dezvoltare. Când sunt mici, toți copiii tind să copieze comportamentul adulților în preajma cărora sunt, astfel încât ca pe viitor să reflecte toate acele caracteristici pe care și le-au însușit în copilărie. Apartenența familială este esențială pentru construirea unei identități individuale. Ea presupune că există o transmitere către copil a istoriei familiale, a credințelor, miturilor, valorilor și mai ales că acest copil își găsește un loc în acea familie și este investit ca membru al acesteia.

Această perioadă nu se referă doar la acele semne exterioare de respect caracterizate drept politețe, ci la o întreagă suită de obiceiuri sănătoase pe care, dacă un copil le va deprinde acum, le va practica ulterior pe parcursul întregii sale vieți. Copiii învață prin imitare. Exemplul nostru contează. Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este să fim noi, părinții, un bun model pentru el. Începem să îl învățăm lucrurile simple încă de la o vârstă fragedă: să salute, să spună „te rog” și „mulțumesc”.

Educația primită în cei șapte ani de-acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Sunt părinți care muncesc de dimineața până seara pentru copiii lor, dar sunt total străini față de nevoile reale ale acestora.

Mă bazez pe acești șapte ani de-acasă, acolo și atunci se formează gusturile și înclinațiile, încep să se înfiripe încrederea și discernământul, iar expresia are din ce în ce mai mare nevoie de adecvare și conținut. Acest interval nu este o acumulare de bune maniere și, ci este exact oportunitatea de a crește și de a avea lângă noi oamenii cu care ne-am dori să ne împrietenim și pe care ne putem baza – exact oamenii de care ne plîngem că lipsesc în societatea noastră.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASA

ÎNV. GORTOESCU SILVIANA LACRAMIOARA

Motto: „ Bucuria de a avea copii trebuie să o legăm de datoria de a-i forma ca oameni de valoare” (Gordon)

Devenirea morală a personalității umane în condițiile sănătății psihice este un proces legat de însușirea cunoștințelor, a convingerilor și a conduitelor morale, în conformitate cu cerințele și idealurile morale ale societății. Implicarea familiei în educarea timpurie a copilului în domeniul moral-civic determină calitatea și finalitatea devenirii morale a acestuia.

Elementul hotărâtor în debutul educației moral-civice a familiei îl constituie legarea acestui efort de realitățile predominant afective ale copilăriei timpurii. La aceste vârste, copilul percepe, mai greu, semnificația binelui și a răului. El își dă, totuși, seama dacă ceea ce face îi bucură sau îi supără pe părinți. Măsurarea morală a conduitelor sale este reliefată de părinți prin exprimarea bucuriei, a supărării sau a nemulțumirii. Trăirile afective și emoționale ale părinților, determinate de conduita copilului, se transmit acestuia, sporindu-i satisfacția și bucuria, așa cum stările negative determinate de greșelile copilului îi provoacă acestuia din urmă rușinea, părerea de rău. Astfel, din dorința de a nu-i mai supăra pe părinți, copilul se obișnuiește, să nu mai greșească nici față de alții, apărând astfel premisele unor trăsături cu valoare morală: respectul față de oameni, dragostea față de cei apropiați. Copilul își însușește aceste valori, chiar dacă nu înțelege semnificația actelor sale. Observând în ochii părinților că nu se întristează de ceea ce face el, consideră că nici ceilalți adulți nu vor mai avea motive de nemulțumire. De aceea, devine imperios necesar ca la această fragedă vârstă copilul să fie comunicativ în relația cu părinții care îi asigură securitatea afectivă. Deprinderile de conduită morală se formează la vârsta timpurie când cei mici nu înțeleg aspectul moral-civic. În acest sens, părinții trebuie să continue actul educativ cu perseverență și unitate de cerințe. Ei nu trebuie să accepte atitudinile greșite ale copiilor: obrăznicia, lipsa de respect față de adulți, încăpățânarea, neglijarea unor sarcini și a obligațiilor primite în familie sau la grădiniță sau la școală, cu speranța ca atunci când vor fi mari vor înțelege ceea ce nu este bine și se vor îndrepta. De-a lungul copilăriei, aceste deprinderi negative se vor transforma în obișnuințe și vor fi, ulterior, greu de îndreptat.

Fixarea lor în conduita copilului generează o insensibilitate morală care îl face indiferent la sfaturile adulților. Trăsăturile negative de comportament, desconsiderarea regulilor și a normelor morale accentuează individualismul și neînțelegerea trebuințelor morale ale celor din jur.

Exemplul familiei, atmosfera afectivă, moral-civică din familie influențează puternic devenirea copilului. În acest sens cugetarea: „ Bucuria de a avea copii trebuie să o legăm de datoria de a-i forma ca oameni de valoare” (Gordon) sintetizează faptul că totul se învață: de la părinți, de la educatori, de la cei din jur. De aceea, modul de a vorbi, de a se comporta al părinților cu proprii copii sau cu ceilalți constituie un model de conduită și atitudini. Ignorarea procesului de formare a deprinderilor morale are efecte negative, influențând formarea moral-civică a copilului, prin sărăcirea bazei motivaționale a conduitei sale morale. Depășirea vârstei timpurii lărgeste influențele morale ale familiei asupra copilului și acesta își găsește alt câmp de exersare morală: grupul de joacă, grădinița, școala etc. acestea îi dezvoltă profilul moral care s-a conturat în familie. Noile experiențe, atitudini și conduite întâlnite aici, îi vor îmbogăți comportamentul moral-civic fără a însemna că familia nu trebuie să îl supravegheze și să îi susțină evoluția pozitivă mai departe.

Mamă, ești modelul meu
Și la bine și la greu.
De zâmbești – eu vesel sunt
Și sunt trist dacă m-alungi.
Te rog mult, învăță-mă!
Și m-ajută să fac bine
Ca să fii mândră de mine.
Nu mă lăsa să greșesc
Cu copiii când vorbesc.

Și la școală când voi fi
Să mă bat cu alți copii.
Tu știi că e greu în viață
Când n-ai „cei șapte ani de-acasă”!

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași

**PROF. INV. PRIMAR GRAD MARIA,
ȘCOALA GIMNAZIALA „DRAGOS VODA” – MOISEI**

„Copiii învață ceea ce trăiesc!

Dacă trăiesc în încurajare, copiii învață să fie încrezători.

Dacă trăiesc în acceptare, copiii învață să iubească.

Dacă trăiesc în aprobare, copiii învață să se placă pe sine.

Dacă trăiesc înconjuțați de recunoaștere, copiii învață că este bine să ai un țel.

Dacă trăiesc împărțind cu ceilalți, copiii învață generozitatea.

Dacă trăiesc în bunăvoință și considerație, copiii învață respectul.

Dacă trăiesc în prietenie, copiii învață că e plăcut să trăiești pe lume.”

(Dorothy Law Nolte)

Cifra *șapte* își manifestă forța magică nu numai în creațiile literare, ci și în viața reală, reprezentând valorile pe care familia reușește să le sădească în conduita copilului la vârste tot mai fragede. Expresia *cei șapte ani de acasă* este cunoscută și folosită în viața de zi cu zi, de cele mai multe ori, în forma sa negativă, sancționând manifestări ale unei persoane ce contravin bunelor maniere, făcând trimitere la regulile de comportament și educația ce ar trebui oferite de către familie în primii șapte ani de viață ai copilului.

Psihologii susțin că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. A avea cei șapte ani de acasă este un lucru de bun simț, dar și un lucru ce ne poate marca întreaga viață. Părinții trebuie să conștientizeze că prezența lor nu este necesară doar în primii doi ani de viață ai copilului. Primii șapte ani sunt esențiali, iar regretele ulterioare ale părinților nu vor schimba cu nimic evoluția adultului de mai târziu.

Familia este fundamentală pentru existența și formarea personalității elevului, ca mediu educativ determinant, dar și ca sursă de dezadaptare școlară și de comportament deviant al elevului, prin factori psiho-pedagogici, cu efect cauzal negativ. Buna-creștere se învață în familie, în mediul extern doar se fixează. Mediul familial este cadrul în care se deschide calea spre comunicarea eficientă, spre o anumită autonomie, spre manifestarea politicoasă și spre o relaționare socială sănătoasă.

Chiar dacă actualul context al sistemului de învățământ permite cuprinderea copiilor în grădinițe, respectiv școli, de la vârste de până la șapte ani, implicarea familiei în asigurarea bagajului manierat al ființei aflate în dezvoltare nu poate fi exclusă. Așadar, în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult; părintele este un exemplu pentru copil. Părinții le spun copiilor ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente. Aceste noțiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. De asemenea, familia îl îndrumă să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten.

Modelele de conduită oferite de părinți pe care copiii le preiau prin imitație și învățare precum și climatul socio-afectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor socio-moral. Familia este partenerul tradițional al școlii. Aceasta influențează atitudinea copilului față de învățatură, de aceea școlarizarea nu se poate realiza fără participarea activă a părinților. Școala ne poate pregăti pentru concursuri, competiții, dar nu poate să substituie cei șapte ani de acasă. Pentru un adult de succes, cele două instituții, familia și școala, trebuie să coopereze. Nu sunt de subestimat primii șapte ani de viață deoarece clar că ei sunt temelia.

Pentru construcția unei vieți închinată binelui, frumosului și adevărului, fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe. Exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc

sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

Cei șapte ani de acasă cuprind un set de priceperi și deprinderi formate în cadrul familiei și definesc modul în care îi respectăm sau nu pe ceilalți. Pe parcursul etapelor de dezvoltare din viața indivizilor descoperim că aceste reguli se îmbunătățesc pe parcursul vieții, dar definitoriu este modelul oferit de familie.

Un copil are drept model părinții în al căror mediu familial se dezvoltă până la vârsta de 3 ani, când intră în treapta preșcolarității. La această vârstă un copil ar trebui să știe să salute, să respecte anumite reguli de igienă sau reguli de comportament la masă, în vizită, la locul de joacă, în magazin, etc. Timpul de calitate acordat copiilor în cadrul familiei duce la achiziții majore în primii ani de viață ai copilului. Părinții conștienți de aceste lucruri încearcă să formeze copiilor o conduită civilizată și ei înșiși se comportă ca atare pentru că modelul matern este primul imitat de copil.

Pregătirea pentru integrarea în colectivitate este un aspect ce nu trebuie neglijat la această vârstă. Copilul trebuie să utilizeze formule adecvate de salut, moduri simple de a cere ajutor sau de a împărți anumite lucruri cu ceilalți. De asemenea, reguli de igienă precum spălarea mâinilor sau modul de a utiliza tacâmurile, sunt utile și ajută copilul ce intră într-un mediu nou, necunoscut.

Educarea tinerelor generații este mai ușoară dacă respectul pentru cel de lângă noi vine și de acasă și nu încercăm să spunem mereu că ni se cuvine totul. Suntem ființe unice, dar trăim într-o societate ce presupune a lucra sau a colabora cu alții, de aceea părinții ar trebui să acorde atenție acestor aspecte și să nu considere că tot ce se făcea odată trebuie aruncat.

Indiferent de locul în care ne aflăm: la școală, acasă sau în societate normele de comportare civilizată fac diferența între indivizi.

Bibliografie:

- Anghelescu Carmen, „*Zi de zi cu copilul meu (elemente practice de psihologie a copilului)*”, editura Medicală, București, 1989
- Ciofu Carmen, „*Interacțiunea părinți-copii*”, editura Medicală AMALTEA, 1998
- www.scribd.com
- www.didactic.ro

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASA

**PROF. GRAMA ALEXANDRINA,
COLEGIUL TEHNIC MOTRU**

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia. Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

GRIGORAS V. ELENA-ELIDA

Când discutăm despre cei 7 ani de acasă ne gândim profund la educația pe care copilul o primește de la părinți, bunici sau persoanele cărora le sunt încredințați copiii/minorii, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine-crescut, care știe să spună mulțumesc, te rog, îmi pare rău, am greșit, nu se va mai repeta, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

REFERAT
IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ
ȘCOALA GIMNAZIALA NR 1 RADU VODA
JUDEȚUL CALARAȘI
PROF. INV. PRIMAR, GRIGORE ANTONELA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie, dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

**PROF. INV. PRIMAR GRIGORE CRISTINA
ȘC. GIM. „MIHAIL KOGALNICEANU” BRAILA**

„Cei șapte ani de acasă” este o expresie care exprimă educația unei persoane. Spunem despre cineva că are „cei șapte ani de acasă” atunci când îi apreciem manierele și modalitatea respectoasă de a-i trata pe cei din jurul său. Cei șapte ani de acasă au ajuns să reprezinte un cod moral pe care ar trebui să îl respecte toți cei care trăiesc în societate.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho- social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună, consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie, copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

În concluzie ”cei șapte ani de acasă” sunt definatorii în formarea personalității copilului, în dezvoltarea imaginii și încrederii de sine, în învățarea normelor sociale și culturale.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.
Vincent, R., (1972.), *Cunoașterea copilului*, EDP, București

FAMILIA REPREZINTA BAZA CELOR 7 ANI DE ACASA

GRIGORE GABRIELA- VALERICA

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. INV. PRESCOLAR, GRIGORE MARIANA GRADINITA FLAMANZENI, BUFTEA, ILFOV

Cei 7 ani de acasă reprezintă oglinda educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

În mod firesc, orice părinte se întreabă: ”Sunt un părinte bun pentru copilul meu?” sau ”Ce înseamnă să fii un părinte bun?”

Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: sociala, psihologica, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Când copilul este pregătit să primească informații este foarte important modul în care vor fi transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- spiritul de competiție
- altruismul
- cooperarea
- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani deacasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special. Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, trebuie să ne gândim la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/ă de către ceilalți.

Familia asigură copiilor sentimentul siguranței și îi ajută să depășească obstacolele inerente vieții, este punctul lor de sprijin, educându-i să devină persoane responsabile, adaptate timpului în care trăiesc. Părinții sunt modele pe care copiii, conștient sau inconștient le ”văd” cu ochii minții și le urmează.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală.

Discuțiile cu copiii trebuie să decurgă în așa fel încât aceștia să se simtă membrii importanți ai ”echipei” pe care o formează familia. Copiii reacționează pozitiv și respectă calmul, încrederea, fermitatea și afecțiunea părinților.

Uneori, ca părinți, avem tendința să ”facem din țânțar armăsar,, când un compromis rezonabil poate rezolva situația. Nu trebuie să ne audă criticându-i față de alții.

Câteva din metodele prin care un părinte își poate educa copilul în această perioadă a vieții sale sunt:

- Să fim noi un exemplu
- Simțim nevoia să apelăm la o vorbă din popor relevantă la acest capitol ”nu fă ce face popa, fă ce zice popa”. Din păcate, cei mici vor fi mai tentați spre a copia comportamentul părintelui decât spre a-l asculta cu sfințenie atunci când spune ce să facă și ce să nu facă. Puterea exemplului este foarte importantă la această vârstă. Dacă vrem ca cel mic să nu arunce gunoarie pe stradă, trebuie să fim noi primii care aruncăm mereu ambalajele la coș. Să cedăm locul nostru în autobuz persoanelor mai în vârstă dacă ne dorim ca cel mic să procedeze la fel.

- Să-i obișnuim cu regulile. subtil!

- Atunci când îi spunem unui copil că nu are voie să facă un lucru, nu facem altceva decât să îi strârnim curiozitatea cu privire la ce se întâmplă dacă pune mâna acolo unde mami i-a spus să nu o facă. Nu trebuie să îi interzicem celui mic să exploreze mediul înconjurător, ci mai degrabă să îi explicăm consecințele acțiunilor lui. Dacă pune mâna pe ușa de la cuptorul aragazului, se frige și face buba și va avea nevoie de medicamente pentru a se face bine sau dacă se va sui acum în copac poate să cadă și să se julească și o să îi curgă sânge sună mult mai bine decât : Tu chiar nu înțelegi că nu ai voie să pui mâna acolo?! Am fi surprinși cât de inteligenți sunt copiii la o vârstă fragedă.

- Să-i învățăm despre egalitate

- Atunci când vorbim despre egalitate, trebuie să îi explicăm celui mic că un director nu este cu nimic mai bun decât doamna de la curățenie. Amândoi sunt adulți care muncesc pentru familiile lor și trebuie respectați în aceeași măsură. Afirmatiile de genul dacă nu ești cuminte, te las în stradă să te fure țigani nu fac altceva decât să îi imprime în minte celui mic ideea că rromii sunt o etnie rea și că trebuie să se poate cu ei în mod corespunzător.

- Să le explicăm despre bunele maniere în public

- Atunci când mergem cu cel mic în locuri publice, țipetele și urletele lui nu vor face altceva decât să atragă atenția asupra noastră într-un mod negativ. Trebuie să îi explicăm celui mic că nici lui nu i-ar plăcea să fie deranjat atunci când vrea să doarmă de exemplu. Să-i spunem că dacă îl nemulțumește ceva țipetele și crizele de nervi nu îl vor ajuta să obțină nimic, din contră. Trebuie să descoperim ce îl supără și să căutăm soluții împreună. Pentru a preveni astfel de comportamente pe viitor nu trebuie să cedăm când cel mic face crize de nervi în public.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Copilul trebuie iubit necondiționat și acest lucru trebuie să-l arătăm zilnic! Să ne iubim copilul indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură!

„Cei șapte ani de acasă” vor constitui „fundația” pentru construcția unei vieți închinată binelui, frumosului și adevărului. Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

Bibliografie

1. Educatia timpurie in Romania – IOMC-UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. P., Emil, R., Iucu, Educatia prescolara in Romania, Polirom, 2002
3. Ciofu Carmen, Interactiunea parinti-copii, Editura Medicala Amaltea, 1998

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

**PROF. INV. PREȘCOLAR: GRIGORESCU CRISTINA
GRADINIȚA P.N. CAPU PLAIULUI, GURA OCNITEI, DAMBOVIȚA**

Cei 7 ani de acasă sunt esențiali pentru a pune baza unei educații corecte a copilului. Prin comportament, prin limbajul pe care-l utilizează, prin felul de a comunica cu semenii lui înțelegem cât de bine au fost explicate regulile de bune maniere. De multe ori mama este prea tolerantă la anumite situații, iar tata este prea dur. Copilul, însă, nu știe cum este corect să procedeze dacă și maturii au păreri împărțite.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece

timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Pentru ca un copil să deprindă aceste reguli mult mai ușor, trebuie să fie explicate pe etape. Dacă micuțul vă cere o jucărie, obișnuiți-l să spună, printre primele cuvinte, formulele de politețe: „te rog”, „poftim”, „mulțumesc”. De asemenea, aduceți-i cât mai multe exemple concrete, de preferat în momentele în care încalcă vreo normă de bună purtare și așa insistați până acestea vor deveni o obișnuință.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

GRIGUTA TUDORITA-MARIA GRADINITA CU P.P MAMARUTA, CLUJ-NAPOCA

Cei șapte ani de acasă, este o expresie care exprimă educația unei persoane. Putem spune despre cineva ca are cei șapte ani de acasă atunci când apreciem modalitatea respectuoasă de a-i trata pe cei din jurul său. Cei șapte ani de acasă reprezintă educația pe care o oferă părinții copilului lor.

În societate rolul cel mai important în formarea copilului, îl are familia. Primii educatori în viața copilului sunt părinții, iar educația primită în primii șapte ani, are un rol important în dezvoltarea și socializarea copilului. Când afirmăm că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să spună mulțumesc, să salute, să spună te rog și care se comportă politicos cu cei de vârsta lui și cu adulții. În familie, copilul învață un anumit regim igienico-sanitar, precum asigurarea unui program zilnic, în care copilul trebuie să respecte orele de somn, de joacă, de masă, de plimbare, toate acestea fiind necesare dezvoltării fizice armonioase. Copilăria, este cea mai bună perioadă a vieții pentru educație și instruirea caracterului psiho-social. Încă din primii ani de viață, copilul preia de la părinți gesturi, atitudini, exemple de comportamente, toate acestea rămân uneori întipărite pentru toată viața, în profilul moral al copilului.

Părinții, sunt primii mentori din viața copilului, furnizându-i primele informații și învățături de orientare în lume, primele reguli de conduită și primele sfaturi. Influențele educative pe care familia le realizează asupra copiilor se manifestă atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei.

La vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie, educatori și profesorii din școală, cadrele didactice vor șlefui ceea ce a realizat familia, vor completa golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și o să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme. Cei șapte ani de acasă își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume om. Este perioada cea mai importantă, temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant.

Cei șapte ani de acasă reprezintă un cod moral pe care ar trebui să îl respecte toți cei care trăiesc în societate.

Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. GROPENEANU ANDREEA-DANIELA
LICEUL TEORETIC „CONSTANTIN ANGELESCU”,
IANCA, JUDET BRAILA

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor șapte ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei șapte ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

EDUCATOARE: GROSU OANA-GABRIELA GRADINIȚA CU PROGRAM NORMAL IAZU

Cei 7 ani de acasă sunt esențiali pentru a pune baza unei educații corecte a copilului. Prin comportament, prin limbajul pe care-l utilizează, prin felul de a comunica cu semenii lui înțelegem cât de bine au fost explicate regulile de bune maniere. De multe ori mama este prea tolerantă la anumite situații, iar tata este prea dur. Copilul, însă, nu știe cum este corect să procedeze dacă și maturii au păreri împărțite.

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă).

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă.

La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: “Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori “Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne dă mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți oboșiți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața noastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său, deoarece: „Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

CEI ȘAPTE ANI DE ACASA!

PROF.INV.PRIMAR: GROSU VALENTINA ȘCOALA GIMNAZIALA VIZANTEA RAZAȘEASCA

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui. **Bebelusul** este atașat de mama și de tata, iar comportamentele, limbajul sunt imitate și exprimate de către copil în joaca lui și în comunicarea cu ceilalți. Ticurile verbale, reacția adulților la diverși stimuli, modul de a răspunde la mediu le puteți observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi. **La vârsta prescolară**, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu seamăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi ca mâncăm tot ce ne da mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine. Încă din primii ani de viață, cel mic poate învăța cu ajutorul tău ce înseamnă noțiunea de respect, mai ales dacă îl înveți să folosească des cuvinte precum „te rog”, „mulțumesc”, „bună ziua”, „mă scuzați”.

Regulile de politețe pe care cel mic trebuie să le stăpânească sunt legate inclusiv de mesele în familie. În aceste momente, trebuie să îi explici că nu este frumos să stea cu coatele pe masă, pentru a nu-i deranja pe cei de lângă el, că nu este o priveliște prea plăcută atunci când mănâncă cu gura deschisă, că nu este politicos să se joace cu alimentele și să le arunce în toate direcțiile și că nu e nevoie să bată cu tacâmurile de nerăbdare, oricât de foame i-ar fi în acea clipă.

Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte la interviu pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină. Așadar, cei șapte ani de-acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat. Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor, e foarte important ca micuțul să știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate. Bineînțeles, în cei șapte ani de-acasă intră și o componentă de altruism, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă, de cum să se îmbrace, să mănânce și să se poarte în anumite situații. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

GROZA CRINA MARIANA ȘCOALA GIMNAZIALA NR. 2 CHIȘCAU

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă frumos cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur. Familia joacă rolul cel mai important în formarea și socializarea copilului, deoarece ea reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile fiziologice și sociale și împlinite etapele întregului său ciclu de creștere.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Ciofu C., (1988), *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea
Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

COLABORAREA ȘCOALĂ-FAMILIE-FACTOR IMPORTANT ÎN DEZVOLTAREA PERSONALITĂȚII COPILULUI

**INST. GONE FLORINA CLAUDIA
LICEUL TEORETIC BECHET
JUD. DOLJ**

Încă de la începutul secolului trecut, Kant scria: "Părinții care au primit ei înșiși o educație sunt deja modele după care se îndreaptă copiii. Dar pentru a-i face pe aceștia mai buni, este necesar să facem din pedagogie un studiu; altfel, nu este nimic de sperat de la dânsa, iar educația este încredințată unor oameni cu pregătire rea".

Accelerarea transformărilor sociale, democratice, modificarea statutului copilului, dispersia familiei, încercarea de a restitui prestigiul educației familiale (pe care l-a avut până la introducerea învățământului obligatoriu), progresele sociologiei și psihologiei, precum și alte cauze au dus la înțelegerea faptului că orice sistem de educație rămâne neputincios dacă se izbește de indiferența sau de opoziția părinților. Școala capătă astfel o misiune suplimentară.

Activitatea educativă ce se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului.

Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate.

Aspirațiile, rezultatele și sprijinul social și familial constituie trei aspecte ale unei interacțiuni dinamice între copilul individual și cercul său imediat.

Implicarea părinților joacă un rol semnificativ în cadrul intervenției școlare.

Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși.

Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică și de neînlocuit.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral estetic, ș.a.. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectelor casnice), familia este cea care ar trebuie să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul la învățătură. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să se efectueze tema copilului. Cu timpul părinții se vor limita la controlarea temei de acasă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de-acasă”. Un elev fără „cei șapte ani de-acasă” va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult. Aici trebuie reamintit că, în general, elevii nu primesc în cadrul școlii nici un exemplu sau sfat negativ, toate acestea influențându-l în afara școlii. Din cele 24 de ore ale unei zile, elevul este la școală 5 – 6 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia elevului. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. A fi părinte este ceva înăscut, acest sentiment aflându-se în noi în stare latentă. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație.

Una dintre cele mai importante preocupări ale familiei și un punct comun pe care îl are aceasta cu școala este orientarea școlară și profesională. Cei mai mulți părinți sunt bine intenționați în alegerea unei școli sau unei profesii pentru fiul sau fiica lor. Dar, de multe ori, buna intenție și buna credință sunt tocmai sursele greșelilor lor deoarece acestea nu țin loc de competență și de pricepere. Greșelile părinților decurg uneori și din prea marea dragoste pe care o poartă copiilor.

De aceea între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și lectorate cu părinții.

Un parteneriat familie-școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru.

Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlarul, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute.

Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om. Ora de dirigiență este cea în care ne putem apleca asupra acestei laturi. Tot în această oră, se urmărește valorificarea abilităților de inter-relaționare, de asumare a responsabilităților, de cultivare a capacității de a lua o decizie corectă, de descoperire a propriilor interese și aspirații spre formarea școlară și profesională ulterioară. Școala a rămas punctul de pornire al orientării școlare și profesionale prin acțiuni de informare asupra posibilităților de continuare a studiilor, de detectare a intereselor profesionale și a aptitudinilor, de discutare a criteriilor după care elevii își decid viitorul și ponderii de implicare a părinților în alegerea școlii și a profesiei pe care copiii lor o vor urma, dacă profesia aleasă este cea dorită de copil și dacă aceasta din urmă are disponibilități intelectuale.

Căile perfecte colaborării constau, în primul rând, în cunoașterea permanentă, de către școală și familie, a problemelor ridicate de creșterea copilului, apoi de perfecta sincronizare a criteriilor educative, de intransigența activă, practică unitară a tuturor.

Mediul școlar îi oferă copilului un prim mediu socializator de tip organizațional:

- introduce în relațiile copilului cu adultul o anumită distanță socială;
- oferă copilului un cadru social, bazat pe anumite reguli de conviețuire cu ceilalți;
- creează copilului posibilitatea de a se compara cu cei de vârsta lui;
- îl familiarizează pe copil cu microgrupul social în cadrul căruia învață să devină partener, să joace unele roluri sociale;
- îl obișnuiește pe copil cu programul orar, cu programul de viață, cu schimbarea mediului de existență;
- stimulează dezvoltarea autonomiei personale și a independenței.

Se constată că unele familii manifestă totală încredere în rolul pe care școala îl are asupra dezvoltării copilului, pe când altele sunt dezinteresate.

Parteneriatele dintre școală și familie pot:

- a. ajuta profesorii în munca lor;
- b. perfecționa abilitățile școlare ale elevilor;
- c. îmbunătăți programele de studiu și climatul școlar;
- d. îmbunătăți abilitățile educaționale ale părinților;
- e. dezvolta abilitățile de lideri ale părinților;
- f. conecta familiile cu membrii școlii;

În ceea ce privește relația școală-familie se impun deschideri oferite părinților privind aspectele școlare, psihopedagogice, pe lângă aspectele medicale, juridice etc.

Un studiu realizat în ceea ce privește necesitatea colaborării școală-familie enumeră patru motive pentru care școala și familia se străduiesc să stabilească legături între ele:

- a. părinții sunt juridic responsabili de educația copiilor lor;
- b. învățământul nu este decât o parte din educația copilului; o bună parte a educației se petrece în afara școlii;

c. cercetările pun în evidență influența atitudinii parentale asupra rezultatelor școlare ale elevilor, în special asupra motivațiilor învățării, precum și faptul că unele comportamente ale părinților pot fi favorizate datorită dialogului cu școala;

d. grupurile sociale implicate în instituția școlară (în special părinții și profesorii) au dreptul să influențeze gestiunea școlară.

Există două teorii importante privind relația școală-familie:

- teoria profesionalismului care consideră ca un element esențial serviciul făcut altora, fără a gândi la avantaje personale; criteriile acestei teorii sunt: competența, servirea clienților, un cod de etică profesională;

- teoria schimbului care consideră acțiunea umană în funcție de un câștig personal; se consideră privilegiile tradiționale ale profesorilor: un grad de autonomie, un salariu asigurat, o competiție restrânsă.

Din această perspectivă se pune întrebarea: ce câștigă profesorul într-o cooperare cu familia? Se apreciază ca acest câștig poate fi un statut revalorizator în ochii societății; cooperarea cu familia poate fi un test profesional și poate fi considerată ca făcând parte din datoria profesională a profesorului deoarece: părinții sunt clienți ai școlii; eficacitatea învățământului poate fi ameliorată prin cooperarea între școală și familie; părinții sunt responsabili legali de educația copiilor lor și pot avea exigențe de a evalua rezultatele activității școlare.

În general, toată lumea apreciază efectele benefice ale unei participări foarte active a părinților la activitățile școlare. Numeroase cercetări la nivel de învățământ primar și chiar secundar au pus în evidență aspectul determinant al calității interacțiunii dintre familie și școală asupra educației copiilor.

Această recunoaștere a importanței părinților în favorizarea succesului școlar al tinerilor a determinat autoritățile educative să susțină necesitatea întăririi legăturilor dintre părinți și școală. Dealtfel, în contextul actual, aceste legături par a fi mai necesare ca niciodată. Într-adevăr, misiunea socială a școlii depășește tot mai mult simpla atingere a obiectivelor pedagogice ale curriculum-ului școlar având în vedere și faptul că mulți părinți sunt prea preocupați de problemele familiale, profesionale sau sociale pentru a putea urmări evoluția copiilor lor sau coerența dintre educația pe care copilul o primește în familie și cea școlară.

Atât părinții cât și cadrele didactice beneficiază de avantajele unei astfel de colaborări. Binefacerile sunt numeroase, începând cu o mai bună cunoaștere reciprocă și depășirea stereotipurilor, și continuând cu identificarea unor interese comune în beneficiul copiilor. În sfârșit, colaborarea este benefică și pentru școală, părinții aducând deseori resurse suplimentare ce pot susține rolul educativ al școlii dar oferă și un cadru pentru o continuă reevaluare.

Cu părere de rău trebuie să afirmăm că se constată în ultima vreme o depărtare a familiei de școală, o scădere a interesului părinților pentru rezultatele școlare. Părinții sunt îngrijorați de viitorul copiilor dar, în același timp nu mai au răbdare să le acorde atenție. Acest lucru se constituie într-un semnal de alarmă și se impune o reconsiderare a relației familie-școală. Aceasta nu trebuie să fie semidirecțională, redusă la simpla informare a părinților asupra rezultatelor la învățătură. Școala trebuie să convingă familia ca ea sa devina un participant activ în procesul de instruire-educare.

Influențele pe care familia le exercită asupra copilului sunt directe sau indirecte, determinând în mare măsură dezvoltarea personalității acestuia. Modelul moral-civic propus de școală (un comportament civilizată, demn, tolerant, bazat pe cinste, corectitudine, prietenie) găsește un răspuns pozitiv în familiile unde aceste valori sunt puse la loc de cinste.

Colaborarea cu familia trebuie să se concretizeze într-un program comun de activități ale școlii cu aceasta (lectorate cu părinții, ședințe, consultații, vizite la domiciliul elevului, serbări școlare). Părinții trebuie să vadă în noi un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișăm. Așadar e o sarcină a școlii să identifice situațiile problemă din familiile copiilor, să dirijeze pe cât este posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în educarea copiilor. Educația în familie devine astfel un proces de pregătire pentru viață, prin întâmpinarea și rezolvarea problemelor de viață.

BIBLIOGRAFIE:

1. Cerghit, I.; Radu, I.T.; Popescu, E.; Vlăsceanu, L., „ Didactica”, manual pentru clasa a X-a, școli normale, E.D.P., R.A., 1997;
2. Soica, M., „ Pedagogie și psihologie”, Editura Gheorghe Alexandru, 2002;
3. Stoian, M., Abecedarul părinților, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1972;
4. Șerbănescu, D., Exemplul în educația copiilor, Editura științifică, București, 1967;
5. *** - „ Tribuna învățământului”, 2000.

ROLUL FAMILIEI ÎN ACTIVITATEA DE ÎNVĂȚARE

PROF.GUGIU VIORICA
GRĂDINIȚA NR.35, SECTOR 5, BUCUREȘTI

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie.

Familia se preocupă și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea le dezvoltă spiritul de observație, memoria și gândirea.

Familiile asigură sentimentul siguranței și îi ajută să depășească obstacolele, inerente vieții, este punctul lor de sprijin, educându-i să devină persoane responsabile, adaptate timpului în care trăiesc.

Acest nucleu este determinat, în primul rând prin condițiile economice, materiale, de hrană, îmbrăcăminte, locuință, de organizarea unui ritm al vieții, de nivel cultural și comportamental, de integrarea socială prin care își pune desigur amprenta pe existența și dezvoltarea copilului, a elevului, în mod hotărâtor.

Nivelul de trai scăzut obligă ambii părinți să își găsească cel puțin un loc de muncă pentru a putea asigura un trai decent copiilor. În asemenea condiții supravegherea copiilor este limitată, sau este încredințată altor persoane sau instituții sociale (ex: creșa, grădinița, etc). Un caz aparte îl constituie familiile în care unul dintre părinți este șomer. Implicit, celălalt părinte se ocupă mai mult de copii, dar problema majoră a acestei familii este asigurarea celor necesare pentru un trai modest. Situația familiilor în care ambii părinți sunt fără loc de muncă este critică, deoarece cu două ajutoare de șomaj de abia se poate asigura hrana, neputându-se vorbi nici măcar despre un trai modest.

Familia este matrice de viață fundamentală pentru existența și formarea personalității copilului, ca mediu educativ determinant, dar și ca sursă de dezadaptare școlară și de comportament deviant al elevului, prin factori psiho-pedagogici, cu efect cauzal negativ. Ca o concluzie, modelele de conduită oferite de părinți-pe care copiii le preiau prin imitație și învățare-precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor sociomoral. Familia este partenerul tradițional al școlii. Aceasta influențează atitudinea copilului față de învățatură, de aceea școlarizarea nu se poate realiza fără participarea activă a părinților.

Implicarea educațională a familiei este definită ca un set de activități pe care părinții le îndeplinesc cu scopul de a susține, direct sau indirect procesul de instruire a copiilor. Cercetările arată că perioada dintre copilăria timpurie și prima clasă primară este crucială pentru dezvoltarea copilului. Comparativ cu părinții ai căror copii nu au frecventat grădinița, cei care au optat pentru urmararea programului instructiv-educativ în grădiniță au aspirații ocupaționale mai ridicate pentru proprii lor copii și o satisfacție în privința performanțelor școlare ale acestora. Implicarea familiei în procesul de pregătire din perioada preșcolară este considerată de o deosebită importanță, cu efecte pozitive asupra performanțelor școlare. Crearea practicilor educaționale care să încurajeze parteneriatul familie-grădiniță reprezintă o primă etapă.

În privința factorilor implicați în adaptarea copilului la viața școlară, menționez că aceștia trebuie să fie cunoscuți de educatoare și părinți, pentru a se evita dificultățile aferente „șocului școlarizării”. Din perspectivă bioecologică, se poate vorbi de o mulțime de factori: factori ce țin de comunitate, factori de natură familială și factori ce sunt legați de copil. Perioada preșcolară presupune luarea în considerare a influenței tuturor factorilor amintiți anterior asupra procesului de adaptare a copilului. Experiențele copilului anterioare începerii școlii reprezintă un factor care are un rol important în adaptare. Adaptarea școlară este un predictor important asupra succesului școlar. Atitudinea copilului față de școală este importantă pentru adaptarea sa și pentru o stare socioemoțională echilibrată. Copiii care au o percepție pozitivă despre școală vor avea performanțe școlare mai bune și se vor adapta mai bine din punct de vedere social decât cei care percep școală într-un mod negativ. Calitatea relațiilor dintre cadru didactic și copil, experiențele cu ceilalți preșcolari și atitudinea familiei față de procesul de învățare reprezintă factori care influențează percepția copilului față de școală.

În consecință, unul dintre scopurile principale ale parteneriatului este crearea unui mediu educațional care să activeze potențialul de învățare al elevilor și să încurajeze implicarea activă în învățare. În acest sens, școala trebuie să asigure un climat în care atât elevii, cât și părinții să se simtă confortabil și, pe cât posibil, să fie protejați de tentația de a asocia școala cu sentimentul de eșec.

Dacă interacțiunile dintre familie și școală sunt de calitate, cei care contribuie la stabilirea acestor relații se vor simți mai puternic conectați, mai optimiști, mai respectați și mai pregătiți în ceea ce privește ajutorul pe care îl pot oferi elevilor în procesul învățării. Școlile vor ca părinții să fie implicați, dar implicarea lor depinde de măsura în care sunt invitați, informați și implicați în tot ce se întâmplă.

BIBLIOGRAFIE :

Bunescu Ghe., Alecu G., Badea D. – *Educația părinților. Strategii și programe*, E.D.P., București, 1997;

Stoian M. – *Abecedarul părinților*, E.D.P., București, 1972.

PARINȚII- MODEL DE VIAȚA PENTRU COPII

PROF. GURA FLORINA- ELENA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ BERGHIN

Arta educării copilului aparține în primul rând familiei. Una dintre cele mai provocatoare și grele sarcini în viață este să iei un copil, o ființă mică, total neajutorată și să-ți asumi toată responsabilitatea pentru creșterea ei, astfel încât să devină o persoană în sine, un membru folositor familiei, bisericii și societății.

Pentru că educația este arta formării omului de mâine, părinții nu pot fi oameni ai trecutului, ancorati în formule, ci trebuie să meargă pe cale împreună cu copiii lor, să-și adapteze pasul cu ei pentru a-i lăsa liberi să continue singuri imediat ce sunt în stare de aceasta. Ei au datoria de a le forma copiilor conștiința, caracterul, voința, să le construiască personalitatea dotată cu simț critic pentru a fi capabili să aleagă liber binele și să fie responsabili.

Din fericire, mai există încă părinți care nu renunță la misiunea lor, conștienți fiind că opera educațională este îndelungată și cere efort susținut. Pentru a avea loc această acțiune educativă este necesar un ambient educațional adaptat în care, încă din primii ani, copiii să poată găsi răspunsurile cele mai valide la fiecare problemă. Asemenea grădinarului ce se ocupă de fiecare sămânță în mod diferit în funcție de factorii necesari încolțirii ei, creșterii, dezvoltării viitoarei plante, părintele trebuie să se ocupe de educarea fiecărui copil, în mod diferit.

Cea mai eficientă metodă de educare este aceea de a face noi înșine ceea ce-i învățăm pe alții. Marele secret constă în faptul că educația nu e doar cuvânt, sfat, poruncă, ci și exemplu, ambient, climat de afecțiune, precum și căutarea și dezvoltarea raporturilor simple, imediate și iubitoare ce trăiesc într-o familie plină de iubire și credință.

Forța primei formări primite în familie, depășește de departe pe cea care ar putea o primi la adolescență sau continuare pentru toată viața. Marele moment al educării este copilăria, căreia îi sunt specifice timpul încrederii, al docilității, al formării primelor deprinderi, timpul liber fericit, timpul în care se imprimă amintiri de neșters, timpul în care se asimilează tradițiile familiei ce devin viață în persoana care se formează.

În zilele noastre există două atitudini greșite în ceea ce privește educarea copilului, adoptate de către unii părinți. Prima este aceea a îngăduinței prea mari pentru că nu vor să fie autoritari, înțelegând că educația înseamnă a nu impune, a nu condiționa, a nu limita. A doua atitudine este cea a reprimării, manifestată prin raporturi dure între părinți și copii, pedepse aplicate la încălcarea regulilor, aplicarea aceluși NU intransigent și sistematic.

Pentru depășirea acestor atitudini, e necesară aplicarea unui sistem preventiv ce constă în educarea prin bunătațe. Copilul este ajutat cu blândețe să observe aceeași regulă folosind mijloacele cele mai eficiente și adaptate acestui scop. Educația nu e programată să se desfășoare în anumite zile, ore sau locuri, ci e urmărită continuu în desfășurarea activităților zilnice, într-un climat familial plin de încredere, într-un stil de iubire.

Elementele esențiale care stau la baza unei metode educaționale echilibrate sunt: iubirea, rațiunea și educația religioasă.

Iubirea reprezintă fundamentul educației, iar rațiunea și educația religioasă reprezintă materialul din care acesta se construiește.

Fără iubire nu vom ajunge la sufletele copiilor, care resping duritatea și severitatea, care deși nu se recomandă a fi folosite, din nefericire, încă se mai practică. Este necesar să ne facem iubiți, să introducem treptat simțul datoriei, pentru ca inima lor să se deschidă cu ușurință și să primească cu bucurie să fie modelați asemenea lutului ce devine vas în mâna olarului. Părinții trebuie să evite în a se limita doar la a asigura confortul material al odraselor deoarece oricât de multe lucruri le-ar oferi, nu vor reuși să contrabalanseze lipsa afecțiunii, a iubirii dăruite necondiționat, a timpului oferit cu generozitate pentru a-i asculta, a-i sfătui și a-i ajuta ori de câte ori e nevoie, ținând cont de unicitatea fiecărui copil și de vârsta acestuia.

De asemenea, în educația copiilor, părinții trebuie să fie conduși de rațiune, străduindu-se să convingă copilul cu bunătațe și răbdare prin dialog deschis și corijare iubitoare, evitând expresiile „nu ești bun de nimic!”/ “mi-e rușine cu tine!” sau comparațiile cu alți copii.

În ceea ce privește religia, ea trebuie prezentată copiilor ca o religie a bucuriei și nu ca pe o serie întreagă de interdicții.

În preocuparea lor de a-și vedea copiii fericiți, unii părinți îi protejează în mod exagerat și intervin mereu pentru ei. Astfel, ei sunt privați de posibilitatea de a-și asuma responsabilitatea pentru acțiunile lor din această cauză nu pot lua singuri decizii corecte, nu vor fi în stare să nutrească sentimente pozitive față de sine și de ceilalți, să aibă echilibru emoțional stabil, să se simtă acceptați pentru ceea ce sunt și nu pentru reușitele lor. Acești copii vor fi fragile și sensibili ca plantele din seră care nu suportă clima uneori neprielnică, din afara mediului în care au crescut. Când vor trebui să facă față dificultăților inerente ale vieții în afara familiei, vor constata că nu vor reuși să se adapteze pentru că nu au fost lăsați să se confrunte cu realitatea care nu rareori este dură. Aceștia vor fi deprimați, vor plânge, se vor simți respinși și nu vor putea înfrunta situația neplăcută, ceea ce denotă faptul că au un respect de sine scăzut. De asemenea, aceste persoane nu au maturitatea necesară pentru a întemeia o familie creștină în stare să înfrunte furtunile vieții.

Prin aplicarea permanentă a cuvintelor lui Iisus „iubiți- vă unii pe alții, așa cum eu v- am iubit pe voi” în contextul vieții de familie, acțiunea educativă este asigurată pentru că nu există probleme sau obstacole care să nu poată fi depășite prin iubire.

Bibliografie:

1. Sengalli, Gianni- Educare come don bosco. Attualita del suo sistema preventivo, ed. Elle di ci leumann, Torino, 1979
2. Nancy Van Pelt- Secretele părintelui deplin, ed. Viață și sănătate, București, 2002

IMPORTANTA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASA

PROF. INV. PRIMAR GURAN LILIANA GABRIELA ȘCOALA PRIMARA,,DIONISIU POPOVICIU”TĂUȚI -METEȘ

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare

Școala îl învață pe copil să se situeze printre semenii, să se obișnuiască cu anumite cerințe și realități sociale. Dar educația în familie constituie prima școală a copilului, partea cea mai importantă a pregătirii lui pentru viața socială și productivă de aceea cei șapte ani de acasă sunt foarte importanți. Familia trebuie să fie prima instituție socială care se preocupă de asigurarea condițiilor necesare dezvoltării normale a copilului. Școala și familia sunt cei doi poli de rezistență ai educației, care contribuie prin mijloace specifice la formarea tinerilor. Odată cu intrarea în școală, copilul trăiește în două lumi diferite: una a familiei, colorată încă de afectivitatea primei copilării, cealaltă, a școlii, încărcată de noi exigențe și de promisiunile viitorului, la fel de importante. Dacă aceste medii educaționale se completează și se susțin, ele asigură într-o mare măsură buna integrare a copilului în activitatea școlară și, pe plan mai general, în viața socială.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață, bagaj cu care vine copilul la intrarea în școlaritate. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Obiectivul cel mai important al colaborării dintre școală și familie în perioada școlarității mici îl reprezintă *susținerea eforturilor copilului* pentru ca acesta să dobândească primele instrumente ale muncii intelectuale și să obțină succesul școlar.

Clasa reprezintă pentru elevi al doilea mediu de socializare, după familie. Aici elevul va trăi și experimenta, va învăța deprinderi sociale necesare pentru viață.

În activitatea pe care o desfășor în cele peste două decenii de carieră am pornit întotdeauna de la "punctele forte" ale elevilor și cele ale noastre ca învățător, cum ar fi: ce știe elevul, ce poate să facă, ce îi este îngăduit să realizeze, spre ce are înclinații, de ce abilități didactice dispune. Copilul trebuie să vină de acasă cu valori civice dragoste față de semenii, țară, respect .

Apoi am avut în vedere "punctele slabe" pe care vrem să le îndreptăm (ce nu știe elevul, ce n-a înțeles, ce nu poate să facă, ce nu ne este îngăduit nouă ca învățători să facem). Este necesară o bună cunoaștere a elevilor și totodată o bună cunoaștere a forțelor proprii.

Am ajutat elevii să treacă peste rețineri, să-și exprime în mod deschis opiniile personale, să vorbească despre evenimentele la care participă, despre calitățile și defectele lor. Elevii au dobândit nu numai curajul exprimării unor opinii, ci și respectul pentru părerile colegilor, ale părinților, pentru adevăr.

Cuvintele dure, ironice, jignitoare din familie sunt resimțite ca lipsă de respect, ca o desconsiderare a personalității lor. În domeniul colaborării școală-familie, punctul de plecare este cunoașterea prealabilă a părinților de către învățător, a familiei, a climatului familial.

Activitatea educativă îmbracă o multitudine de forme la următoarele nivele: comitetul de părinți, consiliul reprezentativ al părinților, corespondența cu părinții, consultațiile pedagogice, implicarea părinților în activitatea școlii, activități nonformale (excursii, cercuri, serbări, aniversări, cursuri etc.), consultații la cererea părinților. Implicarea părinților în problemele școlii nu înseamnă numai plata unui sprijin material sau atenționarea în legătura cu problemele copiilor lor. Ea este mult mai mult. Se referă la construirea unor relații pozitive între familie și școală și la o unificare a sistemului de valori și cerințe relative la copil.

Întâlnirile colective cu părinții reprezintă cea mai „profitabilă” și democratică formă de colaborare a învățătorului cu familiile elevilor săi. Pentru învățător înseamnă un cadru de manifestare și de perfecționare a calităților sale manageriale, un moment optim de conștientizare și de mobilizare a părinților într-un parteneriat real, prilej de a învăța și el din experiența părinților. Pentru părinți, adunările colective reprezintă tot atâtea prilejuri de autoevaluare și de sporire a competențelor educative, de informare pedagogică avizată, decide înțelegerea programei școlare de aceea în fiecare an am decis să avem o lecție demonstrativă cu părinții cu impact pozitiv pentru toți cei antrenați, sebarile organizate de 1 decembrie,

Crăciun, 8 martie pun în valoare legăturile dintre generații și plămădesc principii sănătoase față de semeni, țară și muncă !

Bibliografie:

- Moisin, Anton- Părinți și copii, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2005
- Boroș, Maximilian- Profesorul și elevii, Editura Gutinul, Colecția de pedagogie, București, 2014



EDUCAȚIA ÎN FAMILIE „CEI 7 ANI DE ACASĂ”

PROFESOR ÎNVAȚĂMANT GIMNAZIAL: GURAU ANGELICA ȘCOALA GIMNAZIALĂ ȚIFEȘTI - BATINEȘTI, JUD. VRANCEA

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Dezvoltarea copilului începe din familie. Familia, factor decisiv de socializare și educație pentru copil, are rol reglator între interacțiunea copilului cu mediul. Funcția educativă a familiei este foarte importantă. Familia oferă patternuri comportamentale, copilul învață prin imitație/ mimetism și contagiune directă. Copiii sunt „copii”, reușite sau mai puțin reușite ale părinților lor. Ce văd și ce aud în casă de la părinți aceea fac. Cei 7 ani de acasă „ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om. Familia este factorul (mediul) decisiv în educația copilului, cu rol reglator în interacțiunea copilului cu mediul. Familia are rol de bază și în dezvoltarea emoțională a copiilor, fiind percepută ca prima școală a emoțiilor de recunoaștere a lor, de gestiune a emoțiilor. Familia reprezintă un prim factor de socializare a copilului, oferind șanse copiilor de a socializa cu membrii familiei, rude. Familia oferă modele comportamentale, având în vedere capacitatea mare de imitație a copiilor.

Elisabeta Stănciulescu subliniază faptul că în primele faze ale ciclului de viață familială, părinții sunt orientați de definițiile clasice ale parentalității și ale copilăriei: a fi părinte înseamnă a ști, a putea și, în ultimă instanță, a transmite (educa); a fi copil înseamnă a fi neștiutor, neputincios și, în consecință, a recepta (a fi educat). Dacă am analiza dinamica conversației realizate între părinți și copii am observa că de la o conversație unidirecțională, în care copilului i se vorbește, i se povestește, i se explică, pentru a-l aduce la stadiul în care înțelege raționalitatea adultă, se ajunge treptat la a i se concede dreptul la replică. Un drept pe care copilul îl cucerește, mobilizând în această direcție resurse variate: reușită școlară, ascultare/ înțelegere a raționalității adulte și capacitate de a-și argumenta opinia (care asigură mai frecvent succesul fetelor și al copiilor de vârste mai mari); afecțiune și rezistență perseverentă (mai eficiente în cazul băieților și al copiilor de vârste mai mici).

Literatura de specialitate și pedagogia avansată demonstrează elocvent: dacă în cadrul familiei este o atmosferă morală de înțelegere și stimă reciprocă, axată pe o conduită responsabilă a părinților, ce se autoperfectează și servesc drept model moral copiilor, aceștia încep de la o vârstă fragedă să se orienteze spre autoeducație, valorificând cele mai simple elemente de autoformare prin, și, cu ajutorul părinților, bunicii sau fraților mai mari, care mai apoi, în adolescență și tinerețe se materializează în fapte și comportamente morale demne și oneste. În contextul dat școala primară realizează un lucru mare de inițiere a copiilor și părinților în procesul de educație și autoeducație care va continua toți anii de studii. Pe bună dreptate, familia reprezintă o școală în care fiecare membru al familiei este deopotrivă învățător și elev, iar instituția de învățământ este centrul cel mai calificat de realizare a continuității, formării unei personalități apte de integrare socială și promovare a culturii autoeducației.

Pentru a concluziona, atașez un citat al Miei Kellmer Pringle:

„Dacă copilul beneficiază de dragoste, de securitate, de experiențe noi, de apreciere și de stimă, de responsabilitate și autonomie, atunci acest copil va fi un viitor bun părinte.”

Bibliografie:

Calaraș, Camelia. *Managementul parteneriatului educativ școală-familie-comunitate în contextul educației părinților*, 2016

Nica, Dorina. *Educația și cei 7 ani de acasă*, Tulcea

Stănciulescu, Elisabeta. *Sociologia educației familiei*, Editura Polirom, Iași, 1998

<https://www.slideshare.net/alambicat/dezvoltarea-personala-la-copii>

CEI 7 ANI DE ACASĂ

GURĂU SILVIA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GENERAL STAN POETAȘ” LOCALITATEA ULMU, JUDEȚUL BRĂILA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

“ȘCOALA PĂRINȚILOR” ÎN BENEFICIUL COPIILOR

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR GURBAN COSMINA
GRĂDINIȚA P.N. PĂULIAN, JUD. ARAD**

Pentru copil, familia concentrează primul său univers afectiv și social. Trăsăturile și coordonatele personalității se cristalizează în raport cu modelul și natura situațională trăită în mod direct, nemijlocit de copil, în mediul familiar, iar atitudinile părinților au consecințe durabile asupra personalității în formare a acestuia. În general, cei doi părinți, deși implicați egal în procesul de educație, dețin roluri diferite. Mama are o „funcție interioară”, pe când tatăl o „funcție exterioară”, prima referindu-se la o atmosferă intrafamilială și la asigurarea securității afective, iar cea de-a doua la comunicarea socio-familială și respectarea normelor. Ambii asigură sentimentul de confort și securitate. Ambii sunt răspunzători de situația copilului în cadrul familiei, de optimizarea vieții de familie, îmbinând sau încercând să îmbine cele două aspecte: atitudinea afectuoasă a mamei cu autoritatea sau exigența rațională a tatălui. Viața în familie, valorile care sunt respectate și deci experiențele pe care copilul le realizează în colectivul familial depind de felul în care părinții își exercită rolul de educator.

Pentru copii, părintele, adultul din cadrul grupului familial reprezintă sursa securității și încurajării în fața oricărei situații noi, neobișnuite. Apropiindu-se de sufletul copilului, pătrunzând în felul propriu de a simți și gândi al acestora, părintele devine confidentul și sfătuitorul propriului copil.

Relația efectivă părinte-copil este direct influențată de pretențiile manifestate față de copii: acestea nu trebuie să îi plaseze pe copii într-un rol cu prea multe constrângeri și foarte puține situații de a se desfășura liber, activ, opțional, cu inițiative proprii.

Atribuțiile influențează pozitiv personalitatea umană numai atunci când ele oferă individului posibilități reale de afirmare, când angajează originalitatea și personalitatea acestuia. Consider că activitatea educativă din familie ar trebui să urmărească într-o mai mare măsură adaptarea și totodată raționalizarea exigențelor, a cerințelor familiale la posibilitățile de înțelegere ale copiilor. În ce constau aceste cerințe familiale? Cerințele familiale, respectiv obligațiile, regulile, pretențiile, normele, exigențele ce se impun copilului sunt multiple și se exercită asupra lui pe două căi: solicitare și interdicție.

Natura și gradul solicitării sau interdicției trebuie puse de acord cu interesele copilului în scopul realizării pe de o parte a echilibrului extern între copil și mediul familial și, pe de altă parte, a echilibrului intern.

„Exigența rațională” înțeleasă în emiterea unor reguli de către adult, reprezintă o condiție necesară, fără a fi însă suficientă, în realizare la un nivel optim a comunicării umane în cadrul familiei căci, deși părintele manifestă acea exigență, totuși, măsurile sale educative nu-și vor atinge pe deplin scopurile dacă nu se vor desfășura într-un climat afectiv de înțelegere și încredere reciprocă. Nevoia de răspuns afectiv din partea celor din jur, adică nevoia de a fi stimat, prețuit, respectat de semenii, ca și nevoia de autoafirmare reprezintă trebuințe fundamentale ale copilului, care îi asigură echilibrul psihic și moral, acea siguranță și liniște interioară și condiționează aderarea sinceră la viața de familie. Independența de gândire și acțiune se formează prin intermediul aprecierii și acordării atenției, a judecăților de valoare ale adulților, iar aprecierile reflectă atitudinile, capacitățile acestuia.

Copilul este deosebit de sensibil în legătură cu posibilitățile sale intelectuale, la situațiile în care nu ar putea fi prețuit și stimat, laudat și apreciat. Să nu uităm că insuccesul, în general, face să slăbească combativitatea, tenacitatea în muncă, provoacă descurajare și stres. Aprecierile părinților se răsfrâng în conștiința și conduita copilului, motiv pentru care părintele trebuie să se ferească de a face aprecieri sumare și rigide sau de a da calificative categorice. Laudele nu sunt niciodată prea multe dacă e vorba de stimularea eului emergent al copilului. Lauda generează simțul valorii și al demnității și e de datoria părinților să încurajeze înflorirea acestui sentiment. Uneori chiar e bine să perceapă nuanțele subtile ale personalității unice a copiilor lor și de a-i lauda pentru calitățile pe care vor să le încurajeze, pe măsură ce ele se fac

simțite. Evoluția rapidă a vieții sociale de astăzi, modificarea statutului familiei, atribuțiile crescute ale femeii fac ca rolul grădiniței să fie pregnant nu numai în ceea ce privește educația copiilor ci și a părinților.

Grădinița, fiind puntea de legătură cu familia, are și menirea de a asigura părinților asistență de specialitate, informându-i asupra etapelor de evoluție a copiilor și venind în sprijinul celor ce întâmpină dificultăți în înțelegerea rolului de părinți și în îndeplinirea cu succes a educării copiilor. Chiar pentru reușita actului educațional derulat la grupă munca educatoarei trebuie continuată de familie.

Una din abordările moderne privind instituția școlară este cea a școlii deschise, prietenoase, în care copilul se simte bine, este atras de activitățile educaționale, îi sunt valorificate înclinațiile și talentele.

În majoritatea situațiilor familia și grădinița colaborează foarte strâns pentru a asigura prin eforturi comune o educație de bună calitate. Sunt numeroase însă și cazurile în care familia acționează uneori contrar direcțiilor conturate de grădiniță, uneori din lipsă de informare, alteori din nepricepere ori din dezinteres. În loc să întărească și să dezvolte achizițiile din grădiniță, părinții destructurează prin atitudinea lor ceea ce educatoarea construiește zi de zi. De aceea se impune o comunicare continuă și de calitate între cadrele didactice și părinți privind progresele sau dificultățile întâmpinate de copii, aspectele asupra cărora este necesar să se insiste prin exerciții ori prin exemple pozitive și încurajări.

Împreună cu părinții educatoarele vor stabili o strategie și o atitudine comună în ceea ce privește modul de a trata copilul, care să-i ofere acestuia toate atuurile pentru dezvoltarea viitoare, să-l ferească de conflicte, frustrări și confuzii.

Iată câteva principii generale de care părinții trebuie să țină seama în educarea copiilor:

Fii calm, iubitor și sensibil. Prima și cea mai importantă nevoie a copilului tău este aceea de a fii iubit. Copilul are nevoie să fie alintat, mângâiat și îmbrățișat, să se simtă aproape de părinți, să i se ofere căldură și confort emoțional, să se simtă dorit și înțeles. A-i împlini doar nevoile fizice, de hrană și îngrijire, nu este suficient. Respectă-ți copilul!

Este dreptul copilului și obligația părintelui față de el să-i respecte viața și intimitatea. Părinții trebuie să perceapă copilul așa cum este el, în mod realist. Dacă percepția greșită asupra copilului dăinuie o perioadă lungă de timp, acesta își va însuși comportamentele pe care tu i le atribuie în mod greșit și va începe să creadă ca este așa cum îl percepi (lipsit de valoare, slab, neiubit, nedorit, rău, obraznic, urât). Riscurile sunt mari. Copilul trebuie înțeles în funcție de vârsta lui cronologică și mentală și trebuie să îi fie respectate particularitățile individuale.

Amintim că pedagogul englez John Locke, convins de puterea exemplului în familie și de înclinația către imaginație a copilului, se adresa părinților: „Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ceea ce nu vreți să imite.

Dacă vă scapă o vorbă sau săvârșiți o faptă pe care ia-ți prezentat-o drept o greșeală când a comis-o, el cu siguranță se va apăra, altădată invocând exemplul dat de dumneavoastră și se va pune în asemenea măsură la adăpostul acestui exemplu, încât cu greu vă veți atinge de el pentru a-i îndrepta greșeala.” Implică-te în viața lui!

Este important ca părinții să nu lase evoluția copiilor la voia întâmplării sau doar în seama cadrelor didactice. Caută să cunoști activitățile zilnice la care ia parte copilul tău, stimulează-l, stimulează-l, întreabă-l, joacă-te cu el; vorbește cu el și află-i tristețile și bucuriile, ieși cu el la plimbare sau mergeți în călătorii, participă alături de el la activitățile de la grădiniță, cunoaște-i evoluția în cadrul grupei, implică-te direct și activ în lumea lui.

Folosește disciplina în educație!

Folosiți disciplina cu scopul de a educa. Fixați reguli clare și insistați să fie respectate. Este normal, pentru copii, să testeze regulile câteodată să acționeze impulsiv împotriva lor sau a celor ce le cer să le respecte.

Există un „NU” și pentru tine!

Nu îți subprecia copilul!

Nu folosi amenințări și nu-ți pedepsi fizic copilul!
Nu-i cere să fie cuminte tot timpul; este un copil, la urma urmei!
Nu îți mitui copilul!
Nu obliga un copil mic să promită!
Nu lăsa televizorul să îți educe copilul!
Nu face exces de cuvinte când îi vorbești!
Nu insista să obții o supunere imediată și oarbă din partea lui!
Nu îl răsfăța exagerat!
Nu-l minți niciodată!
Nu cere respectarea unor reguli inadecvate vârstei copilului!
Nu utiliza metode moralizatoare care induc vinovăția!
Nu da copilului ordine!

BIBLIOGRAFIE:

ECATERINA ADINA VRĂȘMAȘ, Consilierea și educația părinților, Editura „Aramis”, București,
2002
Revista Învățământul Preșcolar, nr. 3/2007
Revista Învățământul Preșcolar, nr. 4/2007

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DEACASĂ

EDUCATOARE GUȘIȚĂ ALINA ȘCOALA GIMNAZIALĂ BĂUȚAR GRĂDINIȚA P.N. BĂUȚAR

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel, considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relațională care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Familia reprezintă primul spațiu formative pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu vă face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Părinții reprezintă primii mentori reali în viața copilului, furnizându-I primele repere de orientare în lume, primele informații și învățături despre lucrurile și fenomenele din natură și din societate, primele sfaturi, norme și reguli de conduită. Părinții trebuie să devină conștienți de influența pe care o exercită în viața copilului, să cunoască că educația dată propriului copil este diferită de cele precedente, că societatea viitoare va fi diferită de celelalte, iar copilul trebuie pregătit corespunzător.

Începând cu primii ani de viață, copilul preia de la părinți gesturi, atitudini, limbajul, exemple de comportament pozitive ca: sânguința, cinstea, politețea, sociabilitatea, inițiative creatoare, dispoziția de colaborare. Toate acestea cer calm, înțelegere, răbdare, dragoste față de copil. Nu frica, nu teama trebuie să-l determine pe copil să facă fapte bune. Pentru a descoperi binele, trebuie să existe un cod de conduită bazat pe egală respectare atât de copil cât și de părinți. Dragostea de “bine”, de adevăr, are nevoie mai ales de acțiune, de descoperire a virtuților de către copil.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului.

Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

„Eu sunt copilul! Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume". („Child'sAppeal”, Mamie Gene Cole)

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. INV. PREȘC. GUȚU MARIANA
GRĂDINIȚA P. P. NR.1 HUNEDOARA

„Eu sunt copilul! Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume“.

(„Child's Appeal“, Mamie Gene Cole)

Famiile sunt sisteme sociale dinamice, care au legi, componente și reguli structurale. Cele mai importante reguli ale familiei sunt cele care determină ceea ce înseamnă a fi o ființă umană. Ceea ce cred părinții despre viață și împlinirea ei va determina felul în care își vor crește copiii.

Este important ca părintele să știe că mediul de viață și educația sunt factori esențiali în dezvoltarea copilului. În orice familie, copiii au nevoie de multă iubire, grijă și atenție. Ei se simt iubiți și în siguranță când sunt ascultați fără să fie certați. Dacă „li se tot face morală și nu vor fi ascultați“, ei vor începe să-și ascundă sentimentele, nevoia de comunicare fiind strâns legată de nevoia de dragoste. Autoritatea părintească nu se realizează prin forță și brutalitate. Ea este rezultatul firesc al unor relații echilibrate, morale și umane. O autoritate firească duce la relații de destindere și atașament, o falsă autoritate duce la o relație tensionată, la conflicte permanente. Autoritatea părintească trebuie să fie suplă, fermă și să se adapteze vârstei. Ea presupune un climat de afecțiune și dreptate, stăpânire de sine, înțelegere și spirit de colaborare între copil și părinte.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu.

Cu toate acestea, părintele trebuie să-și facă timp pentru copilul său, căci educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze, ci trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta e răspunderea familiei.

Copilul trebuie obișnuit de mic cu bunele maniere, cheia către succesul lui social.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este ca părinții să fie un bun model pentru el. Copilul trebuie să învețe lucrurile simple încă de la vârste fragede: să salute, să spună „te rog“ și „mulțumesc“. Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici.

Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect.

Așadar, cum îl înveți bunele maniere?

Printre principalele forme de manifestare care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut“ regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua“.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut“ știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut“ își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face“ și ceea ce „nu se face“ în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și

aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog“, „mulțumesc“ și „cu plăcere“, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensalilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău“ este, la fel ca și „te rog“, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut“ învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Metoda cea mai adecvată pentru educația copilului este dialogul, care poate avea loc în orice împrejurare, la plimbare, la joacă, la spectacol, la muncă etc.

Copilului îi place să i se acorde multă atenție, astfel el putându-se afirma. O educație sănătoasă îl face pe copil să devină deschis la nou, creativ, adaptabil, comunicativ, cooperant și tolerant, responsabil, competent, demn, împlinit și fericit.

Părinții sunt modele pentru copil. Va fi inefficient să atragem atenția copilului să nu mai țipe spre exemplu, dacă acesta aude frecvent certuri în familie. Deasemenea cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună.

„Copiii devin ceea ce le spunem noi că sunt”. Larry Fields.

Ultimii ani au adus cu ei o percepție nouă în privința influenței pe care o are familia asupra formării personalității copiilor. Deși s-a știut întotdeauna că familia ne influențează, acum descoperim că această influență este mai mare decât ne-am imaginat.

Părinții trebuie conștientizați că singura investiție de valoare, niciodată falimentară, pe care familia o poate face pentru copil, este investiția pentru mintea și sufletul acestuia.

Bibliografie:

1. Bakker I, Janssen H, *Procedee de îmbunătățire a comunicării între părinți și copii*, București, 1998.
2. Vărășmaș, E., *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASA

PROF. GROZA ELISABETA

GRADINITA CU P. P. NR. 3

DROBETA TURNU SEVERIN – MEHEDINTI

„Școala este a doua casă, dar prima școală este acasă!”

Normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Părinții joacă cel mai important rol în formarea copiilor, creșterea și dezvoltarea lor ca personalități. Familia este o puternică influență asupra a ceea ce devenim, asupra modului în care ne vedem pe noi înșine, asupra a tot ce ne influențează pe noi. Copilul trebuie să învețe normele morale, etice din familie deoarece ea este baza fundamentală a formării de sine. Educația trebuie să se manifeste în permanență ca o acțiune unitară, coerentă. Părinții sunt cei care stabilesc un anumit program zilnic necesar dezvoltării fizice sănătoase ca alimentarea, activitățile, jocurile, plimbările, pregătirea lecțiilor, ora de culcare și altele.

Atunci când folosim expresia „cei șapte ani de acasă” ne referim de cele mai multe ori la bunele maniere cu care copilul pornește pe lungul și anevoiosul drum al școlii și al vieții în același timp. Nu uităm că această expresie își are originea în faptul că în trecutul nu foarte îndepărtat copilul rămânea în familie până la această vârstă de șapte ani, când acesta pășea pragul școlii. La momentul începerii școlii puiul de om trebuia să aibă bine conturat un set de comportamente menite a-l face să se integreze cu ușurință în noul mediu, să fie acceptați de cei din acest nou mediu, sau cum spuneau adulții „să nu se facă de rușine”.

Educația primită în primii șapte ani de viață depinde de relația afectivă dintre copil și părinți, de specificul de dezvoltare a copilului, de valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Un copil educat, bine crescut, este învățat să salute, să vorbească frumos, să se poarte cuviincios cu ceilalți copii, dar și cu adulții. Educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile de conduită învățate să nu se transforme într-o disciplină de fier. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul permite acestuia să aibă încredere în propriile forțe. Copiii au nevoie să fie iubiți așa cum sunt, pentru ceea ce sunt. Iubirea necondiționată este ceea ce au ei nevoie pentru a se dezvolta armonios. Iubirea părintească este un dar, toți copiii au dreptul la ea. Părinții sunt primele modele pentru copii. Dacă între părinți există o atmosferă liniștită, de iubire, de respect, și copilul va învăța acest model de comportament. Degeaba îl înveți să spună „mulțumesc” dacă nu aude în casă acest cuvânt. Dacă copilul aude și vede certuri între părinți, va deveni și el violent și cu un comportament agresiv. Ar trebui ca părinții să petreacă câteva ore cu copiii pe zi, să comunice cu aceștia, să se joace împreună, să mănânce împreună. Alți părinți consideră că instituțiile de învățământ trebuie să se ocupe de educația totală a copiilor, uitând că acești copii petrec cea mai mare parte din zi acasă. De asemenea, părinții trebuie să fie consecvenți în educația copilului. Dacă mama îl învață anumite reguli, tatăl trebuie să fie de acord și să sprijine munca mamei, dar și invers, mama să fie de acord cu ceea ce îl învață tatăl. Din nefericire există și replici din partea unor părinți și chiar bunici, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, puiutul!”, „Când va merge la școală, se va cuminti. Acum nu am ce-i face”. Aceste replici nu fac altceva decât să înrăutățească comportamentul copilului și trădează greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului. Educația începe în prima zi de viață a copilului și trebuie să țină seama de etapele dezvoltării acestuia. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă. Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună

mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educația începe din familie, motiv care l-a determinat pe Loisel să afirme că „în familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume -omul de caracter”.

Bibliografie:

1. Cerghit, I.; Radu, I.T.; Popescu, E.; Vlăsceanu, L., „ Didactica”, manual pentru clasa a X-a, școli normale, E.D.P., R.A., 1997;
2. Nicola, I., „ Pedagogie”, E.D.P., R.A., București, 1992;
3. Osterrieth, P., Copilul și familia. București, Editura Didactică și Pedagogică, 1973.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR GROZA SIMONA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ION POP RETEGANUL” SÎNCEL, ALBA

Un copil educat numai la școală este un copil needucat. George Santayana

Între creșterea corporală și dezvoltarea psihică trebuie să existe o armonie perfectă. Perturbările în evoluția psihică duc la situații deficitare, unele având consecințe pentru toată viața. Se spune despre unii oameni că sunt lipsiți de *cei șapte ani de acasă*. Prin lipsa acestora se etichetează forma și fondul sufletesc al omului. Aici sunt incluși oamenii neglijenți în îmbrăcăminte, cei nepoliticoși, cei lipsiți de bune maniere, cei stângaci sau dezordonați în obiceiuri. Este o apreciere pur formală și oarecum greșită. În realitate, *cei lipsiți de cei șapte ani de acasă*, sunt cei care în copilărie nu au progresat din punct de vedere psihic sau al comportării normale în viață, fără să fie totuși cazuri patologice.

Educația trebuie să urmărească să facă din fiecare copil un adolescent și mai apoi, un adult politicos. Manierele bune sunt obținute de copii în contact cu membrii familiei. Copiii imită tot ce aud și ce văd, dar nu se poate cere copiilor în familie altă comportare decât cea observată la părinții lor.

Utilizarea formelor de politețe este strâns legată de obiceiurile părinților. Obligația bunelor maniere la copii nu trebuie să fie legată de observații aspre sau să fie rezultatul unor discuții sau rugăminți repetate. Copilul va mânca corect dacă va vedea și la părinți supunere față de aceste reguli. Va veni la masă la ora fixă, va avea un comportament adecvat la masă, va folosi corect farfuriile și tacâmurile dacă va vedea acest lucru la adulții din preajma sa, în fiecare zi.

Corectarea comportamentului copilului nu se face în mod brutal pentru că atunci copilul va avea o încăpățănare negativistă, ci prin pedeapsa psihică care dă rezultate față de pedeapsa brutală – *Nu vrei să mănânci ca toată lumea!... Mâine vei mânca singur*. Și dispoziția nu trebuie modificată.

Nu trebuie limitat contactul copiilor cu oamenii străini. La venirea musafirilor, copiii nu trebuie trimiși în mod regulat în camera lor sau în altă cameră. În contact cu persoanele străine copiii învață că există firi diferite ale oamenilor și obiceiuri diferite ale acestora.

Atitudinea și comentariile părinților după plecarea musafirilor vor determina interesul copilului pentru cunoașterea lumii. Trebuie să existe o armonie între desfășurarea vieții de familie și a vieții sociale a acesteia.

Un om certat cu bunele maniere va suporta consecințele aspectului sau dezagreabil și stângăciei în mișcări cu care se prezintă în rândul oamenilor. Bunele maniere trebuie să fie compuse din atitudini care se iau în mod automat și nu prin rațiune. Ele trebuie să aibă la bază politețea, delicatețea, tactul, bunătatea.

Psihicul unui copil este influențat de condițiile lui de viață și de educația primită acasă. Acest psihic este dependent de dezvoltarea sistemului său nervos central. După vârsta de 3 ani, copiii încep să aibă o activitate nervoasă mai activă și pot fi influențați mai mult de educație și de instrucția primită în familie, de la părinți. Nu orice cunoștință sau sfat primit, devine pentru copil convingătoare și îndemn la o comportare pozitivă.

Personalitatea copilului începe să se manifeste de la vârsta preșcolară. Exemplele din familie vor influența în mare măsură dezvoltarea lui psihică. El își va însuși în așa fel modurile de acțiune ale părinților astfel încât se va folosi de ele în practică. Până la vârsta de 10 ani, un rol important în educarea copiilor îl au jocurile și jucăriile. Aceștia trebuie îndrumați să păstreze în stare bună jucăriile, în jocurile colective părinții să nu admită certurile, limbajul urât, să se imite de către copii comportamentele civilizate, vorbirea și purtarea politicoasă.

Copilul trebuie responsabilizat prin sarcini de îndeplinit la nivelul vârstei sale pentru a se face util, pentru a interacționa corect cu alți oameni, de a vorbi frumos cu alte persoane, dar și de a evita anumite situații neplăcute, de exemplu relaționarea cu persoane necunoscute.

Ambianța din familie influențează temperamentul copilului. O atmosferă calmă și fericită va face ca și copilul să fie la fel sau una la polul opus va crea un copil nervos și mereu prost dispus.

De asemenea, este important ca părinții să nu se lamenteze de greutățile vieții în fața copiilor pentru a nu-i crea copilului o perspectivă sumbră asupra viitorului care să-l întristeze sau chiar să-l facă să se teamă.

Un aspect important al zilelor noastre este faptul că educația copiilor în familie este prea mult lăsată în seama televizorului, telefonului sau a calculatorului. În aceste condiții, deși părinții au pretenția, grădinița și școala nu pot să mai educe un copil astfel educat acasă. Pe un astfel de copil îl va deranja comunicarea verbală față în față cu alte persoane, nu va avea răbdare să asculte explicații, să respecte reguli și să fie conștiincios dacă în familie nu face aceleași lucruri, dacă părinții nu-l verifică și nu se interesează în mod constant de ceea ce face la școală și mai mult, în prezent, lasă în exclusivitate tot în seama dascălilor și pregătirea copiilor pentru a doua zi prin programele „After school”. În schimb, despre orice nemulțumire la adresa profesorilor, părinții discută fără reținere în fața copiilor.

Deci, dragi părinți, copiii sunt ai dumneavoastră și au nevoie de prezența dumneavoastră în orice împrejurare pentru a se pregăti de viață corespunzător!!!

BIBLIOGRAFIE:

1. <http://www.consultanta-psihologica.com/cei-sapte-ani-de-acasa/> (consultat la 02.03.2020)
2. <https://republica.ro/dragi-parinti-e-greu-ca-scoala-sa-va-mai-educe-copiii-cand-acasa-vi-i-educa-televizorul> (consultat la 02.03.2020)

IMPORTANȚA FAMILIEI ÎN EDUCAREA COPIILOR

PROF. ÎNV.PRIMAR, GRUEV ANCA
ȘCOALA GIMNAZIALA NR. 280,
BUCUREȘTI, SECTOR 5

Educația tinerei generații este o activitate complexă la care contribuie mai mulți factori: familia, școala și alte organizații de copii și tineret. Influența pe care o exercită familia asupra copiilor este deosebit de adâncă. O mare parte din cunoștințele, deprinderile igienice și obișnuințele de comportare morală copilul o datorează educației din familie. Plasticitatea deosebită a scoarței cerebrale la copiii mici face ca influențele educative ale familiei să se imprime adânc și să se păstreze mult timp. Familia este cea dintâi școală a copilului și contribuția pe care o aduce la educarea acestuia poate favoriza sau îngreuna acțiunea educativă a școlii. Observând importanța pe care o are asupra dezvoltării ulterioare a copiilor educația primită de la părinți, îndeosebi de la mamă, mulți pedagogi au scris lucrări care cuprind îndrumări pentru mame în legătură cu educația copiilor.

Obiectivul principal al materialului este de a atrage atenția părinților asupra unor metode educative, de a insista mai ales asupra acelor atitudini și climate familiale care sunt structurate deficitar. Consecința imediată este înscrierea copilului pe căi sinuoase ale dezvoltării sale principale și morale și, implicit, adoptarea de către acesta a unor comportamente inadecvate în relațiile cu ceilalți din jur, precum și în atitudinea sa față de sine însuși.

Pentru a facilita înțelegerea cauzelor care au determinat ca unii copii, preadolescenți și adolescenți să se înscrie, pentru o perioadă anumită de timp, pe căi contorsionate ale dezvoltării lor psihice și morale, să-și formeze un mod inadecvat de reacție față de realitate și față de propria persoană și, prin aceasta, să devină niște cazuri dificile, care necesită preocupări speciale din partea școlii și a societății, consider că este necesar să prezint cauzele unor situații concrete.

În familie, în dezarmoniile și conflictele afective apărute în mediul familial al copilului, în deficiențele privind metodele și stilul de organizare și conducere a colectivului familial, în neconcordanța dintre atitudinile manifestate de ambii părinți față de copii trebuie căutate cauzele acestor carențe și întârzieri apărute în dezvoltarea afectivă, morală și volitivă a copiilor. Datele de ordin statistic arată că, cel mai adesea, devierile caracteriale ale copiilor, delictele gratuite pe care le comit minorii, au ca principal mobil carențele din sfera afectivă a personalității. Se știe că atunci când sentimentul este controlat și trăit la un nivel normal de intensitate, el oferă posibilitatea de a releva calități sau de a descoperi defecte reale.

Copilul care prezintă, sub influența unor părinți excesiv de egoiști, de individualiști, o tendință exagerată de a domina pe ceilalți, de a se impune cu orice preț în colectivul școlar în care își desfășoară activitatea, se închide tot mai mult într-o stare narcisistă, lumea din afară căpătând pentru el doar un rol pur instrumental, acela de a servi la promovarea, sporirea și întreținerea tendințelor sale egocentrice. Numeroasele conflicte în care va intra cu colegii, ca urmare a manifestărilor sale de formă megalomaniacă, constituie dovada că funcția de reglare și integrare în colectivitate a copilului respectiv nu este formată.

În cazul în care se ia în mod nejustificat o atitudine vădit depreciativă față de propriul mod de a simți și de a reacționa afectiv la stimulările realității, persoana în cauză încearcă un puternic sentiment de inferioritate, de depresie și rușine. Spre deosebire de copiii educați, în sensul de a fi flexibili, sensibili la schimbări, caracterizați printr-o adaptare promptă la noile situații și printr-o schimbare rapidă a părerilor și preferințelor anterioare, dacă acestea nu se potrivesc situației, copiii care au fost educați în sensul de a fi rigizi, dogmatici (mărginiți, închiști, necreatori), orientați spre ei înșiși, persistă în vechile păreri și principii, dovedind intoleranță față de persoanele care sunt în dezacord cu sistemul lor de gândire. Incapabili de a întreține relații de influențare reciprocă, în care predomină deciziile colective, acești copii tind să amplifice propriile probleme și să adopte totdeauna o decizie în conformitate cu valorile și principiile pe care și le-au fixat.

Nu mai puțin complexe sunt situațiile când copilul nu manifestă, pentru că nu a fost educat în acest sens, o atitudine critică față de propriile trăiri afective, fapt ce favorizează dezvoltarea unei vieți afective dezordonate și exacerbate, realizate la un nivel primitiv, biologic. Lipsa autocontrolului afectiv, a autonomiei și independenței afective, a obiectivității față de sine și față de alții sunt semnele incontestabile

ale unei insuficiente maturizări afective. Sentimentele devin constante și stabile, numai prin actul de conștientizare, care permite clarificarea sensului și a semnificațiilor propriilor trăiri afective în contextul unui sistem de valori și principii sociale și morale.

Copilul, nu este suficient să-și formeze reprezentări și noțiuni morale, convingeri și sentimente morale, este necesar ca familia să-l ajute să-și dezvolte și obișnuințele de conduită morală, precum și trăsături pozitive de caracter. Crearea bazelor morale ale personalității copilului impune exersarea acestuia în forme concrete de activitate care, consolidate în obișnuințe, devin fundamentul trăsăturilor morale ale personalității.

Copiii care prezintă deficiențe de caracter percep într-un mod deosebit fenomenele din ambianța socială, astfel că reacțiile lor vor fi conforme acestei „percepții sociale” specifice.

Educația în familie este deosebit de importantă și are un caracter nesistematizat, spontan și uneori eronat. Nu toți părinții se pricep să îndrume corect pe copii, să adopte o atitudine potrivită față de aceștia.

Există familii active, a căror principală însușire este aceea de a se afirma, de a lupta cu greutățile, de a se impune, în sensul bun al cuvântului, în societate. Ele încurajează formarea la membrii mai tineri ai familiei a dinamismului, a încrederii în sine, a tenacității în muncă.

Famiiliile pasive, indiferente, indolente, generează sentimentul de eșec, de neîncredere în viață, de descurajare în lupta cu obstacolele și piedicile inerente vieții.

Alte climate familiale prezintă drept trăsături caracteristice fie o stabilitate, o constantă a vieții de familie, o respectare fermă a unor principii și norme de viață și activitate, fie o instabilitate, caracterizată prin schimbări permanente ale modului de viață, prin mutări dintr-un loc în altul, prin schimbarea periodică a domeniului de activitate.

Cunoașterea de către părinți a sensurilor și semnificațiilor diferitelor devieri de conduită ale copiilor lor este foarte importantă nu numai pentru a realiza prevenirea apariției lor sau, eventual, corectarea celor de acum constituite, ci și pentru evitarea nivelului de dezvoltare și organizare a copilului în cauză. O agresivitate gata să izbucnească la cea mai mică contrariere va deveni atât o insuficientă cultivare a inhibiției, a capacității de înfrânare, cât și dificultatea exprimării și afirmării personalității prin intermediul unor motive și atitudini morale superioare acceptate de societate.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASA

GRUMAZ GABRIELA MIRELA ȘCOALA GIMNAZIALĂ FINTEUȘU MIC

Nimic nu poate fi mai îmbucurător, din perspectiva de părinte, decât să auzi: „Ce bine crescut e acest copil!”, „Ce educație aleasă a primit acest copil!” Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la grădiniță, la restaurant, la teatru sau în vizită la rude. Și da, rezultatul este frumos atunci când părinții conștientizează că educația unui copil „cade” în sarcina lor.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

În mod tradițional, un copil „bine crescut” înseamnă:

3. **Salutul.** Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „Bună ziua!”.

4. **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

5. **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

6. **Înțelegerea normelor sociale.** Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

7. **Manierele la masă.** O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celeia care servește masa.

8. **Recunoașterea greșelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

9. **Tact și toleranță.** Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Toate atributele de mai sus sunt rezultatul unor ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Și să nu uităm: copiii imită ceea ce văd!

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

GRĂDINIȚĂ – FAMILIE

PROF. GUGA LIVIA, GRĂDINIȚA P.N. NR. 1 LUGOJ

În primii 3 ani ai vieții responsabilitatea educării copilului îi revine familiei. În această primă etapă îndeosebi mama, dar și tatăl și ceilalți membri ai familiei, în special dacă îi țin loc unuia sau ambilor părinți au un rol important în dezvoltarea copilului. În prima copilărie (de la 1 – 3 ani), „cuplul parental are o multitudine de sarcini educative” (Munteanu, 2007, p. 184). iar copilul aflat într-un „intens proces de fixare a figurilor parentale” (Munteanu, 2007, p. 184) trebuie educat prin măsuri și atitudini educative constante. Așadar părinții își pun amprenta asupra dezvoltării intelectuale (limbajul, gândirea), fizice, morale dar și sociale a copilului. Se poate spune că părinții sunt primii educatori ai copilului, dar odată cu intrarea acestuia în grădiniță, educația copilului este pusă în mâinile specialiștilor, ai educatorilor, care printr-o metodologie și un curriculum specific vârstei copilului se ocupă de educarea și formarea acestuia.

Familia este primul factor educativ în viața copilului, familia este prima care influențează dezvoltarea copilului și își pune amprenta pe întreaga sa personalitate. Primele valori sociale sunt transmise de familie: „înainte de a beneficia de educația instituționalizată, copilul învață în familie” (Bătrînu, 1980, p. 19).

Familiiile din societatea modernă se confruntă cu solicitări ridicate și unele, din dorința de a le oferi siguranță economică, petrec mai puțin timp cu copiii. În zonele urbane părinții nu au suficient timp să-și supravegheze copilul în familie, astfel că copiii preșcolari și școlari își petrec cea mai mare parte din timpul dezvoltării lor intelectuale, morale și profesionale într-un cadru instituționalizat, și anume grădiniță sau școală.

Este esențial ca părinții să fie implicați în căutarea soluțiilor în rezolvarea unor anumite probleme a copilului și ca aceste soluții să fie aplicate atât la grădiniță cât și acasă. Este indicat ca aceste consultații pedagogice să aibă loc cel puțin de 2 ori pe an și ca ele să fie programate din timp, lăsând posibilitate părinților, dar mai ales educatoarei să se pregătească în prealabil pentru această discuție cu părinții. Această pregătire se referă la o observare mai atentă a copilului respectiv, și adunarea de informații sau materiale, dacă părinții au cerut informații suplimentare asupra unei situații. Totodată nu trebuie neglijată și alegerea locului unde va avea loc discuția cu părinții. Este preferabil să se aleagă o încăpăre luminoasă, curată, cu o temperatură adecvată și în prealabil aerisită, unde educatoarea poate purta o discuție liniștită cu părinții fără a fi deranjați sau întrerupți. (Lachnit și Kretschmar, 2004, p. 16)

Aceste consultații sunt de o importanță majoră, deoarece sub forma acestui parteneriat educațional se realizează colaborarea de care beneficiază atât copilul, dar și părintele acestuia și nu în ultimul rând și cadrul didactic.

Procesul de colaborare cu părinții asigură atingerea scopului educațional, și anume de a obține dezvoltarea globală a copilului. Prin colaborarea părinților cu grădinița, aceștia pot completa, sprijini și dezvolta personalitatea copilului. O educație adevărată și reală se fundamentează în familie și se continuă în grădiniță și școală. Pe de altă parte, tot ceea ce copilul învață în grădiniță pierde din importanță și eficiență în condițiile în care părinții nu întăresc și nu valorifică programul educativ desfășurat în cadrul grădiniței.

Toate aceste motivații conduc la necesitatea realizării parteneriatelor reale dintre familie și grădiniță, în care spre beneficiul copiilor, implicarea familiei în viața grădiniței să fie una concretă, activă și de durată, așa încât membrii acestora să devină parteneri reali în educația copiilor lor.

BIBLIOGRAFIE

1. Dumitrana, M. (2000). *Copilul, familia și grădinița*. Iași: Editura Compania.
2. Glava, A. (2002). *Introducere în pedagogia preșcolară*. Cluj-Napoca: Editura Dacia
3. Hoffmann, M. (1992). *Zusammenleben im Kindergarten. Dynamische Prozesse zwischen Kindern, Eltern und Erzieherinnen*. München: Juventa Verlag.
4. Jinga, I., Istrate, E. (coord.). (2008). *Manual de pedagogie. Manual destinat studenților de la departamentele pentru pregătirea personalului didactic, profesorilor și instituitorilor din învățământul preuniversitar. Ediția a II-a, revăzută și adăugită*. București: Editura ALL.
5. Bătrînu, E. (1980). *Educația în familie*. București: Editura Politică.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASA

**PROF. INV. PRIMAR, GURMAI LAVINIA,
ȘCOALA GIMNAZIALA „ADAM MULLER GUTTENBRUNN”
LOC. ZABRANI, JUD. ARAD**

Pentru educație, pentru instruirea și formarea caracterului la copii, copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Bunele maniere, regulile morale, educația sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca foarte bine în relațiile cu cei din jur.

Universul copiilor se limitează, la început la familie. În primul rând mama și tata: de la cea dintâi el așteaptă satisfacerea nevoilor sale fundamentale de securitate și acțiune, iar de la cel de-al doilea, el așteaptă afecțiune, protecție, inițiere în viață, un model. Dar mai mult decât atât, tata și mama formează un cuplu care se repercutează ca atare asupra copilului.

Apoi în jurul tatălui și al mamei, frații, surorile, bunicii și într-un cerc mai larg, unchii, mătușile, verii, constituie constelația din jurul copilului, cadrul în care acesta se va mișca. Totodată reprezintă pentru el, la scară redusă, o imagine a societății în care va trebui cândva să se integreze. Ea va lăsa o amprentă adâncă asupra personalității și va da în parte o orientare vieții lui.

Rolul părinților este departe de a fi redus la meseria de educator. Oricât de importantă ar fi, oricât i-ar absorbi această funcție ea este în permanență depășită prin modul lor de a se comporta. Personalitatea lor și relațiile pe care le au unul cu celălalt contează prin ele înseși. Ei trebuie să fie autentici, să arate așa cum sunt, cu nevoile lor, cu interesele lor, cu problemele lor personale autentice.

Însăși raporturile educative sunt influențate prin viața profundă a cuplului.

În cazul părinților prea uniți, la copiii aparținând unui astfel de cuplu a cărui vocație pentru căsnicie este cu mult mai puternică decât cea părintească, se constată o nostalgie a contactului intim cu adulții, care se transformă treptat într-o agresiune față de ei.

În cadrul părinților neglijenți care nu sunt suficient de disponibili pentru copiii lor, care își făuresc între ei un univers separat și care se simt mai mult sau mai puțin frustrați, copilul apreciază libertățile care i se dau ca pe un mijloc ieftin al părinților de a se debarasa de el.

În majoritatea cazurilor când părinții nu se înțeleg conflictele embrionare se exteriorizează prin certuri mici asupra unor chestiuni de amănunt. Conflictul real și grav nu ajunge până la conștiința soților care cred în mod sincer că se ceartă pentru probleme de orar, de dezordine sau de bani. Copilul, antrenat în aceste certuri, sesizează destul de corect sentimentul adevărat care poate că îi leagă pe părinți, dar cu toate acestea, este tulburat prin încercarea de a stabili de parte cui este. Rezultatul obținut din acest caz nu este numai perturbarea copilului dar și devalorizarea lor față de copil. Imaginea lor se deteriorează, și încă mai mult însăși imaginea căsniciei pe care copiii lor riscă să n-o abordeze mai târziu decât cu aprehensiune. Se observă așadar, faptul că toate dificultățile de adaptare ale cuplului au repercusiuni asupra echilibrului copiilor și a dezvoltării personalității lor. Astăzi din ce în ce mai mult se acceptă ideea după care copilul reprezintă un individ cu caracteristicile lui proprii, dar nu o ființă de natură specială. El apare ca un partener al adultului, la a cărui viață trebuie să i-a parte fără să fie menținut într-o lume artificială aparte. Este mai sănătos pentru el să fie asociat pe măsura posibilităților, la preocupările familiei, decât să fie cu orice preț protejat în fața vieții.

Prin intermediul fraților și al surorilor copilul devine conștient de grup. Totul se petrece ca și cum copilul ar deveni conștient de faptul că aparține unor grupuri din ce în ce mai vaste: de fiecare dată când descoperă un grup nou, el este mândru și dornic să se integreze în el în același timp regretând securitatea și confortul grupului precedent. Întreaga lui viață este făcută din aceste regrete din aceste ambiții succesive. Primul dintre aceste grupuri, cel pe care îl formează cu mama, se topește aproape imediat în triumful mamă-tată-copil, atât de important pentru uceniciele celui de-al doilea an. Apoi vine familia în sensul

restrâns, cerc în care la părinți se adaugă frații și surorile. Pentru copilul care nu este primul născut această familie se amestecă de la bun început cu cuplul părinților, în timp ce pentru primul născut trecerea este dificilă, fiind un element nou care vine să se adauge la triumphi și să-l perturbe.

Bunicii oferă o altă imagine a adultului un cămin complementar unde ei se bucură de o atenție mai individualizată și mai disponibilă. Afecțiunea lor liniștită, exterioară furtunilor care răscolesc mediul familial aduce o compensație utilă oricărui sentiment de frustrare. Persoana bunicului are enormul avantaj de a putea oferi un model de identificare „de schimb”, mulțumită căruia anumite conflicte se pot aplatiza și anumite dificultăți pot să fie puțin câte puțin înlăturate.

„Cei 7 ani de acasă” își pun cel mai mult amprenta pe ceea ce va deveni un copil mai târziu. Este fundația pe care se clădește o ființă cu diferite aptitudini, dar și cu diverse comportamente. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta ei pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE:

Bontaș, I., (1995), *Pedagogie*, Editura All, București.

Ilica, A., Herlo, D., Binchiciu, V., Uzum, C., Curetean, A., (2005)

O pedagogie pentru învățământul primar, Editura Universității Aurel Vlaicu, Arad.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

VALORI MORALE

PROFESOR: GUȚA LILIANA MIHAELA UNITATEA DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALA NR. 3, GIURGIU

Familia se definește ca un grup de persoane ce s - a format prin căsătorie, adopție sau legături de sânge.

Copilul stabilește primele relații sociale în familie, de aceea părinții și frații au un rol important în formarea lor ca persoane. Integrarea copiilor în societate este mult mai facilă dacă copilul cunoaște din timp drepturile și responsabilitățile cuvenite.

Familia îndeplinește patru funcții :

- Funcția biologică – constă în procrearea și creșterea copiilor
- Funcția psiho- afectivă- familia oferă copilului echilibrul emoțional, sentimentul de siguranță și iubire.
- Funcția economică- oferă stabilitate materială familiei pentru dezvoltare .
- Funcția educativă- în familie copilul învață limba, tradițiile, își dezvoltă abilitățile, competențele; deprinde un mod de viață, vine în contact norme și valorile societății.

Funcția educativă are rolul cel mai important în creșterea și educarea copilului deoarece se spune că, un copil ” bine crescut ” are ” Cei șaptea ani de- acasă”.

Această teorie nu prea mai există în zilele noastre, deoarece copiii sunt incluși de la vârste fragede într-o formă de învățământ, iar omul rămâne cu ideea că normele de conduită morală se învață în familie.

Orice părinte își dorește ca odrasla lui să dea dovadă de o bună creștere în societate, acasă sau să fie un exemplu pentru ceilalți indiferent de situație.

Copilul în familie învață sau imită în mod constient sau nu, comportamentele, atitudinile celor din jur și își formează personalitatea.

Un copil care crește într-o familie înconjurat de iubire, protejat, îngrijit, se va dezvolta armonios, va avea încredere în propriile forțe, dându-i ideea de siguranță, protecție. El va avea rezultate bune la învățătură, va fi sociabil și își va asuma responsabilitatea.

Educația trebuie adaptată pe grupe de vârstă deoarece el înțelege lumea în mod diferit.

La 2 ani copilul nu poate face diferența dintre bine și rău, nu știe să împartă jucăriile sau alte lucruri cu ceilalți, ignoră părinții. La vârsta de 3 ani, deja aceste comportamente se schimbă major, și este momentul pentru a-l învăța bunele maniere, ce este bine și ce este rău, cum să se comporte în parc, la grădiniță.

Este foarte important ca el să fie implicat în activitățile zilnice și să învețe care sunt responsabilitățile lui în familie: să strângă jucăriile, să arunce ambalajul la gunoi, să meargă la cumpărături, să servească masa alături de membrii familiei etc..

După vârsta de 5 ani copilul devine tot mai independent, de aceea este foarte important să socializeze cu cei din jur, să poată purta un dialog, să își exprime punctul de vedere, să își susțină opinia.

Al patrulea nivel din piramida lui Maslow – află unde ești ca să știi ce să crești! cuprinde nevoile de stima de sine, apreciere, recunoaștere venită din partea altor indivizi – de unde apar sentimente de putere, prestigiu, acceptare. Apare aici sentimentul de încredere, competență. Nesatisfacerea acestor nevoi duce spre neîncredere, descurajare iar în timp chiar în frustrare și complex de inferioritate.

Prin copil ” educat ” în mod tradițional, se înțelege copilul care respectă următoarele norme: salută, își recunoaște greșelile, face diferența dintre ce este bine și ce este rău, se comportă civilizată cu colegii, prietenii, în parc, la medic, la grădiniță, acceptă și tolerează toți oamenii indiferent de rasă, dizabilitate, culoare a pielii, nu râde de slăbiciunile altora, nu întrerupe dialogul dintre două sau mai multe persoane etc...

Pentru a reuși să creștem un copil care să corespundă exigențelor societății, avem nevoie de multă răbdare, tact și exercițiu. Educația se face în timp, prin numeroase încercări dar și eșecuri, cu multă repetiție, răbdare și perseverență.

Până vom reuși să culegem roadele, noi, trebuie să fim exemple bune pentru copiii noștri, deoarece fiecare părinte este un model, un idol pentru odrasla lui, ei copiind limbajul, gestică, comportamentele adulților și devin un tipar de viață pentru ei.

BIBLIOGRAFIE

1. Elena Nedelcu, E. Morar, Manual de Cultură Civică, București, Editura ALL, 2017
2. www.google.ro

EDUCAȚIA ȘI CEI 7 ANI DE ACASĂ

EDUCATOARE: GUZU FLOAREA GRĂDINIȚA NR.1 ILVA MARE

"Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală".

Albert Einstein

Ce sunt cei 7 ani de acasă ?

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitat. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate.

Comunicarea dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează fără a recurge la un „interogatoriu”.

Foarte importante pentru copilul preșcolar sunt și activitățile pe care le vor face în afara celor de la grădiniță, mai exact în familie, cu membrii familiei și în contexte diferite de viață. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Câteva exemple de activități pe care părinții le pot propune copiilor și care nu necesită o pregătire minuțioasă ar putea fi în natură: să alerge, să se joace cu mingea, „De-a v-ași ascunselea”, „De-a BabaOarba” etc. - să-i lase să se plimbe desculți (în condiții de siguranță pentru sănătatea lui), să simtă iarba, pământul, nisipul, apa etc. - să-i încurajeze să asculte foșnetul frunzelor, ciripitul păsărelelor, șuieratul vântului, susurul apelor etc. - să-i implice în culesul frunzelor, fructelor, al florilor, să vorbească despre cum se folosesc, despre gustul lor ș.a. ; acasă, să ajute la tot felul de activități gospodărești, să-și atribuie diferite roluri și să intre în jocul copilului, să numere tot felul de obiecte ce-i înconjoară etc. Fiecare moment poate fi unprilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație.

La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: “Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori “Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne dă mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine. Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că

ne va fi foarte greu. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire
- ordine
- igienă
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative
- bune maniere și comportament
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire)
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)
- consecvență în realizarea unei sarcini
- concentrare a atenției
- perseverență în realizarea unei sarcini
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc., altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său, deoarece: „Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com
7. www.didactic.ro

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ECHILIBRATE ÎN FAMILIE

BIBLIOTECAR GYORGY ENIKO ȘCOALA GIMNAZIALĂ IERNUT

Educația primită de copii, din partea familiei, este o temă ce ne preocupă tot mai des.

Familia este primul mediu în care copilul va trăi și cea mai importantă sursă de cunoștințe și sentimente. Familia îl învață să vorbească, să facă primii pași, să ofere și să primească afecțiune. Familiile echilibrate au șanse mai mari să educe copii bine dezvoltați intelectual și afectiv, pe când în familiile dezorganizate vom vedea copii cu dificultăți de adaptare.

În primii 5 ani de viață, creierul se dezvoltă în cel mai rapid ritm, de aceea este important ca experiențele copilului să fie cât mai interesante și educative. Educația copilului depinde de nenumărate aspecte și factori cum ar fi: Dragostea, protejarea, disciplina, libertatea, comunicarea, etc.,

Dragostea părintească pentru copil este precum apa pentru plante. Fără apă plantele se vor usca, dar udatul exagerat le va distruge. Copilul trebuie să simtă dragostea părintească, căldura familiei. Această dragoste ponderată care îi permite să se dezvolte ca un individ echilibrat din punct de vedere emoțional. În situația în care, copilul nu beneficiază de această dragoste, putem observa cum acesta devine închis, sau din contră, prea docil, necomunicativ, chiar răutăcios. Din păcate și dragostea exagerată a părinților poate duce la dereglări comportamentale ale copilului, cum ar fi; repulsie față de îmbrățișări, comportament agresiv.

Ca părinți, avem datoria să ne protejăm copiii și de regulă vrem să-i vedem în siguranță pentru cât mai mult timp și cât mai bine posibil, dar și sub acest aspect extremele sunt mai mult dăunătoare decât folositoare.

Atunci când adulții din familie nu reușesc să-și administreze timpul corespunzător, sau sunt preocupați de problemele proprii, copilul este cel care suferă din cauza neglijenței, el devenind în timp, mai timid, fără încredere în sine, fără elan sau în unele cazuri, chiar agresiv.

La polul opus găsim părinți care supraprotejează copiii. Cauzele acestui comportament sunt; copilul suferă de o boală cronică, este slab dezvoltat fizic, dacă se naște după o lungă perioadă, dacă în familie a fost un deces al unei persoane tinere. Rezultatul supraprotejării copilului duce la întârzierea maturizării psihice al acestuia.

Disciplina are un rol important în formarea personalității copilului. Regulile de conduită clare, reprezintă o parte esențială din procesul educativ în primii 7 ani ai copilului. Din punct de vedere al disciplinei, putem observa două comportamente extreme ale părinților:

La o extremă sunt părinții care impun copiilor reguli de conduită foarte severă, privind vestimentația, atitudinea și relațiile cu ceilalți, orele de studiu, distracția, de fapt părintele dorește să controleze totul. La polul opus se află acei părinți, care sunt convinși cred că cel mic trebuie să devină independent sub toate aspectele. În ambele situații copiii pot deveni rezistenți față de orice formă de autoritate socială. Copilul exagerat controlat, pedepsit sau acel copil ce nu cunoaște nici, o regulă, nu a fost niciodată responsabil și poate prezenta forme de comportament negativ mai mult sau mai puțin grave: minciuna, furtul, acte huliganice, etc.

Relația părinte-copil depinde de felul în care este privit copilul de către părinți. Este o prelungire a propriei persoane, sau un individ unic cu idei, vise, dorințe, greșeli chiar eșecuri proprii?

Se spune că statutul de părinte este pe viață, este nobil, aduce cu el o mare responsabilitate și multe așteptări, provocând sentimente uneori copleșitoare, alteori satisfăcătoare, dar trebuie știut că părinte perfect nu există, cum nu există nici copil perfect. Personalitatea și comportamentul unui copil, depinde de echilibrul comportamental al membrilor familiei. Părinții trebuie să dozeze și să mențină echilibrul dintre disciplină și afecțiune, responsabilitate și autoritate, independență și îndrumare, astfel încât copilul să devină un tânăr cu mintea deschisă, stăpân pe propria persoană și pe destinul său, îndrăzneț, harnic, cu un comportament etic și moral.

Cu toate că fiecare familie constituie un colectiv ai cărui membri au drepturi egale, totuși părinții se deosebesc de copii prin faptul că primii conduc familia, pe când ceilalți primesc educația în familie. – A. S. Makarenko

Bibliografie

Fischbein, E. *Climatul educativ în familie*. București: Editura Didactică și Pedagogică, 1970.

Vlădescu, Luiza. *Ce-ar putea să spună ei*. București: Editura Didactică și Pedagogică, 1966.

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

PROF. HADADEA KARINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ PETROS, HUNEDOARA

Familia rămâne grupul social vital ce asigură îngrijirea, protecția și educația copilului. În contextul schimbărilor sociale, se constată o diversificare a modelelor familiale: frecvența crescândă a coabitărilor (concubinaj), creșterea numărului divorțurilor, a familiilor cu un singur părinte, opțiunea unor femei de a avea un copil în afara căsătoriei, noile forme coexistând cu modelul „clasic” al familiei conjugale.

Într-o lume în care toate instituțiile și toate tipurile de raporturi sociale se schimbă în ritm accelerat, familia nu poate rămâne neschimbată. Nu trebuie absolutizat un model sau altul de organizare familială. Toate aceste schimbări nu trebuie interpretate ca o criză a familiei, ci, mai degrabă, ca adaptări ale conduitei individuale la schimbările demografice, economice și materiale ce afectează societățile în ansamblul lor.

Dezvoltarea personalității copilului este rezultatul unui ansamblu de factori: familiali, școlari, comunitari. Factorii familiali sunt cei mai importanți în dezvoltarea unei personalități armonioase, în securizarea fizică, afectivă și materială a copilului.

Indiferent de modul de organizare, mediul familial, întemeiat pe un sistem de interacțiuni afective intense, este apt de a reacționa la nevoile copilului, de a participa și favoriza dezvoltarea personalității, imaginii de sine și despre lume a copilului.

Familia este cea mai potrivită să răspundă nevoilor copilului. Doar afecțiunea și dragostea îl fac pe părinte să intuiască și să înțeleagă starea copilului. În familie copilul își poate satisface nevoile sale primare, își poate manifesta frustrările, care sunt temperate de dragostea părinților. În familie copilul poate să-și investească toate resursele emoționale și să învețe să și le controleze, pentru că familia ar trebui să fie un mediu mai ales afectiv – garanție pentru o dezvoltare armonioasă.

Familia este mediul esențial care influențează dezvoltarea și destinul copilului prin securizare materială, dragoste și educație.

Rolul de părinte este pentru cei mai mulți dintre noi, unul dintre cele mai importante roluri pe care le întreprindem la un moment dat în viață. Angajamentul față de rolul de părinte presupune o capacitate de adaptarea și prezență psihologică aparte. Deoarece educația și creșterea eficientă sunt esențiale pentru echilibrul socio-emoțional al copilului, este important ca părinții să cunoască cât mai multe informații despre psihologia copilului dar și despre factorii care reprezintă protecție sau riscuri pentru sănătatea fizică și emoțională a acestuia.

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare al interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

Ea este *prima instituție de educație morală* și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. În cadrul familial se deprind disciplina și spiritul de inițiativă și se cultivă sentimentul demnității, dreptății, iubirii, respectului și ajutorului, sentimentul sacrificiului, care sunt elemente de bază ale vieții sociale. Primul factor care formează persoana într-o perspectivă multidirecțională este familia. Aceasta are menirea de a-l introduce pe copil în valorile grupului de referință, dar și de formare a primelor conduite, sau de interiorizare a unor stări de spirit elementare. Familia trebuie mai mult să formeze decât să informeze. Copilul *absoarbe* din mediul apropiat familial primele impresii, formându-și conduite prin mimetism și contagiune directă. Copiii vor face, sau vor crede precum părinții imitând comportamentele acestora. La ora actuală multe familii au nevoie de o educație solidă, dată fiind starea lor precară din punct de vedere material și spiritual.

Nevoile de bază, fiziologice sunt la fel de importante ca și nevoia de securitate, de dragoste și apartenență, de recunoaștere. Toate aceste nevoi categorisite de Maslow ca fiind nevoi de tip D. Ele apar prin lipsă și împing individul la a căuta satisfacție, depind de ceilalți, de cei din jurul individului, de ceilalți

membri ai familiei. Este evident faptul că o familie în care legăturile dintre membrii ei nu sunt de dragoste și respect, nu poate constitui un cadru propice de satisfacere a nevoilor umane și deci de dezvoltare normală.

În funcție de felul cum cei din jur, mai ales părinții, știu să vină în întâmpinarea nevoilor lui și să înțeleagă, în satisfacerea acestor nevoi, caracteristicile care țin de vârsta copilului, depinde dezvoltarea optimă a copilului pentru a deveni o ființă normală, capabilă de a fi fericită, sau dimpotrivă acesta evoluează la polul opus. Pentru orice persoană (copil, adolescent, tânăr, adult), familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică cât și psihică, în orice perioadă a vieții. Aici se conturează concepția despre viață și conceptul de sine.

Bibliografie:

- 1.Chelcea, S., *Psihosociologie*, Editura Polirom, Iași, 2008
- 2.Dumitru, I., Ungureanu, D., *Pedagogie și elemente de psihologia educației*. Cartea universitară, București, 2005
- 3.Munteanu, A., *Psihologia copilului și adolescentului*, Editura Augusta, Timișoara, 1998
- 4.***<http://amicel.cnpac.org.md/pentru-parinti/familia-si-rolul-ei>
- 5.***<https://jurnalspiritual.eu/familia-si-rolul-ei-in-viata-copiilor/>

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE- CEI 7 ANI DE ACASA

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR HĂLMĂGEAN FLORINA ANICA GRĂDINIȚA P.N. PĂIUȘENI

O expresie care dăinuie de sute de ani. Ce o fi însemnând oare?

Cei 7 ani de acasă sunt relevanți în ceea ce înseamnă viața în societate pentru fiecare persoană în parte.

Din păcate, azi copiii, încă de mici, nu mai sunt crescuți doar de părinți și bunici care sădesc în sufletul copilului toate calitățile morale, ci în viața lor intervin persoane străine: bună, vecină, rudă, care ajută la creșterea lor. Părinții, în goana lor după “mai bine” (bani, lucruri materiale, calificări profesionale), nu mai au timpul necesar de petrecut împreună cu copiii lor care observă la toate persoanele din jurul lor comportamente diferite pe care le asimilează foarte ușor.

După cum bine se știe, în această perioadă (0-7 ani), copilul își conturează personalitatea, acasă fiind mediul în care deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare în defavoarea unui comportament conștient. Vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziționarea normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale, nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse în familie, de aici și expresia “Diploma celor 7 ani de acasă ai copilului exprimă calificativul părinților” sau “Dacă nu ai 7 ani de acasă, degeaba mai faci studii superioare”.

În accepțiunea cea mai largă a termenului, “Copil bun” reprezintă suma trăsăturilor pozitive structurate în dinamica comportamentului: sârguință, cinste, inițiativă creatoare, sociabilitate, politețe, dispoziție de colaborare etc, după cum părintele bun înseamnă: răbdare, calm, înțelegere, un fond afectiv numit în termeni obișnuiți, dragoste față de copil.

Să sperăm că pe viitor oamenii vor aprecia mai mult viața de familie, vor petrece mai mult timp alături de copiii lor și vor sădi în sufletele lor dragostea față de semenii și față de ei înșiși pentru a nu dispărea această expresie “Cei 7 ani de acasă”.

Bibliografie:

- Valeria Mahoc (1998)
- Mihai Cucereavi (1982)

EDUCAȚIE FARA BARIERE

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR: HAMZA ADRIANA ȘCOALA GIMNAZIALĂ GRAJDURI, JUDEȚUL IAȘI

Deoarece copilul este unic, felul în care învață va fi de asemenea unic. Va învăța pe întreg parcursul vieții sale, va învăța folosindu-și toate simțurile pentru că el se naște capabil să-i copieze pe cei din jur și să exploreze, iar sarcina adulților de astăzi este de a alimenta uriașul apetit pentru cunoaștere.

Copiii au nevoie să experimenteze și să reușească pe cont propriu. Setea de cunoaștere a unui copil este, bineînțeles temperată de multe ori de o prudență înăscută a adulților din jurul acestuia, motiv pentru care de multe ori copilului îi place să aibă în priajmă persoane de la care să se informeze și care să-i ofere protecție.

Părinții ar trebui de cele mai multe ori să fie cei mai buni educatori ai copiilor lor. Influențele educative pe care familia le exercita asupra copiilor se pot manifesta fie direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie.

Modelele de conduită oferite de părinți sunt modele pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, iar climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale, „*cei șapte ani de acasă*”, constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, dar și comportamentul lor sociomoral de mai târziu.

Astfel, putem identifica mai multe tipuri de părinți. Unii dintre aceștia înțeleg să-și armonizeze sistemul lor de acțiuni educative cu cele ale unității de învățământ, poate și cu ale specialiștilor în domeniul muncii educative. Alții nu conștientizează efectele negative ale strategiilor educative utilizate, sau, și mai grav, refuză să recunoască faptul că relațiile lor educaționale cu copiii sunt deficitare. Aceștia din urmă sunt convinși că nereușitele educaționale, rezultatele slabe la învățătură, comportamentele inadecvate, chiar aberante, sunt determinate de factori străini.

Acțiunile educative ale școlii nu trebuie să neglijeze asemenea aspecte. Întrunirile cu părinții, mai mult sau mai puțin organizate, trebuie să fie un prilej de a conștientiza consecințele imediate și de perspectivă ale strategiilor lor educaționale pentru că „*cei șapte ani de acasă*” sunt extrem de importanți.

Așadar, comportamentele educaționale ale părinților, chiar dacă sunt bine intenționate, pot avea efecte negative asupra copiilor, din cauza neadecvării lor, a particularităților de vârstă și individuale, la situații concrete de acțiune, dar și la sistemul de cerințe adresate copiilor din zilele noastre.

IMPORTANȚA GEOGRAFIEI ÎN DEZVOLTAREA FIZICĂ ȘI EMOTIONALĂ A ELEVILOR

PROF. HANGA ANDRA-ANDREEA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "MIRON COSTIN,, BACĂU

Etimologic „persoană” derivă din cuvântul „persona”, care desemnează masca pe care o purtau actorii în Grecia antică. Ulterior termenul și-a lărgit orizontul semantic, definind chiar acorul din spatele măștii sau rolul pe care îl juca. Societatea a fost privită de filosofii aceluși timp ca o scenă, în care fiecare individ uman își atribuie unul sau mai multe roluri. La rândul lor, acestea sunt definite prin aspectele funcționale pe care le dobândesc în cadrul grupurilor.

Din punct de vedere psihopedagogic, trinomul individ – persoană – personalitate constituie fundamentul pe care se dor greșa rezultatele acțiunilor educative. Sistemul curricular, multicomponent, vizează prin disciplinele aplicate în cadrul procesului de învățământ dezvoltarea și modelarea educabilului conform finalităților educaționale.

Geografia, componentă a ariei curriculare „Om și societate” își aduce aportul la *formarea de abilități și deprinderi* prin specificul conținuturilor și caracterul activităților intelectuale pe care le aplică.

În activitatea didactică curentă elevii pot realiza localizarea geografică în mod analitic, după modelul prezentat mai sus. Astfel se realizează o învățare activă, care apelează la mecanismele cognitive și dezvoltă elevului abilități euristice.

De asemenea, aplicarea acestui principiu se poate face și în contextul aplicării unei strategii bazate pe rezolvarea de probleme, atunci când elevului i se poate solicita să explice cauzal poziția geografică a unui obiect, cum ar fi: „Explicați repartiția geografică a lacurilor glaciare în România.”

Dacă privim aplicarea principiului repartiției spațiale în manieră sistemică, elevul poate localiza un obiect în raport cu sistemul sau subsistemul teritorial în care este integrat. De pildă, poate să localizeze ierarhic orașul Timișoara în Depresiunea Panonică – Câmpia de Vest a României – Câmpia Banatului.

Studiul geografic oferă, astfel, posibilitatea dezvoltării la elevi a abilității de a urmări succesiunea cronologică a fenomenelor din lumea înconjurătoare și de a realiza prognoze. Aceasta ajută la dezvoltarea spiritului intuitiv, a imaginației și creativității.

Edificatoare în acest context este analiza asupra evoluției spațiale a Deltei Dunării în ultimul mileniu. Abordând o strategie modernă euristică, elevii vor descoperi influența extinderii spațiului agricol și perfecționarea agrotehnicii în Europa Centrală asupra creșterii erozivității reliefului. Mai departe profesorul dirijează discuția prin întrebări succesive, pentru a ajunge, gradual, la creșterea volumului de aluviuni în Dunăre.

Exercițiile și problemele aplicative axate pe acest principiu dezvoltă elevilor abilitatea de a integra în mod ierarhic și holistic elementele realității imediate. Un exemplu edificator pentru aplicarea acestui principiu este, la clasa a V-a, lecția privind tipurile și unitățile de relief. În acel context se poate fixa deprinderea elevilor de a privi în mod holistic și structuralist realitatea.

Un exemplu edificator în aceeași ordine de idei este analiza funcțiilor unei așezări umane. Se poate folosi metoda studiului de caz. De pildă, dacă se ia ca exemplu localitatea natală și aceasta este o localitate – dormitor (cazul majorității așezărilor rurale și a orașelor mici din aria periurbană a Timișoarei sau a oricărui alt centru regional), elevii vor descoperi, pe lângă funcția rezidențială, alte funcții subordonate: comercială (pentru a asigura produsele de consum ale populației), culturală, educațională (inerente oricărei comune sau oraș mic) și de transporturi (pentru a asigura naveta în orașul învecinat). De asemenea, agricultura va fi evidențiată ca funcție colaterală, având în vedere numărul mic de persoane angajate în această ramură.

În ceea ce privește rolul geografiei ca disciplină de învățământ, aceasta acționează asupra caracterului elevilor prin sistemul de valori și atitudini pe care le promovează.

Programa școlară aferentă claselor din ciclul gimnazial cuprinde următorul sistem de valori și atitudini:

- Atitudinea pozitivă față de educație, cunoaștere, societate, cultură, civilizație
- Interes pentru cunoașterea României, a Europei și a lumii contemporane

- Respectul pentru diversitatea naturală și umană a lumii contemporane
- Conservarea și ocrotirea mediului de viață din România, din Europa și din lume
- Disponibilitatea pentru învățarea permanentă

Este evidentă dorința de a dezvolta elevilor, în primul rând, interesul pentru cunoaștere și disponibilitatea pentru educație permanentă. De asemenea un loc aparte ocupă respectul pentru diversitate. În contextul unei lumi globalizate, în care granițele statale devin permeabile, omul trebuie să fie pregătit oricând să intre în contact cu reprezentanți ai unor culturi diferite, cu alt sistem de valori sociale și morale. Respectul pentru diversitatea naturală, integritatea și originalitatea peisajelor geografice, respectul pentru biodiversitate constituie deziderate de primă importanță care se înscriu în tendința globală spre dezvoltare durabilă. În același context se plasează și valorizarea permanentă a conservării și ocrotirii mediului natural. Încă din clasa a V-a, în cadrul lecțiilor de geografie omul este prezentat, deopotrivă, ca un factor de influență în mediul natural, în special în biosferă, dar și ca un element constitutiv al „învelișului viu” și al mediului geografic. Acțiunile sale individuale sau în grup au consecințe în integritatea și funcționarea ecosistemului.

1 Golu, M., 2005, *Bazele psihologiei generale*, Editura universitară, București,

2. Dulamă, Maria, Eliza, 2008, *Elemente de didactică-teorie și practică*, Editura Clusium, Cluj-Napoca

COLABORAREA DINTRE ȘCOALĂ ȘI FAMILIE

PROF. INV. PRIMAR HANTEA ANELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ FILIAȘI, DOLJ

O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Familia exercită o influență deosebit de importantă asupra copiilor. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral, estetic, emoțional etc. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul la învățatură. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să se efectueze tema copilului. Cu timpul părinții se vor limita la controlarea temei de acasă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de-acasă”. Din cele 24 de ore ale unei zile, elevul este la școală 5 – 6 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia elevului. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții doresc dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. Procesul de educație din cadrul școlii este îndrumat și condus de persoane pregătite în mod special pentru acest lucru. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Ziua în care copii merg la școală constituie pentru părinți momentul în care ei trec de la statutul de primi educatori, familia fiind prima școală a copiilor, la cel de parteneri ai școlii. Aceasta nu înseamnă că rolul părinților în educația copiilor s-a încheiat, ci doar că începe o nouă etapă în care părintele împarte acest rol cu învățătorul, iar mai târziu cu profesorii. Părinții continuă educația copiilor în familie, dar odată cu începerea școlii apare nevoia de colaborare cu aceasta, chiar de implicare activă în cadrul ei.

Atunci când cele două medii educaționale, școala și familia, se completează și se susțin, ele pot asigura într-o mare măsură o bună integrare a copilului în activitatea școlară, dar și în viața socială. Cercetările realizate în domeniul educației arată că, indiferent de mediul economic sau cultural al familiei, când părinții sunt parteneri cu școala în educația copiilor lor, se observă o îmbunătățire a performanțelor elevilor, o mai bună frecvență a școlii, precum și reducerea ratei de abandon școlar sau chiar a scăderii delinvenței juvenile.

Odată cu înscrierea într-o unitate de învățământ ponderea se schimbă, rolul mai mare îl are școala, dar nici acțiunea educativă a familiei nu este de neglijat. Între acțiunile educative ale celor doi factori există mai degrabă un raport de complementaritate decât de rivalitate, acțiunea fiecăruia venind să o completeze pe a celuilalt.

Mediul școlar îi oferă copilului un prim mediu socializator de tip organizațional:

- introduce în relațiile copilului cu adultul o anumită distanță socială;
- oferă copilului un cadru social, bazat pe anumite reguli de conviețuire cu ceilalți;
- creează copilului posibilitatea de a se compara cu cei de vârsta lui;
- îl familiarizează pe copil cu microgrupul social în cadrul căruia învață să devină partener ;
- îl obișnuiește pe copil cu programul orar, cu programul de viață, cu schimbarea mediului de existență;

-stimulează dezvoltarea autonomiei personale și a independenței.

Școala și familia urmăresc același scop educativ, formarea tinerilor pentru a deveni personalități multilaterale dezvoltate care să poată face față dinamicii sociale, schimbărilor profunde și alese din societate. Pentru realizarea acestui scop unic este necesară unitatea de acțiune, concordată dintre mijloacele specifice de influențare folosite în aceste două instituții sociale. În cadrul acestei colaborări, rolul conducător îl are școala. Școala este interesată să colaboreze cu familia, să-și facă din ea un aliat, pentru ca acțiunea ei educativă să fie mai profundă și de durată. Colaborarea școlii cu familia este necesară și în vederea unei informări reciproce cu privire la dezvoltarea copilului, la comportarea lui, pentru cunoașterea lui multilaterală.

Colaborarea cu familia trebuie să se concretizeze într-un program comun de activități ale școlii cu aceasta (lectorate cu părinții, ședințe, consultații, vizite la domiciliul elevului, serbări școlare). Părinții trebuie să vadă în noi un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișăm. Așadar e o sarcină a școlii să identifice situațiile problemă din familiile copiilor, să dirijeze pe cât este posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în educarea copiilor.

Colaborarea dintre școală și familie se poate realiza sub mai multe forme. Una dintre aceste forme este vizitarea familiei de către cadrele didactice. Vizita la domiciliul elevilor poate da rezultate bune pentru realizarea obiectivelor comune urmărite de către școală și familie. Înainte de a vizita familia unui elev, cadrul didactic trebuie să se pregătească în acest sens. El își va fixa problemele pe care le va discuta cu părinții, va da și va cere părinților informații.

În cadrul convorbirii pe care o va purta cu părinții, profesorul, învățătorul, trebuie să dovedească mult calm. E necesar să găsească argumente potrivite și temeinice și să-i convingă pe părinți de utilitatea lor, dar să nu renunțe la obiectivitate și sinceritate în abordarea problemelor. Consultarea catalogului, informațiile cerute de la profesorii clasei și propriile informații îl vor ajuta pe diriginte sau învățător, să ofere un tablou clar asupra situației elevului.

În discuțiile avute cu părinții e bine să fie prezentate mai întâi aspectele pozitive din activitate, succesele elevului sau schimbările laudabile din comportamentul acestuia. Vor fi menționate apoi obiectele de învățământ la care elevul întâmpină greutăți, ce greșeli se observă în activitatea sa la clasă sau ce abateri disciplinare manifestă. Se va discuta cauza acestor neajunsuri și împreună cu familia, se vor găsi măsurile necesare pentru îndreptarea elevului.

Consultațiile cu părinții elevilor își vor atinge scopul dacă familia devine un colaborator activ și conștient al școlii, dacă se ajunge la stabilirea unui sistem unitar de măsuri pentru îndrumarea elevului, dacă părinții sunt convinși și hotărâți să urmeze sfaturile cadrelor didactice.

Spre a-i ajuta eficient pe copii, părinții trebuie să se informeze despre rezultatele muncii și despre comportarea lor în școală. Părinții trebuie să țină permanent legătura cu școala, dar mai ales atunci când apar primele note slabe sau se observă modificări în comportamentul copilului. Măsurile de îndreptare luate din timp, când carențele sunt mici, dau rezultate bune.

O altă formă de colaborare sunt ședințele cu părinții, ședințe care sunt un prilej de comunicare între școala și familie. Principala menire a ședințelor cu părinții este informarea pedagogică. Părinții vor primi informații pedagogice cu privire la formarea deprinderilor de muncă independentă la elevi, despre particularitățile de vârstă ale acestora, despre educația lor estetică, pregătirea temelor, petrecerea timpului liber.

Părinții trebuie să aibă încredere în cadrele didactice, dar și să aibă grijă să nu proiecteze asupra copiilor propriile amintiri neplăcute pe care le-ar putea avea din perioada școlii. Ei trebuie să le recunoască cadrelor didactice un profesionalism pe care ei nu îl au, pedagogia fiind o adevărată meserie, nu doar o simplă ocupație. Este de preferat ca părinții să ia legătura cu școala nu doar atunci când sunt chemați la ședințele cu părinții sau atunci când copiii se confruntă cu anumite dificultăți. Ei trebuie să participe la toate evenimentele importante ale școlii (serbări, festivități, concursuri, spectacole), să ușureze misiunea educativă a școlii prin continuarea educației în cadrul familiei, dar și să manifeste disponibilitate pentru participarea la cursuri cu caracter educativ realizate pentru părinți.

În concluzie, pentru a putea asigura educarea copiilor în cele mai bune condiții și integrarea în viața socială, e nevoie ca toți factorii implicați în procesul educațional să formeze o echipă în care fiecare știe ce are de făcut și îi acordă partenerului respectul și încrederea cuvenită.

Bibliografie:

Cerghit, I.; Radu, I.T.; Popescu, E.; Vlăsceanu, L., „ Didactica”, manual pentru clasa a X-a, școli normale, E.D.P., R.A., 1997, pg. 17-21;

Kant, Im., Tratat de pedagogie. Iași, Editura Agora, 1992, pg. 19-35.

Nica, I, Țopa, L., Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1974, pg 13-29;

Nicola, I., „ Pedagogie”, E.D.P., R.A., București, 1992, pg. 32-41;

*** - „ Tribuna învățământului”, 2000.

PARTENERIATUL “ FAMILIE-SCOALA“ IN REUSITA EDUCATIEI INCLUZIVE ȘI MULTICULTURALE

**PROF. PENTRU ÎNV. PRIMAR HÂRA-OANCEA RAMONA-DENISA
ȘCOALA GIMNAZIALA ”ARHIMANDRIT CHIRIAC NICOLAU”
VINATORI-NEAMȚ JUD. NEAMȚ**

Educația este un drept fundamental al omului; pornind de la acesta s-a consolidat și *educația incluzivă*, care are ca principiu fundamental - un învățământ pentru toți, împreună cu toți, constituind actualmente nu doar un deziderat, ci și o realitate ce câștigă adepți și se concretizează în practici bune în întreaga lume.

Fundamentată pe paradigma educației pentru toți, educația incluzivă este o abordare potrivit căreia toți copiii trebuie să aibă șanse egale de a frecventa aceeași școală și de a învăța, indiferent de apartenența lor culturală, socială, etnică, rasială, religioasă și economică sau de abilitățile și capacitățile lor intelectuale sau fizice. Educația incluzivă reflectă valorile unei societăți echitabile și democratice care oferă tuturor persoanelor oportunități egale de a beneficia de drepturile omului și obiectivele de dezvoltare umană, împărtășite pe plan mondial

Adaptarea procesului instructiv- educativ la particularitățile de varsta și individuale ale copiilor este conceptual cheie la care s-a ajuns pornind de la ideea lui Ian Amos Comenius conform căreia din instrucția pentru oameni nu trebuie exclus nimeni, decât neoamenii. Acelasi autor afirma in secolul al XVII-lea, in opera Didactica Magna, ca este imposibil de a gasi o minte atat de redusa, careia educatia sa nu-i poata fi de ajutor. Pe aceeași linie a adaptării procesului de învățământ astfel încât acesta să devină accesibil tuturor, se înscrie și conceptul educației pentru toți. Aceasta înseamnă o șansă dată tuturor copiilor și o preocupare ca indiferent de particularitățile și diferențele individuale, toți copiii să se poată bucura de educație și instruire. Educația pentru toți are în vedere nevoia de a deschide structurile de educație pentru a primi și sprijini toți copiii. Scolile pentru toți sunt percepute ca școli ale comunității, deschise, flexibile, democratice și inovatoare.

Acesta poate fi un mijloc de îmbunătățire a educației în general, prin reconsiderarea sprijinului care se acordă anumitor copii. Se recomandă renunțarea la împărțirea copiilor pe categorii și considerarea fiecărui copil ca o persoană care învață într-un anumit ritm și stil, deci care poate avea nevoie de un sprijin diferit. Ridicarea sistematică a nivelului calitativ al învățământului, sporirea permanentă a eficienței acestuia presupun inițierea unui sistem de măsuri vizând atât mărirea continuă a proporției copiilor cu randament superior, cât și combaterea situațiilor în care, din diferite motive, unii copii înregistrează, în anumite etape, un eșec de integrare. Astfel problema prevenirii și combaterii dificultăților de adaptare, sub toate aspectele, elucidarea cauzelor care determină dificultățile respective reprezintă o temă prioritară, iar cautarea modalităților concrete de recuperare și sprijinire este o sarcină a fiecărui cadru didactic. În categoria copiilor cu cerințe educative speciale, a căror principală caracteristică este dificultatea de adaptare școlară, sunt integrați copiii cu deficiențe (senzoriale, mintale, fizice), copiii întârziati pedagogic, copiii cu dificultăți de învățare și cei cu tulburări de comportament. Caracteristici ale învățării la copilul cu cerințe educative speciale: învățarea eficientă se bazează pe înțelegere, pe descoperirea activă de către cel care învață a demersurilor proprii domeniului studiat, pe căutarea de soluții și rezolvarea situațiilor problema, pe exerciții repetate, urmărind stocarea informațiilor și acumularea de experiență, în perspectiva reactualizării și a aplicării lor în practică. Toate aceste informații rămân valabile și în cazul copiilor cu cerințe educative speciale. La aceștia însă - în raport de tipul și gravitatea dificultăților întâmpinate sau de caracteristicile deficienței - atât înțelegerea cât și stocarea și aplicarea informației și a experienței sunt stănjinite sau chiar blocate.

Dificultățile concrete pe care le întâmpină aceștia, se pot manifesta în toate tipurile de învățare, predominând însă dificultățile în învățarea cognitivă (mai ales la deficienții mintal), dificultățile în învățarea instrumentală (mai ales la deficienții senzorial), în învățarea afectivă (la cei cu tulburări comportamentale). De aceea este important să se elaboreze acele modalități de abordare a copiilor respectivi care să asigure deblocarea procesului învățării, diminuarea dificultăților întâmpinate în acest proces, înlăturarea barierelor

din calea adaptării. Se pune un accent deosebit pe orientarea ludică și afectivizarea activităților de învățare, pe esalonarea materialului de învățat în secvențe bine delimitate dar temeinic înlantuite între ele, pe utilizarea îmbinată și echilibrată a mijloacelor de lucru intuitive, verbale și practice pe asocierea și integrarea activităților de învățare cu activități de terapie complexă și specifică: ergoterapie, meloterapie, terapie tulburărilor de limbaj și a celor psihomotorii.

În modelul tradițional, relațiile familiei cu școala sunt aproape inexistente sau au un caracter informal, ocazional. În condițiile școlii incluzive, părinții participă direct la viața școlii și pot influența anumite decizii care privesc procesul educațional. Absența sau indiferența părinților în ceea ce privește problemele educaționale ale copilului vine în opoziție cu ideea de integrare sau incluziune. În acest sens apar o serie de dificultăți cauzate de atitudinea de reținere sau neîncredere a părinților care rezultă din reprezentări/mentalități eronate cu privire la viața și evoluția școlară a unui copil cu cerințe educative speciale. Având în vedere perspectiva învățământului de tip incluziv, părinții au dreptul să-și exprime propria viziune asupra modului de funcționare a școlii și să participe concret la influențarea actului managerial din școală. De asemenea, familiile copiilor cu cerințe educative speciale au obligația să se implice în activitățile extrașcolare ale copiilor și să dea dovadă de răbdare și înțelegere față de schimbările mai lente sau mai rapide din viața copiilor lor.

Pentru o mai eficientă susținere a școlii incluzive din partea familiilor, membrii acestora trebuie să satisfacă un minimum de cerințe:

- să participe activ la toate activitățile școlii și să de implice în promovarea practicilor de integrare școlară a copiilor cu cerințe speciale la toate nivelurile vieții sociale.

- să fie modele de acțiune și comportament în acceptarea și susținerea integrării persoanelor cu cerințe speciale din comunitățile lor.

- să sprijine profesorii în alegerea unor strategii realiste cu privire la evoluția și formarea copiilor în școală și în afara ei .

- să fie parteneri sinceri de dialog și să accepte fără rezerve colaborarea cu echipa de specialiști care se ocupă de educarea și recuperarea copiilor lor, urmărind împreună progresul înregistrat de copil în diverse situații de viață.

- să colaboreze cu alți părinți în grupurile de suport ale părinților și să împărtășească și altora experiențele personale cu propriii copii la activitățile desfășurate în mijlocul familiei.

- să fie convinși de avantajele oferite de școala incluzivă copiilor cu cerințe speciale și să accepte fără resentimente eventualele limite impuse de gradul și complexitatea deficiențelor acestora .

Copiii au rezultate bune la școală, se integrează dacă familiile se interesează îndeaproape de educația lor. Părinții sunt cei care cunosc cel mai bine copilul și reprezintă o importantă sursă de sfaturi pentru profesori.

Școala incluzivă și toate cadrele didactice trebuie să creeze un mediu primitiv pentru implicarea familiei în recuperarea, adaptarea și integrarea propriului copil cu cerințe speciale, prin:

- solicitarea tuturor familiilor cu copii care prezintă cerințe educaționale speciale să participe la aplicarea programului educațional și terapeutic propus;

- recunoașterea cerințelor și drepturilor familiilor de a alege dacă, în ce măsură, cum și când pot participa la cât mai multe activități terapeutice, pentru continuarea lor acasă;

- inclusiunea familiilor, în mod obișnuit și consecvent, în schimbul de informații despre copil;

- identificarea resurselor din cadrul programului educațional și recuperator-terapeutic al elevilor cu cerințe speciale prin care se pot sprijini activitățile părinților;

- anunțarea familiei în legătură cu activitățile propuse în programul recuperator-terapeutic și completarea lui la solicitările părinților;

- informarea familiilor despre schimbările survenite în cadrul programului;

- acceptarea feed-backului primit de la familie ca informații utile în ameliorarea programelor destinate educării și recuperării elevilor cu CES.

Parteneriatele școală – familie vin în sprijinul îmbunătățirii comunicării dintre părinți și profesori. Ele se evidențiază în activități comune, participarea părinților la diferite cursuri în care se explică acestora ce înseamnă o regulă în familie, ce înseamnă o pedeapsă când nu au fost respectate regulile și ce înseamnă o laudă.

În cadrul parteneriatelor se clădesc relații între indivizi, acestea fiind caracterizate de responsabilități și cooperări reciproce. Nu-și mai au locul idei, din partea profesorilor, de genul: “dacă familia ne sprijină și noi ne vom putea face datoria” sau din partea familiilor: “noi am crescut acest copil, este treaba voastră să-l educați”.

Realizarea parteneriatelor funcționale presupune un sistem de activități cuprinse într-un plan pe termen scurt și mediu, cu obiective și responsabilități clare.

Ca și obiective operaționale pentru un parteneriat școală-familie pot fi enumerate:

- implicarea conștientă a elevilor, părinților și membrilor comunității în activitățile propuse potrivit capacităților psiho-fiziologice și aptitudinilor lor;
- identificarea și înlăturarea barierelor de comunicare;
- combaterea eșecului școlar, a abandonului școlar;
- îmbunătățirea bazei materiale a școlii;
- consilierea elevilor și a părinților să devină frecventă și eficientă;
- îmbunătățirea relațiilor între școală și părinți, profesori și elevi, părinți-părinți;
- conștientizarea necesității ascultării active,
- înlăturarea prejudecăților și a discriminărilor elevilor în funcție de mediul din care provin sau de statutul părinților;
- identificarea caracteristicilor individuale ale elevilor;
- exprimarea liberă a opiniilor;
- dezvoltarea încrederii în sine și în reușita acțiunii.

Un parteneriat între cadrele didactice(profesioniști) și familie este posibil numai dacă fiecare dintre cei implicați înțelege rolul pe care îl joacă în viața copilului. Părinții au nevoie de educație pentru a ști cum să-și crească copiii. Prezența părinților și profesorilor împreună în activități de dezvoltare și participare comunitară, influențează pozitiv rolul lor în educația incluzivă.

Dacă părinții și cadrele didactice lucrează împreună, se poate sprijini dezvoltarea copilului, iar cerințele sale pot fi îndeplinite într-o măsură mai mare.

Un parteneriat între familie și școală nu se poate construi foarte repede, ci sunt necesare etape bine planificate. Această planificare duce la stabilirea unei relații de încredere și cooperare activă cu cadrele didactice și alți profesioniști, familia fiind unul dintre factorii a căror contribuție este foarte importantă în procesul de integrare școlară a copiilor.

Bibliografie:

- Gherguț, A. (2006), “Psihopedagogia persoanelor cu cerințe speciale”. Editura Polirom
Maria Andruszkiewicz, Keith Prenton – „Educația incluzivă. Concepte, politici și practici în activitatea școlară”
Popescu, M. (2000). “Implicarea comunității în procesul de educație”. Editura Corint

ROLUL PĂRINȚILOR ÎN DEZVOLTAREA PERSONALITĂȚII COPIILOR

PROF. HARCĂU LUMINIȚA ELENA

A educa înseamnă a scoate la iveală, a dezvolta capacitățile și calitățile elevilor noștri; a educa mai înseamnă a conduce, a orienta, a ajuta, a susține, a sprijini, a avea grijă... în sfârșit a iubi.

“Evidențierea unei dimensiuni afective în educație se poate regăsi încă din Grecia antică: Platon, de exemplu, sublinia rolul iubirii ca liant în educație”

Părinților le revine rolul esențial în creșterea copiilor, asigurându-le acestora nu numai existența materială, ci și un climat familial afectiv și moral. Sunt situații când părinții consideră ca este suficient să se ocupe doar de satisfacerea nevoilor primare – hrană, îmbrăcăminte, locuință, cheltuieli zilnice, etc – ignorând importanța unei comunicări afective, a nevoii de-a fi iubiți.

Majoritatea părinților își iubesc copiii, dar nu toți își exprimă afecțiunea astfel încât să se facă înțeleși. Unii părinți își educă copiii prin **metoda reacției** care are la bază un sistem de pedepse, alții prin **metoda proactivă**, prin care se anticipează și se încearcă satisfacerea nevoilor copiilor. Ceea ce contează cu adevărat este ca părinții să satisfacă necesitățile odraslelor lor și ca aceștia să se simtă iubiți cu adevărat.” Metaforic vorbind, nevoile emoționale ale copilului satisfăcute prin iubire, înțelegere și o disciplină blândă s-ar putea numi “**rezervorul emoțional**.” Atâta timp cât rezervorul emoțional e plin, copilul poate funcționa la cote maxime.

Educația prin iubire este oarecum asemănătoare cu pietrele de temelie ale unei case. Acestea sunt:

- **Satisfacerea nevoilor emoționale și de iubire ale copilului**
- **Asigurarea unei pregătiri pline de iubire, dar și formarea unei discipline a copilului**
- **Asigurarea unei protecții fizice și emoționale pentru copil**
- **Explicarea și exemplificarea controlului mâinii pentru copil**

Iubirea noastră pentru copiii trebuie demonstrată, aceasta fiind mai eficientă decât simpla vorbă; trebuie să fie o **iubire necondiționată**: “este imposibil să disciplinezi un copil fără iubire necondiționată.”

Există patru componente principale de care se pot folosi părinții pentru a le oferi copiilor lor iubirea necondiționată: **contactul vizual, contactul fizic, atenția acordată, formarea propriu-zisă.**

Contactul vizual este ușor de oferit și totuși puțini părinți o fac pentru că nu sunt conștienți de importanța sa.

Contactul fizic – adică îmbrățișări, sărutări, o mângâiere pe umăr sau pe spate, o mână prin păr – însoțite de contactul vizual îi demonstrează copilului dragostea părintească. Într-un studiu realizat de revista Reader’s Digest se arată că: “acei copii care au beneficiat de contactul fizic și vizual al părinților au dat dovadă de mai multe calități fizice și mintale.”

Cea de-a treia modalitate de satisfacere a nevoilor copiilor este atenția. Dacă dorim să devenim părinți excepționali trebuie să ne stabilim niște priorități. Dacă nu le vom stabili, vom cădea în “tirania nevoii imediate” adică ne vom ocupa doar de lucrurile urgente neglijând lucrurile importante. În fruntea listei de priorități trebuie să fie copiii. Trebuie să petrecem cât mai mult timp împreună cu ei.

A patra modalitate este formarea propriu-zisă prin **pregătire și disciplină**. Pentru a educa trebuie să fie pregătiți atât părinții cât și copiii, “când sunt istoviți părinților le lipsește energia și răbdarea de a-și aborda copiii în mod pozitiv.” Părinții trebuie să dețină controlul în orice moment, să fie fermi dar nu inflexibili. Relația cu propriii copii nu se impune a fi una de frică. Disciplină nu e sinonimă cu pedeapsa. Pedeapsa se cere să reprezinte doar o mică parte din disciplină. Dar, ce înseamnă disciplina? “Cel mai important lucru în privința unei bune discipline este ca părinții să îi facă pe copii să se simtă iubiți.” Apoi “sa-i formeze din punct de vedere al minții și al caracterului astfel încât să poată deveni niște membrii activi și stăpâni pe sine ai societății.”

Disciplina presupune formare, folosind toate tipurile de comunicare posibile: puterea exemplului, modelul de urmat, instrucțiunile verbale, cererile scrise, pregătirea și asigurarea unor situații din care să învețe și să se pară și distractive în același timp.”

Când este momentul ideal de a fi educat copilul? Atunci când se simte iubit, când rezervorul emoțional este plin.

Atunci când un copil se poartă urât, înseamnă că nu i-a fost satisfăcută o nevoie. Majoritatea părinților își pun o altă întrebare: "Cum pot corecta comportamentul copilului meu?" - această întrebare ducând automat la pedeapsă. Întrebându-vă de ce are nevoie copilul dumneavoastră și acționând în funcție de nevoia respectivă veți realiza mult mai multe. De exemplu: La întoarcerea dintr-o călătorie ați ignorat copiii, discutând cu partenerul diverse lucruri. De câte ori vă întreaba ceva îl neglijați. Într-un târziu, s-a apucat să plângă. Unii părinți l-ar fi apostofat și pedepsit, alții ar constata că rezervorul emoțional al copilului tocmai s-a golit din pricina felului cum a fost tratat. Copilul avea nevoie disperată de părinți. În loc să-l certe, părintele l-a strâns în brațe și i-a daruit afecțiunea mult așteptată. La scurt timp copilul și-a reluat activitățile mai încrezător.

O altă cauză a unui comportament nedorit poate fi o problemă fizică. Dar, de cele mai multe ori comportamentele nedorite nu sunt produse ca urmare a unui rezervor de iubire gol sau din pricina unei probleme fizice.

Anumite probleme impun **limite mai drastice** și uneori chiar pedepse; trebuie să folosiți mijloace de control adecvate: **cerințe, ordine, manipulări fizice blânde, pedepse și modificări comportamentale.**

Copilul crescut cu cerințe se bucură de avantajul unei educații proactive; el e într-un fel de parteneriat cu părinții lui.

Pentru a ne proteja copiii împotriva influențelor nefaste trebuie să-i învățăm să gândească rațional, să distingă binele de rău, să devină oameni integri. Onestitatea unui om se verifică prin cele trei elemente definitorii: să spună adevărul, să-și respecte promisiunile și să-și asume răspunderea comportamentului personal.

Fără a avea pretenția de-a epuiza tema, închei prin a vă transmite frumoasele cuvinte ale Helenei Keller " **Cele mai bune și mai frumoase lucruri din lume nu pot fi văzute, nici atinse...ci se simt în inimă.** "

BIBLIOGRAFIE

Ion Drăgan,, *Cercetare psiho-pedagogică*”, Ed. Tipomur, Tg. Mures, 1993

Pescaru, Băran, Adina,, *Parteneriat în educație*”, Ed. Aramis Print, București, 2004

Faure, Edgar, *A învăța să fii*, E.D.P, București, 1975

Bîrzea Cezar, *Arta și știința educației*, E.D.P, București, 1995

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

**PROF. ÎNV. PRIMAR HAȚEGAN DORINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ RACoviȚA
JUD. TIMIȘ**

Educația corectă a copilului se face din familie. Cei șapte ani de acasă sunt esențiali pentru a pune bazele unei educații a copilului. Prin comportament, prin felul de a comunica cu ceilalți înțelegem cât de bine a fost educat. Totul pleacă de la codul bunelor maniere, de la exemplul primit din familie, învață cum trebuie să se comporte, cum trebuie să procedeze în societate pentru a se descurca cât mai bine. Important este ca părinții să respecte cât mai multe formule de politețe, reguli de bune maniere în familie și în contact cu ceilalți pentru că copiii îi vor imita cu precizie.

Folosirea cuvintelor frumoase influențează relațiile, respectul stă la baza lor. Trebuie să avem grijă cum vorbim în preajma copiilor, deoarece ei adoptă același limbaj ca adulții. Trebuie să îi învățăm cum să salute, cum să se prezinte corect, cum să se comporte în public și de ce nu este bine să întrerupă o discuție. Copiii trebuie felicitați și apreciați atunci când fac un lucru bun, când respectă anumite reguli, pentru că în acest mod vor reține mult mai repede.

Părerea mea este că familia are un rol foarte important în conturarea personalității, deoarece fiecare dintre noi alegem un model de urmat.

În primul rând, familia este cea mai veche formă de comunitate umană, asigură sentimental de siguranță, asigură și supraveghează condițiile de viață ale copilului având rolul cel mai important în educația lui. Părinții, copiii și comunitățile se influențează puternic unii pe alții. Mediul în care trăiesc părinții poate srijinii sau afecta viața copilului.

În al doilea rând, familia este prima școală a copilului, iar contribuția pe care o are poate favoriza sau îngreuna activitatea școlară. Educația pe care copilul o primește în familie, în școală și în comunitate toate duc la dezvoltarea lui, îl ajută să devină un bun cetățean pentru societate.

Implicarea părinților joacă un rol important în cadrul intervenției școlare. Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în familie și cresc aspirațiile, atât ale copiilor cât și ale părinților. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurându-i copilului cele necesare studiului. Familia îi dă copilului primele informații despre lumea înconjurătoare, despre plante și animale, despre primele norme și reguli de conduită, dar și mediul propice necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere intelectual, fizic, estetic și moral. Școala, alături de familie, poate influența condițiile în care se desfășoară procesul de învățământ și personalitatea copilului.

Parteneriatul familie -școală este important și eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul. Școala este instituția în care se realizează educația organizată a tinerei generații, este factorul decisiv pentru formarea unei persoane pregătită pentru muncă.

În concluzie, familia are un rol important în formarea personalității copilului, având în vedere faptul că educația oferită de familie reprezintă factorul principal în dezvoltarea copilului, câți dintre noi nu am auzit această formulă „CEI 7 ANI DE ACASĂ”.

BIBLIOGRAFIE:

1. Ecaterina Adina Vrasmas – Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, 2002
2. Mihnea Columbeanu – Magia Bunei Cuvințe- Ghid de bune maniere și cultură, Editura JOI, București, 2013

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE-CEI ȘAPTE ANI DE ACASA

PROF. HEREMCIUC IOANA DIANA

„Anii care-ți dau cultură, rost în viață și măsură,cei șapte ani de acasă..!!!! „

Copilul se naște și crește într-un mediu securizat, propice dezvoltării și creșterii, mediu oferit de celula de bază a societății numită familie. Ambianța familială influențează temperamentul, caracterul și viitorul copilului, adult de mai târziu. Modelul oferit de părinții copilului, de persoanele care înconjoară și se află în imediata lui apropiere sunt exemplele care se ilustrează în adultul de mai târziu. Educația trebuie să ducă la obținerea treptată a dezvoltării tuturor coordonatelor care alcătuiesc personalitatea. Cea mai importantă legătură, cea mai puternică este legătura dintre copil și familia lui, primii factori ai educației care deschid lacătele bunelor maniere, a regulilor morale și oferă încrederea necesară pentru trecerea peste obstacolele vieții.

Toate acestea sunt bazele educării și formării personalității, lucruri întărite și consolidate mai târziu prin intermediul mediilor educaționale. Primii profesori cu normă întreagă sunt părinții, de la care copiii primesc primele informații, primele învățături și primele repere de orientare socio-emoțională. Copilul are nevoie de familie, dar nu de orice fel de familie. Pentru a te transforma într-un adult responsabil, disciplinat, echilibrat, adaptabil și plin de dragoste este nevoie de o familie care dezvoltă cu copilul ei o legătură strânsă bazată pe încredere, adevăr și iubire. Este foarte important să se conștientize că modelul oferit de stâlpii celulei sunt modelele de urmat în viață și în relațiile viitoare dintre oameni, dacă relațiile sunt armonioase legăturile vor fi unele pline de respect și armonie. Dacă modelul de urmat este un model negativ, plin de răutate și invidie traseul dezvoltării este unul anevoios marcat de anxietăți și nesiguranță.

Expresie pentru educația oferită copiilor „cei șapte ani de acasă„este barometrul politetiei, a manierelor și a toleranței, a unei purtări cuviincioase la fel cum este de fapt o oglindă a educației și a implicării familiei în viața celor mici.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

ABORDĂRI ACTUALE ALE COPILULUI ȘI COPILĂRIEI

PROF. INV. PREȘCOLAR HOBORICI LUMINIȚA ȘCOALA GIMNAZIALA „ALECU RUSSO” BACĂU GRADINIȚA CU PROGRAM NORMAL NR. 16 BACĂU

Provocările lumii contemporane au determinat pedagogii, cadrele didactice și toți cei implicați în procesul educațional să reflecteze asupra unui cadru comun de referință „în abordarea integrată a copilului prin toate serviciile de sănătate, îngrijire, protecție și educație care îl deservește”.

Noua abordare a „Curriculumului pentru Educație timpurie”, (2019) precum și noile „seturi de enunțuri” care reflectă „așteptările privind ceea ce ar trebui copiii să știe și să fie capabili să facă”, (*Repere Fundamentale în Învățarea și Dezvoltarea Timpurie a copilului de la naștere la 7 ani*), au drept sprijin creșterea și dezvoltarea copiilor de la naștere până la intrarea în școală, atât în mediul familial, cât și în cadrul altor servicii de îngrijire și educație timpurie. Toate aceste așteptări au ca repere, cercetări, noi teorii, privind dezvoltarea copilului, generate de psihologie, neuropsihologie, științele educației, (în ansamblu), cât și valorile naționale pe care factorii educaționali doresc să la transmită și să le promoveze, începând cu educația timpurie.

O cercetare a lui Lerner din anul 1979 arată că mai mult de 51% din ceea ce va deveni viitorul adult se dezvoltă până la împlinirea vârstei de 7 ani. Deși datele investigației au fost supuse unor încercări critice, rezultatele nu au putut fi infirmate. Iată că acest fapt demonstrează sau mai bine spus, consolidează, pe de o parte, **sintagma populară a celor 7 ani de acasă** care i-a determinat și i-a incitat pe specialiștii în pedagogie și celelalte ramuri, la noi căutări și investigații.

Educația timpurie ce reprezintă „totalitatea influențelor formative, care sunt exercitate asupra copiilor în primii ani de viață”, precum și perioada **timpurie** pe care unii pedagogi o situează până la 3 ani (prima copilărie, vârsta antepreșcolară, vârsta creșei), iar cei mai mulți o extind până la 7 ani, numind-o „a doua copilărie”, adică etapa preșcolară, are ca finalitate dezvoltarea personalității copilului.

R. Linton vorbește despre „primii câțiva ani de viață ai individului care sunt cruciali pentru statornicirea sistemelor valoare-atitudine” și tot în această perioadă se conturează imaginea de sine, pe care oprimarea, stagnarea dezvoltării și tendințelor de afirmare a copilului o poate știrbi. Specialiștii vorbesc că în această „etapă inițială a vieții copilul dispune de o receptivitate deosebită, fiind mai mult deschis către dezvoltarea de achiziții, ce ulterior ar putea fi dificile, punând bazele, temeliile, construcției **personalității**.

Pentru cadrele didactice, UNICEF a demarat în anul (2002), o inițiativă globală de dezvoltare a standardelor de învățare și dezvoltare timpurie,, Repere Fundamentale privind Învățarea și Dezvoltarea Timpurie” (RFIDT), un „set de enunțuri care reflectă „așteptările privind „**ceea ce ar trebui copiii să știe și să fie capabili să facă**”, un punct de plecare în elaborarea unui întreg sistem de standarde”care oferă resurse umane, servicii și politici publice privind educația, îngrijirea și protecția copilului de la naștere la 7 ani cu multiple utilizări:

-îmbunătățirea procesului educațional și a curriculei, destinat educației copilului de la naștere la 7 ani;

-pregătirea cadrelor didactice, dezvoltarea și îmbunătățirea programelor de educație parentală;

-monitorizarea la nivel de sistem educațional a impactului programelor educaționale destinate copiilor de la naștere la 7 ani;

-crearea unui mediu propice și continuu care leagă dezvoltarea și îngrijirea timpurie, de succesul de mai târziu la școală și în viață;

Astfel că, preocuparea pentru copil, tratat și considerat o **individualitate**, dar și creșterea și dezvoltarea lui prin valorizarea lumii diverse în care trăiește, reprezintă idei care transcend de la un domeniu de dezvoltare la altul, reflectându-se în modul în care contemporaneitatea privește **educația timpurie**, ca o „expresie a valorilor și a modului în care formulăm și dezvoltăm copilul pe viitor” „, unicitatea copilului, bunăstare, sănătate, interculturalitate, autocontrol, respect (de sine) și față de semenii, independență, demnitate, identitate, creativitate, responsabilitate, ordine interioară, grija față de mediu, solidaritate față de comunitate.

BIBLIOGRAFIE

1. Păun, Emil, Iucu, Romiță (2002), *Educația preșcolară în România*, Ed. Polirom, Iași
2. Ștefan, Mircea, *Lexicon pedagogic*, (2006), Ed. Aramis, București
3. XXX, *Repere fundamentale în învățarea și dezvoltarea timpurie a copilului de la naștere la 7 ani*, (2014), (coordonatori UNICEF, Luminița Costache, dr. Mihaele Ionescu, Carmen Anghelescu, Cristiana Boca), Bucuresti- Vanemonde
4. XXX, *Curriculum pentru Educația timpurie* (2019), București

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF. ÎNV. PRIMAR-SPRIJIN: HOESCU ADRIANA

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚII ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVIŢĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

COLABORAREA ÎNVĂȚĂTORULUI CU FAMILIA ELEVILOR

PROF. ÎNV. PRIMAR HOJDA SOFIA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „DRAGOS VODĂ” MOISEI- MARAMUREȘ

Școala a avut și are un rol primordial în a colabora cu părinții copiilor pentru asigurarea educației acestora. Educația este o acțiune la care își dau concursul școala, familia, comunitatea locală, întreaga societate și colaborarea între ele este absolut necesară.

Învățătorul trebuie să cunoască câteva cerințe care să-i faciliteze munca în parteneriatul cu părinții și să-i sporească eficiența.

Consonanta colaborării este o primă cerință înțelegând prin ea nu numai unitatea de vederi, ci cum este și firesc, unitatea de atitudini față de cel educat. Este vorba de o dublă concordanță: între școală și familie, precum și între membrii familiei.

Având păreri diferite față de problemele educației copilului, în familie, apar unele disensiuni de care copilul ia uneori cunoștință fiind, de obicei, prezent la exprimarea lor. Punctele de vedere contradictorii determină copilul să-și desfășoare activitatea după bunul lui plac. Cu asemenea „atitudini” din partea familiei nu poate fi vorba de o colaborare deoarece învățătorul nu are cu cine colabora. În asemenea situații, consecințele negative nu întârzie să apară: elevii cu rezultate slabe la învățătură și mai ales cei indisciplinați sunt, în cea mai mare parte, rodul unei astfel de neconcordanțe, deoarece copilul știind că are un apărător în familie pentru faptele sale negative, le va săvârși fără teamă. O bună educație implică necesitatea unității de vederi și de acțiuni din partea tuturor factorilor educativi.

Informarea reciprocă între învățător și familie cu privire la copil, la evoluția lui, prin intermediul carnetului de elev, a vizitelor reciproce, ședințe cu părinții, corespondență, nu are un caracter sistematic, ci ea se desfășoară sporadic și mai ales în „momente de criză”. Tocmai pentru a nu se ajunge la asemenea „momente”, trebuie ca informarea celor doi factori să se producă sistematic și reciproc, fiindcă aceasta se realizează de obicei, dinspre școală spre familie și mai rar de la părinți spre învățător. Informarea trebuie să se facă ori de câte ori se simte nevoia dintr-o parte sau din alta.

Colaborarea familiei cu învățătorul nu trebuie să se rezume la domeniul bazei materiale a învățământului. Este necesar ca ei să se intereseze de munca copiilor, de învățătură și să le imprime o atitudine serioasă, de răspundere față de aceasta.

Există un domeniu al educației în care aportul familiei este deosebit de valoros și acesta este cel al educației civice. Niciunde, ca în familie, formarea fizionomiei morale nu găsește un climat mai potrivit de formare. Cinstea, omenia, respectul față de om, hărnicia, dragostea față de patrie sunt valori pe care părinții le pot cultiva cu cel mai mare succes. Acest lucru îl pot realiza nu prin lecții speciale, ci prin atitudinea lor față de aceste valori morale, prin implicarea acestora în viața lor de toate zilele.

După cum se știe, colaborarea presupune pe lângă o unitate de vederi și o coordonare a acțiunilor în vederea realizării unității – factorul coordonator al colaborării fiind învățătorul. Această precizare nu izvorăște dintr-un orgoliu profesional, ci decurge din logica lucrurilor. Școala are rol de a coordona colaborarea tuturor factorilor educativi, deoarece dintre toți, doar ea este singurul calificat pentru asemenea acțiune.

De-a lungul anilor, ca dascăl, am constatat că un părinte poate avea mai multe stiluri parentale, în funcție de diferiți factori. Am constatat de asemenea că într-o familie fiecare părinte poate avea stilul său propriu, care uneori se completează cu cel al partenerului, iar alteori se dovedește a fi incompatibil, ajungând să dezorienteze copilul și să-i creeze un climat afectiv nefavorabil dezvoltării armonioase.

Desigur că nu am reușit să cunosc pe deplin toți părinții elevilor într-o singură ședință. Au urmat alte întâlniri cu aceștia în cadrul vizitelor mele la domiciliul acestora sau al vizitelor părinților la școală.

Cunoștințele legate de familiile elevilor pe care le acumulează învățătorul vor putea fi adunate atunci și numai atunci când între familie și învățător există o permanentă colaborare bazată pe încredere, respect, stimă, cointeresare în obținerea eficienței maxime în educația copilului.

Modalități de colaborare a învățătorului cu familiile elevilor:

În practica școlară există mai multe modalități de colaborare a învățătorului cu familiile elevilor:

-Sedințe cu părinții – cadru organizat al unor analize riguroase asupra activității desfășurate cu întreg colectivul de elevi pe care învățătorul îl conduce, dar și rezultatele obținute de fiecare elev în parte. Cu această ocazie sunt dezbătute și greutățile pe care copiii le întâmpină la diferite discipline de studiu, la efectuarea temelor, la colaborarea cu ceilalți colegi, în respectarea regulamentului școlar, atât la școală cât și acasă. Informarea este reciprocă de la învățător la părinte și invers. Problemele se analizează, se discută și apoi se stabilește un plan de măsuri pentru înlăturarea lor.

-Vizitele la domiciliul elevilor sunt momentele în care se realizează o cunoaștere amănunțită a condițiilor de viață în care trăiește copilul, a valențelor pozitive sau negative pe care părinții le exercită asupra acestuia. Cu această ocazie învățătorul poate urmări gradul de sprijin acordat de părinți copiilor în efectuarea temelor de acasă. S-a constatat că un număr restrâns de elevi n-au fost supravegheați în timpul pregătirii lecțiilor, în timp ce un număr destul de mare au fost controlați sistematic de către părinți sau alți membrii ai familiei. Aceștia din urmă aveau caietele ordonate, temele complete și corecte, iar rezultatele lor la învățătură sunt bune și foarte bune.

-Lectoratele pedagogice sunt organizate cu părinții în scopul consilierii acestora în unele probleme în ceea ce privește „meseria de părinte”. Iată câteva teme pe care le-am abordat de-a lungul anilor cu părinții elevilor pe care i-am educat: „Profesia de părinte – un examen de conștiință” „, Atmosfera familială și educația copiilor” „, Bunicii – Cine nu are bătrâni în casă, să își cumpere” „, Psihologia familiei cu un singur copil” „, Probleme ale copilului bolnav” „, Dificultățile trecerii pragului dintre clasa a IV-a și a V-a”, etc.

-Sfatul pedagogic este un program săptămânal care constă în consultații acordate de învățător părinților cu ocazia vizitelor la domiciliul elevilor și în momentele de criză când părintele vine la școală să-l informeze pe învățător despre problemele pe care le are copilul sau este chemat de învățător pentru a-l pune la curent cu situația copilului. Acest mod de lucru cu părinții este eficient deoarece se desfășoară ori de câte ori situația o impune, în timp util pentru ca problemele apărute să fie rezolvate repede și necesită alocarea unei scurte perioade de timp.

-Corespondența și carnetul de note sunt modalități de lucru permanente, dar ele nu sunt suficient de concludente deoarece informarea se face numai dintr-o parte, fie de la învățător spre părinte, fie de la părinte la învățător. Carnetul de note oferă părinților doar calificativul obținut de elev în urma evaluării nu și ce știe sau nu știe copilul. Desigur că pentru părintele care urmărește îndeaproape munca elevului și vrea să fie bine și complet informat este posibilă studierea testelor de evaluare sumativă, a muncilor independente sau a realizărilor plastice.

-Serbările ținute în fața părinților permit acestora să vadă manifestările elevilor, rezultatul muncii lor, trăirile și comportamentul acestora, să le descopere diferite înclinații sau chiar talente artistice pe care nici nu le bănuiau. Îi pot urmări cum se manifestă în colectiv în raport cu ceilalți elevi.

-Excursiile sau drumețiile pot constitui și ele o modalitate de lucru cu părinții cu condiția ca și aceștia să fie invitați să participe. În cadrul acestor activități avem ocazia să-i punem pe părinți în fața unor situații tipice de o educație model în ceea ce privește comportamentul copiilor în situații normale, dar pe care nu le întâlnesc zilnic.

Am putea spune că aproape nu există activitate extracurriculară la care să nu putem invita părinții. Vom observa că în funcție de locul de muncă, de timpul de care beneficiază, de atenția pe care o acordă educației copilului în școală și în familie, părinții vor răspunde de cele mai multe ori „prezent” solicitărilor noastre. Dacă avem o colaborare strânsă cu părinții, dacă încercăm să-i aducem aproape de eforturile pe care le facem pentru educarea copiilor, roadele acestei colaborări nu se vor lăsa așteptate.

Fiind mereu ca „argintul viu”, însetat de nou și de continuă perfecționare sub toate aspectele muncii sale, învățătorul trebuie să rămână ca o „flacără vie” într-o viață deloc ușoară, cu multe cărări întortocheate și are misiunea de a-i conduce pe alții spre succes.

BIBLIOGRAFIE

- o „Colaborarea școlii cu familia și educația în familie” – Voicu Lăscuș
- o „Activitatea educativă în învățământul preuniversitar” – Îndrumător metodic
- o „Psihologie școlară” – Ed. Collegium
- o „Învățământul primar” nr. 1 și 2 / 1996

○„Învățământul primar” nr.1 și 2 / 1995

○Suport de curs „Tehnici de consiliere a școlarului mic și a părinților”

ROLUL FAMILIEI IN EDUCATIA COPILULUI

PROF. INV. PRIMAR - HOLHOS MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALA „SIMION BARNUTIU”ZALĂU
JUDETUL SĂLAJ

« Omul e rodul educației pe care o primește! »

Familia reprezintă nucleul social în care se naște copilul și de la care primește primele elemente de educație. Ea este “prima școală” a copilului și exercită influențe și asupra dezvoltării ulterioare a lui. Copilul trăiește cea mai mare parte din timpul său în familie, unde învață limba, obiceiurile și comportamentele civilizate, de aceea se spune că “cei șapte ani de-acasă” au un rol hotărâtor asupra formării ulterioare a personalității. Familia reprezintă primul mediu social de dezvoltare și favorizează stabilirea contactului copilului cu societatea, el primește aici primele elemente de educație. O caracteristică importantă a familiei este aceea că oferă stabilitate și o afectivitate puternică, lucru ce favorizează învățarea.

Mediul în care trăiește și se dezvoltă copilul, nivelul de educație al părinților, valorile morale care sunt transmise noilor generații își pun amprenta pe relațiile vieții de familie. Climatul familial poate facilita sau diminua influențele educaționale și transformarea acestora în achiziții psiho-comportamentale la nivelul personalității copilului.

În activitatea de educație în familie un rol important îl are *climatul*, care este rezultatul raporturilor dintre membrii familiei. Aceste raporturi și caracterul lor pot forma „*climatul pozitiv*” sau „*climatul negativ*”, adică formarea copilului ca cetățean, ca om. Raporturile dintre părinți și copiii acestora sunt raporturi educative, cu repercursiuni asupra formării lor, lucru de care ar trebui să fie conștienți toți părinții. Atitudinile, comportamentul nostru, vorbele noastre, ale părinților influențează atitudinile, comportamentul și modul de a fi al copiilor.

Părinții sunt primii educatori ai copilului, funcția de părinte este o « meserie » și, ca oricare meserie ea trebuie învățată. Ei pot folosi metode și procedee educative adecvate fiecărui copil, contribuind la dezvoltarea personalității acestuia. Noțiunea de părinte nu poate exista separat de cea de copil după cum noțiunea de educator nu poate exista separat de cea de educat. De aceea este foarte important ca ei să își cunoască responsabilitățile, să devină conștienți de influența pe care o exercită prezența lor în viața copilului, să fie convinși că educația ce trebuie dată copilului, pentru societatea actuală este diferită de cele precedente, că societatea viitoare va fi diferită de cea actuală, iar copilul trebuie pregătit corespunzător.

Părinții constituie pentru copii primele modele de viață și comportament. Copiii observă de mici comportamentul părinților, care devin modele. Modelul are o funcție orientativă în educație. De aceea trebuie utilizat în ansamblul mijloacelor educative la vârstele fragede, deoarece odată cu înaintarea în vârstă, copilul își caută singur modele de viață și profesionale, părinții au grijă ca acestea să fie cele dorite.

În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia: severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea, libertatea și strictețea, toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane. Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre faptă și măsura ei educațională.

Atitudinea părintelui este oglinda copilului. În ea, cel mic se vede și se consideră a fi așa cum părintele îl arată că este. În această oglindă copilul își construiește imaginea de sine, respectul de sine, își atribuie o valoare. Depinde de părinți ca respectul să existe, să se dezvolte autocontrolul și independența. Depinde de părinți ca fiul sau fiica lor să-și atribuie o valoare mai mare sau mai mică, să fie încredințați că ei sunt unici și cei mai de preț. Părinților le aparține povara, responsabilitatea și bucuria formării personalității copilului lor. Atitudinea părinților în munca educativă este așadar hotărâtoare pentru formarea viitoarei personalități. Prin urmare, este necesar ca părinții să aibă în vedere că ființa umană este în continuă prefacere, că cele mai rapide transformări se produc în perioada copilăriei.

Indiferent de stilul educativ, fiecare părinte proiectează pentru copilul lui aspirații și dorințe pe care nu le-a realizat în viață, neținând cont de posibilitățile copilului, părinții consideră propriul copil o șansă de a nu repeta greșelile pe care le-au făcut ei în viață. Ambii părinți trebuie să acționeze în mod unitar asupra copilului și să evite adoptarea unor strategii educaționale care pot să influențeze negativ comportamentul copilului și să contribuie la formarea armonioasă a personalității sale. Eu sunt convinsă că nici un părinte

nu-și dorește un copil “difcil”, neadaptat social, un copil răsfățat, cu probleme de comportament, că fiecare părinte vrea doar ce e mai bun pentru copilul său.

Părinții trebuie să fie un exemplu, să conducă, să călăuzească, să direcționeze, să corecteze și să încurajeze. Personalitatea părinților stă la baza structurii autorității pe care o impune o familie. Viitorul unui popor întreg stă în mâinile părinților, pentru că acesta depinde de copiii noștri și de lumea pe care ei o vor construi și-și vor întemeia viziunea zilei de mâine.

Ceea ce putem face noi, educatorii, este promovarea unei educații pentru părinți prin care să-i pregătim pentru îndeplinirea cu competență a rolului de educatori ai propriilor copii, “înarmându-i cu cunoștințe teoretice și practice privind procesul de creștere și educare a acestora și formându-le temeinice convingeri despre necesitatea unei susținute munci educative în familie...” (Dicționar de pedagogie)

Un proverb spune: „*O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, cazută la timp potrivit, înviorează câmpul!*”

BIBLIOGRAFIE:

1. Bunescu, Gheorghe, Alecu, Gabriela, Badea, Dan, Educația părinților, strategii și programe, Ed. Didactica și Pedagogică, București, 1997
2. Ciofu, Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Ed. Medicală Almatea, București, 1998
3. David, Eugen, Introducere în istoria pedagogiei, Ed. Mira Design, Sibiu, 2001
4. Dicționar de pedagogie, Ed. Didactica și Pedagogica, București, 1979
5. Larousse – Dicționar de psihologie, Ed. Univers Enciclopedic, București, 2000
6. Schneider, Meg, Educația copilului meu în 25 de tehnici care nu dau greș, Ed. Humanitas, București, 2003

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ ȘI ADAPTAREA ȘCOLARĂ A COPILULUI

INV. HOMOC VALERICA ȘCOALA GIMNAZIALĂ "ION CREANGĂ" BUZĂU

Motto: „Fie-vă dragi copiii, purtați-vă cu ei blând, învățați-i ce e de folos, fiți dreți și-ți vedea că nu-s sălbatici. Schimbați-le des ocupația, jucați-vă cu ei, căci între copii trebuie să fii și tu copil. Nu vă vărsați veninul amărăciunii voastre în sufletul copiilor, că-i păcat”(Ion Creangă)

Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectele casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla emoțiile și capacitatea de relaționare socială. Regulile de bune maniere se însușesc încă din prima copilărie. Atunci învățăm să inte raționăm cu oamenii din jur, să salutăm, să ne prezentăm, să mulțumim, să rugăm frumos când cerem ceva, să mâncăm cu gura închisă, să nu vorbim la masă, să nu facem comentarii răutăcioase cu voce tare, să ne cerem scuze când greșim, să punem mâna la gură când căscăm, să nu între rupem o conversație deja începută, să răspundem politicos, să nu insultăm. Toate celelalte vin să completeze acest bagaj dobândit în primii șapte ani de acasă .

Cred că cea mai provocatoare sarcină a părinților este aceea de a impune limite copilului, de a construi autoritatea părintelui, fără a restricționa însă cu agresivitate.Regulile și limitele impuse de la vârste fragede îl vor ajuta să se adapteze mediului școlar. Am observant cât de greu se adaptează unii copii regulilor din clasă:Dacă cei învățați cu respectarea unor reguli în familie se adaptează cu ușurință, cei care nu au avut nicio limită impusă nu înțeleg de ce trebuie acum să respecte reguli minime: să vorbească pe rând, să nu ia un obiect care nu le aparține, să nu lovească, să - și ceară scuze când greșesc.Și acum, după patru ani acei elevi respectă cu greu regulile, nu pot urmări activitatea care se desfășoară în clasă, indiferent de tipul de activitate. În aceste condiții nici rezultatele la învățătura nu sunt așa cum și le-ar dori .Din păcate sunt și părinți care nu înțeleg că lipsa de reguli în familie influențează adaptarea la activitatea școlară.

Tot acum - sau chiar mai repede, copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. „Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că o sa lută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit. Tot în această perioadă în sânul familiei, se învață și formulele de adresare. Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt unii copii care au ajuns în clasa a IV-a fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, au fost învățați să spună tuturor «tu»“. Sau încă țipă la colegi cu orice prilej și nu înțeleg motivul pentru care ceilalți încearcă să îi evite .

Pentru învățarea copiilor, părinții trebuie să fie politicoși cu ei, pentru că politețea se învață. Încă din această perioadă părinții îi învață reguli de bună purtare la masa sau în societate. Copiii cunosc din familie cuvintele "Te rog!", "Mulțumesc!", "Scuzați!", "Bună ziua!", "Poftă bună!" sau " La revedere!". Părinții îi învață pe copii reguli de igienă sau de alimentație sănătoasă.Pentru copil ceea ce vede frecvent în jurul lui intră în „normalitate” pentru că el nu are alt termen de comparație și nici capacitatea de a compara. Așadar, el, copilul este oglinda părinților. Este important ca părinții să știe și să conștientizeze că stilul de viață pe care îl au va fi copiat de copiii lor, că nu pot impune reguli pe care ei nu le respectă. Din păcate, observ că mulți părinți consideră că e suficient să le spună copiilor cum trebuie să vorbească sau să se poarte în anumite situații, dar copiii nu se poartă de multe ori cum li s-a spus, ci așa cum au văzut că se poartă cei apropiați.

Mulți părinți se plâng că nu-i pot convinge pe copii să citească, în timp ce alții citesc cu mare plăcere.Cei din urmă sunt cei cărora li s-au citit multe povești în cei șapte ani despre care vorbim, cei ai căror părinți obișnuiesc să citească în timpul liber. Am sugerat, în discuțiile cu părinții că dacă vor să-i obișnuiască pe copii să citească, ar trebui să li se lase să vadă ci tind o carte, desenând sau învățând ceva nou. Ei vor face la fel .Este drept că timpul pe care părinții îl petrec cu copiii e din ce în ce

mai redus. Ar trebui măcar să fie timp de calitate. A sta toa tă familia la televizor, privind emisiuni de calitate îndoielnică nu ajută la educarea copilului, Dimpotrivă, cei mici vor repeta ceea ce au auzit, când ne astepăm mai puțin. Un copil care a beneficiat de jocul cu părinții, de seri cu povești în primii ani este un copil sănătos emoțional, are cele mai calde amintiri ale copilăriei și va fi gata să ia parte la activitățile școlare cu rezultate bune și fără a părea că fac un efort mare.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani de acasă pentru a se putea integra în colectivul clasei?

– deprinderi de autoservire- să poată să -și găsească obiectele necesare în ghiozdan;
– ordine, igienă – pentru a ști să-și spele mâinile înainte de a mânca, să nu ducă la gură orice obiect (creion, stilou, radieră).

– păstrarea curățeniei –să nu arunce pe jos resturi, hârtii;

– exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, atât pozitive, cât și negative –fără plâns, fără a lovi copiii;

– bune maniere și comportament –să știe să salute, să ceară voie, să mulțumească;

– limbaj corect (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord între părțile de vorbire)- pentru a-și însuși cu ușurință cunoștințele și deprinderile de scriere corectă .

– modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește obiectul dorit, este pe deștit pentru diverse fapte,);

– concentrare a atenției- pentru a putea urmări o activitate;

– perseverența în realizarea unei sarcini – pentru a nu abandona orice activitate înainte de a încerca măcar;

Unele din însușirile dobândite în aceasta perioadă devin stabile pentru tot restul vieții. Deși nu fac, în primii ani, distincție între bine și rău, prin puterea exemplului personal în cadrul conștientului : „Cei șapte ani de acasă”, părinții au un rol vital în formarea personalității și a tipului de adult în devenire. Astăzi, 7 ani de acasă simbolizează un anumit standard, minim dar cum va obli gatoriu, în care trebuie să se încadreze copiii, deși, în realitate, de la 3 ani copiii petrec un timp în grădiniță. Atunci când ne gândim la părinții noștri, nu putem să nu ne aducem aminte că ei ne-au format, ei ne-au învățat cum să ne comportăm și tot de la ei am aflat ce trebuie să facem pentru a nu stârni controverse.

Dragostea părinților le permite celor mici să învețe să se comporte, să aibă încredere în forțele proprii și să se simtă protejați. Copilul care se simte în siguranță va fi mai calm, va ști să perceapă pozitiv regulile impuse de părinți, iar mai tarziu, de gradinița și școala.

Bibliografie

* Stanciulescu, E, ”Sociologia educatiei familiale, vol.I Editura Polirom, Iasi, 1998

* Învățământul primar nr. 4/2006, Editura Miniped

EDUCATION ET L'ENSEIGNEMENT, LE ROLE-CLE DE LA FAMILLE

**PROF. TATIANA HORDUNĂ
COLEGIUL ECONOMIC « MIHAIL KOGĂLNICEANU »
FOCSANI, VRANCEA**

L'éducation, depuis la naissance de l'enfant jusqu'à l'âge adulte, est un mélange de facteurs et d'influences. Deux institutions, cependant, jouent un rôle primordial et ont des responsabilités éducatives formelles devant la loi et la société: la famille et l'école. Les parents et les familles élargies ont l'impact le plus direct et le plus durable sur l'apprentissage des enfants et jouent un rôle clé dans le soutien de leur éducation. Des recherches montrent que lorsque les parents participent à l'éducation de leurs enfants, ces derniers sont plus engagés dans leur travail scolaire, restent plus longtemps à l'école et obtiennent de meilleurs résultats d'apprentissage. Cela se traduit également par des avantages économiques et sociaux à plus long terme.

Même si le rôle d'un parent dans l'éducation de ses enfants évolue au fur et à mesure que les enfants grandissent, il est important de se rappeler que les parents restent des modèles. Leur attitude vis-à-vis de l'éducation peut à la fois inspirer les enfants et les responsabiliser au cours de leur propre parcours éducatif. Les parents doivent être activement impliqués dans l'éducation de leurs enfants et participer aux efforts visant à garantir que tous les enfants reçoivent une éducation de qualité.

Les parents sont les premiers et les plus importants éducateurs de l'enfant, non seulement parce que c'est un rôle qu'ils assument dès sa naissance mais surtout parce que la responsabilité de l'éducation des jeunes leur incombe. Ce sont eux qui doivent mettre en place les bases intellectuelles et émotionnelles de sa vie dans la société et développer les attitudes et les valeurs appropriées. Leur rôle est décisif car l'avenir des enfants est fortement conditionné par leurs premières années de vie. Pour que l'école puisse jouer son rôle, ce sont encore les parents qui ont l'obligation - légale- d'y assurer la présence et la participation active de l'enfant. Ainsi, les parents doivent éduquer leurs enfants alors que l'Etat doit les former en bons professionnels et citoyens.

Les changements profonds dans la société moderne ont énormément affecté ces dernières décennies la structure familiale traditionnelle et sont aussi en train de bouleverser le système éducatif. Il est certain qu'à présent ni la famille, ni l'école sont, à elles seules, capables de transmettre aux jeunes toutes les connaissances, compétences et valeurs dont ils ont besoin pour réussir leur insertion dans la société.

En plus, les parents et l'école doivent faire face à des situations de plus en plus complexes auxquelles ni les uns, ni les autres semblent suffisamment préparés. Il s'agit, d'une part, de certains phénomènes de société tels que la marginalisation, l'exclusion ou la violence. D'autre part, la rapidité d'accroissement du volume des connaissances, ainsi que les changements de nature des compétences nécessaires dans la vie professionnelle, posent des défis sans précédent au système éducatif.

On constate, en résultat, une confusion croissante quant au rôle respectif que doivent jouer les parents et les enseignants. Ils ont tendance à se reprocher mutuellement de ne pas faire le nécessaire pour éduquer les enfants. Nul ne conteste le fait que les deux ont des responsabilités, mais dans les conditions sociales, économiques et culturelles en pleine mutation, la répartition des tâches change aussi, de même que la façon dont chacun perçoit ces responsabilités. L'influence respective des parents et de l'école varie aussi d'un pays à l'autre, selon les différentes cultures, traditions et religions.

Il est par conséquent important de parvenir à une définition plus claire des responsabilités respectives des parents et des enseignants et surtout de les inciter à en prendre davantage conscience. Cependant, dans cette réalité complexe, où les influences de la famille, de l'école et de la société s'entremêlent, il serait impossible et inutile d'essayer de dresser une liste rigide de responsabilités respectives. Le dialogue accru et l'établissement d'un vrai partenariat représentent la meilleure voie qui permettra de progresser.

Pour l'instant, cette coopération n'est pas suffisante même au niveau de l'école primaire et elle diminue encore pendant les étapes suivantes de la scolarité. Pourtant, l'éducation apporte une richesse

inestimable à la société et joue un rôle primordial dans le fonctionnement de la démocratie. Par conséquent, les autorités publiques devraient prêter davantage leur attention sur les problèmes dans ce domaine. L'école ne peut pas réussir dans cette tâche énorme sans le partenariat avec les parents et ceci nécessite aussi le soutien de la communauté et des autorités publiques. L'éducation est celle qui assure, sans aucun doute, le succès, l'équilibre et l'accomplissement dans la vie de chaque enfant, adolescent ou adulte, donc elle doit représenter toujours une priorité autant pour la famille, que pour la société.

IUBIREA ÎN FAMILIE SZERETET A CSALÁDBAN

PIPP HORVATH MARTA-BORBALA, GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT ZERIND, JUD. ARAD

A gyermekek harmonikus fejlődésének egyik legfontosabb alappillére a megfelelő családi légkör. A szeretet egy család legfontosabb eleme. Ahol apa és anya szeretik egymást, ott a család erős, határozott. A gyerekek abból táplálkoznak, amit a szüleiktől látnak. Ha odafigyelés és szeretetben gazdag egységben élnek, a gyerek magabiztos és erős kapcsolatokat épít ki a körülötte élőkkel.

A gyerek amellet, hogy játszik, folyamatosan tanul: *érzelmeket, kifejezéseket, tulajdonságokat.* Mint egy kis szivacs, szívja magába az elé öntött ingereket. Így fejlődik belőle egy külön karakter, önálló ember. Ha gyermekkor legmeghatározóbb éveiben azt látja, hogy a szülők nem bíznak egymásban, megvetik, vagy elítélik a másikat, **abban a hitben nő fel, hogy önmagán kívül, senkiben sem bízhat, és nem kell senkit sem tisztelnie.** És egy ilyen felnőtt ember, sosem lesz igazán boldog. Egy olyan gyerek, aki **boldogtalan szülők** kezei alatt nő fel, **nem tanulja meg mi a kölcsönös boldogság.** Aki nem látja, hogy milyen *bízni* valakiben, *fáradozni* valakiért, *hálásnak* lenni valakinek, az sosem fogja értékelni, ha valaki szereti. **A gyereket meg kell tanítani szeretni.**

Ezért tanítsuk meg a gyerekeinket szeretni, azzal hogy egymást szeretjük. Legyen minden gyerek szeretetre nevelve, mert a szeretet, a legnagyobb ajándék, amit tőlünk, szülőktől kaphat. Erre egy megfelelő alkalom az Anyák Napi óvodai ünnepély, amelyre a gyerekek már hetekkel előre készülnek. Az óvodapedagógusnak ki kell használnia az alkalmat, hogy a gyerekek és szülők figyelmét is a valódi értékek felé irányítsa.

Ezt a célt szolgálja a következő kis jelenet, amelyet a közeljövőben fogunk bemutatni az óvodai csoportommal.

ANYÁK NAPI JELENET (SCENĂ DE ZIUA MAMELOR)

Kisfiú: Mit adjak neki, mit adjak neki? Adj jó eszmét, Istenem!

Jó anyámnak szeretnék adni nagyot, szépet ez ünnepen.

Bár lenne élővé a mese, s jönnének tündérek ide!

Ó, akkor nagyon boldog volnék! De mit látok itt, íme?

Tündér: Hívtál kisfiú és itt vagyok. Szememből tündérfény ragyog.

Hogy mit kívánsz, mondd meg nekem, és óhajod teljesítem.

Kisfiú: Tündér van itt, valóban tündér! Hát valóra vált a mese.

Ó, mily boldog a gyermekszívem! Köszöntelek tündérecske!

Tündér: Sietnem kell, mondd meg gyorsan, mi a kívánságod!

Mit félórán belül mondasz, mind valóra váltok.

Kisfiú: Tedd tündér, hogy ünnepeljen velem együtt a természet!

Fakassz nékem arany virágokat, hogy anyukámnak csokrot köthessek!

Tündér: Tündérország, hullass ide szép aranyvirágot!

Látod kisfiú, máris teljesül a kívánságod.

Aranyvirágok: Aranyvirág, aranyvirág tündéerkertből szakasztott.

Eljött hozzád kisfiúcska s jó anyádnak adhatod.

Hanem azért boldogság mi nem vagyunk, mert arannyal boldogságot soha meg nem válthatunk.

Kisfiú: Ó, de szépek ezek az aranyvirágok! De ők nem tudnak boldogságot adni. Én pedig azért akartam aranyvirágot adni anyukámnak, hogy boldoggá tegyem.

Tündér: Hát bizony az arany nem ad boldogságot. Akkor inkább más valamit kérsz ?

Kisfiú: Igen, akkor inkább mást kérek. Tedd meg, hogy daloljon az egész természet, és a dal örökös örömet adjon jó anyám szívébe!

Tündér: Kismadarak, daloljatok örömről és vidámságról!

Madarak: Csip, csirip, csip, csirip! Örökös vidámság legyen itt!

Énekeljünk trallala! Zengjen a madarak víg dala!

De azért ne feledjük el, A boldogság nem mindig jár jókedvvel.

Kisfiú: Mily szépen énekelnek a madárkák! De a jókedv még nem állandó boldogság, pedig én jó anyámnak állandó boldogságot szeretnék adni.

Tündér: Még egy kívánságot mondhatsz, de ha az sem lesz elég jó neked, akkor nem tudok más tanácsot adni.

Kisfiú: Királynővé szeretném tenni az én édesanyámat!

Tündér: Tündértársak, hozzatok koronát!

Tündérek: Ím elhoztuk a koronát néked. A korona jelenti a dicsőséget.

A dicsőség nem boldogság. Soknak csak gondot ad, ha akarod, kisfiú, íme, vedd át!

Kisfiú: Ó, jaj, én nem veszem át a szép koronát, ha ez sem ad anyukámnak boldogságot!

Tündér: Az idő letelt, már nem tudok segíteni rajtad. Aranyvirágok, dalos madarak, tündértársak, siessünk vissza Tündérországba!

Órangyal: Kisvédencem, miért búsulsz?

Kisfiú: Ó, jóságos őrangyalom, de jó, hogy itt vagy! Képzeld mi történt!

Mesevilágból idejöttek a tündérek és hoztak nekem aranyvirágot gazdagságra, örök madárdalt vidámságra, koronát dicsőségre. Mind az édesanyámnak akartam adni, de megtudt am, hogy ezek nem adnak igazi boldogságot, és ezért nem fogadtam el. Mert én édesanyámnak boldogságot akarok adni.

Órangyal: Igazad van, gyermekem. De látod, a boldogságot nem a mesevilágban kell keresni, hanem a való életben.

Kisfiú: De hiszen a való élet gondterhes, és nehéz a szülők számára. Hogyan tudjak én abba boldogságot varázsolni?

Órangyal: Úgy, hogy te magad légy édesanyádnak a boldogsága!

Kisfiú: Ó, értem, értem! Köszönöm jó angyalom, hogy megsúgtad nekem az igazságot! Testvérek, pajtások, gyertek mind ide! Itt volt az őrangyal és megmondta, hogy mit adjunk édesanyánknak ajándékba!

Gyerekek: Mondd meg, mondd meg a titkot!

Kisfiú: Anyák napjára a legszebb ajándék részére az lesz, ha megfogadjuk, hogy mindig jók leszünk, és a szívünk forró szeretetét ajándékozzuk édesanyánknak.

Közös ének:

Anya tőled ragyog fenn az ég

Anya tőled minden olyan szép

Hiszen máig Te adod a szív melegét

Ehhez hidd el, a mosolyod elég.

Ez a szép nap ma csakis a Tiéd.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASA

PROF. HRISTEA SIMONA

ȘCOALA GIMNAZIALA EMIL RACoviȚA, DANeȘTI, JUD.VASLUI

Motto: *"Educația unui popor se judecă după ținuta de pe stradă. Văzând grosolănia pe stradă esti sigur că o vei găsi și în casă."*

Edmondo De Amicis

Un rol esențial în formarea copiilor revine educației școlare, prin crearea unui mediu de comunicare permanent între elevi, profesori și părinți. Din nefericire mulți părinți consideră educația copiilor ca fiind datoria exclusivă a instituției de învățământ. Adevărul este că educația începe încă din prima zi de viață a copilului și este un proces continuu care se desfășoară treptat și în strânsă legătură cu etapele de dezvoltare ale acestuia. Ca prim factor educativ, consider că familia are un rol important în formarea personalității copiilor, întrucât ceea ce copiii vor învăța acasă, vor pune și ei mai târziu în practică. Când vorbim despre "cei șapte ani de acasă" ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți. Familia reprezintă mediul în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient. Când spunem că un copil are "cei șapte ani de acasă" ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Copilăria este percepută diferit de fiecare copil, aceasta este construită de către părinți într-o manieră proprie, astfel expresia „cei șapte ani de acasă” este vizibil resimțită la fiecare individ. Dezvoltarea personalității copilului și a formării lui în conformitate cu idealul social și cel personal este influențată de diferențele de ordin economic, social, cultural care există între familii. Familia însă, în ciuda acestor diferențe, prezintă anumite însușiri comune. Condițiile de viață ale copilului sunt influențate de comportamentul părinților. Familia trebuie să aibă disciplina ei. Toate problemele se pot rezolva mai ușor într-un climat de prietenie și de înțelegere. Părinții trebuie să comunice permanent cu copiii și nu doar verbal, ci și prin componente nonverbale, afectiv-emoționale, gesturi vizibile. O privire încruntată din partea părinților îl poate face pe copil să se izoleze, să se teamă, în schimb o privire caldă, tandră care însoțește mesajul verbal îl face pe copil să capete mai multă încredere în el. În general copilul face multe năzdrăvănii, însă părinții trebuie să știe când și cum să-l oprească atunci când efectul acestora dăunează atât lui cât și celor din jur. De multe ori s-a constatat faptul că părinții sunt cei care greșesc în educația copiilor. Existența replicilor din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!”, „Când va merge la școală, se va cumiți”, pentru a „scuza” purtarea urâtă a copilului trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac aceștia în primii ani de viață ai copilului. Astfel de exemple întâlnim și în literatura română. Marele dramaturg, I.L. Caragiale ilustrează lipsa de educație a unor copii de vârstă școlară mică provocată de comportamentul necorespunzător al părinților. Opere literare precum „D-l Goe...” sau „Vizită...” rămân memorabile, deoarece prezintă copii al căror comportament este ieșit din tiparele bunului simț, întrunind mai mult defecte decât calități. Personaje precum „Goe” sau „Ionel” constituie „produsul” unei educații defectuoase oferite de „cele trei dame”, respectiv de „madam Popescu”. Astfel literatura devine un mijloc de a critica moravurile și defectele unei educații neadecvate oferite de unii părinți.

Pe de altă parte, realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema lipsei de timp referitor la atribuțiile din cadrul familiei și cele de la serviciu. Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul la învățatură prin asigurarea unei relații optime cu școala. Un elev fără „cei șapte ani de acasă” va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult. Trebuie reamintit că, în general, elevii nu primesc în cadrul școlii niciun exemplu negativ, toate acestea influențându-l în afara școlii. Din cele 24 de ore ale unei zile, elevul este la școală 5 – 6 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia elevului.

Așadar, educația este cea mai bună cale pentru dezvoltarea unui copil. "Cei șapte ani" de acasă sunt reprezentativi pentru fiecare copil, întrucât îi definesc personalitatea și îi construiesc propria imagine dominată de ideile și concepțiile pe care părinții i le-au implementat.

Bibliografie:

Baran-Pescaru, A. (2004), *Parteneriat în educație: familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București;

Bunescu Ghe., Alecu G., Badea D. – *Educația părinților. Strategii și programe*, E.D.P., București, 1997;

www.didactic.ro

TEMELE PENTRU ACASA- NECESITATE ȘI SUPRAINCARCARE

PROF. INV. PRIM. DIANA HRITAC
ȘCOALA GIMNAZIALA PLATON CIUCA BOROLEA HANEȘTI

Dintotdeauna, problema temelor pentru acasă a generat polemici aprinse, actorii dezbaterilor de acest tip fiind profesori, elevi și părinți deopotrivă, constituind obiect de studiu pentru disciplina numită psihologia educației. Este binecunoscut faptul că educația reprezintă un proces generator de umanitate și, ar fi de preferat, ca cea mai bună educație să fie educația școlară.

Problematica educației a fost și este abordată în principal de științele educației, dar și de alte discipline conexe și cu care se află într-un raport de interdependență și interdisciplinaritate. Astfel, amintim cu precădere rolul psihologiei în general și al psihologiei pedagogice sau educaționale – ca ramură aplicativă – în special, în vederea realizării dezideratelor procesului instructiv-educativ și ale sistemului școlar (formarea unei personalități armonioase care să corespundă solicitărilor actuale și de perspectivă ale societății contemporane).

Punând laolaltă cele două concepte, psihologia și educația, putem ajunge la concluzia că psihologia educației reprezintă o ramură a psihologiei generale care ne spune „cum” să folosim ceea ce cunoaștem referitor la individ, la personalitatea umană, la procese și activități psihice pentru a realiza o educație de calitate și pentru a pregăti individul pentru o societate viitoare. Psihologia educației aduce contribuții semnificative în sfera învățământului și a educației. De aceea, multe din nereușitele instituției educației sunt efectul nereușitei planului psihologic în acest câmp.

În concluzie, psihologia educației studiază geneza, structura și procesualitatea funcțiilor psihice umane în condițiile specifice ale activității de instruire și educație în scopul sporirii eficienței acesteia.

Dintotdeauna, elevii, părinții, profesorii, dar și oamenii care nu mai au o legătură directă cu școala sunt familiarizați cu o anumită mitologie în legătură cu temele pentru acasă. Astfel, chiar înainte de a afla în mod concret despre ce este vorba, tema pentru acasă e considerată greoaie și nefolositoare. În unele cazuri, adversitatea față de teme este așa de evidentă încât, psihanalitic vorbind, se pot remarca acte ratate: elevul (mai ales școlarul mic) uită că are de învățat și pentru acasă, iar dacă totuși își amintește că ar fi ceva de lucrat acasă, nu mai știe ce anume.

Oricum, în principiu, orice temă ar fi, nu este interesant să o rezolve, ci plictisitor, implicând o activitate de rutină, exersându-se doar conformismul.

O altă problemă s-a centrat pe relația dintre teme și memoria de lucru; astfel, când elevii rețin informații la orele de curs, își folosesc memoria pe termen scurt (denumită și memoria de lucru). Aceste informații sunt actualizate în timp real, ca apoi să fie înlocuite parțial sau total cu o serie de cunoștințe noi predate la următoarea oră. Același fenomen este experimentat de adulți atunci când intră într-o nouă încăpere și uită de ce sunt acolo. Noul set de informații senzoriale (lumina, mirosurile, temperatura etc.) pătrunde în memoria de lucru și anulează informațiile anterioare, pe care o persoană și le amintește abia când revine în mediul din care le-a preluat. Însă educația implică mai mult decât simpla memorare de date. Elevii trebuie să acceseze informațiile în moduri relevante pentru ei și să transfere aceste cunoștințe către situații noi. De aceea, revizuirea informațiilor și a aptitudinilor-cheie dobândite în clasă prin temele pentru acasă crește probabilitatea de reamintire a lor într-o variată de situații în viitor, spun neurologii. Totodată, legătura dintre temele pentru acasă și performanța educațională este sprijinită de o sintetizare a mai multor studii derulate în perioada 1987-2003, care concluzionează că relația dintre teme și succesul academic este una pozitivă și statistic semnificativă.

Dezbaterea privind utilitatea temelor pentru acasă se împarte în două direcții principale: efectele lor în ciclul primar, comparativ cu cel gimnazial. Cercetătorul în educație John Hattie, care a evaluat influențele mai multor factori asupra învățării și performanțelor școlare, a descoperit că temele au un efect nesemnificativ în clasele primare (impact minor sau inexistent asupra procesului de învățare). Pe de altă parte, temele par să prindă importanță în clasele V-VIII. Explicația omului de știință este aceea că elevii de gimnaziu primesc deseori sarcini care le consolidează cunoștințele și aptitudinile-cheie deprins la orele de curs, pe când elevii din clasele I-IV primesc de regulă teme cu conținut distinct față de lecția predată la clasă. În spiritul celor susținute anterior, John Hattie declara pentru BBC în anul 2014: „Cel mai bun lucru

pe care poți să-l faci ca profesor este să concepi temele pentru acasă într-o formă care fixează ceva ce elevii au învățat deja”.

Cu alte cuvinte, temele pot fi eficiente doar când sunt concepute corect și solicitate în momentele potrivite. În acest sens, specialiștii recomandă câteva reguli generale de care un profesor ar trebui să țină cont în elaborarea temelor:

1. Stabilirea unor teme relevante, ceea ce presupune elaborarea de sarcini care se adresează fie cunoștințelor predate la ora de curs, fie oportunităților elevilor de a explora conceptele-cheie în zonele lor de interes;

2. Adaptarea temelor în funcție de sarcinile trasate vârstei și competențelor copiilor, altfel încât nivelul de anxietate cu care aceștia se vor confrunta să nu le afecteze capacitatea de învățare, deoarece rata de succes a temelor crește preponderent cu satisfacția elevului de a fi capabil să îndeplinească sarcinile corect;

3. Implicarea părinților, fără a transforma temele într-un motiv de conflict cu elevii și părinții, ele fiind o împărtășire de informații, nu o bătălie;

4. Verificarea temelor împreună cu elevii, aceasta neînsemnând doar a face observații cu pixul roșu pe caiet, ci discutarea răspunsurilor copiilor la clasă și recapitularea conceptelor-cheie, astfel încât informațiile din memoria de lucru să se fixeze în memoria de lungă durată.

Este bineștiut faptul că la ciclul primar, temele au un caracter opțional; pot fi făcute de miercuri până miercuri (pentru a cuprinde atât timpul săptămânii, cât și weekendul); sunt indicate pe platforma Adservio (pentru a se evita consumul de hârtie, pierderea bilețelelor și pentru a fi mai ușor accesate de părinți). În schimb, la gimnaziu, felul în care se gestionează temele ține strict de modul de lucru al profesorului și de ceea ce se agreează între profesor-părinți-elevi, pentru ca, la liceu, alegerea temelor să se facă în funcție de profilul clasei, de preferat, în urma unei consultări cu elevii, în așa fel încât subiectele dezbătute să capteze interesul adolescenților și, de ce nu, să îi ajute pe aceștia să-și identifice talentul creator/artistic etc. O astfel de abordare elimină pericolul efectelor negative legate de stresul pe care temele îl pot produce copiilor, fără pierderea beneficiilor acestei metode de fixare a informațiilor, aptitudinilor și competențelor.

. Dincolo de toate acestea, tema pentru acasă poate fi considerată o punte de legătură între școală și familie, constituindu-se într-un mod de a consolida continuitatea dintre ora de curs și orele de studiu. „La nivelul semnificațiilor profund umane, tema pentru acasă poate fi o poartă deschisă de către școală spre viața reală, nuanțată cu semnificații metafizic”, a completat prof. dr. Cristina ȘTEFAN, Colegiul Național Spiru Haret, București.

Bibliografie

Cosmovici A., Iacob L., Psihologie școlară, Editura Polirom, Iași, 1999

Nicola I., Farcas D., Teoria educației și noțiuni de cercetare pedagogică, Manual, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1992

Popangă V., Clasa de elevi – subiect și obiect al actului educativ, Editura Facla, Timișoara, 1973

Radu I., Psihologie școlară, Editura Stiințifică, București, 1974

PROIECT TEMATIC “MAMA, FIINȚA CEA MAI DRAGĂ”

HUDIȚĂ NICOLETA ROXANA, GRĂDINIȚA NR. 10, PLOIEȘTI, PRAHOVA

NIVEL: I

DURATA: O SĂPTĂMÂNĂ

Argument

Pentru cei mici, cea mai importantă ființă de pe pământ este MAMA. Ei trebuie să învețe, de mici să prețuiască micile sacrificii pe care le fac mamele lor pentru ei, să aprecieze cât de mult se străduiesc mamele lor să le ofere tot ce le este necesar și să își formeze obiceiul de a- I mulțumi sau de a- și arăta recunoștința, în fiecare zi. Acest proiect are ca scop conștientizarea, de către copii, a muncii mamelor lor de zi cu zi, precum și familiarizarea lor cu diverse metode de răspătire a acestora pentru efortul depus.

DIMENSIUNI ALE DEZVOLTĂRII:

- Motricitate grosieră și motricitate fină în contexte de viață familiare
- Comportamente prosociale, de acceptare și de respectare a diversității
- Activare și manifestare a potențialului creative
- Mesaje orale în diverse situații de comunicare
- Cunoștințe și deprinderi elementare matematice pentru rezolvarea de probleme și cunoașterea mediului apropiat

COMPORTEMENTE VIZATE:

1. Își coordonează mușchii în desfășurarea unor activități diversificate, specifice vârstei
2. Își însușește și respectă reguli; înțelege efectele acestora în planul relațiilor sociale,
3. în contexte familiare
4. Demonstrează creativitate prin activități artistico-plastice, muzicale și practice, în conversații și povestiri creative
5. Demonstrează capacitate de comunicare clară a unor idei, nevoi, curiozități, acțiuni, emoții proprii (comunicare expresivă)
6. Demonstrează familiarizarea cu conceptul de număr și cu numerația

INVENTARUL DE ACTIVITĂȚI

Activități la alegerea copiilor

• **Biblioteca:** “Să citim imagini despre activitatea mamei” (citire de imagini), “Inima mamei” (lectură după imagini) “Decorăm rochia mamei”/ “Eșarfă pentru mama” (antrenament grafic)

• **Știință:** „Cum ne îmbrăcăm primăvara?” (sortare de jetoane), „Plantăm flori pentru mama” (plantare).

• **Artă:** „Desenăm ghiocei pentru mama” (desen), „Mărțișoare pentru mama” (asamblare și lipire), „Buchetul de flori pentru mama ” (pictură), „Lalele pentru mama” (modelaj), „Continuă desenul pentru a obține chipul mamei” (desen).

• **Construcții/ Joc de masă:** “Casa mea”, “Camera mamei”, “Cadou pentru mama”, “Bucătăria mamei”, “Comoda mamei”.

• **Joc de rol:** “Pregătim masa în familie”, “Cu mama în parc”, “Facem curățenia de primăvară”, “De- a mami și tati”, “Oferim cadou mamei”.

• **ALA 2:** „Puișori, veniți la mama!” (joc de mișcare), „Pasăre, mută- ți cuibul!” (joc de mișcare), „Cine ajunge primul la mama?” (joc de mișcare), „Întrecerea bebelușilor” (joc de mișcare), „O iubesc pe mama mea”(joc pentru stimularea comunicării orale).

Activități pe domenii experiențiale

DLC- Educarea limbajului: “E ziua ta, mamico” (memorizare)

DȘ- Cunoașterea mediului: “Mama și activitățile ei” (observare după imagini)

DȘ- Activități matematice:“Numaram lalele” (exercițiu cu material individual- consolidare numeratie 1-3)

DOS- Activitate practică:“Felicitare pentru mama” (asamblare, lipire)

DEC- Activități artistico- plastice:“Floare pentru mama” (desen)

DEC- Educație muzicală: “Cantecul acesta delicat”, predare cantec, “Cate unul pe carare”- repetare joc cu text si cant

DPM- consolidare tipuri de mers si alergare,,parcurs aplicativ “Cautam cadou pentru mama”

EVALUAREA PROIECTULUI

- Se va realiza printr- un mic spectacol artistic, în cadrul căruia, copiii vor recita poezia și vor interpreta cântecul despre mama, apoi vor oferi măștișoare și felicitări mamelor, însoțite de mesaje de mulțumire și de apreciere.

BIBLIOGRAFIE:

Curriculum pentru educatia timpurie, 2019

Tătaru, L., Glava, A., Chiș, O. (2014), *Piramida cunoașterii. Repere metodice în aplicarea curriculumului preșcolar*, Pitești: Editura Diamant

Breben, S., Gongea, E., Ruiu, G., Fulga, M. (2002), *Metode interactive de grup- ghid metodic-* Craiova: Editura Arves

Iftime, G., (1977), *Jocuri pentru prescolari si scolarii mici* Bucuresti: Editura Didactica si Pedagogica

EDUCAȚIA NUTRIȚIONALĂ TIMPURIE

PROF. HUIDU MIHAELA
– COLEGIUL NAȚIONAL „GHEORGHE ȚIȚEA”
DROBETA TURNU SEVERIN

Noul născut care oscilează între încredere și neîncredere de la naștere și până la un an, are nevoie de mama ce-i dă siguranță, încredere și realizează de fapt un liant între cei doi. Armonia și înțelegerea părinților cu copilul, crează, în timp, structuri comportamentale sănătoase.

Copiii cu vârste peste doi ani sunt vulnerabili la problemele de alimentație deoarece sunt dependenți de adulți, de stilul lor de viață, dar și pentru că au necesități specifice fiecărei vârste. Acestea rezultă din faptul că un copil are nevoie de mai multă energie pentru creștere și dezvoltare, alături de toate substanțele nutritive din alimente (în special proteine, grăsimi, vitamine și minerale).

Începând de la o vârstă fragedă (4-6 ani), copiilor le pot fi furnizate informații despre ce înseamnă nutriția sănătoasă, informații care să ducă la stabilirea unei relații pozitive cu alimentele. Acest proces de învățare informal este început acasă, având părinții drept modele comportamentale.

Conceptul de nutriție este abstract pentru copii și, de aceea, informațiile pot ajunge la ei doar dacă sunt transpuse în activitățile de zi cu zi, care presupun contactul lor cu mâncarea. Părinții au nevoie de răbdare, calm, bună dispoziție, pentru a hrăni copilul, făcând din actul de nutriție, nu o obligație, ci o adevărată artă. Și nu puțini sunt părinții care se întrebă de ce refuză copilul nostru să mănânce? Care este cauza? Care sunt efectele? Ce atitudine comportamentală să mai abordăm?... sau: De ce copilul nostru preferă doar dulciurile? De ce este supraponderal?

Studiile recente arată că principalele probleme legate de alimentație sunt cele de obezitate (prin exces de greutate), respectiv cele de subnutriție prin deficit vitaminic (vitamina D și C cu creștere deficitară) sau de minerale (anemia și lipsa de calciu).

Obiectivele pentru asigurarea unei alimentații de calitate în timpul copilăriei includ asigurarea nutrimenților și a energiei suficiente din alimente pentru o creștere adecvată. Alimentația de calitate este esențială pentru reducerea îmbolnăvirilor din perioada copilăriei, promovarea unei sănătăți optime și prevenirea bolilor cronice la viitorul adult.

Obiceiurile alimentare se formează în copilărie cu implicarea familiilor, instituțiilor școlare și mass-media de aceea este important să intervenim cât mai repede în comunitate.

Părinții trebuie să stabilească țeluri și limite clare, să își ia în serios rolul de model demn de urmat pentru copii, să înceapă educația copiilor pentru alimentație sănătoasă de timpuriu, pentru că acest lucru oferă independență copilului și un comportament alimentar sănătos în viitor. Familiile copiilor intervin în educația nutrițională corectă prin: participarea împreună cu copiii la cumpărături, la pregătirea mâncării și la aranjatul mesei, servirea meselor împreună, organizarea de evenimente (tur de degustare, tur de gătit, seminarii/workshop-uri) sau serbări, dezvoltarea cunoștințelor privind rolul alimentelor și al mișcării în menținerea sănătății, cultivarea atitudinilor legate de alimentația corectă, recoltare de legume-fructe din solar, grădină, livadă, propunerea mai degrabă de alternative decât de interdicții, încurajarea comportamentului civilizat la masă, conștientizarea emoțiilor care însoțesc un anumit aliment și totodată să nu își dicteze obiceiurile alimentare proprii.

La nivel instituțional educația nutrițională timpurie se realizează prin conceperea și adaptarea politicii grădiniței/școlii în vederea promovării comportamentelor propuse, realizarea de materiale audio-video, grafice, materiale informative pentru părinți, organizarea activităților cu elevii, implicarea părinților.

Noțiunile despre comportamentul alimentar (consumul de apă, servirea micului dejun, consumul de fructe și legume) și despre importanța lui pentru sănătate sunt însușite prin activități de explorare senzorială, jocuri active, activități de monitorizare a comportamentului zilnic/săptămânal, activități ilustrative pentru comportamentul vizat, realizarea de afișe și reclame-colaj, jocuri de rol, scenete, vizite, plimbări, drumeții și excursii tematice, realizarea de desene, competiții, concursuri.

Pentru o educație eficientă, sistemul educativ-informațional și sistemul mediatic, școala și mijloacele de comunicare în masă trebuie să se afle în permanență într-o strânsă legătură, să-și completeze reciproc acțiunile, să desfășoare cooperare pe multiple planuri, având la bază convingerea că aspectele pozitive ale

mass-mediei prevalează asupra celor ce ar putea transmite o încărcătură negativă. Și cum ar putea să intervină mai eficient mass media decât prin promovarea comportamentelor sănătoase, difuzarea de reclame la produse naturale, desene animate, filme documentare care să promoveze stilul de viață sănătos.

Ce impact are educația nutrițională în primii ani de viață? Primii ani de viață sunt deosebit de importanți pentru formarea obiceiurilor sănătoase. Doar educația pentru o hrană sănătoasă face din copil o persoană ce știe să respecte alimentele, fiindu-i aliate și nu dușmani. În această perioadă, copiii își formează preferințele legate de gusturi, își dezvoltă abilitățile fizice de bază și atitudinile legate de alimentație și de mișcare. Experiențele pe care copiii le acumulează în acești ani constituie baza obișnuințelor pe care și le vor consolida pe parcursul întregii vieți, a stilului de viață pe care îl vor adopta. Este important ca cei mici să trăiască experiențe plăcute și educative în legătură cu alimentația sănătoasă și cu activitățile fizice, pentru a învăța cum să trăiască sănătos. Aceste comportamente îi ajută să crească și să se dezvolte armonios, să aibă vitalitate și putere de învățare și să rămână sănătoși pe parcursul vieții.

Bibliografie

McKeith, G., 2005, Ești ceea ce mănânci: programul care vă va schimba viața, Editura Curtea Veche, București

Pamplona-Roger, G., 2012, Sănătate prin alimentație, Editura Viață și Sănătate, București

Shapiro, S., 1995, Manual EPS – Cluj-Napoca

COPILĂRIA, VÂRSTĂ FERICE

**PROFESOR HUMA GABRIELA
ȘCOALA GIMNAZIALA NR.1 SARATA**

De câte ori nu visăm la copilărie, la universul plin de miracole, de joc, de veselie, scăldat de lumină și mirare. Copilăria este o lume de poveste, duioasă și nebună. Este vârsta în care totul este posibil, iar intensitatea momentelor este maximă. Copilăria este un tărâm feeric, în care trăim deplin și înțelegem tainele existenței mult mai ușor.

Întâlnim des o situație paradoxală: când am ajuns la maturitate și suntem copleșiți de grijile omului adult, vrem să fim din nou copii, să simțim aroma dulce a inocenței...iar atunci când suntem copii, ne-am dori ca timpul să treacă mai repede, să gustăm din clipele maturității pe care le vedem interesante, pline de mister. Cum este omul!!! E o sumă a contradicțiilor, a gândurilor paradoxale, a sentimentelor când confuze, când clare.

Vreau să fac o scurtă incursiune în copilărie....la acea vârstă magică, încărcată de soarele aprins al bucuriei. Lumea mirifică a copilăriei mele s-a înfățișat într-un sat mic înconjurat de peisajele pline de farmec ale județului Bacău. Mă pierdeam adesea în jocurile copilăriei pe dealurile înverzite din apropierea casei ce radiau de prospețime și liniște, pe câmpurile de maci sângerii și printre lanurile aurite de spicele de grâu ce valsau diafan cu soarele. Ce bucurie era să iau în palme grăunțele coapte de grâu, să le mărunțesc printre degete și să fac biluțe din ele...în loc de gumă de mestecat.

Copil fiind, mă regăseam în poalele bunicii materne pe care am iubit-o nespus care îmi mângâia sufletul cu povești și învățături sănătoase. Chipul ei blajin și luminos mă liniștea și mă asigura că lumea poate fi mai bună și mai frumoasă. Mă gândesc cu nostalgie la farfuriile pline de clătite calde și pufoase (preferatele mele), pe care bunica mi le pregătea dis-de-diminează pentru a fi proaspete și gustoase, atunci când mă trezeam eu. Copilăria mi-a fost frumoasă, serenă și vie. Mi-aduc aminte de libertatea trăirilor, de puterea de a trece ușor peste momentele dure și de acea inconștientă frumoasă care te făcea să simți bucuria din plin, fără a simți teama de eșec, de viitor. O, Doamne, cât îmi e de dor de acea perioadă unică care mi-a îmbelșugat viața.

Copiii de astăzi nu mai știu ce înseamnă copilăria. Trăiesc într-o lume virtuală, petrecând ore în șir în fața calculatorului, jucând jocuri impregnate de violență, la televizor, ascultând o muzică zgomotoasă care nu mai reușește să atingă sufletul. Viața trece de multe ori pe lângă noi, fără să ne mai bucurăm de adevăratele plăceri ale vieții și trăind de multe ori într-o lume ireală, imaginară. Or, copilăria este mai mult decât o lume artificială în care imaginile 3D ni se desfășoară prin fața ochilor sau ultimul album al trupei preferate este lansat pe piață. Copilăria înseamnă să te bucuri de soare, de aer curat, de farmecul Naturii, înseamnă să citești basmele și poveștile care ne ajută să discernem binele de rău și să ne adunăm în suflet cantitatea necesară de cunoaștere.

Când suntem copii, avem inima deschisă spre iubire și frumos. Râdem și plângem foarte ușor, suntem capricioși și generoși, iertând și uitând repede micile supărări. Însă când ajungem la maturitate, bucuria clipei, expansivitatea și nebunia dispar, zâmbim și râdem cu reținere, încercăm să afișăm o privire serioasă, nedorind să fim etichetați ridicoli. În plus, nu mai facem risipă de entuziasm, neexprimându-ne liber emoțiile și nemaivând acea ardoare cu care așteptăm lucrul mult-dorit.

Pentru a depăși momentele grele ale vieții, trebuie să ne reîntoarcem la vârsta copilăriei. Chiar dacă biologic nu mai este posibil, cu sufletul putem redeveni copii.

Astăzi, speranța îmi înflorește sub razele calde ale copilăriei, o lume în care eu mă regăsesc. Pășesc lin și încrezătoare pe potecile pavate cu necunoscut pe care viitorul mi le pune în față. Când sunt la răscruce de drumuri, vântul nostalgic al copilăriei îmi arată drumul corect spre lumină și adevăr.

„IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

ȘCOALA GIMNAZIALĂ ARMENIȘ PROF. HUMIȚA ICONIA

„De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relațională care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoaștem unicitatea, personalitatea și nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

„Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu vă face pianist!” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el.

Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul

didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

„Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” („Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury).

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale „părinților buni” și cum trebuie transformate ele de către „părinții inteligenți”:

- ❖ Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;
- ❖ Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;
- ❖ Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;
- ❖ Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;
- ❖ Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;
- ❖ Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;
- ❖ Părinții inteligenți își stimulează copiii să-și învingă temerile și să aibă atitudini blânde;
- ❖ Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată.

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

„Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia „Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

„Cei 7 ani de-acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

În concluzie, „cei șapte ani de-acasă” pot ajuta copilul să-și interiorizeze regulile, informațiile și să-și demonstreze abilitățile, astfel încât pentru următorul pas – integrarea optimă în mediul școlar- succesul și performanța să fie asigurate. Condițiile din societatea actuală, posibilitatea de a crește copilul până la 2 ani acordată în egală măsură mamei sau tatălui, dar și cantitatea și calitatea studiilor privind psihologia copilului, accesul la aceste informații facilitează apropierea și înțelegerea mai profundă a copilului. Ele oferă acestuia „serioase șanse de a trăi mai integral copilăria și de a deveni un adult mai puțin infantil, mai împlinit, mai sigur de sine, mai generos”, oferind în același timp părinților „aceleași șanse de a deveni mai autentici adulți datorită experienței unei paternități și maternități profund trăite”. (P.Osterrieth)

BIBLIOGRAFIE:

- „Psihologia vârstelor”, G.Sion, ed.Fundației România de Măine, București, 2003
- „Copilul și familia”, P. Osterrieth, EDP, București, 1973

„EDUCAȚIA ÎN FAMILIE ÎN SECOLUL INTERNETULUI”

**PROF. HURMUZACHE CORNELIA-GRĂDINIȚA P.N. NR.11,
STRUCTURA A ȘCOLII GIMNAZIALE „G. CALINESCU”
ONEȘTI, JUD. BACĂU**

Educația este procesul (acțiunea) prin care se realizează formarea și dezvoltarea personalității umane. Ea constituie o necesitate pentru individ și pentru societate. Este o activitate specific umană, realizată în contextul existenței sociale a omului și, în același timp, este un fenomen social specific, un atribut al societății, o condiție a perpetuării și progresului acesteia. Ea se raportează, în același timp, la societate și la individ.

Educația copilului preșcolar în România, cuprinde intervalul de vârstă de la naștere până la intrarea acestuia la școală. Grădinița, ca serviciu de educație formală asigură mediul care garantează siguranța și sănătatea copiilor și care, ținând cont de caracteristicile psihologice ale dezvoltării copilului, implică în procesul de învățare atât familia cât și comunitatea. Calitatea influențelor educative este determinată și de acțiunea acesteia încă din perioadele timpurii și de menținerea stabilității cu luarea în considerare a particularităților psiho -individuale pe tot parcursul existenței umane.

Educația timpurie se realizează ca educație informală (în familie, în relații de vecinătate și în relații comunitare, prin mass-media), ca educație formală (în creșe, grădinițe și alte instituții de ocrotire și educație) și sub forma educației nonformale (în cluburi sportive, cluburi ale copiilor și elevilor, dar și prin biblioteci, muzee, activități ale unor organizații nonguvernamentale ș.a.). Focalizarea pe educația timpurie și anii preșcolariității este importantă deoarece aceasta este perioada când copiii se dezvoltă rapid, dacă procesul de dezvoltare este neglijat în acest stadiu, este mult mai dificil și mai costisitor să compensezi aceste pierderi mai târziu. Este binecunoscut și evident faptul că alegerile făcute acum și acțiunile întreprinse de părinți și de societate în copilăria timpurie au o puternică și de durată influență asupra progresului individual al copilului și asupra progresului națiunilor, în sens larg.

Ce este familia? P. Murdock, 1949 (apud Zamfir și Vlăsceanu, 1993, p 97) definea familia ca un „grup social al cărui membrii sunt legați prin raporturi de vârstă, căsătorie sau adopțiune și care trăiesc împreună, cooperează și au grijă de copii”. Pentru U. Șchiopu (1997, p.56), „familia reprezintă un nucleu social primar reunit prin căsătorie, legatură de sânge sau adopție.”

J.S. Bruner (apud Stănculescu, 1967) considera că, „admițând că toți oamenii sunt în esența lor umani, această umanitate este dată de tipul de copilărie pe care l-au trăit.” A. Berge consideră că „familia este un fel de cooperativă de sentimente, care îndulcește pentru fiecare membru loviturile mai grele ale vieții, repartizând efectele pentru toți.”

Familia este aceea care transmite copilului, prin cod genetic, specificitatea ce ține de genotip; ea este primul mediu social și primul cadru „fizic” cu care ia contact copilul și, în același timp, exercită primele influențe educative, cele mai constante în timp. Studiile efectuate în acest sens au demonstrat importanța mediului familial pentru dezvoltarea personalității copilului, fiind evidențiate ambele sensuri, pozitiv sau negativ pe care atmosfera familială le poate imprima devenirii copilului, în funcție de calitatea acesteia. „Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ” (L.Ezechil, M.Lăzărescu, 2002, p.200). Când însă copilul crește și se dezvoltă în condiții armonioase, favorabile lui, el își menține un echilibru stabil. Între factorii educației, familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educația începe în familie, unde se formează "ceea ce este mai valoros pe lume – omul de caracter" – după cum spunea Loisel. Familia își aduce contribuția în toate sectoarele educației, aici copilul făcându-și "ucenicia" pentru viață, cea morală rămânând însă esențială prin substanța pe care i-o imprimă familia.

Familiei, ca mediu primar de dezvoltare a copilului, i s-au recunoscut două sarcini: „a naște biologic și a naște psihologic copilul” (Aubertel, 2000, p. 176). Cercetările și programele de dezvoltare fizică și psihică a copilului au determinat pe cercetători să urmărească cu interes evaluarea relației copil-familie, dintre copil și cel care îl îngrijește, mama/ tata/tutore. Astfel, familia este chemată să asigure un context favorabil acțiunilor de care este atras mental sau fizic copilul. Unele familii au un stil de viață ce creează

un context în care copilul se poate angaja pe deplin, “curge” în activitățile pe care le desfășoară: joc, conversație. Alte familii creează o atmosferă în care regulile sunt neclare, neconștientizate și interpretabile. *Contrar teoriei curgerii, unele familii otrăvesc bucuria de joc a copilului cu restricții și critici permanente.* (Muntean. A., 2006, p 85).

Puțini oameni sunt instruiți pentru rolul de părinte, deși toți sunt de părere că este cel mai important rol dintre câte sunt în viață. Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață. Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii ani de viață.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. www.didactic.ro

FAMILIA CA MEDIU EDUCAȚIONAL

**PROF. ÎNV. PRIMAR, HACMAN MONALISA EMANUELA
ȘC. GIMN. DIMITRIE CANTEMIR, RĂDĂUȚI**

Cel dintâi mediu al copilului este familia, ea îi frunizează primele modele ale comportamentului uman. Părinții sunt primii profesori ai copilului, ei începând educarea lui în mediul familial. Părinților le revine rolul esențial în creșterea copiilor. Viața de familie, spunea V. Pavelcu,, oferă o nouă treaptă de maturizare și diferențiere afectivă, prin nota de respect față de autoritatea paternă și dragostea față de frați și de surori. O familie dezintegrată, lipsită de afecțiune și încredere în copil este traumatizată pentru copil și îl face să privească societatea cu teamă, neîncredere și suspiciune. Primele reacții de neadaptare, justificate de conștiința de a fi frustrat, se nasc în asemenea climat de dezechilibru, de tensiune și de conflicte familiale”. Pornind de la această afirmație, se poate concluziona că cei șapte ani de acasă, pot avea un efect benefic în funcție de influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor.

Cei șapte ani de acasă reprezintă de fapt educația de bază. Totuși, educația de bază a copilului a fost și va rămâne la discreția părintelui, a intuiției, culturii din care face parte, mentalității, bunei-credințe. Un părinte care își controlează atitudinile și comportamentele este un părinte bun, iar un părinte bun este pe jumătate un bun educator. Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Ca primă verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Cel mai bun model de educație pentru copil este exemplul. Modul cum părinții muncesc, cum apreciază oamenii și lucrurile, cum se comportă în familie se imprimă în sufletul copilului, devenind principii călăuzitoare pentru toată viața. Educația nu se rezumă doar la cei șapte ani de acasă, tocmai de la această vârstă rolul părinților se dublează. Acasă trebuie să creeze un mediu de încredere, echilibrat, în care copilul să se manifeste liber. Copilul

Educația este un proces de care este responsabilă cei doi parteneri în educație, școala-familia. Odată intrat în mediul școlar, învățătorul îl preia cu toate abilitățile pe care și le-a însușit acasă.

Putem spune despre un copil că are cei șapte ani de-acasă sau că este bine crescut dacă și-a însușit câteva norme de conduită: salutul, comportamentul în public, înțelegerea normelor sociale, recunoașterea greșelilor, tact și toleranță, maniere în diverse situații.

Cei șapte ani de acasă sunt ca o temelie la o casă, cu cât e mai solidă, cu atât e mai rezistentă!

EDUCAȚIA ȘI CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROFESOR INVATAMANT PRESCOLAR: HAGI-CALIL GHIULTEN GRADINITA CU P.P. „LICURICI”, OVIDIU, CONSTANȚA

Ce sunt cei 7 ani de acasă ?

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Educația primită în familie

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței. Foarte importante pentru copilul preșcolar sunt și activitățile pe care le vor face în afara celor de la grădiniță, mai exact în familie, cu membrii familiei și în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul

educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile individuale și de vârstă ale copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata. Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine. Nu este de ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața noastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc., altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ” IMPORTANȚA MEDIULUI FAMILIAL ÎN DEZVOLATREA NORMALĂ A COPILULUI

**PROF. HALAȚI MARIA
GRĂDINIȚA CU P.P. NR. 4, REGHIN**

„Pentru fiecare familie bijuteria cea mai de preț ar trebui să fie copilul... Calitatea de om se naște din iubire a cărei unică măsură este conștiința morală.” Ion Vulcănescu

Copilul este o ființă în evoluție, o ființă a cărei activitate este apreciată după mediul familial în care se dezvoltă, mai tolerant sau mai sever, mai tandru sau mai aspru, mai calm sau plin de conflicte. Fiecare părinte trebuie să aibă în vedere că familia este cea care răspunde trebuințelor elementare ale copilului (afecțiune, protecție, etc.).

Toate familiile se deosebesc între ele prin ceea ce psihopedagogii numesc „formulă specifică”, dată de numărul și vârsta membrilor ce o alcătuiesc, de starea economică și culturală, de prezența ambilor părinți sau de absența unuia dintre ei, de prezența altor personae care intervin în creșterea copilului.

Se știe că mediul familial nu acționează numai prin aspectele economice sau culturale, în interiorul familiei, ci se conturează așa numiți curenți afectivi, ale căror efecte sunt suportate de toți membrii care o compun. Însă ceea ce este primordial în mediul familial, este calitatea legăturii dintre părinți. Spre exemplu, situațiile particulare cum ar fi divorțul, recăsătoria, induc un dezechilibru și o instabilitate în universul copilului, care își pun amprenta pe existența sa ulterioară. Astfel, se explică faptul că fiecare copil constituie oglinda universului familial în care s-a dezvoltat, că psihologia sa nu se poate explica prin legile generale conturate de psihologia dezvoltării, ci presupune și un mod specific de a reacționa la mediu.

Pe lângă factorul constituțional, mediul familial este cel care are un puternic impact asupra copilului, ajutându-l să se încadreze și să se dezvolte în mediul celor ce îl înconjoară. Un mediu familial dizarmonic însă, nu poate contribui la dezvoltarea și la creșterea unei personalități, care să-și structureze unitatea sa interioară. Astfel, și instituțiilor preșcolare și școlare, le revin un rol deosebit de important în a echilibra, armoniza și compensa efectele nefavorabile exercitate de anumite medii familiale asupra dezvoltării copilului.

Un aspect foarte important de precizat este faptul că, viața interpersonală constituie matricea emoțiilor umane, acestea propagându-se la copil prin contaminare. Surâsul, râsul, aprecierea mamei sau a tatălui induc copilului reacții de bucurie, stimulând efectuarea activităților care sunt agreate de adult. Totodată, contaminarea presupune o ambianță de familiaritate și simpatie. De aceea este foarte important ca părinții și adulții în general, să intervină prin cuvinte ameliorative la situația de neplăcere, deoarece exprimarea nemulțumirii, admonestarea sau luarea în derâdere, pot ameliora ulterior anumite stări de dezadaptare cum ar fi frustrarea, tristețea sau resentimentele.

Cu ajutorul conduitei celor din jur, copilul învață să exprime propriul comportament emoțional, astfel încât bucuria, calmul, încurajarea, vor constitui condițiile unei dezvoltări echilibrate. Cu siguranță, locul unde copilul învață să fie iubit și să iubească cu mult înainte de a fi în stare să facă ceva practic, rămâne familia. Prin excelență mediu afectiv, familia constituie școala sentimentelor, unde copilul se simte iubit și are sentimentul de protecție, de siguranță, iar totodată, acesta simțindu-se membru al familiei, se va integra în normele și regulile grupului, știind să se conformeze autorității care se exercită asupra sa.

Respectarea acestor norme, presupune un continuu autocontrol, iar ulterior sentimentului de siguranță și integrare îi va da încrederea de a avea inițiative proprii și a acționa conform acestora. Iar reversul acestei firești evoluții, atitudinea de neacceptare, atunci când nu se iau în considerare valorile proprii ale copilului, posibilitățile și limitele lui reale, pot conduce la o atitudine de supraprotecție sau uneori la respingerea din partea părinților și la instabilitate din partea copilului.

În concluzie, se poate spune că stima morală a copilului față de părinți, afirmarea demnității proprii prin creațiile și realizările lor, precum și valorizarea socială sunt numai câteva dominante care se conturează treptat pe parcursul dezvoltării sale, variabile profund influențate de climatul afectiv din familie. Prin tot ceea ce fac părinții trebuie să dovedească că știu nu numai să dea lecții, ci trebuie să se dedice unui ideal, acela de a fi un exemplu pozitiv, demn de urmat.

BIBLIOGRAFIE:

1. Ph. Malrieu, *Viața afectivă a copilului în M. Debesse, Psihologia copilului de la naștere la adolescență*, București, E.D.P., 1970, p. 107-127
2. H. Wallon, *Les origines du caractère chez l'enfant*, Paris, P.U.F., 1949
3. N. Iorga, *O viață de om așa cum a fost*, vol. 1, București, Ed. Minerva, 1981
4. Silvia Dima, *Revista Învățământul Preșcolar*, Nr. 3-4/1994, București, 1994

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE - CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROFESOR: HALDEA COSMINA DIANA
SCOALA GIMNAZIALĂ “ANIȘOARA ODEANU”, LUGOJ

“Menirea educației este aceea de a înălța pe culmi mai nobile de viață omul, comunitatea etnică și umanitatea, prin cultivarea valorilor spiritului”(Gentile, G., *The Reform of Education*)

Pornind de la această idee putem afirma că educația are un rol decisiv în viața individului. Această educație începe încă de la naștere, iar familia este primul mediu în care are loc. Una din experiențele însemnate ale vieții este aceea în care omul lasă amprenta lui asupra altora, această amprentă fiind extrem de importantă deoarece ea e prima experiență a individului marcând caracterul și comportamentul copilului. “Cei șapte ani de acasă” devine astfel amprenta părinților și a stilului parental.

Psihologia ne învață ca există mai multe stiluri parentale care marchează evoluția în bine sau în rău a individului. Stilul este definit ca atitudinea pe care o au părinții asupra creșterii copilului. Aceste stiluri sunt: stilul autoritar, stilul permisiv, stilul neglijent și stilul autorizat. Stilul autoritar combină controlul puternic cu nivelul redus de afecțiune. Stilul permisiv este opusul stilului autoritar punând accent pe nivelul ridicat al afecțiunii. Stilul autorizat este specific părinților afectuoși care comunică adecvat cu copiii lor, beneficiind de autoritate în fața copilului iar cel neglijent este stilul caracterizat de un grad scăzut de afecțiune și control. Stilurile parentale determină dezvoltarea și reglarea propriilor percepții și abilități, precum și dobândirea de competențe emoționale. Deci rolul părinților în formarea individului este unul foarte mare concretizat în sintagma “cei șapte ani de acasă”, sau amprenta ce o poartă copilul întreaga viață.

În familie copilul învață primele reguli de igienă, de comportament, de reacții, copiind comportamente și atitudini. Familia oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socioafectiv necesar satisfacerii trebuințelor și dorințelor sale. Acest tip de relație este hotărâtoare în devenirea personalității nu numai prin faptul că ea este primordială și se menține pe toată durata vieții (cu intensități diferite), dar și prin faptul că familia mediază și condiționează comunicarea și interacțiunea cu celelalte componente sociale, în special cu școala. Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie.

Se observă în ultimul timp o lipsă a acestor șapte ani de-acasă manifestându-se atât în școală cât și în viața de zi cu zi. În etapa preșcolară educatorului îi “revine sarcina” de a-l învăța pe cei mici reguli esențiale de igienă, de comportament și manifestare a stărilor afective. Mai târziu, în clasa pregătitoare acest rol îl preia profesorul învățător unind, învățarea noțiunilor cu învățarea noțiunilor de comportament, deci munca acestor dascăli este colosală și consider că au un rol magnific în viața copilului. Nu voi vorbi în acest articol despre problemele întâmpinate de profesor la catedră, deși ele există și sunt foarte cunoscute, ci doar scot în evidență rolul oamenilor din viața copilului.

Lumea contemporană e bombardată de migrație, de copii instituționalizați, de divorțuri și astfel vine întrebarea firească: Acestor copii cine le oferă cei șapte ani de acasă?

ELEVII ȘI CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. PT. ÎNV. PRIMAR HAMZA ALINA LICEUL TEHNOLOGIC "GHENUȚA COMAN" MURGENI-VASLUI

Cei 7 ani de acasă reprezintă educația pe care copilul o primește de la părinți până acesta merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, manierat, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, având o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Familia oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele oferite de membrii familiei. Modelele oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Educația copilului trebuie realizată cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. Tot în familie, copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară și școlară, educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală. Cei din urmă vor încerca să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

Din experiența profesională, de 20 de ani, pot spune că diferențele de comportament și de cunoștințe, cu care vin copiii la școală, rezultă tocmai din implicarea mai mică sau mai mare a părinților în creșterea și educarea acestora. În școala în care lucrez sunt preponderent elevi de etnie romă, a căror părinți nu au educație, nu au mers la școală și nu își învață copiii să fie respectuoși, manierați, să se comporte frumos cu cei din jur. Copiii sunt obișnuiți să fie liberi, să decidă singuri, fără a fi supravegheați, în permanență, ceea ce ne îngreunează nouă munca, atunci când intră într-o colectivitate de elevi. Aici, aceștia se "lovesc" de reguli, trebuie să învețe ce este respectul față de semenii, să conștientizeze că, chiar și frica și rușinea sunt sentimente ce contribuie la dezvoltarea unei persoane. Toate aceste lucruri pot fi realizate doar printr-o legătură foarte strânsă cu familia, și doar dacă aceasta este deschisă la educație. În acest sens, eu am desfășurat activități comune, părinți-elevi, am invitat părinții să asiste la diferite lecții predate și am realizat permanent ședințe individuale cu aceștia.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor.

BAZA EDUCAȚIEI ÎN CEI 7 ANI DE ACASĂ

**PROF. INV. PRIMAR: HANCHES ANA LIVIA
SCOALA GIMNAZIALA "ANDREI SAGUNA" DEVA**

Cei 7 ani de acasă sunt esențiali pentru a pune baza unei educații corecte a copilului. Prin comportament, prin limbajul pe care-l utilizează, prin felul de a comunica cu semenii lui înțelegem cât de bine au fost explicate regulile de bune maniere. De multe ori mama este prea tolerantă la anumite situații, iar tata este prea dur. Copilul, însă, nu știe cum este corect să procedeze dacă și maturii au păreri împărțite.

În acest sens, codul bunelor maniere vine în ajutor, atenționând că nu există două feluri de bune maniere și, dacă părinții ar cunoaște aceste reguli, cu siguranță am avea o societate mult mai cultă. Important este ca părinții să respecte cât mai mult formulele de politețe, regulile de bune maniere în familie, iar copiii îi vor imita cu precizie de 90%.

Pentru ca un copil să deprindă aceste reguli mult mai ușor, trebuie să fie explicate pe etape. Dacă micuțul vă cere o jucărie, obișnuți-l să spună, printre primele cuvinte, formulele de politețe: „te rog”, „poftim”, „mulțumesc”. De asemenea, aduceți-i cât mai multe exemple concrete, de preferat în momentele în care încalcă vreo normă de bună purtare și așa insistați până acestea vor deveni o obișnuință.

Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult. După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme. „Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor.

Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Expresia „cei șapte ani de-acasă” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială - sintetizează psihologul.

BIBLIOGRAFIE

- Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București.
- Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași.

PROIECT EDUCATIONAL
EDITIA 2020
SIMPOZION NATIONAL „EDUCATIA IN FAMILIE”
„CEI 7 ANI DE ACASA”

PROF. PT. INV. PRIMAR HANGANU CICA
SCOALA PRIMARA NR.6 VERMESTI
SCOALA GIMNAZIALA „CIPRIAN PORUMBESCU „
COMANESTI, BACAU

Familia constituie cel mai important grup social ce contribuie la modelarea persoanei umane inca din primul an de viata al copilului. Transformarea individului in persoana adica individ cu statut social este intai de toate opera familiei. Sunt doua cauze care explica aceasta influenta a familiei asupra persoanei; una este legata de faptul ca actiunea familiei se exercita mai de timpuriu, iar a doua de acela ca multa vreme familia e calea prin care se canalizeaza orice alta actiune de socializare, ea fiind identica cu intreaga lume sociala a copilului. Una dintre caracteristicile fundamentale ale curbelor de invatare este ca toate urca foarte repede la inceput si apoi tot mai incet mai tarziu, avand deci o accelerare negativa. Aceasta inseamna ca eficacitatea actiunii mediului e foarte mare in primii ani, mica mai tarziu si foarte mica dupa 25-30 de ani cand totul devine fix si imuabil; deci familiei ii revine astfel privilegiul de a-si exercita influenta de la inceput.

Familia este institutia primordiala unde copilul dobandeste cea dintai scoala a vietii. Nu intamplator parintii sunt gata sa-si spuna cuvantul chiar si in cele mai dificile, adesea controversate probleme de educatie. Faptul este explicabil. De la parinti au invatat in primul rand, tot ceea ce stiu copiii, in cei sapte ani de acasa. Totusi, cata deosebire exista intre modurile in care este crescut si educat copilul in diferite familii. Pe de alta parte se intampla ca in aceeasi familie tratamentul aplicat copilului de catre cei doi parinti sa nu fie egal. Se creeaza situatia paradoxala ca fiecare sot este incredintat ca foloseste cel mai potrivit „sistem de educatie”.

Se stie prea bine ca parintii proiecteaza asupra copiilor propriile lor dorinte. Drept urmare, foarte de timpuriu, ei incep sa actioneze asupra copiilor in conformitate cu dorintele proiectate, dar nu si cu individualitatea specifica a fiintei in devenire.

Influenta pe care o exercita familia asupra copiilor este multilaterală si deosebit de adanca. O mare parte dintre cunostintele, deprinderile igienice si obisnuitele de comportare morala, elevul le datoreaza educatiei primite in familie. Familia este cea dintai scoala a copilului si contributia pe care o aduce ea la educatia acestuia poate favoriza sau ingreuna actiunea educativa a scolii. Conditia de baza care asigura familiei succesul in munca educativa este ca aceasta sa fie un colectiv sanatos. O familie unita are o influenta mult mai mare decat una dezbinata. Familia in care parintii sunt despartiti, unde copilul este lipsit de atmosfera familiala, nu constituie un bun mediu educativ.

Copiii isi iubesc parintii, sunt legati de acestia prin sentimente curate, trainice. Ei au nevoie de prietenia parintilor, de dragostea lor, de prezenta acestora in viata lor. O alta conditie care asigura succesul educatiei in familie este autoritatea parintilor. Sfaturile date de parintii cu autoritate, sunt urmate cu incredere, fara sovaire. Autoritatea nu se obtine nici prin daruri, nici prin pedepse aspre nici prin bunatate excesiva, iertind orice abatere a copilului. Atitudinea corecta a parintilor fata de copii este o alta conditie pentru reusita educatiei in familie. Este indicat sa se evite extremele. Nici severitate prea mare, nici iubire excesiva, nici prea mare independenta, nici rigiditate, nici intimitate. De asemenea, este foarte puternic spiritul de imitatie. Comportamentul parintilor este un exemplu pentru copii. Este foarte important ca acesta sa fie unul corect, pozitiv. Copiii de azi, adultii de maine vor fi la randul lor parinti. De multe ori exemplele cele mai vii sunt cele pe care le-au intalnit de-a lungul copilariei. Atunci au invatat sa fie politici, afectuosi sau dimpotriva, reci si distanti. O mare greseala este lipsa de supraveghere, dezinteresul, indiferenta de ceea ce face si gandeste copilul, ducand la pierderea lui de sub control, acesta devenind un copil problema din punct de vedere social.

Intelegerea si afectiunea din familie, caldura caminului parintesc, sunt esentiale pentru buna dezvoltare a copilului. In cresterea si educarea copilului este nevoie de mult tact, deo imbinare perfecta a

intelegerii, afectiunii si autoritatii parintesti.O importanta deosebita are si nivelul de pregatire al parintilor.Cu cat parintii sunt mai instruiti, cu atat va creste respectul copilului fata de parinte.Exista o zicala pe care si noi am invatat-o in scoala:„Copiii sunt mandria parintilor, asa cum si parintii sunt mandria copiilor.”Orice familie are nevoie de reguli si in orice familie exista reguli care guverneaza.Este important ca aceste reguli, precum si viata familiei in general, sa influenteze pozitiv dezvoltarea copiilor, sa-i ajute sa se adapteze in societate.Maria Montessori:„Sa nu-i educam pe copii pentru ziua de azi.Aceasta lume nu va mai exista cand ei vor fi mari.Si nimic nu ne va permite sa stim cum va fi lumea lor.Atunci sa-i invatam sa se adapteze.”

BIBLIOGRAFIE

Vasile, Diana Lucia „Introducere in psihologia familiei si psihosexologie, Editura Fundatia Romania De Maine, Bucuresti, 2007;

Tribuna Invatamantului Nr.897/2007, 827/2005.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF. INV.PRESCOLAR HANU FLORENTINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ PIRJOL, COMUNA PIRJOL
JUD. BACAU

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relațională care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚII ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. HAPAPICI CRISTINA

Pentru cei mai mulți dintre noi, expresia „cei 7 ani de-acasă“ este sinonimă cu un set de reguli de politețe și de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă, în sânul familiei, și care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în viața socială.

Un copil care are cei șapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil, educat, politicos, care știe să spună „mulțumesc“ și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară. Copilul își însușește acest set de reguli încă din fragedă pruncie, prin exemple și argumente clare. Nu uita însă că purtarea copilului tău, definită uneori ca obraznică sau nepoliticoasă, nu este întotdeauna un lucru intenționat. Uneori, cei mici pur și simplu nu își dau seama că nu este bine să întrerupă două persoane care discută, că nu este frumos să se scobească în nas atunci când se află la școală sau că nu e un semn de bună creștere când comentează cu voce tare defectele fizice ale unei persoane.

Încă din primii ani de viață, cel mic poate învăța cu ajutorul tău ce înseamnă noțiunea de respect, mai ales dacă îl înveți să folosească des cuvinte precum „te rog“, „mulțumesc“, „bună ziua“, „mă scuzați“. Nu uita că tu îi dai prima exemplul. Învățându-l bunele maniere, când va crește, toate aceste lucruri de bun-simț i se vor părea normale și îi vor completa personalitatea. Știi și tu deja că politețea se învață treptat, tocmai de aceea e important să îi explici copilului tău de ce trebuie să fie respectuos: respectându-i pe alții va fi, la rândul său, respectat.

Tot în primii șapte ani de viață, îi poți oferi celui mic câteva pilde despre ce înseamnă recunoștința, începând cu un simplu „mulțumesc“ adresat bunicilor sau rudelor pentru cadourile pe care le-a primit de ziua lui de naștere și până la mici gesturi de apreciere pentru colegii de la grădiniță sau copiii cu care se joacă în parc. Învăță-l să fie deschis, să aibă o atitudine plăcută și să își exprime recunoștința față persoanele care l-au ajutat într-o anumită situație.

Chiar dacă nu înțelege imediat de ce trebuie să spună tot timpul „te rog“ sau „mulțumesc“, ori să salute și să răspundă la salut, pe măsură ce va crește, odorul tău își va da singur seama că bunele maniere îl ajută pe termen lung să relaționeze și să socializeze mai bine cu cei din jur. Ba chiar va atrage admirația celorlalți dacă știe cum să se comporte corect atunci când merge în vizită sau te însoțește la un eveniment important. Spune-i că bunele maniere nu sunt doar pentru zile mari, ci sunt importante în viața de zi cu zi, în orice situație.

Regulile de politețe pe care cel mic trebuie să le stăpânească sunt legate inclusiv de mesele în familie. În aceste momente, trebuie să îi explici că nu este frumos să stea cu coatele pe masă, pentru a nu-i deranja pe cei de lângă el, că nu este o priveriște prea plăcută atunci când mănâncă cu gura deschisă, că nu este politicos să se joace cu alimentele și să le arunce în toate direcțiile și că nu e nevoie să bată cu tacâmurile de nerăbdare, oricât de foame i-ar fi în acea clipă.

Parintii sunt primii educatori din viața copilului, educația primită de acesta până la șapte ani, fiind determinanta pentru dezvoltarea sa ulterioară, fiind, în primul rând, cadrul existentei biofizice al dezvoltării copilului, principalul obiectiv al familiei trebuie să fie, pastrarea sanatatii, cresterea normala si calirea organismului. Un anumit regim igienico-sanitar necesar dezvoltarii fizice armonioase, insemna asigurarea unui program zilnic care trebuie sa respecte orele de somn, activitate, joc, plimbare, masa. Dar copilul nu are nevoie numai de adapost, hrana si haine, familia si caminul reprezinta pentru copil si “scoala primilor ani ” in care se pun bazele viitoarei sale constiinte, ale tuturor trasaturilor care il vor defini ca om intreg, ca persoana cu statut social.

Parintii reprezinta primii mentori reali in viata copilului, furnizandu-i primele repere de orientare in lume, primele informatii si invataturi despre lucrurile si fenomenele din natura si din societate, primele sfaturi, norme si reguli de conduita. Cresterea si educarea copilului, ceea ce insemna “bun ” pentru el, se afla intr -o dinamica permanenta de la o cultura la alta, de la o perioada la alta. Parintii trebuie sa devina constienti de influenta pe care o exercita in viata copilului, sa cunoasca ca educatia data propriului copil

este diferita de cele precedente, ca societatea viitoare va fi diferita de celelalte, iar copilul trebuie pregătit corespunzător.

Începând cu primii ani de viață, copilul preia de la părinți gesturi, atitudini, limbajul, exemple de comportament pozitive ca: sârguința, cinstea, politețea, sociabilitatea, inițiative creatoare, dispoziția de colaborare. Toate acestea cer calm, înțelegere, răbdare, dragoste față de copil. Nu frica, nu teama trebuie să-l determine pe copil să facă fapte bune. Pentru a descoperi binele trebuie să existe un cod de conduită bazat pe egală respectare atât de copil cât și de părinți. Dragostea de "bine", de adevăr, are nevoie mai ales de acțiune, de descoperire a virtuților de către copil. Gresesc acei părinți, care îi interzic copiilor de a apuca, de a desface jucăriile, de a le pipăi, de a le privi și chiar de a le izbi. Activismul precum și curiozitatea acută de a cerceta tot ce-l înconjoară trebuie stimulate, încurajate, înțelegând copilul ca pe o ființă autonomă.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM.

Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI SAPTE ANI DE ACASA SI VALORI ESENTIALE PENTRU SUCCESUL VIITORULUI COPILULUI

PROF. HARABAGIU GINA IZABELA

Este adevarat ca nu prea mai exista cei 7 ani de-acasa, deoarece copiii sunt inclusi în diverse forme educationale inca de la varste mult mai fragede, ramane ideea de la baza acestei expresii: normele de conduita se invata din familie. Scoala si alte medii educationale nu pot ulterior decat sa confirme si sa consolideze normele deja deprinse din familie.

Aceasta expresie defineste inasa tot bagajul de cunostinte, deprinderi, comportamente si atitudini acumulate in primii sapte ani de viata. Aceasta perioada de timp este considerata „culmea achizitiilor”, este considerata una din perioadele de intensa dezvoltare psihica, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informatii, de memorare si de insusire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Să ne imaginăm două scenarii diametral opuse în același decor: la restaurant. În primul dintre ele, copilul stă la masă, lângă părinți, cu spatele drept și coatele pe lângă corp, mânuiește cu dexteritate și cunoaștere toate ustensilele de lângă farfurie, mulțumește politicos chelnerului pentru orice serviciu și contribuie în mod adecvat la conversație. În al doilea scenariu, copilul strigă pînă acoperă muzica ambientală a restaurantului, aleargă prin sală și printre picioarele mesenilor, varsă pe fața de masă supa și paharul cu vin al mamei, îi pune piedică chelnerului în momentul când acesta aduce cafelele.

Trebuie să recunoaștem că ambele scenarii par exagerate. Puțini copii se comportă ca și cum tocmai ar fi ieșit de pe porțile unui colegiu englezesc de bune maniere, cum la fel de puțini sunt, probabil, și cei care l-ar fi inspirat pe Caragiale pentru reeditarea lui „Domnul Goe”. Între aceste două improbabile extreme are loc o provocare – uneori dificilă – a părinților în dorința lor de a oferi copilului ceea ce este cunoscut generic drept „**cei șapte ani de-acasă**”.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „**șapte ani de-acasă**”.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igiena;
- curatenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative;
- bune maniere și comportament;
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topica ori dezacord dintre partile de vorbire);
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului inconjurator (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);
- consecvența în realizarea unei sarcini;

- concentrare a atentiei;
- perseverenta in realizarea uneri sarcini;
- alegerea motivelor si motivatiilor atunci cand vrea sa faca ceva.

Unele din insusirile dobandite in aceasta perioada devin stabile pentru tot restul vietii:

- spiritul de competitie;
- altruismul;
- cooperarea;
- atitudinea pozitiva fata de diverse sarcini, etc.

Iar altele influenteaza dezvoltarea de mai tarziu – un copil criticat permanent, devalorizat si pedepsit destul de des se va adapta foarte greu intr-un grup, va avea tendinte de a incalca normele ori nu va fi increzator in fortele proprii. Inainte de a judeca o persoana si de a-i pune o eticheta, ganditi-va ceva mai mult la ceea ce se ascunde in spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/ a de catre ceilalti.

CEI 7 ANI DE ACASA

**HARASTAȘAN GEORGIANA ALEXANDRA,
PROFESOR INVATAȚAMANT PREȘCOLAR, G.P.P. NR. 2,
RAȘINARI, JUD. SIBIU**

„Natura ne aseamăna. Educația ne deosebește.” Confucius

În ziua de azi educația ar trebui să fie destul de simplu de realizat. Avem acces la internet, la cursuri de specializare, la articole de specialitate și la cercetări în domeniul educației, suntem bombardați de știri conform cărora ni se spune ce trebuie și ce nu trebuie făcut, și cu toate acestea observăm că generațiile devin din ce în ce mai deficitare la capitolul educație. Unde se pierde esențialul și de ce ajungem să gândim și să acționăm atât de diferit ca părinți? Orice părinte vrea binele copilului său și cu toate acestea, nu întotdeauna când intențiile sunt bune, înseamnă că și metode sunt cele potrivite.

Părinții influențează aproximativ 70% din educația copiilor, acasă fiind locul unde se pun bazele comportamentelor care le vor afecta viața socială de mai târziu. Un copil manierat, care se poartă conform normelor sociale, care reușește să se concentreze, să se controleze și să îi respecte pe cei cu care intră în contact, va avea mult mai multe șanse de reușită în viața de adult decât acel copil care prezintă lipsa acestor calități. Copilăria timpurie reprezintă perioada în care preșcolarul acumulează cele mai multe informații din punct de vedere comportamental, social și al relației cauză-efect. Acum este momentul în care copilul intră în contact cu mediul înconjurător și înțelege ce se întâmplă dacă va avea anumite reacții față de diverse persoane sau situații. Învățarea se va realiza prin trei modalități, în funcție de reacțiile părintelui: prin imitație, prin explicațiile primite de la adult (cu sau fără trăirea consecințelor comportamentelor deficitare) sau prin frica de reacția adultului. Dar el va învăța!

Cei 7 ani până la intrarea în școală trebuie să fie cei în care adulții îl pregătesc pe copil să facă față vieții de copil mare, de adolescent, și în cele din urmă, de matur. Copilul este ca o pânză goală pe care trebuie să avem mare grijă ce pictăm. De aceea este nevoie de atenție. Dacă nu suntem atenți la copil, nu îl putem cunoaște. Și dacă nu îl cunoaștem nu vom ști ce anume îi place, ce îl interesează, ce îl atinge emoțional sau ce îl lasă indiferent. Odată ce cunoaștem toate aceste lucruri despre el vom putea, cu ușurință, pune bazele unei educații frumoase care să îi servească drept busolă morală pe tot parcursul vieții.

„Predarea” regulilor de bun simț de către părinți făcută doar verbal, nu are valoare fără puterea exemplului. Copiii învață cel mai bine prin exemple vizuale, nu auditive, așadar, dacă părinții sunt bine-crescuți, la fel vor fi și copiii acestora. De fapt, este foarte ușor să observi cu ce tipare comportamentale intră în contact un copil, după felul în care el însuși se manifestă. Până la 7 ani, copilul e oglinda părintelui. Dacă acesta s-a implicat suficient, dacă a oferit dragoste necondiționată și a stabilit limite clare, copilul va emana toate învățămintele primite cu sinceritatea specifică vârstei. După cei aproximativ 7 ani, mai exact după ce copilul începe școala, se va produce o mică rupere cauzată în special maturizării și intrării lui în contact cu noii colegi și, drept urmare, cu noile caractere cu care încă nu este obișnuit. Acum copilul se va afla în fața unor alegeri importante care, dacă baza a fost bine pusă, nu ar trebui să clintească felul acestuia de a acționa ca până la momentul respectiv.

Sfaturile date de părinți, bunici și în general de persoane care îi iubesc și le vor doar binele, precum și felul în care aceștia se poartă și reacționează, le vor rămâne copiilor imprimare în memorie toată viața. Adulții sunt modele comportamentale pentru toți copiii cu care intră în contact, căci fiecare situație, aleatorie sau creată, reprezintă pentru copil, un prilej de învățare. Cu grijă mare, deci, trebuie să plantăm doar acele semințe care ajută *puiul* să devină **OM!**

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI TIMPURII A COPILULUI

PROF. HAȚIEGAN IOANA MARIA
COLEGIUL NATIONAL MIRCEA ELIADE RESITA

Toți învățăm pe parcursul vieții. Acest proces începe din ziua în care ne-am născut. Este recunoscut și faptul că anii timpurii ai vieții noastre sunt cei mai importanți pentru învățare. Atunci se pun bazele viitorului nostru și când începem să ne drumul ce ne va duce prin copilărie, anii de adolescență și ulterior anii maturității. Care sunt anii timpurii? Oamenii folosesc sintagma "cei 7 ani de acasă" în moduri diferite. Pentru unii, aceasta înseamnă anii de la naștere până la vârsta de 7-8 ani, pentru alții înseamnă anii de dinainte de școală, în timp ce alții se concentrează în principal pe primii trei ani din viață. Toate aceste perioade sunt critice pentru viața unui copil. Lucrul cel mai important este ca noi să oferim oportunități reale pentru ca acel copil să se simtă bine în cursul acestor ani.

Primii cinci ani joacă un rol cheie în viața unui copil, deoarece acesta absoarbe lumea din jurul lui și se dezvoltă în consecință. Aceste experiențe pe care le are copilul timpuriu afestează dezvoltarea lor fizică, cognitivă, emoțională și socială. Cea mai bună investiție care asigură succesul unui copil este cea în educația lui. Copiii se dezvoltă cel mai sănătos atunci când trăiesc într-un mediu în care ei pot să exploreze lumea din jurul lor, să se joace cu alții și să învețe să vorbească și să îi asculte pe alții.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. "Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury).

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude. Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește totalitatea de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Școala, la rândul ei, este chemată în sprijinul familiei și societății în ultimă instanță, să modeleze drumul copilului în viață, să șlefuiască bruma de cunoștințe și deprinderi formate în anii copilăriei, să modeleze caractere și să întărească principii născute în sînul familiei. Dacă familia și școala colaborează în mod constant să modeleze parcursul unui copil, atât psihologic, cât și cognitiv și social, acesta se va dezvolta armonios și frumos, în perfect acord cu dezideratele societății pentru care acesta se formează și al cărei cetățean de bază va junge la anii maturității.

BIBLIOGRAFIE:

1. www.happyheartsfund.org/importance-early-childhood-education
2. jurnalul.ro/viata-sanatoasa/sanatatea-copilului
3. <https://www.timpul.md/articol/baza-educaiei-in-cei-7-ani-de-acasa>
4. www.desprecopii.com/info-id-4098-nm-cei-7-ani-de-acasa

STUDIU DE CAZ – PARINȚII PLECAȚI ÎN STRĂINĂTATE -EFECTE ASUPRA COPIILOR

PROF. HERBEI DANIELA
ȘCOALA GIMNAZIALA SABINA MANUILA SAMBATENI

Situația economică și socială a României îi determină pe mulți români să își caute un loc de muncă peste hotare. În prezent 3, 5 milioane de români lucrează în străinătate. Încă și mai grav este că peste 17.000 de copii aveau, la finele lui 2017, ambii părinți plecați la muncă în străinătate. Cei mai mulți dintre aceștia - peste 16.000 - au rămas în grija rudelor.

Drama copiilor rămași în țară e una reală și fără precedent. De cele mai multe ori copiii sunt lăsați în grija rudelor apropiate sau a vecinilor însă aceștia nu le pot oferi dragostea și stabilitatea unei familii adevărate. Datele neoficiale arată chiar că în multe dintre cazuri acești copii sunt expuși la abuzuri, delincvență și abandon școlar.

Am ales această temă pentru studiul de caz întrucât plecarea părinților la muncă în străinătate este un fenomen care ia amploare și care poate duce la destrămarea familiei și consider că fenomenul migrației reprezintă o problemă extrem de presantă în țara noastră, pentru cei mici rămași acasă. Datorită lipsei locurilor de muncă și a salariilor mici, mulți părinți sunt nevoiți să-și abandoneze temporar copiii pentru a munci în străinătate. Acest fenomen a creat dezechilibre care demonstrează că suntem puțin pregătiți, ca țară, să atenuăm urmările negative ale migrației asupra copiilor. Dar, cu toate acestea, se fac eforturi continue la nivel de instituții pentru a veni în mod real în sprijinul copiilor rămași acasă, prin adaptarea legislației, prin crearea unor noi servicii sociale, prin cooptarea în această problematică a instituțiilor neguvernamentale etc

Cercetarea efectelor migrației părinților asupra evoluției elevilor este de tip calitativ-cantitativ. Am recurs la abordarea de tip calitativ-cantitativ din mai multe considerente. Metoda cea mai folosită în abordarea cantitativă a fost ancheta sociologică pe baza chestionarului. Studiul procesului comunicațional intrafamilial și a influenței acestuia asupra învățării/ dezvoltării capacităților rezolutive la copii a impus și o abordare calitativă. Ea a permis studierea în profunzime a unei categorii de persoane. Chestionarul a cuprins un număr de 18 întrebări, participând 14 elevi cu vârste între 11-13 ani.

Întrebările formulate au fost legate de: numărul de copii din familie, cu care dintre părinți locuiește acum, cine are grijă de el în cea mai mare parte a timpului, importanța frecventării școlii, situația financiară a elevilor în viziunea lor, alimentația zilnică a elevilor, ponderea părinților plecați, țara în care au plecat părinții elevilor, perioada de timp, legătura cu părinții plecați, frecvența comunicării cu părinții, frecvența vizitelor, motivul plecării părintelui.

În urma analizei răspunsurilor obținute pot afirma că elevii ai căror părinți sunt plecați în străinătate sunt mai vulnerabili decât cei care locuiesc cu părinții, în fața unor situații de risc. În opinia mea, elevii ai căror părinți sunt plecați peste hotare constituie un grup pentru care probabilitatea riscului este mai mare. Unul dintre cele mai frecvente riscuri este cel al abandonului școlar. Pierderea interesului pentru învățatură și scăderea performanțelor școlare constituie, după părerea mea, semne ale riscului de abandon școlar.

Din rezultatele obținute reiese că elevii frecventează școala. Numărul celor care au afirmat că lipsesc uneori de la școală este cu puțin mai mare printre elevii care au părinții plecați peste hotare.

Privarea de grija părintească, în special la o vârstă fragedă, o consider un factor de risc pentru starea de sănătate a elevilor. Este posibil ca unele afecțiuni ale unor elevi să devină cronice, deoarece ei nu solicită asistență medicală atunci când au nevoie. Despărțirea de părinți ar putea determina anumite carențe în dezvoltarea personală și sfera valorilor elevilor. Sentimentul că sunt abandonați poate genera complexe de inferioritate, care vor avea consecințe asupra familiilor create de acești copii.

În același timp pot spune că munca părinților peste hotare determină schimbări pozitive în calitatea vieții elevilor. Am observat că situația materială a elevilor care au rămas fără îngrijire părintească s-a

ameliorat considerabil. Elevii trăiesc în condiții bune, în case reparate și bine amenajate. Ei dispun de bani care le permit să se îmbrace mai bine, să-ți procure diverse lucruri, să se distreze.

În concluzie, situația copiilor cu părinți plecați în străinătate este una ce trebuie luată în seamă și trebuie găsite soluții la nivelul întregii societăți pentru crearea de oportunități în țară astfel încât tot mai puțini români să își dorească să plece pentru o viață mai bună pe alte meleaguri, lăsându-și copiii în urmă.

GRĂDINIȚA - DRUMUL CĂTRE ȘCOALĂ

PROF. INV. PRESC. HERCIU MARIA – GRADINIȚA CU PN BARAȚI

”Este împotriva naturii să tratăm copilul în mod fragmentar. Cu fiecare perioadă el constituie un ansamblu indisolubil și original. În succesiunea perioadelor, copilul rămâne una și aceeași ființă în curs de metamorfozare.” H. Wallon

Pasul către școlaritate reprezintă un prag ce implică o serie de aspecte psihologice specifice adaptării școlare, iar acest lucru imprimă o direcție generală a întregii perioade pe care copilul o va petrece în școală.

Frecventarea grădiniței de către copil alături de crearea unei imagini pozitive a școlii în ochii micului om, au un rol important în adaptarea cu succes a copilului în școală. Copilul trebuie învățat că școala nu este o modalitate de constrângere, de încetare a jocului, de îngrădire a activităților libere din cadrul grădiniței ci reprezintă o continuare absolut normală a activității copilului, care este în continuă evoluție, fiind capabil să realizeze jocuri mult mai complexe decât cele din grădiniță.

Pentru a înlesni cu mai multă ușurință adaptarea optimă a copilului în școală, se dorește să se mențină o strânsă legătură între școală și grădiniță, două instituții asemănătoare și deosebite, în același timp, scop operaționalizat prin efectuarea de vizite, de colaborări, de schimburi de experiență, ce pun preșcolarii în legătură directă atât cu școlarii cât mai ales cu învățătorul.

Un sistem national de învățământ este eficient dacă este unitar și încurajează continuitatea între treptele de învățământ, inclusiv între cel preșcolar și primar. O trecere eficientă de la grădiniță la școală se poate realiza printr-o serie de măsuri ce implică, în primul rând, stabilirea unui parteneriat permanent grădiniță-școală: discuții, schimburi de opinii, studierea reciprocă a documentelor oficiale, desfășurarea unor activități comune: jocuri distractive, de mișcare, dramatizări, jocuri didactice, vizite, activități practice etc.

Creșterea și devenirea ca adult a copilului este un drum lung și sinuos în care este implicată întreaga sa personalitate cu toate aspectele ei, iar pasul către școlaritate reprezintă un prag ce implică o serie de aspecte psihologice specifice adaptării școlare, iar acest lucru imprimă o direcție generală a întregii perioade pe care copilul o va petrece în școală.

Pregătirea copilului pentru școală este considerată “funcția majoră”, obiectivul final al activităților instructiv-educative din grădiniță. În sprijinul și pentru o trecere eficientă de la grădiniță la școală și pentru crearea unei imagini pozitive despre școală, în ochii micului preșcolar.

Integrarea copilului în școală presupune mai întâi formarea unor reprezentări corecte care să le permită preșcolarilor o adaptare afectiv- motivațională la mediul școlar. În calitatea noastră de părinți, educatori sau învățători ne-am întrebat adesea: “De ce se manifestă adesea unele forme de inadaptare a copiilor chiar din primele zile de școală? De ce unii elevi din clasa pregătitoare nu fac față cerințelor școlare?”

Răspunsurile la aceste întrebări nu trebuie căutate doar în cunoașterea particularităților de vârstă și individuale a copiilor sau în stilul de activitate al învățătorului, ci se impune o cunoaștere și o analiză atentă a activității din grădiniță și familie- medii care asigură pregătirea copilului pentru școală.

În acest scop, organizarea unor activități comune(școală-grădiniță) ce vizează familiarizarea copiilor cu munca școlarelor, cu relațiile ce se stabilesc între învățător și elevi, elevi-elevi, ar face ca reprezentările copiilor despre școală sa fie mai clare, mai coerente și mai apropiate de realitate, acest lucru conducând la un debut școlar optim.

Denumită și „vârsta de aur a copilăriei”, vârsta preșcolară se caracterizează prin multiple achiziții pe plan intelectual, fizic și comportamental. Odată cu intrarea în grădiniță, copilul vine în contact cu o multitudine de necunoscute, el deschide un cufăr al comorilor, pe care, plin de curiozitate, îl cercetează și și-l însușește. Sub îndrumarea atentă a educatoarei, copilul își satisface curiozitatea prin joc, prin acțiunea directă cu obiectele. În această perioadă are loc dezvoltarea puternică a limbajului, se pun bazele operațiilor gândirii (sinteză, analiză, abstractizare, generalizare, comparație) prin acțiune nemijlocită cu obiectele se dezvoltă memoria, atenția, imaginația și, în același timp, copilul, prin faptul că intră într-o colectivitate, își dezvoltă abilități și atitudini care îi vor fi utile mai târziu, la școală: sentimente de prietenie, respect, atitudinea de cooperare, de apartenență la un grup, spiritul de învingător.

Unul dintre scopurile educației preșcolare, începând mai ales cu nivelul II de vârstă (grupa mare), este pregătirea copilului pentru cea de-a doua treaptă a sistemului național de învățământ, școala primară. Educatoarea planifică activități (în principal jocuri) prin care urmărește formarea și dezvoltarea unor abilități, capacități, cunoștințe utile în clasa I (clasa pregătitoare): recunoașterea și scrierea cifrelor, recunoașterea unor sunete, dezvoltarea motrică-trasarea corectă a unor semne grafice, dezvoltarea atenției, memoriei, limbajului, etc.

O trecere eficientă de la grădiniță la școală se poate realiza printr-o serie de măsuri ce implică, în primul rând, stabilirea unui parteneriat permanent grădiniță-școală.

Colaborarea poate lua mai multe forme:

Colaborarea între cadrele didactice: discuții, schimburi de opinii, studierea reciprocă a documentelor oficiale, analiza componentelor educaționale ale acestor două trepte obiective, conținuturi, strategii didactice; desfășurarea unor activități comune grădiniță-școală: jocuri distractive, de mișcare, dramatizări, jocuri didactice, vizite, activități practice etc.

Spre exemplu, se pot desfășura în parteneriat activități precum:

1. Joc didactic-concurs: "Descifrează codul"- preșcolarii vor alcătui propoziții despre obiecte, ființe, fenomene și le vor reprezenta grafic, fără să le pronunțe cu voce tare. Școlarii vor scrie și ei, propria propoziție – prin trasarea de linii, respectând numărul de cuvinte din cea alcătuită de preșcolari. Vor câștiga cei care "ghicesc" propozițiile colegilor;

2. Joc didactic: "Sunete, litere, cuvinte": copiii denumesc cuvinte care încep cu un anumit sunet, iar elevii le scriu pe tablă.

3. Povestea copiilor -"Eu povestesc, tu scrii!": preșcolarii le vor dicta elevilor propoziții, iar aceștia le vor scrie pe tablă (în caiete);

4. Joc didactic:"Probleme distractive": copiii formează câte 2 mulțimi de elemente, indicând cifra corespunzătoare. Elevii vor compune o problemă simplă utilizând mulțimile formate de preșcolari;

5. Activitate practică: "Un dar pentru prieteni" – se poate organiza cu ocazia diferitelor evenimente și sărbători: începutul și sfârșitul anului școlar, ziua prieteniei, ziua copilului, Crăciun, Paște. Elevii și preșcolarii colaborează pentru a confecționa felicitări, măștișoare, obiecte, pe care și le dăruiesc.

6. Joc didactic interdisciplinar: "Răspunde și scrie": elevii le citesc celor mici întrebările, preșcolarii răspund, iar elevii vor scrie pe tablă răspunsurile acestora. Se pot utiliza metode active precum – diagrama Venn, metoda cubului, metoda exploziei stelare, se vor adresa întrebări din sfera de cunoștințe comune: povești cunoscute, anotimpuri, elemente din natură (plante, animale, păsări);

7. Activitate interdisciplinară: "O poveste în culori"- elevii crează o poveste, iar preșcolarii desenează personajele poveștii, realizând împreună o carte.

8. Vizite la școală – preșcolarii vor observa sala de clasă, cum sunt așezate băncile, conținutul ghiozdanelor, manualele, penarul, tabla, vor intra în contact cu elevii și învățătoarea și se vor familiariza puțin cu orarul și cu regulile clasei.

Se pot organiza și vizite ale școlarii la grădiniță, prilej pentru aceștia de a rememora clipele petrecute aici, de a se recrea împreună cu cei mici, care vor lua contact cu școala fără a ieși din mediul familiar al grădiniței.

9. Alte activități comune grădiniță-școală pot lua forma spectacolelor, a unor dramatizări și scenete.

10. Excursiile și jocurile de mișcare, activități cu un caracter antrenant și distractiv, contribuie și ele la crearea unei punți de legătură între grădiniță și școală.

Planificate să se desfășoare în grupuri eterogene, preșcolari și școlari, aceste activități au rol instructiv-educativ, dezvoltă spiritul de echipă și perseverența, încurajează comunicativitatea și reușesc să construiască o legătură afectivă puternică între copii.

Trebuie să umplem rezervorul emoțional al copiilor cu timp acordat, cu încurajări, cu recompense și cuvinte de iubire. Fericirea este cea mai mare sursă de putere, de cunoștință și de bucurie. Fericirea dată de munca cu, și alături de copii, este cea mai mare sursă de lumină, căldură și armonie.

Contextul actual ne cere să formăm micile personalități ale copiilor pentru a fi capabile să-și exprime gânduri, emoții, sentimente, opțiuni. Altfel spus, în fața acumulării de cunoștințe primează aplicarea informațiilor, capacitatea de socializare a copilului, dobândirea autonomiei și spiritul critic.

BIBLIOGRAFIE:

Păuna, Adriana Camelia (2010) - *”Rolul jocului în asigurarea continuității între activitatea din grădiniță și cea din școală”*. Editura Sfântul Ierarh Nicolae, București

Wallon, Henri (1975) - *”Evoluția psihică a copilului”*, E.D.P., București

Educația timpurie (2009) – *Ghid metodic pentru aplicarea curriculumului preșcolar*, Adina Glava, Maria Pocol, Lolica-Lenuța Tătaru, Editura Paralela 45, București

REFERAT PENTRU SIMPOZIONUL NAȚIONAL: EDUCAȚIA ÎN FAMILIE
„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!”
ACTIVITATEA APLICATIVĂ: „DIN SUFLET PENTRU MAMA!”
MARTIE 2020

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1, MOISEI, MARAMUREȘ
PROFESOR INV. PRIMAR HOJDA S. MARIA

Ghiocelul, mesagerul iubirii

*„Dacă aș avea câte o floare pentru fiecare clipă
în care mă gândesc la tine, mamă,
ar însemna să mă plimb veșnic într-o grădină de flori”!*

Educația o putem face iubind și iubirea aparține inimii. Fără iubire nu vom ajunge la sufletele copiilor care resping duritatea și severitatea, care deși nu se recomandă a fi folosite, din nefericire încă se mai practică.

Toată iubirea pe care părinții doresc să o primească de la copiii lor, trebuie s-o dăruiască mai întâi ei, ținând cont și de dorințele lor: acelea de a fi împreună cu ei și de a le lăsa libertatea de a se manifesta prin râsete, voie bună, alergări, jocuri, gălăgie, pentru ca aceștia să se poată bucura din plin de copilărie.

Ce îi învățăm pe copiii noștri despre iubire?

Totusi, un copil are foarte mare nevoie să învețe de la părinții lui cum să-și exprime **iubirea**, care face parte din educația „Celor șapte ani de acasă”. Un copil iubit va fi un copil bine educat. Însă are foarte mare nevoie să se știe iubit. Are foarte mare nevoie să fie îmbrățișat. Are foarte mare nevoie să audă că este iubit!

Toți părinții își iubesc copiii, și, cu toate acestea, cât de mulți copiii se simt singuri, lipsiți de iubire și nepotrivii în această lume străină! Acum vreau să vă spun despre mesajul pe care îl transmite o mama copilului ei despre iubire. Și despre cât de mult influențează acest mesaj întreaga viață a copilului și a viitorului adult.

“ Când copiii mei erau mici, îmi mărturisesc odată o mămică, îi strângeam foarte tare în brațe și le spuneam de zeci de ori :<< Te iubesc! Te iubesc! Te iubesc! Te iubesc!>> Poate și pentru că în copilăria mea îmi doream foarte mult să aud asta și am decis că eu le voi spune copiilor mei că îi iubesc, ca să fie siguri de asta. ” Și cu toate acestea, se întreba uneori, dacă înțeleg ei ce este iubirea? La un moment dat, când fiul ei avea 3 ani, l-a întrebat: << Dragul meu, ce este iubirea?>> Acesta a luat-o în brațe și a strâns-o cât a putut el de tare, în brațele lui mici și a pupat-o de multe ori pe față, spunându-i: „Asta este iubirea, mami!” Deci, ce a dăruit, înapoi a primit!

O mamă este cu siguranță cea mai minunată și deosebită persoană din viața noastră. Ea trebuie să știe să fie de toate, pentru că nu este doar mamă ci și al 2-lea EU al copilului său .

Spun că meseria de Mamă este cea mai grea pentru că: timp de 24 de ore din prima secundă de când te-ai născut, ea veghează asupra ta, te spală, te hrănește, te pupă, te adoră, te ține în brațe, te scoate la plimbare, **apoi te educă**, îți arată lumea, îți spune ce e bine și ce e rău, te pune pe un pedestal în fața tuturor și culmea în tot timpul asta Ea, mai și muncește ca să îți poată oferi tot ce poate, ca tu să nu duci lipsa de nimic.

Acasă este unde e mama, și acasă este locul unde copilul se simte în siguranță alături de ea. Trebuie să fie prietena cea mai bună a lui în așa fel încât să nu-i fie teamă să-și deschidă sufletul în fața ei, având încredere că ea poate să rezolve orice problemă.

Însă și mamele noastre au nevoie de dragostea noastră, și nu e suficient să o știm noi, e important să o exprimăm și bucurându-ne că există o zi în care este sărbătorită, în mod special pentru calitatea ei de mamă, deși nu este neapărat nevoie de 8 martie ca să-i spunem cât de importantă este pentru noi, am hotărât să aducem primăvara mai repede și să facem ghiocelii să înflorească mai repede pentru ea.



„Ești un ghiocel crescut în inima mea. Promit să devin apă, aer, pământ ca să nu te ofilești, dar tu promiți să înflorești mereu pentru mine?” a scris o fetiță pe ghiocelii ce avea să-i dăruiască mamei ei.

Aș încheia acest referat cu celebrele cuvinte :

"... Eu sunt copilul. Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume". (Din Child's Appeal, Mamie Gepe Cole)

CEI 7 ANI DE ACASA

SCOALA GENERALA VIZANTEA-RAZASEASCA GRADINITA CU P.N. LIVEZILE PROF. INV. PRESC. HOLBAN MARIA

În primii șapte ani de viață, copiii își dezvoltă sistemul valorilor de bază, pe care îl vor purta cu ei toată viața. -Herbert Harris

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Educația primită în familie

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

FAMILIA ȘI ROLUL EI IN DEZVOLTAREA SOCIO-EMOȚIONALĂ A COPILULUI

HOLBEA OANA-CORINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ VIZANTEA- RAZAȘEASCA
JUDEȚUL VRANCEA

Familia se diferențiază de celelalte grupuri sociale, având un rol decisiv atât pentru individ, cât și pentru societate. Ea îndeplinește diferite funcții, cum ar fi: funcția biologic- socială, funcția psihoafectivă, care face referire la relațiile ce se nasc între membrii familiei, funcția educațională, exercitată de către părinți asupra copiilor, sub forma unor acțiuni sau a unor modele de conduită.

Familia este prima care influențează dezvoltarea individului, putând fi considerată cea dintâi școală pentru copil. Climatul afectiv din cadrul acesteia este cea mai importantă sursă pentru dezvoltarea armonioasă a copilului, viitorul adult. Iubirea, comunicarea empatică, responsabilitatea, maturizarea emoțională, spiritualitatea, altruismul sunt doar câteva dintre elementele acestui climat .

Rolul familiei în dezvoltarea copilului este multiplu. Părinții sunt primii îndrumători, sunt cei care satisfac nevoile fizice și emoționale, sunt cei care-i protejează de pericole. Ei sunt pentru copii modele, cu atitudini și deprinderi bine dezvoltate, sunt cei mai apropiați prieteni care-i încurajează pe copii spre comunicare, colaborare, acceptare.

A fi părinte, mai ales în societatea în care trăim, când copiii sunt înconjurați de fel de fel de tentații, cărora nu doar copiii le fac față cu greu, este o artă, un rol nu tocmai facil de asumat.

Exemplul personal deține un rol esențial în dezvoltarea copilului. Corectitudinea trebuie să fie un model de viață pentru copii și o trăsătură de bază a părintelui.

Dezvoltarea personalității copilului și a formării lui în conformitate cu idealul social și cel personal este influențată de diferențele de ordin economic, social, cultural care există între familii. Familia însă, în ciuda acestor diferențe, prezintă anumite însușiri comune. Condițiile de viață ale copilului sunt influențate de comportamentul părinților. Familia trebuie să aibă disciplina ei. Toate problemele se pot rezolva mai ușor într-un climat de prietenie și de înțelegere. În afara acestor elemente pe care copilul le preia în mod natural, prin imitație și contagiune, din familie, părinții trebuie să-și dezvolte și să-și asume în mod conștient o serie de abilități și responsabilități. Acestea îi ajută să îndeplinească copiilor o serie de nevoi. Cea mai importantă dintre acestea este nevoia de dragoste și securitate. Această nevoie este permanentă în copilărie și foarte importantă în construirea atașamentului.

De măsura în care va fi satisfăcută nevoia copilului de dragoste va depinde calitatea viitoarelor relații sociale ale adultului cu colegii, cu prietenii, cu propria familie. Această nevoie reprezintă condiția dezvoltării unei personalități sănătoase.

Încurajările adultului și exprimarea unor exigențe rezonabile față de copil sunt esențiale în socializarea copilului. Acest mod de răsplată îi formează copilului o stimă de sine pozitivă. Recunoașterea meritului copilului trebuie făcută vizând în special efortul depus de copil și nu rezultatul, atât pentru a încuraja copiii cu rezultate mai slabe, cât și pentru a preveni tendința copilului de a vâna cu orice preț rezultatul. Un copil care este respectat de adulții din jur va crește cu sentimentul valorii și al respectului de sine și comportamentul său ulterior va fi în limitele acestui respect.

În cadrul interacțiunilor zilnice, copiii își dezvoltă și optimizează abilitățile socio-emoționale. Ei învață: *abilități necesare pentru a lega prietenii* (de exemplu cum să se alăture altor copii care se joacă, cum să ceară și să împartă jucăriile, cum să ofere ajutor altora,); *să își înțeleagă emoțiile* – să identifice și numească emoțiile proprii și ale celorlalți, să le lege de contextele în care apar în mod tipic (de exemplu bucuria la primirea unui cadou, supărare atunci când ne doare ceva); *să își gestioneze furia* ; *să își rezolve problemele apărute în interacțiunea cu ceilalți* (să își definească problema, să caute și să aleagă soluții adecvate).

Pentru a-i ajuta pe copii să-și dezvolte inteligența emoțională trebuie să îi familiarizăm cu lucruri pozitive, să le canalizăm atenția către oameni pozitivi, către fapte pozitive, să îi învățăm să observe

consecințele unor atitudini negative, să îi obișnuim să se autoevalueze corect, să îi convingem că este necesar să își ceară scuze sau să își recunoască greșeala, să știe că este nevoie să spună „Multumesc!” atunci când este cazul, să îi obișnuim să fie toleranți, să dea ajutor, să facă lucruri utile și plăcute.

Rolul familiei rămâne unul major în formarea unui adult capabil să se adapteze și să facă față cerințelor societății. Copilul este oglinda universului său familial.

BIBLIOGRAFIE

1. Bonchiș, Elena .(2011) - Familia și rolul ei în educarea copilului, Editura Polirom, Iași.
2. Mitrofan, I; Mitrofan, N. (1991), Familia de la A.....la Z, Editura Științifică, București.

CEI SAPTE ANI DE ACASA

HOMEAG MARIANA CARMEN LICEUL TEHNOLOGIC LORIN SĂLĂGEAN”

Proverb indian: „Florii i se cere parfum, iar omului politețe”.

Politețe, respect, reguli de bune maniere, comportament civilizat sau, simplu, cei 7 ani-de-acasă, important să fie discutate în fiecare familie din momentul în care micuții încep să înțeleagă. Bineînțeles, cel mai bine se memorează din exemplele părinților.

Care sunt lecțiile esențiale din primii șapte ani de viață?

Răbdarea: când îl învățăm pe copil să aștepte liniștit, să nu bată din picior pentru că toate i se cuvin doar lui.

Bunătatea: una din primele lecții pentru copil este să nu râdă niciodată de nimeni.

Să nu invidieze: să nu comparăm, să nu încurajăm excesiv spiritul de competiție.

Bună cuviință: este una dintre lecțiile de la sine-înțelese pentru cei șapte ani de-acasă. Însă doar o mamă vă poate spune cât de dificil, cât de multă consecvență îți trebuie să îi predai copilului bune maniere, respect pentru oameni și bunurile lor și o purtare frumoasă în public. Din nou, pilda comportamentului părinților va vorbi mai mult decât o mie de cuvinte.

Să nu își urmărească doar propriul interes: când îl învățăm pe cel mic să vadă și folosul celuilalt, să lucreze în echipă, să se bucure de binele celui de lângă el, într-un cuvânt, să fie altruist și empatic.

Autocontrolul: este una dintre cele mai prețioase lecții.

O gândire optimistă: iată încă o lecție care se prinde din „zbor”. Când în casă plutește optimismul, copilul va învăța să gândească pozitiv prin imitație.

Politețe, respect, reguli de bune maniere, comportament civilizat sau, simplu, cei 7 ani-de-acasă, important să fie discutate în fiecare familie din momentul în care micuții încep să înțeleagă. Bineînțeles, cel mai bine se memorează din exemplele părinților.

Dacă am fi conștienți am înțelege că politețea ne inspiră să-i mulțumim pe alții, leagă prietenii durabile, ne ajută să facem o primă impresie memorabilă. Politețea este o disciplină a vieții care se învață și se respectă în fiecare zi. Un om politicos este remarcat cu ușurință, este apreciat și recomandat cu mare încredere.

Cei 7 ani de acasă sunt esențiali pentru a pune baza unei educații corecte a copilului. Prin comportament, prin limbajul pe care-l utilizează, prin felul de a comunica cu semenii lui înțelegem cât de bine au fost explicate regulile de bune maniere. De multe ori mama este prea tolerantă la anumite situații, iar tata este prea dur. Copilul, însă, nu știe cum este corect să procedeze dacă și maturii au păreri împărțite. În acest sens, codul bunelor maniere vine în ajutor, atenționând că nu există două feluri de bune maniere și, dacă părinții ar cunoaște aceste reguli, cu siguranță am avea o societate mult mai cultă. Important este ca părinții să respecte cât mai mult formulele de politețe, regulile de bune maniere în familie, iar copiii îi vor imita cu precizie de 90%. Pentru ca un copil să deprindă aceste reguli mult mai ușor, trebuie să fie explicate pe etape.

La 3 ani jocul este încă legat de obiecte și de manipularea lor. Copilul copiază situații și conduite umane și le reproduce în jocul cu subiect și rol, devenind pe rând medic, profesor etc. În multe din aceste jocuri imitația ocupă un rol important.

Întreaga perioadă este dominată de dorința de joc. Copilul învață astfel, să se comporte, capătă informații despre lume, despre sine, se bucură sau se întristează când pierde sau se ambiționează să câștige. Jocul devine un instrument al educației sociale și morale. În jocul cu subiect și rol se facilitează receptarea unor aspecte legate de frustrare și regulile de viață socială. Grupul de joacă al copilului devine colectivul de copii de la grădiniță .

În concluzie pentru a se putea integra și coopera eficient cu cei din jur copilul trebuie să atingă un anumit nivel al socializării. Pe acest fond se formează trăsături de personalitate cum ar fi sensibilitatea, egoismul, încăpățânarea, aroganța, altruismul, spiritul de întraajutorare, trăsături care-i diferențiază atât de mult pe copii, proiectând o anumită tipologie a personalității pe care o putem regăsi și în alte etape de vârstă. Interacțiunea părinte - copii este complexă la această vârstă. Părinții iubitori care reușesc să ofere căldura,

modele pozitive copiilor, părinții care se folosesc în procesul educațional de calitățile copiilor și nu de defectele lor, cei care nu "strivesc" personalitatea copilului prin autoritate excesivă au copii fericiți, încrezători în forțele proprii. Prin această atitudine ei reușesc să aibă o comunicare optimă cu copilul, lucru esențial în educare.

Metodele necorespunzătoare bazate pe autoritate excesivă, pe folosirea pedepsei fizice, pe ignorarea personalității copilului determină apariția comportamentelor agresive, a unei imagini de sine deficitare. Perioada școlară, care va urma, va dezvolta multe din trăsăturile de personalitate, care s-au format în această perioadă.

Jean Piaget este probabil cel mai sonor nume care a fost preocupat de dezvoltarea cognitivă a copiilor. Lev Vygotsky este un alt bine cunoscut psiholog care a fost preocupat de influența mediului social asupra dezvoltării copiilor. Lawrence Kohlberg s-a aplecat asupra dezvoltării moralității. Sigmund Freud a propus stadiile psihosexuale ale dezvoltării (valoarea epistemică a acestora este controversată). Alți psihologi importanți ai domeniului sunt: Jerome Bruner, Urie Bronfenbrenner, John Bowlby, Mary Ainsworth, Erik Erikson, Emmy Werner.

Jean Piaget (1896-1980) a elaborat întrebări legate de dezvoltarea cognitivă care au fost incluse în testarea nivelului de inteligență al copilului. El și-a propus să găsească vârsta la care cei mai mulți copii pot să răspundă corect la fiecare întrebare. A descoperit astfel că la un anumit nivel de vârstă copiii au cam aceleași reușite și mai ales aceleași greșeli, lucru care l-a determinat să considere că dezvoltarea intelectuală se face secvențial, în etape. Teoria cognitivă este valoroasă prin aceea că permite factorilor educaționali să solicite copiii în funcție de posibilitățile lor la un anumit interval de vârstă. Carențele acestui tip de abordare constau în ignorarea motivației externe, a importanței procesului de învățare și a societății în general.

Când copilul se comportă adecvat sau inadecvat, trebuie să ne referim la ce face, nu la cum este. Când laudăm copilul, o vom face cu aspecte care sunt în controlul lui și pot fi schimbate: ai muncit foarte mult, ai ales o strategie corectă. În caz de eșec, copilul îl va explica prin lucruri care pot fi schimbate: dacă nu am reușit, nu e pentru că nu sunt în stare, ci pentru că n-am muncit destul.

Câtă importanță trebuie acordată notelor de la școală? E o mare eroare să valorizezi copilul în principal în funcție de notă. În timp, copilul învață să își ia valoarea dintr-o singură sursă. Nota nu este totul în controlul unui copil. Contează și felul în care s-a simțit când a fost evaluat, felul în care s-a simțit profesorul, locul evaluării cu toți factorii distractori. Apoi performanța e variabilă, ea nu spune nimic despre valoarea personală a copilului, ci despre ceea ce a putut să facă în momentul respectiv.

Notele sunt un instrument, care arată ce a reușit copilul și ce mai are de făcut, nu un instrument de valorizare. Se recomandă ca niciodată recompensele să nu fie condiționate de performanța școlară. Studiile arată că nu copiii de 9 și 10 se vor adapta cel mai bine la viața adultă, ci aceia de 7 și 8. Premianții fac din școală miza vieții lor și, dacă ceva se întâmplă, clachează. Ceilalți se ocupă și de școală, dar și de viața lor socială, emoțională, interacționează mai bine, învață să-și gestioneze mai bine emoțiile. Abilitățile sociale și emoționale nu se învață prin vorbe, ci prin exercițiu.

Bibliografie:

Raluca Manea, Lecțiile esențiale ale celor șapte ani de-acasă

Dorina Arsene, Politețea – normalitate sau comportament deosebit?

Mihaela Găișteanu, PSIHLOGIA COPILULUI

Ioana Ene Dogioiu, Semnal de alarma! Raul pe care îl facem fără să stim copiilor noștri

Wikipedia

CEI SAPTE ANI DE ACASA EDUCATIA IN FAMILIE

EDUCATOARE: HONDRILA LACRAMIOARA GRADINITA NR. 56 GALATI

Cei sapte ani de acasa reprezinta baza educatiei primita in familie, de unde educatia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia catre adaptarea copilului in societate.

Un copil care a primit educatie in familie se va descurca mult mai bine in relatiile cu cei din jur, decat unul caruia ii lipsesc cei sapte ani de acasa .

Insa relatia copil- familie aduce cu sine totodata: afectiunea, respectul, increderea, valorile pe care se bazeaza familia si pe care le transmite copilului.

Un copil care are in spatele celor sapte ani de acasa bagajul educatiei primite in familie, stie sa salute, sa spuna multumesc, te rog, se va comporta cuviincios cu cei de varsta lui.

Dragostea parintilor pune baza formarii unui comportament propice al copilului care ii permite acestuia sa se dezvolte, sa aiba incredere in propriile forte.

Copilul iubit de parinti se va simti protejat, ingrijit, iar aceasta idee de siguranta ii creeaza copilului deschiderea spre invatare, asumarea regulilor de comportament .

Copilul care se simte apreciat de parinti va percepe in mod pozitiv regulile transmise de acestia.

Un om certat cu bunele maniere suporta consecintele neandemanarii sale, inasa nu si cele ale aspectului sau dezagreabil, cu care se prezinta intre oameni .

Bunele maniere trebuie sa fie compuse din atitudini, care se formeaza, ele trebuie sa aiba la baza politetea, delicatetea, tactul, bunatatea .

De la 3 la 5 ani, copilul incepe sa fie capabil sa imparta jucariile, isi dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță.

A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial.

El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții.

Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Copilul trebuie incurajat să se exprime, sa fie lasat să termine ce are de spus și sa nu îi facem observații în public.

Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să inhibe un comportament dorit.

MODELE. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus multumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

RECOMPENSA ȘI PEDEAPSA. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună.

De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă.

Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună multumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii. umilească și să inhibe copilul.

Ce pot invata copiii in cei sapte ani?

- deprinderi de autoservire;
 - ordine;
 - igiena;
 - curatenie si exprimarea propriilor nevoi;
 - exteriorizarea trairilor, sentimentelor si emotiilor atat pozitive, cat si negative;
 - bune maniere si comportament;
 - limbaj corect transmis (fara greseli de pronuntie, topica ori dezacord dintre partile de vorbire);
 - modul de a relationa cu ceilalti si de a raspunde la diverse provocari ale mediului inconjurator (este certat de cineva, i se ia jucaria de catre alt copil, nu primeste cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);
 - consecventa in realizarea unei sarcini;
 - concentrare a atentiei;
 - perseverenta in realizarea uneri sarcini;
 - alegerea motivelor si motivatiilor atunci cand vrea sa faca ceva.
- Unele din insusirile dobandite in aceasta perioada devin stabile pentru tot restul vietii:
- spiritul de competitie;
 - altruismul;
 - cooperarea;
 - atitudinea pozitiva fata de diverse sarcini.

TRECUT- PREZENT- EDUCAȚIE

PROF. HORDUNA CORNELIA
COLEGIUL TEHNIC „ION MINCU”, FOCȘANI

Tendința firească a umanității este o împărțire rudimentară a timpului între „înainte” și „în prezent”. O altă cutumă o constituie ideea că mama este cea care se ocupă de educația copiilor, punctul cel mai sensibil al unei societăți. Indiferent de perioada de raportare, structura „cei șapte ani de acasă” cumulează multiple semnificații ce stau la baza a numeroase studii psihologice, pedagogice, psihanalitice. Plecând de la Freud, se tot încearcă justificarea comportamentului adultului prin prisma copilăriei, definitorie fiind imaginea mamei. Sintetizând ideile: o copilărie fericită și supravegheată cu blândețe de mama dezvoltă un adult echilibrat, împlinit afectiv, profesional și social.

În trecut, mama se ocupa doar de familie și de educația copilului. Prin ochii ei, băieții și fetele înțelegeau rostul lumii. Băiatul era pregătit să devină „pater familias”, în timp ce fetele își însușeau competențe privitoare la creșterea copiilor, lucru manual, activități domestice. În familiile avute,, cei șapte ani de acasă” erau completați prin studii cu meditarii personali ce lărgeau orizontul cunoașterii și deschideau poarta unor tărâmuri nemiintâlnite prin intermediul lecturilor. Existau și familii care înțelegeau că educația este un proces complex, că nu poate fi limitată la modelul familial și la un bagaj de competențe cognitive. Acestea aduceau, alături de propriii fii, copiii provenind din medii umile. Beneficiul era reciproc: primii își dezvoltau competențele socio- emoționale, iar ceilalți beneficiau de o educație la care nu ar fi avut acces, schimbându-le destinul.

În prezent, familia pare să fi pierdut din abilitatea de a transmite „cei șapte ani de acasă”. Din cauza transformărilor economice, mama este nevoită să muncească, îndeplinind numeroase roluri, care, de multe ori, o copleșesc. Inconștient sau conștient, această sarcină, a educării, este transferată, în mare parte, sistemului educațional. Consecința: copii mai triști, depresivi, lipsiți de încredere în sine, inadaptați sociali. Rezultatul dramatic nu este determinat de lipsa de implicare a cadrelor didactice, există un întreg cumul de factori, printre care absența „celor șapte ani de acasă”, care nu garantează doar un individ cu bun-simț, ci este condiția stabilității emoționale, este izvorul nesecat al încrederii în propriile forțe.

În concluzie, între trecut și prezent nu trebuie să existe o ruptură, ci o legătură. Rădăcinile unei societăți sunt esențiale viitorului, iar mamele au datoria de a fi lângă cei mici nu doar financiar. Banalele povești, jocurile, simplul gest al mângâierii pe frunte, pregătirea desertului preferat, discuții despre ce e bine și ce e mai puțin bine cresc niște tineri pregătiți să ia „viața în piept”, să se integreze în societate.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE

PROF. ÎNV.PRIMAR HORGA ANAMARIA
PROF.ÎNV.PRIMAR ANDREI IONUȚ
C.N. „IOSIF VULCAN” ORADEA

Dezvoltarea psihologică a ființei umane este o rezultată a interacțiunii mai multor factori: ereditatea, mediul și educația, ponderea lor fiind diferită atât de la un individ la altul, cât și de la un stadiu la altul. Gradul de implicare al acestor factori a fost abordat în mod diferit de literatura de specialitate, constituindu-se câteva paradigme:

Paradigma sceptică sau organicistă: accentuează rolul factorilor ereditari, susținând că dezvoltarea copiilor se produce aproape în totalitate ca rezultat al influențelor genetice, celorlalți doi factori revenindu-le un rol redus. Esența acestei paradigme s-ar putea concentra în următoarea afirmație (cit. „Introducere în psihologia contemporană”, N. Hayes, S.Orrell, 1997):

„Recunoașteți individualitatea copilului dumneavoastră ca atare și abandonați ideea că i-o puteți produce (altfel decât prin moștenire) sau i-o puteți modifica în mod esențial.”

Paradigma optimistă sau mecanicistă accentuează în mod exagerat rolul mediului în ansamblul celor trei factori.

Paradigma interacționistă sau realistă reușește să concilieze cele două paradigme anterioare și acordă o pondere însemnată tuturor celor trei factori, rezervând totuși educației un rol conducător.

A. Munteanu este unul dintre autorii români de specialitate care subliniază importanța mediului intern. Ea arată însă, că deși vechile civilizații au acceptat această importanță, totuși, oamenii de știință ai secolului nostru au avut nevoie de mult timp pentru a o accepta. Astfel, în uter, copilul este o ființă activă care, începând cu săptămâna a VI-a a existenței sale intrauterine „își pune bazele propriului său alfabet psihologic”. În al III-lea trimestru de viață prenatală, copilul poate deja reacționa senzorial, are deja un sistem simplu de învățare, afectivitate, memorie și înțelegere. De asemenea, tonusul psihologic al mamei este capabil să influențeze copilul, în privința alcoolului, tutunului, drogurilor de mamă în perioada gravidității, lucrurile sunt extrem de bine cunoscute, astfel încât a devenit aproape un truism luarea lor în discuție.

Obiceiurile vieții familiale se schimbă odată cu un nou-născut. De multe ori părinții manifestă mai puțin interes, răbdare, încurajări față de copiii mai mari. Aceștia pot să se simtă frustrați, neglijați sau chiar amenințați. S- a constatat chiar o scădere de până la 10 puncte a coeficientului intelectual al copiilor mai mari în primii doi ani de la apariția unui nou-născut. Nivelul intelectual este însă recuperat în anii următori (R. Mc Call, 1984). De aceea, este necesară pregătirea psihologică a celorlalți copii din familie. Copilul mai mare poate fi sprijinit de părinți, bunici să se adapteze noului său statut familial. El trebuie să primească cel puțin tot atâta atenție și grijă ca înainte. Este esențial să se simtă în continuare iubit.

De-a lungul timpului, familia a fost definită în mai multe feluri, dar „familia, în orice societate, este o formă de comunitate umană alcătuită din cel puțin doi indivizi, uniți prin legături de căsătorie și/sau paterne, realizând, mai mult sau mai puțin, latura biologică și/sau cea psihosocială” (Mitrofan, I, 1998, p. 17).

Rolul educației realizate în familie este acela de a dezvolta aptitudini de bază și competențe sociale în primii ani, ulterior copiii fiind preluați de către școală, pentru instruirea didactică. Familia pregătește și susține copilul din punct de vedere academic (în afara școlii), emoțional, comportamental, social, financiar. Dezvoltarea personalității copilului și a formării lui în conformitate cu idealul social și cel personal este influențată de diferențele de ordin economic, social, cultural care există între familii. Familia însă, în ciuda acestor diferențe, prezintă anumite însușiri comune. Condițiile de viață ale copilului sunt influențate de comportamentul părinților. Familia trebuie să aibă disciplina ei. Toate problemele se pot rezolva mai ușor într-un climat de prietenie și de înțelegere. În afara acestor elemente pe care copilul le preia în mod natural,

prin imitație și contagiune, din familie, părinții trebuie să-și dezvolte și să-și asume în mod conștient o serie abilități și responsabilități. Funcția de părinte presupune a veni în întâmpinarea nevoilor copilului pentru o dezvoltare normală, a acompania copilul și a-l dirija în dezvoltarea lui. Există câteva abilități de care părintele are nevoie pentru a putea fi un părinte bun (Killen, 1998 p. 143-159).

Pentru dezvoltarea **inteligenței emoționale** a copilului, viața de familie constituie, de asemenea prima lui școală. În acest mediu, oarecum protejat, copilul ar trebui să învețe să se cunoască, învață cum să simtă față de ceea ce i se întâmplă și cum reacționează ceilalți la sentimentele lui; experimentează și recunoaște o gamă de sentimente și învață ce posibilități de reacție există, învață să își exprime speranțele și temerile. Tot în familie, copilul își formează primele atitudini față de lumea din jur, de care vor depinde atât reușita lui școlară cât și, mai târziu, cea de viață.

Pentru **educație morală și formarea caracterului**, familia este de asemenea, primul mediu în care copilul își construiește scara de valori și își formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. În realizarea acestui tip de educație, modelul parental este foarte important pentru copil.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie *direct*, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie *indirect*, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți-pe care copiii le preiau prin imitație și învățare-precum și climatul socio-afectiv în care se exercită influențele educaționale (“cei șapte ani de acasă”) constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor socio-moral.

În urma cercetărilor, s-a ajuns la concluzia că *stimularea intelectuală* în primii ani de viață, *climatul emoțional stabil* din mediul social apropiat (familie, de cele mai multe ori), *încurajarea și suportul parental continuu*, sunt factori determinanți în dezvoltarea personalității copilului. Astfel, Fraser 1959 – a constatat, în urma unui studiu efectuat pe copii de 12 ani, că există o corelație pozitivă puternică între coeficienții de inteligență (QI) înalți și nivelul încurajării parentale, atmosfera familială generală și numărul cărților citite în familie.

Comportamentele educaționale ale părinților, chiar dacă sunt bine intenționate, pot avea efecte negative asupra copiilor, din cauza neadecvării lor, a particularităților de vârstă și individuale, la situații concrete de acțiune, la sistemul de cerințe adresate copiilor, etc.

Atitudinea protectoare a părinților se poate manifesta și prin limitarea excesivă a libertății și independenței de acțiune a acestora, a inițiativei. Părinții devin deosebit de preocupați de copil, manifestă o teamă permanentă pentru viață și activitatea copilului lor, și de aceea stabilesc ei direcțiile de acțiune și comportare fără să accepte abateri, plângeri sau nemulțumiri. Principala consecință se exprimă într-un comportament lipsit de inițiativă, instalarea unei temeri nejustificate de acțiune, și mai ales de consecințele ei, în ultima instanță, timiditate exagerată.

BIBLIOGRAFIE

1. Mitrofan, I., Mitrofan, N., *Familia de A la Z, Mic dicționar al vieții de familie*, Editura Științifică, București, 1991

2. Coord. Marcu, Vasile, Filimon, Letiția, *Psihopedagogie pentru formarea profesorilor*, Editura Universității din Oradea, 2003

3. G. BERGER, *Omul modern și educația sa* - EDP București 1973;

<https://www.genesis.ro/ro/revista-didactica-genesis/rolul-familiei-in-educatia-copilului>

<https://creeracord.com/2016/07/12/educatia-in-familie-baza-unei-dezvoltari-sanatoase-a-copiilor-si-a-succesului-in-viata/>

<http://www.rasfoiesc.com/educatie/psihologie/EDUCATIA-IN-FAMILIE-FACTOR-AL-75.php>

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE- CEI ȘAPTE ANI DE ACASA

AUTOR: HORJ IOANA DORINA

Dezvoltarea personalității copilului este rezultatul unui ansamblu de factori: familiali, școlari, comunitari.

Familia este micro-mediul social în care începe socializarea individului, este principala sursă care oferă omului cele mai generale modele de comportament social. Prin modelele pe care le pune la dispoziție, familia este o adevărată școală de formare a personalității.

Familia are o influență deosebită asupra copiilor care își însușesc mai repede și mai ușor cunoștințe despre obiceiuri comportamentale, stil de viață, societate și natură de la persoane apropiate.

Pentru educația morală și formarea caracterului, familia este, de asemenea, primul mediu în care copilul își construiește scara de valori și își formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, sinceritatea etc. În realizarea acestui tip de educație, modelul parental este foarte important pentru copil.

Familia este unul din factorii cu cea mai mare importanță în educația copilului și cu o mare influență asupra reușitei școlare.

În primii ani de viață se dezvoltă conștiința de sine a copilului, în special o dată cu apariția limbajului, această perioadă de viață fiind cea mai importantă în timpul întregii vieți a unei persoane. Până la vârsta de 6 ani se dezvoltă sentimentul de încredere sau neîncredere în funcție de felul în care este îngrijit copilul, se dezvoltă sentimentul autonomiei personale sau îndoielii în funcție de nivelul abilităților de autoservire, de reușita autocontrolului și a mișcărilor, se dezvoltă, de asemenea, spiritul de inițiativă sau vinovăție în funcție de modul în care reușește să-și organizeze spațiul personal. În această perioadă, se pun bazele simțului responsabilității morale și ale cunoașterii de sine.

Mediul familial semnifică mai mult decât sprijinul pe care îl acordă părinții copilului, exprimă satisfacerea tuturor nevoilor copilului din punct de vedere material, instructiv, cognitiv/educațional și afectiv. Prin urmare, mediul familial are importante influențe, atât asupra dezvoltării fizice și intelectuale a copilului, cât și asupra dezvoltării personalității sale: imaginea de sine, stima de sine, sistemul de valori, încrederea în sine și buna evoluție în societate.

EDUCATIA POZITIVA IN FAMILIE

AUTOR: HORNYAK GABRIELA ELISABETA

Să te ocupi de educarea unui copil este una dintre experiențele cele mai complexe, provocatoare, dar și cele mai generatoare de satisfacții pe care o oferă o viață. Este o mare responsabilitate creșterea unui copil, astfel încât, ele să devină un adult sănătos, echilibrat și capabil să-și ocupe locul în generația următoare. (Adler, 2011).

Provocarea care ia naștere este cum să creștem copiii de azi, în condiții de tranziție, pentru a fi adulți adaptați contextului în care trăiesc.

Familia din societatea actuală are nevoie din ce în ce mai mult de un sprijin extern pentru a se adapta acestor cerințe, în condițiile în care părinții reclamă să fie o incapacitate de gestionare a relațiilor cu propriii copii, fie rămân atașați valorilor care s-au transmis tradițional și pe care le consideră ca fundamentând modele valide de relaționare intrafamilială (Cojocaru, 2008).

Angajamentul de a adopta un stil de educație bazat pe colaborare ne obligă să fim atenți la ceea ce cerem copiilor și la tehnicile folosite pentru a determina copiii să facă ceea ce le cerem. La baza tuturor strategiilor colaborative se află nevoia de a transmite clar celor mici că nu este necesar să ne câștige aprobarea, că îi iubim nu pentru ceea ce fac, ci pentru ceea ce sunt. Acesta este în fond și la urma urmei principiul de bază al parentigului necondiționat(Kohn, 2006)

Abordarea pozitivă a comportamentelor copiilor ține cont de patru ingrediente obligatorii: gragoste, disponibilitate, direcție și dozaj.

Copiii ar trebui iubiți fără motiv. Este sentimentul care nu trebuie condiționat și care trebuie să rămână o constantă în viața lor, indiferent de ce ar face. Când copiii simt această necondiționare a dragostei se acceptă mai ușor pe ei înșiși ca fiind oameni buni, lucru care constituie premiza unei dezvoltări armonioase.

Este important și cât îi iubim și cum îi iubim.

Disponibilitatea se referă la: disponibilitatea de a fi atent la propriul copil; timpul alocat pentru a petrece cu el, pentru a-l îngriji, a comunica și pentru a-l educa; deschiderea pentru a învăța în permanență cum este cel mai potrivit să petreci timp de calitate cu propriul copil; atitudinea pozitivă față de copil.

Și adultul și copilul au nevoie ca regulile limitele, experiențele să fie înțelese și apoi asimilate. Acest lucru se întâmplă doar în timp și cu multă răbdare.

Procesul de disciplinare este unul orientat spre anumite obiective. Direcția se referă la stabilirea obiectivelor acestui proces. Practic fiecare adult trebuie să se întrebe cum își dorește să fie copilul atunci când va deveni adult și să-și structureze procesul de disciplinare în funcție de răspunsul pe care și-l dă. Dacă își dorește ca viitorul adult să fie “responsabil”, “hotărât”, “independent”, “cu inițiativă”, “capabil să ia decizii corecte” trebuie să încurajeze un stil de disciplinare care să-i permită copilului să exerseze dezvoltarea acestor abilități, un stil de disciplinare exact pe participare activă și ascultătoare.

Disciplinarea presupune să-i oferi copilului, dar și să-i pretinzi anumite lucruri. Îi oferim dragoste, atenție, timp, resurse materiale, oportunități, libertate, etc. Îi cerem în schimb să respecte limitele impuse, reguli stabilite de comun acord, etc. Dozajul se referă la cât de mult îi ceri în raport cu cât îi oferi. Aceste două aspecte conturează stilul parental sau stilul de educație și implică și procesul de disciplinare al copilului. (Frost, 2005).

În funcție de aceste două variabile, respectiv cât cere părintele copilului și cât îi oferă, Elisabeta Stănciulescu menționează că majoritatea autorilor se raportează la clasificarea pe care a propus-o psihologul Diana Baumrind și se referă în principal la trei stiluri: stilul permisiv, stilul autoritar, stilul „autoritativ(e)” (Stănciulescu, 2002, p. 91).

Aceste stiluri educative nu se regăsesc în stare pură. Ele se manifestă în funcție de context, de momentul evoluției copilului sau de dispoziția părintelui. Putem spune despre un adult că îi este caracteristic un anumit stil educativ, în funcție de manifestările prezente în cea mai mare parte a timpului (Stănciulescu, 2002). Un adult responsabil, care se ocupă de creșterea și educarea unui copil trebuie să cunoască atât metode de prevenție a comportamentelor nedorite, cât și metode de intervenție (Holt România, 2011).

Șapte pași pentru încurajarea comportamentului pozitiv (Holt România, 2005, p. 242):

- Observați

- Acordați atenție și prin apropiere fizică;
- Stabiliți un bun contact vizual;
- Zâmbiți;
- Lăudați comportamentul;
- Fiți afectuos (aceasta poate include semne de afecțiune, ca de exemplu o mână pusă pe umăr sau o îmbrățișare);
 - Repetați mesajul într-o manieră diferită.

Copiii, la fel ca și adulții, învață din experiențe. Este absolut normal să greșescă sau să manifeste comportamente nepotrivite în anumite contexte. Abordarea pozitivă a comportamentelor copiilor orientează adultul să vadă aceste situații ca pe ocazii în care poate să-l învețe ceva pe copil și nu ca “infrațiuni” care necesită o “pedepsă”. Scopul copiilor nu este acela de a ne înnebuni pe noi adulții, care ne ocupăm de îngrijirea și educația lor, sau de a ne “testa limitele”. Ei pur și simplu experimentează, învață cum “să facă”, apelând la cumulul de comportamente instinctive pe care îl au. Depinde doar de noi ce instrumente le mai oferim, pentru a avea cu ce să se descurce în fața altor provocări. Abordarea pozitivă a comportamentelor copiilor pleacă de la premiza că nu există copii răi. Ei sunt un aluat bun, care trebuie modelat cu grijă, cu dragoste și răbdare. Irosim atât de multă energie concentrându-ne pentru a vedea ce a greșit și ce nu a făcut bine! De ce nu am folosi aceeași energie pentru a vedea ce au făcut bine, ce perspectivă diferită au și cât de frumoși sunt? Copiii sunt buni sau mai puțin buni, în funcție de ochelarii prin care îi vedem. Ei sunt o multitudine de acțiuni și sentimente, iar noi suntem responsabili de ce alegem să vedem. Este dovedit că o abordare negativă a comportamentelor copiilor, pe termen lung, naște copii răi, în timp ce o abordare pozitivă conturează copii buni. Prin urmare, ce avem de pierdut dacă optăm pentru cea de-a doua abordare?

Bibliografie:

- Adler, A. (2011). *The Education of Children*, Greenberg Publisher, New York
- Cojocaru, D. (2008). *Copilăria și construcția parentalității*, Iași, Polirom.
- Frost, N. (2005). *Child Welfare, Major Themes in Health and Social Welfare*, New York: Routledge
- Holt România (2005). *Cum să devenim părinți mai buni – Manualul Educatorului Parental*, Lumen.
- Holt România (2011). *Cum să devenim părinți mai buni - Ghidul părintelui*, vol. 3, Iași: Expert Projects.
- Kohn, A. (2006). *Unconditional Parenting*, Atria Books. Kohn, A. (2013). *Parenting Necondiționat - De la recompense și pedepse la iubire și înțelegere*, Multi Media Est Publishing

IMPORTANȚA CELOR ”ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF. HOROIU LAURA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ ”VASILE ȘEICARU”, OANCEA, GALAȚI

”De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.”-Antoine de Saint-Exupery

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relațională care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una dintre competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoaștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Infuențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepțiilor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părinți al unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții ”se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

În cartea sa "Părinți străluciți, profesori fascinanți", Dr. Augusto Cury, ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre șapte deprinderi ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri; părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioae;

Părinții inteligenți își stimulează copiii să-și învingă temerile și să aibă atitudini blânde;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată.

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

Expresia "Cei șapte ani de-acasă" definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată "culmea achizițiilor", este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Bibliografie

Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației Române de Măine, București

Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București

Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași

RELAȚIA PĂRINTE – COPIL - EDUCATOARE, FACTOR IMPORTANT ÎN DEZVOLTAREA ARMONIOASĂ A COPILULUI

PROFESOR IN INVATAȚAMANTUL PREȘCOLAR: HORVAT IZABELLA (GPP NR. 1 REMETEA)

Implicarea familiei în cadrul programului desfășurat în grădiniță este esențială pentru îmbogățirea mediului stimulativ, fixarea și lărgirea cunoștințelor asimilate în sala de grupă. Implicarea familiei în program va întări sprijinirea țăelurilor educaționale. Implicarea părinților în activitatea preșcolară este în beneficiul copiilor, al familiei și al calității actului educațional.

Dezvoltarea personalității copilului este un proces complex, care se desfășoară în timp și presupune acțiunea simultană a eredității, a educației și a mediului.

Influența părinților asupra formării copilului ca viitor om cu respect față de cei ce-l educă se simte încă din perioada grădiniței. Nu de puține ori se întâlnesc copii care nu respectă cerințele educatoarei sau care fac aprecieri necuviincioase la adresa ei. De cele mai multe ori, acești copii vin din familii care au obiceiul de a ponegri autoritățile locale, șefii de la locul de muncă sau chiar educatoarea sau învățătoarea copiilor mai mari. Copilul este obișnuit deci, cu lipsa de respect. Acești copii, de multe ori, refuză să vină la grădiniță. Discutarea cadrului didactic în directe făcute de către părinți sădesc în sufletele copiilor neîncrederea, frica.

Atunci, când unii copii povestesc acasă, de exemplu, că educatoarea nu-i apreciază lucrarea ca fiind cea mai bună, părinții fac afirmația celor protejați. Dacă copilul nu spune primul poezia la serbare, părintele nu caută cauza, ci acuză educatoarea că ar fi lipsită de tact pedagogic. Desigur că, în felul acesta, copilul își pierde încrederea în educatoare și devine nepoliticos, nemaisupunându-se cerințelor acesteia și reacționând greșit.

Copilul nu se educă numai prin îndemnul părinților, ci și prin exemplele personale pe care părinții le oferă acestuia. Există multe cazuri când părinții intră în grădiniță fără să salute personalul care lucrează în incinta acesteia. Prin firea lucrurilor, copilul trebuie să găsească în imediata sa apropiere, realitatea corectă a persoanei de care sunt atașați, realitate care să-i inspire conduita. Desigur că, aceste exemple de conduită se corectează pe parcurs, se îmbogățesc, ajungând chiar să se modifice. În acest proces, intervin grădinița, școala, societatea care contribuie la modelarea personalității copiilor. Prima etapă în acest proces de organizare și formare a membrului societății este reprezentată, însă, de identificarea cu personalitatea tatălui sau a mamei.

Lipsit de un model, de un exemplu cu care să se identifice în propriul său cămin, copilul va găsi astfel de modele în afara acestuia, într-o persoană valoroasă pentru el, cum ar fi, de exemplu: educatoarea, învățătoarea.

Din nefericire însă, adeseori, copilul care este lipsit de autoritatea părintească pozitivă și eficientă își va afla prieteni printre indivizii străzii. În acest caz, efectele negative pot fi prezise cu corectitudine.

Copiii provin din familii care se deosebesc între ele prin condițiile de trai, prin gradul de cultură al părinților, fapt care își imprimă pecetea asupra caracterului și conduitei copilului.

Se mai produc încă abateri de la regulile morale și civice în unele familii. Cel mai frecvent se înregistrează astfel de cazuri acolo unde părinții consumă alcool. Unii copii observă aceste fapte și le sesizează părinților, în felul lor, dar, sincer.

Tensiunile și conflictele dintre părinți și copii, pot avea o intensitate diferită și o durată variabilă, distingându-se forme simple, cum ar fi: cearta, neînțelegerea, contrazicerea, refuzul asumării unei obligații conjugale sau forme complexe, precum: agresivitatea fizică, violența, alungarea unui partener de la domiciliu. În condițiile în care părinții vor avantaja un copil în favoarea altuia, nerepectând raportul dintre merit și recompense, pot apărea situații de rivalitate, gelozie fraternă. Copilul dezavantajat va utiliza mecanisme de apărare, cum ar fi: încordarea, izolarea sau prefăcătoriu, minciuna.

Părinții trebuie să acorde copilului atenție totală pentru ca acesta să vadă că suntem interesați să îl ascultăm. Retragerea cu el într-un loc liniștit și evitarea prezenței altor persoane la discuție îi pot arăta copilului că părinții sunt cu adevărat interesați de problema lui. Copilul trebuie să fie sigur că "problema" se va rezolva "între ei". Indiferența este la fel de dăunătoare. Copilul se simte respins și neglijat dacă, atunci

când își împărtășește gândurile părinților, aceștia continuă să privească la televizor sau să își vadă în continuare de treabă. Încetarea oricărei activități este necesară pentru a-și demonstra disponibilitatea.

În cazul copiilor mici este importantă și atitudinea pe care părinții o au. Ei nu trebuie să se simtă dominați nici măcar fizic, din această cauză fiind bine ca părinții să coboare la nivelul lor atunci când le vorbesc sau îi ascultă.

Din cele observate în timpul activității mele în incinta acestei grădinițe am dedus că de educarea și îngrijirea copiilor prea puțin se ocupă ambii părinți, rezultatele fiind pe măsura participării lor la educație.

Este important pentru copii să vadă că părinții vin la serbările lui sau cu ocazia altor activități desfășurate în incinta grădiniței sau în afara acesteia. În cadrul grădiniței noastre am desfășurat serbări în jurul bradului de Crăciun împodobit în curtea grădiniței, am organizat un foc de tabără și un spectacol de circ cu ocazia sărbătoririi Zilei Copilului, etc. Copiii ai căror părinți au fost alături de ei cu ocazia acestor evenimente au fost foarte fericiți, dar au existat și copii ai căror părinți nu au putut fi alături de ei din diferite motive. Acești copii au fost foarte supărați, suferind chiar din cauza absenței părinților lor.

Ședințele cu părinții sunt prilejuri pentru a-i informa pe aceștia referitor la modul cum se comportă copilul lor în relația cu ceilalți copii, cum se descurcă acesta în cadrul activităților educative, etc. Tot la aceste ședințe, educatoarea este informată de părinți despre problemele pe care aceștia le parcurg și de cele mai multe ori le oferă soluții.

Așadar, dialogul dintre educatoare și părinți este foarte necesar, de exemplu: educatoarea constată că sunt copii care vin la grădiniță obosiți. În acest caz, li se adresează părinților, fie atrăgându-le atenția să solicite mai puțin copilul în activități gospodărești, fie să petreacă mai puțin timp privind programul TV.

Grădinița, prin metodele și procedeele pedagogice, are datoria de a interveni direct în cazurile de îndrumare greșită a copilului în familie. Toate îndrumările și intervențiile trebuie să aibă în vedere viitorul om ce ar putea altera atmosfera în propriul său cămin și, chiar, la locul de muncă în care acesta va ajunge.

Familia, ca prim grup cu care ia contact copilul, rămâne reperul permanent și fundamental în condiția indivizilor, în manifestarea unor atitudini civice, moral-comportamentale.

Bibliografie:

- Agabrian, Mircea, (2006), *Școala, familia, comunitatea*, Editura „Institutul European”, Iași;
- Boniface Jean, Legrand Jean-Andre, Andre de Peretti, (2001), *Tehnici de comunicare*, Editura Polirom, Iași;
- Dumitrana, M., (2002), *Copilul, familia și grădinița*, Editura Compania, București;
- Truta Elena, Mardar, Sorina, (2007), *Relația profesor-elevi: blocaje și deblocaje*, Editura Aramis, București.

STRATEGII DE ÎMBUNĂTĂȚIRE A RELAȚIILOR DINTRE PARINȚI ȘI COPII ÎN CAZURILE DE DIFICULTĂȚI LA ȘCOALA SAU LA COPII/ADOLESCENȚI CU DEFICIENȚE DE ÎNVĂȚARE SAU DE RELAȚIONARE CU CEILALȚI

PROF. HRIȚCU AMALIA
LICEUL TEHNOLOGIC „VOIEVODUL GELU” ZALAU

Școala constituie pentru copil a doua mare etapă a făuririi educației sale.

Tulburarea dezvoltării intelectuale, delicvența și alte manifestări ale inadaptabilității sociale ale adultului își au originea, de cele mai multe ori în anii copilăriei, când copilul se află sub tutela familiei și a școlii. Aceasta denotă că nici unii nici alții nu și-au făcut pe deplin datoria ce le revenea în educația copilului.

A devenit evident faptul că acțiunea izolată a familiei sau numai a școlii nu poate rezolve în mod satisfăcător problema educației copilului; familia, școala și societatea în ansamblul ei sunt capabile împreună să desăvârșească ceea ce nu reușește să realizeze fiecare în parte. Creșterea și educarea copilului este o artă susceptibilă de perfecționare prin acumularea continuă de experiență de către cei ce o făuresc. Nu există scheme aplicabile în educația copiilor pentru că fiecare reprezintă o individualitate, cu particularități de care trebuie ținut cont în permanență în procesul de educație. Ceea ce este valabil și practicabil la un copil sau la o categorie restrânsă de copii, poate fi ineficient sau poate chiar contraindicat la alții.

Comunicarea cu copiii nu este în mod necesar dificilă, dar cere anumite abilități. Parinții trebuie să folosească un vocabular potrivit atunci când vorbesc cu copiii, un ton calm și un limbaj corporal potrivit și trebuie să își amintească să își folosească timpul cu înțelepciune astfel încât să poată vorbi cu micuții zilnic.

Iată câteva sugestii pentru părinți:

- **Câștigați încrederea adolescenților** dacă recunoașteți că nu dețineți răspunsurile la toate întrebările și dilemele lor, că aveți și voi frici. Recunoașteți limitele și să vă asumați inadecvările, transformând această recunoaștere într-o dovadă de onestitate.
- **Încurajați-l pe adolescent să vă împărtășească temerile sale** și asigurați-vă că nu se va simți criticat, neînțeles sau ridiculizat.
- **Arătați-i că-l înțelegeți și că-l ascultați** atent, negăsindu-i scuze și nici acceptând tot ce intenționează să facă.
- **Așteptați ca adolescentul să vă ceară sfaturi**, nu-i spuneți imediat soluțiile la problemele cu care se confruntă. Uneori el are nevoie doar să fie ascultat și înțeles.
- **Așteptați-vă ca adolescentul vostru să nu respecte sfatul pe care i l-ați dat.** Are nevoie să experimenteze și să treacă prin anumite lecții de viață pentru a se maturiza și a-și forma și dezvolta discernământul.
- **Respectați înțelegerile făcute**, adolescenții au nevoie de relații sensibile și flexibile cu adulții din jurul lor. Nu vor să le fie impuse activități sau atitudini, ci vor să li se explice raționamentele.
- **Adolescenții nu sunt doar produsul educației primite**, ci sunt persoane cu personalitate proprie al căror destin este să se diferențieze și să părăsească, la momentul oportun, căminul familial. Chiar dacă vă este greu să acceptați, nu le îngreunați și mai mult această sarcină prin presiuni, șantaje emoționale sau manipulări.

Adele Faber și Elaine Mazlish în lucrarea lor “Cum să-i ascuți pe adolescenți și cum să te faci ascultat” (2010) sfătuiesc părinții să ia măsuri fără să pedepsească, să-și manifeste furia fără să rănească, să nu impună comportamente fără ca mai întâi să asculte. Aceste lucruri sunt importante, în opinia autoarelor, deoarece în acest fel adolescenții își pot exprima îndoielile, își pot împărtăși temerile și să exploreze opțiunile alături de un adult care să-l asculte fără să-l judece, în scopul de a-l ajuta să ia decizii responsabile.

De ce ar vrea un tânăr să fie deschis cu un părinte care îl pedepsește sau de ce ar căuta el îndrumare la un părinte care îi permite orice?

Iată întrebări care ne îndeamnă să reflectăm la comportamentul nostru față de adolescenți.

Bibliografie :

<http://cabinet-psihiologie-elenadaria.ro/adolescenta-o-varsta-eterna>

DOBÂNDIREA INDEPENDENȚEI – BAZA EDUCAȚIEI DE SUCCES

HRITU MARIA MIRELA LICEUL TEHNOLOGIC MARMAȚIA SIGHETU-MARMAȚIEI, MARAMUREȘ

Independența și responsabilitatea este câștigată de către copii în timp, poate mai târziu decât și-ar dori părinții grijulii. Părinții își doresc să fie mereu în preajma copiilor lor pentru a-i ajuta în permanență, pentru a-i determina să obțină obiceuri bune, dar pentru învățacei nu este foarte important acest aspect, mai ales când ei sunt mai mici și sunt preocupați de joacă. Părinții trebuie să-i lase pe copii să-și dobândească singuri autonomia, să acționeze, să decidă singuri fără să aibă nevoie de ajutor. Astfel copiii devin mai responsabili. Dorința de a fi independent se manifestă devreme în viața copilului și este în continuă evoluție. Rolul părintelui este de a stimula câștigarea acestei autonomii. Protejarea exagerată va distruge stima de sine a copilului și sentimentul de competență. Un copil care este independent se va simți capabil să înfrunte viața, să se descurce, va avea rezultate școlare bune, se va adapta ușor în societate. Aceasta constituie o bază a educației de succes.

Când un copil cere mereu sprijinul adulților, când dorește ca adultul să facă lucrurile în locul lui, când este nehotărât și nu poate lua niște decizii, când se plictisește, atunci ucenicul înseamnă că nu a devenit încă independent. Astfel de copii au probleme de adaptare în mediul școlar și social și vor fi marginalizați de către cei de vârsta lui și se va subaprecia. Acesta este efectul unei protecții exagerate din partea părinților. Pentru a înlătura un astfel de eșec, părintele trebuie să-și încurajeze copilul să aibă inițiative, să își asume riscuri, să-ți forțeze limitele, să experimenteze reușitele și eșecurile, toate având rol formator.

Un copil independent devine un adult căruia îi este mai ușor să facă alegeri în viață, să fie responsabil, să se desprindă de protecția părintească, chiar dacă este resimțită în mod dureros de către părinți. Încrederea acordată copilului va duce la sentimentul de siguranță a acestuia, la sentimentul că este capabil să-și ducă la bun sfârșit sarcinile. Încrederea în sine se dobândește și atunci când el are de îndeplinit anumite sarcini casnice, când are sentimentul că este util familiei, că pune umărul la bunul mers al lucrurilor. Încurajările, laudele, perseverența sporesc progresul copilului, duc la succes. Greșelile țin și ele de formarea copilului, prin urmare cearta l-ar descuraja.

Mediul în care copilul dobândește independența este cel familial, conduita primilor ani de viață vor defini caracterul copiilor, sarcina părinților fiind destul de dificilă și responsabilă. În acest sens este utilă discuția între părinți pentru a observa progresul copiilor. Atitudinea pozitivă a părinților este încurajatoare pentru cei mici.

Bibliografie:

1. *Trucuri psihologice pentru părinți*, Suzanne Vallieres, Editura Polirom, 2011
2. *Și tu poți fi supernanny*, Irina Petrea, Editura Trei, 2007

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASA

PROF. INV. PRIMAR HRUBAN SANDA
ȘCOALA GIMNAZIALA "NICOLAE TITULESCU" CLUJ-NAPOCA

*"Diploma celor șapte ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinților."
Valeria Mahok*

Cei șapte ani de acasă ne duc automat cu gândul la educația pe care copilul o primește în familie, de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când zicem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia. Ea exercită o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Părinții sunt modele pentru copii. Ei trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale. Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere. Viața copilului alături de părinții săi consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult:

Copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste foarte fragede. Normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale vin ulterior să consolideze normele deja deprinse în familie.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli care vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

Educația copilului are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, despre cea din grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE- CEI ȘAPTE ANI DE ACASA

**PROF. HUCIOG MARIANA-CAMELIA,
ȘCOALA GIMNAZIALA SCOBINȚI, STRUCTURA BADENI**

Modul în care se realizează educația în familie a copiilor, în special până la vârsta de 7 ani, are un impact major asupra vieții lor de adult, asupra capacității de raportare la situațiile sociale conflictuale sau non-conflictuale. Psihologia modernă se referă la această educație a copilului folosind termenul de parenting sau stil parental, termen provenit din limba engleză, și identifică patru stiluri parentale: parenting autoritar, parenting autoritar-democratic, parenting permisiv și parenting neimplicat. Stilul de parenting aplicat în familie se observă foarte bine în mediul școlar, unde cadrele didactice au ocazia să cunoască diferite laturi ale personalității elevilor. Astfel, de multe ori, întâlnim copii, care sunt mai reticenți în a-și exprima propriile păreri, care nu se implică în activitățile libere de frică să nu greșească sau să fie pedepsiți. Recunoaștem în acești copii stilul parental autoritar aplicat de părinții care le-au impus un set de reguli stricte, de multe ori fără nicio explicație. Copiii cu părinți autoritari sunt adesea timorați, obișnuiți să fie pedepsiți în caz de eșec și mai puțin prietenoși. Personal, consider că existența unui set de reguli pentru copii, este necesară și benefică pentru formarea corectă a laturii personalității copilului, dar modul cum aceste reguli sunt înțelese de copil, acceptate ca fiind corecte și benefice pentru ei trebuie să se plieze pe nivelul de acceptare și înțelegere a copilului. Un element cheie este în acest caz comunicare părinte- copil. Cu cât părintele își dedică mai mult timp copilului, explicându-i diverse aspecte ale relațiilor lui cu ceilalți, ce este prietenia, ce presupune aceasta, ce este respectul, cum se manifestă acesta, ce sunt bunătatea-răutatea, înțelegerea, empatia, toleranța etc. cu atât cresc șansele ca acesta să înțeleagă mai ușor. De mare ajutor sunt povestioarele educative, desenele animate cu teme speciale pentru copii și, nu în ultimul rând, exemplele personale.

Atunci când copilului i se formează anumite valori, obiceiuri, părintele trebuie să-și adreseze o întrebare vitală *Cum îl va ajuta pe copilul meu în viață? Ce fel de adult va deveni copilul meu?* Părinții care adoptă un stil parental autoritar -democratic se așteaptă ca cei mici să se supuna regulilor și reglementarilor stabilite de ei, însă sunt mult mai receptivi. Cel mai semnificativ este faptul ca față de stilul autoritar, atunci când copiii eșuează în a fi ascultători, părinții sunt mai degrabă iubitori și iertători, decât pedepsitori. Acești părinți pot fi numiți asertivi, fără a fi intruzivi și restrictivi. Copii cărora li s-a aplicat un astfel de stil parental sunt în mediul școlar mai prietenoși, mai sociabili, capabili să conștientizeze urmările faptelor lor și să primească cu calm și înțelegere eventualele laude sau reproșuri.

Lipsa oricăror reguli, dezinteresul față de orice implicare în activități, nepăsarea și dezechilibrul emoțional sunt semne ale stilului parental permisiv. Părinții permisivi sunt mai mult receptivi, decât exigenți. Ei sunt **non-tradiționali și indulgenți, nu solicită comportamentul matur, permit considerabil auto-disciplina și evită orice situație care presupune impunerea unei reguli.** Acești părinți își disciplinează rareori copiii, îi alintă excesiv, mergând pe principiul „să aibă el ce nu am avut noi ”și, prin urmare, sunt adesea amintiți ca fiind părinți indulgenți. Ei au foarte puține pretenții și așteptări de maturitate din partea copiilor. **Cu astfel de copii este destul de greu de comunicat, dificil de ajuns la un compromis, deoarece li se pare că li se cuvine totul, că ei au dreptate întotdeauna, că sunt victime ale discriminării în caz că nu le convine ceva. Din păcate, părinții care își educă în acest fel copii, fie nu știu, fie nu vor să accepte faptul că, pe termen lung, acest stil parental va avea efecte negative, și singurele victime vor fi proprii lor copii.** O ultimă categorie de părinți este reprezentată de părinții neimplicați, aceia care **împlinesc nevoile de baza ale copilului, dar altfel, sunt dezinteresați de viața copilului lor.** Ei au puține pretenții, nu sunt receptivi și comunică foarte puțin cu copiii lor. Se întâmplă să nu îi cunoaștem pe acești părinți, decât în clasa aVIII- a, când copii trebuie să participe la primul lor examen.

Șansele ca acești copii să își stabilească obiective clare pentru viitor, să aibă o motivație puternică în atingerea unor obiective personale sunt destul de mici. Așadar, educația primită în primii ani de viață de către copii este esențială pentru viitorul acestora. Depinde, în mare măsură, de părinții fiecărui copil să îl

obișnuiesc cu acele reguli și norme de comportament social și emoțional care să le asigure inserția în societate ca adulți echilibrați social și emoțional.

CEI 7 ANI DE ACASA

**AUTOR: PROF. ȘTIINȚE SOCIO UMANE HUREZAN RALUCA
LICEUL TEORETIC "EMIL RACoviȚA" BAIa MARE, JUD. MARAMUREȘ**

Când folosim expresia încetățenită "cei 7 ani de acasă" ne duce cu gândul la importanța pe care o are familia în societate. Familia joacă cel mai important rol în formarea și socializarea copilului, ea fiind cadrul fundamental unde sunt satisfăcute nevoile fiziologice și sociale ale copilului.

Părinții sunt primii care pun bazele educației copilului, educația primită de la aceștia până la 7 ani, fiind determinată pentru dezvoltarea sa ulterioară. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rându-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțelese că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Bibliografie:

www.desprecopii.com

www.ceisapteanideacasa.ro

CEI SAPTE ANI DE-ACASA

PROF. HURJUI ANDREEA IONELA

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Bebelusul este atașat de mama și de tata, iar comportamentele, limbajul sunt imitate și exprimate de către copil în joaca lui și în comunicarea cu ceilalți. Ticurile verbale, reacția adulților la diverși stimuli, modul de a răspunde la mediu le puteți observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi.

La vârsta prescolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi ca mâncăm tot ce ne da mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristete, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtam ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți obosiți la un moment dat.

Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața voastră, cât și din cele negative.

Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative;
- bune maniere și comportament;
- limbaj corect transmis (fara greseli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire);
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);

- consecvența în realizarea unei sarcini;
- concentrare a atenției;
- perseverența în realizarea unei sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- spiritul de competiție;
- altruismul;

- cooperarea;
- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, gândiți-vă ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/ă de către ceilalți.

CONCEPTUL DE „CEI ȘAPTE ANI DE ACASA”

**PROF. IACOB DORINEL ȘTEFAN
ȘCOALA GIMNAZIALA DESA
JUD. DOLJ**

Dezvoltarea și educația copiilor noștri au devenit unele din prioritățile vieții noastre, balansând într-o utilă măsură jobul și hobby-urile. Cu toate acestea, în opinia psihologului Alexandru Pleșea, educația primită în școală, acasă și pe stradă reușește să le dezvolte doar inteligență cognitivă, nu și inteligență emoțională, care este esențială în armonioasa și sănătoasa dezvoltare a copiilor.

Specialistul în psihologia copilului, cunoscut opiniei publice drept Antrenorul Minții, afirmă că atât școală, cât și familia și societatea fac 3 greșeli majore, care dezechilibrează buna dezvoltare a copilului: neglijarea dezvoltării inteligenței emoționale încă din primii ani de școală, punerea accentului aproape în exclusivitate pe științele reale și neglijarea materiilor care au menirea de a le stimula creativitatea și emoțiile și, nu în ultimul rând, denaturarea conceptului de “Cei 7 ani de acasă”.

Dezvoltarea inteligenței emoționale, neglijată încă din primii ani

“Încă din timpul grădiniței și al școlii primare, copiii sunt ghidați de sistemul de învățământ exclusiv către partea informațională și tehnică a lucrurilor. Această metodă dezvoltă, într-adevăr, funcțiile psihice sau intelectuale și cele motorii sau instinctive, însă dacă aceste funcții nu sunt bine coordonate de emoții, există riscul major ca acești indicatori de performanță să acționeze în cel mai bun caz, deficitar, iar în cel mai rău caz, haotic, respectiv distructiv. În sistemul românesc nu este inclus, cum de altfel, este util viitorului adult, dezvoltarea funcțiilor emoționale, respectiv: observarea, înțelegerea, toleranța, responsabilitatea proprie a stărilor sentimentale (iritarea, anxietatea, timiditatea, curajul, empatia, altruismul etc.)”, explică psihologul Alexandru Pleșea.

Prea mult accent pe științe reale, prea puțin accent pe artă

“De altfel, în sistemul educațional autohton, balanța cognitiv vs. emoțional este înclinată net în favoarea inteligenței cognitive, dovadă fiind aflul de materii care promovează științele reale și neglijarea materiilor care încurajează dezvoltarea creativității și a spiritului artistic în rândul copiilor. Muzica, desenul, chiar și educația civică, dirigența, religia etc. ar trebui să devină materii la fel de importante ca matematica, informatica, chimia sau fizica. Focusând întreaga lor educație către științe exacte riscăm să-i dezvoltăm dizarmonios pe copii, să nu știe să-și gestioneze emoțiile și, până la urmă, să nu știe să opereze în societatea reală, noțiunile din matematică, chimie sau alte materii asemănătoare. Totul se transformă într-un cerc vicios din care unui copil îi va fi foarte greu să iasă. Dincolo de bagajul de cunoștințe pe care vrem să le însușească, țelul unei societăți sănătoase este să formeze copii fericiți, care să se bucure de viață, de cele învățate, de familie, de prieteni. Formula corectă este îmbinarea armonioasă dintre inteligența cognitivă și cea emoțională”, explică psihologul Alexandru Pleșea.

Îi învățăm să spună, fără să simtă, “Mulțumesc” și “Bună ziua”

“Copiii învață prin imitare. Îi observă pe adulții din jurul nostru și le imită gesturile, atitudinile, comportamentele. Când ei vor vedea adulți nefericiți, vor deduce faptul că acesta este modul corect de a trăi, iar fericirea nu este un obiectiv în viață. Din nefericire, noi, adulții, îi învățăm să spună, prin imitare, dar fără să simtă sau să dorească, să spună “Mulțumesc” sau “Bună ziua”. Conceptul de “Cei 7 ani de acasă” nu mai are același înțeles ca pe vremuri, deoarece în cei 7 ani de acasă, părinții îi educă în spiritul competiției cu orice preț, cu idei de genul “dacă pierzi, ești un ratat” sau “Băiatul vecinei a luat note mai mari ca tine”. Respectul față de oamenii din jur nu mai reprezintă o valoare atât de importantă pentru copiii noștri, deoarece noi, adulții, am încetat să le mai spunem asta. Astfel, toate sugestiile pe care cei mari le dau celor mici, nu fac decât să stopeze și să înlăture posibilitatea copilului să se implice emoțional într-un anumit aspect. Astfel, crescând, adultul va avea rețineri să-și facă așa repede prieteni, să râdă, să se bucure ca un copil, să treacă peste probleme, să se bucure de orice moment, așa cum o făcea când era mic”, conchide psihologul Alexandru Pleșea.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

REALIZAT DE PROF. IACOBUȚE RALUCA - GABRIELA

Educarea copilului își are începuturile acasă. Învățarea bunelor maniere se face din primii ani de către familie cu răbdare și înțelegere. Cei șapte ani de acasă reprezintă temelia pe care se va "construi" ulterior comportamente și atitudini.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate îl învață ce înseamnă respectul.

În această perioadă cel mic învață care sunt principiile și valorile după care va trebui să se ghideze în viață, în situații diverse. Politețea, bunul simț, respectul sunt "chei" cu care se deschid nenumărate uși. Un copil educat își va face cu ușurință prieteni și va fi mult mai repede acceptat de cei din jur. Copilul reprezintă oglinda familiei. Acesta primește educație atât de la părinți cât și de la părinți. Înțelepciunea bunicilor împletită cu parfumul de modern al părinților vor oferi copilului cei șapte ani de acasă care îl vor ajuta toată viața.

Părinții sunt modele pentru copii. Armonia din familie, folosirea expresiilor frumoase (te rog, mulțumesc, sărut mâna), tonul calm în discuții vor asigura copilului o educație aleasă.

În educarea celor mici trebuie să existe reguli, recompense, pedepse, dacă este cazul. Regulile trebuie să fie clare și să fie rostite pe un ton calm, cu multă răbdare. Recompensele cele mai prețioase nu sunt cele materiale (jucării, dulciuri), ci exprimarea mulțumirii și a bucuriei că a realizat o faptă bună. Este foarte important să fie lăudat de câte ori se dovedește a fi bine crescut. Exprimarea sentimentelor este importantă și în cazul pedepselor. Nemulțumirea, dezamagirea părinților, ignorarea sunt mai eficiente decât o palmă sau o ceartă.

Educarea copilului trebuie să fie consecventă, bazată pe calm și înțelegere și pe puterea exemplului. Un copil politicos va deveni un adult cu principii sănătoase, responsabil și cu un caracter impecabil.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE – CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

LICEUL TEORETIC BĂNEASA IANA IONELA- PROF. INV. PRIMAR CLASA I A

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supăra atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Bebelușul este atașat de mama și de tata, iar comportamentele, limbajul sunt imitate și exprimate de către copil în joacă și în comunicarea cu ceilalți. Tipurile verbale, reacția adulților la diverși stimuli, modul de a răspunde la mediu le puteți observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi.

La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu seamăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi ca mâncăm tot ce ne da mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Nu este de ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristete, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți obosiți la un moment dat.

Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața noastră, cât și din cele negative.

Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
 - ordine;
 - igienă;
 - curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
 - exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative;
 - bune maniere și comportament;
 - limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topica ori dezacord dintre părțile de vorbire);
 - modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului inconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);
 - consecvența în realizarea unei sarcini;
 - concentrare a atenției;
 - perseverența în realizarea unei sarcini;
 - alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.
- Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- spiritul de competiție;
- altruismul;
- cooperarea;
- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, gândiți-vă ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/ a de către ceilalți.

Cei 7 ani de acasă sunt esențiali pentru a pune baza unei educații corecte a copilului. Prin comportament, prin limbajul pe care-l utilizează, prin felul de a comunica cu semenii lui înțelegem cât de bine au fost explicate regulile de bună manieră. De multe ori mama este prea tolerantă la anumite situații, iar tata este prea dur. Copilul, însă, nu știe cum este corect să procedeze dacă și părinții au păreri împărțite.

În acest sens, codul bunelor maniere vine în ajutor, atenționând că nu există două feluri de bune maniere și, dacă părinții ar cunoaște aceste reguli, cu siguranță am avea o societate mult mai cultă. Important este ca părinții să respecte cât mai mult formulele de politețe, regulile de bună manieră în familie, iar copiii îi vor imita cu precizie de 90%.

Pentru ca un copil să deprindă aceste reguli mult mai ușor, trebuie să fie explicate pe etape. Dacă micuțul vă cere o jucărie, obișnuți-l să spună, printre primele cuvinte, formulele de politețe: „te rog”, „poftim”, „mulțumesc”. De asemenea, aduceți-i cât mai multe exemple concrete, de preferat în momentele în care încălcă vreo normă de bună purtare și așa insistați până acestea vor deveni o obișnuință.

Totodată, urmați și aceste sfaturi utile:

- Aveți grijă cum vorbiți în preajma copiilor, deoarece ei adoptă același limbaj ca adulții.
- Spuneți-le copiilor să se adreseze adulților cu un anumit grad de formalitate, precum „doamnă” sau „domnule”, cu excepția cazurilor în care cei mari îi roagă să le spună altfel.
- Învățați-i cum să salute sau să se prezinte corect, cum să se comporte în public și de ce nu este bine să întrerupă o discuție.
- Felicități copiii de fiecare dată când fac un lucru bun, când respectă anumite reguli, pentru că în acest mod vor reține mult mai repede.

Am certitudinea că după ce veți vedea primele rezultate pozitive la copiii dvs., dar și admirația celor din jur, toate momentele grele vor rămâne doar amintiri. Și vă îndemn să fiți răbdători și optimiști și să vă amintiți cât mai des de vechiul proverb „repetiția este mama învățării”.

Programul de dezvoltare a personalității la Centrul de dezvoltare personală „ABeZe” (ore individuale și în grup, pentru copiii de la 5 ani și adulți): bune maniere, ore de dicție, artă decorativă, limba engleză, ședințe individuale la psiholog, pregătirea copiilor pentru școală.

„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!”

PROF. IANA MIHAELA MARIA

Educația copiilor este unul dintre subiectele care îi preocupă cel mai mult pe părinții din ziua de azi. Începând din primele luni de viață ale celui mic, aceștia sunt atenți, mai ales în primii șapte ani de acasă, la ce-i oferă copilului din punct de vedere nutritiv, afectiv și cognitiv, la oamenii cu care intră în contact și de la care are ce învăța, la mediul care îl poate stimula din punct de vedere al dezvoltării lui, totul pentru a avea un copil care să-și atingă potențialul. Dar, câteodată, părinții uită de nevoile reale ale copilului și de faptul că el poate fi o altfel de persoană decât cea proiectată de ei.

Copilul până la vârsta de 5/6 ani ar trebui să fie tratat “ca un prinț”. Nu trebuie să-i interzici nimic, doar să încerci să-i distragi atenția. Dacă el face un lucru periculos, folosește tactica mimicii supărate și speriate. Copilul va înțelege perfect acest limbaj. În această perioadă de dezvoltare, micuțul este curios, interesat de lumea înconjurătoare. El nu este capabil să aibă un lanț logic al faptelor sale. De exemplu, dacă copilul a spart un vas scump, el nu știe câți bani ai cheltuit tu pentru a-l procura și nici cât ai muncit pentru a avea acești bani. Astfel, pedeapsa pentru obiectul spart o va percepe ca pe o demonstrație de forță. În acest fel nu îl vei învăța să nu mai spargă farfuriile, ci să se supună celui care este mai puternic. Motivul pentru care un copil are un comportament considerat nepotrivit de adult ascunde, de cele mai multe ori, o altă explicație decât răsfățul, conform unei teorii recente. Fie că cel mic cerșește atenția părinților, vrea să se joace, îl supără ceva sau nu înțelege un anumit lucru, părinții sunt cei care ar trebui să realizeze faptul că **pedeapsa nu educă**, indiferent de metoda de coerciție aleasă, ci complică și mai mult lucrurile. Cu cât un copil dovedește un comportament mai dificil sau mai agresiv, cu atât mai mult are nevoie de atenția și înțelegerea părinților, nu să fie pus la colț și certat, atrage atenția psihologul Naomi Aldort, autoare a cărții „Raising Our Children, Raising Ourselves” (Ne educăm copiii, ne educăm pe noi înșine). „Nu există copii care nu se comportă așa cum trebuie, ci copii care fac ceea ce pot, dar pe care noi nu-i înțelegem”, mai spune Aldort, opinie împărtășită de tot mai mulți psihologi specializați în psihologia copilului, printre care și Laura Markham. Copiii învață înregistrând ceea ce văd la ceilalți, iar **părinții reprezintă prima și cea mai sigură sursă de informații**, primele modele pe care le urmează. Așa că atunci când părinții recurg la **pedepse corporale**, la țipete sau muștrări frecvente, inclusiv la pedepse pe care le consideră o alegere blândă, cum este trimiterea copilului la el în cameră pentru o anumită perioadă de timp sau îl pun la colț, nu fac decât să le ofere un exemplu de comportament agresiv, pe care îl vor adopta. Chiar și atunci când copilului i se spune că este trimis singur la el în cameră pentru că a greșit, acesta primește mesajul că este **abandonat și îndepărat**, lăsat singur cu temerile și nesiguranțele sale, chiar de către cel care ar trebui să-l învețe cum să se descurce cu problemele și emoțiile care îl stăpânesc. Psihologul Laura Markham crede că această pedeapsă în vogă printre părinții zilelor noastre ar trebui înlocuită cu o perioadă în care părintele să încerce să descopere, alături de copil, problema din spatele unui anumit tip de comportament. Markham avertizează că excluderea pedepselor nu echivalează cu renunțarea la a impune limite copiilor, care înseamnă cu totul altceva. „Copiii trebuie să înțeleagă faptul că nu au voie să fugă în mijlocul străzii, că nu este în regulă să lovească alți copii sau să facă pipi pe covor, dar acestea sunt **LIMITE, nu pedepse**. Totuși, părinții nu știu cum să impună astfel de limite și presupun că trebuie să le dea o lecție odraslelor, așa că îi pedepsesc, la fel cum au înțeles și ei de la părinții lor”. Pe de altă parte, studii recente susțin că pedepsirea copiilor nu face decât să înrăutățească un comportament negativ, pentru că pedepsele dezvoltă furie și o atitudine defensivă. Copiii învață, totuși, să mintă ca să nu fie prinși, să evite pedeapsa. De asemenea, pedepsele nu fac decât să-i îndepărteze pe copii de părinți și să scadă influența pe care adultul o are asupra copilului. Este mai ușor și la îndemână să pedepsești decât să găsești timpul și răbdarea necesare pentru a trata corect educația copilului, admite Markham, dar părinții ar trebui să înțeleagă că sunt direct responsabili de felul în care ajung copiii lor să se comporte. Copiii sunt mult mai puternici decât ne imaginăm noi. Ei simt și înțeleg această lume într-un mod la care noi adulții nu ne putem gândi de cele mai multe ori. nici Trebuie să avem încredere în ei ca să nu repete greșelile și suferințele noastre de multe ori le imprimăm niște frici inutile obligându-i să trăiască așa cum vrem noi, după dorințele noastre personale. **Copiii acestor vremuri știu foarte clar ceea ce vor**, pentru ca simt și înțeleg viața într-un mod greu de acceptat de către

unii dintre noi dovedindu-ne de multe ori că pot ajunge foarte departe dacă nu sunt limitați de către proprii lor părinți .De aceea, **NOI PARINTII** avem nevoie să **învățăm** cum să comunicăm cu ei. Avem nevoie să înțelegem ceea ce trăiesc ei și să **vedem lumea prin ochii lor**. Avem nevoie sa ne reconectăm cu noi înșine, să simțim tot ce este în noi și să ne vindecăm durerile care nu ne lasă să fim fericiți. **Nu avem ce sa corectam la copii. Copiii sunt perfecti exact asa cum sunt. Noi părinții trebuie să fim constienti, empatici si integri să reusim să fim NOI, părinții lor.** Pentru că ei, copiii, învață în fiecare secundă de la noi. Dar nu învață din ceea ce le spunem, ci din ceea ce suntem li facem **ZI DE ZI, ALATURI DE EI. Parintii TREBUIE să invete sa își onoreze copiii și să se onoreze pe ei înșiși.**(de data asta este foarte bine folosit cuvântul TREBUIE)Alta cale nu exista. Si e o cale foarte frumoasa si simpla.In care renuntam la lupta si traim cu iubire si bucurie.**Pentru ca nu exista satisfactie mai mare decat aceea de a vedea cum infloreste un suflet de copil atunci cand este lasat sa se exprime si este sustinut cu iubire. Meritam sa fim fericitii. Cu totii. Doar ca noi, adultii, avem nevoie sa ne reamintim “cum se face asta”. Pentru ca este vorba despre ARMONIE cu tine insuti si cu toti oamenii din viata ta.Umanitatea evolueaza. Copiii nostri vin cu un foarte mare salt calitativ. De aceea, pentru ca acesti copii minunati sa poata sa isi atinga potentialul, noi parintii trebuie SĂ INVĂȚĂM SA ÎI CREȘTEM. Nu mai functioneaza modul in care am fost educati noi.** O educație cu blândețe, este o educație care dă roade. ”. Ar trebui să folosim multe principii ale educației Montessori și este, la fel ca metoda construită de pedagogul italian **Maria Montessori, un susținător al EDUCAȚIEI CU BLÂNDEȚE.** Markham a oferit pentru Psychology Today o serie de îndrumări pentru **părinții care vor să renunțe la pedeapsă** în relația cu copiii: 1. **Părinții sunt primii care ar trebui să învețe să-și țină în frâu emoțiile și nervii, nu copiii.** Aceasta este prima regulă pentru ca și cei mici să învețe, prin **puterea exemplului**, cum să se descurce cu propriile emoții. Părinții trebuie să-și înăbușe impulsul de a pedepsi și să nu-i arate mereu copilului că este furios, reacționând agresiv, aceasta fiind o atitudine care nu face decât să se întoarcă împotriva celui care o folosește. 2. Emoțiile trebuie tratate cu **atenție și respect.** Copiii nu-și pot stăpâni reacțiile atunci când sunt conduși de adrenalină, de hormoni, așa că părinții sunt datori să-i ofere copilului un mediu liniștit în care să-și descarce supărarea. Să **nu încercăm să-i ținem morală atunci când copilul este recalcitrant.** Trbuie să –i așteptăm să se calmeze și abia apoi încercați să-i explicați că v-ați simțit jignit și rănit de felul în care s-a comportat cu dumneavoastră (dacă a mințit, a vorbit urât sau s-a răstit la părinte), explică Markham. 3. Repetiția sau respectarea unei rutine este cheia educației, metodă care trebuie urmată fără abatere **din primii ani de viață**, de la felul în care învață să se spele pe dinți, să aibă grijă de lucruri sau de animale, să-și facă temele etc. Rutina este importantă mai ales în ceea ce privește respectarea și adoptarea unor comportamente de bază, dar este și „structura“ pe care se clădesc aspecte mult mai importante. Din nou, **RĂBDAREA** este esențială în ceea ce-l privește pe adult. Copilul nu va înțelege mai bine că trebuie să se spele pe dinți în fiecare zi, dacă se va țipa la el. Important este ca aceste obișnuințe să fie dezvoltate în timp, într-un mod care să-l atragă pe copil, chiar dacă presupune ca părintele să găsească o metodă prin care să transforme rutina într-o joacă, indiferent dacă este vorba despre spălat pe dinți sau despre făcut ordine în cameră. 4. Încercați să stabiliți o legătură cu copilul înainte de a încerca să corecți o problemă. Nu uitați că un copil are tendința să fie mult mai neascultător atunci când se simte vinovat față de părinte și când simte că a dezamăgit. De aceea, părintele trebuie să-i arate copilului că îi pasă de ceea ce simte și că face eforturi să-l înțeleagă. O abordare de tipul „înțeleg că m-ai mințit pentru că ți-a fost frică să-mi spui ce s-a întâmplat cu adevărat“, îi va arăta copilului că nu trebuie să-i fie teamă de felul în care veți reacționa, ci că va găsi în dumneavoastră o persoană la care poate apela și unde va găsi înțelegere. Când îi vorbiți copilului este important să vă așezați și să discutați de la același nivel, să vă uitați în ochii lui, nu să-l „concediați“ cu un gest, fără ca măcar să-i aruncați o privire. Când copilul plânge, țipă sau nu vrea să vorbească este indicat ca părintele să-i explice că trebuie să exprime în cuvinte ce-l deranjează. 5. Limitele se impun prin **oferirea constantă de EXPLICAȚII.** Copilul trebuie să înțeleagă de ce nu trebuie să facă un anumit lucru. Nu este suficient să i se spună nu face aia, nu ai voie, nu pune mâna etc. Fiecare interdicție trebuie să fie urmată de o explicație. „Nu ai voie să fugi în mijlocul străzii pentru că . . . , Nu poți să-ți lovești fratele pentru că... etc. Cu cât înțeleg mai bine de ce li se impun anumite limite, cu atât vor fi mai dispuși să le accepte. 6. Nu uitați că fiecare moment de obrăznicie este o expresie a unei necesități legitime a copilului. Copilul are un motiv pentru care se poartă așa, chiar dacă părintele consideră că motivul este greșit. Se comportă îngrozitor? Înseamnă că se simte îngrozitor. Poate că nu se odihnește suficient, poate că simte nevoia să petreacă mai mult timp cu părinții, poate că a strâns o mulțime de emoții negative pe care simte nevoia să le elibereze

prin plâns. Dacă descoperiți motivul, atunci nu veți mai considera că este vorba de răsfăț sau obrăznicie. 7. Nu este ușor, dar părinții ar trebui să găsească modalitatea prin care se le spună copiilor mai des „DA“, pentru că aproape întotdeauna apare cuvântul „NU“ în relația copil-părinte. „Da, este timpul să-ți faci ordine în cameră“, poate fi un exemplu. 8. Rezervați un timp, zilnic, în care să lăsați la o parte orice altă activitate (telefon mobil, televizor, laptop) și timp de măcar 20 de minute încercați să vă dedicați total copilului dumneavoastră și să-l întrebați ce și-ar dori să faceți împreună. Lăsați-l pe el să ia conducerea și nu vă sfiți să-i faceți pe plac și să vă purtați prostește, de dragul lui. Copiii obișnuiți să petreacă în fiecare zi timp de calitate cu părintele, reușesc să-și exprime mai bine emoțiile. 9. Părinții trebuie să-și ierte greșelile pe care le fac față de copiii lor și să învețe din ele. Un părinte care se simte vinovat nu poate fi un părinte relaxat în relația cu copilul lui. Nu există "prea târziu" când un părinte vrea să repare greșelile pe care realizează că le face. 10. Când părinții au impresia că parcă nimic din ceea ce fac nu funcționează, atunci este momentul perfect să le arate copiilor cât de mult îi iubesc. **IUBIREA NECONDIȚIONATĂ** pe care părintele o arată copilului precede orice altă **regulă de creștere și educare a copiilor**.

STABILIREA REGULILOR ȘI A LIMITELOR

PROFESOR IANCAU RALUCA-NICOLETA COLEGIUL NAȚIONAL DE INFORMATICA „GR. MOISIL”

De ce sunt bune regulile și limitele?

Iubirea trebuie oferită necondiționat, însă ea presupune în egală măsură reguli și limite. Ele sunt cele care permit o delimitare, un proces de separare în care membrii unei familii se diferențiază unii de alții. Prin intermediul lor apar diferențe de sex, diferențe de generații, copilului i se atribuie un loc unic și irepetabil în genealogia familiei. Ele sunt un organizator al funcționării familiale.

Regulile impun într-un mod clar și de necontestat limite. Esențiale pentru nașterea și supraviețuirea unei familii, limitele apar tocmai pentru a permite conviețuirea, ele nu au rolul de a înfrâna și de a închide circuitul creator și libertatea unei familii, ci de a asigura tocmai dreptul ei de a beneficia de ele.

Regula și limita impun fiecăruia să respecte dreptul la viață al celuilalt, dreptul la a fi liber, la a gândi despre sine și pentru sine, la a se manifesta fără ca manifestările sale să îl puna în pericol pe el sau pe celălalt.

Lipsa lor aduce cu sine haos, confuzie, teama, suferință și nu permite familiei să dea naștere fiecăreia dintre membrii ei, ci doar condensării lor într-unul singur în care nu se mai recunosc diferențele, în care nu mai există individual, ci doar colectiv. Regula asigură identitatea, recunoașterea și afilierea copilului la grupul deja existent și conferă siguranță. Limitele îi direcționează pe copii și îi ajută să atingă obiectivele pe care părinții le-au propus pentru dezvoltarea lor. Părinții își doresc copii care să evolueze și să se transforme în adulți disciplinați, responsabili și atenți; copiii au nevoie însă de ocazii în care să facă anumite alegeri și să se confrunte cu anumite limite.

Cum stabilim limitele și regulile?

Pentru a putea stabili limite, părinților trebuie să le fie foarte clar ce așteaptă de la copiii lor și care dintre comportamentele acestora sunt acceptabile. Stabilirea limitelor funcționează cel mai bine în contextul unei bune relații părinte – copil. Dacă relația dintre părinte și copil este una pozitivă, cresc șansele ca acesta să accepte valorile și convingerile propuse de adult și să înțeleagă motivele pentru care i se limitează comportamentul. Este mai dificil să influențăm un copil în permanență criticat, corectat și admonestat. În aceste condiții, copilul nu va dori să coopereze cu părintele în rezolvarea problemelor, ba mai mult, în timp, va alege să i se opună.

„Regulile casei”

Un bun început pentru a stabili limite este setul de „reguli ale casei”; un copil obișnuit cu regulile casei va manifesta frecvent și relativ ușor comportamente care să satisfacă și așteptările celui mai exigent părinte.

Ar fi util să scrieți regulile și să le afixați într-un loc accesibil fiecărui membru al familiei (de ex. usa frigiderului).

Regulile casei sunt utile din două puncte de vedere.

În primul rând, ele exprimă așteptările pe care le aveți în ceea ce privește anumite comportamente specifice ale copilului. De pildă, o regulă conform căreia „*Fiecare dintre copii se va spăla pe mâini când ajunge acasă!*”.

Regulile casei sunt utile, de asemenea, pentru că îl învață pe copil comportamente adecvate. De pildă, dacă vrei să-ți înveți copilul să fie respectuos în relație cu ceilalți, regulile pot preciza comportamente de felul: „*Batem la ușă înainte de a intra în cameră*”; „*Cerem permisiunea înainte de a ne ridica de la masă*”; „*Vorbim politicos atunci când ne adresăm celorlalți*”.

Prea multe reguli înseamnă control sporit asupra vieții copilului. Regulile eficiente reglementează doar acele situații cu grad de risc pentru sănătatea, dezvoltarea și siguranța copilului și familiei tale sau acelea în care sentimentele și drepturile altor persoane ar putea fi grav afectate.

Implicați copilul!

Toți copiii se bazează pe părinții lor pentru stabilirea limitelor și a regulilor, însă vor dori să aibă un cuvânt de spus în formularea lor. Este important să ascultați și punctul de vedere al copilului cu privire la alegerea regulilor, dar și la stabilirea consecințelor ce decurg din nerespectarea unei reguli. E posibil ca

uneori să nu reușiți să ajungeți la un acord total asupra regulilor, ceea ce nu înseamnă că acestea nu vor fi stabilite.

Ca părinte, vei decide care vor fi regulile care vor modela comportamentul copilului tău. Atunci când nu ajungeți la un acord, îi poți spune copilului că, deși nu este cea mai corectă sau mai bună dintre reguli, este singura la care te poți gândi în momentul acela.

O regulă este corectă când reglementează în egală măsură comportamentul fiecărui membru al familiei!

IMPORTANTA CELOR SAPTE ANI DE ACASA

PROFESOR INFORMATICA - IANCU ALINA MARIETA LICEUL "HOREA, CLOSCA SI CRISAN" ABRUD, JUD. ALBA

Cei șapte ani de acasă reprezintă o metaforă pentru cei mai mulți dintre noi, o sintagmă ce acoperă o largă arie semantică, pornind de la profunzimea caracterului ființei umane în devenire, copilul, până la acele mici, dar importante reguli de conduită ce trebuie a fi respectate în diversele contexte sociale.

Vârsta aceasta, din perspectivă psihologică reprezintă o perioadă de achiziții fundamentale, dar și de exersare a acestora în diverse situații existențiale. Sunt ani pe care îi considerăm ca fiind definatorii în configurarea traseului nostru existențial, sunt ani în care ne construim anumite patternuri, anumite tipare, nu doar comportamentale, ci și cognitive, căroră le vom fi tributari de-a lungul întregii vieții.

A pune întrebarea dacă sunt importanți cei 7 ani de acasă trebuie, deci, a pune o întrebare ce trebuie înțeleasă astfel: E importantă construcția unor scheme interioare de acțiune, pe care să le putem aplica în viitor? Fără îndoială, da. Ceea ce trebuie să înțelegem este că ne aflăm într-o perpetuă evoluție, asta însemnând că, de multe ori, încărcătura semantică ce definește cei șapte ani de acasă într-o anumită etapă existențială, este perimată atunci când se referă la momentul prezent.

Cei șapte ani de acasă, conținutul lor ideatic, poate fi delimitat în două secvențe, una de suprafață, ce presupune o oarecare educare comportamentală în cadre sociale bine definite, evidentă datorită așteptărilor ce se materializează în comportamente vizibile, concrete ale copilului: cum să mănânce, ținuta într-un anumit cadru, regulile de conduită în magazin, la grădiniță etc. Apare și o componentă de profunzime, în acest context cei șapte ani de acasă fiind asociați unor trăsături de caracter, elemente de conduită ce presupun și implicări interioare ale copilului: spunerea adevărului, întrajutorarea, empatizarea, dezinvoltura, distincția și altele sunt aspectele de profunzime ce se doresc a fi regăsite în felul de a fi al copilului și, implicit, al viitorului adult. Atât elementele de suprafață, cât și cele de profunzime sunt construite pe niște principii elementare: exemplificare, intuire și verbalizare.

Cei șapte ani de acasă reprezintă prima etapă educațională formală am putea susține, parcursă de copil, în care sunt puse bazele liniilor de conduită interioară și exterioară ale acestuia. Sunt anii în care copilul învață acele aspecte fundamentale de interacționare socială, de gestionare a situațiilor, de evaluare, de acțiune și reacțiune în situații predefinite.

A avea cei șapte ani de acasă devine sinonimul perfect al expresiei a fi crescut frumos, o creștere frumoasă conturată în conformitate cu norme etice, morale, estetice și religioase, a avea o arhitectură spirituală anterioară caracterizată de armonie și stabilitate.

Este o structură esențială ce nu se poate dezvolta plenar, dacă ea nu manifestă ab initio aceste două componente: armonia și stabilitatea.

În volumul „Supă de pui pentru suflet”, Robert Fulghum are o istorioară nemaipomenită, intitulată *Tot ce a fost nevoie să știu am învățat la grădiniță*, în care spunea că la grădiniță a învățat: „Împarte tot ce ai. Fii corect. Nu lovi oamenii. Pune lucrurile la loc, de acolo de unde le-ai luat. Strânge mizeria pe care ai făcut-o. Nu pune mâna pe ce nu-i al tău.” și lista continua. Era o trecere exhaustivă a ceea ce înseamnă, de fapt, cei șapte ani de acasă, acel set de reguli pe care îl asimilăm și devine Steaua noastră Polară pe drumul vieții.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. INV. PRIMAR, IANCU MARIOARA VALENTINA LA LICEUL DE INFORMATICA TIBERIU POPOVICIU, CLUJ-NAPOCA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE – CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

IANCU TEODORA-ALINA, PROF. ÎNV. PREȘCOLAR,
GRĂDINIȚA „PANSELUȚA”, BUCUREȘTI

Familia reprezintă celula de bază a societății contemporane, locul în care copiii se dezvoltă și se formează la nivel psiho-social și al personalității.

Cercetătorii au demonstrat că rolul mediului asupra dezvoltării psihice a copilului este de o importanță esențială. Mediul familial nu are doar influențe pozitive asupra dezvoltării ființei umane, ci și negative. Aceste efecte sunt determinate de interacțiunile care există în interiorul sistemului familial, dar și de relaționarea acestuia cu alte sisteme (școala, comunitatea etnică, comunitatea locală). Mediul familial are mai multe roluri pe care le exercită în evoluția copilului, fiind primul mare "transformator" care acționează asupra fondului ereditar al fiecăruia, îl activează și îl face să contribuie la dezvoltarea psihică. Pe de altă parte, familia este un important factor de socializare pentru că în mijlocul celorlalți, fiecare învață să comunice, să coopereze și să colaboreze cu cei din jur.

Familia este cea care trebuie să îndeplinească aproape toate nevoile de creștere și dezvoltare, atât fiziologice, cât și psihologice ale copilului. În familie, copiii câștigă și dezvoltă aproape toate achizițiile: motorii, cognitive și afective. Pentru cei mai mulți copii între zero și trei ani, mediul familial este cel ce le stimulează și asigură dezvoltarea psihică. Tot ceea ce învață copilul în primii ani din viață o face prin imitație. Imitația este mai degrabă dorința de a descoperi mai departe decât o simplă imitare în joc a activităților celor din jur sau de repetare a cuvintelor acestora. Înainte de a fi capabil să imite, copilul asimilează enorm de mult. În această perioadă de dezvoltare, părinții au o mare responsabilitate față de copiii lor. Lucrurile care nu sunt trăite cu adevărat conștient și nu sunt prelucrate, au mai târziu consecințe asupra dispoziției, asupra sentimentelor și comportamentului copilului. Copilul nu percepe numai mișcările adultului, ci el absoarbe și conținutul moral al atitudinii lui, care este preluat în sufletul copilului și se menține în adâncurile subconștientului său. Anumite persoane traversează viața cu o încredere neclintită în bunătatea lumii, încredere care a devenit fundamentul vieții lor spirituale, în pofida decepțiilor și a eșecurilor; alții o traversează cu tot felul de neîncredere și fără bucurie, chiar când toate merg bine. Aceste tendințe se pot datora, în mare parte, atmosferei create de părinți în jurul copilului în timpul primilor săi ani din viață. Din punct de vedere al educației, părinții își influențează copiii în primii ani prin ceea ce *sunt*, prin încrederea pe care o au în viață și prin moralitatea exprimată de actele lor. În această perioadă, copilul, care pare "a nu înțelege nimic", absoarbe intens conținutul sufletesc cel mai profund a tot ce se petrece în jurul lui. Conform lui Jean Piaget, modul de prelucrare a informațiilor se schimbă în mod radical de la naștere până în jurul vârstei de 20 de ani. În acest sens sunt descrise următoarele stadii de dezvoltare: 1- inteligența senzorio-motorie (0-2 ani), 2- stadiul preoperațional (2-7 ani), 3- operațiile concrete (7-12 ani), 4- operațiile formale (12-18 ani).

În etapa antepreșcolară, copilul începe să fie integrat în interrelațiile grupului familial și al celor ce frecventează familia. Începe să sesizeze regulile, interdicțiile, orarul și stilul de viață al familiei, trăind conflicte și stări de confort psihic sau de euforie condiționate de această realitate complexă. S-a demonstrat că există o puternică legătură între climatul familial și tendința de formare a anumitor însușiri caracteriale. Astfel, copiii care cresc într-o familie caracterizată prin armonie, dragoste și respect reciproc, își formează cu ușurință însușiri cum ar fi: încrederea în sine, inițiativă, independență, respect de sine și de alții. Din contră, copiii care nu sunt iubiți și acceptați de părinți, sunt total dominați de aceștia, se vor caracteriza prin: pasivitate, lipsă de curaj și de independență, dificultate în relaționarea cu alții. Dezvoltarea moralității în etapa celei de-a treia copilării generează o oarecare instabilitate emoțională care precede dezvoltarea sentimentelor și stărilor afective legate de relațiile impuse de școală și aprecierea socială a acțiunilor lor. Tot în această perioadă se dezvoltă sentimentele intelectuale. Copilul înțelege și resimte tot ceea ce se întâmplă în familie, conflicte, certuri, despărțiri. Sunt semnificative pentru copil relațiile cu părinții săi. Cele mai bune situații sunt cele ale familiilor cu atitudine clară, caldă, atente la autonomie și care au un control echilibrat asupra copiilor lor.

În concluzie, familia trebuie să fie mediul social în care copilul să crească și să se dezvolte armonios, în care să se simtă iubit și protejat și să își poată manifesta liber trăsăturile de personalitate.

Bibliografie:

- Maria Condor, Psihologia vârstelor, București, 2012.
- Bernard Lievegoed, Fazele de dezvoltare a copilului, București, 2011.
- Elena Stănculescu, Psihologia educației: de la teorie la practică, București, 2013

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. IANCULOVICI SAVDIA
GRADINITA NR. 1 CU P.P. ORSOVA JUD. MEHEDINTI

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. IANOȘIGA IONELA
PROF. NOVĂCESCU ELISABETA-MARIA
GRĂDINIȚA PP PALATUL FERMECAT REȘIȚA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

ROLUL CELOR 7 ANI DE ACASĂ -STUDIUL DE CAZ-

PROF. INV. PRIMAR, IATAN TATIANA CAMELIA
SCOALA GIMNAZIALA NR.7 ALEXANDRIA, JUD. TELEORMAN

Să fii părinte este o provocare. Zi de zi trebuie să înveți cum să gestionezi noile situații, cum să-ți educi mai frumos copiii, cum să faci ca, de fiecare dată, ziua de mâine să fie mai specială, cum să-ți modelezi copiii, în așa fel încât politețea, bunul simț, bunătatea, toleranța, răbdarea, etc. să fie virtuți dobândite pentru tot restul vieții.

În prezent construcția celor „7 ani de acasă” este un proces îndelungat, proces în care avem nevoie de parteneri. Proces în care trebuie să fim conștienți de importanța contribuției fiecăruia dintre noi, ce știm să facem și ce putem face pentru a reuși împreună.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la **IMITAȚIE și ÎNVĂȚARE**, după modelul dat de părinți. Educația pe care copilul o primește de la părinți, în primii 7 de viață, își pune amprenta pentru întreaga viață. Normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la grădiniță, școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative;
- bune maniere și comportament în diverse situații;
- limbaj corect transmis;
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);
- consecvența în realizarea unei sarcini;
- concentrarea atenției;
- perseverența în realizarea unei sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Educația primită în copilărie se reflectă din plin la maturitate, când copilul iese de sub "fusta" părinților este nevoit să se descurce, ca adult, într-o societate greu de înțeles și cu oportunități destul de limitate și foarte competitive. Din acest motiv, specialiștii recomandă părinților să educe copilul mic astfel încât să devină o persoană capabilă să găsească pârghiile necesare pentru a-și croi drumul ușor către un viitor strălucit.

Copilul învață cele mai bune lecții de viață și principii de educație din experiența și prin puterea exemplului. O metodă de a crește un copil capabil și descurcător, cu un viitor promitator în față, este să îi oferi posibilitatea de a explora cât mai multe activități. Îl ajută să extragă mai ușor învățăturile necesare pentru viitor. Ce ne facem însă cu acești copii exploratori? Care au nevoie de experiențe personale pentru a atinge un maxim de potențial? Care ne "încearcă" și care eludează în permanență limitele, pentru a avea propriile experiențe, și astfel, pentru a-și ajusta comportamentele în funcție de regulile celor din jur?

Greselile sunt firești, iar copilul trebuie să știe acest lucru. Cu toate acestea, nu înseamnă că ele trebuie promovate sau încurajate în comportamentul lui. Trebuie să-I explicăm copilului, ori de câte ori avem ocazia, că este normal să greșească, dar că astfel de acțiuni au consecințe neplăcute, pe care trebuie să le înfrunte responsabil.

Studii recente susțin că pedepsirea copiilor nu face decât să înrăutățească un comportament negativ, pentru că pedepsele dezvoltă furie și o atitudine defensivă. Copiii învață, totuși, să mintă ca să nu fie prinși, să evite pedeapsa. De asemenea, pedepsele nu fac decât să-i îndepărteze pe copii de părinți și să scadă influența pe care adultul o are asupra copilului. Greselile sunt firești, iar copilul trebuie să știe acest lucru. Cu toate acestea, nu înseamnă că ele trebuie promovate sau încurajate în comportamentul lui. Trebuie să-I explicăm copilului, ori de câte ori avem ocazia, că este normal să greșească, dar că astfel de acțiuni au consecințe neplăcute, pe care trebuie să le înfrunte responsabil.

BIBLIOGRAFIE:

1. Gheorghe Schwartz, Gabriela Kelemen, Olga D. Moldovan, „Psihologia copilului”, Editura Universității „Aurel Vlaicu”, Arad, 2009
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, „Consilierea și educația părinților”, Editura Aramis, București, 2002

FACTORII EDUCAȚIEI PRIMORDIALE

**PROF. IAURUM GABRIELA,
ȘCOALA GIMNAZIALA „MIHAI VITEAZUL”, BRAILA**

Educația este concepută ca o investiție în om, compusă din mai multe elemente, organizate în sistem, aflate în strânse relații, și care fac ca o modificare produsă în unul dintre ele să se resimtă și în celelalte, astfel încât fiecare element al acțiunii educative poate fi cauza și efectul altuia. Ea reprezintă o preocupare a întregii societăți prin valorificarea optimă a resurselor sale materiale și umane. La realizarea educației contribuie familia, mediul social, școala, biserica, instituțiile culturale, mass-media și structurile asociative. Educația timpurie oferă copiilor de la naștere până la 6-7 ani condiții specifice pentru dezvoltarea lor generală în concordanță cu caracteristicile individuale și de vârstă. Accentul pus pe educația timpurie și anii preșcolară este importantă deoarece aceasta este perioada în care copiii se dezvoltă rapid. În cazul în care procesul de dezvoltare este neglijat în acest stadiu, este mult mai dificil ca pierderile să fie compensate mai târziu. Acțiunile întreprinse de părinți și societate în copilăria timpurie au o influență puternică și de durată asupra progresului individual al copilului. Încă de la nivelul culturii populare a devenit sesizabilă și formulată în sintagme plastice ideea acestei perioade determinante pentru socializarea ulterioară. În această modelare inițială, un fel de dresaj calat pe copil, sunt implicați o mulțime de factori. Primul factor care contribuie la formarea personalității umane în perspectivă multidirecțională este **familia**. Aceasta îl familiarizează cu valorile și normele grupului de referință. Copiii vor face sau vor crede ceea ce vor face sau vor spune părinții, imitând comportamentele acestora. Mediul familial ocupă un loc aparte în ansamblul mediilor educative. Cronologic vorbind, el este primul mediu educațional pentru ființa umană, extinzându-se pe tot traseul vieții”. Totuși, rămâne problema pregătirii părinților în vederea educării copiilor într-un mod eficient. În zilele noastre se organizează activități pentru părinți, se înființează organizații care se ocupă de educarea acestora. Asociațiile de părinți au ca finalitate, protecția copilului prin educație. Pe lângă acest țel fundamental, ele susțin școala în probleme needucaționale, grupuri de cooperare între părinți și profesori.

Cei șapte ani de acasă își pun amprenta pe evoluția comportamentală și psihică a fiecăruia copil devenit ulterior adult. Colaborând cu copilul, implicându-l în activitățile zilnice, învățându-l normele de conviețuire socială, respectându-l ca om, acesta va fi un partener în educație atât în familie cât și în societate. Este important ca părinții, chiar dacă au un mod de viață stresant, să se implice cât mai mult în educația copiilor lor, din primii ani de viață. Atenția reprezintă unul dintre instrumentele care îi învață să fie mai prezenți în viața copiilor lor. Acordându-i atenție în momentul în care are nevoie, părinții vor ști ce-și doresc copiii lor, ce așteptări au și astfel pot deveni cei mai buni prieteni. Felul în care se interacționează cu copilul poate influența stilul de atașament al acestuia și de el depinde dezvoltarea viitoarelor relații. De la părinți, de la mamă în special, copilul învață limbajul articulat, ulterior, regulile elementare de igienă și comportamentale, strict necesare pentru socializări ulterioare.

Mediul social

Formarea și dezvoltarea personalității copilului depinde de calitatea mediului social, condițiile sociale favorabile, organizarea socială democratică, relațiile interpersonale și profesionale. Sunt diferențe semnificative între mediul rural și cel urban, între o textură socială elementară și o alta în care calitatea indivizilor e ridicată. În acest context, copilul de până la șapte ani dobândește norme comportamentale distincte. Civilizația rurală și-a creat în timp reguli foarte rigide, pecând cea urbană își caută încă regulile ce ar trebui aplicate copilului.

Joaca este un prilej pentru micuț să interacționeze cu alți copii, să participe la activități de grup și să-și facă prieteni. În parc și la locurile de joacă, micuții au ocazia să-și petreacă timpul cu alți copii de aceeași vârstă și să relaționeze cu ei. Va deveni parte dintr-o colectivitate și dintr-o echipă și va învăța să comunice cu ceilalți copii. În colectivități apare și competiția constructivă și prietenească, spre exemplu, momentul în care copilul tău își va dori să-l întrecă în alergare pe un prieten de-ai săi și va depune puțin mai mult efort decât de obicei să-și atingă acest scop. Devine ambițios și își dorește să fie cel mai bun, ceea ce nu poate fi decât benefic.

Totodata, copiii învață prin joc ce înseamnă eșecul sau victoria, va învăța ca pentru a gusta victoria va trebui să alerge mai repede, să se ascundă mai bine, etc. Eșecul este o parte importantă a vieții, uneori ne atingem obiectivele cu ușurință, alteori nu, iar jocul îl învață pe micuț că uneori mai și pierzi, însă nu renunți, ci mai încerci o dată.

Rolul jocului în dezvoltarea inteligenței. Chiar mai mult decât exercițiile propriu-zise de aritmetică sau citire, pe micuțul tău îl vor ajuta jocurile educative. Puzzle-urile, jocurile de construcție și jocurile logice vor contribui la dezvoltarea inteligenței copilului.

De altfel, jocurile educative sunt recomandate încă din primii ani de viață. În această perioadă copiii pot învăța culori sau sunetele pe care le scot diverse animale. Mai târziu, putem continua cu jocurile de memorie cu cartonașe desenate, numărători colorate prin care copiii să facă operațiuni matematice simple sau jocuri cu litere prin care să-l familiarizăm cu alfabetul.

Este important să alegem jocuri adecvate vârstei lui, care să-l provoace mereu, să nu-l plictisească și să vină mereu cu ceva nou, pentru a-l ține interesat. Bineînțeles, ele nu trebuie nici să-l solicite prea mult, chiar dacă noi, părinții, tindem să privim cu lejeritate un joc de logică, un copil de câțiva ani s-ar putea să-l găsească prea dificil de rezolvat și, prin urmare, îl va abandona în scurt timp.

Nu trebuie uitate de jocurile prin care copiii învață o limbă străină, la vârste fragede ei au o capacitate extraordinară de a prinde un limbaj nou, așa că e bine să profiți de această perioadă și să introduci în viața lui, treptat, câteva cuvinte în engleză sau franceză.

Școala semnifică principalul cadru și mediu educațional, infuzat permanent de noi cunoștințe, metode, mijloace, valori, orientat de finalități, susținut de o asistență psihopedagogică profesionistă și conceput ca o „activitate de educare a generației tinere”, ca un „sistem complex de influențe organizate și exercitate sistematic asupra copiilor și tinerilor”. (Radu, 1981, apud Panturu, coord., 2008, 98). Profesorul trebuie să țină cont în orice moment de elevii săi, trebuie să-i ajute să găsească soluții la problemele lor și să-i orienteze pe drumul cel bun, stimulându-i să se autodepășească.

Benzile desenate și desenele animate fac și ele parte din formarea inițială a copiilor de pînă la 7 ani. Canalele de televiziune specializate ocupă în ultima vreme un rol determinant în formarea inițială cu atât mai pregnantă cu cât timpul alocat televizorului este adesea de durată semnificativă.

Biserica Alt factor care contribuie la dezvoltarea personalității umane îl constituie biserica. Ea „compensează nevoia de filiație activă pe o linie ideatică, prin excelență spirituală”. (Cucos, 200, 49) Influența educativă a bisericii se realizează prin intermediul orelor de religie desfășurate la nivelul școlii, prin ceremoniile religioase din cadrul locașelor de cult și prin activitățile caritabile organizate la nivel de societate. O dată cu intrarea copilului în școală, biserica va instaura o educație sistematică, explicită, în perspectiva valorilor credinței.

Rolul bisericii, ca instituție în formarea cetățeanului din punct de vedere moral, este primordial. Dacă până în secolul al XVI-lea religia era considerată „știința supremă ce subordona toate celelalte domenii ale cunoașterii”, în urma schimbării raporturilor dintre societate și biserică, rolul religiei a fost limitat. Secularizarea a însemnat diluarea valorilor morale și religioase, „valori ce până nu demult erau considerate generatoare de unitate socială”. Astăzi, se caută coeziunea pornind de la valori civice și idealuri politice. “Structura societății din zilele noastre a căpătat un puternic caracter subiectiv, iar acum ea pare să-i domine pe oamenii care inițial au creat-o”. (Lakatos, 2010, <http://semneletimpului.ro/revista/Biserica-punct-de-reper-pierdut-78.html>). Atât viziunea estetică și filosofică a afirmării „marilor idei generale ale umanității” și a proclamării „nobleței omului sub forma cultivării sufletului”, (Patapievici, 2008, apud Lakatos, 2010) cât și viziunea moral-creștină a vieții au fost înlocuite cu pragmatismul și relativismul ideologic postmodern. Totuși, în această lume modernă, plină de probleme și situații solicitante, este nevoie de un punct fix, de repere stabile, de valori care nu se schimbă. Este nevoie de biserică, pentru că oamenii nu pot exista fără Dumnezeu.

Institutele culturale

Ca un factor complex al educației, institutele culturale, reprezentate prin muzee, teatre și case de cultură, își aduc aportul pe linia dezvoltării personalității umane. În cadrul acestora se organizează programe eficiente de îmbogățire a culturii generale și de petrecere a timpului liber. Aici copii preiau modele culturale

și le aplică apoi în viața lor. Învățarea timpurie favorizează oportunitățile de învățare de mai târziu. Deprinderile și cunoștințele dobândite devreme favorizează dezvoltarea ulterioară, iar deficiențele conduc la oportunități de învățare ratate sau slab valorificate. Aceste argumente sprijină dezvoltarea unor servicii de educație timpurie și îngrijire, în special pentru comunitățile defavorizate, acolo unde interesul pentru instruire este scăzut, iar rata abandonului școlar este mare. Susținerea învățării și a educației în acest segment economico-social apare ca o soluție pentru oferirea de șanse egale tuturor membrilor societății

Efectele pozitive ale educației timpurii - Educația timpurie are un efect pozitiv asupra abilităților copilului, asupra carierei sale școlare (note mai mari, repetenție scăzută). Copiii dobândesc atitudine pozitivă și motivație pentru activitatea școlară, se îmbunătățește abilitatea intelectuală a copilului pe termen scurt, se schimbă percepția celorlalți asupra potențialului copilului; - Educația timpurie dezvoltă abilitățile sociale ale copiilor, independent de mediul de proveniență, atunci când mediul educațional și interacțiunea adult-copil promovează calitatea și incluziunea.

Focalizarea pe educația timpurie și anii preșcolari este importantă deoarece aceasta este perioada când copiii se dezvoltă rapid și, dacă procesul de dezvoltare este neglijat în acest stadiu, este mult mai dificil și mai costisitor să compensezi aceste pierderi mai târziu. Este binecunoscut și evident faptul că alegerile făcute acum și acțiunile întreprinse de părinți și de societate în copilăria timpurie au o puternică și mai de durată influență asupra progresului individual al copilului și asupra progresului națiunilor, în sens larg.

Bibliografie

Constantin Cucoș, Pedagogie, editia a II-a revazuta si adaugita, Editura Polirom, 2002

Noveanu Eugen, Dan Potolea, Stiintele educatiei, Dictionar enciclopedic, Editura Sigma, Bucuresti, volumul I, II, 2007, 2008

Antonesei Liviu, Paideia. Fundamentele culturale ale educației, Polirom, 1996.

Elena Tipa: "Necesitatea abordarii parteneriatului educational in gradinita"- Revista Învățământului Preșcolar, nr. 3-4/2006;

Grădinița altfel- Editura V&I Integral, București, 2003;

Liliana Ezechil, Mihaela Paisi Lăzărescu

"Laborator preșcolar"- ghid metodologic. Editura: MINIPED (2017), București

H. R. Patapievici -Omul recent, Ed Humanitas, 2008, București

Andrei Eugen Lakatos, Biserica, punct de reper (pierdut) <https://semneletimpului.ro/> FEBRUARIE 2010

Călineci, Marcela Claudia II. Țibu, Speranța Lavinia-**Părinții în școala mea**: ghid de idei practice pentru activități cu părinții / -București: UNICEF, Vanemonde, . 2013

DIALOGUL IN FAMILIE

PROF. IBANESCU ROXANA
ȘCOALA GIMNAZIALA NR.1 IBANEȘTI

Nevoile în comunicare sunt: nevoia de a spune, nevoia de a fi înțeles, nevoia de a fi recunoscut, nevoia de fi valorizat, nevoia de a influența, nevoia de intimitate. Foarte rar se întâmplă ca cineva să aibă în armonie toate aceste șase nevoi, de regulă fiind dezechilibrate ca proporții. Nevoile în comunicare funcționează diferit la femei și bărbați, adulți și copii – un lucru foarte important de care trebuie să ținem cont în procesul de comunicare. În multe familii nu se ajunge la un nivel de împărtășire complexă, tocmai datorită reacțiilor nepotrivite ale celuilalt. Dostoievski spunea că,, rolul părinților nu este doar pentru a învăța copii, ci și să reînvețe ei de la aceștia inocența, spontaneitatea, entuziasmul”, iar toate aceste schimburi nu se pot realiza decât prin empatie și dialog.

Dacă este să definim termenul dialog îl putem cataloga ca fiind un instrument al comunicării dintre oameni, mai exact este hrana relației lor, deoarece nu putem să avem relații fără să dialogăm, și nici nu putem dialoga dacă nu ne leagă o emoție, un sentiment, o legătură. Astfel familia presupune un scop comun pentru mai multe persoane respectiv acesta se traduce prin faptul că atunci când educăm și noi ne educăm și de aici acea evoluție unitară. Toate acestea se pot întâmpla doar dacă ne ascultăm copiii și nu doar îi constrângem sau îi forțăm în mod autoritar și amenințător, pentru că mai devreme sau mai târziu vor reacționa. Un dialog eficient presupune dezvoltarea unor abilități de comunicare, iar dezvoltarea acestora presupune execuție de comunicare. Căutăm să înțelegem intenția partenerilor de comunicare fără prejudecăți și cu răbdare. Încercăm să ne exprimăm propriul punct de vedere și să demonstrăm că înțelegem punctul de vedere al celorlalți parteneri de comunicare. În acest context, se poate spune că actul de comunicare este și o chestiune de încredere și de acceptare a celorlalți, a ideilor și sentimentelor lor, a faptului că sunt diferiți și că, din punctul lor de vedere, au partea lor de dreptate. Mai bine spus, părintele trebuie să manifeste un comportament empatic față de copil/ copii pentru că numai așa se poate favoriza schimbul de informații, de altfel este foarte important crearea unui climat de lucru favorabil, o stare afectivă pozitivă, o relație permisivă care să încurajeze gândirea creativă a copiilor, apreciindu-i mereu și susținându-i atunci când dau de greu. Pentru o comunicare eficientă părinte-copil sunt necesare mai multe lucruri din partea părinților: efort, răbdare, mesaje clare și concise, atenție, afecțiune, timp, respect și încredere. Toate acestea pot asigura evitarea obstacolelor în comunicare, feedback și alterarea rolurilor de emițător și receptor la cei doi parteneri ai comunicării. Încurajarea este mult mai importantă decât orice aspect al creșterii și educării copilului

Profesorul Florian Colceag spunea că misiunea de părinte are trebui să aibe drept țintă contruirea unor oameni puternici care să nu fie manipulate cu ușurință, care sunt creativi și vor găsi soluții la problemele actuale, care știu ce își doresc în viață, care gândesc diferit și văd oportunități acolo unde alții nu le văd. Deci ce deducem noi este că avem nevoie de un obiectiv și nu doar atât de un plan pentru a realiza ceea ce dorim pentru copilul nostru. Cu toții ne dorim o comunicare perfectă cu copiii noștri, la fel cum, probabil, ne-am fi dorit-o cu propriii părinți atunci când eram noi înșine copii, dar nu s-a putut și poate atât au primit și ei la rândul lor de la părinți. Astfel pentru a nu se perpetua această distanță părinte-copil ar fi bine să ne oprim din tot ceea ce facem și să ne învățăm să apelăm la dialog deoarece numai altfel putem construi și stabili legături de care să ne bucurăm tot restul vieții și nu doar atât este o modalitate de a ne comunica iubirea, grija și respectul pentru copilul nostru.

Bibliografie

- Colceag Florian, Florin Alexandru, COPILUL TĂU ESTE UN GENIU, Promer Group, 2016
- Moscovici S. (coordonator), PSIHLOGIA RELAȚIILOR CU CELĂLALT, Ed. Polirom, 1998.
- de Peretti A., Legrand J. A., Boniface J., TEHNICI DE COMUNICARE, Ed. Polirom, 2001.
- <https://doxologia.ro/cresterea-copiilor/cand-inceteaza-dialogul-familie-atunci-sa-ne-temem-dragostea-sa-nu-subjuge-sa-nu>
- <https://www.eva.ro/psihologie/familia-ta/comunicarea-in-familie-articol-6285.html>
- <https://www.scoala-familiei.ro/comunicarea-in-familie/>

COPIII - OGLINDA PĂRINTILOR

PROF. ICLEANU LILIANA-
GRĂDINIȚA " FLOARE DE COLȚ"-BUCUREȘTI



Educația în general poate fi definită ca "acțiune care permite ființei umane să-și dezvolte aptitudinile sale fizice și intelectuale, ca și sentimentele sale sociale, estetice și morale, în scopul realizării cât mai bine posibil a misiunii sale de om" (Reboul Oliver).

În realizarea "misiunii de om" intervin tipurile de educații – educația intelectuală, educația moral-civică, educația estetică, educația fizică, educația tehnologică, precum și noile educații - educația pentru drepturile omului, educația pentru democrație și participare, educația pentru pace și cooperare etc.

Noile educații au rolul de a rezolva problemele actuale cu care se confruntă societatea prin pregătirea forței de muncă în diverse domenii de activitate, prin producerea de noi informații, prin educarea preșcolărilor și școlărilor în spiritul toleranței, al păcii și cooperării, al solidarității și ocrotirii mediului înconjurător. Întregul proces educativ este influențat de componentele relației școală-familie-societate.

Fiecare componentă a relației intervine cu particularitățile sale și acționează direct sau indirect asupra celorlalte componente. Copilul își însușește primele noțiuni de educație în familia sa, părinții fiind cei care își asuma rolul de educatori.

În cadrul familiei, copilul își formează anumite obiceiuri și reacții, strâns legate de condițiile familiale, sociale, geografice, ereditare sau morale. În familie, rolul părinților este de a învăța copilul ce este viața în ansamblul ei, de a-i forma deprinderile igienice, care îi vor apăra și întări sănătatea, de a-i largi treptat orizontul intelectual și spiritual și de a-i oferi acel bagaj de cunoștințe care îi vor permite să se cunoască în primul rând pe sine însuși, să dobândească echilibrul și armonia interioară și să știe să recunoască adevărul.

De asemenea, persoanele cu o excelentă comportare în societate au ceea ce se cheamă "cei șapte ani de-acasă", ceea ce evidențiază rolul familiei în educația copiilor, educație care nu se oprește nici la șapte ani, nici la vârsta adolescenței și uneori nici chiar la maturitate.

Educația copiilor devine astfel o sarcină de mare răspundere și pentru a putea transmite propriilor copii lumina cunoașterii, părinții trebuie să manifeste multa înțelepciune și o dragoste profundă.

Acolo unde dragostea este prost înțeleasă sau lipsește căldura căminului, unde educația se bazează pe teorii închistate într-un noian de prejudecăți, acolo unde părinții nu au "timp" să se ocupe de copii, dar mai ales au uitat ce înseamnă universul copilăriei și sufletul de copil, educația nu realizează decât un dresaj, o îngustare a capacității afective și mintale care se traduce prin complexe, refuzări, temeri, idei preconcepute și intoleranță.

Experiența personală a copilului devine limitată, cunoașterea vieții apare sub formă de șabloane, iar în loc să se dezvolte o personalitate care are capacitatea de a iubi, de a înțelege și a cuprinde totul, formăm un om cu o minte și un suflet înguste și strâmbe. Dragostea parintească se manifestă sub diferite forme care au influența asupra comportamentului copilului.

Autoritarismul anihilează acțiunile spontane ale copilului. Extrema cealaltă, răsfățul exagerat, sufocă personalitatea viitoare a copilului. Copiii sunt nu numai componenți ai familiei, ci și niște martori plini de curiozitate, dispuși să imite cu ușurință viața de familie. Jocurile copiilor la vârsta preșcolărității sunt inspirate din viața de familie. Băieții se joacă "de-a tata", ei "vin de la serviciu", iar fetițele își îngrijesc "păpușile" mimând cel mai perfect sentiment matern. Jocul "de-a casa", "de-a familia", "de-a tata și de-a mama" sunt tot atâtea exemple în care se manifestă atmosfera dintr-o familie.

Adolescentul însă judecă și compară, discern singur binele și răul, ce-i este folositor și dăunător pentru viața sa. De asemenea, adolescentul devine răspunzător de acțiunile sale, de ținuta sa morală și de felul cum își construiește viitoarea personalitate. La vârsta adolescenței, tinerii beneficiază de ajutorul și exemplul atât al familiei, cât și al școlii și societății.

Se spune că "așchia nu sare departe de trunchi" și trebuie să înțelegem cât de importantă este educația copiilor în familie, cât de hotărâtor este pentru urmași exemplul bun al părinților. În societatea actuală problema agresivității preocupă în cel mai înalt grad pe părinți, profesori și societatea civilă.

Conceptul de agresivitate este greu de definit. În limba latină cuvântul *aggredior* are mai întâi semnificația de "a merge spre", "a se apropia" și abia pe urmă sugerează ideea unui atac. Unii specialiști susțin ca agresivitatea ar fi unul dintre înfrământările produse ale unei eredități patologice și ale unui mediu stricat.

După alții, agresivitatea este un fenomen "fișc" și la copilul sau adolescentul normal. Se spune că fără agresivitate omul n-ar rezista în mediul în care trăiește, deoarece agresiunea este indispensabilă cuceririi unui loc în grupul social, fiind baza constructivă a oricărei activități. Se cuvine să facem deosebirea între agresivitate și ceea ce numim pragul ei maxim - violența, deoarece agresivitatea umană nu antrenează inevitabil violența.

Desigur că agresivitatea nu poate fi numai de natură socială, în producerea ei având un rol important și matricea genetică. Aceasta poate fi redusă prin metodele de educație pe care școala le aplică, dar și prin implicarea familiei pentru evitarea actelor de violență.

Se observă că un copil care îndură în familie presiunea comportării părintești dure, își însușește și el același fel de comportare: devine dur în relațiile cu ceilalți copii. Părerea că bătaia îndreaptă ceva s-a dovedit a fi incorectă.

Unii părinți motivează că propriul copil este agresiv, crud, brutal pentru că "așa s-a născut". Dacă ei află că propriul copil l-a bătut pe altul, recurg la bătaie, adică fac exact ceea ce nu trebuie să facă.

Situația scapă de sub control atunci când părinții nu se pot stăpâni, dacă "se lasă scoși din răbdări", adică sunt manevrați de copii; dacă părintele rămâne lucid, copilul își dă seama ce înseamnă stăpânirea de sine, siguranța reacției sale.

Părinții trebuie să analizeze cu multă atenție ieșirile agresive ale copiilor, să nu-i pedepsească în mod subiectiv și pe nedrept. Este normal ca părinții să aibă dreptul de a folosi mijloace de constrângere și de recompensare, dar să nu se exagereze.

Agresivitatea este un factor important al comportamentului uman, fiind întotdeauna dirijată împotriva cuiva. Motivele pentru care copiii devin agresivi sunt extrem de numeroase. Copilul trebuie să aibă legături, cu grupul cărui îi aparține, altfel resimte sentimentul de nesiguranță care poate degenera în ostilitate.

Copiii familiilor numeroase nu se arată prea dificili și înțeleg repede regulile vieții sociale, dar copiii care provin din familii reduse iau cunoștință cu regulile vieții sociale abia când merg la școală. Familiile numeroase sunt un bun teren de pregătire pentru viața socială. Felul în care părinții își cresc copiii poate să aducă un început de soluție la problema agresivității.

Există anumite condiții care pot contribui la reducerea acesteia: fiecare să fie în stare de a se respecta, trebuie evitată perturbarea relațiilor esențiale dintre indivizi, adulții trebuie să definească clar caracteristicile comportamentului admisibil.

Experiența a arătat că dacă dăm destulă dragoste și ne ferim, pe cât posibil să-i frustrăm, copiii nu se mai manifestă agresiv. În prezent constatăm că învățământul suportă o serie de schimbări în ceea ce privește instrucția și educația copiilor, deoarece până nu demult se aprecia că învățământul avea ca obiectiv instruirea sau transmiterea de cunoștințe.

Condițiile sociale actuale s-au schimbat foarte mult și de aceea, școala va trebui să se adapteze acestor schimbări, îmbinând aspectele socio-afective cu cele intelectuale.



Jacques Delors afirma: "Asistăm la o formidabilă mutație a lumii care ar putea aduce mai binele sau ne-ar putea bascula spre mai rău. Într-o lume în plină mutație, educația are dificila misiune de a transmite o cultură acumulată de secole, dar și o pregătire pentru un viitor în bună măsură imprevizibil".

Ce înseamnă să fii un părinte bun? Care sunt caracteristicile lui?

Desigur, definițiile vor fi diferite, însă există câteva puncte comune.

Iată 6 lucruri pe care le fac părinții buni.

1. Ghidează și oferă ajutor, nu cer și nu forțeză

Părinții vor ca cei mici să aibă succes în viață și atunci îi împing de la spate, îi forțeză să facă diverse activități, îi amenință și chiar îi pedepsesc dacă nu vor să practice un anumit sport, sau să exerseze la un anumit instrument, sau să ia notele cele mai bune. Însă aceste lucruri nu înseamnă că îi ajută, dimpotrivă. Mulți părinți își proiectează asupra copilului propriile dorințe neîmplinite sau pe principiul "Știu eu ce e mai bine", fără să țina cont de capacitățile fizice, intelectuale sau de aptitudini ale acestuia.

2. Le antrenează independența

Copiii trebuie să știe să se descurce singuri, indiferent că este vorba despre teme, treburi casnice sau prietenii. Cei mici trebuie lăsați să își rezolve singuri problemele. Nu este recomandat să faci temele în locul copilului, să îi spui ce să se joace și cum sau să îi spui ce să zică într-o anumită conjunctură.

3. Sunt un model bun

Copiii văd și aud tot. Dacă ții să împărtășești partenerului ultima bârfă a cartierului, fă-o când cel mic nu este în preajmă. Cu siguranță vrei să ai un copil drăguț, empatic, manierat. Atunci ai grijă și la propriul comportament care va fi copiat de copil foarte repede.

4. Nu umilesc copilul

Nu e părinte căruia să nu-i fi sărit țandăra dintr-un motiv sau altul. Însă, indiferent ce ar face copilul, nu este recomandat să-l insulti, să-l umilești. Poartă-te cu el așa cum ai vrea să se comporte alții cu tine.

5. Le arată zilnic copiilor dragostea lor

În zilele noastre, aglomerația din programul părinților este ceva obișnuit. Însă copiii au nevoie să simtă dragostea. Nu trebuie să fie gesturi de iubire ieșite din comun. Un bilețel cu “te iubesc” pus în pachetul sau să-i povestești ce ți s-a întâmplat peste zi, pot întări legătura dintre voi.

6. Își cer iertare când greșesc

Cu siguranță îți înveți copilul să-și ceară iertare atunci când fac ceva greșit. Însă este la fel de important ca și tu să-ți recunoști propriile greșeli, chiar dacă sunt față de copilul tău, indiferent cât a fi de mic. În acest fel, el învață să-și asume responsabilitatea pentru propriile fapte.

Bibliografie:

1. Cury, Augusto, ” Părinți străluciți, profesori fascinanți”, Editura For You, 2011
2. Neamțu C., Gherguț A. “ Psihopedagogie specială”, Editura Polirom, Iași, 2000
3. Verza E., “ Metodologii contemporane în domeniul defectologiei și logopediei”, Editura U.B., 1978
4. Bocancea C., Neamțu G., “ Elemente de asistență socială”, Editura Polirom, Iași, 1999
5. Neamțu C., ” Deviația școlară- ghid de intervenție în cazul problemelor de comportament ale elevilor, Editura Polirom, Iași, 2003

IMPORTANTA CELOR SAPTE ANI DE ACASA

**PROF. INV. PRESCOLAR: IEDARAN ANA-MARIA
GPP NR.7 SATU MARE**

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale.

Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Dorința permanentă - manifestată la vârsta de câteva luni - de a fi luat în brațe reprezintă o nevoie a copilului și nicidecum un moft, motiv pentru care ea trebuie satisfăcută, nu refuzată celui mic. El încă nu poate merge, iar nevoia lui de explorare este foarte mare. Fiind în brațe, mama se mișcă, el, copilul, poate explora tot ceea ce îl înconjoară.

Este foarte important ca mama să vorbească în permanență cu copilul și să-i citească povești, pentru că el învață prin imitație. Referitor la obiceiul adulților de a vorbi „pe limba bebelușilor” în preajma celor mici, psihologii spun că nu trebuie neapărat eliminat acest obicei, însă pentru a-l ajuta pe copil să progreseze din punctul de vedere al limbajului, trebuie dublat cu expresii corecte. Spre exemplu, putem spune „hai să păpăm”, dar să adăugăm imediat și „hai să mâncăm”.

Între 1 și 3 ani, este foarte important ca micuțul să aibă în jurul lui foarte mulți stimuli, în special jucării, și este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap părinților. Să zicem că trage de fața de masă. El nu face asta pentru a trage acea față de masă, ci pentru a ajunge la ceva ce este pe masă și la care nu ajunge. O face, deci, pentru a-și rezolva o problemă.

După vârsta de un an apar și crizele de personalitate, care se manifestă, de regulă, în locurile publice. Copilul este egocentric și știe că, dacă va face o criză, mama îi va satisface dorința. Foarte important pentru părinți este să încerce să controleze această criză (încercăm, spre exemplu, să-l ținem, pentru a preveni lovirea) și să-i explice, calm, că nu va primi acea jucărie sau acea bomboană pentru care face criza.

Între 5 și 6 ani, copiii încep să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, și perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate.

Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țin sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit.

Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învață și formulele de adresare. Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulți copii care ajung chiar și în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învățat să spună tuturor «tu».

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

STILURILE DE ATAȘAMENT DIN PRIMII ȘAPTE ANI DE VIAȚA

PROF. CLAUDIA IELCEAN
LICEUL TEORETIC „ANA IPATESCU” GHERLA, JUD. CLUJ

Desi bagajul genetic joacă un rol important în dezvoltarea copilului, din ce în ce mai multe studii relevă importanța determinantă a experiențelor timpurii. Astfel, **sub influența mediului, genele pot fi activate sau dezactivate, remodelând schema de dezvoltare atât în sens pozitiv, cât și în sens negativ.** Un număr semnificativ de cercetări au stabilit că există șapte aspecte ale mediului familial timpuriu care susțin dezvoltarea cognitivă și psihosocială a copiilor și ajută la pregătirea sa pentru școala și viață (sursa: “Dezvoltarea Umana”, Diane E. Papalya, Sally Wendros Olds și Ruth Duskin Feldman, Editura TREI, 2010):

1. Incurajarea explorării mediului.
2. Mediarea de către un adult a învățării abilităților cognitive și sociale de bază.
3. Lauda și întărirea pozitivă a progreselor în dezvoltare.
4. Indrumarea și exersarea și extinderea abilităților.
5. Evitarea dezaprobării sau a folosirii unor tehnici greșite de disciplinare.
6. Comunicarea bogată și reactivă.
7. Ghidarea și limitarea comportamentului printr-o disciplinare corectă.

Factorii stresanți - cum ar fi îngrijorările financiare, neînțelegerile în relația de cuplu și bolile vor avea un impact negativ asupra dezvoltării copilului dumneavoastră, mai ales dacă acestea întrerup relația „oferă și întoarce”. Un părinte nu poate fi considerat rău, dacă are programul de muncă încărcat sau folosește mult telefonul mobil.

Este important ca părinții, chiar dacă au un mod de viață stresant, să se implice cât mai mult în educația copiilor lor, din primii ani de viață. Atenția reprezintă unul dintre instrumentele care îi învață să fie mai prezenți în viața copiilor lor. Acordându-i atenție în momentul în care are nevoie, veți ști ce-și doresc copiii dumneavoastră, ce așteptări au și astfel puteți deveni cei mai buni prieteni.

Conștientizarea este o abilitate importantă. Felul în care interacționați cu copilul poate influența stilul de atașament al acestuia și de el depinde dezvoltarea viitoarelor relații.

Stilurile de atașament afectează modul în care copilul își dezvoltă relațiile viitoare

Stilurile de atașament reprezintă o altă parte crucială în dezvoltarea copilului. În 1969, cercetătoarea Mary Ainsworth a realizat un studiu pe bebeluși și a ajuns la o constatare ciudată. Ea a observat cum reacționează bebelușii când mama lor părăsește încăperea, precum și cum răspund, când aceasta revine. În baza observațiilor ei s-a ajuns la concluzia că există patru stiluri de atașament pe care copiii le pot avea:

- sigur
- anxios-nesigur
- anxios-evitant
- dezorganizat

Ainsworth a descoperit că bebelușii siguri se simt în dificultate atunci când îngrijitorul lor pleacă, dar sunt fericiți când acesta revine. Pe de altă parte, copiii nerăbdători-nesiguri se supără înainte ca îngrijitorul să plece și sunt nerăbdători când se întorc.

Copiii anxioși nu sunt supărați de absența îngrijitorului lor și nici nu sunt încântați când acesta revine în cameră.

Atașamentul dezorganizat este valabil copiilor abuzați fizic și emoțional. Acestora le este dificil să se simtă protejați de persoanele în grijă cărora rămân.

„Atașamentul este necesar pentru a face față provocărilor vieții”, este de părere Hilary Jacobs Hendel, psihoterapeut specializat în atașament și traume. „Și atașamentul sigur este stilul ideal”, a precizat specialistul.

Copiii care sunt siguri de atașamentul părinților lor, pot să se simtă triști când aceștia pleacă, dar sunt încântați când părinții revin. Această stare arată că relația lor este de încredere. Pe măsură ce cresc, copiii cu atașament sigur au relații prietenoase cu părinții, profesorii și prietenii. Ei văd aceste interacțiuni ca locuri „sigure”, unde nevoile lor sunt satisfăcute.

„Stilurile de atașament sunt stabilite la începutul vieții și pot influența satisfacția unei persoane la vârsta adultă. În calitate de psiholog am văzut cum stilul de atașament poate influența relațiile lor intime. De exemplu, copiii care s-au simțit mai puțin protejați de părinții lor, fiindu-le neglijate emoțiile, sunt mai predispuși spre anxietate”, spune Hendel.

Adulții de multe ori se tem de acest contact strâns și chiar îi pot „respinge” pe ceilalți pentru a se proteja de durere. Adulții anxioși și nesiguri se pot teme de abandon, devenind hipersensibili la respingere.

Când ajung elevi în clasa întâi sau a doua, copiii încep să își facă prieteni. De asemenea, ei cer să fie acceptați de la egal la egal și sunt mai bine pregătiți să vorbească despre sentimentele lor.

„Când fiica mea avea 7 ani, ea a putut să-și verbalizeze dorința de a-și găsi un prieten. În calitate de părinți nu putem controla fiecare aspect al bunăstării copilului nostru. Ceea ce putem însă face este să-i încurajăm, să-i îndrumăm. Le putem arăta modul în care gestionăm sentimentele, astfel încât atunci când se confruntă cu propriile relații eșuate, cu divorțul sau cu stresul la locul de muncă, se pot gândi la modul în care mama sau tata au reacționat atunci când erau tineri”, spune Handel.

CONCEPȚIA DESPRE EDUCAȚIE, COPIL ȘI COPILĂRIE ÎN ROMANIA PERSPECTIVĂ ISTORICĂ

PROF. IOAN RADU IELCEAN
LICEUL TEORETIC „ANA IPĂTESCU” GHERLA

Până în 1989 în România, copilul și copilăria au parcurs istoricește tendințele europene, cu o defazare a ritmului determinată de circulația informației în secolul XIX-lea, dar mai ales de izolarea intelectuală, culturală și socială la care a fost expusă familia din România în anii comunismului. Aflată în plin proces de modernizare a învățământului în a doua jumătate a secolului XIX-lea, în România s-a manifestat un interes crescut pentru Herbart și herbartianism, în urma constatării ineficienței sistemului monitorial practicat în școli dar și prin influența exercitată de profesorii de pedagogie sau pedagogii sași care au studiat în Germania și Austria. Pentru Herbart - reprezentant al rigorismului pedagogic – educația reprezintă „un proces de formare a individului”. El introduce noțiunea fundamentală de guvernare având în vedere prezentul, ca precedând instrucția și fiind necesară pentru a contracara „zburdălnicia sălbatică a copilului”. Herbart impune un rol activ al educatorului, care avea sarcina de a supraveghea acțiunile copilului, de a emite interdicții, ordine și de a-l pedepsi. Herbart îl conduce în felul acesta pe copil la formarea capacității de ascultare prin constrângere. Pe termen scurt, scopul educației la Herbart era dobândirea cunoștințelor (oferind posibilitatea pregătirii corpului de funcționari publici necesari), iar pe termen lung asimilarea noțiunilor morale și formarea caracterului. Aceste finalități, susținerea autorității educatorului în învățământ, dar mai ales teoria lecăiei și a treptelor formale au făcut ca sistemul herbartian să se extindă până către sfârșitul secolului al XIX-lea, când criticile devin tot mai virulente. Concomitent cu herbartianismul, au circulat în epocă și ideile altor pedagogi, care concepeau diferit copilul și primii ani de viață. Astfel, Diesterweg concepe educația ca „un proces de stimulare și susține natura activă a copilului, respectiv folosirea conversației euristice ca mijloc de educare. Diesterweg lansează și ideea educației ca dezvoltare a potențelor umane potrivit naturii fiecăruia la maximum posibil, idee care se menține actuală peste timp, deși la vremea aceea a rămas departe de lumea reală a școlilor. Importanța primilor ani pentru formarea individului își găsește adeptul și în Froebel care în 1837 înființează prima grădiniță de copii la Blankenburg, care este promovată și în România prin „Legea pentru școlile mici” (abia în 1909) funcționând după metoda sa, în timpul unui mandat al lui Spiru Haret. În concepția lui Froebel lumea este creația lui Dumnezeu, spiritul uman este de esență divină, iar dacă omul este privit ca o ființă creatoare și activă și percepția asupra copilului este una de ființă activă. Promovarea de către Froebel a jocului la vârstele mici (de la 3 la 9 ani) ca mijloc de dezvoltare a forțelor interne ale copilului, dar și ca modalitate de realizare a intuiției, sunt idei care au pătruns și în România începutului de secol XX, dar progresul a fost extrem de lent.

Practica educativă și interesul crescut pentru educația din școlile noi impun nevoia de cunoaștere a „materiei prime”; apar preocupări pentru cunoașterea copilului ca reacție față de școala și pedagogia tradițională axată pe educator. Anul 1898 este un an de referință pentru schimbarea plasării centrului de greutate de la magistrul către copil/elev, prin apariția lucrării „Paidologie – Echipă pentru o știință a copilului” aparținând lui Oskar Chrisman și „care reprezintă mai mult un manifest decât o contribuție pozitivă la studiul copilului” (Stanciu, 1995), dar care anunță importanța psihologiei copilului și conceperea teoriei educației derivate din aceasta. Dacă în plan european pledoaria pentru schimbarea atitudinii față de copil a debutat prin lucrarea suedezei Ellen Key, „Secolul copilului”, construirea unui sistem de educație care să plaseze în centrul preocupărilor sale copilul cu particularitățile proprii copilăriei, mai întârzie pe teritoriul românesc. Începutul secolului XX în învățământul din România cunoaște o focalizare asupra școlii din mediul rural, atât prin realizarea infrastructurii, cât și prin cuprinderea în învățământul primar a unui număr cât mai mare de copii. Astfel, dacă la 1899, cifrele epocii vorbesc despre 84% din populația rurală ca analfabetă, în numai 10 ani, prin aceste preocupări procentul scade la 65%. Extinderea numărului de școli primare, dar și modul în care s-au dezvoltat instituțiile pentru copiii sub vârsta școlarității în perioada următoare este relevantă pentru a înțelege prioritățile momentului: alfabetizarea populației³.

Conceptiile promovate de reprezentanții educației noi (John Dewey, Maria Montessori, Eduard Claparede, Ovide Decroly) ajung în România prin diferite căi, dar și idei proprii educației noi se nasc în același timp în țara noastră.

După 1989 putem vorbi despre importante schimbări în atitudinea față de copil atât în familie, cât și în mediul instituțional, precum și de schimbări importante pe care le-a experimentat sau le experimentează instituțiile de educație timpurie din România.

MATEMATICA CELOR 7 ANI DE-ACASA

**PROF. MANUELA IACOB,
COLEGIUL NAȚIONAL CUZA VODA, HUȘI**

Literatura de specialitate ne spune că „80% din arhitectura cerebrală a individului se dezvoltă în perioada prenatală. 60% din structurile mentale ale unui adult se formează în primii trei ani de viață și din acestea 50% înainte de naștere. Copilul se naște cu 100 miliarde de celule nervoase, între 1/4 și 1/5 din celulele nervoase ale creierului unui adult și petrece primii trei ani din viață adăugând celule gliale pentru a sprijini și hrăni acești neuroni. La 6 ani copilul are două treimi din creierul unui adult și are de 5-7 ori mai multe conexiuni între neuroni decât creierul unui copil de 18 luni sau al unui adult.” (Early Childhood Resource Pack, Young Child Survival, Growth and Development (2004), Module 2: Brain Development, Rethinking the Brain, Module 3: Basic Course on ECD, Importance of Care, Feeding is a Critical Interaction. UNICEF Headquarters, New York.)

Informațiile prezentate sumar mai sus sunt un argument care susține puternic ideea abordării conștiente a dezvoltării aptitudinii matematice la copiii cu vârste între 0 și 7 ani. Este evident că potențialul de a învăța al unui astfel de copil nu poate fi ignorat și că trebuie valorificat într-o măsură cât mai mare, mai ales că, după 7 ani, creierul eliberează o enzimă care dizolvă toate căile neuronale care nu sunt suficient mielinizate.

Prima întrebare care apare este legată de cine are rolul de a dezvolta aceste aptitudini: familia sau școala.

Evident că până la 3 ani, când copilul poate intra într-o formă instituționalizată de educație, responsabilitatea revine familiei. Societatea are obligația de a educa tinerii pentru ca atunci când devin părinți să aibă posibilitatea de a fi un suport eficient pentru copiii lor. Tinerii părinți trebuie să fie conștienți că dezvoltarea ulterioară a copilului, performanțele sale sunt strâns legate de suportul pe care îl primește de la familie în primii ani de viață.

Între 3 și 7 ani copilul este educat atât în familie cât și la școală. În această perioadă este nevoie de o armonizare a ceea ce vrea familia cu ceea ce poate oferi sistemul de educație. Cadrele didactice s-au confruntat deseori cu solicitări exagerate ale părinților dornici să ardă etape și să facă din copii mici genii. Aceasta în condițiile în care sistemul de învățământ românesc are și așa un curriculum foarte încărcat și solicitant pentru copii. Deși s-a pus de multe ori problema diminuării conținuturilor și mutarea accentului pe abilitățile practice ale copiilor, pe dezvoltarea deprinderilor de viață, programele au rămas la fel de stufoase și copiii învață multe lucruri ori inutile ori prea grele pentru nivelul lor de dezvoltare.

A doua întrebare vizează nevoile copilului și tot ceea ce trebuie să facă atât familia cât și școala pentru a asigura copilului cel mai bun mediu de dezvoltare.

Până la 18 luni copilul se familiarizează cu mediul înconjurător, învață să diferențieze formele, să miște obiecte și să acționeze pentru a obține anumite efecte ca sunetele. În această perioadă părinții trebuie să acorde timp și atenție copilului, să se joace cu el, să îi cânte sau să îi citească. Aptitudinile matematice vizează înțelegerea relației cauză-efect și a termenilor „mai mult” și „mai puțin”. Copilul trebuie să aibă jucării simple care să nu îl pună în pericol, dar care să îl stimuleze să interacționeze cu ele.

În perioada care urmează, până la 3 ani, copilul începe să recunoască forme, poate face mici puzzle-uri cu forme geometrice și poate număra până la 5 iar din perspectiva raționamentului începe să realizeze conexiuni între obiecte și acțiuni. Părinții trebuie să îi asigure un mediu cald, jucării cu forme geometrice și cărți cu imagini, să utilizeze permanent numerele în conversațiile cu copilul, să folosească permanent numerația. Jocurile trebuie să sprijine înțelegerea permanenței obiectelor, rolul acestora și posibilitatea de a le utiliza ulterior. Niciun psiholog nu încurajează practica de a da copiilor telefoane, tablete sau alte dispozitive electronice și nici privitul la televizor cu scopul de a-i ține ocupați și liniștiți.

În perioada 3-5 ani copiii merg la grădiniță unde iau contact sistematic cu diferite concepte matematice. Ei recunosc acum cercul, pătratul, triunghiul, compară mărimea și forma unor obiecte, utilizează numerele în viața cotidiană, uneori recunoscându-le până la 100. Este perioada „de ce” care ar trebui să le formeze abilitatea de a sesiza corelații și de a face, mai târziu, raționamente matematice. Părinții trebuie să se implice, în continuare, în viața copilului, realizând diferite obiecte împreună, jucându-se sau

făcând diferite activități casnice. În conversațiile pe care le poartă cu copiii trebuie să le stimuleze curiozitatea și, dacă ei nu întreabă, trebuie să fie adulții cei care să îi pună în situația de a căuta relații simple de cauzalitate.

În timpul perioadei de la 5 la 7 ani începe școala cu avalanșa sa de noțiuni noi. Copiii numără cu ușurință, utilizează jocuri matematice, rezolvă probleme simple. Abilitățile geometrice se perfecționează, ei putând combina diferite forme geometrice și sesiza diferența dintre figurile plane și corpurile geometrice din spațiu. Copiilor le place să facă diferite experimente pentru a surprinde relația cauză-efect și pot face apel la experiențe anterioare pentru a rezolva situații în prezent. Ei pot alege deja soluții optime la diferite probleme și, ajutați corespunzător, pot să le negocieze în echipele în care lucrează.

Aspectele specifice fiecărei perioade sunt, fără îndoială, mult mai multe, dar, din perspectiva matematicii, au fost evidențiate câteva dintre cele mai importante. Plecând de la ipoteza că toate cadrele didactice cunosc particularitățile de dezvoltare ale fiecărei vârste, părinții trebuie să se informeze și ei pentru a acționa adecvat și eficient.

Importanța formării capacității de raționament și a disponibilității de a face efort de gândire sunt esențiale pentru parcursul ulterior al copilului. În mod evident este necesar ca acestea să fie urmărite și dezvoltate și pe parcursul claselor următoare, atât în învățământul primar cât și gimnazial. O realitate dramatică a sistemului de învățământ românesc este pregătirea elevilor pentru Evaluarea Națională de după clasa a VIII a, când profesorii renunță la a-i mai învăța matematică, preferând să îi învețe să ia examenul. Așa se face că elevii ajung în clasa a IX a și întâmpină dificultăți foarte mari generate de lipsa deprinderii de a gândi.

În concluzie, eforturile concertate de la cea mai mică vârstă pot conduce la dezvoltarea gândirii logice a copiilor, la formarea abilității de a rezolva probleme, la dobândirea de cunoștințe și deprinderi matematice și la cunoașterea și înțelegerea lumii înconjurătoare, constituindu-se astfel premisele unui adult inteligent, pragmatic și implicat în comunitate.

Bibliografie

<https://cdn.edupedu.ro/wp-content/uploads/2018/09/Dezvoltarea-copilului-de-la-0-la-7-ani.pdf>

MODELUL DIN FAMILIE

IACOB MIHAELA ȘCOALA GIMNAZIALA NR. 1 HARTIEȘTI

În lumea romilor important este faptul, nu semnificația lui. De exemplu, nu are importanță că tinerii căsătoriți sunt minori, ci faptul că aceștia urmează să-și întemeieze o familie. Iar acest fapt este o realitate socială bine determinată, adică o realitate care se transmite din generație în generație. Și cât de mare este interesul pedagogic pentru asemenea fapte, ne putem da seama după locul lor ocupat în opinia publică de la noi. În această opinie nu se pomenește nimic despre ele. Sau, aproape nimic. De altfel, putem spune că ne aflăm în fața unei realități sociale organizate din punct de vedere rațional și moral, care, în mod natural, nu este, specifică unor copii. Însă, în comunitatea romă, căsătoria între minori este impusă celor mici de către cei mari. Ca atare, ea este asimilată de minorii romi pentru că este dictată de către adulți. Și, astfel, propria căsătorie apare ca o regulă sacră și intangibilă. În realitate, acest conformism este dictat de curiozitatea celor doi soți minori față de tainele vieții sexuale. Drept care, actul căsătoriei dintre minori ajunge, în realitate, doar un simulacru de familie, iar de moralitate nu se poate vorbi încă. Constrângerea exterioară nu acoperă egocentrismul propriu, ea doar îl acoperă și îl disimulează, dacă nu chiar îl întărește. Însă aceasta nu înseamnă că lipsesc competențele în familia romilor minori. Pentru o problemă cât de mică, pentru o nevoie și pentru un necaz familial, sare în ajutor întreaga comunitate romă.

Prin urmare, datoria observatorului este să se familiarizeze cu acest drept cutumiar și să extragă din el morala implicită. Deci, dacă vrem să înțelegem ceva din morala acestui obicei de căsătorie între minori trebuie să începem prin analiza unor asemenea fapte. Regulile acestui obicei pe care copiii romi le învață să le respecte le primește, în cea mai mare parte, de la adulți. Decurge de aici că aceste reguli reprezintă o realitate socială bine caracterizată, adică o realitate „independentă de indivizi” (în sensul adoptat de Durkheim) și care se transmite din generație în generație. Influențele exterioare ale societății de ansamblu nu-și au efectele în comunitatea romă în această problemă. Sau aceste influențe se exercită într-o mică măsură. Așadar, m-am întrebat cât se poate de simplu: ce loc ocupă acest obicei în conștiința tinerilor căsătoriți, cu alte cuvinte, ce obligații rezultă pentru ei, de asemenea, în funcție de vârstă, din acest obicei? Cu o astfel de întrebare este ușor să ne construim chestionarul. Și fără să prezint aici un asemenea chestionar, voi prezenta totuși un caz al unei eleve care a abandonat clasa a VII-a pentru a se căsători. Este vorba de eleva R. Ionela, care la întrebările mele despre hotărârea sa a spus că așa doresc părinții ei și că ea însăși crede că e bine ce face. La aceeași vârstă s-au căsătorit toate femeile din familia R. Oare Ionela crede într-adevăr că procedează bine sau are alte motivații? Aceasta este singura problemă interesantă. Desigur, ea nu are păreri complet formate asupra originii acestui obicei, trimitându-ne la Adam și Eva sau la bunici. Însă ceea ce se desprinde din dialogul cu Ionela este faptul că acest obicei este un fel de lege pentru ea. Respectarea ei fiind obligatorie.

Întrebarea despre semnificația acestei reguli în conștiința minorilor implicați ar putea fi despre tipurile de obligații rezultate dintr-o căsătorie între minori. Ori, această întrebare nu și-o pune nimeni, nici proaspeții căsătoriți, nici părinții acestora. Aceste obligații sunt înscrise în cutume și obiceiuri. Căsătoria între minori face parte dintr-un drept cutumiar care își are și morala implicită. Orice morală constă dintr-un sistem de reguli, iar esența oricărei moralități trebuie căutată în respectul pe care individul îl nutrește față de aceste reguli (Jean Piaget, *Judecata morală la copil*, p. 10). Iar regulile morale pe care copilul le învață să le respecte le primește, în cea mai mare parte, de la adulți. Piaget este de părere că regula este mai întâi ceva ce vine din afara individului, și, prin urmare, ceva sacru, apoi, ea se interiorizează treptat, iar în această măsură apare ca un produs liber al consimțământului mutual și al conștiinței autonome.

Prin urmare, părinții sunt cei care impun obligațiile morale ale tinerilor. Copilul rom trăiește cu o serie de reguli, din această cauză este foarte greu să deosebim ceea ce vine de la el însuși de ceea ce este nevoit să suporte din partea familiei și comunității proprii. Putem spune, așadar, că ne aflăm în prezența unei realități sociale organizate din punct de vedere moral, dar o organizare specifică romilor. În comunitatea romă obiceiul primează, iar copilul consideră acest obicei impus de cei mari, ca un decalog

obligatoriu. Mai ales fetele sunt cele care dau dovadă de un simț al tradiției suficient pentru ca aceasta să se mențină mult timp și de acum înainte.

CEI 7 ANI DE ACASA- NORME ȘI VALORI ESENȚIALE PENTRU SUCESUL COPILULUI

IACOB MIRELA,
ȘCOALA GIMN. "MIHAIL SADOVEANU" HUȘI

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Bunele maniere sunt mai puțin întâlnite la copiii sub vârsta de 7 ani, pentru că, de cele mai multe ori, le este greu să își imagineze că lumea nu se învâрте în jurul lor. Însă educația în acest sens ar trebui să înceapă de la o vârstă fragedă, 2-3 ani, când copilul înțelege și face conexiuni între ceea ce se desfășoară în jurul lui. Primele maniere se pot învăța chiar prin joacă, pornind de la faptul că cei mici întind jucăriile către părinții lor, este bine să le mulțumiți de fiecare dată când le luați, așa vor deprinde acest obicei de a mulțumi când primesc ceva. Un alt pas pe care nu trebuie să-l uitați când vă învățați micuții codul bunelor maniere este acela de a împărți jucăriile lui cu ceilalți parteneri de joacă. Acest lucru ar trebui să se realizeze de la o vârstă cât mai mică, pentru că în acest fel vă veți obișnui copilul cu ideea că este în regulă să-și împartă jucăriile, chiar dacă sunt momente când nu primește nimic în schimb.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din

procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

“CEI SAPTE ANI DE ACASA”

ZAB TIMEA- PROFESOR INVATAMANT PRIMAR

În viața copilului cea mai intensă perioadă de progresare este cea de la naștere până la perioada preșcolară. După aceasta perioadă doar rectificăm.

Când tinerii părinți primesc copilul lor, ca un cadou, se transformă. Se dezvoltă triunghiul emoțional, atenția părinților este îndreptată mai întâi spre copil și apoi către pereche. În cazul în care există dragoste, apreciere și respect reciproc, pe scurt părinții sunt pe un plan, copilul vede acest model între cei doi părinți și încearcă să imite acest lucru. În acest caz vom primi un școlar echilibrat emoțional. El se va adapta în timp scurt și se va simți bine în comunitate.

Din păcate democrația a dat naștere la un nou model de familie în care comunicarea lipsește, pentru un motiv oarecare.

Se spune că copilul este oglinda familiei. Încercarea părintelui de a-și învăța copilul să vorbească frumos, este în zadar, când el însuși spune cuvinte urâte la nervi. În mintea copilului cel mai bine se va întipări imaginea mamei nervoase, tatălui nervos.

Încărcarea emoțională al unei astfel de moment este atât de mare încât suprimă înțelegerea emoției.

Ce este călduț, obișnuit zi de zi nu se inscripționează eventual se lipește. Dar evenimentele cu bubuitură rămân.

În lumea canalelor de știri, cu foame de senzație auzim doar povești rele despre crimă, accidente, jafuri, incendii și dezastre.

Ce înțelege din acestea un copilul în vârstă de șase ani?

Nu trebuie să ne fie milă de toată lumea. Trebuie să ajutăm acolo unde putem, în comunitatea în care trăim acolo trebuie să-l prindem pe cel care cade în împejurimea noastră, să-l salutăm pe vecin, să nu așteptăm să ne salute el, acolo trebuie să culegem murdăria de pe stradă, dacă colegul meu l-a aruncat, nu ignorăm, spunând că el l-a aruncat.

În familiile care trăiesc în dragoste, înțelegere, în familie unde ginerele sau nora este primit cu respect, cu dragoste, bine vointă, acolo cu respectul față de vârstnici nu este nici o problemă.

Copilul este receptiv față de bunici înțelege că ei sunt părinții părinților.

Ei sunt importanți, nu pentru că au cumpărat mașină sau casă, ci pentru că sunt oamenii care au crescut, au educat și nu în ultimul rând iubesc părinții lui, pe ei se pot baza, oricând aduc un sacrificiu.

În cazul contrar în sufletul copilului se produce o catastrofă, se simte înșelat, se simte mituit cu cadouri, dar în mintea lui el nu v-a înțelege cum își permite bătrâna această urâtă, s-o vorbească prin spate pe mama, tatăl meu, acest gest nu este adorabil- și atunci bunici pot să ceară pupici de la nepoți, nu vor primi și nici nu vor realiza din ce motiv.

Mai târziu numai atunci vor conta când vor da cadouri, iar părintele nici nu își dă seama că copilul a devenit materialist. Atunci nu se va opri la băuturi ușoare, va avea nevoie de alcool și de droguri.

În acel moment vine întrebarea:” Unde a-m greșit?”Iar răspunsul:” La început.”

CEI 7 ANI DE ACASĂ

ED. IAKAB TIMEA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoielei de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI 7 ANI DE ACASA REFERAT

SCOALA GIMNAZIALA NR 24 -TIMISOARA PROFESOR INVAT. PRIMAR: IANAS RODICA

„Educatia este ceea ce ramane dupa ce ai uitat tot ce ai invatat in scoala” Albert Einstein

Ce sunt cei 7 ani de acasa?

Trecand peste realitatea trista ca nu prea mai exista cei 7 ani de acasa, deoarece copiii sunt inclusi in diverse forme educationale inca de la varste fragede, ramane ideea de la baza a acestei expresii: Normele de conduita se invata din familie.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – **OM**. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini

și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

ORIENTĂRI ȘI TENDINȚE ÎN PSIHOLOGIA SOCIALĂ CONTEMPORANĂ

PROF. EMILIA IANCU

ȘCOALA GIMNAZIALA „NICOLAE IORGA” PITESTI

Abordările behavioriste pun accentul pe factorii periferici (variabile observabile, legate de stimuli și răspunsuri) abordând tradițiile mecaniciste precum condiționarea operantă, analiza moleculară.

Teoria neobehavioristică a lui Miler și Dollard postulează principii de bază ale învățării sociale, procesul imitației, concentrate pe impulsul de a imita. Conduita altora este una dintre cele mai importante clase de semnale în situația de învățare socială. Conduita imitativă se bazează pe trei procese fundamentale: **conduita identică, conduita dependentă pe perechi și conduita de copiere**. Conduita imitativă se produce atunci când cel care imită este recompensat și ea nu se produce atunci când lipsește recompensa. Conduita dependentă pe perechi se întâlnește îndeosebi în interacțiunea de tip didactic, unde conduita unei părți servește semnal discriminativ pentru cealaltă parte. Conduita de copiere presupune o anumită dirijare de către model a conduitei observatorului.

Orientarea cognitivă accentuează rolul proceselor centrale, al formațiunilor mentale în reglarea conduitei sociale. Conceptele de bază cu care operează această orientare sunt cele numite cognitive. Reprezentative pentru orientarea cognitivă sunt așa numitele teorii ale concordanței cognitive. Ideea generală a acestor teorii este aceea de structură cognitivă neechilibrată, disarmonică care dă naștere unei stări de neplăcere, care conduce la conduită destinată să obțină starea de echilibru plăcută din punct de vedere psihologic.

Modelul comportamentist tinde să construiască o psihologie a persoanei și a relațiilor interpersonale pe măsura exigențelor metodologiei naturalist-științifice. Sigmund Freud invoca factorii sociali precum structura familiei cea politică, considerând că agentul fundamental al societății este grupul primar al familiei. Legăturile de familie sunt prototipul tuturor relațiilor de grup.

Teoria sintonității grupului.

Conceptul de sintonitate, și, în special, argumentele lui M.C. Dougall cu privire la asemănarea indivizilor și a grupurilor se referă la acel togetherness al grupului și include trăsăturile de dinamică, temperament și abilitate ale grupului. Dinamica sintonității grupului este analizată de Catell sub forma mai multor teoreme. Prima dintre ele afirmă că grupurile se formează în scopul satisfacerii trebuințelor indivizilor, proces numit **sinergie**, adică energie individuală totală disponibilă în grup, reprezentând suma totală a intereselor membrilor grupului în dinamica existenței și activității de grup. O parte a acestei energii este cheltuită în legătură cu relațiilor interpersonale de grup, pentru rezolvarea neînțelegerilor și menținerea coeziunii. Partea de energie rămasă este folosită pentru realizarea unor scopuri exterioare suplimentare ale grupului și constituie **sinergia de eficiență**.

Apărută în deceniul al șaselea, ca o reacție împotriva teoriilor behavioriste și neobehavioriste, **orientarea umanistă** încearcă să întemeieze o nouă concepție asupra omului pornind direct de la variabila psihologică. Viața modernă este punctată de dezechilibre tensiuni, conflicte generatoare în plan psihologic de nesiguranță, neliniști. Psihologia umanistă încearcă să răspundă la o serie de întrebări precum: reușește omul să se regăsească pe sine, să afle un sens integrator pentru acțiunile pe care le întreprinde.

Abraham Maslow dezvoltă o atitudine totalitară cu accent pe unicitate și spontaneitatea ființei umane, pe eliberarea potențialului uman prin autoactualizare.

Maslow elaborează modelul piramidal al evoluției graduale a nevoilor umane, constituit tocmai pe trebuința de afirmare de sine.

Rogers considera că omul nu este un sclav, o păpușă aflată la discreția inconștientului ori a forțelor constrângătoare ale mediului, ci o persoană aflată în procesul creării de sine.

Psihologii umaniști dezvoltă o manieră de înțelegere asupra raportării omului la alt om. El este orientat spre ceilalți deschis și dispus să-I înțeleagă.

Teoria psihodinamică a funcționării grupului Teoria lui Bion vede grupul ca o unitate a indivizilor posedând proprietăți emoționale și dinamice. Conceptul lui Bion este cel de grup ocazional care are drept scop obținerea performanței într-o sarcină specifică, mentalitatea de grup exprimând voința grupului unanimă.

AM VENIT CU CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

ÎNV. IANCU MARIANA
ȘCOALA GIMNAZIALA POGANEȘTI,
COM. STANILEȘTI, JUD. VASLUI

Trecerea pragului școlii este un pas mare în viața tânărului școlar, a copilului care până cu puțin timp în urmă era în grădiniță, acolo unde activitatea de bază este jocul. La fel și familia, cea care îi acordă acestuia o mare atenție și care se implică activ în jocurile și activitățile plăcute lui. Mediul educațional în care este implicat copilul (grădinița) este o pregătire, aparent neobservabilă, pentru ceea ce urmează în viața sa, școala. Profesorii din învățământul preșcolar știu cum să conducă acest demers, astfel încât copilul să participe la actul educațional cu plăcere, să se implice, să-și însușească noțiuni, să-și formeze priceperi și deprinderi.

Tot acum apare și interesul pentru școală, el știe că va fi școlar, că din toamnă doamna învățătoare sau domnul învățator îl va primi în clasă, va avea cărți cu poezii și povești și alte lucruri despre care el aude și i se par interesante.

Pot exista, însă, și cazuri în care copilul să nu fie interesat sau să aibă frică pentru a face acest pas. În această situație copilul trebuie descoperit și consiliat în vederea recuperării încrederii în propriile forțe și a merge mai departe cu plăcere.

Vizita în școală le va stârni copiilor curiozitatea. Ei vor admira aspectul exterior al școlii, curtea școlii, parcul și terenul de sport dar și interiorul cu sălile de clasă, laboratoarele, biblioteca, sala de sport, etc. Aici ei se pot așeza în bănci și pot observa planșe ilustrate cu litere, cifre, diferite tipuri de hărți, dar și alte materialele didactice folosite la clasă.

În clasa pregătitoare școlarul debutant vine cu o sumă de cunoștințe, de priceperi și deprinderi formate atât în grădiniță cât și în familie. Zicala din popor în acest sens ar spune „vine cu cei șapte ani de acasă”. Profesorul în învățământul primar este persoana de specialitate care îl preia, îl integrează și îl conduce, prin metodele didactice specifice, spre tainele cunoașterii. În perioada ciclului primar copiii au vârsta de 6/7-10/11 ani și se încadrează, ca perioadă de vârstă, în perioada vârstei școlare mici. Viața de școlar este începutul activității de învățare. Din acest moment al vieții sale, copilului i se cere un efort intelectual mare, dar în același timp și rezistență fizică.

Acum în perioada școlarizării mici, regimul de muncă și de viață al copilului se modifică dar și preocupările lui. El conștientizează faptul că activitățile pe care le desfășoară sunt importante și serioase. Implicarea copilului în activitățile propuse sunt recompensate de atenția și respectul celor din mediul său școlar și familial. Activitățile planificate aduc în viața elevului mic orarul și respectarea cu strictețe a programului. Activitatea sa de bază devine învățătura, iar aptitudinile de bază ale acestuia se dezvoltă în legătură cu aceasta. Aptitudinea de bază ce se dezvoltă și se consolidează acum este învățarea. Se produce o dezvoltare generală a copilului, el își însușește cu ușurință diferitele obiecte de învățământ, este receptiv iar gândirea, imaginația și memoria îi facilitează accesul la sarcini din cele mai diferite domenii, dezvoltându-și astfel inteligența.

Din aptitudinea generală, aceea de a învăța, se dezvoltă și se desprind și aptitudinile specializate: matematice, literare, plastice, muzicale, sportive. Unele dintre acestea sunt native, altele presupun învățarea.

Bine îndrumat, copilul va avea o atitudine pozitivă, exigentă față de propria activitate. Prin activitatea școlară, tânărului școlar i se dezvoltă unele calități: perseverența, conștiinciozitatea, sârguința, spiritul de organizare, hărnicia, etc. În activitatea desfășurată pot exista și cazuri de neglijență, indiferență, superficialitate, ceea ce este ca o stavilă în fața dezvoltării potențialului intelectual bun. Acestea pot fi asociate cu unele trăsături negative: prefăcătorie, minciună, înșeșătorie. Este foarte important modul de manifestare al copilului în planul relațiilor cu ceilalți.

În comunitățile școlare (clasă, grupă) se formează trăsături de personalitate cum ar fi: demnitatea personală, onoarea, simțul adevărului, onestitatea.

Această perioadă din viața sa îi oferă statutul de școlar, alături de cel de membru al familiei și are acum o deschidere spre viața socială, întreg demersul didactic fiind direcționat doar în folosul și pentru dezvoltarea personalității elevului.

Bibliografie:

1. Ion Drăgan, Partenie Ancuța, Psihologia învățării, Ed. Excelsior, Timișoara, 1997;
2. Paul Popescu-Neveanu, Mielu Zlate, Tinca Crețu, Psihopedagogie, EDP, București, 1993.

CEI SAPTE ANI DE ACASA

PROFESOR IANOȘI CRISTINA LAURA ȘCOALA GIMNAZIALA, NR.3 LUPENI, JUD. HUNEDOARA

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definatori prin formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un exemplu la școală.

Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare socială, psihologică, intelectual-cognitivă. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane, ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos,, Nu are cei șapte ani de acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori norme de politețe.

Această expresie „Cei șapte ani de acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente, atitudini, acumulate în primii ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare, de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj.

Mai putem spune ca educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii șapte ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îi vor ajuta, să devină un oameni respectoși și demni de respect la rândul lor.

Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne imaginăm un copil bine crescut care știe să salute, să spună „mulțumesc”, „te rog”, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Mai putem adăuga că educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca în relațiile cu cei din jur, de cât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă. Dar educația primită în cei șapte ani de viață depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinte, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Cei șapte ani de acasă cuprind și o anumită învățătură pentru viață. Pentru mulți, cultura înseamnă acumularea unui bagaj de cunoștințe teoretice în diferite domenii în care pot prinde un post de răspundere în cadrul societății. Am întâlnit persoane renumite prin cultura lor și care m-au dezamăgit datorită viciilor pe care le afixau în public sub pretextul că lor le este permis orice. Când cultura nu te ajută să pui frâu viciilor, să-ți pui ordine în viață, să respecti pe aproapele tău indiferent de poziția socială sau culturală, într-un cuvânt să fii om, la ce-ți folosesc cunoștințele? Cultură fără morală? Cultura, în întregul ei înseamnă acumularea unor cunoștințe prin care îți întărești puterile fizice și psihice spre a stăpâni ființa umană, în totalitatea ei și a încerca să o dirijezi spre a atinge cotele cele mai înalte ale desăvârșirii, ale sfințeniei.

BIBLIOGRAFIE

<https://www.didactic.ro/materiale-didactice/cei-7ani-de-acasa>

<https://www.didactic.ro/materiale-didactice/referat-cei-sapte-ani-de-acasa>

<https://www.didactic.ro/materiale-didactice/cei-7-ani-de-acasa-referat>

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**PROF. ÎNV. PRESCOLAR: IANOSI MELANIA GABRIELA
G.P.N. MOFTINU MIC, JUD. SATU MARE**

„Cei șapte ani de acasă” reprezintă cartea de vizită a copilului. Deoarece copiii sunt integrați în diferite forme educaționale încă din grădiniță, „cei șapte ani de acasă”, nu prea există, deși normele de conduită se învață din familie.

Părinții își doresc ca preșcolarii să dea dovadă de bună creștere atât acasă cât și în societate. Aceștia să dea dovadă de un comportament de bună purtare în toate contextele sociale, pornind de la mediul familial și până la conduita din grădiniță, școală, etc.

„Cei șapte ani de acasă” în multe situații are în vedere faptul cât de frumos se comportă copilul cu ceilalți copii sau cu adulții. Dintre deprinderile pe care copilul le poate primi în familie se pot aminti: deprinderi igienico- sanitare, deprinderi de comportare civilizată și de politețe, deprinderi de ordine și curățenie. Pentru dobândirea acestor deprinderi trebuie avut în vedere multă răbdare, perseverență, îndrumare din partea adulților. Părinții au rolul cel mai important în formarea acestor deprinderi, deoarece acestea trebuie repetate cât mai mult pentru ca să se formeze obișnuințele.

Augusto Cury ne spune că „în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre șapte deprinderi ale „părinților buni” și cum trebuie transformate ele de către „părinții inteligenți”:

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă.

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea.

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească.

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri.

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni.

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare.

Părinții inteligenți își stimulează copiii să- și învingă temerile și să aibă atitudini blânde.

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată”. („Părinți străluciți, profesori fascinanți” - Augusto Cury)

„Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” – „Părinți străluciți, profesori fascinanți” - Augusto Cury

Prin modul în care părinții reușesc să transmită copiilor bunele maniere, reușesc să- i educe ca să comporte civilizată cu ceilalți oameni din jurul lor, să aibă „cei șapte ani de acasă”, aceasta va consta piatra de temelie a întregii vieți a copilului pe viitor.

UNDE A DISPARUT EDUCAȚIA DE ACASA?

AUTOR: PROF. IBADOF IUSTINA

Fiecare copil pe care îl educăm este un om pe care îl câștigăm - proverb francez

Am auzit de multe ori întrebarea: E greu să crești un copil? Mulți părinți au răspuns: E foarte greu! Pe un ton grav și însoțit de un oftat trist. Pe de altă parte, mulți oameni recunosc ca expresia “cei șapte ani de acasă” nu mai se folosește într-un mod pozitiv, atitudinea copiilor din ziua de azi fiind departe de ceea ce se înțelegea prin educația de acasă.

În ultimii ani, viața de familie a suferit unele modificări, dacă în trecut părinții erau la cârma familiei și copiii ascultau de sfaturile și îndrumările părinților lor, astăzi lucrurile nu mai stau așa. Rolurile se pare ca s-au inversat. Aduc în atenție câteva situații ipotetice, totuși desprinse din cazuri obișnuite .

Într-un magazin o mama cedează insistențelor copilului ei de a cumpara o jucărie, cu speranța ca acesta nu va face o criza de isterie dacă mama nu îi va face pe plac. Dar n-ai destule jucării acasă? întreaba mama. Dar o vreau !se smiorcăie copilul.

M-am plictisit ! Da-mi telefonul! spune o fetița întrerupând discuția tatălui ei cu un alt adult. Acesta se oprește în mijlocul frazei și îi șoptește pe un ton rugător: Imediat, scumpo, bine?

Am sa fac o reclamație la director !exclama un părinte supărat pe doamna profesoara deoarece acesta se plânge de comportamentul băiatului lui.

Situațiile de mai sus deși sunt ipotetice nu sunt în nici un caz exagerate. Ele arată ca problema reală pornește din familiile în care părinții tolerează obrăznicia copiilor sau cedează în fața dorintelor și cererilor acestora. Bineînțeles, mulți părinți se străduiesc sa le transmită și sa le inculce copiilor valori sănătoase - cei șapte ani de acasă -dar, recunosc ca este necesar pe lângă un bun exemplu și o corectare ferma, dar plină de iubire.

Unii cred că autoritate părintească a început să scadă. Chiar unii experți încurajează: “fiți un prieten, nu o autoritate”, “ laudele sunt mai bune decât disciplinarea”, nu corecți Greșelile, ci mai degrabă observați cu atenție orice lucru bun pe care îl face copilul”. În loc sa îndemne la realizarea unui echilibru între disciplinare și laude, experții lasă sa se intelega ca disciplinarea ar afecta structura afectiva fragila a copiilor. Aceste aspecte au determinat copiii sa se simtă stăpâni ca și cum lumea ar fi la picioarele lor, ceea ce îi va face nepregătiți în fața criticilor inevitabile și a eșecurilor din viața reală. Totodata faptul de a fi indulgent cu copilul poate fi o capcana. În cartea The Price of Privilege se spune: “copiii ai căror părinți sunt indulgenți nu înțeleg că în casa adulții sunt la cârmă”. Dacă nu ne asumăm autoritatea, copilul va înțelege că el e la putere, drept urmare va lua decizii neînțelepte care îi vor cauza multă suferință atât lui cât și părinților .

În concluzie, familia este prima școală pentru copiii noștri de aceea trebuie sa perseverăm și să fim un exemplu, iar roadele nu vor întârzia să apară.

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

PROF. IENCI ANDREEA-VERONICA



Familia este unul din cele mai importante elemente sau, mai bine spus, sisteme care contribuie la dezvoltarea unei persoane și la starea ei de sănătate.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. Părinții furnizează „zestrea genetică”, iar familia creează condițiile dezvoltării fizice, emoționale, intelectuale și modelează caracterul copilului, simțul moral, estetic etc. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile alimentare și igienice, atitudinile față de viață, modelele sau obișnuințele de comportament, copiii le datorează educației primite în mediul familial. De aceea, **familia este instituția fundamentală în toate societățile.**

Rolul familiei este foarte important în ceea ce privește dezvoltarea copilului, din punct de vedere fizic, intelectual, emoțional, moral sau caracterial și spiritual-estetic.

Ce sunt cei 7 ani de acasă?

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Responsabilitatea aruncată pe umerii părinților?

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „**șapte ani de-acasă**”.

Educația primită în familie.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

➤ **Salutul.** Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”;

➤ **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește;

➤ **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui;

➤ **Înțelegerea normelor sociale.** Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi;

➤ **Manierele la masă.** O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celeia care servește masa;

➤ **Recunoașterea greșelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate;

➤ **Tact și toleranță.** Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate

Bibliografie:

1. <https://creeracord.com/2016/07/12/educatia-in-familie-baza-unei-dezvoltari-sanatoase-a-copiilor-si-a-succesului-in-viata/>;
2. <https://clickpentrufemei.ro/cat-conteaza-azi-cei-7-ani-de-acasa/a18506278>

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF.ÎNV.PRIMAR ȘTEFAN MARIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIHAIL ARMENCEA”
LOCALIATEA: ADJUD
JUDEȚUL: VRANCEA

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR ȚAPU SIMONA ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.12 „B.P.HASDEU” CONSTANȚA

MOTTO:

„Diploma celor șapte ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinților” Valeria Mahok

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Aceasta perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Între 1 și 3 ani, este foarte important ca micuțul să aibă în jurul lui foarte mulți stimuli, în special jucării, și este bine să fie încurajat să exploreze.

Între 1 și 3 ani, apare și conștientizarea identității sexuale, iar între 3 și 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală și socială. Tot acum, se dezvoltă și dexteritatea, chiar dacă asta înseamnă pereți desenați cu creioanele colorate.

Între 5 și 6 ani, copiii încep să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, și perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate.

Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. „Sunt lucruri care se învață implicit. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit”, explică psihologul. Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învață și formulele de adresare. „Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială - sintetizează psihologul.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru ca ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți oboșiți la un moment dat.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria

Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

BIBLIOGRAFIE

Cremene, U. (2019), *Cele 3 nevoi psihologice de bază ale copiilor*, Editura Urania Cremene.

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

<http://www.itsybitsy.ro/cei-sapte-ani-de-acasa/>

https://adevarul.ro/locale/zalau/ce-inseamna-cei-sapte-ani-de-acasa-pas-pas-greselile-familie-marcheaza-totdeauna-explicatiile-psihologilor-1_553e4f3dcfbe376e359c73dc/index.html

<https://jurnalul.antena3.ro/viata-sanatoasa/sanatatea-copilului/cei-7-ani-de-acasa-317519.html>

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASA – FUNDAMENTUL ÎN DEZVOLTAREA PSIHO-COMPORTAMENTALĂ A ELEVULUI

TUTULAN MARIA - PACHIȚA CENTRUL ȘCOLAR DE EDUCAȚIE INCLUZIVA, BUZAU PROF. PSIHOPEDAGOGIE SPECIALĂ, CLASA A VII-A B

„O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul.”

Lumea copilăriei e o lume minunată, o lume a inocenței, a purității, a dragostei, a frumuseții și credinței, a dorinței de cunoaștere.

Copilul e precum un copăcel, iar noi, cei care am fost odată copii, trebuie să-l îngrijim, căci e firav, plăpând, neștiutor, dornic de soare, însetat de ploaie și cu dorință de a da rod bogat, iar pentru toate acestea are nevoie de ocrotire. Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om.

Tuturor ne este cunoscută expresia „Cei șapte ani de acasă”. Perioada optimă pentru educație și formarea caracterului psiho-social în viața fiecărui individ este reprezentată de copilărie. Copilul primește primele sfaturi și noțiuni educative, își dezvoltă aptitudinile și își formează primele deprinderi de viață sănătoasă, în familie.

„Cei șapte ani de acasă” ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

În educarea copilului familia, grădinița, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție.

Ca primă verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

Ea este *prima instituție de educație morală* și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară școală de omenie”.

Pentru orice persoană (copil, adolescent, tânăr, adult), familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică cât și psihică, în orice perioadă a vieții. Aici se conturează concepția despre viață și conceptul de sine.

Expresia „ai, respectiv, n-ai cei șapte ani de acasă” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui. „Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative;

- bune maniere și comportament în diverse situații;
- limbaj corect transmis;
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);

- consecvența în realizarea unei sarcini;
- concentrarea atenției;
- perseverența în realizarea unei sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- spiritul de competiție;
- altruismul;
- cooperarea;
- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre faptă și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea) toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

Cei șapte ani de acasă cuprind și o anumită învățătură pentru viață. Pentru mulți, cultura înseamnă acumularea unui bagaj de cunoștințe teoretice în diferite domenii în care pot prinde un post de răspundere în cadrul societății. Am întâlnit persoane renumite prin cultura lor și care m-au dezamăgit datorită viciilor pe care le afixau în public sub pretextul că lor le este permis orice. Când cultura nu te ajută să pui frâu viciilor, să-ți pui ordine în viață, să respecti pe aproapele tău indiferent de poziția socială sau culturală, într-un cuvânt să fii om, la ce-ți folosesc cunoștințele? Cultură fără morală? Cultura, în întregul ei înseamnă acumularea unor cunoștințe prin care îți întărești puterile fizice și psihice spre a stăpâni ființa umană, în totalitatea ei și a încerca să o dirijezi spre a atinge cotele cele mai înalte ale desăvârșirii, ale sfințeniei.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrășmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002

TRIADA FAMILIE – COPIL – CADRU DIDACTIC PENTRU O DEZVOLTARE ARMONIOASA

PROF. ÎNV. PRIMAR, IULIA – DIANA TUTULAN
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 309, BUCUREȘTI

*“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.
Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.”*
Antoine de Saint-Exupery

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist.” (Mihail Levine)

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea curențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele

devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚI ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE.

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Cei șapte ani de-acasă – fundamentul în dezvoltarea psiho-comportamentală a elevului

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Bibliografie:

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
- Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
- Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CUPRINS

COVERCĂ VALENTINA- IRINA	3
COVRIG BĂNULICI LILIANA VERONICA.....	5
COZAN RAMONA-ALINA.....	7
COZOȘ ELENA NICOLETA.....	9
OANCEA COSMINA.....	9
CRĂCIUN GABRIELA.....	12
CRAIU MIRELA NICOLETA	14
CREAC-MIC ZENOVIA ADELA	18
CREȚA ALINA	20
CREȚAN CLAUDIA.....	22
CRETESCU DANIELA.....	25
CRIȘAN ANCUȚA DANA	27
CRIȘAN LAURA ELENA	29
CRIȘAN MĂLINA NARCISA.....	32
CRIȘAN MARIA.....	33
CRÎȘMAR CARMEN-MARIA	34
CRÎȘMAR ECATERINA	36
CRISTA ANAMARIA.....	38
CRISTEA ALEXANDRA	40
CRISTEA LILIANA.....	42
CRISTEA MARIANA	44
MONICA-IOANA CRISTEA.....	46
CRISTESCU- POPESCU ECATERINA.....	48
CROITORIU DANIELA	50
CROITORU FLORENTINA	53
CRUNȚEANU ONDINA LICUȚA.....	55
CUCEA ANDREA CARMEN.....	58
CUCEVAN LILIANA MINODORA	60

IONEL CUCORANU	62
CUCULEANU-MUNTEANU ADRIANA.....	64
CÎRNEANU IOANA	66
CUDAN CAMELIA	66
CURCEAN CAMELIA-MARIA	68
CURCEAN LETIȚIA-TEODORA	70
CURIGUȚ DANIELA	71
CURSARU ELENA DANIELA	73
CUȚITOIU MARIANA.....	75
CUZELI ALINA THEREZA	77
COVACI IASMINA	80
COCACIU ANA	82
COVRIG ALINA-LUCREȚIA	84
COZMA IOANA-MARIA	85
COZMA LAURA.....	86
CRĂCAN ANDA.....	88
CRĂCAN GHEORGHE	91
CRACANĂ CARMEN GAROFIȚA	93
CRĂCIUN LILIANA.....	95
CRAIOVEANU SIMONA ELENA.....	97
CRETIU ADINA.....	99
CREȚU ELENA.....	101
CRETU MARIA ANCUȚA.....	104
CREȚU VASILICA-ELENA.....	107
CRISTEA BAROȚI SORIN	109
. CRISTEA ELENA LAVINIA	111
CRISTESCU MIHAELA	112
CRISTIANA DANIELA MORAR	115

CRISTINA BASTA	117
BOTEA CRISTINA	119
CRISTINA GHEORGHILAȘ	121
POPOVICI CRISTINA	123
CROITORIU CEZARA	125
CROITORU ELENA ADRIANA	127
CROITORU CRISTINA -ONIȘOARA	128
CROITORU LUMINIȚA.....	131
CRUȚU CĂTĂLINA.....	132
CSATLÓS ERZSÉBET – ZSÓFIA	134
CSIGI ENIKŐ BOGLÁRKA.....	137
CSOKA CSILLA - RENATA.....	139
CUCEA IOANA	140
CUCEANU OTILIA-RALUCA	142
CUCUIET MARIANA	144
CUMPĂNĂȘOIU LAVINIA ELENA.....	145
CUMPĂNAȘU DELIA ADINA.....	152
CURSEU IOANA	154
CAMELIA CURTACHE	156
DAMASCHIN ALINA	158
DAMIAN CORINA	160
DAMIAN MARIA CĂTĂLINA.....	163
DAMIAN MONICA	164
DAN ELENA	166
DAN GABRIELA.....	167
DAN NICOLETA	168
DĂNĂILĂ DANIELA.....	170
DĂNESCU IULICA-GEORGETA.....	171

DĂNILĂ IRINA	173
DĂESCU IONICA.....	175
FLORICA DĂGĂU	177
DĂGĂU NICOLETA COSMINA	179
DAISA RODICA	181
DALIDIS SIDONIA	184
DAMIAN MĂDĂLINA.....	185
VALENTIN DAMINESCU	187
DĂMOC CECILIA	190
DĂMOC MARIA CRISTINA	193
DAN ANIȘOARA.....	194
DAN ELENA CĂTĂLINA.....	196
DAN MARIA-NICOLETA.....	197
DANCI RAMONA	199
DANCIU MARIA-ALEXANDRA.....	201
ANGELA DANDU.....	203
DANIELA ROXANA MARCU	205
DĂNOIU ADELINA NICOLETA	207
DASCĂLU MONICA.....	209
DAȘCĂU DORELA LILIANA	211
DAVID ADINA	213
DAVID ANTOANETA EUGENIA.....	215
DAVID FĂNICA	217
DAVID IULIANA	219
DAVID LUIZA MIHAELA.....	221
DAVID MARIA VIRGINIA	223
DEGAN LENUȚA.....	224
<i>DEHELEAN CAMELIA-MIHAELA</i>	<i>226</i>

DELCESCU DANIELA	228
DEMETER CLAUDIA	230
DEMETRESCU DANA.....	231
DENEANU ELENA	232
DETESAN GABRIELA	234
DIACONESCU ANCA-VERONICA.....	235
DIACONESCU ANDREEA CRISTINA.....	237
DIACONU MIRELA	239
DIACONU C-TIN CRISTINEL	240
DIACONU NICULINA	242
DIDU SORIN.....	245
DIMA MARIUS DANIEL.....	249
ELENA DIMITRIU	251
DINCA EUGEN COSTEL.....	252
DINCA LILIANA CODRUTA.....	253
DINCĂ MARIA.....	255
DINDIRI CARMEN	257
DINU FILA.....	259
DINU GEORGETA	261
BIANCA-VIOLETA DINULESCU	263
DOBAI MARINELA	265
DOBÎNDĂ LENUȚA	267
DOBÎRCIANU CĂTĂLINA	268
NICOLETA DOBOEȘ.....	270
DOBRANICI CONSUELA	271
DOBRE AURELIA-GEORGETA.....	273
EUGENIA ROCSANA DOBRE	275
DOBRE FLORENTINA	277

DOBRE MARINELA	279
DOBRE NEACȘA	281
DOBRE NICOLETA	283
DOBRE ROXANA	285
DAOGARIU GEORGETA	287
DARIE ANCA	289
DAROLȚI AMALIA	291
DASCĂL GABRIELA.....	293
DASCALU ROXANA ANDREEA.....	295
DASCĂLU SILVIA.....	297
DAVID ALEXANDRA-SIMONA.....	298
DAVID OLIMPIA MIRABELA	300
DAVIDOIU ADINA.....	301
DAVIDOIU GEORGIANA,.....	303
DAVIDUȚĂ ANTONINA.....	305
DEAC VASILICA - ILEANA	306
DEAȘ CARMEN DANIELA.....	307
DEBRE BEÁTA	309
DECEAN LIVIA.....	311
COMISU MONIKA RITA.....	313
DÉCSEI ZSUZSANNA	313
DEDU ANA-IULIA.....	314
PETRUȚA –IUSTINA DEDU.....	315
DELCEA ELENA GEORGIANA	316
DELIMAN ALINA LUIZA	318
DELIU ANCUȚA	320
DEMETER CSILLA.....	322
DEMETER FOLDESI EVA	323

DENUȚA VIOLETA	325
IOANA ADA DEPPNER.....	327
DERVIS LOREDANA RITA	329
<i>DIACONESCU FLAVIA GEORGETA</i>	330
DIACONU GINA	331
DIACONU MARIA	333
RAMONA DIACONU.....	335
DICU MARIA ALINA	336
DIMA ALINA.....	338
DIMA VALERICA.....	340
DIMANCEA IRINA	342
DINA DANIELA	344
DINCĂ IULIA MĂDĂLINA.....	346
DINDELEGAN ADRIANA SIMONA.....	348
DINU CLAUDIA-FLORIANA	350
DINU ELENA CAMELIA.....	351
DINU IONELA.....	353
MARIANA ELENA DINU.....	354
DINU OANA-MIRUNA.....	355
DINU VERONICA	356
CAMELIA DINUȚĂ	358
DIREMIA MARIA- MAGDALENA	360
DIVILE AURORA OANA.....	362
DOBĂ MARILENA	363
DOBAI ARANKA AMALIA	365
DOBOȘ FELICIA.....	366
DOBOȘ MIHAELA ELENA.....	369
DOBOȘERIU LOREDANA-LAURA.....	371

DOBRE ANA AMALIA.....	373
DOBRE CARMENUȚA	375
DOBRE IULIANA- FLORENTINA	376
DOBRE MANUELA-PETRONELA.....	377
DOBREI MIRELA.....	379
MARIA DOBRESCU	381
DOBRIN MARIA MIHAELA	382
DOBROMIRESCU ELENA DANIELA	384
DODIȘ FELICIA	386
DOGARU RAMONA.....	388
DOMNIȚIU ZAMFIRA.....	390
DOMȘIK NELUȚA DANIELA	391
DORNEANU LIVIA.....	393
DOROȚAN MANUELA	394
DRĂCEA ANCA	396
DELIA DRĂGAN.....	397
DRĂGHICI AGNES	399
DRĂGHICI ILEANA	401
DRĂGILĂ EMANUELA	402
DRAGOMIR ALEXANDRA	404
DRAGOMIR ANA-MARIA.....	406
DRAGOMIR CRISTIAN.....	407
DRAGOMIR ELENA.....	408
DRAGOMIR ELENA	409
DRAGOMIR ION.....	411
DRAGOMIR MĂDĂLINA	412
DRAGOMIR MIRELA DORINELA	413
DRAGOSLAV DENISA.....	414

DRAGOTĂ MIRELA	416
DRĂGUNOI CAMELIA	418
SASU CAMELIA	418
DRĂGUȘ GEORGETA.....	420
DRÂNDA DANIELA	423
DRĂNICEANU OLTIȚA- LEONIDA.....	425
DRĂUCEAN DELIA-DIANA	426
DROZD NĂSTACA	428
DRUMEA GICA.....	430
DRUȚA ALINA.....	432
DRUTA VALERIA.....	434
DUCA MARIANA	435
DUCA VALERICA DENISA.....	436
DUCULESCU IRINA.....	437
DUGULEANĂ ILEANA.....	438
DULĂU CAMELIA-ADRIANA.....	440
DULGHERIU PAULA VERONICA.....	442
DULGHERU ALINA SIMONA.....	444
GHERMAN VALENTINA.....	445
DUMITRACHE IOANA	445
DUMITRESCU ELENA MAGDALENA	447
DUMITRIU MELANIA	449
DUMITRU CRISTINA.....	451
FLORENTINA DUMITRU	453
GEORGIANA AURELIANA DUMITRU	454
DUMITRU GEORGICA CRISTINA	455
DUMITRU NINA MĂDĂLINA	457
DUMITRU TATIANA MIHAELA	459

DURDUN MAGDALENA	460
DUȘA ADRIANA-ELENA	461
DOBRESCU VERGINIA	462
DOBRIN MĂRIOARA CĂTĂLINA	464
DOBRINEAN LIGIA	465
DOBROICA LAURA	467
DOBROICA ZAHARIA	469
OCUȚĂ ADRIANA.....	471
DODIȘ ELENA.....	472
DOGARU CELINA	473
DOLEA-PANAITE CLAUDIA-CRISTINA	474
DOMȘA DANIELA RODICA	475
IRINA DONA	476
ELENA VADEAN	476
DRĂGĂNESCU ELENA-CLAUDIA	478
DRĂGHICI MIHAELA	480
DRAGOESCU AMELIA-DARIANA	481
DRAGOMIR ANDA MIHAELA	482
DRAGOMIR CARMEN.....	484
DRAGOMIR DENISA ELENA	485
DRAGOMIR GAROFITA MIRELA.....	487
DRAGOMIR MARIA CATALINA	489
DRAGOMIRESCU ANA	491
DRAGOȘ ALINA	494
DRAGU DORIN.....	496
DRAGU IONELA-DIANA.....	497
DRAGU MARIA MARINELA	499
DRĂGUȘIN MIHAELA.....	500

DRAȘOVEAN SILVANA.....	501
DRINCEANU RAMONA ANDA	502
DROB CRISTINA	504
DRUGĂ CONSTANȚA	506
DUICAN ELENA RALUCA.....	508
DULĂU ANDREEA-EMILIA	509
DULHAC- LIVANU VERGINICA.....	510
DULIGA ILEANA.....	511
DUMA IRINA.....	512
DUMA MIRELA	513
DUMA RODICA-MIHAELA.....	515
DUME CAMELIA EMANUELA	517
DUMITRACHE MIRELA.....	519
DUMITRAȘCU CARMEN ELENA	520
ELENA DUMITRAȘCU	522
DUMITRESCU VERONICA	524
DUMITRIU ALINA	526
DUMITRU COSTELA LILIANA	528
DOINA DUMITRU	530
DUMITRU ILIE LAURENȚIU.....	532
DUMITRU SILVIA	533
DUMITRU VERONICA.....	535
DURA ELENA LOREDANA	536
DURALIA LUIZA-DANIELA.....	538
DURNYE LUCIA MARIOARA	540
LAVINIA ECOBICI	542
EDU MARIA LUMINIȚA.....	544
EFTINCA-SINTEȘCU MĂRIOARA.....	545

ELENA RUSU	546
ELENA VIJACU	548
ENACHE MIHAELA	550
ENCIU STELIANA	553
ENE CARMEN-MONICA	554
ENE CĂTĂLINA.....	557
ENE SILVIA BEATRICE	559
EPURAN GEANINA.....	560
EPURE AMALIA	562
LILIANA EPURE.....	564
EREMIA OANA -MIRELA	566
ERIMESCU ANA.....	568
OBOROCIANU EUGENIA	570
EZARU RODICA	572
ENACHE ALINA GABRIELA	574
ENACHE ALINA-MIHAELA	576
ENACHE FIRUȚA	578
ENACHE LETIȚIA	580
ENACHE VIORICA.....	582
ENARU LOREDANA MIHAELA.....	584
ENARU SILVIA.....	586
ENE CARMEN CĂTĂLINA.....	588
ENE ELENA.....	589
ENE MARIANA.....	591
ENE SIMION DUMITRU	593
ENE VIORICA MIHAELA	595
ENESCU LUMINITA ANA.....	597
EPURE TATIANA-ANA	599

ALINA ERCSE.....	600
ERENT SILVIA LACRAMIOARA	601
FĂINIȘI IULIA-MIHAELA	602
FANU SIMONA	604
FLORENTINA FARCAȘ	606
FARCAȘ LUCICA	608
FARCAȘ VIORICA ADINA.....	610
FARCAȘIU OTILIA.....	612
FASIE DENISA	613
FĂTU GABRIELA MONICA	614
FĂTU OANA MAGDALENA	615
FAUR ELENA	617
FEIER MARIANA.....	619
FERARU ELENA-AURA	620
FEROIU MARIA	621
FESTEU MARCELA ALEXANDRA.....	623
CÎRSTESCU MARIANA	625
FÎCIU DANISIA.....	625
FILIP CLAUDIA	627
FILIP GABRIELLA.....	628
LUMINITA FILIP.....	630
FIRICEL MARIANA.....	632
FIROANDA MARIANA-DIANA	635
FISTOS MADALINA ANDREEA.....	637
FIȚ PAULINA	638
FITA EMILIA.....	640
FLAMĂ AURELIA VALERIA.....	641
FLOREA ALEXANDRA AURORA.....	642

FLOREA CARMEN-LĂCRĂMIOARA	643
FLOREA GEORGIANA FLORENTINA	644
IOANA FLOREA	646
FLORINCUȚA AIDA.....	648
FLUERASU GIORGIANA ROXANA	654
FOGOROȘ MIHAELA.....	656
FOTEA ALINA EVANTHIA.....	658
FRANȚI VIOLETA-DIDINA.....	660
FRĂȚILĂ ANGELA MARIANA	661
FRĂȚIMAN LĂCRĂMIOARA	663
FRĂȚIMAN VLĂDUȚ.....	664
FRIGEA IULIANA MARIANA.....	665
FRÎNCU ANDREEA VIOLETA.....	667
FRÎNCU-PREDICA IOANA MARILENA.....	668
FRUNZĂ NICUȚA.....	669
PĂDURARU MONICA.....	669
FANU IOANA-VALENTINA.....	671
FARCAȘ RODICA MIOARA.....	673
FARCAȘ - PETIC VERONICA	675
FĂȘIE CĂTĂLIN - IONICĂ.....	678
FĂȘIE MIRELA	680
FAUR MARILENA-FELICIA	682
FAZACAȘ FLORINA DANIELA.....	683
FEDELES IOANA.....	684
IONELA FEDMAȘU.....	686
FERA ELIZA	688
FERARU DANIELA	690
FICA DANIELA-NICOLETA.....	692

FILIMON ELENA IRINA	693
FILIP ADELA – CRISTINA	694
FILIP CECILIA.....	695
FILIPESCU ELIZA- LOREDANA	697
FILIPCIUC CAMELIA ELENA	699
FIRU IULIANA-MARILENA.....	700
MARIA FLONTA.....	701
FLOREA ELENA	703
FLOREA IOANA	704
FLOREAN ELISABETA.....	706
FLORICAN MIRABELA CORINA.....	708
MELANIA FLOROIU-COMĂNESCU.....	710
FOCA DANA.....	711
FOCA SILVIU-FLORIN	713
FODO DANIELA CLAUDIA	715
FRUNZARU VASILICA.....	717
MARINELA FUFĂ.....	718
FURDUI MIRELA ELENA.....	720
FURTUNA RELI	721
FULGA ELENA	723
NICOLETA FULGER	725
FURTUNĂ-ZAHARIA ALINA	726
FUSARU ANCA-VICTORIȚA.....	727
FUȘTEI DIANA	729
GABOR ADRIANA GĂBIȚA	731
GÁBORA-MATE EVA	733
TABARCEA GABRIELA	736
GĂINĂ MARETA	740

GAIȚĂ ILEANA.....	742
GAL CRISTINA-VIOLETA.....	744
GĂLĂȚANU DĂNUȚA MARCELA	746
GALOS MARIANA	748
GALU ELENASIMONA.....	749
GANCI NICOLETA	750
SOLOMEI CRISTINA.....	750
IRINA GÂNGA	751
GÂRLĂ ALINA-JULIANA	753
GAȘPAR-CHIODAN ADINA MONICA	755
GAVREA LUCIA.....	756
GAVRIL MARIA	759
GAVRIL MIHAELA NICOLETA	760
GAVRILĂ ALEXANDRINA LILIANA.....	762
GAVRILEI MIHAELA.....	764
GAVRIS FLORENTINA SIMONA	766
GEANTĂ LILIANA ELENA	768
GEMESCU MARIANA.....	770
GEMESCU MIRCEA	773
GEORGESCU CRISTINA	774
GEORGESCU ELENA.....	776
GEORGESCU IONELA.....	777
GEORGESCU MARILENA-CAMELIA	778
GEORGEUCU OTILIA.....	779
GEORGIU OLGA CORNELIA.....	782
GHEBAN LILIANA.....	783
GHEBAN NORA.....	785
GHENCEA RALUCA	787

GHEORGHE DANA	791
HEORGHE GEORGETA AMALIA	793
GHEORGHE MĂDĂLINA	795
CIUCĂ CAMELIA	797
GHEORGHEVICI DANIELA	797
GHEORGHITĂ CEZARINA	800
IOANA GHEORGHITĂ.....	802
GHERASIM ADELA	803
GHERGHE FLORIN	804
GHERGHE SIMONA AURELIA	806
GHERGHELĂU COSMINA	808
GHERMAN MARIA VIORICA.....	809
GHICOLESCU GENICA	811
OLGA- IULIA GHINGA.....	813
GABOR ALINA TEODORA	815
RALUCA GABOR	816
IOSIF GABRIELA.....	817
GĂBUREANU MARIA	820
GAGIU ALINA DIANA.....	822
GALAN CLAUDIA.....	824
GĂLBEAZĂ ALIS ELENA	826
STOICA MIHAELA	827
GĂLBINAȘU ELENA.....	827
GARABEDIAN FLORINA CLAUDIA	829
GAROAFĂ IUNNIANA.....	831
GARTAN DANIELA	833
GAVRIL ANA-MARIA	835
CAMELIA GAVRIL.....	837

GAVRILĂ ALEXANDRA-MARIANA.....	838
GAVRILĂ CLAUDIA-ANDRA	840
GAVRILĂ CORALIA	841
GAVRILĂ GEORGIANA	842
GAVRILESCU VOICA.....	844
GAVRILOIU CONSTANTIN SORIN	845
GAVRILOIU OTILIA	847
GEORGESCU ADRIANA	849
GEORGESCU GIANINA.....	851
SOARE GEORGIANA-VERGINICA.....	853
GERMAN LARISA-EUGENIA	855
GHELDI FILIS	857
GHENCIU MARIANA.....	858
GHEORGHE ANGELICA MARIA	860
GHEORGHE ELENA.....	862
ELISABETA GHEORGHE	864
GHEORGHE IONEL DANIEL	866
GHEORGHITA IONELIA	868
GHEORGHIU CATI.....	869
GHEORGHIU COSMIN.....	870
GHERASIM ANDREEA – MIHAELA	871
GHERASIMESCU IONELA	873
GHERGHEL CRISTIANA RALUCA.....	874
GHERGHISAN ANCA.....	875
GHERLE DIANA FLORINA.....	877
HERMAN ANTOANETA-ROXANA	880
GHERMAN CONSTANTIN	881
GHERMAN CRISTINA	882

GHIDIU ALEXANDRA CLAUDIA.....	884
GHIGHEANĂ CARMEN FLORENTINA.....	886
GHIMBAȘ MAURA.....	888
GHINESCU FLORICA.....	889
GHERGHEL DANIELA.....	890
CORINA GHIRAN.....	891
GHIȚĂ NELUȚA.....	892
GHIUȘ OLIVIA MARIA.....	895
GICĂ MIHAELA RODICA.....	896
GIGICĂ NICOLETA.....	897
GÎLCĂ GABRIELA.....	899
GÎNDEA LILIANA.....	901
GIOL ANIȘOARA.....	902
GIORGIUȚI CRISTINA.....	903
GÎRJOB ELENA.....	905
GÎRNEAȚĂ SANDA.....	907
LICE ILEANA GÎȚAN.....	909
GIULAN CARMEN.....	911
GIUREA SORINA.....	912
GIURGIU ELENA.....	914
GÎZEA LOREDANA.....	916
GLIGA EUGENIA MARIANA.....	918
GLIGOR LENUȚA FLORICA.....	919
GLIGOR NICOLAIE DANIEL.....	921
GLODEAN IULIA.....	922
GLODEANU GABRIELA.....	924
GOGA POMPILIA ADRIANA.....	925
CORNELIA GOGESCU.....	927

VALENTIN GOGESCU.....	927
GOGOAȘE MIHAELA	929
GOGOI DANIELA IULIANA.....	931
ELENA GOGU	935
FLORIN GOLBAN.....	937
MILORANCA GOLBAN	939
GOLIȚĂ ANDREEA	941
GONGĂNĂU IULIANA	943
GORA NICOLETA-LUMINIȚA	945
GORCEA MIHAELA MARIA.....	947
GORCEA VASILE GHEORGHE	949
GORGAN ERIKA.....	951
GORUN MIRELA	953
GOSTE MIRELA.....	955
GRAD ADRIANA MARINELA	957
GRAD VICTORIA CAMELIA	959
GRĂJDAN MARIANA-CARMEN.....	961
GRAMA ANA-MARIA.....	963
GRAMA DANIELA-GIORGIANA	965
GRAMA MILICA.....	967
GRĂMADĂ ANA- MARIA.....	969
GREC MIHAELA ADELA	971
GRECU ALINA.....	973
GRECU GIANINA	975
GRIGORAȘ ANA.....	977
GRIGORAȘ ADELA- MIHAELA	978
GRIGORE ALINA GABRIELA	980
GRIGORE ANA	982

GRIGORE FLORINA.....	984
GRIGORE GHEORGHE MARIUS.....	986
GRIGORE SONIA.....	987
GROSARU MADALINA ELENA.....	990
GROSARU NICOLETA.....	993
GROSU LUMINIȚA.....	995
GROZA CARMEN.....	997
GHITEA ALINA- DIANA.....	999
GHIȚESCU ALINA-MARIA.....	1001
GÎLCĂ CLAUDIU.....	1002
GÎLMEANU CRISTINA.....	1004
MATEESCU GINA.....	1005
STAVARACHE GINA.....	1006
GINGIOVEANU COSMINA-ELENA.....	1008
GIOGA ELENA - LUMINIȚA.....	1010
GÎRBOAN MARCELA MARIANA.....	1011
GÎRLONȚA CARMEN.....	1013
GÎTLAN ADRIANA.....	1015
GIURANIUC GABRIELA-DOINA.....	1017
GIURCĂU ALINA.....	1019
GIURIADE CĂTĂLIN BENONI.....	1021
GLIGOR ALEXANDRA CRISTINA.....	1022
IONELA-CRISTINA GLONT.....	1023
GODICIU-RUNCAN ILEANA-MARIA.....	1025
SALADE ELENA IZABELA.....	1025
GODJA ANTONELA-PETRONELA.....	1027
GODZA JUDIT.....	1029
GOGATA ANCA.....	1031

GOGONEL FLORENTINA ALINA	1033
GOICEA ADRIANA	1035
GOINA LOREDANA	1037
GOLDIȘ IOANA	1038
GOLEA FLORENTINA	1039
GOLEA-SAVIN RALUCA	1041
GOLOGAN CRISTINA.....	1042
GORCEA VALENTINA CORNELIA	1044
GORTOESCU SILVIANA LĂCRĂMIOARA	1045
GRAD MARIA	1047
GRAMA ALEXANDRINA	1049
GRIGORAS V. ELENA-ELIDA	1050
GRIGORE ANTONELA	1051
GRIGORE CRISTINA.....	1053
GRIGORE GABRIELA- VALERICA	1054
GRIGORE MARIANA	1055
GRIGORESCU CRISTINA.....	1057
GRIGUȚA TUDORIȚA-MARIA.....	1059
GROPENEANU ANDREEA-DANIELA.....	1060
GROSU OANA-GABRIELA	1061
GROSU VALENTINA	1062
GROZA CRINA MARIANA.....	1063
GONE FLORINA CLAUDIA	1064
GUGIU VIORICA	1068
GURA FLORINA- ELENA.....	1070
GURAN LILIANA GABRIELA	1072
GURĂU ANGELICA	1074
GURĂU SILVIA.....	1075

GURBAN COSMINA.....	1077
GUȘIȚĂ ALINA.....	1080
GUȚU MARIANA.....	1082
GROZA ELISABETA	1084
GROZA SIMONA	1086
GRUEV ANCA.....	1088
GRUMAZ GABRIELA MIRELA	1090
GUGA LIVIA	1091
GURMAI LAVINIA	1092
GUȚĂ LILIANA MIHAELA	1094
GUZU FLOAREA	1096
GYORGY ENIKO	1098
HADADEA KARINA.....	1101
HĂLMĂGEAN FLORINA ANICA	1103
HAMZA ADRIANA.....	1104
HANGA ANDRA-ANDREEA.....	1105
HANTEA ANELA	1107
HÂRA-OANCEA RAMONA-DENISA.....	1111
HARCĂU LUMINIȚA ELENA	1114
HAȚEGAN DORINA	1116
HEREMCIUC IOANA DIANA.....	1117
HOBORICI LUMINIȚA.....	1118
HOESCU ADRIANA	1120
HOJDA SOFIA	1122
HOLHOȘ MARIA	1125
HOMOC VALERICA.....	1127
TATIANA HORDUNĂ	1129
HORVÁTH MÁRTA-BORBÁLA	1131

HRISTEA SIMONA	1133
DIANA HRIȚAC	1135
HUDIȚĂ NICOLETA ROXANA	1137
HUIDU MIHAELA.....	1139
HUMĂ GABRIELA	1141
HUMIȚA ICONIA	1142
HURMUZACHE CORNELIA	1146
HACMAN MONALISA EMANUELA.....	1148
HAGI-CALIL GHIULTEN.....	1149
HALAȚI MARIA.....	1151
HALDEA COSMINA DIANA	1154
HAMZA ALINA.....	1155
HANCHES ANA LIVIA	1156
HANGANU CICA	1157
HANU FLORENTINA	1159
HAPAPICI CRISTINA	1161
HARABAGIU GINA IZABELA.....	1163
HĂRĂSTĂȘAN GEORGIANA ALEXANDRA	1165
HAȚIEGAN IOANA MARIA	1166
HERBEI DANIELA.....	1168
HERCIU MARIA.....	1170
HOJDA S. MARIA	1173
HOLBAN MARIA.....	1175
HOLBEA OANA-CORINA	1177
HOMEAG MARIANA CARMEN	1179
HONDRILA LACRAMIOARA	1181
HORDUNĂ CORNELIA.....	1183
HORGA ANAMARIA.....	1184

ANDREI IONUȚ	1184
HORJ IOANA DORINA	1186
HORNYÁK GABRIELA ELISABETA.....	1187
HOROIU LAURA.....	1189
HORVAT IZABELLA.....	1191
HRIȚCU AMALIA	1193
HRIȚU MARIA MIRELA	1195
HRUBAN SANDA	1196
HUCIOG MARIANA-CAMELIA.....	1197
HUREZAN RALUCA	1199
HURJUI ANDREEA IONELA.....	1200
IACOB DORINEL ȘTEFAN.....	1202
IACOBUȚE RALUCA - GABRIELA.....	1203
IANA IONELA.....	1204
IANA MIHAELA MARIA	1206
IANCĂU RALUCA-NICOLETA.....	1209
IANCU ALINA MARIETA.....	1211
IANCU MARIOARA VALENTINA	1212
IANCU TEODORA-ALINA	1213
IANCULOVICI SAVDIA.....	1215
IANOȘIGA IONELA.....	1217
NOVĂCESCU ELISABETA-MARIA	1217
IATAN TATIANA CAMELIA	1219
IAURUM GABRIELA	1221
IBĂNESCU ROXANA.....	1224
ICLEANU LILIANA	1225
IEDĂRAN ANA-MARIA.....	1228
CLAUDIA IELCEAN.....	1230

IOAN RADU IELCEAN	1232
MANUELA IACOB	1234
IACOB MIHAELA	1236
IACOB MIRELA	1238
ZAB TIMEA	1240
IAKAB TIMEA.....	1241
IANAS RODICA	1243
EMILIA IANCU	1245
IANCU MARIANA	1246
IANOȘI CRISTINA LAURA	1249
IANOSI MELANIA GABRIELA.....	1250
IBADOF IUSTINA.....	1251
IENCI ANDREEA-VERONICA	1252
ȘTEFAN MARIANA.....	1254
ȚAPU SIMONA.....	1255
TUTULAN MARIA PACHITA.....	1257
TUTULAN IULIA DIANA.....	1259